

Debatindlæg om Skolen 2000-2021

Til Jyllands-Posten især

Trykte og utrykte

Version 2021.08

Allan.Tarp@gmail.com

www.Mellemskolen.net

Forord

I august 1996 blev jeg forskerstuderende på Roskilde Universitet, og fra januar 1998 på Danmarks Lærerhøjskole, snart efter omdøbt til Danmarks Pædagogiske Universitet.

Min nysgerrighed var rettet imod, hvor fleksibel matematikundervisningen på det gymnasiale niveau kunne være. Eller sagt på anden måde, jeg gik på jagt efter skjult anderledeshed, skjult kontingens.

Her fik jeg hjælp af den postmoderne skepsis over for de store fortællinger. På den baggrund indleverede jeg år 2000 en besvarelse af prisopgaven "Naturvidenskab, dannelse og kompetence" udskrevet af Dansk Center for Naturvidenskabsdidaktik, medtaget bagest i denne artikelsamling. Heri fremsatte jeg en vision for, hvordan det danske undervisningssystem kunne se ud år 2020.

Ifølge Niklas Luhmanns systemteori kunne jeg have sparet mig mine anstrengelser. Teorien siger, at sociale systemer er selvrefererende, og at de derfor ikke kan kommunikeres med udefra. Men holder den? For i sit forsøg på at skabe den tredje oplysningstids-republik i Tyskland argumenterer Jürgen Habermas jo for, at vi mennesker er drevet af kommunikativ rationalitet, og gerne lader os oplyse om alternative handlemåder, og også gerne vil debattere fordele og ulemper ved forskellige alternativer før vi beslutter os; og at vi gerne lader os overbevise af det bedre argument. Så hvem har ret, Luhmann eller Habermas, når deres indbyrdes debat ikke førte til et svar?

Popper siger her, at en teori vinder i validitet med hver falsificeret falsificeringsforsøg. Så hvorfor ikke bruge prisopgaven til at anstille et sådant forsøg, tænkte jeg. Hvilket så krævede, at jeg i hele perioden frem til 2020 argumenterede inden for undervisningssystemet og ikke udefra. Så jeg begyndte at oplyse om prisopgavens alternativer gennem aviser som Jyllands-Posten, Information, Berlingske, Politiken og Kristeligt Dagblad, samt gennem fagpressen: Magisterbladet, Gymnasieskolen og Matematiklærerforeningens blad.

Som arbejdsmetode benyttede jeg mig af, at den postmoderne skepsis over for store fortællinger ikke gælder over for de selvreproducerende fortællinger, eventyrerne, som Greimas analyserer med en aktantmodel, der beskriver den hjælp og modstand, man møder på sin vej mod sit mål. Jeg var derfor spændt på at se hvad jeg ville møde af hjælpere og modstandere samt af hjælp og modstand. Samt naturligvis, om jeg ville nå mit mål i 2020.

Da der viste sig en manglende interesse i at lade sig informere endsige debattere disse alternativer i pressen, besluttede jeg mig til at undersøge hvilken hjælp og modstand jeg ville møde inden for politiske partier, der jo burde indeholde den politiske genres tre dele: information, debat og beslutning. Jeg begyndte med Socialdemokratiet herefter De Konservative og til sidst Liberal alliance. Alle tre steder kunne jeg observere stor modstand mod at lytte til alternativer, og jeg endte med at blive ekskluderet alle tre steder for at insistere.

Følgelig opstillede jeg min egen liste til Regionsrådsvalget i region Midt i 2017. For at synliggøre kontingensen fik listen navnet 'Afskaf Tvangsklasser' med tilhørende facebook og YouTube profil 'Quit tvangsklasser'. Valget indbragte 190 stemmer på trods af en omfattende kampagne i de sociale og trykte medier. Ligeledes stillede jeg op til valg af Gymnasielærerforeningens hovedstyrelse i 2011 og 2013 med min egen liste 4.

Nu i 2020 kan jeg så konkludere, at der i Danmark findes en tydelig kontingens-blindhed i den forstand, at nærmest ingen ønsker at blive oplyst om alternativer til eksisterende traditioner, uanset disses mange problemer, hverken inden for systemet eller udenfor.

Så med hensyn til de nuværende sociale og psykiske systemer har Luhmann ret. Samt Hannah Arendt med sin pointe, at uden alternativer, vil ordre-adlydelse kunne føre til ondskabens banalitet.

Men Habermas kan få ret, hvis staten institutionaliserer kontingens-visibilitet i sine institutioner gennem krav om årlige fakta&fiktions dage, hvor institutionen ser på, hvor tæt den er kommet til sit mål, og hvilke alternative veje der er til målet. Med en bestågrænse i matematik på 15% eller 25% er man fx langt fra målet.

Som belæg for mit resultat har jeg samlet de fleste af mine indlæg fra perioden fra 2000 til 2020, kronikker og læserbreve, trykte og utrykte.

Aarhus, august 2021, Allan Tarp

Indhold

[Forord](#)

TRYKTE INDLÆG	1
KRONIKKER	1
Naturvidenskabens narcissisme	1
Giv de unge deres egen skole	3
Drop matematik og genindfør regning	5
Læreruddannelsens fem kapitalbrølere	7
Bevisgale matematiklærere på afveje	8
Vi skal gentænke hele skolesystemet	11
Videnskapital til alle - eller Marximalstat	13
DEBATINDLÆG	16
2 + 2 er et ekko af eventualitet	16
Fireårsmoduler er fikse	16
Pensionsbomben i gymnasiet	17
Mulighed i udkanten	18
Gymnasiet demokratiseres	19
Derrida og demokratiet	20
Fra misdannelse til uddannelse	21
Udkantkommune eller magnetkommune?	22
Udkantskommune eller magnetkommune	22
OECD kritiserer dansk universitetskaos	23
Hvor bliver ingeniørerne af?	24
Alternativ til dumpeskolen	25
Et nedrykningstruet universitet	25
Randers kan løfte den danske undervisning	26
En sump af inkompetence	27
Universitetet lukker gymnasiet	28
Universitetet saboterer globaliseringen	29
Universitetet er stadig et kloster	30
Behov for en demokratisk høring	30
Ingen tvang på Aarhus Universitet	31
Dekan Dues skønmaleri	32
Polemiske indlæg	33
Ingen dialog	33
Selvforskyldt personalemangel	33
Eksamen til eksamen	34
Mundtlige karakterer ødelægger skolen	34
Uddannelse med fatale fejl	35
Frels læreruddannelsen	36
Nyt skolesystem	36
Uro er et sundhedstegn	37
Indavl på Aarhus Universitet	37
Tag til Canada og lær	38
Grebet ud af den blå luft	39
Velkommen til Humboldt i Århus	40
Fusioner handelsskolerne	41
Haarders håndgangne mand?	41
Globaliser handelsskolerne	42
Uddannelser mangler fleksibilitet	43
Timelærere kan nemt få fastansættelse	44

Mellemskole i konfirmationsgave	44
Fra linjeopdeling til blokopdeling	45
Blokopdelte skoler lukkes ikke	46
Pjæk, frafald og lektievægring blandt lærerstuderende	47
Vikarproblemet forsvinder på blokopdelte skoler	47
Børn tages ikke ud af blokopdelte skoler	48
Ghettoer forsvinder med blokopdelte skoler	49
Djursland - centrum for Nordeuropa	50
Kun skriftlige prøver	50
Djursland som EU-vækstcenter	51
Der er brug for en ny lærerhøjskole	52
Dobbelt op til halv pris	52
Modoplysning på universitetet	53
En fremtidssikret folkeskole	54
Hvad med en fælles tur til Ontarios skoler?	55
Skru ned for dampuniversiteterne	55
Invitation til en matematikduel	56
Stop folkeskolen efter 7. klasse	57
Naturligt, at unge fravælger tvangsklasser	58
Med en todelt folkeskole vil lederne stå i kø	59
Lærerflugt fra "tvangsklassen"	59
Uden tvangsklasser kommer 100% igennem	60
Et forhistorisk gymnasium	60
Psykatri og druk skyldes ødelagt identitetsarbejde i tvangsklasser	61
Rethink skolerne i Aarhus	62
Superskoler i Norddjurs	63
Toubroskolen kan bevares som hønemor-skole	64
Tvangsskolens 10 plager står i vejen for fremtidens folkeskole	64
Regionsrådsvalget er en hån mod demokratiet	66
Kønsopdelte klasser kan hjælpe drengene	67
Tiden er måske inde til et opgør med de linjeopdelte gymnasier	68
Det går så godt i folkeskolen, eller gør det?	68
Farvel til den sovjetiske skolemodel	69
Druk forsvinder, hvis skoler opdeles efter hold eller køn	69
Bevar de små skoler som hønemorskoler	71
Giv unge kvalitet med et fireårigt realgymnasium	71
Tal TAL til de unge, så de forstår situationens alvor	72
Unge er ikke børn mere	72
Læreruddannelse efter international standard	73
Fremtidsforsker vil ophæve det femte stavnsbånd	73
IKKE TRYKTE INDLÆG	74
KRONIKFORSLAG	74
Afhumboldtificer universitetet og dets gymnasium	74
Humboldt-universitetet, Berlins mest effektive udryddelsesmaskine	75
Læreruddannelsens fem kapitalbrølere	79
Det danske Humboldt-universitet er blevet livsfarligt	80
Arbejdskraftmanglen skyldes uddannelsessvigt	82
Nedsæt en skolings-kommission nu	84
Skoleafbrænding	86
Det danske Humboldt-gymnasium i verdensklasse – hvordan?	88
Marxismen kvalte demokratiet i 1968	89
Har universiteterne lært af komiske Ali	93
Foucalt og matematiksvaghed	94

Når engle bliver dæmoner	96
Mellemskole i stedet for skolelukning	98
Har Humboldt-universitetet en fremtid	100
Europa er stadig besat af Tyskland	103
Folkeskolens afløser: Den blokopdelte talentskole	105
Folkeskolens afløser: Den blokopdelte talentskole	107
Folkeskolens fem fatale fejl	109
En ædru skolegenopretningsplan 2020	110
Republikkens skoleform nu	113
Mailveksling	117
Drenge - ingeniører eller bistansslaver	117
Unge er ikke børn mere	119
Sociologen Kierkegaard	120
Sådan får Europa comeback	122
Fra matematismus til matematik	124
Katolsk matematik, og protestantisk	126
Med pligten kommer lysten til erhverv	127
Giv drengene en chance - afskaf årgangstvang fra 7. klasse	129
Matematik, banalitet eller ondskab	131
Hvem afskaffer tvangsklasserne, OECD eller regionerne	134
Dannelsesskolen som et fængsel	137
Borgerlige bør bevare begavelse, beboelse og befolkning	139
Dannelseskorstog skaber skolekrig, som kan hindres af en OECD-ledet skolekommission	141
Folkeskolens institutionaliserede talentmassakre	143
Regionsrådsvalget er en hån mod demokratiet, kronikforslag	145
Drop dog munkematematikken og dens mundtlige eksamen	147
Da grammatikken invaderede matematikken	149
Fra sort til grøn skole	151
Før Europa dør af en overdosis af institutioner	152
Regnemodeller, fakta eller fiktion	154
Normal afstand og hygiejne, og lidt kortere tid	156
Giv dog de unge lov til at dumpe	158
Den individrettede talentudviklende 2030-skole	159
Fordele og ulemper ved udelte og opdelte skoler	162
En 2030-skole med trygge nysgerrige børn og talentudviklende oplyste unge	164
DEBATFORSLAG	167
Hvornår fjernes Berlinmuren mellem matematik og fysik	167
Bevar efterlønnen siger Arbejdsmarkedskommissionen	167
Dannelse udrydder EU's befolkning	168
Hvad fejrer Humboldt-universitetet i Århus	169
Blokopdelt tertiær uddannelse nu	169
Skolefallit eller forbundsstat	170
Blokopdelte elever snyder ikke	171
Specialundervisning forsvinder med blokopdeling	171
Skolen svigter ikke kun tosprogede	171
Styrk efterløn, dagpenge og offentlige udgifter	172
Vidensfallit eller forbundsstat	173
Privatskoler forsvinder med blokopdelte skoler	173
Folkeskolens fem fatale fejl	174
Globaliser skolen og fred efterlønnen	175
Sæt fem folkeskoler fri	175
Republikkens skoleform giver problemløs inklusion	176
Modoplysning på Aarhus Universitet	177

Uddannelse og forskning er problemet, ikke løsningen	177
Republikkens skolemodel forhindrer skolelukning.....	178
Ingen adgangskrav til blokopdelte ungdomsuddannelser	178
Ro i tvangsklassen	179
Stopprøver i stedet for adgangskrav til gymnasiet	180
Slagtebænk calculus	180
Slagtebænk stamklasse	180
Degnens vise II (Sådan er'ed jo)	181
Nytænk begyndermatematikken	182
Slagtebænk dannelse	183
Naturen drukner i meta-matisme.....	183
Slagtebænk standpunktskarakter	184
Svar fra Undervisningsministeriet	184
Udkantens problemer skyldes tvangsklasser.....	185
Tvangsklassen gør karakterer til en joke	186
Besparelser gennem øget forebyggelse	186
Med præstationskarakterer kan både mobil og PC beholdes.....	187
Katolsk matematik, og protestantisk.....	187
Fortsat fortætning af Aarhus, eller nye STEM-akademier?	187
Regionen bør forebygge mere.....	188
Psykiatrien har også brug for forebyggelse	189
Hvem vil bruge §25a til at afskaffe tvangsklasser fra 7. klasse	189
Talentbevarelse, en borgerlig kerneopgave	189
Fravær skyldes en latterlig karaktergivning	190
Lærernes historiske chance	190
Karakterer er en god ting	190
Hvem ler højest af gymnasiets latterlige karaktergivning	191
Ingen ingeniørmangel med fireårige STEM-klasser	191
Flere smarte hænder med fireårige kønsopdelte STEM-klasser	192
Flere skattekrone med mindre skatteprocent, og uden socialisme	192
Dovne borgmestre mishandler de læreruddannede	193
Skolens tvangsklasser halverer befolkningen	193
Send universitetets mængde-missionærer i børnehaver.....	194
I matematik er brug bedre end beviser	194
Fireårige realgymnasier inden 2030	195
Sociologisk fantasi vil fjerne mistrivsel i folkeskolen	196
CEVEA: Nytænkning eller propaganda.....	196
Myndigheder snakker og snakker.....	196
Ny skolereform nu.....	197
Hvilket parti vil forhindre at Danmark uddør	197
Fra demokrati tilbage til Moseloven II.....	197
Myndighed eller formynderi.....	198
Da de tre faktorer skabte hotspot Herning.....	198
Mystiske tal og formler bag nedlukningen	199
Stavnsbånd til stamklassen kvæler drengenes talent.....	199
USA overlever Europa.....	200
Lær matematik af dit barn	200
Dannelsesskolen, perfekt til selvudryddelse	201
Paragraf 25a vil stoppe flugten fra folkeskolen	201
Socialister, brug venligst folkeskolens rette navn.....	202
Matematisme skabte coronakrisen	203
Gymnasieskolelærernes blad Gymnasieskolen, uddrag	205
Eleven: En senmoderne konstruktivist eller en postmoderne storyteller	205

Dannelse eller oplysning.....	207
Hovedstyrelsesvalg 2011, listeudtalelse liste 4.....	211
Fjern det æresbelastende: Gør karaktererne troværdige, og giv drengene en ærlig chance	211
Globaliseringslisten	211
Faglig ekspertise skal bruges til troværdige termins- og eksamenskarakterer	211
Faglig ekspertise skal give drengene en ærlig chance	211
Faglig ekspertise skal afdække og udvikle talentmassen.....	212
Faglig ekspertise skal tilbydes de unge til rette tid	212
Faglig ekspertise kan forebygge stress ved forventningsstyring.....	212
Frafald forsvinder på blokopdelte skoler	212
Globaliseringslistens fremtid: Frihed, lighed og solidaritet i ungdomsuddannelsen	212
Hovedstyrelsesvalg 2011, personudtalelse liste 4	212
Gymnasiereformen er uholdbar	212
Gør karaktererne troværdige	212
Giv drengene en ærlig chance	212
Globaliser de to ungdomsuddannelser.....	213
Personlig baggrund.....	213
Hovedstyrelsesvalg 2013, listeudtalelse liste 4.....	213
Vil du bevare jobbet?	213
Skævvridningen skal stoppes.....	213
Politikerne: adgangsbegrænsning.	213
Erhvervslivet: ungdomsuddannelseskommissionen UUK.	213
Problemet: forceret erhvervsvalg og tvangsklasser.....	213
Er skolen for staten eller for individet.	214
GL bør foreslå en 4årig highskole for alle fra 8.klasse.	214
Held og lykke til den nye hovedbestyrelse	214
Sådan består alle matematik B	214
Magisterbladet, uddrag	217
Den næste gymnasiereform kan komme fra Canada	217
Humboldts eliteskoling og demokratiet	217
Vil Humboldts dannelse overleve en OECD-ledet skolingskommission?	218
Medlemsblad for gymnasiets matematiklærere, LMFK-bladet, uddrag	221
Matematikmodel, forenkling eller forudsigelse	221
Kontingensforskning i matematikundervisning	222
Kontingensforskning i matematik.....	222
Matematik som naturvidenskaben om Mange.....	224
Kontingensforskning i undervisning	224
Kontingensforskningens teoretiske baggrund	225
Hvordan arbejder en kontingensforsker?	225
Skærmdump	226
NATURFAG 2020.....	1
Indhold	1

TRYKTE INDLÆG

KRONIKKER

Naturvidenskabens narcissisme

Kronik Information 10. august 2001

Eleverne spørger: »Fortæl os noget vi ikke ved, om noget vi ved. Fortæl os noget om bevægelse.« Hvortil skolen svarer »bublibub er et eksempel på bablibab«

Atter et år med faldende ansøgertal til matematikbaseret videreuddannelse inden for naturvidenskab og teknologi. Hvorfor? Noget karikeret foregår en typisk time i gymnasiefysik på følgende måde: Eleverne spørger: »Fortæl os noget vi ikke ved, om noget vi ved. Fortæl os noget om bevægelse.« Hvortil skolen svarer: »Bublibub er et eksempel på bablibab«.

Er der da noget at sige til, at dialogen stivner? De unge vil gerne skabe viden om naturen, og skolen vil gerne meddele naturvidenskab. De unge vil gerne udbygge deres selvfortælling, og fysikken vil gerne fortælle om sig selv. Hvordan kan dialogen genetableres?

Naturligvis er det ungdommens skyld at dialogen er brudt sammen, for fysikkens love er universelle og kan ikke være anderledes. Ungdommen er selvoptagne narcissister, som ikke orker det engagement der er nødvendigt for at få indsigt i fysikken. Eller er det snarere fysikken, der er selvoptaget og narcissistisk, og som ikke orker det engagement, der er nødvendigt for at få indsigt i ungdommen?

Lad os begynde med ungdommen. Vi har hørt anklagen om narcissisme, hvad kan der siges til forsvar? Måske at tiden har ændret sig. Ikke kvantitativt, som den jo altid gør, men kvalitativt. Tiden har ændret sig fra modernitet til postmodernitet, fordi bl.a. fysikken har ændret den fremherskende teknologi fra energiteknologi til informationsteknologi.

I det moderne samfund brugtes elektroner til at frembære energi til maskiner, der så kunne ekkoe sine produkter i stort antal. Dette ekko forplantede sig gennem hele samfundet og gjorde det moderne samfund til et rationelt ekko-samfund. Rationaliteten havde gennem fysikken vist, at den fysiske verden ekkoe metafysiske bevægelseslove. Rationaliteten skabte viden, og denne videnskab fik bolig på universitetet, hvorfra den kunne flyde som ekkoer gennem skolens lærebøger og lærere til eleverne. Skolens budskab var klart: »Ekko og bestå«. Det var nemt at få identitet i ekko-samfundet, man skulle blot ekkoe en standardidentitet.

Men så en dag blev moderniteten til postmodernitet. Fysikken muliggjorde at elektronerne kunne bruges til også at frembære information. Dels til maskiner, der da blev forvandlet til robotter, som overtog store dele af ekko-arbejdet. Men også til det globale tv, dvs. en skærm, der via satellitternes kanaler, og Internettets websider har adgang til et ual af fortællinger. Med introduktion af det globale tv i den lokale kultur, følger globale modfortællinger og modsvar til de lokale standardfortællinger og standardsvar.

Man kan ekkoe ét svar, men man kan ikke ekkoe mange samtidige svar – man er nødt til at vælge, og til at reflektere før valget. EDB medfører IDB, information, debat og beslutning. Det postmoderne samfund bliver et dilemma-samfund. Og det er svært at være ung i et dilemmasamfund, når man ikke længere kan få identitet blot ved at ekkoe en standardidentitet, men er nødt til at opbygge sin egen selvidentitet og selvfortælling af fortællinger, der indeholder mening og autenticitet.

Kort sagt, den unge er ikke narcissist, men konstruktør af selvidentitet og selvfortælling. Bl.a. fysikken er skyld i at den postmoderne unge ikke mere kan ekkoe, men i stedet må søge fortællinger overalt, også i de institutionaliserede fortællehuse: I førmodernitetens kirke, i modernitetens skole, og i postmodernitetens globale tv. De postmoderne unge møder verden med åbenhed: »Fortæl os noget vi ikke ved, om noget vi ved.« Og de lytter gerne til fysikken, hvis denne vil fortælle sig nedefra i stedet for oppefra. Men vil fysikken det?

Fysikken fik sit gennembrud da Newton opdagede sammenhængen mellem kræfter og bevægelse: En kraft ændrer bevægelsen; gennem sin impuls tilfører kraften en vis bevægelsesmængde for hvert sekund den virker, og gennem sit arbejde en vis bevægelsesenergi for hver meter.

Fysikken fik succes med at påvise metafysiske bevægelseslove, der kan ekkoes i tal og beregning, så naturen kan forudsiges og dermed underkastes menneskets vilje. Men denne succes førte senere til overmod, da det

senmoderne fysikfag troede, at ikke kun naturens itale-sættelse, men også dens itale-sættelse følger af metafysisk nødvendighed. Herved rammes faget af den postmoderne pointe, at ekko-italesættelse er idvalesættelse, illustreret af blyantsdilemmaet: Anbragt mellem en lineal og en ordbog, kan blyanten udpege sin længde, men ikke sin betegnelse.

Elever, der tror at fysikfaget vil udbygge deres viden om bevægelse, får hurtigt denne fejlsluttelse rettet, for ordet 'bevægelse' er fuldstændig bortraderet fra den senmoderne fysik. 'Bevægelsesenergi' hedder nu 'kinetisk energi'. 'Bevægelsesmængde' hedder nu 'impuls', og 'kraftens impuls' er nu navnløs. Og Newtons egen formulering »bevægelsens ændring er proportional med den virkende kraft« gengives af den senmoderne fysik som »kraft lig masse gange acceleration«.

I stedet for at lade fysikkens fortælling vokse op af forskellige bevægelsesformer, bliver disse til anvendelser af fysik. Og fysik skal 'naturligvis' først læres før den kan anvendes. Verden skal forstås, ikke nedefra, men oppefra som eksempel på en evig og universel naturvidenskab, som tilbyder eleverne sand forståelse af deres dagligdag, og dermed frelse fra alverdens fejlsluttelser. Faldende bolde, gynger osv. kan kun forstås som eksempler på fysiske systemer, der adlyder den universelle naturlov om bevarelse af impuls og energi.

Men efter overmod, hybris, følger gudernes straf, nemesis. Eleverne bliver slået med uforstand, så de flygter væk fra naturvidenskab. Og det er synd for fysikfaget, for ved gymnsiereformen omkring 1990, forsøgte fysik modsat matematik at gennemføre en gennemgribende reform ved at indføre konstruktivismen. Denne siger, at vi danner mening i vor omverden ved at konstruere mentale skemaer. Vore indtryk bliver assimileret til disse skemaer, eller vil føre til skemaernes omkonstruktion. Tilsyneladende er konstruktivismen som skabt til fysikken: I laboratoriet får eleverne sande indtryk, der kan omkonstruere deres fejlsluttelser.

Konstruktivisme er et forsvar mod ydre meningsløshed; som fysikfaget dog selv havde skabt ved at fortælle sig oppefra. Desværre valgte eleverne et andet forsvar, nemlig at negligere det meningsløse. Så måske bør man nu gøre, hvad man burde have gjort dengang, udskrive en læseplans-arkitektkonkurrence. Dengang blev konstruktivismen på forhånd udråbt til vinder. Nu bør andre alternativer til den traditionelle undervisning også få lov til at komme til orde.

Traditionel undervisning og konstruktivisme svarer hhv. »Uderfra« og »indefra« til det ene af læringens hovedspørgsmål: »Hvordan kommer begreberne ind i den individuelle bevidsthed, udefra eller indefra?«. Det andet hovedspørgsmål lyder: »Hvordan kommer begreberne ind i den sociale bevidsthed, oppefra eller nedefra?«.

Newton italesatte naturen nedefra, men den senmoderne fysik italesætter naturen oppefra. Hvis fysikken ville vedkende sig sine historiske rødder som social konstruktion, ville den igen blive social meningsfuld, og dermed også individuel meningsfuld, hvilket ville overflødiggøre konstruktivismen.

Her er så et alternativ der vil kunne genoprette dialogen, fysik fortalt nedefra. Læringsteorien er simpel fortællingspædagogik: Vi har huller i hovedet fordi vi har behov for føde til kroppen og fortællinger til hjernen. Men føden skal indeholde vitaminer, og fortællingerne skal indeholde mening, ellers bliver vor krop og vor selvfortælling misdannet.

Hvordan fortælles fysikken så nedefra, så den bliver meningsfuld. Udfordringen er at fortælle fysikken som et eventyr, for eventyr vil indebære automatisk læring, hvilket vil overflødiggøre alle nuværende eksaminer og tests. Men indtil denne form er fremforsket kan man benytte den kendte fortællegenre 'hjem-ud-hjem', der i fysikkens tilfælde bliver til en fortælling om stoffets og bevægelsens kredsløb i naturen, holdt i gang af kræfter, der pumper bevægelse ind og ud af stoffet:

En bold falder, fordi den trækkes nedad af jordens tyngdekraft. Denne kraft pumper bevægelse ind i bolden, når den falder nedad, og ud af bolden, når den bevæger sig opad, mod kraftens retning. Undervejs støder bolden ind i små usynlige bolde, luftmolekyler. Sammenstød vi selv mærker når vi f.eks. kører hurtigt på cykel. Sammenstøds kræfterne pumper bevægelse fra bolden over i molekylerne, hvorfra bevægelsen pumpes videre ved nye molekylsammenstød. Til sidst ligger bolden stille på gulvet. Al bevægelse er nu pumpet ud af bolden over i flere og flere molekyler. Den synlige ordnede boldbevægelse er blevet til usynlig uordnet molekylbevægelse, varme, der suges ud i verdensrummet på bl.a. kolde, skyfrie natter. Herfra suges den uordnede bevægelse ind i stjernerne af disses tyngdekraft, og den øgede bevægelse af stjernernes atomer resulterer i voldsomme sammenstød, som pumper ordnet bevægelse tilbage til rummet i form af lys. Når lyset rammer jordens atomer pumpes bevægelsen over i disse. Herfra vil bevægelsen rejse gennem naturen og afsætte sin orden i denne, for til sidst at vende tilbage til rummet som uordnet bevægelse, der så igen

omdannes til ordnet bevægelse af stjernerne. Bevægelsen bevares, men dens orden afsættes på planeterne og gendannes i stjernerne.

Så naturvidenskaben ved godt, at bevægelse udløses af kræfter. Men kan naturvidenskaben præstere den kraftanstrengelse det vil være, at bruge sin skabte viden til at fortælle de unge om naturen, og ikke om sig selv?

Giv de unge deres egen skole

Kronik Information 13. november 2002

Alle vil i gymnasiet – jamen, så lad dem dog, og lav gymnasiet om. Helst, mens der stadig er lærere

Der lægges nu op til ændringer i folkeskolen og gymnasiet. Mange kokke står om bordet med hver deres ønsketænkning. Men hvad med i stedet at se på de nøgne facts?

Det er et faktum at gennemsnitsalderen for gymnasielærere er langt over 50 år. Samt at der er en alt for lav tilgang af nye gymnasielærere inden for hårde fag som matematik og naturvidenskab, bl.a. fordi der er en alt for lav tilgang til matematikbaserede uddannelser inden for naturvidenskab og teknologi. Disse to fakta vil bevirke at gymnasiet bryder sammen inden for det næste tiår på grund af lærermangel inden for de hårde fag.

Og det er et faktum, at ungdommen mangler sin egen skole. Først to-tre år på en barneskole, folkeskolen, så to-tre år på en universitetsforskole, gymnasiet.

Gymnasiet vedkender sig at være studieforberegende. Men navnet folkeskole slører for dens umulige opgave, at uddanne både børn og unge med én og samme læreruddannelse. I et forsøg på at tjene to herrer på samme tid har folkeskolen sat sig mellem to stole, hvor den er mere barneskole end ungdomsskole.

At børn og unge lærer forskelligt kan ses ved at besøge skolen på et tidspunkt, hvor eleverne sætter deres egne læringsdagsorden, nemlig i frikvarteret. Tredje klasse løber rundt på skolen, råber og skubber til hinanden. For som andre pattedyrunger lærer også menneskebørn ved at mærke verden.

Ottende klasse derimod sidder stille og roligt i klasseværelset og udveksler fortællinger med hinanden og med mobiltelefonen. De kom ud af puberteten og mødte op i skolen spændte på hvilke nye fortællere og nye fortællinger den havde om deres nyopdagende verden.

Men skolen kan kun tilbyde genbrug af barneskolens fortællere, og disse kan kun bede de unge have tålmodighed i to-tre år endnu før de kan påbegynde en ungdomsuddannelse. Men i mellemtiden kan de jo passende forberede sig på den kommende afslutningseksamen fra folkeskolen.

Senere møder de unge spændte op i gymnasiet, men modtages her af universitetsuddannede forskere, der kun kan fortælle om deres eget fag, og som hele tiden bruger fremmedord. Så efter i tre år at have hørt på hvordan »biblibub« er et eksempel på »bablibab« er det vel intet under, at det sidste, de unge ønsker at blive er gymnasielærer.

Kort sagt, de to største problemer i folkeskolen og gymnasiet er, at ungdommen mangler sin egen skole, og at gymnasiet snart forsvinder på grund af lærermangel.

Løsningen er til gengæld snublende nær. Vi kunne jo skele til udlandet og indrette to skoler og to læreruddannelser, én for børn og én for de unge.

Vi kunne lade den nuværende folkeskole stoppe efter 7. klasse, og ændre navnet til grundskole. Ordet folkeskole havde en dyb mening for hundrede år siden, da det var vigtigt at signalere, at nu blev byens borgerdydsskoler og landets almueskoler samlet til én skole, folkets skole. Men i dag er ordet direkte misvisende, eftersom det jo ikke er folket, der går i folkeskolen.

I udlandet undrer man sig da også når man hører at danske børn går i »the people's school«, at lærerne er udannet på et »seminarium«, og at skolen slutter med tre år på et »gymnasium«.

Ordet »people« leder tanken hen på en socialistisk étpartistat. Og på engelsk betyder seminarium præstesko, og gymnasium betyder gymnastiksal. Det er derfor ikke underligt at udenlandske tilhørere bliver forvandlet til store spørgsmålstegn når de for deres indre blik ser det danske uddannelsessystem fremstå som geledder af glade børn der først marcherer ti år i takt under kommando af præster, og siden slapper af med tre års gymnastik. Så hvad med at opfinde nogle tidssvarende globaliseringsvenlige betegnelser?

Ungdommen kan få sin egen ungdomsskole ved at samle 8., 9., 1.g og 2.g til en fireårig dansk »hej-skole« efter amerikansk mønster. 3.g kan overføres til universitetsniveauet og blive til et fireårigt college, eller til et toårigt lokalt junior-college, der også omfatter i teknisk og merkantil erhvervsuddannelse.

Det vil være klogt at gå i gang nu, mens de aldrende gymnasielærere endnu er til rådighed som lærere i hejskolen, som uddannere af lærere til ungdomsskolen, og som lektorer på junior college. For om ti år er det for sent.

Fordelene ved at omorganisere folkeskolen og gymnasiet til en grundskole og en ungdomsskole er mange.

Opdelingen respekterer at børn og unge lærer forskelligt, og derfor også skal undervises forskelligt.

Ungdomsskolen kan nemt tiltrække nye lærere. Især hvis man dropper den nuværende dille med projektarbejde. Projektarbejde var yderst relevant for 30 år siden i industrisamfundets sidste fase. Men i dag er informationssamfundet godt i gang, og her er det »storytelling«, der tæller. Vi har huller i hovedet for at få mad til kroppen og fortællinger til hjernen. Og veltillavet mad og spændende fortællinger glider automatisk ned, så både kroppen og forstanden undgår at blive forkrøblet.

Udfordringen til informationssamfundets lærere hedder »storytelling«, dvs. at kunne oversætte deres fag til fortællinger der er spiselige for en ungdom, der lærer gennem sladderlæring: »Fortæl mig noget jeg ikke ved, om noget jeg ved«.

Endvidere undgår skolen at udvikle skoletræthed, for de unge får nye lærere og nye fortællinger fra første dag i ungdomsskolen. Og allerede som 18-årige kan de unge gå videre med det der interesserer dem, det kan være praktiske erhverv på et lokalt college, eller en profession på et lokalt eller et regionalt college, f.eks. en uddannelse til lærere for børn eller for unge.

Eller til ingeniør. For storytelling løser også problemet med flugten fra naturvidenskab. Naturvidenskab har gemmen århundreder udviklet sig gennem lag på lag af abstraktioner.

Men i dag fortælles naturvidenskaben i omvendt historisk rækkefølge, så et abstrakt begreb forklares som eksempel på et endnu mere abstrakt begreb, der historisk blev opfundet senere. Således fremstiller matematikfaget en funktion som et eksempel på en mængderelation, til trods for at funktionen stammer fra omkring 1750, og mængden fra omkring 1900. Intet under at publikum udvander, når filmen vises bagfra.

Men matematikfaget kunne anmodes om at respektere den historiske rækkefølge og praktisere storytelling. Matematikken kunne forklare det abstrakte ud fra det konkrete, f.eks. ved at genbruge de oprindelige talemåder og sige, at en funktion er et navn for et regnestykke med et ukendt tal, som f.eks. $3+x$.

Hvis bublibub-matematik erstattes med regne-matematik vender eleverne glade tilbage til faget. For som de siger: »Det er sjovt når man kan forstå det og finde ud af det!«.

Vi kunne naturligvis også forsøge at reformere de nuværende skoleformer: Hvis vi laver gymnasiet om i 2005 og indfører projektarbejde, så bliver eleverne så glade for gymnasiet at de alle vil være gymnasielærere, især i de hårde fag. Nuvel, lad os et øjeblik tro på det. Så er den første nye begejstrede årgang færdig i 2008, og efter et par fjumreår rundt i verden og i uddannelses-systemet påbegynder de en gymnasielæreruddannelse i 2012 og bliver måske færdig i 2018, hvorefter de er klar på markedet i 2020.

I mellemtiden har det været 2010, og lad os lige prøve at være lidt optimistiske mht. hvordan verden ser ud i 2010. I 2005 indføres projektgymnasiet, der vil få en stor del af de nuværende gymnasielærere til at fremskynde deres pension så de forlader skolen samtidig med det gode gamle gymnasium i 2008.

I 2010 står tre fjerdedele af matematiklærerjob ubesat. Halvdelen af matematiklærerne er gået på pension, og halvdelen af resten er søgt over i de private gymnasier, der skyder op som paddehatte i de store byer, og hvor matematiklærerens løn er blevet tredoblet.

Nogle gymnasier forsøger at holde på deres lærere og tilbyder tredobbelt løn ved at tvinge de øvrige lærere til at øge deres undervisningsbyrde med 50 procent, hvilket bevirker massive strejker overalt på de offentlige gymnasier.

Tilgangen til ingeniørstuderende falder drastisk, da hovedleverandørerne til disse, provinsgymnasierne, nu ikke længere kan levere studerende.

Desperat iværksættes efteruddannelseskurser i matematik for folkeskolelærere og humanister, men stort set alle dumper til eksamen. Så forældrene opgiver efterhånden det offentlige gymnasium, og tager et stort lån i

parcelhuset for at kunne sende børnene på privat kostskole i København, det eneste sted de kan modtage undervisning i matematik. Men lærerne her underviser stadig i bublibub-matematik, så ingen studenter ønsker at gå videre af den vej.

Så i 2014 må Danmark atter erklæres fallit. I 1814 var det valutaen, nu er det uddannelsessystemet. Vi må så anmode om at blive sat under administration af svenskerne. Og i løbet af de 20 år det tager svenskerne at opbygge et nyt uddannelsessystem, synker Danmark længere og længere ned mod U-landsstatus.

Nå så slemt går det vel ikke. Nej sikkert ikke, men tør vi løbe risikoen? Er det ikke bedre at forebygge end at helbrede? Så kære politikere, hvad med at fejre folkeskolen og gymnasiets 100-års jubilæer ved at takke for en god tid og sende dem på museum. Og lad så ungdommen få den skole, den har ventet så længe på. På forhånd tak.

Drop matematik og genindfør regning

Kronik Berlingske 3.1 2004

Matematismens pris. De dårlige danske resultater i naturfag i PISA-undersøgelsen skyldes det

Skal nedturen på PISA-skalaen vendes til en optur, må der ske en anglificering af den danske matematik, så matematikken bliver metamatik-fri og matematisme-fri.

Igen har OECD med sin PISA-undersøgelse afsløret, at det står sløjt til med de tre centrale skolefag læsning, regning og naturfag. Altså med de tre fag, som man først og fremmest går i skole for at lære, da de ikke kan læres i de sammenhænge, man ellers færdes i, hjemmet, vennekredsen, sportsforeninger, osv. I læsning falder vi fra plads 16 til plads 19, i matematik fra plads 12 til 15. Men den store katastrofe er naturfag, hvor vi falder fra plads 22 til plads 31. Hvad er problemet med naturfag?

Vi ser straks Finland som det store forbillede, da Finland indtager plads 1, 2 og 1. Men vi bør også se nærmere på Canada, som indtager plads 3, 7 og 11. For så vil vi hurtigt indse, at den store synder i naturfagskatastrofen hverken er elever eller lærere, men faget matematik.

Kernen i naturfag er det faktum, at vi kan forudsige naturens opførsel ved at regne på den. Vi behøver altså ikke at bygge mange storebæltsbroer for at se, hvilken der holder. Vi kan på forhånd regne ud, hvordan broen skal konstrueres, for at den ikke styrter sammen. Kort sagt, naturfaget bygger sin styrke på, at det kan benytte regnefagets forudsigelseskraft.

Det var netop, hvad der skete i 1600-tallet, da Brahe, Kepler og Newton tvang biblioteket til at respektere laboratoriet og frafalde påstanden om, at planeterne bevæger sig rundt om Jorden.

De tre herrer indførte en ny standard for at skabe viden: Videnskab er kontrollerbare udsagn baseret på troværdige data. Brahe brugte sit liv på at indsamle troværdige data i form af observationer af planeterne bevægelse. På denne baggrund kunne Kepler slutte, at planeterne bevæger sig rundt om Solen. Og på denne baggrund kunne Newton opstille en generel teori: Planeterne falder mod Solen trukket af samme kraft, som får æbler og måner til at falde til Jorden, en tyngdekraft der kan sættes på tal og formel. Og som derfor gennem beregning kan forudsige udfaldet af fremtidige fald i laboratoriet.

Sådan tvang regnefagets forudsigelseskraft biblioteket til at erstatte tro med viden. Dette førte til 1700-tallets oplysningstid og til dennes opgjør med de to formynderiske herrer: herremanden og Vorherre. Samt til installering af to demokratier: i USA og i Frankrig.

Så regnefaget skabte grundlaget for demokratiet. Derfor vogter den demokratiske angloamerikanske skole over sit regnefag, mathematics. Fysikfaget støttes ved, at en del af regnefaget kaldes 'applied mathematics'. Dvs. eleverne lærer at regne på naturen både i fysik og i matematik.

I disse lande betyder ordet 'mathematics' konkret regning; her betyder matematik abstrakt regning, hvilket de andre kalder algebra.

Derovre er matematik populært, fordi eleverne kan se nytten af at kunne regne overalt. Her vender eleverne ryggen til matematik, fordi de ikke kan se dens abstrakte begreber brugt nogen steder.

Derovre siger lærerne, at matematik handler om tal og beregning. Her siger lærerne, at matematik handler om logik og beviser med henvisning til universitetets definition af matematik: Matematik er hvad matematikere laver.

Derovre lærer de matematik ved at regne på den økonomiske og fysiske omverden. Her skal vi først lære matematikken, før vi kan anvende den, for »vi kan jo ikke anvende matematikken, før vi har lært den, vel?«.

Herhjemme ser vi verden som anvender af matematik. Derovre ser de verden som skaber af matematik.

Det gjorde vi også engang. Indtil 1960 opdelte vi matematikfaget i to dele, konkret regning og abstrakt matematik. Men med indførelsen af den nye matematik i 1960'erne forsvandt regnefaget, som nu blev opfattet som anvendt matematik.

Den amerikanske matematikhistoriker Morris Kline giver i bogen 'Hvorfor kan Jørgen ikke regne' en rammende karikatur af den nye bevismatematiske besynderligheder. Læreren spørger: »Hvorfor er $2+3 = 3+2$?« Eleverne svarer: »Fordi begge er lig 5«, hvortil læreren svarer: »Nej, det er fordi den kommutative lov gælder for addition i mængden af naturlige tal«.

USA gik med sloganet 'back to basics' hurtigt bort fra mængdematematikken. Her i landet findes den stadig lige under overfladen overalt i uddannelsessystemet.

Man kan undre sig over logikken i at fremstille mængdebegrebet som matematikkens grundlag, når det først blev opfundet omkring år 1900, dvs. ca. 200 år efter, at matematikken havde opdaget den sidste regningsart, differentialregning.

Når matematik holder op med at respektere sin historiske rækkefølge og vendes på hovedet, ophører den med at være matematik og bliver i stedet til 'matematik på hovedet', 'meta-matik' eller 'dræber-matematik'. Meta-matik fordi den fremstiller matematikken som nedsteget oppe fra en metafysisk oververden, hvor den i virkeligheden er opstået nede fra en fysisk omverden. Dræber-matematik fordi den abstrakte matematik ikke kan anvendes til noget uden for klasseværelset, og indenfor kan den kun anvendes til at dræbe fagets relevans og elevernes interesse.

Det er denne dræbende meta-matik, som har meget uheldige konsekvenser for matematikken og katastrofale konsekvenser for naturfaget i ungdomsuddannelserne. Den vender tingene på hovedet ved at kræve, at man først skal forstå et regnestykke, før man må regne det ud. Og forståelsen skal komme oppefra, et regnestykke skal forstås som værende et eksempel på en funktion.

Så før man regner, skal den korrekte definition på en funktion kunne gengives: »En funktion er et eksempel på en mængderelation, hvorom det gælder, at den til ethvert element i den ene mængde knytter et og kun et element i den anden mængde«. Eleverne hører dette som »Bublibub er et eksempel på bablibab«, for hvordan i alverden skal man kunne forstå noget abstrakt ud fra noget endnu mere abstrakt? Så helt naturligt beder eleverne om en ægte forklaring, som forklarer det ukendte ved noget kendt.

Men de stakkels lærere kan kun gentage, hvad de allerede har sagt. For ligesom der hører mange eksempler til én abstraktion, hører der kun én abstraktion til eksemplerne, når tingene vendes på hovedet. Så det eneste lærerne kan gøre er at tale langsommere eller råbe højere. Denne ekko-undervisning tvinger eleverne til at vende ryggen til matematikken og fravælge matematikbaserede uddannelser med en række uheldige resultater til følge: Vore ingeniørskoler må fylde studiepladserne op med udenlandske studerede; gymnasiet vil bryde sammen inden ti år på grund af lærermangel inden for matematik og fysik, da halvdelen af de nuværende lærere snart går på pension. Og da alt for få læser matematik, hvoraf de færreste kunne tænke sig at blive gymnasielærere.

Men værre endnu: Denne på-hovedet-vendte meta-matik kan ikke forhindre, at matematikken bliver forurenset med 'matematisme'. Matematisme er en isme, altså noget som nogen tror på, men som ikke holder i virkeligheden.

Forskellen på matematik og matematisme kan illustreres ved de to regnestykker $2+3=5$ og $2\text{ En Stjerner. } 3=6$.

Plusstykker er matematisme, da der findes utallige eksempler på, at $2+3$ ikke er 5, f.eks. $2\text{ uger} + 3\text{ dage} = 17\text{ dage}$, $2\text{ meter} + 3\text{ centimeter} = 203\text{ centimeter}$, osv.

Plusstykker er nemlig altid enhedsafhængige. En lære som kostede USA dyrt, da to Mars-sonder smadredes, fordi man ukritisk plussede centimeter og tommer. Og som nu også koster Danmark dyrt i form af et voksende tab af international prestige og af regnetalenter.

Gangestykker er derimod matematik, fordi de er enhedsuafhængige ved altid at have enheden indbygget i sig, da $1*3$ altid kan opfattes som enheden '3ere'. Så $2*3$ kan som 2 3ere altid optælles som 6 1ere, dvs. $2*3 = 6*1$.

Skal nedturen på PISA-skalaen vendes til en optur, må der ske en anglicisering af den danske matematik, så matematikken bliver metamatik-fri og matematisme-fri. Dette gøres lettest ved at vende tilbage til den gamle betegnelse 'regning'. Derfor: Drop matematikken og genindfør regning, for eleverne elsker at lære om forholdsregning, trekantsregning, vækstregning, sandsynlighedsregning, bogstavregning, pertalsregning (brøkgregning, red.) osv. Og så vil eleverne få den forudsigelseskraft tilbage, som skaber og udvikler både naturfaget og demokratiet.

Læreruddannelsens fem kapitalbrølere

Kronik Kristeligt dagblad 8. august 2007

Skal dansk læreruddannelse op på internationalt niveau, må politikerne en tur til Irland eller Canada for at se, hvordan den tyske, pastorale dannelsesstænkning kan erstattes af den angloamerikanske oplysningstænkning

Læreruddannelsen er på nedtur. Magisterbladet oplyser, at to ud af fem falder fra under studiet, og at ansøgertallet er halveret på tre år.

En uhyggelig tendens, som selvfølgelig må stoppes ved hurtigst muligt at rette op på læreruddannelsens fem kapitalbrølere.

Det er svært at forklare dansk læreruddannelse for folk fra engelsktalende lande

De ryster uforstående på hovedet og stiller typisk fem pinlige spørgsmål: Hvorfor foregår dansk læreruddannelse ikke på universitetet som i resten af verden? Hvordan kan man uddanne lærere til at undervise både børn og unge, når resten af verden uddanner lærere til at undervise enten børn eller unge? Hvorfor benytter man stadig mundtlige prøver, når resten af verden er gået over til skriftlige? Hvorfor bygger skolen og læreruddannelsen på tysk dannelsesstænkning, når resten af verden bygger på angloamerikansk oplysningstænkning? Og hvorfor nægter man at lytte til OECD's kritik af dansk læreruddannelse, når resten af verden gerne modtager råd fra OECD?

Slingrekursen fra den ene læreruddannelsesreform til den næste viser klart, at vi må have hjælp udefra. Ellers bliver vidensniveauet så lavt, at det ikke længere kan skjules af de mundtlige karakterer, som udlandet også ryster på hovedet af: Hvordan kan samme person, som giver undervisningen, også vurdere dens resultat? Og hvorfor holder I fast i en afhøringsform, som stammer tilbage fra katekismusoverhøringens tid?

Spørges elever, hvordan læreren giver mundtlige karakterer, er svaret typisk: "Vi får middelkarakteren 7 bare for at møde op og sige noget generelt uden at have læst lektier

"Med sådanne mundtlige "fupkarakterer" kan den danske skole "siddes af", uden at eleverne lærer noget, først i folkeskolen, så i gymnasiet og så på læreruddannelsen, hvor man bliver certificeret til selv at uddele fupkarakterer

I skriftlige fag går det naturligvis helt galt, når man ikke har lært noget. Men det klarer ministeriet nemt ved til den afsluttende prøve i matematik at sænke bestå-grænsen fra det internationale niveau på 60 procent rigtige svar til 20 procent i folkeskolen og 40 procent i gymnasiet

Prisen for, at skolen kan "siddes af", betales af de videregående uddannelser, hvor den metode ikke kan bruges. Her er dumpeprocenterne skyhøje, her må danske studerende købe ekstra kurser for at bestå, og her er manglen på ingeniører, it-folk, læger, sygeplejersker samt lærere i matematik og fysik alarmerende høj

I sin universitetsundersøgelse fra 2004, der findes på Forskningsministeriets hjemmeside, stiller OECD en række spørgsmål til danske universiteter: Hvorfor formår de kun at uddanne 13 procent af en årgang, det vil sige kun en fjerdedel af international standard, når vi har verdens bedst finansierede uddannelsessystem? Hvorfor uddanner de kun til sig selv? Hvorfor tvinger de som de eneste i verden de studerende til at afslutte studiet med en mastergrad?

Hvorfor følger de ikke den internationale standard og afslutter studiet med en modulopbygget bachelorgrad, der hurtigt kan suppleres med nye moduler, hvis man ikke kan få arbejde, eller hvis man senere i livet ønsker at skifte arbejde? Hvorfor har Danmark tre ministerier for tertiær uddannelse, når resten af verden kan nøjes med et? Endelig anbefaler OECD, at læreruddannelsen fjernes fra enkelt-fakultære institutioner og anbringes på universitetet som i resten af verden

Dette modsætter danske universiteter sig kraftigt. De klynger sig fast til deres forbillede, Humboldt-universitetet i Berlin. Og de forsøger af al magt at omgå krav om, at de skal globalisere sig. For eksempel

har universiteterne saboteret overgangen til oplysende universitet ved at indføre treårige bacheloruddannelser, hvor den internationale standard er fireårige

Det oplysende universitet er del af et oplysende skolesystem. Dette bygger på det biologiske faktum, at børn og unge lærer vidt forskelligt, hvorfor skolen deles i to med hver sin læreruddannelse, en primærskole for børn og en sekundærskole for unge. Herefter følger så en tertiærskole for profession, og endelig en ekspertskole for ekspertise og forskning. I det oplysende skolesystem har 95 procent af en årgang universitetsadgang som 18-årige, og fire år efter har 50 procent en modulopbygget bachelorgrad. Som 25-årige har de fleste job

Det oplysende skolesystem stammer fra 1700-tallets oplysningstid, der resulterede i to demokratier, i USA og i Frankrig. De enevældige tyske fyrster brød sig ikke om det nye demokrati. Som modtræk mod demokratiets oplysningsskoler bad fyrsterne derfor Humboldt om at udvikle en eliteskole

Humboldt valgte at basere den tyske befrielseskamp mod demokratiet på begrebet dannelse. Til at formidle dannelsen skabte Humboldt et uddannelsessystem bestående af "Volksschule, Gymnasium und Universität". Dette system blev model for Europas enevældige monarkier, herunder det danske

I Humboldts uddannelsessystem nægter Humboldt-universitetet at modtage de unge direkte fra sekundærskolen, men forlanger, at de først består en adgangseksamen fra et Humboldt-gymnasium, hvortil kun den bedste halvdel har adgang, og hvorfra kun den bedste halvdel går videre til Humboldt-universitetet, hvor halvdelen dumpes bort, så kun 13 procent kommer igennem med en universitetsseksamen som 29-årige

Af disse får kun få job inden for deres uddannelsesområde, fordi Humboldt-universitetet kun uddanner til sig selv. Samtidig bevirker Humboldts dannelsessystem, at der opstår en alvorlig personalemangel inden for sygepleje, undervisning, ingeniørfag med mere

Desværre er danske universiteter stadig Humboldt-universiteter, der vender ryggen til omverdenen, som dengang var befolket af kejser og pave og oplyste franskmænd. Men som i dag er demokratiske samfund, der lider under, at det humboldtske universitet kun forsker i sig selv og nægter læreruddannelsen adgang

Det oplysende universitet har ingen problemer med at rekruttere studerende til sine to læreruddannelser til børn og unge. Det er spændende at blive oplyst om sin konkrete omverden, og det er spændende at formidle denne oplysning videre. Og der, er enkelt og meningsfyldt at afholde skriftlige prøver, der viser, at børn og unge bliver mere og mere oplyst

Dannelsesskolen har derimod svært ved at forklare, hvad eleverne skal dannes til. Den har derfor opfundet et særligt fag, didaktik, der forsøger at fastlægge dannelsens indhold, men som ofte ender i abstrakt tågesnak, der stjæler megen tid af læreruddannelsen, og som får mange til at falde fra. Og som i skolen er umulig at teste skriftligt, hvorfor lærerne tvinges til at skjule elevernes uoplysthed med mundtlige fupkarakterer

Skal dansk læreruddannelse op på internationalt niveau, må OECD's kritik tages alvorligt. Og politikerne må en tur til Irland eller Canada for at se, hvordan det pastorale Humboldt-universitet kan erstattes af et oplysende universitet for tertiær uddannelse, der modtager de unge direkte efter sekundærskolen, og som tilbyder en fireårig, modulopbygget bacheloruddannelse, der kan opdeles i to, så også de kortere videregående uddannelser bliver del af det oplysende universitet som i resten af verden. Som ikke tvinger de studerende til at tage en mastergrad under studiet, men tilbyder en erhvervsrettet mastergrad som en senere videreuddannelsesmulighed. Og som bruger skriftlige prøver

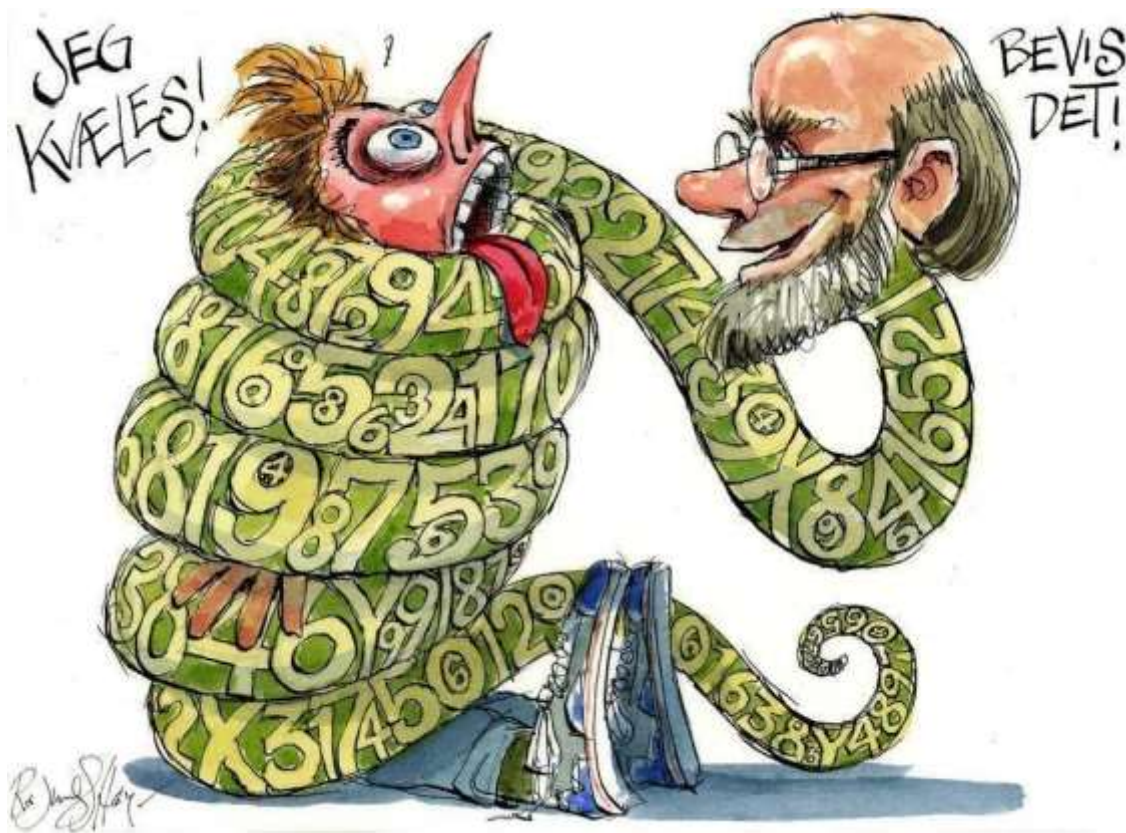
På det modulopbyggede oplysningsuniversitet vil formidlingsuddannelserne være så fleksible, at man med tilbygning af få moduler nemt kan skifte job mellem journalist, pædagog, primærskolelærer, sekundærskolelærer og lignende

OECD hjælper gerne med en omstilling fra pastoral dannelse til globaliseret oplysning. Men først må vi lytte til, hvad OECD forsøger at fortælle landet med verdens dyreste, men langtfra bedste skolesystem

Bevisgale matematiklærere på afveje

Kronik JP 2.3.2015

Væksten i dansk økonomi kommer, når drengene får lov til at udfolde deres regnetalent. Derfor må beviser væk fra matematikundervisningen.

Tegning: Rasmus S. Høyer

Drenge elsker at regne. Og med en tidssvarende regneundervisning ville hver anden dreng være ingeniør som 22-årig. Og dermed skabe den vækst, som politikerne så inderligt ønsker.

Men drengenes regnetalent kvæles af bevisgale matematiklærere, som byder velkommen til gymnasiet med spørgsmålet: »Hvad er vigtigst i matematik?«

»At regne rigtigt vel.«

»Nej. Det vigtigste er beviser. Og jeg vil nu bevise, at I ikke kan regne rigtigt. Hvad er en over to plus to over tre?« En elev siger: »Ja, en og to er tre, og to og tre er fem, så svaret må være tre over fem.«

»Nej!« triumferer læreren. »Brøker kan først adderes, når deres nævner er ens. Derfor skal brøken en over to først forlænges til tre over seks; og brøken to over tre skal forlænges til fire over seks. Nu har begge brøker nævneren seks, og de kan derfor adderes til brøken syv over seks!«

»Jamen, ét æble blandt to frugter plus to æbler blandt tre frugter er da tre æbler blandt fem frugter, og kan da aldrig give syv æbler blandt seks frugter?«

Gør som resten af verden, afskaf mundtlig eksamen i matematik.

Hvortil læreren overbærende bemærker: »Kære klasse, som jeg netop har bevist, har folkeskolen ikke formået at lære jeg brøkgregning, så før vi går i gang med matematikkens smukke beviser, er jeg åbenbart nødt til at give jer et kursus i brøker, som vi her kalder rationale tal.«

Senere tager læreren så fat på geometrien: »Kender I Pythagoras læresætning?« »Ja, den har vi allerede regnet mange stykker med.« »Men kan I også bevise den?« Det kan klassen ikke, og ser i øvrigt ingen grund til at bevise en læresætning, som har overlevet flere tusinde år uden at blive modbevist.

»Desværre bygger beviset på multiplikation af parenteser, og det har folkeskolen heller ikke lært jer, så derfor tager vi først et kursus i grundlæggende algebra.«

Sådan forløber de næste år, indtil læreren afslutter sin undervisning med at give et bevis for fagets diamant, integralregningens hovedsætning, som siger, at summen af mange små tilvækster giver en stor tilvækst, der kan beregnes som forskellen mellem sluttal og bgyndelsestal. En banalitet, som kun bevisgale matematiklærere kan finde på at bevise.

Så oprinder eksamensdagen. Den skriftlige eksamen går godt ved hjælp af de nye formelregnere, som kan løse ligninger. Den mundtlige eksamen ender ofte i en katastrofe, især hvis man trækker et dræberbevis.

Det går godt, så længe eleverne kan holde sig til det, de har læst op i forberedelsestiden. Herefter går de ofte i stå til trods for byger af ledende spørgsmål fra læreren. Til sidst får de så en lille beståkarakter, for man dumper jo så nødtigt elever til en mundtlig eksamen.

For at komme ind på universitet må de unge så tage faget en gang til på gymnasial supplerings, hvor jeg nu underviser efter afsluttet gymnasiekarriere. Og hvor mange ændrer deres dumpekarakter til en topkarakter, når de bliver eksamineret i den projektmatematik, som loven kræver.

Bevismatematikken blev nemlig forbudt ved gymnasireformen i 2005. Nu skulle de unge i stedet udvikle matematikkompetencer ved at få indsigt baseret handleparathed. Så nu skulle vægten flyttes fra beviser til begrebsforståelse og løsning af problemer fra virkeligheden.

Men matematiklærerne fortsatte bare med deres bevismatematik. De er nemlig ikke lærere, men kandidater med en halv forskeruddannelse fra universiteter, som har indoktrineret dem med, at matematik uden beviser er utænkeligt. Og som undlader at oplyse dem om, at beviser er en blot hundrede år gammel mode i et fag med flere tusinde år på bagen.

I antikkens Grækenland var matematik en fælles betegnelse for viden om himlen, om lyd, om former og om tal. Senere blev læren om himlen og lyd til astronomi og musik. Tilbage blev kun to fag, som i dag kaldes geometri og algebra. Geometri betyder jordmåling på græsk, og da jord kan opdeles i trekanter, handler geometri hovedsageligt om disse. Regning kaldes i dag algebra, som på arabisk betyder at genforene.

Europas romertal var gode til at tælle med, men umulige at gange sammen. Så regnekunsten stod i stampe, indtil araberne kom med arabertal og med algebraens teknikker til at genforene tal.

Tal kan forenes til en total på fire forskellige måder, da der findes fire forskellige typer tal: ens og uens styktal og pertal. Uens styktal som 3 kr. og 5 kr. forenes med plus, ens styktal som 3 kr. fem gange forenes med gange. Ens procenttal som 3 pct. fem gange forenes med potensopløftning, og uens pertal som 3 kr./kg og 5 kr./kg forenes via deres arealer, også kaldet integration. Omvendt kan en total opdeles i enkelttal af de modsatte regningsarter: minus, division, rod og logaritme samt differentiation.

Så matematikkens indhold, geometriens trekantsregning og algebraens genforeningsregning, er såre let at lære, men også såre let at gøre uforståelig ved at indføre uforståelige fremmedord og kræve beviser for alt. Og ved at vende matematikken på hovedet, så den i stedet for at beskrive sin omverden beskriver sig selv ved at fremstille sine begreber som eksempler på mængder. F.eks.

omdøbes regnestykker til funktioner, der præsenteres som et eksempel på en mængderelation, der til hvert element i én mængde knytter netop ét element i den anden mængde.

Med mangelfuld læreruddannelse kunne danske matematiklærere søge inspiration på svenske gymnasier. Der er jo ikke særlig langt derover. Men nej tak. Danske matematiklærere ønsker ikke at se en veltilrettelagt regneundervisning, hvor læreren først gennemgår en ny regneformel, hvorefter klassen opbygger regnerutine ved at regne lærebogens mange opgaver af forskellig sværhedsgrad.

Ej heller må en svensk kollega overvære en dansk matematiktime, hvor læreren forsøger at få et fåtal med til gennemføre et bevis for en ny formel. Og hvor lærebogen er fuld af tekst, men mangler træningsopgaver, så resten af klassen i stedet må tilbringe tiden på Facebook.

Danske matematiklærere gør alt for at undgå en dialog. »Hvorfor den megen lærersnak? Hvorfor ikke bruge timen til at eleverne kan opbygge regnerutine?« »Af hensyn til mundtlig eksamen.« »Det må være din spøg, der er da ingen lande, der har mundtlig eksamen i et regnefag som matematik?« »Jo, Danmark har.«

Så kære politikere. Væksten i dansk økonomi kommer, når drengene får lov til at udfolde deres regnetalent. Derfor må beviser væk fra matematikundervisningen. Det nytter ikke at lave loven om, det blev den i 2005 uden effekt.

Løsningen er ellers såre enkel. Gør som resten af verden, afskaf mundtlig eksamen i matematik. Og tving universiteterne til at lave en samlet læreruddannelse for børn og for unge efter den model, som har givet Finland så stor succes i internationale undersøgelser.

Og tving udkantskommunerne til at vende afvandringen ved at indføre en fuld Ontario-model, så folkeskolens 7.-10. klasse omdannes til en nordamerikansk highschool til afprøvning og udvikling af den

unges individuelle talent gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af teoretisk og praktisk art. Og med direkte adgang til ingeniørskolerne. Uden om gymnasiet, hvor bevisgalskaben hurtigt får ethvert regnetalent til at visne.

Vi skal gentænke hele skolesystemet

Kronik JP 24.01.2017

En 2020-reform vil kunne gøre det, som man burde have gjort i 1975: opdele folkeskolen i en primærskole for børn og en sekundærskole for unge, med hver deres læreruddannelse.

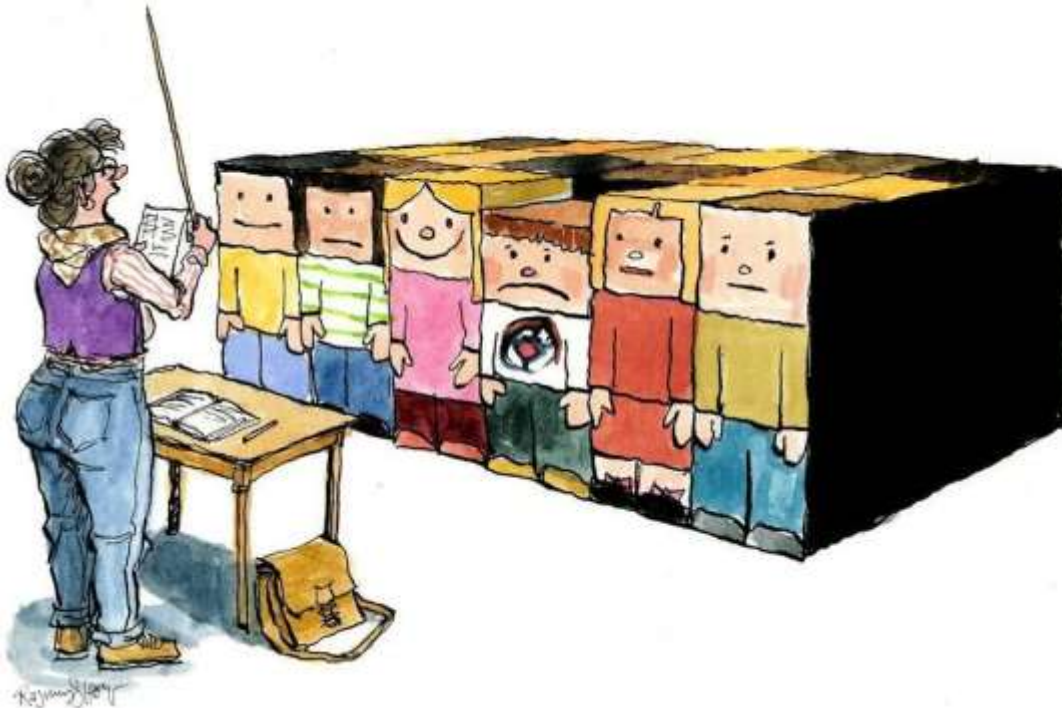

Illustration: Rasmus Sand Høyer

Børn er pragtfulde, børnebørn da især. Derfor hjælper vi gerne børn under opvæksten. Også med institutioner, der kan supplere hjemmets hjælp. I hjemmet lærer barnet at tale og tælle, og skolen kan så supplere med læsning, skrivning og regning.

Sådan skabes trygge og stimulerende rammer omkring barnet, indtil det forlader barndommen og giver sig på vej som et ungt menneske. Her er hjemmets hjælp ikke mere påskønnet, så nu står skolen alene. Men det skal være en ny skole, som nu også kan lede vej.

Den internationale skolenorm er da også, at den unge forlader primærskolen for børn og fortsætter i en sekundærskole for unge, som kan støtte den unges identitetsarbejde: Hvad er mit talent, hvad er fælles værdier osv.

Demokratiet er her centralt, men også ungt, for da skolen opstod for ca. 200 år siden, fandtes der kun én republik, den nordamerikanske. Der opstod derfor to skoleformer: demokratiets skole til at vejlede den unge i at afklare og udvikle sit personlige talent og enevældens skole til at skaffe embedsmænd til statens voksende centraladministration.

Man kunne så forvente, at da Europa overgik til republikker, fulgte dens skoleform med. Hertil er vist kun at sige, at det kan nås endnu. Men det kræver en tilbundsående skolereform, for de to skoleformer er meget forskellige.

Den nordamerikanske primærskole bruger hønemormodellen, hvor børn har samme lærer til næsten alle fag. Og hvor læreren kun har én klasse at arbejde med. En varm hønemor får hurtigt blik for, hvordan det enkelte barn kan støttes og stimuleres på sit eget niveau.

Ved puberteten skifter den unge til sekundærskolen, high school, som siger: »Velkommen. Inden i dig bor der et talent, som det er vores fælles opgave at afdække og udvikle gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af praktisk eller teoretisk art sammen med lærere, der kun har ét fag. Hvad har du lyst til at

afprøve det næste halvår? Går det godt, siger vi flot job, du har talent, du skal vist have flere blokke. Hvis ikke, siger vi flot forsøg, du har mod til at prøve kræfter med noget ukendt og til nu at afprøve andre blokke.»

Så alle forlader halvårsblokken med ros. Og med lyst til som 18-årige at prøve kræfter med de tertiære jobrettede veje, hvor netop deres personlige talent kan udfoldes. Og som også er opdelt i halvårsblokke, så man hurtigt kan supplere eller udbygge sin grad med nye blokke ved jobskifte eller arbejdsløshed.

Det er netop fravalget af tvangsklasser i sekundærskolen, som har gjort Nordamerika teknologiførende, så det kan skabe de nye teknologier, der så kan forfines andre steder.

Samtidig er Nordamerika i stand til at reproducere sig med 2,1 barn per familie, hvor Europa med 1,5 barn per familie halverer sin befolkning på 100 år. Så alene et ønske om, at Europa ikke skal uddø, vil være grund nok til udskifte enevældens linjeopdelte embedsrettede skoleform med republikkens blokopdelte talentudvikling.

Men hvordan udvikle den danske skole sig ved overgangen til demokrati? Den måtte vente over

100 år på den store skolereform i 1958. Før 1958 blev børn delt efter femte klasse. En optagelsesprøve afgjorde, om barnet kunne optages på mellemskolen eller skulle fortsætte to år mere indtil konfirmationen. Og de fleste børn undervistes i landsbyskoler med to lærere, der underviste alle syv årgange i alle fag.

Reformen i 1958 indførte centralskoler, hvor børn fik lov til at blive sammen under hele barndommen og fik tilbudt forskellige lærere, der ofte var uddannet i de fag, de underviste i.

Nu var den fælles primærskole så skabt. Man undlod blot at videreføre den hønemormodel, som landsbyskolen havde benyttet i næsten 150 år. Alt skulle fornys.

Sekundærskolen blev opdelt i to. Man kunne fortsætte endnu to-tre år eller indstille sig til optagelsesprøve til en treårig realafdeling og eventuelt fortsætte i et treårigt gymnasium, som forblev uændret ved reformen.

Man kunne så forvente, at den næste reform i 1975 ville indføre republikkens skoleform med et fireårigt realgymnasium fra ottende klasse med selvvalgte boglige og praktiske halvårsblokke. Men i stedet for at se mod vest så man mod øst og indførte en 10-årig enhedsskole som i Sovjetunionen. En påtænkt niveaudeling forsvandt, da alle forældrene ønskede deres børn undervist på det høje niveau.

En 2020-reform vil kunne gøre det, som man burde have gjort i 1975: opdele folkeskolen i en primærskole for børn og en sekundærskole for unge, med hver deres læreruddannelse. Og samtidig flytte uddannelsen af lærere og pædagoger ind på universiteterne som i resten af verden.

Men vigtigst af alt, en 2020-reform vil kunne afskaffe tvangsklasser i sekundærskolen.

Tvangsklasser, hvor man tvinges til at følge sin årgang, har god mening i barneskolen, hvor barnet kan udvikle sig stille og roligt med støtte fra en hønemor eller eventuelt to i de øverste klasser.

Tvangsklasser for de unge havde mening i en realskole, som var rettet mod job i forretning eller på kontor eller mod en gymnasial uddannelse. Altså i industrisamfundet, som siden er afløst af et itsamfund, hvor viden er den vigtigste kapitalform. Og videnskapital er netop det, den unge opbygger med sit talent på sin egen vej gennem livet.

Men talentet visner hurtigt, når alle tvinges til at gå samme vej: »Du er 14 år. Med dine jævnaldrende går du ind i rum 14. Her bliver du i tre-fire år og laver præcis det samme som de andre. Du må gå hjem sidst på dagen, men i morgen skal du komme igen. Senere kan du så vælge mellem utallige linjer på ungdomsuddannelserne. Men når du først har valgt linje, er du igen tvunget til at følge klassen.»

Tvangsklasser tvinger piger og drenge til at følges ad til trods for, at piger udviklingsmæssigt er to år længere fremme. Det giver begge et skævt billede af det modsatte køn. Og drengene mister lysten til at gå i skole, så der i gymnasiet er tæt på to piger for hver dreng.

Det er blot naturligt, at mange unge møder tvangsklasser med fravalg, der viser sig som manglende afleveringer, støj, mobning, druk, skift til privatskoler m.m.

Det tydeligste fravalg er det fysiske fravær, som vokser år for år. Men som skolerne accepterer for at fastholde finansieringen.

Omfanget af mentalt fravær kan aflæses af karaktererne. Ministeriets hjemmeside viser, at bestårkaraktererne 02, 4 og 7 gives for at regne 16 pct., 33 pct. eller 50 pct. rigtigt til folkeskolens afgangsprøve i problemregning. Og at den internationale bestågrænse på 70 pct. rigtige giver den næsthøjeste karakter, 10.

Danmark skjuler manglende læring ved at sænke bestågrænsen i folkeskolen og på det gymnasiale niveau. Sverige er anderledes ærlig omkring karakterer, som viser, at hver fjerde 15-årig ikke kan deltage i samfundslivet på grund af manglende matematikviden, hvilket har udløst den særdeles kritiske OECD-rapport "Improving Schools in Sweden".

Så i stedet for at sende de unge ud i verden med utroværdige bestårkarakterer burde vi som Sverige nedsætte en skolekommission, der kan gennemføre den næste skolereform i 2020. Arbejdet skal ledes af OECD, så vi ikke risikerer at gentage katastrofen fra 1975. Nutidens identitetssøgende unge har behov for republikkens valgblokke, ikke centralismens tvangslinjer.

Uden tvangsklasser vil udkantsområder tiltrække mange nye familier, som ønsker at give deres børn og unge de bedste betingelser under opvæksten.

Og uden tvangsklasser vil hver anden dreng være ingeniør som 22-årig. Og som 25-årig have et job og en familie med de tre børn, der sikrer, at Europa vil bestå: en til far, en til mor og en til staten.

Videnskapital til alle - eller Marximalstat

Kronik JP 29.06.2018

Tegning: Rasmus Sand Høyer

"Videnskapital til alle!" Sådan lød et af kravene i studenteroprøret i 1968.

Vi stod på barrikaderne, side om side, republikanere og marxister. Nu skulle det være slut med professorvældets formynderi og enevælde. Ud med unyttig viden - ind med relevans. Og vi stod til at vinde. Professorerne havde endelig indset, at det nu var slut med den preussiske dannelsesskole, der var skabt for at få Napoleon ud af Berlin, og for at få bugt med Oplysningstidens demokrati.

Så vi gik på jazzklub for at fejre sejren, og for at tale om de foregående år.

I gymnasiet skulle alle lære fransk. For nogle en plage, for andre en gave. For med fransk fik vi direkte adgang til tidens store filosof, Sartre, hvis eksistentialisme vi læste med glæde. Sartre var glødende tilhænger af marxismen. Så også mange danske studenter sluttede op bag dens klare budskab: Arbejderne bliver udbyttet af kapitalejerne, derfor kommer der snart en revolution, hvor kapitalen bliver fordelt til alle.

Vi republikanere læste i stedet den unge Foucault, der brød med marxismen og skabte sin egen filosofi, poststrukturalismen, som skulle beskytte den franske republik imod skjult formynderi. Republikkens drøm om frihed, lighed og broderskab var vigtigere end arbejdsmarkedet.

Foucault så individets frihed truet af offentlige institutioner, der bygger på humanvidenskaberne, som blot er pseudovidenskaber. Gennem sin videns-arkæologi påviste han, at videnskab ikke er universel. Viden er tidsbestemt, og kan derfor ændres gennem en videns-revolution.

Viden hedder sofia på græsk. Og i antikkens Grækenland var der strid mellem de vidende, sofisterne, og de bedre-vidende, filo-sofferne.

Sofisterne ønskede folkestyre, demokrati. Derfor skulle befolkningen oplyses om forskel på natur og vedtægt for at undgå skjult formynderi i form af vedtægt præsenteret som natur.

For filosofferne var vedtægt en illusion. Det fysiske er blot eksempler på metafysiske former, som kun kan ses af filosoffer fra Platons akademi. Derfor kan befolkningen glemme alt om demokrati og roligt overlade magten til filosofferne.

Den kristne kirke overtog gladeligt forestillingen om metafysisk formynderi, og omdannede akademierne til klostre, indtil reformationen omdannede disse til universiteter, der kunne uddanne embedsmænd til kirken og kongen: præster, jurister og læger. Og forlæse om verdens indretning: Alt bevæger sig rundt om jorden. Det står i lærebøgerne. Og naturligvis har Herren placeret sin ypperste skabning, mennesket, i universet centrum. At påstå andet er kætteri.

Men så gjorde naturvidenskaben oprør. Newton påviste, at planeter og æbler ikke er underkastet en metafysisk vilje. De følger i stedet deres egen fysiske vilje, tyngdekraften.

”Så kan vi mennesker vel gøre det samme og klare os uden formynderi fra Herren og herremanden!” Så naturvidenskabens oprør førte til 1700-tallets oplysningstid, der skabte to republikker, i Nordamerika i 1776 og i Frankrig i 1789. USA har stadig sin første republik, Frankrig derimod den femte, da de tysktalende naboer forsøgte at vælte den gang på gang.

Første gang gik det galt, og i 1806 besatte Napoleon Berlin. Den tyske adel var lamslået: Hvordan kan en bondehær slå professionelle lejesoldater ledet af blodadel, for efter revolutionen har Frankrig ingen af delene? Men Preussens konge indså, at Frankrig i stedet havde en centraladministration, der kunne mobilisere den franske befolkning. Derfor skulle Tyskland skabe det samme gennem en dannelsesskole med tre formål: Befolkningen må ikke oplyses, for så vil den forlange demokrati som i Frankrig. I stedet skal den indpodes en følelse af nationalisme, så den ser sig som et folk, der adlyder Verdensåndens vilje ved at bekæmpe andre folk, især da det franske. Endelig skal den udsortere folkets elite til embeder i den nye centraladministration, og denne nye vidensadel skal dannes, så den kan færdes ved hoffet.

Europa overtog med glæde Preussens linjeopdelte embedsrettede dannelsesskole. I Frankrig blev den til en normaliserende skole, stærkt kritiseret af Foucault, der kaldte den et ’fængs-ital’ med dobbelt disciplinering. Som fængsel tvinger skolen dig til i årevis at opholde dig i samme klasse, time efter time, dag efter dag, måned efter måned. Og som hospital får du diagnosen ’udannet’, som derfor skal kureres med ’dannelse’. Du skal naturligvis acceptere diagnosen og ønske den kureret, ellers er du selv skyld i din fortabelse.

Med sin videns-arkæologi påviste Foucault, hvordan lægevidenskaben om den syge krop førte til en ekstra videnskab om menneskets psyke, der påstås at have en normaltilstand, som skolen skal udvikle, og som fængslet og hospitalet skal genoprette. Men sådanne uvidenskabelige normalitetsdiagnoser er blot skjult formynderi, der skal sabotere republikkens frihedsdrøm. Så i 1968 havde vi fået nok. Videnskapitalen skal udbredes til alle og ikke kun til den elite, som dannelsesskolen udsorterer.

Det blev sent inden vi brød op. Men pyt, i morgen skulle sejrens frugter så høstes. Vi mødte op, men skansen var forladt, marxisterne kom ikke, hvor var de henne?

Dagen efter fik vi forklaringen. Professorerne havde indbudt dem til forhandling: ”Som marxister ved I vel, at Marx bygger på den tyske antioplysnings-filosof Hegel. Det gør vores dannelsesskole også. Så falder vi, falder antioplysningen også, og Hegel erstattes af Nordamerikansk oplysning. Det er I vel ikke interesseret i? Kom over på vores side, så vil vi udnævne jer til professorer. Vi ved godt, at I ikke har forsket, men her i landet bliver du professor ved at tre professorer peger på dig. Og i øvrigt kommer der snart et nyt universitet i Roskilde. Det kan I så indrette med marxistisk inspiration fra den tyske Frankfurterskoles tre vidensområder: natur-, human- og samfundsvidenskab.

Marxisterne slog til. Og i 1975 fik de afskaffet folkeskolens oplysende ralafdeling og indført en tiårig enhedsskole efter sovjetisk mønster. Og med tvangsklasser fra syvende klasse, hvor de unge tvinges til at følge årgangen til trods for at drengene er to år bagud udviklingsmæssigt. Og hvor de unge burde støttes i deres identitets- og talentudviklings-arbejde med daglige lektier i selvvalgte halvårshold som i de Nordamerikanske republikker. Som dermed undgår tvangsklassens ti veldokumenterede plager: støj, mobning, fravær, bundkarakterer, snyd, druk, flugt til privatskoler af både elever og lærere og ledere, pige-angst, drenge-mistrivsel og befolkningsnedgang.

Tvangsklasser kvæler både talent og læring. Men det skjules ved at erstatte skriftlige prøver med mundtlige prøver, hvor byger af ledende spørgsmål let overtaler censor til en mellemkarakter, især da lærer og censor bytter roller ugen efter på censors skole. I de få skriftlige eksaminer sænkes bestå-kravet, så man i dag kan bestå folkeskolens afgangsprøve i matematik ved blot at regne hver sjette opgave korrekt.

Og når man kan drikke sig til en studentereksamen, vil den manglende videnskapital føre til skandaler overalt i samfundet: toge, hospitaler, IT, skat mm.

Sin manglende oplysning skjuler universitetet ved at isolere sig, så der opstår en urskov af videnscentre, som tapper universiteterne for midler. Og da resten af verden overførte læreruddannelsen til universiteterne, blev dette forhindret i Danmark. Så hvor det vigtige lærerfag har højstatus i Finland, har det lavstatus i Danmark.

Således forvandlede Danmark til en maksimalstat med hære af offentligt ansatte, fyrsteligt belønnet af verdens højeste skattetryk, som til stadighed må øges, fordi tvangsklasserne skubber drengene ud af skolen i stedet for at lade hver anden blive ingeniør som 22årige; og dermed skabe det økonomiske grundlag for at sænke skatter og øge velfærden samtidig. 'Marximalstaten' mislykkedes i Tyskland, men ikke hos den nordlige nabo.

Der er derfor kun én vej ud af marximalstaten. Gør som Sverige, hvor OECD har skrevet en rapport om skolesystemets fallit. Nedsæt en OECD-ledet skolekommission, der kan globalisere det danske skolesystem hele vejen fra førskole til forskerskole.

DEBATINDLÆG

2 + 2 er et ekko af eventualitet

Information 1. september 2001

'2 + 2 er 4' er sommetider sandt, men '2 x 2 er 4' er altid sandt

»De lærer for lidt«. Dette ekko går igennem vore uddannelsesinstitutioner hvert år ved skolestarten. Særligt tydeligt høres det i systemets overgange mellem folkeskole, ungdomsuddannelser og videregående uddannelser.

Oftest er det brøkgregningen, der må holde for, som f.eks. i Søren Gecklers kronik den 7. august. Folkeskolen har indført et afslappet forhold til brøker, hvilket får gymnasiet til at rase: »Skal vi nu også til at lære dem brøkgregning?« Åbenbart lykkes det ikke for godt, for også universitetet chokeres over studerende, der mener, at $1/2 + 2/3$ er $3/5$ og ikke det 'korrekte' svar $7/6$. Brøkgregning er vigtigt, for det anvendes overalt! Og har man ikke lært sin brøkgregning, kan man ikke løse praktiske problemer! Derfor bør folkeskolen tvinges til at tvinge brøkgregning i eleverne medens tid er!

En forførende retorik, der desværre forstyrres af den virkelige verden:

»Jeg har to flasker, heraf én cola. Du har tre, heraf to colaer. Tilsammen har vi fem flasker, heraf tre colaer. Men skolen siger, at $1/2 + 2/3$ er $7/6$. Vil det sige, at vi tilsammen har seks flasker, hvoraf syv er colaer?«

Dybere end brøkgregning

Som det ses, går problemet dybere end brøkgregning, det går helt ned til den mest dyrebare matematiske sandhed, som alle har lært i første klasse: $2 + 2$ er 4. For hvordan kan dette være sandt, når f.eks. 2 dage + 2 uger er 16 dage, og når 2 meter og 2 centimeter er 202 centimeter. '2 + 2 er 4' er sommetider sandt, '2 x 2 er 4' er derimod altid sandt, da to ting to gange altid vil være fire ting.

Det er denne grænse mellem eventualitet og nødvendighed, der interesserer den postmoderne modforskning. Anbragt mellem en lineal og en ordbog kan en blyant udpege sin længde, men ikke sin betegnelse. Tingens italesættelse følger af nødvendighed, medens dens itale-sættelse følger af et valg, der kunne være anderledes. Skjules denne anderledeshed ved at bruge samme betegnelse igen og igen, opnås kun, at 'ekko-italesættelse er idvalesættelse'. Derfor er postmoderne modforskning på stadig jagt efter ekkoer for at se, om de ligger på den ene eller anden side af grænsen mellem nødvendighed og eventualitet. To be or to maybe, that's the question.

Modforskning

Særlig interessant er ekkoer, som alle tager for givet, og som ingen kan forestille sig skjule anderledeshed. Brøkgregning, ' $2 + 2 = 4$ ' og ' $2 \times 2 = 4$ ' er eksempler på sådanne ekkoer. At de to første hører til på eventualitetssiden og kun den sidste på nødvendighedssiden kan afsløres gennem modeksempler af f.eks. postmoderne modforskning, hvis opgave det netop er at fremforske modforslag til ekko-italesættelse.

Seminarierne modtager i disse dage forslag til, hvordan matematikken eventuelt kan opbygges nedefra, sammen med indbydelse til at deltage i udvikling af en postmoderne matematik, der respekterer grænsen mellem nødvendighed og eventualitet.

Det bliver spændende at se, om den moderne skole kan postmoderniseres indefra, eller om tjørnehækken er så stor, at der skal gå 100 år.

Fireårsmoduler er fikse

Information 2. maj 2002

Hvad med at opkalde skoleformerne efter brugerne, og indrette læreruddannelsen herefter?

Vi nærmer os 100-året for den sidste store skolereform i 1903. Siden da har samfundet ændret sig fra tidlig modernitet til postmodernitet.

Det er en postmoderne pointe, at vore talemåder ikke beskriver, men konstruerer vor verden. Det bliver derfor interessant at se, om vi formår at skifte talemåder ved den kommende skolereform. De nugældende talemåder blev netop indført for at løsrive sig fra de tidligere.

Folkeskole afløste almue- og borgerskole, og gymnasium afløste den lærde skole. Hvilke nye talemåder kunne afløse folkeskole og gymnasium? For det er jo ikke folket, der går i folkeskolen. Og gymnasiet er ikke den gymnastikplads, ordet egentlig betyder. Ligeså lidt som seminarium betyder en præstesko, som amerikanere ellers tror (eller gør det?).

Hvad med at opkalde skoleformerne efter brugerne og tale om barneskole, ungdomsskole, professionsskole og forskningsskole. Og indrette læreruddannelsen herefter?

Børnene har det godt i folkeskolen, men det er synd for de unge. De forlader puberteten og møder op i 8. klasse spændte på, hvilke fortællinger skolen kan tilbyde til udbygning af deres nyetablerede selv-fortælling. Det naturlige ville være, at de bliver budt velkommen af lærere, der er uddannet specielt til de unge. I stedet møder de barnelærere, der beder dem have tålmodighed en to-tre år inden de kan påbegynde en ungdomsuddannelse. Ventetiden kan de så passende bruge til at træne eksamensopgaver.

Og i ungdomsuddannelsen møder de heller ikke ungdomslærere, men forskeruddannede, som på bedste narcissistisk vis kun kan fortælle om deres eget fag. Kort sagt, det bør nu være ungdommens tur til at få sin egen uddannelse med tilhørende læreruddannelse.

Dansk vinkling

En hensigtsmæssig løsning vil være at kopiere det amerikanske system, der alligevel gennem globalisering er ved at snige sig ind, men give det en dansk vinkling. Kort sagt kombinere amerikansk hardware med dansk software.

Dette kunne gøres ved at opdele skolen i fireårs-moduler: Barneskole 6-10, mellemskole 10-14, ungdomsskole 14-18, professionsskole 18-22, forskerskole 22-26. I praksis betyder det en sammenlægning af 8. og 9. klasse med 1. og 2. g til en dansk »hejskole«. Samt en overførsel af 3.g til professionsuddannelserne. Der, igen efter amerikansk mønster, kunne være centrale firårige colleges samt lokale toårige colleges til erhvervsuddannelse. Vælger man lærer som profession, må man vælge mellem at blive barnelærer eller ungdomslærer.

Skal skolen nytænkes fra brugersiden, bør også fagene nytænkes. Den postmoderne identitet er en selvidentitet, hvor individet praktiserer »sladder-læring«: Fortæl mig noget jeg ikke ved, om noget jeg ved. Skolen bør derfor overveje at omformulere sine fortællinger, så de får kendte grundled – og fortæller jeg’et noget nyt om det jeg’et hele tiden taler om: du’et, det’et og vi/de’et – den andet, det andet og de andre.

Skal den postmoderne skole praktisere frivillig læring i stedet for tvangslæring gør den klogt i at indse, at den postmoderne dannelse sker ved mødet med, ikke videnskaben, men det videnskabende. Og erstatte den nuværende fagopdeling med tre nye kompetence- og fortællefag: HUM, NAT og SAM. Klogt, fordi de postmoderne jeg’er ikke behøver skolen, hvorimod skolen behøver jeg’erne.

Pensionsbomben i gymnasiet

JP Aarhus 08.03.2003

Nu skal gymnasiet reformeres. En smuk drøm, der desværre aldrig bliver til virkelighed, for inden da er pensionsbomben eksploderet i gymnasiet. Hver tredje af de nuværende gymnasielærere går på pension inden fem år, og hver anden inden 10 år.

Om fem år mangler der 600 matematiklærere, og den årlige produktion på 25 rækker ingen steder.

Hvad siger ministeriet om dette i sin redegørelse til Folketinget? Kun at matematiklærerne har en gennemsnitsalder på 46,7 og at der er 9,5 pct. over 60 år. Hvorfor skjules de tal, der viser omfanget af den forestående pensionering, dvs. antal lærere over 52 og over 57?

Hvorfor skriver ministeriet, at det er muligt at dække afgangens af ældre lærere med nye lærere, og at det forventes, at der for nogle fags vedkommende bliver tale om en mangelsituation? Når tallene for optag af nye lærere viser, at det kun er fagene dansk, engelsk og historie, som kan reproducere sig selv, dvs. de fag eleverne kan i forvejen?

Hvorfor skjuler ministeriet de tal der viser, at Danmark er ved at udvikle sig til et teknologisk U-land? Er det fordi embedsmændene selv er tidligere gymnasielærere som vil bevare gymnasiet og deres egne embeder for enhver pris?

Forhåbentligt vil dette så give anledning til opgør med en embedsmandskultur, som endnu ikke har opdaget, at enevælden er afskaffet for længe siden. Det ser således ud til, at nedtællingen til 2014 er godt i gang.

I 1814 måtte Danmark erklære sig økonomisk fallit. Og dette skal nu fejres ved i 2014 at erklære landet vidensmæssigt fallit. Hvis det står til ministeriet. Men undskyld jeg spørger, skal vi virkelig finde os i det? Skal vi fortsat sole os i bevidstheden om, at vi har verdens bedste skole? Og at det er de andre, der er noget i vejen med, hver gang de dumper os i internationale undersøgelser?

Selvfølgelig har vi verdens bedste folkeskole - for der er nemlig ingen andre lande, der har en folkeskole. Navnet folkeskole var yderst relevant for hundrede år siden, da det nye parlamentariske demokrati skulle have sin egen skole, hvor landets almueskoler og byens borgerdydsskoler kunne samles i én skole, skolen for det danske folk, folkeskolen. Flot - dengang.

Men i dag er navnet direkte misvisende, for det er jo ikke folket, der går i folkeskolen. Det er børn, og det er unge. Og det har alle andre lande da også for længst fundet ud af, og indrettet skolen herefter. Børn går i børneskole og undervises af børneskolelærere. Og unge går i ungdomsskole og undervises af ungdomsskolelærere.

Så måske burde ministeren bede sine embedsmænd holde op med at producere skrivebordsløsninger til en kommende spøgelsesskole. Og i stedet løfte sig fra lænestolene og begive sig på studierejse til f.eks. verdens ældste demokrati, USA.

Vi, der allerede har været der, kan klart se en fornuftig løsning på den danske skolekrise: Amerikansk hardware fyldt med dansk software. Skolegang fra seks til 18 med fem års børneskole, tre års mellemskole og fire års ungdomsskole, efterfulgt af nye to-fire års colleges: Det tekniske college, det merkantile college og det akademiske professions-college.

Derfor bør ministeriet stoppe med sin urealistiske drømmetænkning, og i stedet løse de virkelige problemer i ungdomsuddannelserne. Giv ungdommen dens egen skole nu, en skole som kan fordoble gennemførselsantallet, så vi kan leve op til det internationale krav på 95pct. Og bed seminarierne og Danmarks Pædagogiske Universitet om hurtigst muligt at få uddannet de lærere, som de traditionelle universiteter ikke mere kan levere.

Kort sagt, lad os, lige som alle andre, få et fireårigt gymnasium fra ottende klasse. Så kan vi fejre 2014 med flaget på hel og ikke på halv.

Mulighed i udkanten

JP Aarhus 09.05.2004

Det ville være dejligt, hvis hele Djursland gik sammen om at hjælpe Århus med at råde bod på byens ineffektive uddannelsessystem. Hvis ikke, kan Østdjursland gøre det alene.

Efter kommunalreformen bliver Danmark tilsyneladende opdelt i tre slags kommuner: købstadskommuner, forstadskommuner og udkantskommuner. Vestdjursland bliver en forstadskommune til Århus, og Østdjursland bliver en udkantskommune.

En deprimerende udsigt - og dog. For som udkantskommune kan man friste købstadskommunens beboere med følgende attraktive tilbud: Få en fire gange så lang vej til arbejde og giv dine børn en fire gange så stor chance for at få en universitetsuddannelse.

Der er kun to forudsætninger, for at dette tilbud kan gives. Den ene forudsætning er, at politikerne nu presser regeringen til et forlig, der gør kommunerne så store, at de efter svensk model kan overtage ansvaret for, at 95 pct. af alle børn får en 12-årig grunduddannelse.

Dvs. at de gymnasiale uddannelser alle skal gøres kommunale, så man undgår de nuværende overgangs- og frafaldsproblemer mellem folkeskole og gymnasier.

Den anden forudsætning er allerede opfyldt: Købstadskommunernes uddannelsessystem dumper næsten hver gang, der er internationale undersøgelser.

Med hensyn til den internationale standard, som siger, at 95 pct. af en årgang skal gennemføre 12 års grunduddannelse, ligger vi i bunden af EU sammen med Portugal, men til trods for at vi har verdens dyreste uddannelsessystem, er det Portugal, som er på vej opad - inspireret af Irland, som på et par årtier har bevæget sig fra bunden til toppen af EU.

Med hensyn til den internationale standard, som siger, at mindst 50 pct. af en årgang skal gennemføre en universitetsuddannelse, spørger OECD, hvorfor kun 30 pct. påbegynder, og kun 13 pct. afslutter en universitetsuddannelse i Danmark.

Sagen gøres ikke bedre af, at vi producerer flere humanister end ingeniører, dvs. at vi producerer kandidater til arbejdsløshed og ikke til iværksættelse.

Omsat til tørre tal må en familie erkende, at i en købstadskommune kommer kun tre ud af en klasse på 24 hele vejen gennem uddannelsessystemet, samt at universiteterne producerer tre dumpere, hver gang de producerer to kandidater.

Her er det så, udkantskommunerne kan sige:

Vi har lært af Irlands eksempel. Vi er gået over til det angelsaksiske uddannelsessystem med dets tre skoleformer: En primærskole for børn og en sekundærskole for unge med hver deres lærerstab uddannet på vores tertiære amerikanske college, hvor 50 pct. af kommunens unge er uddannet som lærere eller ingeniører, når de er 23 år. Og hvor også de 60 pct. dumpere fra universitetet omsider får en uddannelse.

Det ville være dejligt, hvis hele Djursland gik sammen om at hjælpe Århus med at råde bod på byens ineffektive uddannelsessystem.

Hvis ikke, kan Østdjursland gøre det alene. Irland har vist vejen.

Gymnasiet demokratiseres

Information 6. september 2004

Det sker med en læringsform, der er udviklet i oplysningstidens første demokrati, det amerikanske

Gymnasiet står over for to store reformer. Den første individualiseringsreform begynder næste år. Den anden globaliseringsreform venter lige rundt om hjørnet.

Den anden reform vil blive fremkaldt af, at vi dumper hver gang, der laves internationale OECD-undersøgelser. Den internationale standard i fremtidens engelsktalende verdens-økonomi er sat af de angelsaksiske lande. Her får 95 procent af en ungdomsårgang en universitetsadgangsgivende eksamen, og 50 procent en universitetsseksamen. I Danmark er de tilsvarende tal 50 og 13 procent.

Så den anden reform vil gøre op med et dansk uddannelsessystem, som stadig tror, at det er til for at uddanne eliten til statens embeder. Hele systemet skal demokratiseres, så det giver så mange som muligt så meget uddannelse som muligt. For gymnasiet betyder det et fireårigt gymnasium fra ottende klasse. Samt to nye læreruddannelser, én til folkeskolen og én til gymnasiet, begge taget på et af de tre fireårige colleges som venter efter studentereksamen: det akademiske, det merkantile og det tekniske.

Den første reform er fremkaldt af, at demokratiets IDB-teknik (information, debat og beslutning) har bredt sig fra det kollektive plan til det individuelle plan. Denne demokratiseringens individualisering er igen forårsaget af, at vi er begyndt at bruge elektroner på en ny måde.

I det industrielle samfund brugte vi elektroner til at frembære energi til maskiner. I det post-industrielle samfund bruger vi også elektroner til at frembære information. Dels til maskiner, der bliver til robotter, kunstige mennesker, som erstatter naturlige mennesker i mange arbejdsprocesser. Dels til det globale TV, der gør individet til storforbruger af information bl.a. om skjulte og ukendte alternativer, som man pludselig skal forholde sig til. Informationsteknologien tvangsfodrer individet med frugt fra kundskabens træ, så man pludselig står uden for paradiset have og må bruge demokratiets IDB-teknik til at debattere de mange nye alternativer før en beslutning træffes. En debat som foregår dels med omverdenen og dels med sig selv i form af refleksioner. Kort sagt, demokratiseringens individualisering viser sig ved, at den kollektive IDB-proces bliver til en individuel IRB-proces bestående af information, refleksion og beslutning.

Sin egen form

For at indgå som debatpartner må gymnasiet demokratisere sig og skifte fokus fra undervisning til læring. Og lærerne må omstille sig fra at være formidlere til at bruge IDB-teknikken for at blive observerende, reflekterende fagdidaktikere, som kan arbejde i teams. Forbi er den tid, hvor læreren blot kunne gå ind i klassen, slå op i lærebogen og undervise i de næste tre sider. For med demokratiseringens fokusskift skal læreren ikke kun vide noget om sit universitetsfag, men også som etnograf vide noget om den læring der finder sted hos den enkelte elev. Og hertil kræves information i form af observationer, debat i form af

refleksioner og beslutninger m.h.t. om det aktuelle fagdidaktiske mål-middelvalg kan opretholdes eller må ændres.

Demokratiseringen medbringer sin egen læringsform, konstruktivismen, hvis kollektive form er udviklet i oplysningstidens første demokrati, det amerikanske. Her benytter 'grounded theory' demokratiets IDB-teknik: Først informerer man sig gennem observationer, så reflekteres der over disse med henblik på at beslutte sig for betegnelser og teori, som kan ændres, hvis nye observationer eller refleksioner tilsiger dette. Amerikansk forskning er således en kollektiv konstruktivisme, der modsvarer den individuelle konstruktivisme, og som er beskrevet af psykologen Piaget: Individet konstruerer og tilpasser sin viden på baggrund af de indtryk, det modtager fra omverdenen.

Med disse to reformer kan gymnasiet ruste alle unge til konkurrencen i den nye globale demokratiske vidensøkonomi.

Derrida og demokratiet

Information 23. oktober 2004

Derrida afslørede, at vore universiteter er moderne templer til dyrkelse af modernitetens afgud, ordet – demokratiet er blevet fattigere ved Derridas død

Derrida (1930-2004) var frihedskæmper, som bekæmpede demokratiets modstander, metafysikken. I bogen *After Philosophy* skriver Kenneth Baynes, at Derridas projekt var at dekonstruere vestens metafysik eller logocentrisme, der påtvinger ting talemåder, som ikke er i tingene selv, men som i stedet er strategier til udelukkelse og undertrykkelse opretholdt af filosofiske systemer.

Derridas fortjeneste er, at han sammen med Foucault har diagnosticeret de fundamentalistiske kræfter, metafysikkens pastoralmagt, som er indbygget i moderniteten i en sådan grad, at moderniteten bør dekonstrueres til en ny demokratisk postmodernitet. Med ord som logocentrisme og dekonstruktion har Derrida afsløret vore universiteter som moderne klostre og templer til dyrkelse af modernitetens afgud, ordet. Og med sine empiriske studier af ordenes arkæologi har Foucault påvist pastoralmagtens virkning på mikro-niveaet.

Meta- og fysiske herrer

Ved at dæmonisere demokratiets sofister fik antikkens metafysik bugt med det græske demokrati og installeret sig selv som bedrevidende filo-sofister på Platons akademi, som siden blev til først klostre så universiteter. Men demokratiet fik et comeback i oplysningstiden, efter Newton havde påvist det tredje metafysiske nedslag i verden. Pythagoræerne havde allerede påvist, at det er metafysiske love bag harmoniske lyde og geometriske figurer. Newton påviste, at når æblet og månen falder til jorden, så er det ikke en metafysisk Herres uforudsigelige vilje, der sker i himlen og på jorden, men derimod en fysisk vilje til ændring, en kraft, som kunne forudsiges ved at sættes i tal og beregning. Men hvis naturens love kan opdages i laboratoriet og udbredes gennem oplysning, så kan vi undvære formynderiet fra vore to herrer, den fysiske herremand og den metafysiske Vorherre. Vi skal blot, som Kant sagde, have mod til at bruge vor egen fornuft. Så oplysningstiden geninstallerer demokratiet, som realitet i USA og Frankrig, og som drøm i Tyskland, der måtte vente små 200 år, før man kunne realisere et tysk demokrati. USA har stadig sin første republik, medens Frankrig med sin 5. republik må erkende, at demokratiet begynder at smuldre, så snart det er installeret, hvorfor hele den franske nation er mobiliseret til forsvar for republikken, franske tænkere inklusive. Så det unge tyske og det erfarne franske demokrati kan med Habermas og Derrida være enige om Kants formulering af demokratiets drøm, men de er rygende uenige om, hvordan demokratiet realiseres. Habermas ser ordet som bærer af den herredømmefrie demokratiske dialog. Og Derrida ser ordet som bærer af metafysisk pastoralmagt installeret af universitetets 'forskere' til trods for Heideggers og Nietzsches påvisning af, at alle er-udsagn mangler objektivt grundlag.

At Derrida har ret i sin metafysikkritik fremgår af en enkel observation, blyants-dilemmaet: Anbragt mellem en lineal og en ordbog kan en blyant pege på tal, men ikke på ord. Dvs. udsagnets grundled, blyanten, kan selv falsificere usande tal-udsagn, men ikke usande ord-udsagn. Tal er troværdige data, som kan bruges til at frembringe validerbare udsagn, forskning. Ord er ren fortolkning, der præsenteret som forskning bliver til forførelse, som dog kan bekæmpes med dekonstruktion.

Derrida har dog uret i, at al metafysik skal dekonstrueres. På universitet er der både sande og falske metafysikere. F.eks. er fysikere sande metafysikere, da de kan validere deres tal-udsagn med troværdige tal-data. Det er ord-forskernes er-domme, som er den falske metafysik. Demokrati forudsætter derfor, at det

moderne universitet sekulariseres. Og at vi fortsætter Derridas arbejde med at dekonstruere dets metafysiske talemåder for at påvise, at disse er installeret, ikke gennem en demokratisk debat, men som diklat fra pastoralmagtens vogtere.

Fra misdannelse til uddannelse

Information 28. oktober 2004

Hvorfor må mit barn ikke begynde at lære noget som 6-årig, når de andre må? Hvorfor skal de andres børn have dobbelt så stor chance for at få en 12-årig universitetsadgangsgivende grunduddannelse?

Knap hver femte elev kommer ud af folkeskolen uden tilstrækkelige kvalifikationer i dansk og matematik. Andelen af unge uden kompetencegivende uddannelse stiger. Forsker: 'Katastrofal tendens' (Inf. 6. og 11. okt.). Hver uge har sin dumpe-fortælling om dansk uddannelse.

Er det ungdommen, som er irrationel ved at takke nej til ansvar for egen læring? Eller udviser den snarere rationalitet ved at gennemskue, at det, vi kalder verdens bedste uddannelsessystem, i stedet er verdens mest systematiske misdannelsessystem og udstyret med en propaganda, hvor folkeskolen lader elever bestå matematikeksamen, blot de regner hver 5. opgave, og hvor kun hver 4. student tager et studium?

Man skal have et godt helbred for at blive indlagt på et hospital. Og man skal være endnu mere robust for at gennemgå 12 års misdannelse, som oven i købet fortsætter på de videregående skoler i en sådan grad, at vi ligner et u-land, når vi lytter til udvekslings elever fra Australien eller andre af de angelsaksiske trendsættere. Her har 95 procent af ungdommen en universitetsadgangsgivende eksamen som 18-årig, og 50 procent har en universitetseksamen som 23-årig. OECD fortæller, at vores tal er 50 procent og 13 procent til trods for, at vi har verdens dyreste uddannelsessystem.

Man skuffer børn

Så det er med blandede følelser man følger sit barn i skole, for ud af klassens 24 glade ansigter er der kun tre, som beholder smilet og får den universitetseksamen, som er et must, hvis man selv og nationen skal kunne konkurrere med Kina og Indien i fremtidens globale engelsktalende vidensøkonomi.

Hvorfor må mit barn ikke begynde at lære noget som 6-årig, når de andre må? Hvorfor må mit barn kun lære noget halvdelen af skoledagen, når de andre må lære noget hele skoledagen? Hvorfor skal mit barn have halvtuddannede lærere uddannet både til børn og unge, når de andres lærere er fuldtuddannede til én af delene? Og hvorfor skal mit barns lærer nøjes med halvtuddannede lærere på et seminarium, når de andres lærere undervises af forskeruddannet personale på et universitet?

Hvorfor får ikke også mit barn lov til efter 7. klasse at skifte til en ny skole med nye lærere uddannet specielt til unge? Hvorfor skal mit barn efter 7. klasse vente 2-3 år på at lære noget og bruge ventetiden på at opbygge uheldige vaner gennem fritidsarbejde eller på efterskole? Hvorfor skal de andres børn have dobbelt så stor chance for at få en 12-årig universitetsadgangsgivende grunduddannelse? Hvorfor skal mit barn begynde forfra, hvis det bliver træt af gymnasiets halvtuddannede forskere i slutningen af 2. g, og derfor først kan afslutte sin ungdomsuddannelse som 23-årig, hvor de andre er færdige med deres universitetsuddannelse?

Hvorfor skal mine børn befinde sig i blindgyder efter hhv. to års og seks års videregående uddannelse, når de andre bare kan skifte universitet efter ønske og supplere uddannelsen med nye moduler for at undgå arbejdsløshed? Hvorfor skal de andres børn have fire gange så stor chance for at få en universitetsuddannelse? Hvorfor skal jeg betale meget mere i skat, når de andre får fire gange så meget ud af deres uddannelsessystem ved at betale mindre for det? Og hvorfor lapper vi hele tiden i stedet for at globalisere til bunds?

Jeg håber Socialdemokratiet snart vågner op og indser, at her er den folkesag, som kan bringe det tilbage til magten. Det danske misdannelsessystem skal ændres fra bund til top og omstilles fra eliteuddannelse til breddeuddannelse. Det er simpelthen en menneskeret, at man som 18-årig har fået 12 års universitetsadgangsgivende grunduddannelse. Og det er en overlevelsesbetingelse for nationen, at mindst 50 procent har fået en universitetsuddannelse som 23-årig.

Få derfor nu nedsat den tænketank, som kan vinde valget i 2009. Man skal blot skrive af efter Irland, så ærlig talt, hvor svært kan det være?

Udkantkommune eller magnetkommune?

JP Aarhus 01.11.2004

»Få dobbelt så langt på arbejde, og giv dine børn fire gange så stor chance for at få en universitetseksamen.«
Et sådant løfte vil kunne forvandle enhver udkantkommune til en magnetkommune.

Det danske uddannelsessystem dumper hver gang, der laves internationale OECD-undersøgelser. Skal vi konkurrere med lande som Kina og Indien i fremtidens engelsktalende vidensøkonomi, må vi leve op til den uddannelsesstandard, som sættes af de engelsktalende lande.

Dér har 95 pct. af en ungdomsårgang en universitetsadgangsgivende eksamen som 18-årig. Her er det kun det halve. Dér har hver anden en universitetseksamen som 23-årig.

Her har hver ottende en universitetseksamen som 29-årig. I Danmark får 50 pct. en studentereksamen, 30 pct. påbegynder et studium og 13 pct. gennemfører ifølge OECD's tal.

Centralkommuner som Århus er gift med dette uproduktive uddannelsessystem, men det er udkantkommunerne ikke.

Så udkantkommunerne kan forvandle sig til magnetkommuner ved at adoptere de engelsktalende landes uddannelsessystem, f.eks. ved at efterligne Irland, som på 20 år gik til tops i EU og overlod bundpladsen til Portugal og til Danmark, som eller har verdens dyreste uddannelsessystem.

Løsningen kunne hedde et fireårigt realgymnasium inspireret af den tidligere realskole, omfattende 8., 9., 10 klasse og 2. g og finansieret af friskoleloven samt betjent af lærere, som er uddannet på et nyt fireårigt amerikansk college placeret i Randers.

Randers har længe ønsket sig en videregående uddannelsesinstitution og får nu chancen for at oprette et amerikansk college, som kan uddanne dels de mange studenter, som ikke tog et studium, dels de nye realstudenter, hvoraf halvdelen så vil få en universitetseksamen som 23-årige, og derefter kunne gå direkte ind som lærer på de realgymnasier, som vil brede sig som en steppebrand med Nordøstdjursland som forbillede.

Især fordi man på realgymnasierne vil kunne tilbyde undervisning i matematik og naturvidenskab, hvilket efterhånden bliver umuligt på de traditionelle gymnasier, hvor der om 10 år vil være mellem 500 og 1.000 ubesatte stillinger som følge af pensionering og som følge af, at chokerende få unge ønsker at studere matematik og fysik, og endnu færre ønsker at blive gymnasielærere.

Så alle udkantkommuner har nu muligheden for at blive magnetkommuner ved at oprette realgymnasier.

Men Nordøstdjursland er særlig heldig stillet med sin beliggenhed tæt ved Randers, hjemstedet for det første amerikanske college i Danmark, og med sin kommunale højskole som et sted til efteruddannelse af kommuner og lærere, som ønsker at skifte fra almindelige skoler til fremtidens ungdomsskoler, realgymnasierne.

Som forældrepar med arbejde i Århus-området er der især to ting, der trækker: En rimelig husleje og muligheden for at give børnene den bedst tænkelige uddannelse.

Begge ting vil være muligt i Nordøstdjurslands magnetkommune, hvis denne går i samarbejde med Randers om at udvikle fremtidens magnetskoler, realgymnasierne, med tilhørende collegebaseret læreruddannelse.

Udkantskommune eller magnetkommune

Information 8. november 2004

Danmarks udkantsområder har chancen for at gribe en uddannelsesreform, der bringer Danmark op på siden af resten af den industrialiserede verden

Få dobbelt så langt på arbejde, og giv dine børn fire gange så stor chance for at få en universitetseksamen'.

Et sådant løfte vil kunne forvandle enhver udkantskommune til en magnetkommune. Ellers ser fremtiden mørk ud for landets udkanter, hvor nedlagte industrijob ikke kan erstattes af nye vidensjob, der primært oprettes i universitetsbyerne.

Men universitetsbyerne har en akilleshæl. For det danske uddannelsessystem dumper stort set hver gang, der laves internationale OECD-undersøgelser. Skal vi konkurrere med lande som Kina og Indien i fremtidens

engelsktalende vidensøkonomi, må vi leve op til den uddannelsesstandard, som sættes af de engelsktalende lande. Der har 95 pct. af en ungdomsårgang en universitetsadgangsgivende eksamen som 18-årig. Her er det kun det halve. Der har hver anden en universitetsseksamen som 23-årig. Her har hver ottende en universitetsseksamen som 29-årig. I Danmark får 50 pct. en studentereksamen, 30 pct. påbegynder et studium og 13 pct. gennemfører ifølge OECD's tal. Eller i runde tal, i 'verdens bedste uddannelsessystem' bliver halvdelen studenter, hvoraf halvdelen påbegynder et studium, hvoraf halvdelen gennemfører. Universitetsbyen er gift med dette uproduktive uddannelsessystem, men det er udkantskommunen ikke. Så udkantskommunen kan forvandle sig til en magnetkommune ved at adoptere de engelsktalende landes uddannelsessystem, f.eks. ved at efterligne Irland, som på 20 år gik til tops i EU og overlod bundpladsen til Portugal og til Danmark, som ellers har verdens dyreste uddannelsessystem.

Feudal eliteuddannelse

Tiden er kommet til at erstatte centraleuropæisk feudal eliteuddannelse med angelsaksisk demokratisk breddeuddannelse, f.eks. ved inspireret af den tidligere

realskole at oprette et 4-årigt realgymnasium omfattende 8., 9., 10. klasse og 2. g, finansieret af friskoleloven og betjent af lærere, som er uddannet på nye 4-årige angelsaksiske realcolleges placeret uden for universitetsbyerne i f.eks. Frederikshavn, Holstebro, Randers, Tønder, Svendborg, Kalundborg, Nakskov osv. Sådanne udkantskøbstæder har længe ønsket sig en universitær-uddannelsesinstitution, og får nu chancen for at oprette et realcollege efter amerikansk mønster. På disse realcolleges uddannes dels de mange studenter, som ikke tog et studium, dels de nye real-studenter, hvoraf halvdelen så vil have en universitetsseksamen som 23-årig, og derefter kunne gå direkte ind som lærer på de nye realgymnasier, som vil brede sig som en steppebrand over resten af landet.

Især fordi man på realgymnasierne vil kunne tilbyde undervisning i matematik og naturvidenskab, hvilket efterhånden bliver umuligt på de traditionelle gymnasier, hvor der om 10 år vil være mellem 500 og 1.000 ubesatte stillinger som følge af pensionering, og som følge af, at chokerende få unge ønsker at studere matematik og fysik, og endnu færre ønsker at blive gymnasielærere.

På de nye realcolleges vil undervisningen i matematik og naturvidenskab følge den angelsaksiske standard, hvilket gør disse fag så attraktive, at et realcollege vil nå op på den internationale kvote af ingeniøruddannede, især inden for det nye GNR-område med gen-, nano- og robotteknologi. Og med en stigning i ingeniørbestanden følger en stigning i de nye attraktive vidensarbejdspladser.

Et realcollege er modulopbygget, hvilket forhindrer blindgyder: Man kan frit skifte fra et college til et andet, samt hurtigt supplere op med nye moduler, hvis man bliver arbejdsløs efter endt uddannelse.

Som forældre med arbejde i universitetsbyerne er der især to ting der trækker, en rimelig husleje og muligheden for at give børnene den bedst tænkelige uddannelse. Begge ting vil være muligt i den magnetkommune, som går i samarbejde med en af de ovennævnte købstæder om at udvikle fremtidens magnetskoler, realgymnasierne, med tilhørende læreruddannelse fra et realcollege.

OECD kritiserer dansk universitetskaos

Information 20. december 2004

OECD's PISA-undersøgelse har atter afsløret dansk uformåen inden for de tre centrale skolefag dansk, matematik og naturfag. Synderne er naturligvis eleverne og lærerne – eller er det universiteterne?

Det er rigtigt, at eleverne kan for lidt. Og det er rigtigt, at undervisningen i 8. og 9. klasse er langt under international standard. Men det er, fordi vi i Danmark giver lærerne to halve læreruddannelser, en til børn og en til unge, på en præsteskole, et seminarium, hvor underviserne ikke er forskeruddannet. Og som fortsætter folkeskolens og gymnasiet uvane med at skjule uvidenhed under en lille bestå-karakter, som når eleverne kun skal regne hver femte opgave for at bestå folkeskolens afgangsprøve.

Kun ved internationale undersøgelser afsløres vor uvidenhed. Derfor burde disse føre til, at Danmark skifter over til den internationale standard, efter hvilken en lærer får fire års uddannelse til at undervise enten børn eller unge. Samt at denne uddannelse varetages af forskeruddannet personale på et universitet.

Men ikke på de universiteter vi har i dag. De dumpede nemlig også, i forårets OECD-undersøgelse af de danske universiteter. En dumpning, som ministeriet desværre forsøgte at skjule ved på sin hjemmeside at skrive 'udenlandsk ros til dansk universitetsreform'. Ministeriet evner åbenbart ikke at læse angelsaksiske rapporter, hvor kritikken ligger i graden af ros.

Som når OECD skriver at vores evne 'til at producere Nobelprisvindere er enestående. Imidlertid er den globale økonomi blevet mere konkurrencepræget. Udviklingen af en vidensøkonomi stiller nye krav til universiteterne. Stilstand er ikke godt nok', og 'mht. læreruddannelse viser erfaringen, at det er fordelagtigt at uddanne lærere i omgivelser med mere end blot et enkelt fakultet'.

Eller når vi roses for at have verdens dyreste uddannelsessystem, og samtidig har en meget konsekvent halveringstradition, hvor halvdelen af en elevflokk kommer på gymnasiet, hvoraf halvdelen kommer på universitet, hvoraf halvdelen består eksamen, hvoraf halvdelen får et job, fordi den anden halvdel har taget en humanistisk uddannelse, som ikke fører til andet job end en universitetsansættelse. Det vil sige, at hver gang 16 elever begynder i 1. klasse, vil kun en stå med en brugbar universitetseksamen 20 år senere. Hvordan skal vi så i fremtidens vidensøkonomi kunne konkurrere med lande, hvor 50 pct. af en årgang har en universitetseksamen som 23-årig?

Saml blindgyderne

OECD peger på en såre simpel løsning: Danmark har næsten 100 forskellige universitære uddannelser med hver deres opfattelse af, hvordan der skal undervises i de forskellige fag, hvilket gør det nærmest umuligt at skifte til eller fortsætte på andre uddannelser. Disse danske blindgydeuddannelser bør samles til et universitet, som styres af et ministerium for tertiær uddannelse. Dette Danske Universitet skal så have mange afdelinger, som har en ensartet modulopbygning, der muliggør overgang mellem afdelinger og studier, hvis man f.eks. bliver arbejdsløs efter endt uddannelse. Undervisning skal gives høj prioritet, og skal varetages af forskeruddannet personale og virke tiltrækkende på de unge. Og den skal føre frem til et erhvervsarbejde efter afsluttet bachelorgrad og ikke til en forskeruddannelse efter afsluttet mastergrad.

Hvor bliver ingeniørerne af?

JP 06.10.2005

Danmark mangler ingeniører og it-specialister samt gymnasielærere i matematik og fysik, da halvdelen af de nuværende lærere snart går på pension.

Hvordan kan denne mangel afhjælpes? Skal vi importere ingeniører, it-specialister og lærere i stor stil? Eller skal vi begynde at tilbyde vores ungdom en skole, der lever op til international standard?

Grunden til denne mangel kan ses på Undervisningsministeriets hjemmeside, hvor en karaktertabel viser, at alle kan regne efter niende klasse, på nær 7 pct., som får dumpekarakter i skriftlig matematik. At ministeriet lyver, fremgår af en anden af ministeriets tabeller, præstationstabellen. Denne viser, at man består ved blot at regne hver femte opgave, samt at man får middelkarakteren 8 for blot at regne hver anden opgave. Tilsammen afslører de to tabeller, at hver anden elev højst kan regne hver anden opgave til eksamen.

I gymnasiet går det ikke meget bedre. Her påstår ministeriet, at omkring 75 pct. består den skriftlige eksamen i matematik. Denne gang skjules præstationstabellerne dog. Kun censorerne får dem, hvoraf det fremgår, at omkring 40 pct. højst kan regne hver anden opgave.

Hvordan kan vi uddanne vore unge til ingeniører, it-specialister og lærere, når 50 pct. af folkeskolens afgangselever og 40 pct. af gymnasiets ikke kan regne?

Hvordan kan statsministeren bilde befolkningen ind, at vi kan blive et af verdens førende videnssamfund, når han tillader sit undervisningsministerium at lyve om matematikkaraktererne? Samt tillader Forskningsministeriet at overse OECD's universitetsundersøgelse fra 2004, der dumper hele det danske "uddannelsessystem" ved at påpege, at her får kun ca. 6 pct. af en ungdomsårgang en brugelig universitetslignende eksamen mod f.eks. 60 pct. i Sverige.

Samtidig anviser OECD en enkel løsning. Gør som resten af verden, erstat tyskinspireret dannelse med demokratisk oplysning ved at indføre en primærskole for børn, en sekundærskole for unge samt en tertiær skole for professioner.

I dag har vi næsten 100 forskellige universitære uddannelser med 100 forskellige opfattelser af, hvordan der skal undervises, hvilket umuliggør studieskift mellem dem. Saml dem til én tertiær skole opbygget af moduler, så man hurtigt kan udbygge sin eksamen, hvis man ikke kan få job. Og som er ledet af ét ministerium for tertiær undervisning, i stedet for de nuværende tre forskellige ukoordinerede ministerier, der administrerer hver deres vifte af blindgydeuddannelser.

Og sørg for, at lærerkraften på den tertiære undervisning er forskeruddannet.

Hvis statsministeren for alvor vil ændre vores status som landet med verdens dyreste og dårligste undervisningssystem, bør han udnævne en undervisnings-ombudsmand, der kan afsløre elendigheden hele vejen op gennem systemet. Samt indkalde til en national konference, hvor uddannelsessystemets ledere på alle niveauer tvinges til at lytte til OECD's sønderlemmende kritik. Og ikke får lov til at tage hjem før de har udarbejdet en plan til et nyt undervisningssystem, som OECD kan sige god for.

Alternativ til dumpeskolen

JP Aarhus 03.11.2005

S har chance for et politisk comeback, hvis partiet forstår at modernisere folkeskolen.

En stærk folkeskole stopper efter 7. klasse. Det mener resten af verden, som tilbyder de unge en ny skole fra 8. klasse med nye lærere uddannet på et universitet af forskeruddannet personale.

Kun Danmark tror, der kommer noget godt ud af at tvinge de unge til at forblive endnu tre år på deres barneskole i selskab med personer, som har fået to halve læreruddannelser, en halv til børn og en halv til unge, på en lærerskole, hvor kun nogle af underviserne er universitetsuddannede og stort set ingen forskeruddannede.

Og kun Danmark tillader sig at skjule elevernes manglende kunnen ved stadig at tillade fortidens katekismus-overhøring i form af mundtlige prøver, hvor den lærer, der leverer undervisningen, også får lov til at beskrive i hvor høj grad, den er lykkedes, evt. bistået af en kollega til eksamen.

Og kun Danmark tillader sig at lyve med karaktererne ved at påstå, at 95 pct. består afgangsprøven i matematik efter 9. klasse, når præstationstabellen dels viser, at halvdelen af eleverne højst kan regne hver anden opgave, og dels viser, at de, som dumper, kan regne mindre end hver femte opgave.

Så på de skoler i Århus, hvor gennemsnittet er nær dumpegrænsen (JP Århus 1/11), har en stor del af eleverne intet lært efter ni års skolegang. Og derfor ikke har en levende chance for at få en uddannelse, der giver adgang til arbejdsmarkedet, og da slet ikke den attraktive del, som i dag kræver en brugbar universitetseksamen, hvilket da også 60 pct. af de unge får i Sverige, men kun 6 pct. i Danmark ifølge OECD's universitetsundersøgelse fra 2004.

Socialdemokratiet ønsker en stærk folkeskole i Århus (JP Århus 29/10). Der er ingen tvivl om, at nytænkning på skoleområdet vil kunne give S et comeback.

Så mislykkes det denne gang, bør S drage til USA og Canada for at se, hvordan man der indretter skoler i multikulturelle byer, så S næste gang kan tilbyde et reelt alternativ til den nuværende dumpeskole.

Skal skoling overhovedet have mening i en multikulturel by, skal lærerne være universitetsuddannede, dannelse skal erstattes af oplysning, og mundtlige karakterer erstattes af skriftlige.

Til gengæld kan skoleåret så afkortes med en måned, så man først begynder i september.

Efter 7. klasse stopper barneskolen og erstattes af et fireårigt realgymnasium, der vil opfylde den internationale standard ved at give 95 pct. af de unge en universitetsadgangsgivende eksamen som 18-årige.

Ikke til det danske dumpeuniversitet, hvor kun to af fem består eksamen, som i øvrigt kun uddanner til universitetsansættelse ifølge OECD. Men til et amerikansk universitet, som kan oprettes i Århus eller Randers for at give 50 pct. af de unge en universitetseksamen som 23-årige, hvorefter de kan gå direkte ud i erhvervslivet eller ansættes som universitetsuddannede lærere på de nye fireårige realgymnasier.

Kan S tilbyde en sådan nytænkning ved næste valg, vil S få et bragende comeback.

Et nedrykningstruet universitet

JP Aarhus 17.11.2005

Er Århus kvik nok til at oprette landets første amerikanske universitet, der kan leve op til international standard, spørger Allan Tarp.

Århus er stolt af sit universitet, også selv om det ligger i nedrykningsfare i bunden af anden division ifølge OECD's universitetsundersøgelse fra 2004, som universitetsfolk og politikere forsøger at overse, til trods for at den er frit tilgængelig på forskningsministeriets hjemmeside.

Århus Universitet (ÅU) er i anden division, fordi ÅU kun uddanner studerende til sig selv og ikke til professioner. Og ÅU er i bunden af anden division, fordi ÅU har uddelegeret uddannelsen af lærere og ingeniører til steder, hvor personalet ikke er forskeruddannet.

ÅU er nedrykningstruet, fordi fraværet af universitetsuddannede lærere har ført til mangel på studerende inden for fysik og matematik og dermed til lærermangel inden for disse fag overalt i uddannelsessystemet, der i forvejen ikke kan leve op til den internationale standard, som siger, at 95 pct. af en ungdomsårgang skal have en universitetsadgangsgivende eksamen som 18-årig.

Her i landet har knap 50 pct. en sådan som 20-årig. Desuden skal 50 pct. have en universitetseksamen som 23-årig. Her i landet har 13 pct. en sådan som 29-årig; hvoraf en stor del ikke kan få et akademisk arbejde, da danske universiteter kun uddanner til sig selv.

Slutresultatet er, at kun omkring fem pct. står med en brugbar universitetsuddannelse i Danmark. Det danske system er glimrende til at producere nobelpristagere, men ikke til at konkurrere i den globale vidensøkonomi, konstaterer OECD tørt. Fraværet af universitetsuddannede lærere medfører bl.a., at hhv. 50 pct. og 40 pct. af eleverne ikke kan regne ved folkeskolens og gymnasiets afgangsprøve i matematik. Et chokerende faktum som undervisningsministeriet skjuler ved at rykke karakterskalaen, så man i folkeskolen kan bestå ved blot at regne hver femte opgave ifølge ministeriets hjemmeside.

Det største problem er dog, at danske universiteter fastholder fortidens katekismus-overhøring i form af mundtlige eksaminer. Dette bevirker, at hele det danske skolesystem som stort set det eneste i verden fastholder mundtlige karakterer, som er utroværdige, da det er den lærer, der giver undervisningen, som også vurderer, i hvor høj grad den er lykkedes, evt. hjulpet af en kollega.

Så om kort tid står Århus med et universitet i tredje division. Men, som OECD siger, de unge skal have et universitet i første division for at klare sig i den globale vidensøkonomi. Spørgsmålet er blot, om dette nye universitet skal ligge i Århus eller f.eks. i Randers?

Kort sagt, er Århus kvik nok til at oprette landets første amerikanske universitet, der kan leve op til den internationale standard; hvor 50 pct. af en ungdomsårgang får en fireårig universitetsuddannelse førende til profession; hvor lærerne er forskeruddannet, og som er opbygget af moduler, så man hurtigt kan supplere sin uddannelse, hvis man ikke kan finde arbejde?

Det amerikanske universitet skal bl.a. levere det, ÅU ikke vil, universitetsuddannede lærere, især inden for fysik og matematik. Disse lærere kan få ansættelse på de nuværende gymnasier, der ellers snart må lukke på grund af lærermangel inden for disse fag.

Men de nye universitetsuddannede lærere vil især kunne få ansættelse på de kommende fireårige realgymnasier fra ottende klasse, der vil brede sig som steppebrand, fordi de kan tilbyde de unge en ungdomsskole, der lever op til international standard:

Ny skole fra ottende klasse med universitetsuddannede lærere; kun skriftlige prøver så skoleårets begyndelse kan udskydes til september; afsluttet universitetsadgangsgivende eksamen til alle som 18-årig; samt 50 pct. chance for at få en brugbar universitetseksamen fra et amerikansk universitet som 23-årig, og dermed en chance for at få et attraktivt job i den globale vidensøkonomi.

Spørgsmålet er blot hvilke politikere, der er hurtigst til at oprette et amerikansk førstedivisions universitet, politikerne i Århus eller i Randers eller i ...?

Randers kan løfte den danske undervisning

JP Aarhus 25.11.2005

Et amerikansk universitet skal bane vejen for realgymnasier og et moderne undervisningssystem, der vil øge de unges jobchancer markant.

Flyt til Randers Kommune og giv dit barn 10 gange så stor chance for at få en jobgivende universitetsuddannelse.« Dette løfte vil om fem år få mange familier til at flytte fra Århus-området til Randers Kommune.

Baggrunden er det triste faktum, at dansk skolevæsen dumper hver gang, der er internationale undersøgelser. Ifølge OECD's universitetsundersøgelse fra 2004, som kan ses på forskningsministeriets hjemmeside, har vi her en besynderlig halveringstradition:

Af hver ungdomsårgang kommer kun halvdelen i gymnasiet, halvdelen af dem kommer på universitetet, hvoraf kun halvdelen består, hvoraf kun halvdelen får et job, fordi danske universiteter uddanner til universitetsjob og ikke til erhvervsjob.

Så i Danmark får kun 6 pct. af en ungdomsårgang en brugbar universitetseksamen mod 60 pct. i Sverige.

Det er en god måde at lave nobelpristagere på, men det er en håbløs strategi i en globaliseret vidensøkonomi, bemærker OECD tørt.

Og ja, desværre, det er folkeskolens skyld, for undervisningsministeriet skjuler elevernes manglende kunnen ved på sin hjemmeside at påstå, at 95 pct. består afgangsprøven i matematik efter 9. klasse, medens en anden tabel viser, at halvdelen dumper, fordi de højst kan regne hver anden opgave, samt at eleven kun skal regne hver femte opgave for at bestå.

Men det er universitetets skyld, at folkeskolelærerne ikke er universitetsuddannede som i resten af verden.

Derfor kan hverken penge eller efteruddannelse løse problemet. Der kan kun et nyt amerikansk universitet i Randers, der længe brændende har ønsket sit eget universitet. Universitetet skal producere universitetsuddannede lærere til de nye realgymnasier, som kommunen så kan begynde at oprette i de lukningstruede folkeskoler om fem år. Hvorefter de vil brede sig over hele landet som en steppebrand.

Et fireårigt realgymnasium omfatter 8. og 9. klasse og 1. og 2 g. og giver direkte adgang til det amerikanske universitet. Lige som i resten af verden bruger et realgymnasium kun skriftlig eksamen. Det er stort set kun Danmark, der stadig holder fast i fortidens katekismus-overhøring i form af mundtlige prøver.

Med skriftlig eksamen kan skoleåret afkortes med en måned. Og samtidig bliver fagene så lette, at realgymnasierne kan leve op til den internationale standard, der siger, at 95 pct. af de unge som 18-årige skal have en eksamen, der giver adgang til universitetet, og at mindst 50 pct. skal have en universitetsuddannelse som 23-årige.

Så ved at flytte fra Århus til Randers øger forældrene deres børns chance for at få en jobgivende universitetsuddannelse fra 6 pct. til 60 pct.

Forudsætningen er dog, at der i Randers findes politikere, der udnytter den kommende periode på fem år til målbevidst at arbejde på at få oprettet et amerikansk universitet i Randers, så man om fem år kan oprette de første realgymnasier.

Hvem går i spidsen?

En sump af inkompetence

JP Aarhus 15.09.2006

I Danmark lever lærerkraften på korte og mellemlange videregående uddannelser ikke op til international standard.

Et bjerg af arrogance i en sump af inkompetence. Sådan beskriver OECD den danske tertiære undervisning i sin universitetsundersøgelse fra 2004, der kan ses på forskningsministeriets hjemmeside.

Ikke direkte, for OECD følger angloamerikansk skik og pakker kritik ind i ros.

Så effektivt, at ministeriet troede, at det var ros og på hjemmesiden skrev »Udenlandsk ros til dansk universitetsreform« - til trods for at undersøgelsen er præcis det modsatte.

OECD under sig over, at Danmark til trods for verdens bedst finansierede uddannelsessystem alligevel kun kan præstere 13 pct. universitetsuddannede mod fire-fem gange så mange i den øvrige verden. Samt over, at Danmark tillader sig at have 100 forskellige universiteter med hver deres blindgydeuddannelse. I udlandet kan moduler overføres mellem universiteter. Her afviser universitetet en sådan mulighed.

Problemet med universitetsskift forekommer, når »studerende må bruge ekstra år på at opgradere deres uddannelse - eller begynde helt forfra« (JPÅ 8/9 side 1).

F.eks. når studerende efter afsluttet kort videregående uddannelse f.eks. på et erhvervsskole-akademi vil fortsætte med en bachelorgrad på universitetet. I udlandet kan dette gøres på et-to år. Her afviser universitetet en sådan mulighed.

Og når bachelorer efter afsluttet mellemlang videregående uddannelse f.eks. som lærer vil fortsætte med en mastergrad på universitetet for blive gymnasielærere og afhjælpe gymnasiets voksende læremangel. I udlandet kan dette gøres på et-to år. Her afviser universitetet en sådan mulighed.

Måske fordi man i udlandet forlanger, at lærerkraften på korte og mellemlange videregående uddannelse er hhv. master og ph.d. uddannet, hvor kun meget få lærere har en sådan baggrund her. Erhvervsskolerne stiller ikke et masterkrav til deres lærere, og seminariet stiller ikke et ph.d. krav til deres.

Så universitetet kan kun give OECD ret: I Danmark lever lærerkraften på korte og mellemlange videregående uddannelser ikke op til international standard.

Men universitetet udviser arrogance, når det trods OECD's henstilling bliver ved med kun at uddanne kandidater til sig selv med det resultat, at de fleste kandidater har svært kan få job andetsteds. Og når en rektor om skifteproblemerne ikke ser noget problem i, »at man i et halvt års tid er nødt til at have ekstra knald på for at komme op på omgangshøjde med os« (JPÅ 8/9 s. 3).

Selv om Forskningsministeriet ikke kan, bør ledere af de videregående uddannelser kunne læse kritikken bag rosen i OECD's undersøgelse.

Derfor følgende spørgsmål til lederne af amtets erhvervsskoleakademier og seminarier: Har I læst OECD's undersøgelse? Hvornår begynder I at levere en kompetent lærerkraft uddannet som. master hhv. ph.d.?

Og til ledelsen på Aarhus Universitet: Har I læst OECD's undersøgelse? Hvornår begynder I at hjælpe den øvrige tertiære undervisning ved at producere kandidater til det omgivende samfund og ikke kun jer selv? Og hvornår begynder I at praktisere, at en kort diplomeksamen kan opgraderes til en bachelor og en bachelor til en master uden ekstra tidskrav?

Kort sagt, hvornår agter Danmarks tertiære uddannelser at følge OECD's anbefalinger om at leve op til international standard?

Universitetet lukker gymnasiet

JP Aarhus 13.10.2006

Gymnasiet kommer til at mangler matematik- og fysiklærere, hvis universitetet ikke tager affære.

Universitetet lever af at videreuddanne unge efter gymnasiet. Det må derfor undre, at universitet har sørget for, at gymnasiet lukker om 10 år på grund af læremangel inden for matematik og fysik. Om 10 år er halvdelen af de nuværende lærere gået på pension, og kun få studenter ønsker at læse matematik og fysik, hvoraf de færreste ønsker at blive gymnasielærere bagefter.

Traditionelt kommer matematik- og fysiklærerne fra matematik/fysikstudiet. I år var der seks optagne på dette studium. I 1964 var vi 150.

Vi elskede vore fag og ville gerne være gymnasielærere. Havde vi søgt optagelse i London, var vi alle kommet igennem, og gymnasiet ville ikke nu blive lukket af lærermangel. Desværre søgte vi ind til Århus Universitet, hvor kun omkring 20 pct. af os kom igennem. I London ville vi have fået en læreruddannelse, hvor fagene var integreret med anvendelser og pædagogik. I Århus skulle vi derimod uddannes til forskere. Universitet ønskede ikke at spille tid på irrelevante ting som anvendelser og pædagogik.

Her skulle matematikken dyrkes for sin egen skyld, på højt abstrakt niveau, og vendes på hovedet, så alt blev præsenteret som eksempler på den mest abstrakte abstraktion overhovedet, mængdebegrebet. Universitetet var stolt af, at denne arrogante fagholdning medførte skyhøje dumpeprocenter. For så kunne eliten hurtigt udskilles fra dem, der ikke kunne blive forskere, og derfor måtte tage til takke med at blive gymnasielærere.

Desværre tog lærerne denne arrogante fagholdning med ud i gymnasiet, hvor den bortskræmte eleverne, så der nu kun er seks, der påbegynder denne fagkombination.

I sin universitetsundersøgelse fra 2004 er OECD meget kritisk over for denne arrogante fagholdning. OECD undrer sig over, at selv om det danske uddannelsessystem hører til blandt verdens dyreste, formår alligevel kun 13% af en ungdomsårgang at få en universitetsuddannelse, hvilket er under en fjerdedel af international standard. Og over, at læreruddannelsen ikke ligger på universitetet som i resten af verden. OECD anbefaler, at universitet begynder at følge den internationale standard og uddanne til det omkringliggende samfund og ikke kun til universitetsansættelse.

Det er uheldigt, at de fleste universitetskandidater ikke kan få job inden for deres uddannelsesområde. Og lige så uheldigt, at universitet saver den gren over, det sidder på, ved selv at lukke sin adgangsvej, gymnasiet.

Derfor følgende spørgsmål til Århus Universitet: Hvornår får befolkningen en uforbeholden undskyldning for universitetets arrogante fagholdning, der bevirker, at dansk ungdom om 10 år ikke mere kan få en gymnasial uddannelse? Hvornår begynder universitetet at oplyse om de uhyggeligt høje bortdumpningsprocenter på matematik/fysik studiet, der har været praktiseret de sidste 40 år? Hvornår tager universitetet flyet til London for at se, hvordan man laver et tidssvarende universitet? Hvornår lukker universitetet det matematik/fysik studium, som kun 6 optages på? Hvornår opretter universitetet en læreruddannelse i matematik og fysik, der lever op til international standard? Kort sagt, hvornår begynder universitetet at følge OECD's anbefalinger?

Universitetet saboterer globaliseringen

JP Aarhus 28.10.2006

Universiteterne bliver udkonkurrerede, hvis de ikke følger den internationale standard.

Universitet saboterer Danmarks globaliseringschancer ved at begrænse antallet af universitetsuddannede til en fjerdedel af den internationale standard.

Og ved at negligere internationale råd, f.eks. OECD's universitetsundersøgelse fra 2004 på forskningsministeriets hjemmeside. Jeg har i to tidligere læserbreve (JP Århus 15/9 og 13/10) spurgt, om de videregående uddannelser har læst denne rapport. Det manglende svar tyder på, at rapporten er for pinlig.

Om optagelse og gennemførelse skriver OECD: I Danmark søger kun 30 pct. af en årgang ind på universitetslignende uddannelser mod 70 pct. i Sverige og Finland. Frafaldet er relativt højt med det resultat, at kun 13 pct. får en universitetsuddannelse.

Om universiteternes formål siges: Universiteterne udvikler viden til sig selv, men i dag ansættes kun et fåtal på universitetet, derfor bør universiteterne uddanne de studerende til job.

Om de nye universitetsbestyrelser siges: Det haster med grundlæggende ændringer, da Kina og Indien er langt fremme med at omstille deres universiteter til samfundets behov. Derfor bør bestyrelsesmedlemmer udpeges snedigt. Udpeges blot personer med sympati for den hidtidige kurs, vil intet være opnået.

Om fremtiden siges: Danske universiteter udnytter kun en brøkdel af deres potentiale og bør koncentrere sig mere om at udvikle den højeste kvalitet inden for undervisning og læring for at berede de studerende til den vidensbaserede økonomi. Med den lave optagelsesgrad bør universiteterne øge antallet af bacheloruddannelser.

Om de mange tertiære uddannelser siges: I andre lande samles disse uddannelser i universiteter med mange fakulteter. Med hensyn til læreruddannelse viser erfaringen, at der er store fordele ved, at den foregår i en bredere sammenhæng end blot et enkelt fakultet. Med hensyn til toårige eller treårige erhvervsuddannelser er det tvivlsomt, om sammenlægning af disse vil give særlige fordele, med mindre de integreres med universiteterne, så både lærere og studerende får mulighed for at udveksle ideer i et større forum. Dette vil også øge den ønskede erhvervsretning af universiteterne.

Videre siges: Frem for alt er universiteterne nødt til at finde nye måder at undervise på, der kan engagere den nye generation af unge, som er opvokset med fjernsyn, videospil og andre avancerede hands-on teknikker.

Endelig siges: Ministeriet bør om tre år overveje, om universiteterne bør ændre status fra specielle administrative enheder til private stiftelser egnet til at operere på det private marked.

OECD's tale er således klar: Når universiteterne snart privatiseres, bliver I udkonkurreret, hvis ikke I følger den internationale standard: 50 pct. af en årgang skal som 23-årig have en erhvervsrettet bacheloruddannelse. Herefter følger ansættelse i erhvervslivet, der finansierer en evt. senere erhvervsrettet masteruddannelse.

Her i landet nægter universiteterne at huse de korte og mellemlange videregående uddannelser. Samtidig tvinges de studerende til at forlænge studiet med en ubrugelig mastergrad, der kun er relevant ved universitetsansættelse.

De videregående uddannelser vil nok undskylde sig med, at de blot følger politikernes ønsker. Men den holder ikke. Derfor skylder universiteterne befolkningen en undskyldning for at begrænse dennes adgang til

universitetsuddannelse. Denne undskyldning kunne passende gives på en offentlig høring, arrangeret af de nuværende studerende, hvoraf mange dumpes bort, og mange ikke kan få arbejde inden for deres vidensområde efter endt studium. Eller af de politikere, der poster penge i verdens dyreste og mest ineffektive universitetssystem, der viser sin arrogance ved at negligere internationale råd og standarder.

Universitetet er stadig et kloster

JP Aarhus 13.12.2006

Aarhus Universitet tør åbenbart ikke gå i dialog med sin internationale kritiker, OECD, til trods for at jeg har opfordret til dette tre gange (15/9, 13/10, 28/10). Forståeligt, for det ville blot afsløre, hvad OECD advarer imod, nemlig at danske universiteter fastholder den klosterform, de historisk er opstået af.

Forskerne sidder stadig som munke i celler på lange gange og skriver bibliotekets hellige skrifter af. Bortset fra dem, der arbejder i laboratoriet, tidligere urtehaven. Klostret har stadig to rum, hvor offentligheden modtages, foredragsrummet og skadestuen. Forskellen er, at hvor der før kun var én Gud, har hver gang nu sit eget hellige skrift, kaldet diskursen eller talemåden. Talforskernes viden kan kontrolleres ved måling i laboratoriet. Ordforskere har derimod kun hinanden til at vurdere forskningens kvalitet. Så man kan kun blive ordforsker, hvis tre eksisterende ordforskere siger god for en. På denne måde beskytter ordforskerne deres talemåder mod kættersk nytænkning.

Denne tyske universitetsform er under kraftig kritik i udlandet. Der er universiteterne ved at omstille sig til at tjene det omgivende samfund som videnscentre, der accepterer, at også andre videnscentre bruger betegnelsen universitet, f.eks. kommunens vandforsyning. I udlandet giver universiteterne ungdommen adgang til den globale vidensøkonomi ved at sikre, at mindst 50 pct. får en universitetseksamen, med mulighed for en efterfølgende erhvervsrettet masteruddannelse. I grek modsætning til de danske universitetsklostres uhyggeligt lave produktivt, hvor kun 13 pct. af en årgang kommer igennem, ifølge OECD, og hvor de vigtige professionsuddannelser forbydes adgang.

Som i Middelalderen har klosteret stadig et uhyggeligt greb i den almene befolkning. Det har lagt et net af klosterforskoler ud, såkaldte gymnasier, hvortil kun den bedste halvdel af ungdommen får adgang. Og hvorfra kun eliten får lov til at komme ind på selve klostret. Her dumpes mange væk undervejs, før resten tvinges til at tage en masteruddannelse, der kun har relevans, hvis man ansættes på klostret eller bliver udsendt som missionær til en forskole.

Ved Reformationen blev Middelalderens katolske klostre revet ned. Troede man. I virkeligheden levede de videre i form af protestantiske universiteter, der blev accepteret, fordi de kunne uddanne eliten til præster, læger og jurister - og til missionærer til forskolerne. Og fordi laboratorieforskernes viden kunne udnyttes.

OECD foreslår nu høfligt, at vi følger resten af verden og fører Reformationen helt til bunds. Ikke ved at rive klostrene ned, men ved at nedlægge de gange, der producerer talemåder, som kun taler om sig selv, og flytter munkene over til steder, hvor man taler om omverdenen. Men først bør de måske tage en eksamen fra et tidssvarende universitet, f.eks. i London.

I Middelalderen krævede klostrene tiende af befolkningen. Det gør de stadig, nu i form af de bedste 10 pct. af hjernerne. Resten må undvære den oplysning, som ellers har spredt sig til den øvrige verden, siden Oplysningstiden begyndte for 300 år siden. Men heldigvis har H.C. Andersen ikke levet forgæves. Klosteret har ikke meget på. Og det tør åbenbart ikke se sig i et OECD-spejl.

Behov for en demokratisk høring

JP Aarhus 25.04.2007

Mange universitetsuddannede i kinesisk kan ikke få job efter endt uddannelse (JPÅ 16.4). Det er erhvervslivets skyld siger en professor: »Det er utilfredsstillende, at der ikke er relevante job i Danmark,« og »Der er fortsat stor konservatisme i virksomhederne.«

At universitet selv kunne være den skyldige, nævnes overhovedet ikke.

Arrogancen i dette svar tydeliggøres ved at spørge OECD f.eks. ved at læse OECD's universitetsundersøgelse fra 2004, der er tilgængelig på forskningsministeriets hjemmeside.

Her lægges skylden entydigt på de danske universiteter, der nægter at globalisere sig.

De uddanner kun til universitetsansættelse, og de tvinger de studerende til at tage en universitetsrettet mastergrad under studiet, hvor den internationale standard er, at den studerende tager en fireårig bachelorgrad, der er opbygget i moduler, så man hurtigt kan supplere med nye moduler, hvis man ikke kan få arbejde, eller hvis man senere i livet ønsker at skifte arbejde.

Jobchancen øges betydeligt med en fleksibel bachelorgrad, hvor virksomhederne så senere kan anbefale en erhvervsrettet mastergrad.

Jeg har i fire JPÅ-indlæg i efteråret bedt Aarhus Universitet svare på, hvorfor man negligerer OECD's universitetsundersøgelse.

Den manglende respons viser klart, at universitet tror, det er hævet over den demokratiske debat. Over for en så uhørt arrogance har demokratiet dog et særdeles effektivt middel. Man kan arrangere en høring, hvor Aarhus Universitet tvinges til offentligt at forklare, hvorfor det ikke følger OECD's råd om at følge den internationale standard med modulopbyggede studier og frivillige mastergrader. Samt forklare det pinlige forhold påpeget af OECD, at på trods af at de er verdens bedst finansierede, kan danske universiteter kun uddanne 13 pct. af en årgang, en fjerdedel af international standard.

Derfor følgende opfordring til de studerende i kinesisk og på andre studier, der fører direkte ud i den håbløse arbejdsløshed, som andre lande løser ved, at bachelorgraden kan suppleres med ekstra moduler: Bryd universitetets arrogance med en demokratisk høring.

Ingen tvang på Aarhus Universitet

Af Bodil Due, dekan ved Det Humanistiske Fakultet, Aarhus Universitet

JP Aarhus 02.05.2007

Aarhus Universitet bliver af gymnasielektor Allan Tarp i et læserbrev 25/4 beskyldt for at »tvinge de studerende til at tage en universitetsrettet mastergrad under studiet og »ikke følge OECD's råd om at følge den Internationale standard med modulopbyggede studier og frivillige mastergrader.«

Danske universitetsstudier har længe været opdelt i henhold til den europæiske standard fastsat i Bologna-erklæringen, som opererer med en tredeling i bachelor-, master- og ph.d.-uddannelse. I Danmark bruger vi dog - på dansk - som regel betegnelsen kandidatuddannelser om master-niveauet, mens masteruddannelser typisk betegner egentlige efteruddannelser.

Bacheloruddannelsen er på tre år og skal være bestået, for at man kan søge ind på en toårig kandidatuddannelse, som er en separat uddannelse.

Der er på ingen måde tale om tvang, og antallet af faglige kombinationsmuligheder er meget stort på Aarhus Universitet, ligesom man kan vælge at tage hele eller dele af en af uddannelserne på et andet universitet, i Danmark eller i udlandet.

Uddannelserne er opbygget af kurser (moduler) med vægtning efter den europæiske ECTS-skala for at gøre det nemmere at sammenstykke en uddannelse af kurser fra forskellige uddannelser.

Aarhus Universitet er i øvrigt med helt i front for at få en særlig ECTS-certificering, der skal gøre udveksling af studerende på tværs af landegrænser endnu mere enkel.

Til gengæld efterspørger arbejdsmarkedet først og fremmest akademikere med fem års studier bag sig, hvorfor langt de fleste studerende også vælger at tage begge uddannelser.

Tarp tror, at universitetet negligerer OECD's undersøgelser. Det er ikke tilfældet. Regeringen har iværksat en lang række tiltag på baggrund af OECD's rapport, som bl.a. kan ses i regeringens udspil "Danmark i den globale økonomi", og arbejdet med erhvervsretning af uddannelserne har været i gang længe på Aarhus Universitet, ligesom internationalisering er et af universitetets satsningsområder.

Alle disse initiativer er beskrevet på universiteternes og ministeriets hjemmesider, bl.a. i universiteternes udviklingskontrakter.

På baggrund af en artikel i JP om en enkelt ledig kandidat i kinesisk hævder Tarp, at de studerende på kinesisk såvel som andre fag føres direkte ud i »håbløs arbejdsløshed.«

Akademikerledigheden er som bekendt for stærkt nedadgående for tiden, og da vi senest undersøgte sagen i dybden for de humanistiske fag, som kinesisk hører under, i 2002 (vi gør det igen i år), viste det sig, at en

fjerdedel fik job, inden de var færdige med studiet, og en undersøgelse fra året efter fortalte i øvrigt, at over halvdelen af humanisterne får job i det private. I

Tarp skriver også, at det er pinligt, at danske universiteter er de »bedst finansierede«, men kun kan uddanne en fjerdedel af international standard. Her skal man være opmærksom på, at de såkaldte professionsbachelor (lærere, sygeplejersker m.fl.) i Danmark ikke uddannes på universiteterne og derfor ikke er med i optællingen af universiteternes produktion.

I følge OECD's nyeste tal er de danske udgifter pr. studerende på videregående uddannelser ca. 20 pct. over OECD-gennemsnittet, på linje med Storbritannien, 20 pct. under Østrig, 30 pct. under Sverige og 45 pct. under Schweiz (Education at Glance 2006, tabel B1.3b.).

Dekan Dues skønmaleri

JP Aarhus 06.05.2007

Dekan Bodil Due fra Aarhus Universitet er galt afmarcheret, når hun fortæller, hvor effektivt universitetet er. I virkeligheden uddanner det alt for få kandidater, der oven i købet slet ikke er målrettede mod erhvervslivet, mener skribenten, som beskylder Bodil Due for at medregne fup-titler.

Aarhus Universitet (AU) viser hovmod ved at nægte at bygge videre på andre tertiære uddannelser, f.eks. fra Århus Erhvervsakademi (JPÅ 29/4). AU undskylder sig med, at universitetsuddannelser er meget faktatunge.

Andre lande har ingen problemer med at koordinere deres tertiære uddannelser.

Men her tvinger AU de studerende til at begynde forfra. Alligevel hævder dekan Bodil Due det modsatte: Ingen tvang på AU (JPÅ 2/5).

At AU vælger at vende ryggen til omverdenen skyldes et forhold, som Due undlader at oplyse om:

Som andre kontinentale europæiske universiteter er AU et pastoralt universitet skabt efter det tyske forbillede, Humboldt-universitetet i Berlin, som blev skabt i opposition til de oplysende universiteter, der fra Amerika har bredt sig til resten af verden.

Det oplyste universitet modtager eleverne direkte fra ungdomsskolens afslutning ved 17-18 års alderen, og tilbyder de unge en fireårig bachelorgrad opbygget i moduler, som kan sammenstykket frit fra forskellige universiteter. Som 22-årig har halvdelen af en årgang en bachelorgrad, der er meget efterspurgt af erhvervslivet, der evt. senere betaler for en erhvervsrettet mastergrad.

I modsætning hertil kræver Humboldt-universitetet, at eleverne først skal bestå en optagelsesprøve på et Humboldt-gymnasium, hvor kun lærere fra Humboldt-universitetet må undervise, hvor kun halvdelen af de unge får adgang, og hvor kun halvdelen opnår så høje karakterer, at de kan komme ind på Humboldt-universitetet, hvor halvdelen bortdumpe, så kun 13 pct. kommer igennem som 29-årige.

EU har bedt Europas Humboldt-universiteter om at tilpasse sig den globale standard. Disse saboterer imidlertid tilpasningen ved i Bologna-processen at indføre treårige bachelorgrader, der betragtes som utilstrækkelige på universiteter med fireårige grader, hvorfor de studerende tvinges til at tage deres mastergrader på et Humboldt-universitet.

Due påstår, at dansk erhvervsliv efterspørger studerende med afsluttet kandidateksamen.

Næ, erhvervslivet foretrækker som resten af verden unge 22-årige med en fireårig bachelorgrad. Men disse findes ikke, fordi AU tvinger de unge til at gennemgå et Humboldt-gymnasium først.

Due påstår, at Humboldt-universitetets kandidater får arbejde i stort tal. Selvfølgelig finder unge mennesker et arbejde.

Men Due undlader at fortælle, at OECD på side otte i sin universitetsevaluering fra 2004 kritiserer, at danske universiteter primært uddanner til universitetsansættelse, og dermed tvinger mange unge til at finde arbejde uden for deres uddannelsesområde.

Endelig forklarer Due det lave kandidattal på 13 pct. med, at også professionsbachelor skal medtælles.

Due undlader her at oplyse, at denne betegnelse er en dansk opfindelse, der skal få befolkningen til at tro, at vi producerer lige så mange bachelorer som i udlandet. I udlandet ryster man på hovedet over denne fup-titel. Her opnås en bachelorgrad på et universitet med modulopbyggede koordinerede kurser varetaget af forskeruddannet personale.

Ingen af disse kriterier er opfyldt for de danske professionsbachelorere, som derfor ikke kan videreføre deres studier på AU, uden at skulle igennem en såkaldt merit-bedømmelse - igen en opfindelse, der skal skjule, at Humboldt-universitetet ikke ønsker at koordinere med andre tertiære uddannelser.

Dues skønmaleri af AU står i skærende kontrast til OECD's skarpe kritik.

Der er derfor behov for, at Humboldt-universitetet i Århus offentligt konfronteres med denne kritik. Forhåbentlig vil Århus Erhvervsakademi arrangere en sådan høring i stedet for blot at beklage sig.

Kun ved en "af-humboldtificering" af AU kan produktionen af universitetsgrader firedobles, så den når op på internationalt niveau. Og så erhvervslivet kan få de unge bachelorer og de unge ingeniører, som er en absolut forudsætning for, at vi kan bevare vores velfærd under globaliseringen.

Polemiske indlæg

Af Bodil Due, dekan ved Det Humanistiske Fakultet, Aarhus Universitet

JP Aarhus 14.05.2007

ALLAN Tarp har tydeligvis set sig gal på det danske uddannelsessystem og Aarhus Universitet som repræsentant herfor. Hans polemiske indlæg i JP Århus 6/5 er ligesom tidligere indlæg så fyldt med fejl-læsninger, udokumenterede påstande og fordrejelser, at der ikke er noget grundlag for en seriøs, endsige konstruktiv debat.

Ingen dialog

JP Aarhus 15.05.2007

Dekan Bodil Due fra Aarhus Universitet skriver i JP Århus 14/5, at hun ikke ønsker en dialog omkring den kritik, jeg har fremført af universitetet. I mine indlæg har jeg blot refereret kritikken i OECD's universitetsundersøgelse fra 2004, der er frit tilgængelig på forskningsministeriets hjemmeside.

Det er således OECD, som Aarhus Universitet ikke ønsker dialog med, hvilket netop var pointen i mine indlæg. Spørgsmålet er nu, om brugerne af Aarhus Universitet vil acceptere dette eller arrangere en høring, der tvinger universitetet til dialog med OECD.

Selvforskyldt personalemangel

JP 07.06.2007

Regionsformand Bent Hansen klager over voldsom personalemangel på danske sygehuse (JP 22/5).

Underligt, for Bent Hansen er hovedansvarlig for, at Danmark mangler kvalificeret arbejdskraft på sygehusene, på skolerne, i ingeniør- og it-virksomhederne, osv. Kort sagt for, at Danmark sakker bagud i den globale vidensøkonomi og ikke kan opretholde den nuværende velfærd.

Bent Hansen og landets amter har nemlig undladt at modernisere ungdomsuddannelserne, mens tid var. Danmarks dannelsesskole stammer fra Humboldt-skolen i Berlin, skabt omkring 1800 som Enevældens modtræk mod oplysningsskolen, der kom fra det franske og amerikanske demokrati.

Oplysningsskolen består af tre dele, en primærskole for børn, en sekundærskole for unge og en tertiærskole for professioner. Som 18-årig har 95 pct. af en årgang en universitetsadgangsgivende eksamen, og fire år efter har 50 pct. en universitetseksamen inden for sygepleje, undervisning, produktion osv. I oplysningslandene hersker ingen personalemangel.

Som dannelsesland har Danmark et Humboldt-universitet, der netop er dumpet eftertrykkeligt i OECD's universitetsundersøgelse fra 2004, som er tilgængelig på Forskningsministeriets hjemmeside. Humboldt-universitetet nægter at modtage de unge direkte fra sekundærskolen, men forlanger, at den bedste halvdel først skal bestå en optagelsesprøve på et Humboldt-gymnasium, hvorfra kun den bedste halvdel får adgang til Humboldt-universitetet, hvor halvdelen bortdumpses, så kun 13 pct. får en universitetseksamen, der hovedsageligt kun kan benyttes til ansættelse på Humboldt-universitet.

Enevælden elskede det humboldtske uddannelsessystem, der kan udskille eliten. Desværre har det danske demokrati videreført det, oven i købet i dets mest groteske form med mundtlige eksamener, der ellers kun er kendt fra katekismusoverhøring.

Udlandet nægter at tro på, at vi bruger mundtlige karakterer: Hvordan kan samme person, der giver undervisningen, også give en troværdig vurdering af dennes succes?

I stedet for at videreføre den humboldtske dannelse burde amterne have lært af Irland, der skiftede dannelse ud med oplysning og gik fra bundpladsen til toppladsen i EU på 20 år. Samt lyttet til gymnasielever, der fortæller om, hvordan lærere giver mundtlige karakterer: Vi får syv, bare vi møder op og siger vores mening, så vi behøver ikke at lære noget som helst.

Det er flovt at skulle forsvare et skolesystem, der kan siddes af uden at lære noget: Først sidder man folkeskolen af, så gymnasiet, og så seminariet, hvor man bliver certificeret til selv at uddele mundtlige ”trøstekarakterer”.

Udlandet forstår heller ikke, at vi som det eneste land i verden tvinger de unge til at forblive to-tre år ekstra på deres barneskole i selskab med dennes lærere. I resten af verden får unge i 8. klasse lov til at skifte til en helt ny skole med helt nye lærere uddannet specielt til unge.

Personalemangel afhjælpes ikke ved import af udenlandsk arbejdskraft, men ved at give Danmarks unge samme chance for at blive oplyst og få en universitetsgrad, som udlandet giver deres unge. Bent Hansens regioner bærer ansvaret for dette.

Så hold op med at være Humboldt-lakajer. Omlæg Enevældens Humboldt-gymnasium til et fireårigt demokratisk realgymnasium fra 8. klasse, der bruger skriftlige prøver til at dokumentere, at der sker læring, så de unge som 18-årige kan påbegynde en professionsskole, som de kan i resten af verden.

Eksamen til eksamen

JP 18.06.2007

Af Stig Leerbeck, Porsevej 18, Varde

ET BÅDE velargumenteret og modigt indlæg fra gymnasielektor Allan Tarp, der foreslår mundtlig eksamen afskaffet, forsøges 14/6 imødegået af en anden lektor, Christian Schmidt (CS), der retorisk spørger, om Robespierre er et møbel?

Det kan jo godt være, at CS's argumentation iblandet lidt charme og en slesk bemærkning om censors frisure ville udløse gode karakterer til en mundtlig eksamen. Heldigvis har vi hans ord på skrift, og så er det jo en helt anden sag.

Han insinuerer uden antydning af argumentation, at Allan Tarps skriftlige eksaminer skulle have karakter af ”Hvem vil være millionær-spørgsmål” endda i en karikeret udgave, der niveaumæssigt ligger under havregrynspakkernes børne-sommerkrydsordskonkurrencer.

Hvis det er den kvalitet af argumenter, der kan give gode karakterer med CS som censor, er det svært at tage hans efterfølgende argumentation alvorligt. Her påstår han frejdigt - igen helt uden argumentation - at man til mundtlig eksamen ikke slipper af sted med overskrifter i power-point og dum udenadslære.

Nej, men undersøgelser har vist, at langt lyst hår og et par velformede nødder giver point - også til eksamen.

CS fortsætter med det postulat, at mundtlig eksamen i særlig grad skulle teste vidensniveau og evnen til at tænke sig om.

Og her når vi så frem til noget meget vigtigt. Det er og bliver et postulat, ligesom mit eget, at mundtlig eksamen først og fremmest afspejler præsentationsevne, selvsikkerhed, og hvor vellidt man er hos læreren. Ren spekulation, fordi ingen endnu - så vidt jeg ved - har lavet en seriøs kvalitetsvurdering af eksamensformer.

Eksamensformen afgøres ud fra traditioner og lærere og institutioners mere eller mindre fikse indfald. De testes aldrig. Det var vel en opgave for et par friske lektorer.

Mundtlige karakterer ødelægger skolen

JP 20.06.2007

Omverdenen tror, det er en vittighed, at vi stadig bruger mundtlige prøver og karakterer.

Mener vi alvorligt, at skoleåret forlænges med en måned for at kunne holde mundtlig eksamen; at elever ikke er til eksamen i alle fag; at de skal op i to-tre års pensum på en gang; at de ikke alle har samme chance

for at trække de gode spørgsmål; at censor blot er en lærer fra en anden skole, som læreren måske selv skal være censor for senere.

Og mener vi alvorligt, at samme person, som giver undervisningen, også giver vurderingen af resultatet?

Christian Schmidt beskriver mundtlig eksamen som »en samtale-eksamination, som skal dokumentere forståelses- og tilegnelsesgrad af stoffet« (JP 14/6). En smuk drøm, der realiseret forvandles til et uhyggeligt mareridt.

Prøv blot at overvære en mundtlig eksamen i matematik på et gymnasium, men medbring lærebogen.

Man vil så se, at de høje karakterer gives til dem, der har lært lærebogen udenad, som var det en bibel eller en koran. Og spørg samtidig afgangseleverne, hvordan mundtlige årskarakterer gives: Vi skal bare møde op og kunne sige noget generelt, så får vi 7.

Når man kan få middelkarakteren 7 ved blot at være sig selv, er skolen blevet en varmestue, der bare skal siddes af. Først folkeskolen, så gymnasiet og så seminariet, hvor man bliver lærer og selv kan uddele mundtlige fupkarakterer.

Nogle resultater af mundtlige karakterer: Til afgangsprøve i skriftlig matematik har folkeskolen sænket bestågrænsen til 20 pct., en tredjedel af international standard. Kun 13 pct. af en årgang får en universitetseksamen, en fjerdedel af international standard.

Ved optagelsesprøver til EU-job dumper danske ansøgere i hobetal. Dansk industri mangler ingeniører, da matematik ødelægges af at være ændret fra regnefag til snakkefag.

Skal Danmark kunne konkurrere i den globale vidensøkonomi, skal mundtlige karakterer erstattes med skriftlige som i resten af verden.

Uddannelse med fatale fejl

JP 08.08.2007

LÆRERUDDANNELSEN er på nedtur. To ud af fem falder fra under studiet, og ansøgertallet er halveret på tre år. En uhyggelig tendens, som vil nedsætte ansøgertallet til 10 pct. på 10 år. Og som selvfølgelig må stoppes omgående ved hurtigst muligt at rette op på læreruddannelsens fatale fejl.

Det er svært at forklare dansk læreruddannelse til folk fra engelsktalende lande. De ryster uforstående på hovedet og stiller typisk fem pinlige spørgsmål:

Hvorfor foregår dansk læreruddannelse ikke på universitetet som i resten af verden?

Hvordan kan man uddanne lærere til at undervise både børn og unge, når resten af verden uddanner lærere til at undervise enten børn eller unge?

Hvorfor benytter man stadig mundtlige prøver, når resten af verden er gået over til skriftlige?

Hvorfor bygger skolen og læreruddannelsen på tysk dannelsesstænkning, når resten af verden bygger på angloamerikansk oplysningstænkning?

Og hvorfor nægter man at lytte til OECD's kritik af dansk læreruddannelse, når resten af verden gerne modtager råd fra OECD?

Værst er brugen af mundtlige karakterer og manglende universitetstilknægtning.

Spørges elever, hvordan læreren giver mundtlige karakterer, er svaret typisk: »Møder vi op og siger noget generelt, får vi middelkarakteren 7 uden at skulle læse lektier.« Med sådanne mundtlige »fupkarakterer« kan den danske skole siddes af uden at lære noget, først i folkeskolen, så i gymnasiet og så på læreruddannelsen, hvor man bliver certificeret til selv at give fupkarakterer.

I skriftlige fag går det naturligvis helt galt, når man ikke har lært noget. Men det klarer ministeriet ved til den afsluttende prøve i matematik at sænke bestågrænsen fra det internationale niveau på 60 pct. til 20 pct. rigtige svar i folkeskolen, og 40 pct. i gymnasiet.

I den globale vidensøkonomi skal lærergerningens vidensformidling være af højeste kvalitet. Derfor skal lærere uddannes på landets bedste skoler og have deres viden dokumenteret med troværdige skriftlige karakterer.

Frels læreruddannelsen

JP 20.08.2007

I Aarhus får læreruddannelsen nu adgang til et Humboldt-universitet for første gang i historien. Bravo.

Dels fordi læreruddannelsen frelses fra sin nedtur, hvor to ud af fem falder fra under studiet, hvor ansøgertallet er halveret på tre år, hvilket vil nedsætte ansøgertallet til 10 pct. på 10 år, hvis der ikke gribes ind. Men det gør Aarhus Universitet så nu. Flot - og dog.

Hvorfor først nu? For OECD opfordrede allerede i 2004 i sin universitetsundersøgelse til, at enkeltfakultet-institutioner som seminarier integreres med de almindelige flerfakultets-universiteter.

Desværre nægter Aarhus Universitet at følge OECD's råd både i 2004 og nu igen. For Aarhus Universitet ønsker så sandelig ikke at optage seminarierne. Tværtimod skal seminarierne, der i forvejen er belastet af meget lave karaktergennemsnit hos ansøgerne, nu drænes for de bedste studerede, der skal tilbydes læreruddannelse på universitetsniveau. Kort sagt, seminarierne skal konkurreres ud af markedet.

Aarhus Universitet nægter at optage seminarierne, fordi seminarierne følger den internationale universitetsstandard sat af de engelsktalende landes oplysningsuniversiteter og tilbyder fireårige bacheloruddannelser, der fører direkte til job.

Aarhus Universitet er nemlig ikke et oplysnings-universitet, men et dannelses-universitet byggende på Humboldt-universitetet fra Berlin, hvor den tyske enevælde omkring 1800 bad Humboldt om at udvikle dannelse som antioplysning, der kunne værne mod den omsiggribende oplysningstænkning, der truede med at gøre Europa demokratisk.

EU har bedt Europas Humboldt-universiteter om at globalisere sig. Men det har de snedigt saboteret ved at indføre treårige bacheloruddannelser i modstrid med den internationale standard på fire år. Da en Humboldt-bachelorgrad ikke kan anerkendes internationalt, tvinges de unge til at forblive i Humboldt-systemet og tage en mastergrad under studiet, igen i modstrid med international standard.

Derfor kan Aarhus Humboldt-universitet ikke fusionere med de globaliserede seminarier. Tværtimod kan man nu kvæle dem i bedste Humboldt ånd ved at tilbyde 5-årige læreruddannelser.

Læreruddannelsen skal frelses, og det haster. Frelseren er dog ikke Aarhus Humboldt-universitetet. Frelseren er de politikere, der følger OECD's råd og tvinger de danske Humboldt-universiteter til at følge den internationale standard med fireårige bachelorgrader, med fusion med landets øvrige tertiære uddannelser og med studier opbygget af koordinerede moduler med skriftlige eksamener i stedet for mundtlige.

Nyt skolesystem

JP 27.08.2007

Nordgårdskolen bør afprøve en fireårig dansk oplysningsskole for unge.

GLOBALISERES Nordgårdskolen i stedet for at lukkes, har Århus om fem år en model for landets øvrige skoler, der alle har alvorlige læringsproblemer.

Den internationale bestågrænse ved skriftlig eksamen er 60 pct. rigtig besvarelse. For at skjule den manglende læring har Danmark måttet sænke bestågrænsen i skriftlig matematik til 40 pct. i gymnasiet og til 20 pct. i folkeskolen.

Dansk skole følger nemlig ikke international standard sat af de engelsktalende landes oplysningsskoler. Disse består af en primærskole for børn, en sekundærskole for unge, en tertiærskole for profession og endelig en ekspertskole for ekspertise og forskning. 95 pct. af en årgang har universitetsadgang som 18-årige, og fire år efter har 50 pct. en modulopbygget bachelorgrad.

Danmark valgte i stedet det humboldtske uddannelsessystem skabt i Tyskland for 200 år siden for at forhindre demokratiet i at brede sig fra Frankrig til resten af Europa.

I dette system nægter Humboldt-universitetet at modtage de unge direkte fra sekundærskolen, men forlanger, at de først består en adgangseksamen fra et Humboldt-gymnasium, hvortil kun den bedste halvdel har adgang, og hvorfra kun den bedste halvdel går videre til Humboldt-universitetet, hvor halvdelen dumpes bort, så kun 13 pct. kommer igennem med en universitetseksamen som 29-årige.

En kort studierejse til Irland, Canada og USA vil vise forskellen på oplysningsskoler og dannelsesskoler.

Samt give lyst til på Nordgårdskolen at afprøve en fireårig dansk oplysningsskole for unge.

Skoleåret opdeles i tre dele, hvor eleven følger et selvvalgt skema, der gentages alle ugens fem dage. Til sidst aflægges skriftlige prøver. Udlandet anser mundtlige karakterer for utroværdige, da de gives af samme person, som giver undervisningen.

Alle fag opdeles i moduler, hvoraf de højeste svarer til gymnasiets B-niveau.

Der stilles krav til et vist antal moduler i fagene dansk, engelsk, matematik og samfundsfag.

Matematik gøres konkret og omfatter også fysik.

Lærernes timetal nedsættes, så der er tid til intern efteruddannelse varetaget af gymnasielærere, der ansættes som faglige afdelingsledere.

Efter endt skolegang kan de unge gå direkte til en videregående uddannelse efter at have taget et adgangstår med relevante fag på A-niveau. Herved får danske unge samme rettigheder som i udlandet: 50 pct. står med en universitetsuddannelse som 22-årige.

Danmark valgte i stedet det humboldtske uddannelsessystem skabt i Tyskland for 200 år siden for at forhindre demokratiet i at brede sig fra Frankrig til resten af Europa.

Uro er et sundhedstegn

JP 07.09.2007

Uro i klassen skal nu bekæmpes med en norsk model (JP 24/8). Synd, for uro er et sundhedstegn, der viser, at der sker for lidt læring i klassen.

Og eleverne har ret i, at læringen er uhyggeligt lav i den danske folkeskole. Den internationale bestågrænse ved skriftlig eksamen er 60 pct. rigtig besvarelse. For at skjule den manglende læring har Danmark måttet sænke bestågrænsen i skriftlig matematik til 40 pct. i gymnasiet og til 20 pct. i folkeskolen.

Dansk skole følger nemlig ikke international standard sat af de engelsktalende landes oplysningsskoler.

Disse består af en primærskole for børn, en sekundærskole for unge, en tertiærskole for profession. 95 pct. af en årgang har universitetsadgang som 18-årige, og fire år efter har 50 pct. en modulopbygget bachelorgrad.

Danmark valgte i stedet Humboldts uddannelsessystem skabt i Tyskland for 200 år siden for at forhindre demokratiet i at brede sig fra Frankrig til resten af Europa.

I dette system nægter Humboldt-universitetet at modtage de unge direkte fra sekundærskolen, men forlanger, at de først består en adgangseksamen fra et Humboldt-gymnasium, hvortil kun den bedste halvdel har adgang, og hvorfra kun den bedste halvdel går videre til Humboldt-universitetet, hvor halvdelen dumpes bort, så kun 13 pct. kommer igennem med en universitetseksamen ifølge OECD.

En kort studierejse til Irland, Canada og USA vil vise forskellen på oplysningsskoler og dannelsesskoler. Samt vise, hvad der skal til for at stoppe uroen i skolens øverste klasser.

Skoleåret opdeles i tre dele, hvor eleven følger et selvvalgt skema, der gentages alle ugens fem dage. Undervejs og til sidst aflægges skriftlige prøver.

Mundtlige karakterer anser udlandet for utroværdige, da de gives af samme person, som giver undervisningen. Alle fag opdeles i moduler, hvoraf de højeste svarer til gymnasiets B-niveau.

Der stilles krav til et vist antal moduler i fagene dansk, engelsk, matematik og samfundsfag. Matematik gøres konkret og omfatter også fysik.

Efter endt skolegang kan de unge gå direkte til en videregående uddannelse efter at have taget et adgangstår med relevante fag på A-niveau. Herved får danske unge samme rettigheder som i udlandet: 50 pct. står med en universitetsuddannelse som 22-årige.

Først med et sundt globaliseret skolesystem stopper uroen.

Indavl på Aarhus Universitet

JP Aarhus 16.11.2007

Aarhus Universitet bør tillade internationale uddannelser på tværs af universiteter.

Den globale vidensøkonomi kræver, at landets universiteter teknologisk er i front. Fremtidens kerne-teknologier er de såkaldte GNR-teknologier - gén-, nano- og robot-teknologi. Specielt nano-teknologi er vigtig, da man her kan udføre konstruktioner på molekyle-niveau og f.eks. forsøge at anbringe et helt laboratorium på en enkelt chip.

Aarhus Universitet oprettede år 2002 et studium i nano-science, som har haft god søgning, hvoraf mange er påbegyndt en forskeruddannelse.

Studiet åbnede dørene for gymnasiets fysiklærere i forbindelse med disses årsmøde.

Under besøget var indlagt et foredrag af en førende amerikansk forsker. Auditoriet var fuldt af studerende, hvoraf mange bagefter skulle på forskerskole på Mols.

Den amerikanske forsker havde dog kun talt et minut, før det blev klart, hvad problemet er med den århusianske uddannelse. Han fortalte, hvordan han havde taget sin bachelorgrad på ét universitet, sin mastergrad på et andet, sin forskergrad på et tredje, og at han nu arbejder på et fjerde universitet. Altså et typisk uddannelsesforløb på globaliserede universiteter, hvor man sammenstykker sin uddannelse fra forskellige universiteter.

I modsætning hertil praktiserer Aarhus Universitet tilsyneladende indavl, idet både bachelor-, master- og forskergrad tages på Aarhus Universitet, ligesom stillingerne ofte tilpasses egne ansøgere.

Hvorfor kan danske studerende ikke fortsætte grunduddannelsen i USA?

Fordi USA som resten af verden uden for EU har oplysnings-universiteter, der efterlever den internationale standard med fireårige bachelorgrader.

Og fordi EU stadig har Humboldt-universiteter, som blev skabt i Berlin for 200 år siden for at stoppe det oplyste demokrati i at sprede sig fra Frankrig til det øvrige Europa.

Og som stadig nægter at samarbejde med den oplyste del af verden ved at indføre treårige bachelorgrader, som naturligvis ikke kan anerkendes uden for EU, hvorfor de EU-studerende tvinges til at færdiggøre deres uddannelse på et Humboldt-universitet. Hertil kommer oven i købet, at de Danske Humboldt-universiteter tvinger de studerede til at afslutte studiet med en mastergrad, hvor den internationale standard er at afslutte med en bachelorgrad.

Hvorfor skal danske studerende afspises med Humboldt-universitetets indavl?

Det bør bestyrelsen for Aarhus Universitet naturligvis stoppe omgående. OECD's universitetsundersøgelse fra 2004 advarer på side 25 mod at udpege bestyrelsen blandt personer med sympati for universitetets hidtidige kurs.

Så Nano-science giver bestyrelsen en mulighed for at oplyse omverdenen om hvis interesser, den varetager.

Skal Aarhus Universitet have lov til at videreføre en 200 år gammel tysk tradition for indavl, som stavnsbinder de studerende til hjemstavns Humboldt-universitet?

Eller skal Aarhus Universitet tvinges til at omstille sig fra et lokalt Humboldt-universitet til et globalt oplysnings-universitet, der sikrer danske unge samme chance i den globale vidensøkonomi som udlandets?

Før bestyrelsen svarer, bør den måske tage på en oplysningstur til et oplysningsuniversitet, f.eks. i Canada.

Tag til Canada og lær

JP 10.02.2008

SKAL læreruddannelse ske på særlige lærerskoler eller på universiteter som i resten af verden? Spørgsmålet skyldes sammenbruddet i dansk læreruddannelse, hvor for få søger ind, og for mange falder fra. Aarhus Universitet har tilbudt en redningsplanke, en femårig læreruddannelse som alternativ til lærerskolernes fireårige uddannelse. Dette har medført vild protest fra lærerskolerne og fra oppositionen (JP 31/1).

Men ikke kun lærerskolerne; hele det danske skolesystem er brudt sammen. Vi kan bare ikke se det på grund af mundtlige middelkarakterer. Som eneste land i verden fastholder vi stadig mundtlige karakterer. Resten af verden bruger skriftlige. I England nægter man at tro på, at den person, som giver undervisningen, tillades at vurdere dens resultat.

Også eleverne ryster på hovedet. Adspurgte om, hvordan lærere giver mundtlige karakterer, fortæller de, at man bare skal møde op og komme med generelle indlæg for at få en middelhøj karakter. Kort sagt, man behøver ikke læse lektier, bare ved at være sig selv får man en middelhøj karakter i folkeskolen, i gymnasiet og andre steder, der bruger mundtlige karakterer.

Så i Danmark kan man sidde skolen af, først folkeskolen, så gymnasiet, så efter forgæves at have søgt ind eller afprøvet forskellige embedsuddannelser til sidst på lærerskolen, hvor man selv bliver certificeret til at uddøle mundtlige middelhøj karakterer.

Uden lektielæsning går det naturligvis helt galt ved skriftlige prøver, hvor Undervisningsministeriet har måttet sænke den internationale bestågrænse på 60 pct. korrekt besvarelse i matematik til 40 pct. i gymnasiet og til 20 pct. i folkeskolen.

Vort skolesystem er brudt sammen, fordi vi fastholder Enevældens embedsuddannelser, hvor den internationale standard sat af USA og Canada har erstattet disse med demokratiske oplysningsskoler, hvis formål er, at så mange som muligt oplyses så meget som muligt.

Først i primærskolen for børn, så i sekundærskolen for unge, endelig i den tertiære skole for profession, som efterfølges af en ekspertskole for forskning. 95 pct. af en årgang har universitetsadgang som 18-årige.

Og 50 pct. har som 22-årige en bachelorgrad opbygget af koordinerede moduler, så man kan skifte universitet under studiet, og så man senere kan supplere med nye moduler i tilfælde af arbejdsløshed eller jobskifte.

Vi fastholder Enevældens humboldtske embedsskoler skabt i Berlin for 200 år siden for at stoppe udbredelsen af oplysningsskoler fra Frankrig. Humboldt tilførte det klassiske embedsuniversitet, der uddannede præster, læger og jurister, nye uddannelser, der fører til et embed på et universitet eller på dets forskole, Humboldt-gymnasiet, der kun tillader den bedste halvdel at komme ind og kun tillader den bedste halvdel at gå videre til Humboldt-universitetet, hvor halvdelen bortdumper, og hvor kun den bedste halvdel opnår embede, som de til gengæld er stavsbundet til resten af livet.

Resten må så søge job som sælgere og andet.

Det er økonomisk selvmord at videreføre Enevældens embedsuddannelser i en global vidensøkonomi, hvor resten af verden giver ungdommen en fleksibel tertiær grundskoling.

Naturligvis skal læreruddannelse ske på universitetet. Og naturligvis skal universitetsuddannelser kun være fireårige og opbygget af koordinerede moduler som i resten af verden.

Så kære politikere, tag dog en tur til Canada, og bliv oplyst om vidensøkonomiens tertiære skoleform.

Det er økonomisk selvmord at videreføre Enevældens embedsuddannelser i en global vidensøkonomi.

Grebet ud af den blå luft

JP 17.02.2008

Nikolaj Jensen, 475 Castlegrove Boulevard, London, Ontario, Canada

Som svar på Allan Tarps indlæg om læreruddannelsen 10/2: Jeg har nu i 18 måneder gået på et universitet i Canada, og den modulopbygning, som AT omtaler, er grebet ud af den blå luft. En canadisk universitetsuddannelse består af en tre- eller fire-årig bachelor, som består af 2,5 credit pr. semester taget som enkeltfag, præcist som i Danmark.

For tidlig skolestart

JP 23.08.2008

Atter et skoleår, som begynder tre uger for tidligt i forhold til udlandet.

Her følges den internationale norm, som siger skolestart i første uge af september. Folk fra udlandet ryster da også på hovedet, når de hører om den korte danske sommerferie. Hvad er grunden? Bliver danske elever dygtigere end udlandets?

Ja, det skulle man jo tro. Men hver gang der er internationale undersøgelser, må vi jo desværre konstatere, at det står sløjt til med læringen i Danmark, særligt i de to vigtigste fag, dansk og regning. I dansk må mange tosprogede elever opgive at lære sproget. Og i regning har ministeriet måttet skjule den manglende læring

ved at sænke den internationale bestågrænse på 60 pct. korrekt besvarelse til 40 pct. i gymnasiet og til 20 pct. i folkeskolen.

Så danske elever bliver ikke dygtigere af den tidlige skolestart. Hvad er så forklaringen? Ganske enkel: Som det eneste land i verden holder Danmark stadig fast i mundtlige prøver og eksaminer. Og det kræver en måneds ekstra skoletid. Foruden at det fastholder danske elever som uoplyste.

For igen ryster udlandet uforstående på hovedet: Hvordan kan man give mundtlige karakterer uden at have belæg i en skriftlig præstation?

Så er det jo samme person, der giver undervisningen, som også giver karakteren, og derved bliver mundtlige karakterer både inhabile og utroværdige?

Desværre må man give dette synspunkt ret. For spørger man gymnasieelever, hvordan lærerne giver mundtlige karakterer, lyder svaret: Man behøver ikke læse lektier, man skal bare deltage i diskussionen med generelle synspunkter for at få en middelhøj karakter.

Når man kan snakke sig til en middelhøj karakter, betyder det, at den danske skole kan sidde af uden at lære noget. Først sidde folkeskolen af, så gymnasiet, og endelig lærerskolen, hvor man autoriseres til selv at uddele mundtlige middelhøj karakterer for generel snak.

Også med hensyn til læreruddannelse ryster udlandet uforstående på hovedet: Jamen, lærere uddannes da på universiteter, og lærere må da vælge, om de vil undervise børn eller unge, man kan da ikke uddannes til at undervise begge? Mener I alvorligt, at der kommer ansvarlige lærere ud af at uddanne dem på særlige lærerskoler?

Og hvorfor tvinger I unge mennesker til at blive to-tre år ekstra på deres barneskole i selskab med dennes lærer, når resten af verden naturligvis lader dem skifte skole og få nye lærere, når de forlader 7. klasse og går ind i puberteten?

Så det er bare så pinligt at skulle forklare fornuften i det danske skolesystem.

Og undersøger man det nøjere, må man da også erkende, at dens grundlag, dannelse, blev skabt i Berlin for 200 år siden for at forhindre oplysningen og demokratiet i at brede sig fra Frankrig til resten af Europa.

Hvornår får danske politikerne mon øjnene op for, at skal Danmark klare sig i en global vidensøkonomi, så nytter det ikke, at eleverne kun lærer det i skolen, de kan i forvejen: at snakke.

Den mundtlige snakkeskole må ændres til den internationale norm, en skriftlig oplysningsskole, med prøver efter hvert halvårlige modul. Og med en sommerferie, der varer indtil september.

Velkommen til Humboldt i Århus

JP 28.08.2008

Aarhus Universitet har overtaget meget af det humboldtske skolesystem, som udsættes for heftig international kritik.

Kære studiestarter. Velkommen til Humboldt-universitetet i Århus. Eller til en af de mange uddannelser, det nægter at give adgang, de såkaldte korte eller mellemlange videregående uddannelser. Modsat naboen mod vest, England, hvor de alle indgår i oplysningsuniversitet opbygget af koordinerede moduler, så du, hvis du vil opgradere en eksamen eller skifte studium, ikke skal begynde forfra, som du typisk skal på Humboldt-universitetet.

De engelsktalende landes oplysningsskoler stammer fra Oplysningstiden i 1700- tallet. Her opdagede man, at med oplysning og skolegang i stedet for tro og kirkegang kunne folket erstatte kirkens og fyrstens dobbeltformyndelse med demokrati.

Resultatet blev oplysningsskoler bestående af en primær skole for børn, en sekundærskole for unge, en tertiær skole for professioner samt en forskerskole for ekspertise. Med det mål at så mange som muligt fik så meget oplysning som muligt, så her har 95 pct. af en årgang universitetsadgang som 18årig, og 50 pct. en universitetseksamen som 22-årig. Senere kan man vende tilbage og tage en erhvervsrettet mastergrad.

Modsat sørger Humboldt-universitetet for, at kun 13 pct. får en universitetseksamen og tvinger desuden de unge til at tage en mastergrad under studiet, der begge typisk kun er egnet til universitetsansættelse.

Humboldt-universitetet skabtes i Berlin for 200 år siden af den tyske enevælde, der ville hindre demokratiet i at sprede sig fra Frankrig til det øvrige Europa. Enevælden bad derfor Humboldt om at geninstallere formynderiet med et selvrefererende skolesystem byggende på dannelse i stedet for på den oplysning, der havde skabt det franske demokrati.

Resultatet blev det humboldtske skolesystem, der straks blev overtaget af Europas øvrige enevælde. Og som stadig findes i dag trods heftig international kritik.

Humboldt-universitetet nægter at modtage de unge direkte fra sekundærskolen, men forlanger at de først består en adgangseksamen fra et Humboldt-gymnasium, hvortil kun den bedste halvdel har adgang, og hvorfra kun den bedste halvdel går videre til Humboldt-universitetet, hvor halvdelen dumpes bort, så kun 13 pct. kommer igennem ifølge OECD. EU har bedt sine Humboldt-universiteter om at globalisere sig, hvilket de dog har modsat sig ved at indføre treårige bachelorgrader, hvor den internationale standard er fireårige. Med det resultat, at de unge tvinges til at tage deres masteruddannelse på deres eget universitet, hvor den internationale norm er at skifte universitet.

Så når du dumpes bort eller falder fra, så tag til naboen og få en fireårig universitetsgrad, som anerkendes i den øvrige verden.

Du kan også kæmpe for at forvandle det formynderiske Humboldt-universitet til et oplysningsuniversitet. Du skal så forlange kurser i oplysende amerikansk sociologi, og i oplysende fransk filosofi. Forlang specielt kurser i de franske postmoderne modtænkere Derrida, Lyotard og Foucault, som omhyggeligt har afsløret Humboldt-universitetets formynderi-teknikker: begrebstvang gennem pastorale talemåder, meningstvang gennem pastorale trossætninger, og frelsertvang gennem pastorale institutioner.

Brug demokratiets høringer til at tvinge Humboldt-universitetet ind i dialog med OECD, så det ikke blot kan negligere den sønderlemmende kritik i OECD's universitetsundersøgelse fra 2004.

Og husk, når du stoppes af dumpning eller af, at din korte videregående uddannelse ikke kan anerkendes, så skyldes det ikke dig selv, men Humboldt-universitetet, der nægter at globalisere sig.

Brug demokratiets høringer til at tvinge Humboldt-universitetet ind i dialog med OECD, så det ikke blot kan negligere den sønderlemmende kritik i OECD's universitetsundersøgelse fra 2004.

Fusioner handelsskolerne

JP 29.08.2008

Tak til forstander Jørn Peder Nielsen (JP 15/8 og 21/8) for at sætte fokus på handelsskolens vilkår. Han vil have ministeren til at svare på en række spørgsmål. Måske han selv kunne foregå med et godt eksempel ved at svare på tre.

Sammenligning af handelsskoler og gymnasiers hjemmesider viser, at handelsskoler bruger ca. fem gange så mange administrative medarbejdere pr. pædagogisk medarbejder. Dette pålægger de pædagogiske medarbejdere at udføre 50 pct. ubetalt merarbejde med forringet undervisning til følge. Hvordan vil forstanderen forklare denne overadministration?

Sammenligning af matematiklærere viser, at på handelsskolerne mangler de fleste en matematiklæreruddannelse med den konsekvens, at mange elever falder fra eller får lave eksamenskarakter. Hvorfor accepteres dette? En handelsskole er reelt kun et gymnasiefag med fem ugentlige timer. Struer har da også integreret handelsskolen på gymnasiet. Er opretholdelse af forstanderstillinger vigtigere end forbedret undervisning?

Haarders håndgangne mand?

JP 3.09.2008

Jørn Peder Nielsen handelsskoleforstander, cand. jur., advokat b.d., Skovtoften 9, Skjern

Lektor Allan Tarp fra Grenaa Gymnasium, som ønsker ”Struer-modellen” til Grenaa, er så venlig at gå ind i debatten (JP 29/8) om den store og uforklarlige forskelsbehandling, som finder sted mellem de almene gymnasier og handelsgymnasier.

Et alment gymnasium i udkanten af Danmark med 300 elever får 12 mio. kr. mere pr. år end et handelsgymnasium. Eller 40.000 kr. mere pr. elev pr. år. Almene gymnasier får udkantstilskud på 2,25 mio. kr. Handelsgymnasier får intet!

Lektor Allan Tarp stiller mig tre spørgsmål, som jeg efter bedste evne skal forsøge at svare på. Lektor Tarp har været inde på alle handelsskolars hjemmesider og der konstateret, at handelsskolerne bruger ca. fem gange så mange administrative medarbejdere pr. pædagogisk medarbejder sammenlignet med det almene gymnasium. Alene lektor Tarps metode er højst diskutabel - for at sige det mildt. Kan lektor Tarp f.eks. se den enkelte medarbejders beskæftigelsesgrad?

Udokumenterede tal

Jeg tror simpelthen ikke på lektorens private og udokumenterede tal. Faktisk har Finansministeriet i 2007 købt Revisionsfirmaet Deloitte til at undersøge besparelspotentialer på det administrative område på samtlige ungdomsuddannelser.

Deloitte har i rapport til Finansministeriet af 3/7 2007 konstateret, at en administrativ medarbejder på et alment gymnasium betjener 141,2 årselever (en mere relevant sammenligning end lærerårsværk), mens en administrativ medarbejder på en handelsskole betjener 65,3 årselever. Dette giver ikke ca. fem gange så mange, som lektor Tarp hævder, men kun ca. to gange så mange.

Der er en god forklaring på, hvorfor erhvervsskolerne bruger ca. dobbelt så mange administrative medarbejdere. Vore skoler er langt mere komplekse - mange skoler har store kursusafdelinger, AMU, Åben uddannelse, akademier osv. Handelsskolernes gymnasieafdelinger fylder kun ca. 30 pct. af de samlede aktiviteter.

Ta' f.eks. en HHx-elev, som går i tre år hos os. Sandt at sige kræver det ikke meget administration. Derimod skal der f.eks. 60 cpr. nr. til at udløse én årselev på AMU-området. Altså helt usammenlignelige størrelser.

Venter spændt på svar

Deloitte har svært ved at gennemskue dette, og Allan Tarp har tilsyneladende slet ikke øje for de store forskelle. Kunne lektor Tarp ikke lige forklare, hvorfor almene gymnasier skal have 12 mio. kr. mere pr. år, hvis de almene gymnasier er så effektive og handelsskolernes administrationer så ineffektive, som lektoren hævder.

Jeg tror, at mange handelsskolefolk med allerstørste spænding venter på en forklaring på dette fra lektor Tarp og ikke mindst fra undervisningsminister Bertel Haarder, som fortsat ikke har svaret på mine meget simple spørgsmål, stillet i Jyllands-Posten 15/8 og 21/8.

Med hensyn til matematikkarakterer skal jeg alene henvise til UNI-C's statistikanalyse af 15. maj 2008. Analysen viser, at almene matematiske studenter har et gennemsnit på 8,4, mens vore HHx-studenter kommer ud med et snit på 8,0.

Hvad angår kvalifikationer

For det første finder jeg det ganske naturligt, at unge, som målrettet vælger det naturvidenskabelige (matematiske) gymnasium, får et højere gennemsnit end unge, som vælger andre studieretninger.

For det andet forstår jeg slet ikke lektor Tarps bekymring vedrørende vores matematikundervisning, når gennemsnittet er 8,0. Hvori består det alarmerende, lektor Tarp?

For så vidt angår matematiklærerernes kvalifikationer på handelsgymnasiet svarer disse jf. Undervisningsministeriets kvalifikationscirkulære ganske til de krav, som stilles i det almene gymnasium. Jeg tror, handelsgymnasiernes forstandere og direktører er ligeså lovlydige som de almene gymnasiers rektorer - eller betvivler lektor Tarp dette?

Og sidst men ikke mindst: Selvfølgelig går forbedret undervisning forud for forstanderstillinger, men i øvrigt også alle andre stillinger.

Globaliser handelsskolerne

JP 7.09.2008

Tak til forstander Jørn Peder Nielsen for svar (JP 3/9) på mine spørgsmål:

Hvorfor har handelsgymnasier større administrationstygde end almene gymnasier? Hvorfor mangler handelsgymnasiets matematiklærere ofte en matematik-læreruddannelse med frafald og lave karakterer til følge? Hvorfor fusionerer handelsgymnasierne ikke med almene gymnasier som f.eks. i Struer og i Sverige?

Og tak for mellem linjerne at bekræfte disse problemer.

Forstanderen undskylder sig f.eks. med, at eksamensgennemsnittet er 8,0 på handelsgymnasiet mod 8,4 på almene gymnasier. I skriftlig matematik A er 2007-tallene dog hhv. 5,8 og 6,8, når frafaldet medregnes på hhv. 21 pct. og 16 pct.

Forstanderen er oprørt over ministeriets forskelsbehandling af udkantsgymnasier.

Men denne forskelsbehandling vil forsvinde, hvis forstanderen lagde sig i spidsen for at globalisere de danske ungdomsuddannelser ved at fusionere dem.

Det ville ligestille danske unge med udlandets og mindske frafaldet på ungdomsuddannelserne betydeligt.

Forstanderen kunne begynde med at arrangere forstanderture til Struer og Sverige.

Uddannelser mangler fleksibilitet

JP 28.11.2008

Danske universitetsstuderende er næsten 30 år, før de bliver færdige.

Tak til Anita Bach Danielsen for en detaljeret beskrivelse (JPÅ 10/11) af bagsiden af vort humboldtske dannelsessystem. Til trods for at være blandt de 13 pct. af en årgang, der får en universitetseksamen i Danmark, en fjerdedel af den internationale standard på 50 pct., må ABD alligevel stille sig op i køen af personer, som ikke fik gevinst i det eliteudvælgelsessystem, der blev skabt i Preussen for 200 år siden for at stoppe oplysning og demokrati i at sprede sig fra Frankrig.

Halvdelen kommer i gymnasiet

Og som videreføres kritikløst af danske politikere: 100 elever begynder i første klasse, men kun den bedste halvdel får adgang til Humboldt-universitetets forskole, Humboldt-gymnasiet, hvorfra kun den bedste halvdel kan gå videre til en af Humboldt-universitetets embedsuddannelser, der med tvungen masteruddannelse bliver så svære, at kun den bedste halvdel gennemfører, hvoraf kun den bedste halvdel kan gå videre til forskerniveauet, hvoraf kun den bedste halvdel opnår det, systemet er indrettet på, ansættelse ved centraladministrationen eller universitetet.

Resten er tabere, i Danmark og det øvrige EU's dannelsesskoler. Men ikke uden for EU, hvor de nordamerikanske oplysningsskoler for længst er blevet den internationale skolingsstandard.

Dannelsesskolen tvinger de unge til at blive på børneskolen efter 7. klasse i selskab med personer, der ikke har modtaget den universitetsbaserede læreruddannelse, der ellers er international standard. Med det resultat, at den internationale bestået-grænse i matematik må sænkes fra 60 pct. korrekt besvarelse til 20 pct.

Den bedste halvdel går så videre på et Humboldt-gymnasium, hvor de må vente to-tre år på at gå til eksamen, mundtlig oven i købet, til trods for, at den internationale standard er skriftlige eksaminer.

Og belæst med mundtlige årskarakterer givet af samme person som har givet undervisningen, og som udlandet derfor anser for inhabile.

Herefter skal de unge søge om optagelse på en af de humboldtske embedsuddannelser, sammensat af ukoordinerede moduler, så man som regel må begynde forfra, hvis man ønsker at skifte universitet eller studium, eller hvis man ønsker at fortsætte sin kortere videregående uddannelse.

Slutresultatet: 13 pct. får en universitetsgrad, men de færreste et embede.

Og da man er tæt på 30, når man forlader den humboldtske dannelseslabyrint med eller uden eksamen, er der ikke megen tid til at stifte familie og få de tre børn, der sikrer landets overlevelse: en til mor, en til far og en til landet. Og med gennemsnitligt 1,5 barn pr. familie er det humboldtske dannelsessystem da også godt i gang med at reducere EU's befolkning til 10 pct. på 200 år.

På oplysningsskoler skifter de unge skole og lærer efter 7. klasse. De går så på en fireårig ungdomsskole, hvor fagene er opdelt i koordinerede halvårsmoduler med afsluttende skriftlig eksamen, der altid kan tages om, og som de unge selv kan sammensætte, som de ønsker, dog med visse krav til sprog og matematik.

Det sidste år kan desuden tages universitetsmoduler.

Koordinerede moduler

Alle tertiære uddannelser er samlet på universitetet som toårige diplomgrader eller fireårige bachelorgrader, alle opbygget af koordinerede moduler, der senere kan suppleres med nye moduler i tilfælde af arbejdsløshed eller jobskifte.

95 pct. af en årgang har universitetsadgang som 17-årig, og 50 pct. en bachelorgrad som 22-årig, som giver adgang til et vellønnet job.

Lande med oplysningsskoler har lav arbejdsløshed blandt universitetsuddannede, har lav mangel på uddannet arbejdskraft. Og de unge bidrager til samfundsøkonomien allerede fra 22-årige, hvor det her først sker små ti år senere.

OECD dumpede de danske Humboldt-universiteter i sin universitetsundersøgelse fra 2004. Adskillige gange har jeg i JPÅ anmodet Aarhus Humboldt-universitet om at forsvare sig mod undersøgelsens konklusion, men forgæves.

Forhåbentligt nedsætter de politikere, der ønsker et systemskifte, snart en OECD-ledet skolingskommission, så også den almindelige befolkning omsider kan få lov til at blive oplyst og få et produktivt job i den globale vidensøkonomi.

Timelærere kan nemt få fastansættelse

JP 17.04.2009

Tillykke til Timelærerforeningen ved Aarhus Universitet, som har fået EU-opbakning til kravet om anstændige arbejdsvilkår, efter at både universiteter og centraladministration har nægtet dem dette (JPÅ 14/4).

Foreningen kan yderligere styrke sin sag ved at arrangere en høring om dansk tertiær uddannelse. Det vil være et stærkt argument for at få nedsat en OECD-ledet skolingskommission til globalisering af det danske skolingssystem, som mindre og mindre formår at producere kvalificeret arbejdskraft inden for teknologi, undervisning og pleje.

Høringen kunne baseres på OECD's universitetsrapport fra 2004, som indeholder en lammende kritik af de danske Humboldt-universiteter, skabt i Preussen for 200 år siden for at forhindre oplysning og demokrati i at brede sig fra Frankrig.

En effektiv frasortering

Oplysning blev erstattet af dannelse for at sikre, at kun de bedste kommer ind på forskolen, Humboldt-gymnasiet, hvoraf kun de bedste kommer videre til Humboldt-universitetet, hvor kun de bedste består, hvoraf kun de bedste får embede, medens resten må vælge mellem at blive ufaglært arbejdskraft i erhvervslivet eller underbetalte timelærere.

OECD opstiller en lang række forslag: Al tertiær undervisning skal samles på universiteter. Den tertiære undervisning skal opdeles i koordinerede moduler og ikke som nu i ukoordinerede liner, der nærmest umuliggør skift til et andet studium eller universitet.

Tertiær undervisning skal kunne afsluttes efter to år med en diplomgrad eller efter fire år med en bachelorgrad.

Man bør ikke som i Danmark påtvinge de unge en mastergrad efter endt studium - og da slet ikke en universitetsrettet mastergrad, som normen er her.

OECD undrer sig over, at verdens bedst finansierede skolingssystem ikke formår at leve op til den internationale standard, som siger, at 95 pct. af en aldersgruppe skal have universitetsadgang som 18-årig og 50 pct. en universitetseksamen som 23-årig. I Danmark er de tilsvarende tal hhv. 50 pct. og 13 pct.

Vort nuværende humboldtske dannelsessystem blev skabt til at udskille folkets elite til en stærk centraladministration, der i Danmark er opbygget efter holstensk mønster. Omstilles det til den internationale standard, det nordamerikanske oplysningssystem, vil manglen på kvalificeret arbejdskraft forsvinde.

Samtidig vil der ske et stort antal fastansættelser på universiteterne, idet disse efter en globalisering vil omfatte al tertiær undervisning.

Mellemskole i konfirmationsgave

JP 18.05.2009

Forår er konfirmationstid. Tidligere betød det farvel til skolen for mange børn, men ikke mere. For en af velfærdssamfundets gaver er 12 års gratis skole til alle.

En gave, der dog lider under, at vi som det eneste land i verden nægter de unge at udskifte deres barneskole med en mellemskole specielt for de unge voksne. Med det resultat, at den internationale bestågrænse i matematik fra 60 pct. korrekt besvarelse sænkes til 20 pct. ved afgangsprøverne.

Hvorfor ikke i stedet give konfirmanderne en ægte mellemskole?

En tur til Nordamerika vil vise en mellemskole opbygget efter international standard: Den enkelte elev sammensætter selv sit skema, der gentages dagligt i et halvt år, hvor der så skiftes til et nyt skema. Der er skriftlige prøver undervejs afsluttende med en større halvårlig prøve. Alle lærere er universitetsuddannet til at undervise unge. Skoleåret begynder i september.

Den danske folkeskole overtræder alle disse principper, da den stadig bygger på tysk dannelsesstænkning i stedet for på international oplysningstænkning.

Den er ikke blok opdelt, men linje opdelt, hvilket tvinger de unge til at gå i faste klasser og påtvinger dem faglige niveauer, som de ikke magter, og fagområder, som de ikke er interesserede i.

Den forhindrer de unge i at møde faget dagligt for at øge indlæringen. Den tvinger de unge til at vente to år, før de kan komme til eksamen, og denne kan ikke tages om.

Den bruger mundtlige karakterer i stedet for skriftlige, oven i købet givet af samme person, som giver undervisningen, og som derfor er inhabil. Og den tilbyder de unge lærere, som er uddannet til at undervise børn.

Med tomme skolebygninger kan der hurtigt etableres mellemskoler efter den internationale model med fag opdelt i halvårsblokke med løbende skriftlige prøver. Interesserede lærere kan opkvalificeres til mellemskolelærere med en specialet mastergrad opbygget med sommerkurser i august og med efterfølgende online-kurser.

I mellemskolen vil indlæringen være så effektiv, at eleverne uden vanskelighed kan afslutte med at tage folkeskolens normale afgangsprøver. Og alle vil gå videre i skolesystemet, fordi de får lov til at lære noget, hvor de er biologisk klar til det, i mellemskolen.

Fra linjeopdeling til blokopdeling

JP 13.6. 2009

Tak til Troels Schmidt for at påpege det ene af skolens tre hovedproblemer, budgetunderskud som følge af stigende specialundervisning (4.6). Et problem i familie med mobning, som også tvinger elever til at forlade klassen. Det tredje problem er brug af inhabile mundtlige karakterer givet af samme person, som giver undervisningen, og som har sænket bestågrænsen i skriftlig matematik fra det internationale niveau på 60% korrekt besvarelse til 20%.

Alle tre hovedproblemer har samme enkle løsning, som ikke koster, men frigør midler. Man skal blot erstatte linjeopdeling med blokopdeling, som er det normale uden for EU.

EU fastholder den tysk-inspirerede linjeopdelte dannelsesskole, som tvinger eleverne til at opholde sig i samme klasse hele dagen, hele ugen, hele skoleåret i hele ni år, før de får lov til at gå til eksamen. En eksamen som ikke kan tages om, og hvis lave resultat stempler dem for resten af livet.

Uden for EU bruges blokopdelte skoler inspireret af den nordamerikanske oplysningsskole. Her har den enkelte elev frihed til selv at sammensætte sit skema, der gentages dagligt i et halvt år, hvor der så skiftes til et nyt skema. Der er skriftlige prøver undervejs afsluttende med en større halvårlig prøve. Hvis prøvekaraktren ikke er blandt de tre højeste, kan prøven tages om.

På en blok opdelt skole er specialundervisning, hvor elever tvinges ud af klassen, et ukendt fænomen, da der ikke findes flerårige klasser, kun halvårlige blokhold. Den enkelte elev kan derfor udskyde obligatoriske blokke et år eller to, indtil udviklingstrinnet er mere passende.

På en blok opdelt skole er mobning, som tvinger elever ud af klassen, et ukendt fænomen. For når der ikke findes klasser, findes der heller ikke frikvarterer mellem timerne, hvor eleverne bliver siddende i klassen og ofte mobber flidere og tabere, dvs. elever, som har for let eller svært ved det faglige.

Fagenes naturlige blokopdeling ses tydeligt på blokopdelte skoler. På dannelsesskoler påtvinges disse blokke en integreret form af de lokale politikere. Så folkeskolens tre hovedproblemer løses ved at stemme på de politikere, som er villige til at omstille den linjeopdelte dannelsesskole til den internationale norm, en blokopdelt oplysningsskole fra 7. klasse.

Blokopdelte skoler lukkes ikke

JP 02.11.2009

Hver sjette folkeskole lukkes snart. Skolelederforeningen retter kritikken mod politikerne (JP 25/10), men har selv undladt at oplyse disse om, at den internationale skolestandard for længst har erstattet linjeopdelte skoler med blokopdelte.

En blokopdelt skole opdeler fagene i halvårsblokke. Hver elev sammensætter eget skema, som gentages dagligt i et halvt år. Undervejs er der jævnlige prøver, som tages om, indtil eleven opnår 70 pct. korrekt besvarelse.

En linjeopdelt skole tvinger eleverne til at forblive sammen i 10 år. Dette udvikler med tiden et gruppepres, hvor især de, der ikke kan følge med i klassen, mobbes. De fjernes derfor og overføres til støttegivende specialundervisning, hvis voksende omfang nu belaster skolernes økonomi så meget, at hver sjette skal lukkes.

Medmindre Skolelederforeningen globaliserer skolerne ved at erstatte linjeopdeling med blokopdeling. Halvårslige klasser opbygger ikke gruppepres og klassemobning. Og uden flerårige klasser kan elever ikke mere tages ud af klassen til specialundervisning. Dette frigør økonomiske midler, så hver fagblok kan tilbydes i to varianter, en teoretisk og en praktisk.

Linjeopdelte skoler kan lukkes, blokopdelte skoler kan ikke.

Ud med klasser og mobning

JP 27.01.2010

Skoler, der er delt op i blokke i stedet for i klasser, fungerer bedre.

Mobning i skoleklasser er tilsyneladende et naturfænomen, som ikke kan fjernes. Dog er løsningen såre simpel: Uden klasser, ingen mobning.

Desværre tror lande med linjeopdelte dannelsesskoler, at også klassen er et naturfænomen. Men en hurtig tur til Nordamerika vil vise, at i lande med blokopdelte oplysningsskoler findes ingen klasser.

På den blokopdelte skole består skemaet af fagblokke sammensat af eleven efter eget valg. Skemaet gentages dagligt i et halvt år, hvorefter et nyt skema vælges. Undervejs er skriftlige prøver, som tages om, indtil præstationen er over 70 pct. Fagblokke tilbydes med både teoretisk og praktisk udgangspunkt, der begge fører til samme slutmål. Sidste år kan læses blokke fra det næste skoleniveau.

Formynderisk opdeling

Den linjeopdelte skole bygger på formynderi. Skolen ved bedst, hvad eleverne har godt af. De opdeles derfor i klasser, som tvinges til at være sammen i 10 år.

Dette udvikler et voldsomt gruppepres, hvor alle afvigere mobbes, både de hurtige og de langsomme, som derfor må fjernes fra klassen og tilbydes kostbar specialundervisning.

Endvidere tvinges eleverne til at vente mange år på en mundtlig eksamen, hvor de kun får én chance, og hvor karakteren hænger på dem resten af livet, hvilket fører til udbredt eksamensangst.

Den blokopdelte skole bygger på oplysning, hvor så mange som muligt skal oplyses så meget som muligt. Den linjeopdelte skole bygger på dannelse, hvor kun de bedste går videre til gymnasiet, hvor igen kun de bedste går videre til det linjeopdelte universitet.

Den blokopdelte skole stammer fra Oplysningstiden, som indså, at oplyste mennesker kan erstatte formynderi med demokrati, der blev indført i USA og Frankrig. Det brød den preussiske enevælde sig ikke om og opfandt dannelse som modtræk. For at sikre, at folket holdes uoplyst, og at eliten udskilles til embeder i centraladministrationen.

Dannelsesskolens anti-oplysning er lykkedes så godt, at Danmark har måttet sænke bestågrænsen til 33 pct. i gymnasiet og til 17 pct. i folkeskolen i skriftlig matematik.

Også myndighederne er uoplyste, hvis de tror, at mobning og klasser er naturfænomener, som ikke kan være anderledes. De burde oplyse sig på Mellemsskolen.dk, som angiver, hvordan linjeopdeling kan erstattes af blokopdeling.

Pjæk, frafald og lektievægning blandt lærerstuderende

JP Aarhus 02.03.2010

Globalisering er vejen til genopretning af det danske skolesystem.

Selvfølgelig storpjækker danske lærerstuderende. Selvfølgelig møder de uforberedte. Selvfølgelig falder halvdelen fra. For mægtig behandling af lærerstuderende skal man lede længe efter. I resten af verden betragtes læreruddannelsen som en tertiær uddannelse, der naturligvis foregår på universiteter.

Skal læreruddannelsen rettes op, er der kun én vej: Globaliser det danske skolingssystem fra top til bund.

Nedsæt en OECD-ledet skolingskommission, som straks vil angive en meget enkel løsning: Udskift jeres tyske dannelsesskole med den internationale norm, den nordamerikanske oplysningsskole.

Oplysningstiden fra 1700 til 1800 skabte to demokratier, et i USA og et i Frankrig. I et demokrati skal så mange som muligt oplyses så meget som muligt. Oplysningsskolen består derfor af en primærskole for børn, en sekundærskole for unge og en tertiærskole for erhverv, afsluttende med en toårig praktisk diplomgrad eller en fireårig teoretisk bachelorgrad, taget af mindst 50 pct. af en årgang, som derefter bliver erhvervsaktive som 22-årige.

Oplysningsskolen er blokopdelt, så den enkelte frit kan sammensætte sine fagblokke og senere supplere med nye blokke i tilfælde af jobskifte. Den valgte blokkombination gentages dagligt i et halvt år. Undervejs afholdes prøver, som tages om, indtil man svarer 70 pct. korrekt.

Danmark holder stadig fast i den tyske dannelsesskole, skabt i Preussen for at hindre demokratiet i at sprede sig fra Frankrig. Derfor skal befolkningen holdes uoplyst, så dens elite kan udskilles til embeder i centraladministrationen. Alle skal i folkeskolen, die Volksschule, men kun den bedste halvdel må komme på das Gymnasium, hvoraf kun den bedste halvdel må komme på die Universität, hvoraf kun den bedste halvdel kan få embede.

Hvorfor læse lektier?

For at udskille eliten er dannelsesskolen linjeopdelt med adskillige år til en eksamen, som aldrig må tages om. Den danske dannelsesskole er ekstra effektiv, fordi den som den eneste i verden bruger mundtlige karakterer, givet af samme person, som giver undervisningen, og som derfor anses for troværdige i udlandet. Danske elever finder også hurtigt ud af, at man består matematik ved at regne 20 pct. korrekt. Og at man altid får mundtlige middelkarakterer.

Så hvorfor læse lektier og møde op? Man skal bare række hånden op lige før karaktergivningen.

Danske elever finder også hurtigt ud af, at man består matematik ved at regne 20 pct. korrekt.”

Vikarproblemet forsvinder på blokopdelte skoler

JP 03.04.2010

»Vores lærer er syg. Vi skal have vikar - igen.«

Situationen er desværre ret kendt på folkeskolens overbygning fra 7. til 9. klasse. Og læringsudbyttet er derefter. I skriftlig matematik har ministeriet måttet sænke den internationale bestågrænse fra 70 pct. til 20 pct. korrekt besvarelse.

Lærerfravær kan dog sænkes ved at erstatte linjeopdeling med den internationale norm, blokopdeling.

På en blokopdelt skole er fagene opdelt i halvårsblokke. Hver elev sammensætter sit eget skema, som så gentages dagligt i et halvt år. Dette sikrer en effektiv indlæring, som forstærkes af, at der undervejs er prøver, som altid kan tages om, indtil eleven opnår mindst 70 pct. korrekt besvarelse.

Gruppepres

På en linjeopdelt skole forbliver eleverne i samme elevgruppe i ni år og får kun én afsluttende eksamen, som ikke kan tages om. I en sådan gruppe opstår et gruppepres, der viser sig som mobning af dem, der afviger fra normen.

Mobningen går især ud over sliderne og sinkerne, dvs. de, som gerne vil læse lektier, og de, som ikke kan følge med. Og som derfor fjernes fra klassen og overføres til støttegivende specialundervisning.

Men også lærere og vikarer risikerer mobning fra klassens ledende klike.

På den linjeopdelte skole tilhører klasseværelset klassen. Læreren er kun på besøg og er her nødt til at kunne styre den ledende klike enten ved at sætte sig i respekt eller ved at indgå en aftale. Det kan være svært at sætte sig i respekt i fag, som ikke indgik i læreruddannelsen.

Ikke tid til mobning

På den blokopdelte skole tilhører klasseværelset læreren. En lærer, som er uddannet i matematik, får sit eget lokale, som kan indrettes, så det øger elevernes faglige interesse og udbytte. Nu er det eleverne, som er på besøg. Ikke kun hos faget, men også i en anden elevgruppe, hvor man kan holde fri fra den faste rolle, som man hurtigt får tildelt i faste klasser.

Blokopdelte skoler nedsætter stressniveauet hos både elever og lærere.

Vikarer kan forekomme. Men vikaren kan nemt videreføre det læringsarbejde, som foregår i lærerens faglokale. Og mobning er ukendt, for der er ikke tid til at opbygge klike på et halvårshold.

Børn tages ikke ud af blokopdelte skoler

JP 02.06.2010

Vores tyske folkeskole bør udskiftes med den amerikanske grundskole for at modvirke mobning og flugt til private skoler.

Flere førende politikere fjerner deres børn fra folkeskolen. Helt naturligt, da læringen her er i bund. I skriftlig matematik er den internationale bestågrænse på 70 procents korrekt besvarelse således sænket til 20 procent.

I stedet burde politikerne udskifte vores tyske folkeskole med den internationale norm, den nordamerikanske grundskole. Eller mere præcist erstatte linjeopdelt dannelse med blokopdelt oplysning.

Halvårsblokke

På en blokopdelt skole er fagene opdelt i halvårsblokke. Hver elev sammensætter sit eget skema, som så gentages dagligt i et halvt år. Dette sikrer en effektiv indlæring, som forstærkes af, at der undervejs er prøver, som altid kan tages om, indtil eleven opnår mindst 70 pct. korrekt besvarelse.

På en linjeopdelt skole forbliver eleverne i samme klasse i ni år, og får kun én afsluttende eksamen, som ikke kan tages om. I en sådan gruppe opstår et gruppepres, der viser sig som mobning af dem, der afviger fra normen.

Mobningen går især ud over fliderne og sinkerne - dvs. de, som gerne vil læse lektier, og de, som ikke kan følge med. Og som derfor fjernes fra klassen og overføres til støttegivende specialundervisning.

Massiv flugt fra klassen

Resultatet er en massiv flugt fra klassen. Da den linjeopdelte folkeskole kun tilbyder én klasse, betyder flugt fra klassen samtidig en flugt fra folkeskolen over i private skoler.

På en blokopdelt skole findes ingen klasser at flygte fra. Og med halvårlige faghold kan elever ikke nå at opbygge en stærk modvilje, især da de allerede næste time befinder sig på et andet hold. Og efter det halve år kommer de automatisk over på nye halvårshold. På samme skole, vel og mærke.

På blokopdelte skoler er der derfor ingen efterspørgsel efter private skoler. Blokopdelte skoler er tilmed langt billigere i drift. Og vigtigst af alt: Læringsudbyttet stiger fra 20 pct. til 70 pct.

Skabt i Preussen

Den linjeopdelte dannelsesskole blev skabt i Preussen for 200 år siden for at hindre oplysning og demokrati i at sprede sig fra Frankrig. Dannelsen skulle vække folkets nationalfølelse, udskille dets elite til centraladministrationen og ellers holde resten uoplyst.

Dannelsens antioplysning er lykkedes så godt, at også danske politikere er omfattet.

Igen er løsningen såre simpel:

Nedsæt en OECD-ledet skolingskommission, der kan globalisere dansk skoling fra bund til top ved at erstatte linjeopdelt dannelse med blokopdelt oplysning overalt, både i primær- og sekundærskolen for børn og unge, men også i den tertiære skoling, så landet kan efterleve den globale standard, hvor halvdelen af en årgang har en universitetsgrad som 22-årig.

Ghettoer forsvinder med blokopdelte skoler

JP 18.10.2010

Daglige lektier i alle fag løser stort set alle skolens problemer - både inden for og uden for ghettoer

Ghettoer forsvinder med blokopdelte skoler

Men daglige lektier i alle fag hører sammen med republikkens skoleform, den blokopdelte oplysningsskole, hvor den enkelte elev selv sammensætter sit daglige halvårsskema, med jævnlige skriftlige prøver undervejs, som alle kan tages om. Målet er nemlig, at så mange som muligt oplyses så meget som muligt, så alle talenter kan blomstre.

Med en blokopdelt oplysningsskole forsvinder de unges pjæk, fravær, frafald, mobning, specialundervisning, kønssygdomme, druk, vold, kriminalitet samt evige budgetunderskud m.m.

Enevældens skole

Hvorfor i alverden lapper danske politikere så videre på enevældens linjeopdelte dannelsesskole, som blev indført i Preussen for 200 år siden med tre formål:

At holde eleverne uoplyste, så de ikke senere vil kræve demokrati som i Frankrig.

At indpode nationalfølelse, så de ser sig som et tysk folk, som kan bekæmpe den franske republik.

At udskille eliten, som så omdannes til en ny vidensadel gennem dannelse.

Kort sagt skulle den gamle uduelige adel erstattes af en ny mandarinklasse, som kan bruge et dannelsessystem til at sikre sine børn adgang til embederne i en ny stærk centraladministration. Ved brug af mundtlige prøver, hvor mandarinbørns sprogoverskud giver succes, medens især tosprogede drenge ikke har skyggen af en chance.

Disse "mandarinskoler" fastholdes overalt i EU: Kun den bedste halvdel kommer på det linjeopdelte gymnasium, hvoraf kun den bedste halvdel kommer på det linjeopdelte universitet, hvoraf kun den bedste halvdel består, hvoraf kun den bedste halvdel får embede, medens resten må påtage sig ufaglært arbejde som sælgere.

Med det resultat, at EU's børnetal er på 1,5 barn pr. familie, hvilket vil udrydde EU's befolkning over 200 år.

Se på Nordamerika

Hvor svært kan det være at tage en kort tur til Nordamerika for at opleve de mange fordele ved republikkens blokopdelte oplysningsskole?

Lider Folkeskolens Rejsehold af søsyge? Også oppositionen synes uoplyst om den globale skolestandard uden for EU. Enevælden hersker åbenbart endnu, blot i parlamentarisk form, hvor alle kæmper om magten for magtens skyld.

Afskaf dog enevælden, og indfør om ikke republikken, så dens skoleform. Nedsæt en OECD-ledet skolingskommission til at nytænke dansk skoling fra børnehaven til universiteterne, hvor forskerne lige nu skriver hinanden af i stedet for at interessere sig for den omgivende verden.

Hold op med at tale om dannelse og folkeskole. Der findes ikke noget folk, som skal dannes. Der findes børn, unge og voksne, som skal oplyses gennem børne- ungdoms- og voksenskoling.

Skoling giver talentet vækstmuligheder. Der er tonsvis af talent overalt i landet. Og med blokopdelte skoler forvandles ghettoer til boligområder fyldt med blomstrende talent.

Djursland - centrum for Nordeuropa

JP 25.01.2011

Djursland er et udkantsområde midt i landet. At ændre Djursland fra udkant til centrum kræver tre ting: Tilflytning af børnefamilier, oprettelse af arbejdspladser og kommunesammenlægning.

Børnefamilier kommer, når Djursland erstatter enevældens tyskinspirerede linjeopdelte dannelsesskole med den internationale skolenorm, to blokopdelte oplysningsskoler, én for børn og én for unge, begge inspireret af den nordamerikanske republik.

På den linjeopdelte skole findes nemlig hverken frihed, lighed eller broderskab. Frihed mangler, når elever tvinges til at blive i samme klasse og alle lære dennes fag samt vente til sidste skoleår, før de kan gå til en eksamen, som ikke kan tages om. Med påtvungne klasser opstår fænomener som specialundervisning, mobning og skoleskift. Lighed mangler, når piger klarer sig markant bedre end drenge, der er f.eks. to piger for hver dreng i gymnasiet. Broderskab mangler, når halvdelen af tosprogede drenge forlader skolen uden at kunne skrive og regne.

På den blokopdelte skole findes alle tre:

Frihed, da de unge selv vælger deres eget daglige halvårsskema, hvorefter golde blokke kan fravælges og frugtbare blokke forfølges.

Lighed, da en blokopdelt skole tilbyder forskellige veje til vanskelig viden som f.eks. matematik.

Broderskab, da daglige lektier i alle fag og månedlige skriftlige prøver giver grundig læring uanset social og etnisk baggrund.

Arbejdspladser kommer, når landet beslutter sig til at supplere upålidelig og dyr vindenergi med pålidelig og prisbillig el leveret af hypermoderne kernekraft placeret ved landets bedst beliggende naturhavn ved Glatved.

El til under halv pris

Nabokommunen Varberg har i årevis leveret el til under det halve af den danske dagspris. Kernekraft løser klimaproblemerne, og affaldet kan deponeres i jordens indre, som i forvejen er et naturligt kernekraftværk. Tilbyder et kernekraftværk ved Glatved el til fremstillingsprisen i en radius på 50 km, vil Djursland virke som en magnet på både industri- og informationsvirksomheder fra hele EU. Som også tiltrækkes af de lette import- og eksportmuligheder i den kommende internationale dybvandshavn, som afløser Aarhus Havn, når den nye generation af større containerskibe kommer.

Kommunesammenlægningen begynder med, at der nedsættes en fælles taskforce til at sikre, at Djursland viser vejen på skoleområdet og på energi- og transportområdet. Det vil gøre Djursland til centrum for hele Nordeuropa.

Kun skriftlige prøver

JP 07.05.2011

Som eneste land i verden bruger Danmark stadig mundtlige karakterer og prøver.

I udlandet lægger man også vægt på, at elever stilles ens til prøver, og at karakteren baseres på noget objektivt, elevens præstation, og ikke på en lærers subjektive mening om eleven.

Svenskerne spørger f.eks. vantro: »Hvordan kan matematik og fysik være mundtlige? Det må da gå ud over interessen for naturvidenskab?«

Hvilket netop er, hvad der sker, når naturvidenskabens to grundfag, matematik og fysik, forvandles fra regnefag til snakkefag. Alle består den mundtlige prøve, mange hjulpet godt på vej af lærerens ledende spørgsmål. Og afgangselever fortæller gerne om, hvordan man får en god årskarakter: Man behøver ikke læse lektier, man skal bare række hånden op den uge, hvor karaktererne gives, så får man automatisk en middelkarakter.

At den danske skole kan siddes af, afsløres ved skriftlige eksaminer. Skriftlig tysk er afskaffet, for resultaterne var til sidst for pinlige. I skriftlig matematik er bestågrænsen sænket fra det internationale niveau på 70 pct. korrekt besvarelse til 33 pct. i gymnasiet og 20 pct. i folkeskolen.

Politikerne forsøger for øjeblikket at forbedre den danske skole. Forhåbentlig kan de enes om at erstatte mundtlige karakterer og prøver med skriftlige. Først da kan landet mobilisere de unges talentmasse, også blandt de tosprogede. Først da kommer der normal søgning til naturvidenskab og teknik. Først da får vi en skole for folket og ikke kun for snakkevante elever fra boglige hjem.

Djursland som EU-vækstcenter

JP 17.09.2011

Regionen byder på gode muligheder for transport, beskæftigelse og viden.

Økonomisk vækst giver velfærd og muliggør skattelettelser, som igen forstærker væksten. Mulighederne findes på Djursland, som nemt kan skabe vækst inden for transport, beskæftigelse og viden.

Djursland har landets bedst beliggende naturhavn, Glatved, som fremtidens containertrafik kan gøre til EU's bedst beliggende mega-havn.

Ved samme dybvandshavn vil et generation-to kernekraftværk kunne omdanne radioaktivt affald fra førstegenerationsværkerne til billig el, med øget beskæftigelse til følge. Endelig vil Djursland kunne omstille vores preussiske linjeopdelte dannelsesskole til den internationale norm, en blokopdelt talentudviklingsskole efter Nordamerikansk model.

Behovet for en megahavn skyldes, at Mærsk har bestilt 10 3E-megaskibe med option på yderligere 20. Fremtidens containertrafik forventes at fordobles på Vesteuropa og at tredobles på Østeuropa.

Dvs. hovedparten vil gå fra Østasien til Østeuropa med omladning undervejs. Kun to kontinentale EU-havne kan modtage de nye megaskibe: Rotterdam og Bremerhaven.

Megaskibenes dybgang er 16 meter, hvor Aarhus kun går til 14 meter, og Grenaa kun til 11 meter. Landtransport gennem EU kan imidlertid undgås med en megahavn ved Glatved, som kan modtage skibe med 20 meters dybgang.

Gratis el til regionen

Behovet for et generation-to kernekraftværk skyldes ulykken i Japan med udslip af radioaktivitet fra spaltningsprodukter. Opbevaring og landtransport af disse er et problem. Igen er Glatved naturhavn en naturlig løsning.

For at få løst sit affaldsproblem vil EU sandsynligvis betale for både anlæg og drift af en havn til en generation-to formeringsreaktor ved Glatved samt sørge for, at brændslet leveres gratis. Det betyder gratis el til hele regionen, eller til en symbolsk elpris, som vil skabe optimale vækstmuligheder. Bygning af et generation-to kernekraftværk kan ske i samarbejde med Vattenfall, som driver nabokraftværket Ringhals ved Varberg i Sverige.

Nysyn på folkeskolen

Behovet for nysyn på folkeskolen skyldes, at kommunernes budgetter hvert år væltes af specialundervisning, hvor unge fjernes fra klasserne, fordi de ikke kan følge med.

Samtidig påtvinges drenge flerårigt samvær med piger, som mentalt er to år ældre.

Det resulterer i, at der er dobbelt så mange piger som drenge i gymnasiet, og at halvdelen af tosprogede drenge forlader folkeskolen uden at kunne læse og regne.

Løsningen er enkel: Fjern i stedet klasserne, og lad de unge selv sammensætte deres daglige halvårsskema med fagblokke, som de ønsker at afprøve deres talent på. "Daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke" er den effektive opskrift, som har bredt sig fra de nordamerikanske republikker til resten af verden uden for EU.

I en global vidensøkonomi skal alle have en tertiær grad, enten en toårig praktisk diplomgrad eller en fireårig teoretisk bachelorgrad.

På det vestlige Djursland er der optimale betingelser for at invitere et nordamerikansk college til at etablere en fireårig blokopdelt skole for unge efterfulgt af et fireårigt blokopdelt college, som tilbyder toårige diplomgrader og fireårige bachelorgrader.

Politisk vilje

Kort sagt, en megahavn ved Glatved vil gøre Djursland til et trafikalt knudepunkt. Sammen med skoler, som gør drenge til ingeniører i stedet for til ufaglærte, og sammen med billig kerneenergi vil Djursland ændre status fra at være udkant i Danmark til at være et af EU's vækstcentre. Der mangler blot politisk vilje.

En megahavn ved Glatved vil gøre Djursland til et trafikalt knudepunkt.

Der er brug for en ny lærerhøjskole

JP Aarhus 19.09.2011

Og den bør placeres midt i landet - på Djursland.

Danmarks Lærerhøjskole forsvandt for 10 år siden. Et stort savn for lærerne, som savner et sted at blive opkvalificeret. Så hvorfor ikke oprette en ny lærerhøjskole lige midt i landet - på Djursland, f.eks. i den tidligere Kommunale Højskole i Grenaa?

Djursland har som et af de få områder i Danmark undladt skolelukninger. Så her kan forskes i den gode læring på store centralskoler og på små lokalskoler. Og i en ny todelt folkeskole efter international norm: Én for børn og én for unge.

Omverdensoplysning

Barneskolen har omverdensoplysning som formål. I klasse 0-3 via en guide, en lærer, som dækker alle fag. Klassen skifter guide hvert år.

I klasse 4 opdeles omverdenen i to fagområder: Sprog & samfund og matematik & natur.

I klasse 5-6 findes matematik som normalspor og dybdespor. En kvartalsopdeling sikrer, at der kan skiftes spor tre gange årligt. Skolen for de unge har talentafprøvning og talentudvikling som formål. Alle unge har et talent, som skolen afdækker og udvikler efter princippet ”daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke”. Næste halvår kan golde fagblokke så fravælges og flere frugtbare tilvælges. Der vælges mellem både praktiske og teoretiske fagblokke. De månedlige skriftlige prøver kan alle tages om.

Selvvalgte skemaer

De unge stortrives med selvvalgte skemaer. Og med fravær af faste klasser forsvinder både mobning og specialundervisning, hvor de unge fjernes fra klassen, fordi de ikke kan følge med i klassens påtvungne fagblokke.

Også lærerne stortrives på den todelte folkeskole. I de første klasser har læreren alle fire omverdensfag, som senere dækkes af først to og siden fire lærere. I skolen for unge underviser lærerne i de to fag, der indgik som hovedfag i deres bachelorgrad. I begge skoleformer har lærerne egne lokaler, hvor de underviser samme årgang i barneskolen og samme fagblokke i skolen for unge.

Koster det halve

Uden specialundervisning og med faglærere koster en blokopdelt folkeskole det halve af en linjeopdelt skole.

Suppleres med fireårige blokopdelte colleges, får næsten alle en praktisk diplomgrad som 20-årig og hver anden en teoretisk bachelorgrad som 22-årig. Det giver staten en årlig milliard-merindtægt i følge Arbejdsmarkedskommissionen.

Hele Danmark bør derfor støtte politikere, der vil arbejde for at oprette en Lærerhøjskole på Djursland.

Dobbelt op til halv pris

JP Aarhus 23.01.2012

Halvdelen af kommunens skatteindtægt går til skoleområdet. Som alligevel ikke kan overholde sine budgetter. For flere og flere elever kan ikke følge med.

De må fjernes fra klassen og overføres til kostbar specialundervisning. For at spare erstatter mange kommuner specialundervisning med inklusion, hvor problemelever skal blive i klassen.

Det er også en god idé, hvis kommunen samtidig indfører en todelt folkeskole, én for børn og én for unge. Denne skoleform findes i de nordamerikanske republikker, og en dansk version findes på Mellemskolen.net.

Børneskolen har guidet omverdensoplysning som motto. I 0.-3. klasse møder barnet omverdenen via guider, lærere, som har alle fag. Der skiftes guide hvert år. I 4. klasse opdeles omverdenen i to områder, sprog og samfund samt matematik og natur. I 5.-6. klasse er der to matematikspor, normal A og dybde B samt en kvartalsopdeling, så der kan skiftes fra dybde til normal tre gange årligt. De månedlige skriftlige prøver kan alle tages om.

Alle mødes positivt

Skolen for unge har talentafprøvning og -udvikling som motto. Skolen møder alle unge med anerkendelse:

»Du har et talent, som det er skolens opgave i samarbejde med dig at afdække og udvikle gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke. Hvis du har succes, belønnes du med et ”flot arbejde” samt flere blokke inden for samme fag. Hvis ikke, belønnes du med ”flot forsøg” samt tilbud om at prøve kræfter med andre praktiske eller teoretiske halvårsblokke.«

De unge stortrives, da daglige lektier giver god læring. Uden faste klasser og uden specialundervisning, hvor man fjernes fra klassen.

Samtidig forsvinder mobning, da der ikke er tid til at opbygge et gruppepres i halvårlige blokke.

I de første klasser har læreren alle fire omverdensfag, som senere dækkes af først to og siden fire lærere. I skolen for unge underviser lærerne kun i de to fag, der indgik som hovedfag i deres bachelorgrad.

I begge skoleformer har lærerne egne lokaler, hvor de underviser samme årgang i barneskolen og samme fagblokke i skolen for unge. Så også lærerne stortrives med republikkens skoleformer, som uden specialundervisning koster en brøkdel af en linjeopdelt skole.

Så hvorfor sige nej tak til daglige lektier og til dobbelt læring til halv pris?

Modoplysning på universitetet

JP Aarhus 09.03.2012

En vigtig detalje er overset i festivalen for 1700-tallet.

Ros til Folkeuniversitetet i Aarhus for at holde en festival for det 18. århundredes oplysningstid, som gav os både industri og demokrati. Og som dermed er grundlaget for nutidens velfærdssamfund.

Festivalen omfatter også modoplysningen med hovedvægt på den engelske filosof Burke. Men desværre uden at nævne den tyske modoplysning, som stadig holder Europa fanget i enevældens dannelsessystem, og som nu truer Europa med finansiell nedsmeltning.

Oplysningstiden viste, at erstattes tro med viden, kan formynderi erstattes med demokrati. To blev grundlagt, et i Nordamerika, som stadig har sin første republik, og et i Frankrig, som nu har sin femte, og som gentagne gange er søgt væltet af de tyske naboer.

Første forsøg mislykkedes, og for at få Napoleon ud af Berlin måtte den tyske enevælde bruge Hegels modoplysning som grundlag for Humboldts dannelsesskole, der havde tre formål:

Befolkningen skal holdes uoplyst, så den ikke forlanger demokrati. I stedet skal romantik indpode nationalfølelse, så befolkningen ser sig som et folk, der kan bekæmpe andre folk.

Endelig skal eliten frasorteres og dannes til en ny vidensadel til embeder i statens institutioner og centraladministration.

Systemet bredte sig

Modoplysningens embedsuddannelsessystem bredte sig til resten af Europa: Syv års almen skolepligt med læsning, skrivning, regning, religion og historie. Og videregående uddannelse til embeder i det private eller offentlige. Og naturligvis linjeopdelt, så man hurtigst muligt kan søge embedet.

I skærende kontrast til de nordamerikanske republikker, hvis blokopdelte skolesystem afdækker og udvikler de unges individuelle talenter med daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke, først i high school og senere på college, som fører til toårige praktiske diplomer og fireårige teoretiske bachelorgrader, og som hurtigt kan udbygges med yderligere blokke i tilfælde af jobskifte.

Forskellen på blokopdelte og linjeopdelte skoler er den enkeltes talent. I de første udvikler talentet sig gennem klasse- og skemafrihed, i den anden visner talentet gennem klasse- og skematvang.

Så Europas redning er at omstille enevældens linjeopdelte modoplysning til republikkens blokopdelte oplysning, også på universitetsniveau.

Et faktum, Aarhus Universitet naturligvis ønsker at holde befolkningen uoplyst om. Medmindre dannelsen er så effektiv, at selv Aarhus Universitet er uoplyst om den linjeopdelte dannelses modoplysende formål?

En fremtidssikret folkeskole

JP 15.06.2012

Opskriften på en fremtidssikret folkeskole er simpel: en todeling.

I modsætning til EU's linjeopdelte skole, hvor mange lærer for lidt.

En daglig ekstra-mor for børn og daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke for unge. Så enkel er opskriften på en fremtidssikret folkeskole, som er opdelt i to, en lokal lilleskole for børn og en central storskole for unge. Skabt i verdens ældste republik, den nordamerikanske.

Det er anbefalet som forbillede, fordi mange lærer meget, i modsætning til EU's linjeopdelte skoler, hvor mange lærer for lidt.

Derfor bør danske kommuner sende en gruppe til Ontario for at studere den moderne skole og interessere sig for det forslag til en dansk folkeskole efter canadisk model, som allerede findes på mellemskolen.net.

Børneskolens motto er guidet omverdensoplysning. I klasse 0-3 via guider, lærere, som har alle fag. Der skiftes guide hvert år. Dvs. hvert år får børnene en ny ekstra-mor (eller far), som fokuserer fuldt og helt på sin årlige børneflokk. I klasse 4 opdeles omverdenen i to områder: sprog & samfund og matematik & natur. I klasse 5-6 findes to matematikspor, normal A og dybde B samt en kvartalsopdeling, så der kan skiftes fra dybde til normal tre gange årligt.

Skolen for unge har talentafprøvning og talentudvikling som motto. Skolen møder den unge med anerkendelse: »Du har et talent, som det er skolens opgave sammen med dig at afdække og udvikle. Der sker gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke. Hvis du har succes, belønnes du med et ”flot arbejde” samt flere blokke inden for samme fag. Hvis ikke, belønnes du med ”flot forsøg” samt tilbud om at prøve kræfter med andre praktiske eller teoretiske halvårsblokke.«

Børnene nyder de trygge rammer, som ekstra-moderens udelte opmærksomhed giver. De unge mærker deres talent vokse, da daglige lektier giver god læring. Og uden faste klasser, ingen specialundervisning, hvor man fjernes fra klassen. Ligeledes forsvinder mobning, da der ikke er tid til at opbygge et gruppepres i halvårlige blokke. I de første klasser har læreren alle fire omverdens-fag, som senere dækkes af først to og siden fire lærere. I skolen for unge underviser lærerne kun i sit hovedfag.

I begge skoleformer har lærerne egne lokaler, hvor de underviser samme årgang i barneskolen, og samme fagblokke i skolen for unge. Så også lærerne stortrives på den blokopdelte skole, som uden specialundervisning kun koster en brøkdel af den linjeopdelte skole.

Fremtidens vidensøkonomi skal bygges på den enkeltes talent. Derfor er løsningen ikke flere kvindelige jurister, men flere drenge som 22-årige ingeniører. Drenge elsker at regne og at pille ting fra hinanden for at skabe en smartere version. Men drenge vantrives ved påtvunget samvær med piger, som mentalt er to år ældre.

Et skolebesøg i Canada vil skabe en mønsterkommune for hele EU ved allerede nu at kunne fremvise fremtidens trygge og talentafdækkende todelte folkeskole. Ambitionen bør være, at hver anden dreng bliver ingeniør, som med en smart genopfindelse kan skabe nye lokale arbejdspladser.

Der er øjeblikkelig belønning til kommuner, som indfører en todelt folkeskole med ekstra-mor samt talentudvikling i daglige, selvvalgte halvårsblokke: Store økonomiske besparelser samt en massiv tilflytning af familier, som ønsker at give deres drenge en ærlig chance i skolen.

Hvad med en fælles tur til Ontarios skoler?

JP 9.1.2015

Tak til formændene for Skolelederforeningen og Lærerforeningen i Aarhus, som 29/12 efterlyser flere resurser til verdens i forvejen bedst finansierede skole.

Jeg har tre ønsker til de to formænd: Er I venlige at holde op med at kalde folkeskolens elever for børn? For efter kønsmodningen omkring syvende klasse er de ikke længere børn, men unge mennesker. En forskel, der anerkendes i resten af verden, som opdeler skolen og læreruddannelsen i to: en primærskole for børn og en sekundærskole for unge.

Sig nej til rundvisningen

Andet ønske: Gider I godt tage hinanden i hånden og aflægge et tredages besøg i en skole i Ontario i Canada, som har inspireret folkeskolereformen? I skal takke nej til en rundvisning, men bede om lov til at sidde i et klasseværelse.

I primærskolen vil I kede jer, indtil I langsomt opdager, at skolen drives efter hønemor-modellen, hvor en klasse har samme lærer til læsning, skrivning, regning, naturfag og samfundsfag. Samt at læreren undgår stress ved at specialisere sig i ét klassetrin, og derfor kun har én klasse og hurtigt kan yde individuel hjælp på børnenes aktuelle niveau. Og året efter får klassen en ny hønemor.

Chok i frikvarteret

På sekundærskolen kommer chokket allerede i første frikvarter. Læreren bliver siddende, og klassen forlader lokalet. Hvor skal eleverne hen? Til vidt forskellige halvårslige fagblokke.

Gisp, klassen findes ikke! Og gisp igen; lærerne stortrives i egne lokaler, hvor de kun underviser i deres hovedfag!

På tredjedagen kommer så næste chok: Den er en gentagelse af foregående dag.

De nordamerikanske sekundærskoler bygger på den overbevisning, at der bor et talent inde i hver enkelt elev, og at det er skolens opgave at afdække og udvikle de individuelle talenter gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke. Går det godt, siger skolen: »Godt job, du har talent, du skal have nogle flere blokke«. Hvis ikke, siger skolen: »Godt forsøgt, du har mod til at prøve kræfter med noget ukendt. Nu finder vi i fællesskab en anden teoretisk eller praktisk blok, du kan prøve kræfter med det næste halvår.«

Et passende nytårsforsæt

Det tredje ønske: Således inspireret af egne oplevelser med den canadiske mønsterskole, er I da venlige at indrette de aarhusianske skoler på samme måde?

Så kan Aarhus vise resten af landet, at kun med en fuld Ontario-model får folkeskolereformen succes. Og så svært er det vel ikke at opdele de nuværende skoler i en primærskole med hønemødre for børn og en sekundærskole, hvor de unge kan udvikle deres talenter gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke? Det vil da være et passende nytårsforsæt for formændene.

Skru ned for dampuniversiteterne

JP 14.3.2015

Vidensformidlingen er monopoliseret af to kæmpemæssige universiteter, som tvinger de unge til at flytte til København eller Aarhus.

Først sugede dampmaskinerne befolkningen til sig. Maskiner skal have energi, og damp var den letteste løsning. Så landbefolkningen strømmede ind til dampmaskinerne i København, i Köln, i Birmingham osv.

Heldigvis opfandt man så elektromaskiner. Nu kunne energien transporteres på elektroner til alle afkroge af landet, så vi kunne få et decentralt industrisamfund. Som nu er erstattet af et videnssamfund, hvor historien åbenbart skal gentages. Vidensformidlingen er monopoliseret af to kæmpemæssige centrale dampuniversiteter, som tvinger de unge til at flytte til København eller Aarhus.

Medmindre udkantsborgmestrene tager sig sammen og indfører en Ontario-model fuldt ud med fireårige high schools og decentrale to- og fireårige colleges. Ikke kun i folkeskolen, men i hele det antikverede embedsskolesystem, skabt i Preussen for at få Napoleon ud af Berlin. Det har han så været i 200 år, men vores linjeopdelte dannelsesskole inddeler stadig de unge efter biologisk alder og bruger tvangsklasser med tvangsskemaer til at dræbe de unges individuelle praktiske eller teoretiske talent, hvilket især går ud over drengene, hvoraf halvdelen ellers kunne være ingeniører som 22-årige.

Så udkantsborgmestre, af sted til Nordamerika, og så hjem for at indføre en fuld Ontario-model:

Folkeskolen opdeles i en primærskole for børn og en sekundærskole for unge. Den første med en hønemormodel, hvor en klasse har samme lærer til alle fag og med årlige lærerskift, så lærerne kan specialisere sig i en bestemt årgang. Herefter en high school fra 7. til 10. klasse med daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af teoretisk eller praktisk art, så den unge gradvist kan afdække og udvikle sit personlige talent. Og så læreren kun underviser i sit hovedfag.

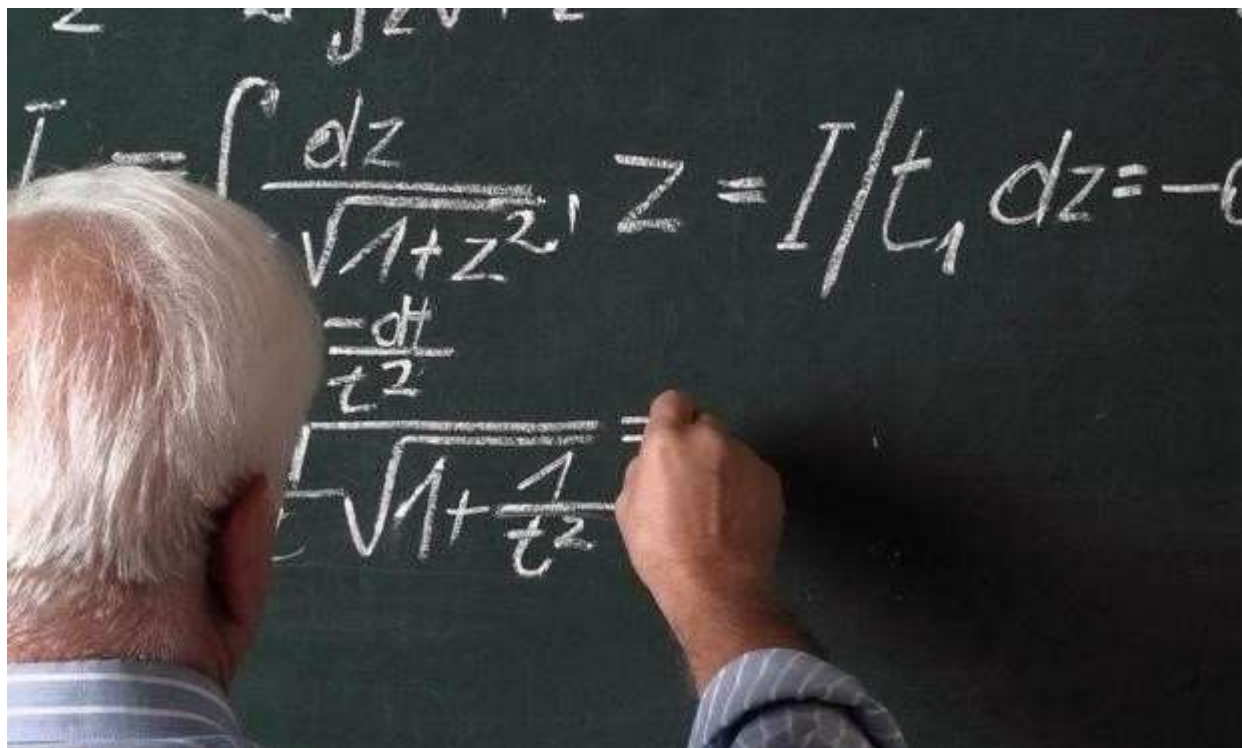
Som 17-årig så direkte videre til et af regionens fireårige colleges, fremkommet ved at de nuværende university colleges også overtager Ontario-modellen. Eller ind på købstadens toårige lokalcollege, fremkommet ved at fusionere ungdomsuddannelserne efter svensk model. Og hvor man med en diplomgrad kan få et arbejde eller læse videre på et regionscollege.

Men vigtigst af alt: Tving jeres folketingspolitikere til at skrue ned for dampen på de utidssvarende dampuniversiteter, så de kun skal varetage master- og forskeruddannelse. Så kære udkantsborgmestre, hvis I virkelig vil, er det såre enkelt at stoppe skævvridningen af det danske videnssamfund.

Invitation til en matematikduel

JP 26.3.2015

Mængdematematikken lever videre i bedste velgående i den danske skole og læreruddannelse til stor skade for både elever og lærere.

Det, som skolen kalder matematik, burde i stedet kaldes "metamatisme", en sammenblanding af "meta-matik" og "matema-tisme". Arkivfoto: Mauritius images

Mange tak til Jørgen Steensgaard for reaktion (4/3) på min kronik (2/3) om, hvordan bevisgale matematiklærere kvæler drenges regnetalent. JS' modargumenter er så velskrevne, at de kan danne grundlag for en interessant matematikduel mellem to modsatte fagopfattelser. Udsagnet, at den virkelige verden ikke er en forudsætning, men kun tjener til illustration af matematikken, viser, at JS er tilhænger af mængdematematikken.

Ifølge denne er matematikkens grundlag en række selvindlysende påstande, som kaldes aksiomer. Ud fra disse kan man med logikkens hjælp udlede matematikkens love, f.eks. Euklids geometri. Så matematik skal læres for at skærpe logisk tækning. At matematik også kan anvendes, er underordnet. Og det siger sig selv, at man naturligvis skal lære matematikken, før andre fag kan anvende den.

Den "nye matematik"

For 50 år siden skabte denne mængdematematik den såkaldte "nye matematik", hvis fallit beskrives i den amerikanske matematikprofessor Morris Klines bog "Hvorfor kan Jørgen ikke regne?". Bl.a. med følgende dialog mellem en far og hans otteårige søn: »Hvad er $5+3$?« » $5+3$ er det samme som $3+5$ ifølge den kommutative lov«.

Tilsvarende beskriver Kline i sin store matematikhistorie på side 399, hvordan bevisskravet i Euklids geometri hæmmede udviklingen af matematik i knap 2.000 år. Først i Oplysningstiden skiftede man over til at opfatte matematik på linje med fysik som en naturvidenskab om fænomenet mange. Herefter udviklede faget sig eksplosivt. Indtil det igen blev fastfrosset af opfindelsen af mængdebegrebet. Dette skabte den drøm, at mængder kan omdanne matematik til en selvrefererende eksakt videnskab med veldefinerede begreber og velbeviste udsagn.

Skader elever og lærere

Ironisk nok var et af de første beviser et bevis for, at denne drøm ikke kan opfyldes. Alligevel lever mængdematematikken videre i bedste velgående i den danske skole og læreruddannelse til stor skade for både elever og lærere.

Den logik, som faget bryster sig af, har samme form som i Holbergs "Erasmus Montanus": »En sten kan ikke flyve, morlille kan ikke flyve; ergo er morlille en sten!« Alle lærebøger hævder således hårdnakket, at 1 over 2 og 2 over 3 giver 7 over 6 ; til trods for at 1 æble af 2 frugter og 2 æbler af 3 frugter naturligvis giver 3 æbler af 5 frugter og umuligt kan give 7 æbler af 6 frugter. Pointen er, at man ikke kan lægge tal sammen uden enheder. Man skal naturligvis først spørge: Det halve af hvad? Medmindre man underviser i mængdematematik.

Det, som skolen kalder matematik, burde i stedet kaldes "metamatisme", en sammenblanding af "meta-matik" og "matema-tisme". Matema-tisme er sand i klasseværelset, men ikke udenfor, som eksemplet med sammenlægning af brøker. Meta-matik vender faget på hovedet ved at præsentere sine begreber som eksempler oppefra i stedet for som abstraktioner nedefra. **Volapyk** En "formel" var oprindeligt et navn for et regnestykke, hvor bogstaver står for uspecificerede tal. I mængdematematikken præsenteres en formel som et eksempel på en funktion, som igen præsenteres som et eksempel på en mængderelation, der til hvert element i én mængde knytter netop ét element i en anden mængde. Hvilket de unge hører som »bublibub er et eksempel på bablibab«, altså volapyk, som kun få orker at lære udenad.

Forhåbentlig kan JS overtale sit tidligere universitet til at lægge lokale til en matematikduel. Gymnasiets matematiklærerforening tør det næppe, da den har travlt med at skjule, at landets matematiklærere spolerer de unges studiedrømme ved stadig at eksaminere dem i beviser, selv om det blev forbudt for 10 år siden. Man kunne spørge ministeriet, hvornår det vil pålægge lærerne at overholde landets love. Så de unge kan forlange ny eksamination på en af de skoler, som vil certificere sig ved at følge loven

Stop folkeskolen efter 7. klasse

JP 18.5.2016

Skal karaktergennemsnittet til gymnasiet være 2, 4 eller 7? For de unge bør vel have et fagligt grundlag, så de senere kan tage en videregående uddannelse?

Ministeriets hjemmeside viser, at karaktererne gives for at regne 16 pct., 33 pct. eller 50 pct. rigtigt til folkeskolens afgangsprøve i problemregning. Og at den internationale bestågrænse på 70 pct. rigtige giver den næsthøjeste karakter 10.

Men hvordan kan man gennemføre gymnasiet, hvis man kun kan regne hvert sjette, tredje eller andet stykke rigtigt?

Det kan man, fordi vi som et af de sidste lande fastholder mundtlige eksamener, hvor lærerne med byger af ledende spørgsmål sikrer, at man får karakteren 2 for blot at møde op. Og fordi det under fyringstrussel er

forbudt lærerne at give gennemsnitskarakter for periodens faglige præstationer; karakteren må alene afspejle det faglige niveau i ugen op til karakteren, hvor alle møder frem med hånden i vejret.

Sverige er anderledes ærlig omkring karaktererne. Disse viser, at hver fjerde 15-årig ikke kan deltage i samfundslivet på grund af manglende matematikviden, hvilket har udløst den særdeles kritiske OECD-rapport "Improving Schools in Sweden".

I stedet for at skjule manglende viden i utroværdige bestårkarakterer burde vi som Sverige nedsætte en OECD-ledet skolekommission.

Den vil sikkert hurtigt anbefale, at vi globaliserer vores to nationale ungdomsuddannelser, først de tre år i folkeskolens tvangsklasse, derefter de tre år på en af de mange gymnasiale tvangslinjer.

For alle unge har et talent, som dog hurtigt visner, når de tvinges til at følge deres årgang i stedet for at vælge efter nysgerrighed. Og overvægten af piger i gymnasiet viser tydeligt, at drenge lider under, at de er to år bagefter i modenhed.

Så stop folkeskolen efter 7. klasse. Omdan de gymnasiale uddannelser til en fireårig highschool med lærere, som kun underviser i deres hovedfag. Og som byder den unge indenfor med: »Velkommen, inden i dig bor der et talent, som det er vores fælles opgave at afdække og udvikle gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af praktisk eller teoretisk art.

Hvad har du lyst til at afprøve det næste halvår? Går det godt, siger vi flot arbejde, du har talent, du skal vist have flere blokke. Hvis ikke, siger vi flot forsøg, du har mod til at prøve kræfter med noget ukendt, du kan nu afprøve andre blokke.«

Så alle forlader de halvårlige klasser med ros. Og lyst til som 18-årige at prøve kræfter med de tertiære uddannelser, hvor talentet især kan udfoldes.

Naturligt, at unge fravælger tvangsklasser

JP 10.12.2016

Vi skal i gang med at gentænke hele vores skolesystem; fra børnehave til forskerskole.

De unges fravalg af skolens tvangsarbejde er ret forståeligt. Efter puberteten påbegyndes et omfattende identitetsarbejde: Hvor er mit talent, osv.

Skolen burde hjælpe, men tilbyder dem blot tvangsklasser, hvor de tvinges til at følge årgangen og til at følge dennes fagrække uanset forskelle i personligt talent. Fravalget viser sig på mange måder: manglende afleveringer, støj, mobning, druk, syge lærere, skift til privatskoler osv.

Det tydeligste fravalg er fravær. Med hensyn til fysisk fravær varierer det såkaldte opmærksomhedskrævende fraværstal fra 7 pct. til 70 pct. på skolerne i Aarhus Kommune.

Og omfanget af mentalt fravær kan aflæses af karaktererne. Ministeriets hjemmeside viser, at bestårkaraktererne 02, 4 og 7 gives for at regne 16 pct., 33 pct. eller 50 pct. rigtigt til folkeskolens afgangsprøve i problemregning. Og at den internationale beståelsesgrænse på 70 pct. rigtige giver den næsthøjeste karakter, 10.

Sverige er anderledes ærlig om karaktererne. Disse viser, at hver fjerde 15-årige ikke kan deltage i samfundslivet på grund af manglende matematikviden, hvilket har udløst den særdeles kritiske OECD-rapport "Improving Schools in Sweden". Så Sverige overvejer nu, om dets embedsrettede linjeopdelte skolesystem med tvangsklasser og tvangslinjer skal erstattes med den internationale skolestandard inspireret af de nordamerikanske republikers tredelte skolesystem. Dette omfatter en primærskole for børn fra klasse 0 til 7, en sekundærskole for unge fra klasse 8 til 11, samt en to til fireårig tertiær jobrettet skole for de 18-22-årige. Og hvor de to sidste skoleformer består af selvvalgte halvårsblokke.

Talentet visner hurtigt

I stedet for at skjule manglende viden i utroværdige beståelses karakterer burde vi som Sverige nedsætte en OECD-ledet skolekommission. Den vil sikkert hurtigt anbefale, at vi globaliserer vores to nationale ungdomsuddannelser, først de tre år i folkeskolens tvangsklasse, derefter de tre år på en af de mange gymnasiale tvangslinjer. For alle unge har et talent, som dog hurtigt visner, når de tvinges til at følge deres årgang i stedet for at vælge efter nysgerrighed. Og overvægten af piger i gymnasiet viser tydeligt, at drenge lider under, at de er to år bagefter i modenhed.

Omdan de gymnasiale uddannelser til en fireårig skole med lærere, som kun underviser i deres hovedfag. Så stop folkeskolen efter syvende klasse. Omdan de gymnasiale uddannelser til en fireårig skole med lærere, som kun underviser i deres hovedfag. Og som byder den unge indenfor med: ”Velkommen, inden i dig bor der et talent, som det er vores fælles opgave at afdække og udvikle gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af praktisk eller teoretisk art. Hvad har du lyst til at afprøve det næste halvår? Går det godt, siger vi flot job, du har talent, du skal vist have flere blokke. Hvis ikke, siger vi flot forsøg, du har mod til at prøve kræfter med noget ukendt, du kan nu afprøve andre blokke.” Så alle forlader de halvårlige klasser med ros. Og lyst til som 18-årige at prøve kræfter med de tertiære uddannelser, hvor netop deres personlige talent kan udfoldes.

De unges fravær løses ikke via børnechecken. At en professor kun kan anbefale dette viser blot, at vi skal bede OECD om hjælp, når vi i 2017 skal i gang med at ”rethink” hele vort skolesystem fra børnehaven til forskerskole.

Med en todelt folkeskole vil lederne stå i kø

JP 21.02.2017

Ved regionsvalget bliver det forhåbentligt muligt at stemme på en kandidat, som vil påtage sig opgaven at gøre vores skoler tiltrækkende for både ledere, lærere, børn og unge.

Aarhus kan ikke besætte fire skolelederstillinger (JP Aarhus 16/2). Samtidig er Aarhus i ”rethink”boks. Så hvad med at nytænke folkeskolen inspireret af mellemskolen.net? Her foreslås en todeling efter international standard, en primærskole for børn og en sekundærskole for unge med hver deres skoleleder.

Primærskolen følger international standard med en hønemor, som med kun én klasse hurtigt får øje for det enkelte barns evner og behov, en ekstra forælder. Den fireårige sekundærskole fra syvende klasse er en high school efter nordamerikansk model. De unge bydes velkommen med respekt: ”I dig bor et talent, som det er vores fælles opgave at afdække og udvikle gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af praktisk eller teoretisk art sammen med lærere, som kun har ét fag. Går det godt, siger vi: ”Flot job, du har talent, du skal vist have en blok mere”. Hvis ikke siger vi: ”Flot forsøg, du har mod til at prøve kræfter med noget nyt, nu finder vi i fællesskab en ny blok til dig.” Karakteren opbygges ved daglig indsats, og overstiger den 70 pct., er blokken godkendt.

Den nuværende folkeskole blev i 1975 skabt som en enhedsskole efter sovjetisk model med tvangsklasser i sekundærskolen, hvor de unge skal følge årgangen og dens skema. Det er hårdt for drengene, som er to år efter pigerne i udvikling. Det giver begge et skævt billede af det modsatte køn. Og drengene mister lysten til at gå i skole, så der i gymnasiet er tæt på to piger for hver dreng.

Det er blot naturligt, at mange unge møder tvangsklasser med fravalg, der viser sig som manglende afleveringer, støj, mobning, druk, skift til privatskoler m.m.

Det tydeligste fravalg er det fysiske fravær, som vokser år for år. Og mentalt fravær, som bevirker, at bestågrænsen til folkeskolens afgangsprøve i problemregning er sænket til 16 pct. korrekt besvarelse.

Forskellen mellem de to skoleformer kan ses af, hvordan et jobopslag fra en udelt skole ville lyde på en todelt skole: ”Der er tale om en stilling, hvor der lige nu undervises i matematik i indskolingens to klasser samt en række klasser med natur/teknologi og et enkelt hold i håndværk og design. Fra kommende skoleår vil du indgå i fagfordelingen, hvor det vil være en fordel, at du ud over matematik og natur/teknologi vil kunne undervise i enten musik eller tysk – og evt. gerne andre fag.”

”Du har mulighed for at undervise i primærskolen efter hønemormodellen, hvor du får én klasse, som du følger i tre år og underviser i læsning, skrivning, regning, natur og fællesskab. Eller du kan vælge at undervise i sekundærskolen, hvor du vil få dit eget lokale med dit hovedfag, som du formidler til forskellige hold af unge, der har valgt holdet som en daglig halvårsblok.” Skolens indretning er kommunens opgave. Men at skabe et forum for oplysning og debat om alternativer burde være regionens opgave. Ved regionsvalget bliver det forhåbentligt muligt at stemme på en kandidat, som vil påtage sig denne opgave, så vores skoler bliver tiltrækkende for både ledere, lærere, børn og unge.

Lærerflugt fra ”tvangsklassen”

JP 24.03.2017

Den nye folkeskolelov giver mulighed for at indføre en undervisningsform efter nordamerikansk model, der vil betyde bedre trivsel blandt elever og lærere.

Hver tiende lærer er uden uddannelse og har højst en studentereksamen som faglig baggrund (JP 16.3). Samtidig flygter uddannede lærere i stort tal fra folkeskolens "tvangsklasser", hvor de unge tvinges til at følge årgangen, til trods for at pigerne er to år foran drengene i personlig udvikling. Disse klasser byder på støj og mobning fra de elever, der tvinges tilbage i klassen, fordi 95 pct. skal påtvinges en ungdomsuddannelse, uanset om de vil eller ej. Og som derfor får bestå-karakter for en 16 pct. korrekt besvarelse ved afgangsprøven i matematik.

Kan lærerne lokkes tilbage til klassen?

Et forslag er at give lærerne bedre tid til forberedelse, inden de går ind i tvangsklassen. Men hvorfor ikke helt afskaffe tvangsklassen og i stedet indføre en undervisning efter nordamerikansk model? Det giver den nye folkeskolelov nemlig mulighed for – jf. § 25a. Lad os kalde modellen "§ 25a highskoler".

Disse klasser byder på daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af praktisk eller boglig art sammen med en lærer, som kun underviser i sit hovedfag, og som har eget lokale til sine fem-seks daglige halvårshold, som bydes indenfor med et: »Velkommen, alle har et talent, og det næste halvår vil vi sammen forsøge at afdække og udvikle dit personlige talent. Går det godt, siger vi good job, du har talent, du får mere af det samme. Hvis ikke siger vi good try, du har mod til at prøve kræfter med noget ukendt, så nu finder vi noget andet, du kan prøve kræfter med det næste halvår.» Forskellen mellem de to skoleformer kan ses af et jobopslag, hvor en østjysk skole søger en ny lærer midt i skoleåret:

"Der er tale om en stilling, hvor der lige nu undervises i matematik i indskolingens to klasser samt en række klasser med natur/teknologi og et enkelt hold i håndværk og design. Fra kommende skoleår vil du indgå i fagfordelingen, hvor det vil være en fordel, at du ud over matematik og natur/teknologi vil kunne undervise i enten musik eller tysk – og evt. gerne andre fag."

Ikke underligt, at læreren er flygtet fra et ufokuseret job med mange forskellige tvangsklasser i forskellige fag, når man faktisk har mulighed for at fokusere på sit hovedfag i kommuner, der opretter de nye § 25ahighskoler. Her ville stillingsannoncen i stedet lyde:

"Du har mulighed for at undervise i primærskolen efter hønemormodellen, hvor du får én klasse, som du følger i tre år og underviser i læsning, skrivning, regning, natur og fællesskab. Eller du kan vælge at undervise i sekundærskolen, hvor du vil få dit eget lokale med dit hovedfag, som du formidler til forskellige hold af unge, der har valgt holdet som en daglig halvårsblok."

Sådanne kommuner vil kunne tiltrække både lærere og tilflyttere, der vil beskytte deres børn og unge mod tvangsklassens mange problemer.

Uden tvangsklasser kommer 100% igennem

JP 30.05.2017

Skoledebatten raser: Skal 95% igennem eller kun 90%? Og hvad nytter det at blive skubbet igennem med lave nådes-karakterer, som er ubrugelige?

Svaret ligger i §25a i den nye folkeskolelov: "Undervisningen kan organiseres i hold inden for den enkelte klasse og på tværs af klasser og klassetrin." Oversat til dansk: Regionerne skal motivere sine kommuner til at afskaffe sine tvangsklasser, hvor de unge tvinges til at følge årgangen, og hvor drengene lider under, at pigerne er to år forud i modenhed, så der nu er dobbelt så mange piger som drenge i gymnasiet.

I stedet skal kommunerne indføre en §25a 4årig highskole fra 7. klasse til at udvikle den enkeltes talent gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke i praktiske eller boglige fag sammen med lærere, som kun underviser i ét fag, hjertefaget. Og hvor man i afleveringer og prøver skal præstere mindst 70%, for at blokken godkendes.

Så kommer alle igennem med viden om, hvilket talent de bærer på, og som de nu kan arbejde videre med.

Et forhistorisk gymnasium

JP 10.11.2017

Gymnasiet drukner i egen succes.

For samfundet har ikke brug for et skolesystem, hvor 4 ud af 5 vil have et embede, og hvor halvdelen falder fra, hvis de i stedet vælger et erhverv.

Gymnasiets problemer skyldes økonomi og evaluering. For at øge det offentlige tilskud, må de unge hindres i at droppe ud. Hvilket er let, da gymnasierne selv vurderer de unges faglige udbytte med tre sæt karakterer.

Terminskarakterer må ikke afspejle den unges præstationer i terminen, men alene det faglige standpunkt når karakteren gives. Så fysisk og mentalt fravær og manglende opgaveaflevering har ingen betydning, kun den sidste uge tæller. Og her møder alle op med hånden i vejret for at få en middelhøj karakter på trods af manglende viden.

Skriftlig eksamen er med fri adgang til internettet, så en time efter opgaven er stillet, kan en løsning hentes ned. Man skal så blot huske at rette lidt i teksten.

Og ved mundtlig eksamen sørger byger af ledende spørgsmål for, at ingen kan dumpe. Over frokostbordet morer lærere sig ofte med at konstatere, at med en mild censor vil en lærer kunne eksaminere selv en stol til at bestå, forudsat stolen tier stille.

Synd, for gymnasiet blev skabt i god mening under Napoleonskrigene. Preussens konge var chokeret over at se, at en fransk bondehær overgik hans adelige officerer og besatte Berlin. Han indså, at han ligesom Frankrig måtte erstatte sin blod-adel med en videns-adel, som kunne besætte embederne i en ny stærk centraladministration, igen efter fransk forbillede.

Han bad derfor Humboldt om at skabe en dannelsesskole med tre formål. Befolkningen måtte ikke oplyses, da den så ville forlange demokrati som i Frankrig. I stedet skulle den indpodes en følelse af nationalisme, så den så sig som et folk, der får identitet ved at bekæmpe andre folk, især det franske. Og endelig skulle et gymnasium udskille eliten til embeder i centraladministrationen; og formidle dannelse, så den kunne færdes ved hoffet.

Europas enevælde overtog med kyshånd den preussiske dannelsesskole, selvom den benytter tvangsklasser med årgangstvang. Hvilket har skabt 11 veldokumenterede problemer. Klassestøj, så mange må bruge høreværn under arbejdet; og mobning, fordi de unge tvinges til at være sammen hele dagen flere år i træk. Støj og mobning medfører så øget fravær, der igen medfører snyd og bundkarakterer, så man består eksamen ved blot at regne hvert sjette stykke. Druk, på grund af manglende identitetsudvikling. Vikarer og privatskoler, da mange unge og lærere og ledere flygter fra tvangsklasserne. Drengemistrivsel, da drenge er to år bagud i modenhed. Samt en halveringstid på 50 år for Europas befolkning, hvor et par kun afleverer 1½ barn, der så afleverer 1 barn i næste generation.

De Nordamerikanske republikker holder et stabilt befolkningstal ved at tilbyde de unge en highskole med daglige lektier i selvvalgte praktiske eller boglige halvårsblokke. Og sammen med lærere, som kun underviser i ét fag, hjertefaget, for at kunne støtte de unges identitetsarbejde med høj faglighed. Og som roser alle, enten for at have talent, eller for at have mod til at afprøve noget nyt og ukendt, for eksempel håndværk eller fremmedsprog. Og som lover, at halvårsblokken godkendes, hvis man opnår mindst 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering, delprøver mm.

Nedsætter vi en OECD-ledet skolekommission til at globalisere vores skolesystem fra børnehave til forskerskole, vil den straks anbefale highskoler til at undgå det talentspild, som har ført til Europas store ungdomsarbejdsløshed.

Indtil da bør regionerne være tværkommunale tænketanke, der bruger folkeskolelovens paragraf 25a til at afskaffe tvangsklasserne. Fordi en skole, som støtter den unges identitetsarbejde med selvvalgte praktiske og boglige halvårsblokke, vil løse regionens kerneopgaver ved at mindske tilgangen til sygehuse og psykiatri samt medføre vækst og udvikling i udkantskommunerne.

Psykiatri og druk skyldes ødelagt identitetsarbejde i tvangsklasser

JP 15.11.2017

I 7. klasse forlader de unge barndommen og påbegynder deres identitetsarbejde: 'Hvem er jeg? Hvad kan jeg?'

Og skolen bør støtte dette arbejde i stedet for at ødelægge det med årgangstvang og tvangsklasser. Som indirekte siger til de unge: Du er identitetsløs, derfor vil vi danne dig med faglige skabeloner. Du får en god karakter, hvis du tilpasser dig, og ellers en bundkarakter.

Den katastrofale konsekvens af ødelagt identitetsarbejde er kompensation, drenge med druk og piger med angst. Vores unge har verdensrekord i druk. Og tilstrømningen af unge piger truer med at få psykiatrien til at bryde sammen.

Til regionsvalget siger alle lister: bedre helbredelse med flere penge og flere læger. Men begge løfter er urealistiske. Liste Q peger i stedet på forebyggelse: Vi må hurtigst muligt afskaffe de tvangsklasser, der pumper drenge ud i druk og piger ind i psykiatrien. Skolen skal støtte og ikke ødelægge identitetsarbejdet.

Tvangsklasser kan afskaffes med §25a i den nye folkeskolelov, og erstattes med selvvalgte halvårsblokke, der byder den unge velkommen med agtelse: 'Alle har et talent, og vi skal nu i fællesskab finde og udvikle dit personlige talent. Du skal derfor vælge mellem en række daglige halvårsblokke af praktisk og boglig art sammen med en lærer, der kun underviser i ét fag, så dit identitetsarbejde støttes af høj faglighed. Og du får ros, enten for at have talent, eller for at have mod til at prøve kræfter med noget nyt og ukendt, som fx håndværk eller tysk, vort vigtigste eksportsprog.'

Afskaffelse af tvangsklasser er en fælleskommunal opgave. Derfor skal regionen på banen som en tværkommunal tænketank. Især da en skole, som støtter den unges identitetsarbejde med selvvalgte halvårsblokke, vil mindske tilgangen til sygehuse og psykiatri samt medføre vækst og udvikling i udkantskommunerne. Og dermed bidrage til at løse regionens kerneopgaver. Så forebyggelse gennem afskaffelse af tvangsklasser vil overflødigsgøre fremtidige krav om besparelser og effektivisering.

Rethink skolerne i Aarhus

JP 3.09.2018

Nu har Aarhus chancen for at 'rethinke' sit skolesystem, så det kan omstilles til den internationale standard med primærskole for børn og sekundærskole for de unge, inspireret af den nordamerikanske highskole. Ved reformen i 1975 valgte vi i stedet den sovjetiske enhedsskole fra 1. til 10. klasse. Men i reformen 2014 har vi mulighed for at indføre en highskole ved at benytte §25 a, som siger: Undervisningen kan organiseres i hold inden for den enkelte klasse og på tværs af klasser og klassetrin.

Så hvorfor ikke udskyde ændringen et år, og nedsætte en OECD-ledet skolekommission til at guide omstillingen? OECD vil sandsynligvis anbefale følgende plan:

Kommunerne indretter lokale primærskoler for børn med årlige lærerskift, så læreren kun har én klasse. På de første klassetrin dækker læreren alle 4 omverdensfag: Natur og samfund, sprog og matematik. Senere specialiserer lærerne sig i enten natur & matematik eller samfund & sprog. Læreren har et fast klasseværelse, hvor der hvert år kommer en ny klasse.

I 7. klasse begynder den unge sit identitetsarbejde: hvem er jeg, hvad kan jeg? De unge bør så skifte til en helt ny skole med helt nye lærere, der kun underviser unge.

Ved ankomsten bydes den unge velkommen med agtelse: "Alle har et talent! Og i fællesskab skal vi nu afdække og udvikle dit personlige talent. Det sker med daglige lektier i selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold sammen med enkeltfaglærere. Som giver dig ros for at have talent, eller for at have mod til at afprøve noget nyt og ukendt, fx håndværk eller tysk."

Den unges identitetsarbejde støttes nu af seks forskellige valghold, der vælges af interesse eller nysgerrighed, og erstattes af nye hold hvert halve år. Og som godkendes, blot man opnår 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering, delprøver mm.

Modsat bruger enhedsskolen tvangsklasser, der stavnsbinder de unge til at følge årgangen, så identitetsarbejdet visner ved at være indespærret i samme stamklasse i årevis, time efter time, dag efter dag, uge efter uge og måned efter måned. Hvilket fører til tvangsklassens veldokumenterede plager: støj, mobning, fravær, bundkarakterer, snyd, druk, flugt til privatskoler af unge, lærere og ledere, samt drenge-mistrivsel, da drenge er to år efter pigerne i modenhed.

Som highskolen netop undgår med daglige selvvalgte halvårshold. For med kravet om 70% succes er der ikke tid til larm i timen, som typisk bruges til at lave lektier til næste dag, så man kan holde fri efter skoletid. Mobning undgås, da man ikke når at blive træt af hinanden med seks forskellige hold dagligt og med nye hold hvert halve år. Ved fravær får man ikke hjælp til lektier, og med en lav procent bliver blokken ikke godkendt. Bundkarakterer forebygges af daglige lektier, som holder det faglige niveau ved lige. Eventuelt snyd opvejes af de mange andre faktorer, der indgår i karakteren. Druk begrænses for at kunne møde frisk og udhvilet mandag morgen. Vikarer er sjældne, da lærere stortrives ved kun at undervise i hjertefaget, ved at have sit eget

lokale, ved at kunne rose alle unge, og ved at møde nye hold hvert halve år. Drengene og pigerne har forskellige aldre, men samme interesse. Så hvorfor skifte til privatskole, når man skifter hold dagligt og hvert halve år?

Tvangsklasser kvæler både talent og læring. Det skjules dog ved at erstatte skriftlige prøver med mundtlige, hvor bygger af ledende spørgsmål sikrer en mellemkarakter. I de få skriftlige eksaminer sænkes kravet, så man kan bestå folkeskolens afgangsprøve i matematik ved blot at regne hver sjette opgave korrekt.

Ved at 'rethinke' skolen får Aarhus førertrøjen i Europa, som overalt leder efter et alternativ til de tvangsklasser, man har fastholdt siden Napoleonstiden. De var gode til at opbygge en embedsstand, men er alt for ufleksible i et videnssamfund, hvor de færreste har samme job hele livet. Og hvor alt for meget talent går til spilde.

Superskoler i Norddjurs

JP 21.10.2018

Hjertelig til lykke til Grenaa og Auning med de to nye superskoler. Og til Hornslet, der med sin beliggenhed ved letbanen vil tiltrække et stort antal børnefamilier, som ønsker at komme tæt på Norddjurs nye superskoler. Og som sikkert snart skifter kommune for selv at kunne oprette en 4-årig superskole fra 7. klasse opdelt i selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold.

Mange forældre har i årevis ledt efter hold-opdelte skoler, som kan støtte de unges identitetsarbejde: Hvem er jeg og hvad kan jeg? Det kan en superskole, der inspireret af den Nordamerikanske highskole byder den unge velkommen med respekt: Alle har et talent, og sammen skal vi nu afdække og udvikle dit personlige talent gemmen selvvalgte boglige eller praktiske daglige halvårshold med en lærer, der kun underviser i ét fag, hjertefaget, og som vil forsøge at smitte dig med sin faglige begejstring. Og som roser dig for at have talent, eller for at have mod til at prøve noget ukendt, fx håndværk eller tysk, vores vigtigste eksportsprog. Du sikres et højt fagligt udbytte ved at opnå mindst 70% af de uddelte point for fremmøde, aflevering, delprøver, mm. Ellers må du afprøve et andet hold.

En superskole bruger §25a i folkeskoleloven til at ophæve alders-stavnsbåndet fra 7. klasse, for at undgå 'tvangsklassens' ti veldokumenterede plager: Støj, så mange bruger høreværn under arbejdet. Mobning, fordi de unge i årevis tvinges til at være sammen med de samme, time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned. Fravær på grund af støj og mobning, og som igen medfører snyd og bundkarakterer, så afgangseksamen kan bestås ved blot at regne hvert sjette stykke korrekt. Druk, på grund af manglende identitetsudvikling. Vikarer og privatskoler, da mange unge og lærere og ledere flygter fra tvangsklasserne. Drengemistrivsel, da drenge er to år bagud i modenhed. Samt en halveringstid på 50 år for Europas befolkning, hvor et par kun afleverer 1½ barn, der så afleverer 1 barn i næste generation.

Modsat på en holdopdelt superskole. Her kombineres lyst og pligt. Den unge følger sin lyst i valg af halvårshold. Pligten kommer af sig selv. Bestå-grænsen på 70% bevirker, at støj og mobning og fravær forsvinder, fordi alle forsøger at færdiggøre dagens lektier på holdet, hvor læreren kan hjælpe. Og når lektierne klares på skolen, bliver fritiden til fri tid.

Weekendens druk begrænses for at være klar i hovedet mandag morgen. Vikarer er et særsyn, fordi læreren stortrives i eget lokale med mulighed for at formidle sit hjertefag til halvårshold af interesserede eller nysgerrige unge. Og de to køn får et naturligt indtryk af hinanden ved at have forskellig alder, men samme interesse.

Med praktiske halvårshold vil flere senere vælge en erhvervsuddannelse. Ligeledes vil halvårshold med et gymnasialt C-niveau lette overgangen for mange.

Tilflytningen til Djurslands øges yderligere, fordi superskoler medfører fremkomst af små lokale børneskoler med to fagområder, dansk og samfund samt matematik og natur. De første tre år varetages undervisningen af en hønemor; de sidste tre år af to emnelærere. Læreplaner, fagplaner og timeplaner kan downloades direkte fra Mellemkolen.net.

Hvis superskolerne koordinerer sine halvårshold med Nordamerikanske highskoler, kan Grenaa's IB-skole medvirke til at skabe internationale kontakter, så de unge kan tage nogle halvårshold på en udvekslingsskole.

Superskolerne i Norddjurs vil vække europæisk interesse og bevirke, at Danmarks Lærerhøjskole kan genopstå som en ny kommunal højskole finansieret af rigelige midler fra EU, som har store problemer med for høj ungdomsarbejdsløshed og for lavt fødselstal.

Og den store interesse fra Sjælland og Skåne vil genåbne Grenaa-Hundested linjen med en langsom miljøvenlig færge. Hvor der er plads til både lastbiler og til for- og efter-kurser undervejs.

Så der er store perspektiver i superskoler, ikke kun for de unge.

Toubroskolen kan bevares som hønemor-skole

JP 28.10.2018

På en hønemor-skole har læreren kun én klasse, som han/hun underviser i begge fagbloke: sprog og samfund samt tal og natur de første tre år. Herefter underviser to hønemødre i hver af de to fagblokke. Hønemor-skoler findes i næsten alle andre lande, og kan fx studeres i Varberg.

Planerne til en hønemor-skole findes på Mellemsskolen.net under navnet Djursby Grundskole.

Som hønemor-skole vil børn strømme til Toubroskolen med letbanen, ikke kun fra Grenaa, men også fra Aarhus. Og hurtigt vil familierne følge efter. Sættes forvaltningen til at regne på besparelserne ved en hønemor-skole, behøver Norddjurs ikke lukke skoler.

Tvangsskolens 10 plager står i vejen for fremtidens folkeskole

JP Aarhus 20.01.2019

Vi bør gøre op med den sovjetinspirerede enhedsskole, hvis skolen skal være en kraftfuld motor for bæredygtig udvikling.

Arkivillustration: Rasmus Sand Høyer

Er folkeskolen klar til fremtiden? Skoling er nemlig nummer fire blandt de 17 verdensmål, der er opstillet af de Forende Nationer, FN, for at sikre en bæredygtig udvikling, så vi kan aflevere kloden, som vi modtog den.

FN skriver, at skoling er en af de mest kraftfulde motorer for en bæredygtig udvikling og opfordrer derfor til at sikre inden 2030, at alle piger og drenge gennemfører gratis, rummelig primær- og sekundær skolegang af høj kvalitet, der fører til relevante og effektive læringsresultater. Samt at sikre, at alle unge og en væsentlig del af voksne, både mænd og kvinder, opnår færdigheder i at læse og regne.

Dette bakkes op af Organisation for Økonomisk Samarbejde og Udvikling, OECD, der i rapporten 'Læringsmål 2030' fremsætter en fælles vision: 'Vi forpligter os til at hjælpe den lærende til at blive et helt menneske, der kan udvikle sit potentiale og hjælpe med til at skabe en fælles fremtid med trivsel for individer, fællesskaber og planeten.'

Desuden skal den lærende udvikles til aktør, der kan formulere mål og finde midler til at opnå målet, både i egen skoling og gennem hele livet. Skolen skal derfor anerkende den lærendes individualitet og acceptere, at også skolen selv er del af en læringsproces.

To faktorer angives som centrale for at udvikle aktører. Den ene faktor er et individuelt læringsmiljø, der understøtter og motiverer den enkelte lærende til at forfølge sine interesser, til at forbinde forskellige læringsoplevelser og læringsmuligheder, og til at udforme egne læringsprojekter og læringsprocesser i samarbejde med andre. Den anden faktor er at opbygge et solidt fundament af læsning og regning og digitale kompetencer tillige med trivsel og et godt helbred.

Netop sådan er skolen for børn og unge indrettet i Oplysningstidens første republik i Nordamerika. Børnene har en hønemor, der kun har én klasse, og derfor hurtigt får øje for, hvordan det enkelte barn kan stimuleres på sin måde. Senere melder den unges identitetsarbejde sig med spørgsmålet 'Hvem er jeg, hvad kan jeg'. Den unge tilbydes så en helt ny skoleform, highskolen. Her er lærerne specialiseret til de unge, og underviser kun i ét fag, hjertefaget, for at støtte den unges identitetssøgen med høj faglighed. Kort sagt, skolens opgave er at oplyse barnet om sin omverden, og den unge om sit eget potentiale.

Ved ankomsten bliver den unge derfor budt velkommen med agtelse: 'Alle har et talent! Og i fællesskab skal vi nu afdække og udvikle dit personlige talent. Det sker med daglige lektier i selvvalgte praktiske eller boglige halvårshold, hvor du får ros for at have talent, eller for at have mod til at afprøve noget nyt og ukendt, for eksempel håndværk eller fremmedsprog. Det sidste år i highskolen kan du så prøve kræfter med halvårlige collegehold.'

Den unge oplever nu en skoledag med 6 forskellige valghold, valgt efter interesse eller nysgerrighed, og som erstattes af nye hold hvert halve år. Og som godkendes, hvis den unge opnår mindst 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering, delprøver mm.

Med afsluttet highskole og påbegyndt college som 18-årig vil hver anden have en fleksibel bachelorgrad som 22-årig. Og som 25-årig have et job og en familie med tre børn: en til mor, en til far og en til staten, så den ikke uddør.

Oplysningstidens første republik skabte således en skole til individuel talentudvikling. Modsat gik det i den anden republik i Frankrig. For oplysning avler antioplysning, ivrigt støttet af enevælden, der straks overfaldt den franske republik, som for at beskytte sig skabte eliteskoler, så blod-adelen kunne erstattes af en ny videns-adel. Med så stor succes, at Napoleon i stedet besatte Preussen. For at få ham ud, måtte Preussen så skabe sine eliteskoler byggende på tysk antioplysende dannelses-filosofi om en Verdensånd, der udtrykker sig gennem den skønne kunst og gennem folk og deres historie. Dannelsen og dens 'Volkschule und Gymnasium' blev grebet med kyshånd af romantikken og marxismen, hvor blandt andet Grundtvig og Marx sørgede for at skole og samfund blev præget af nationalisme og socialisme.

Studenteroprøret i 1968 bragte marxisterne ind på universiteterne, hvor de i 1975 medvirkede til at indføre en tiårig sovjet-inspireret enhedsskole med tilhørende alders-stavnsbånd og tvangsklasser, så de unge tvinges til at følge årgangen fra 7. klasse.

Dette har ført til tvangsklassens ti plager: fravær og støj og mobning, bundkarakterer og snyd og druk, privatskoler og vikarer, samt drenge-mistrivsel og befolkningsnedgang.

Fravær kommer af tvang samt af manglende konsekvens, da skolen får penge for at fastholde de unge. Men også i timen opstår fravær ved skift til sociale medier på PC eller mobil. Støj opstår, når læreren skal bruge ekstra tid på at hjælpe dem med højt fravær. Ønsker man at løse en opgave, er et hørevern ofte nødvendigt. Mobning opstår naturligt, når en gruppe tvinges til at være sammen time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned i årevis.

Fravær fører til bundkarakterer og snyd, hvor opgavebesvarelser tit hentes på nettet. Resultatet kan så aflæses ved folkeskolens afgangsprøver. Mange unge går slet ikke op, og i matematik skal man blot regne hvert sjette stykke rigtigt for at få den danske bestå-karakter 02, der i øvrigt ligger to trin under den Nordamerikanske bestå-karakter. Resten af verden bruger skriftlige prøver på det gymnasiale niveau. Her bruger vi i stedet skønsskarakterer og mundtlige prøver, hvor ledende spørgsmål sikrer, at næsten alle består.

Når identitetsarbejdet går i stå, visner det personlige talent, så der kompenseres med druk. Og den danske verdensrekord i ungdomsdruk kommer til fuld udfoldelse i gymnasieskolernes konkurrerende festkulturer og på universiteternes rusuger.

Tvangsklassens mange plager fører til elevflugt til privatskoler. Samt til lærerflugt, der igen medfører behov for vikarer. Især drenge mistrives, da de er to år efter piger i personlig udvikling. Da Sønderjylland var preussisk, blev drengene da også konfirmeret to år efter pigerne. Tvangsklasser giver de to køn et så skævt billede af hinanden, at det påvirker fødselstallet. I Europa fødes der 1½ barn per familie, dvs. 0,75 pige per mor eller 0,5 pige per bedstemor, altså en halvering af befolkningen på 50 år.

Så nej, folkeskolen er langt fra klar til fremtiden. Skal den unge være aktør i et bæredygtigt samfund, skal skolen tilbyde individuelle læringsforløb til udvikling af det personlige potentiale. I stedet bruger skolen alders-stavnsbåndets tvangsklasser til at institutionalisere en talentmassakre med tilhørende mistrivsel og helbredsskader. Og til at udrydde sin egen befolkning.

Men de politiske partier står vel på spring for at hindre, at Europa uddør, og for at efterleve rådene fra FN og OECD? Socialisterne fremstiller sig i helsidesannoncer som beskyttere af børn og unge, så den sociale baggrund ikke hele tiden reproduceres. Adspurgte om de så vil afskaffe alders-stavnsbåndet, er svaret et rungende nej: Tvangsklassen sikrer netop, at alle socialgrupper mødes. Og sikrer samtidig at først drengene, senere hele befolkningen proletariseres, så der opstår et behov for socialistisk ledelse. Derfor sætter mange socialister egne børn i privatskoler, som netop er de liberales måde til at undgå den socialistiske tvangsklasse.

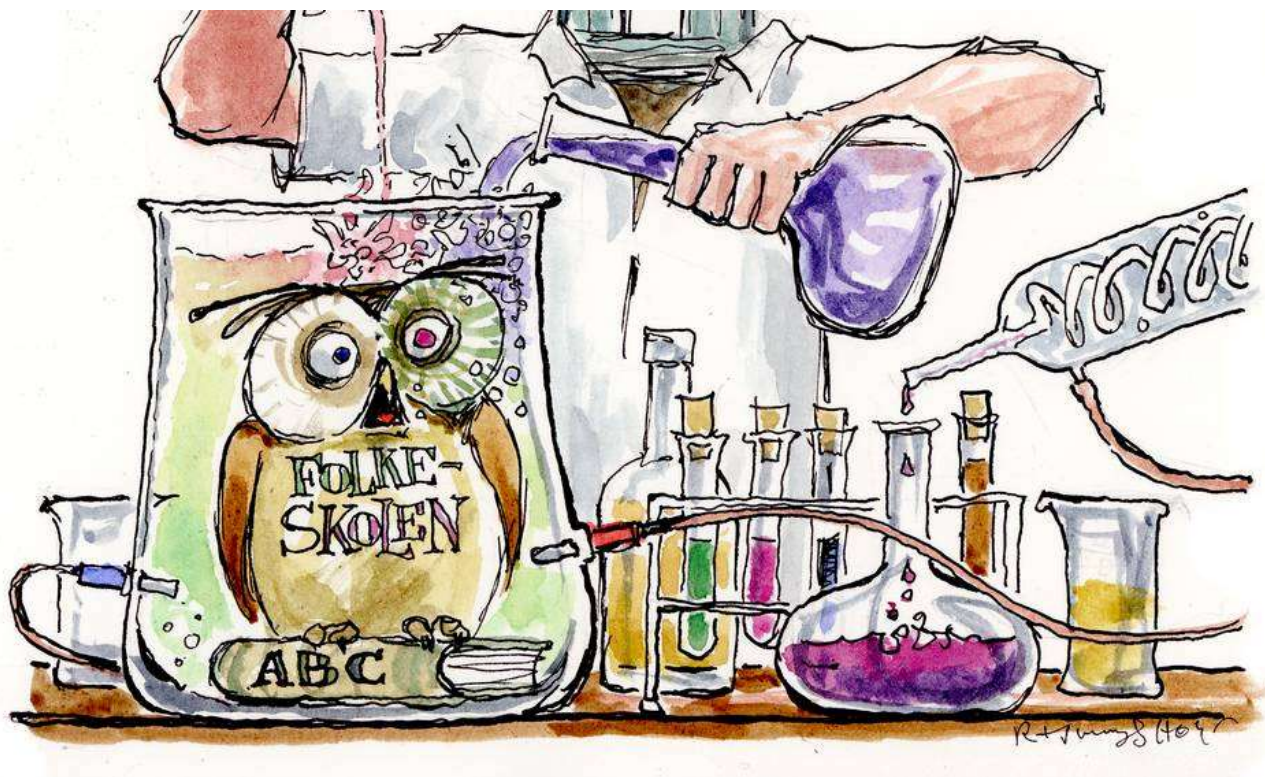
Dette giver de borgerlige mulighed for at genrejse sig til samme høje niveau som i nabolandene, hvor de ofte har regeringsmagten. Partiet har som det eneste et handleord i sit navn, at bevare, så det ligger lige for at sige: 'Tvangsklasser skal erstattes af selvvalgte boglige og praktiske halvårshold. Det vil bevare drengens talentmasse. Det vil bevare beskæftigelse og beboelse overalt i Danmark. Og det vil bevare Europas befolkning, som ellers uddør med en halveringstid på 50 år.'

Men bedst vil det være med et folkekrav: Nedsæt en OECD-ledet skolingskommission, der kan globalisere den danske skole fra førskole til forskerskole, så Danmark bliver blandt de første nationer, der opfylder de globale læringsmål 2030.

Regionsrådsvalget er en hån mod demokratiet

JP Aarhus 12.04.2019

Forebyggelse hører under kommunerne, men netop derfor burde regionen oprette en tværkommunal tænketank til at inspirere og koordinere og vidensdele den forbyggende indsats.

Arkivillustration: Rasmus Sand Høyer

Regionsrådsvalget 2017 handlede især om den store vækst i livsstilssygdomme stammende fra unges alkoholmisbrug og mistrivsel. Problemet kunne løses administrativt ved flere midler og flere læger til psykiatrien. Hvilket desværre var umuligt, da ekstra midler ville sprænge statens budgetramme, og da det tager mange år at uddanne nye læger til psykiatrien. Ikke desto mindre var det den løsning, 19 af de 20 opstillede lister i Region Midtjylland fremlagde.

Politik består af information, debat og valg. Politiske lister skal derfor bruge deres sociologiske fantasi til at fremlægge begrundede alternativer. Men når alle lister siger det samme, er der intet at debattere eller stemme om. Derfor faldt valget på 11 velkendte partier. Når alle lister så ovenikøbet peger på samme urealistiske løsning, er der ingen grund til at stemme overhovedet. Så håner man demokratiet.

Kun liste 20, Afskaf Tvangsklasser, pegede på et alternativ: Forebyggelse er den bedste vej til besparelse og øget kvalitet. Forebyggelse hører under kommunerne, men netop derfor burde regionen oprette en tværkommunal tænketank til at inspirere og koordinere og vidensdele den forbyggende indsats. Især da forebyggelse vil begrænse behovet for regionens tre mangelopgaver, mangel på sundhed og vækst og regional udvikling. Så forebyggelse og behandling er lige vigtige.

Forebyggelsen bør begynde der, hvor vi formes – i skolen. Det har god mening at følge alderstrinnet for børn, men ikke for unge, hvor aldersstavnsbånd fra syvende klasse skaber tvangsklasser med 10 veldokumenterede plager.

Tvangsklasser går især ud over drengene, som er to år bagud i modenhed. Da Sønderjylland var preussisk, blev drengene da også konfirmeret to år efter pigerne. Piger kan altid finde interessante drenge, men drengene må vente til 9. klasse og til 3. g, før pigerne finder dem interessante.

Mistrivsel går ud over karaktererne, så det er primært piger, der flytter ind til de centrale universitetsbyer og besætter landets embeder, mens mange drenge lades tilbage som ufaglærte. Landet mangler derfor teknisk arbejdskraft på alle niveauer fra faglærte til ingeniører.

Tvangsklasser fører endvidere til et så lavt fødselstal, at halveringstiden er 50 år for Europas befolkning, hvor hvert par afleverer 1,5 børn, der så afleverer et barn i næste generation.

De andre plager er: fravær på grund af manglende interesse og manglende konsekvens, da skolen betales for at fastholde de unge; høreværn på grund af klassestøj, da læreren ofte kun når at hjælpe dem med højt fravær; mobning, fordi de unge tvinges til at være sammen time efter time i årevis; snyd og bundkarakterer på grund af fravær; druk som kompensation for mistrivsel; samt vikarer og privatskoler, fordi mange unge, lærere og ledere flygter fra tvangsklassens 10 plager.

Tvangsklasser kan dog afskaffes med §25a i den nye folkeskolelov, der siger »undervisningen kan organiseres i hold inden for den enkelte klasse og på tværs af klasser og klassetrin«.

Jeg valgte derfor at opstille min egen liste for at give vælgerne mulighed for at sige nej tak til tvangsklasser, hvor mislykket identitetsarbejde kompenseres med misbrug, der sender mange unge videre til behandling i overbelastede social- og sundhedssystemer.

Jeg informerede om tvangsklassens 10 plager i avisreklamer og læserbreve samt på de sociale medier med siderne "Quit Tvangsklasser" på Facebook og på Youtube. Sidernes råd findes stadig, men de indvalgte ønsker ikke at blande sig i kommunernes arbejde.

Det er så endnu en grund til at nedlægge regionsrådene. Ikke kun er deres valg en politisk parodi med enslydende alternativer.

Men åbenbart formår de heller ikke at koordinere kommunernes historiske chance for, at unge vil kunne udføre deres identitetsarbejde på en skole præget af frihed til at afprøve og udvikle det personlige talent, af lighed mellem kønnene og af solidaritet mellem socialklasserne.

Kønsopdelte klasser kan hjælpe drengene

JP 28.6.2019

Et ambitiøst klimamål kan finansieres ved at flytte drenge fra kontanthjælp til ingeniørløn. Hvordan? Såre enkelt: Opret 4-årige kønsopdelte såkaldte STEM-klasser fra 7. klasse, 2 år i folkeskolen og 2 år på hf. Hvad for noget? Hvad er en STEM-klasse? Og hvorfor kønsopdelt? Uden for Europa tales der konstant om at øge STEM-undervisningen. Her kunne man under valgkampen gå fra det ene politiske parti til det næste, uden at

de vidste det. Og selv på universiteternes naturvidenskabelige afdelinger skal man være heldig, hvis man kan få et svar. Og folkeskolerne og gymnasierne kører bare videre i deres rutiner.

STEM står for Science, Technology, Engineering og Mathematics, altså de fire fag, som er aldeles centrale for at kunne konkurrere globalt. Og vigtigst af disse er matematikken, som sover tornerosesøvn i den danske skoleverden. For 50 år siden blev regnefaget afskaffet af den overabstrakte nye matematik, som stadig lever i bedste velgående på landets lærerskoler. Med det resultat, at de internationale landvindinger inden for regnefaget er totalt ukendte i Danmark, så Danmark ligger langt nede i internationale undersøgelser. Klart, når man lader de unge bestå folkeskolens afgangsprøve ved blot at kunne regne hvert sjette stykke. Med det resultat, at først gymnasierne og siden universiteterne må sænke det faglige niveau for ikke at dumpe alle.

I STEM-klasser vokser matematikken frem af sine rødder i den omgivende verden; og anvendes til noget praktisk, f.eks. CO₂-fri kernekraft. Samtidig kan nytteløse humanistiske dannelsesfag nedprioriteres. Og med STEM-klasser kan hver 2. dreng og hver 3. pige være ingeniør som 22-årig, hvilket vil øge nationalindkomsten betydeligt.

Og kønsopdelt naturligvis. For både drenge og piger får et helt skævt indtryk af hinanden, da folkeskolen praktiserer alders-stavnsbånd med tvangsklasser, hvor både drenge og piger mistrives, da drengene er to år bagud udviklingsmæssigt. Kort sagt, klimamålet kan nås ved at give drengene en chance.

Tiden er måske inde til et opgør med de linjeopdelte gymnasier

JP 9.2.2020

Krisen i ungdomsuddannelserne kan løses med inspiration fra lande uden problemer med etnisk forskellighed og fravalg af erhvervslinjer. Besøges samme klasseværelse i Nordamerika i to dage, kommer første chok i frikvarteret. Læreren bliver siddende, og klassen forlader lokalet til forskellige hold. Næste chok kommer næste dag: samme skema hver dag.

Stamklasser med stavnsbånd til årgangen findes altså ikke. Og lærerne storrives i egne lokaler, hvor de dagligt formidler deres hovedfag til 5-6 halvårshold, valgt efter talent eller nysgerrighed.

Den fireårige highskole antager, at der bor et talent i hver enkelt person. Det er derfor skolens opgave at støtte den unges identitetsarbejde med daglige lektier i selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold, som kan afdække og udvikle de individuelle talenter.

I første time underskriver den unge en kontrakt. Overtrædelse medfører bortvisning fra holdet, og dermed en forlængelse af skoletiden. Fremmøde og aflevering skal ske til tiden, og månedskaraktererne skal være blandt de tre bedste. Til gengæld holdes den faglige viden ved lige med daglige timer.

Så tiden er måske kommet til at pensionere Napoleonstidens universitets- og embedsrettede linjeopdelte gymnasier, og i stedet fokusere på videnssamfundets behov for fleksibilitet.

En OECD-ledet skolekommission vil kunne globalisere den danske skole fra førskole til forskerskole, så den kan leve op til OECD's 'Learning Framework 2030' krav om personaliserede læringsmiljøer.

Kommissionen vil sikkert anbefale at operette et fireårigt real-gymnasium fra ottende klasse. Og dermed stoppe den nuværende dobbeltuddannelse af de unge: Først et treårigt fællesforløb i folkeskolen med lærere, som sjældent er faguddannet og ofte er vikarer. Så et valg mellem et utal af treårige linjer på skoler, der har økonomisk gevinst ved at fastholde de unge, uanset hvordan de passer deres læringsarbejde.

Det går så godt i folkeskolen, eller gør det?

JP 11.3.2020

En dobbelt tak til den trio, der den 2.3. lovsynger den danske folkeskole. Tak for at bidrage til årets cirkusrevy med en gendigtning af visen "Men bortset fra det, så går det godt, så går det godt".

En udlandsdanske vil lade sine børn gå i folkeskolen, men vil først høre, hvordan den har udviklet sig. Bestå-grænsen i matematik er vel på det internationale niveau, altså 70%? Desværre, må skolelederen erkende, bestå-grænsen er nu sænket til 15%. Hvorefter koret istemmer sit omkvæd. Jamen hvorfor dog? Jo, i folkeskolen er man stavnsbundet til årgangen, og tvangsklasser medfører desværre støj, så man må bruge høreværn. Samt mobning, når man time efter time tvinges til at være sammen med de samme. Med deraf følgende fravær, som dog nedtones, da skolen modtager taxametertilskud per fastholdt elev. Her stemmer koret så i igen, inden skolelederen fortsætter: Ja og fravær betyder så lave karakterer og snyd til prøver, samt

druk for at kompensere for mistrivsel, særlig hos drengene, der jo er to år bagud i udvikling, hvorefter koret falder ind igen. Og dette medfører så lærerflugt og elevflugt til privatskoler, så mange undervisere er vikarer, ofte studenter, der ikke kan påbegynde et studium på grund af for lave karakterer. Koret stemmer i igen. Og slutresultatet er et faldende fødselstal, for når pigerne drager ind til de to store universitetsbyer, må drengene blive tilbage. Og med 1,5 barn per par i Europa vil befolkningen halveres på 50 år. Hvorefter trio en sidste gang istemmer ”Men bortset fra det, så går det godt, så går det godt”.

Samt en tak for med sin lovprisning at levere et stærkt argument for, at der hurtigst muligt nedsættes en altomfattende skolekommission med fokus på globaliseringens krav om individuelle læringsforløb. Og naturligvis ledet af OECD. Kun i pausen er der brug for en trio, der stadig vil lovsynge Napoleonstidens embedsrettede tvangslinjer.

Farvel til den sovjetiske skolemodel

JP 31.7.2020

Stor ros til De Radikale og SF for at kræve 12 års skolegang til alle. Og til Socialdemokratiet for at betinge et relevant indhold. Endelig vil skolen kunne støtte den unges identitetsarbejde – ”Hvem er jeg, hvad kan jeg?” – ved at anerkende, at alle har et talent, der kan afdækkes og udvikles gennem daglige selvvalgte boglige og praktiske halvårshold fra 8. klasse. Med ros for at have talent eller for at have mod til at prøve noget ukendt. Et princip, som den nordamerikanske high school benytter.

Omsider kan vi byde velkommen til en ungdomsvenlig skoleform. Og vinke farvel til den 10-årige enhedsskole efter sovjetisk model, vi har haft siden 1975.

Druk forsvinder, hvis skoler opdeles efter hold eller køn

JP Aarhus 20.8.2020

I 1975 valgte vi en 10-årig enhedsskole efter sovjetisk model med stamklasser, der spolerer identitetsarbejdet, så de unge tvinges til at kompensere med stoffer og druk.

Den danske Jens har europarekord i druk. Ja, han slår selv den danske Jensine. Hvorfor mon? På grund af spoleret identitetsarbejde. Hvordan det? Lad os følge Jens på en typisk skoledag.

Jens går i ottende kasse. Han er i gang med ungdommens identitetsarbejde: Hvem er jeg, og hvad kan jeg? Et arbejde, som de nordamerikanske republikker støtter med et skoleskift til en high school, hvor lærerne er specielt uddannet til unge, og hvor den unge bydes velkommen med agtelse:

»Alle har et talent. Sammen skal vi nu afdække og udvikle dit personlige talent gennem selvvalgte boglige eller praktiske daglige halvårshold med lærere, som kun underviser i ét fag, hjertefaget. Som vil forsøge at smitte dig med deres faglige begejstring. Og som roser dig for at have talent eller for at have mod til at prøve noget ukendt. Du sikres et højt fagligt udbytte ved at indsamle mindst 70 pct. af de tildelte point for fremmøde, aflevering, delprøver, m.m.«

Ved reformen i 1975 kunne også vi have valgt denne skoleform. I stedet valgte vi en 10-årig enhedsskole efter sovjetisk model med stamklasser, der spolerer identitetsarbejdet, så de unge tvinges til at kompensere med stoffer og druk.

For stamklassen stavnsbinder den unge til en årgang, hvor drenge er to år bagud i udvikling. Stavnsbåndet blev ellers ophævet, da jord var den vigtigste kapitalform, med stor produktionsvækst til følge. I dag er viden den vigtigste kapitalform. Alligevel opretholder skolen stavnsbånd til tvangsklassen. Med så lav produktivitet til følge, at de unge kan bestå eksamen i folkeskolen og i gymnasiet ved blot at regne hver sytten og femte opgave korrekt.

I stamklassen er der så meget larm, at mange sidder med høreværn. Pigerne sidder foran. Jens sidder bagved blandt de få drenge. Fravær er så udbredt, at danske drenge også har europarekord i skulkning. Men så længe de bare kommer tilbage, kan skolen stadig hæve taxametertilskuddet. Og i folkeskolen kan man ikke dumpe, her er man bundet til årgangen, uanset hvor meget eller lidt man lærer.

Og drengene giver hurtigt op. De fleste fag er snakkefag, og her dominerer pigerne. Selv matematik er ændret fra et regnefag til et snakkefag. Så drengene sidder nu bagved og larmer. Vikarerne når aldrig om til dem under rundgangen i klassen.

Og vikarer er der mange af, for mange lærere magter ikke at undervise i fag, de ikke er uddannet i. En af vikarerne er en nyuddannet student, der praler med, at han aldrig lavede lektier i gymnasiet, men bare drak sig til en studentereksamen.

Jens forsøgte at følge med i begyndelsen, med holdt op, da han blev mobbet som "flider". I øvrigt kan han nemt klare prøverne, han finder bare svarene på nettet.

Nogle drenge har skiftet skole til privatskole eller efterskole. Det var nemlig ikke sjovt i syvende klasse, hvor de kiggede længselsfuldt efter klassens piger. Men forgæves, for de havde allerede kærester i niende klasse, og pigerne i femte klasse var endnu ikke klar til kæresteri.

Kæresterne går nu i gymnasiet, og pigerne snakker henrykt om deres fede fester, hvor man får et hak i sin cap, hver gang man har drukket to sixpacks i streg. Så Jens lærer hurtigt, at det giver identitet at kunne drikke, så det kan ses på kasketten. Derfor går drengene i skarp træning, så de er klar næste år, hvor det er deres tur til at få sig en kæreste fra den nye syvendeklasse.

Men drukkulturen kan ændres meget enkelt. Borgmestrene kan bede deres skoler følge skolelovens § 25a om holddelt undervisning. Eller vi kan genindføre kønsopdelte dumpeskoler med skriftlige prøver. Her vil drengene så opleve, at et pige-hjerte også kan vindes med færdigheder i dans og poesi.

Det vil give stabile parforhold, så landet kan bevare sit befolkningstal. For drukbaserede parforhold er så ustabile, at vi er i gang med at udrydde os selv med en halveringstid på mellem 50 og 100 år.

Stamklasser spolerer altså både identitet og helbred og landets fremtid. Afskaf dem dog. Nedsæt en skolekommission, men ledet af OECD, så vi undgår fatale fejlvalg som i 1975.

Århus-Posten | Torisdag den 30. august 2020

DEBAT

Druk forsvinder, hvis skoler opdeles efter hold eller køn

I 1975 valgte vi en 10-årig enhedsskole efter sovjetisk model med stamklasser, der spolerer identitetsarbejdet, så de unge tvinges til at kompensere med stoffer og druk.

ALLAN TAUB
kolumnist og
mediehistoriker, net

Den danske Jens har europapæ-
ker i druk. Ja, han når selv den
danske lejerne. Hvorfor mere? På
grund af spillet identitetsarbej-

det at have med til at prøve noget
ukendt. Du sikrer et højt fagligt
niveau ved at indsamle mindst
70 pct. af de tilfældige point fra
fremmede, aflevering, delprøver,
m.m.

Ved reformen i 1975 kunne også vi
have valgt danske skoleformer. I ste-
det valgte vi en 10-årig enheds-
skole efter sovjetisk model med
stamklasser, der spolerer identi-
tetsarbejdet, så de unge tvinges til
at kompensere med stoffer og
drik.

For stamklassen støtteskaber
den unge til en årgang, hvor dreng-
ene er to år bagud i udvikling.

Idolenskrøken kan man ikke dømpe,
her er man bundet til årgangen,
uanset hvor meget eller lidt man
lærer.

Og drengene giver hurtigt op.
De fleste dag er snakkedag, og her
demonstrerer pigerne. Selv matemati-
k er ændret fra en regnetag til en
snakkedag. Så drengene skifter fra
bagved og læmme. Vikarerne står
plødt om til dem under rumfæ-
ngen i klassen.

Og vikarene er der mange af, for
mange lærere magter ikke at un-
dervise i fag, de ikke er uddannet
i. En af vikarerne er en nyuddan-
net student, der praler med, at
han aldrig lavede lektier i gymna-

siet i sin cap. Hver gang man har
drukket to sixpacks i streg. Så
Jens lærer hurtigt, at det giver
identitet at kunne drikke, så det
kan ses på kasketten. Derfor går
drengene i skarp træning, så de er
klar næste år, hvor det er deres tur
til at få sig en kæreste fra den nye
syvendeklasse.

Men drukkulturen kan ændres
meget enkelt.

Borgmestrene kan bede deres
skoler følge skolelovens § 25a om
holddelt undervisning. Eller vi
kan genindføre kønsopdelte dump-
eskoler med skriftlige prøver.
Der vil drengene så opleve, at et

Bevar de små skoler som hønemorskoler

JP, 1.9.2020

Barnet får den bedste skolestart med en hønemorskole, hvor barnet kun har én lærer de første år. Det har resten af verden opdaget, på nær os. Vi tilbyder stadig barnet fire-fem forskellige lærere, som samtidig også skal undervise i en række andre klasser.

Også dansk forskning ville hurtigt afdække de store fordele ved en hønemorskole, hvis blot der fandtes kommuner, der havde mod til at indrette én eller flere af dens barneskoler efter hønemormodellen.

På en hønemorskole har læreren altså kun én klasse, som han/hun underviser de første tre år i begge fagblokke: sprog og samfund samt tal og natur. Herefter underviser to hønemødre i hver af de to fagblokke de næste tre år.

Netop en hønemor kan vise slægtskabet mellem vore to sprog, talesproget og talsproget, der begge bruger grundled med tilhørende ord og sætninger eller tal og formler til at beskrive barnets omverden, hvor der findes både en natur med ting, planter og dyr og et samfund med andre mennesker og fællesskaber.

Fordelene ved en hønemorskole er så store, at de hurtigt vil tiltrække nye familier. Sættes kommunens skoleforvaltning til at regne på besparelserne ved en hønemorskole, behøver den ikke længere at lukke sine mindre skoler. F.eks. er det oplagt at bevare Hylkeskolen som en hønemorskole.

Giv unge kvalitet med et fireårigt realgymnasium

JP, 3.10.20

Kvalitetsuddannelse er mål 4 i FN's Verdensmål. Så hvorfor i al verden skal danske unge trækkes igennem to ungdomsuddannelser, der er opbygget som en børste med et bogligt skaft efterfulgt af et uoverskueligt antal boglige eller praktiske tråde, når de kan færdiggøre deres identitetsarbejde på et fireårigt realgymnasium fra 8. klasse med selvvalgte boglige og praktiske halvårshold? Intet under at danske unge kvitterer med et europamesterskab i druk.

Hvis målet er kvalitet, er det farvel til de tre år på en folkeskole sammen med lærere, der ofte er vikarer og sjældent faguddannede, hvorfor mange unge flygter til privat- eller efterskoler. Og til de efterfølgende tre år på et gymnasium sammen med lærere, der hellere ville være forskere.

Ungdomsuddannelsernes nedtur begyndte ved skolereformen i 1975, hvor de efter nordamerikansk model kunne have fusioneret med realklasserne til et fireårigt bogligt og praktisk realgymnasium fra 8. klasse. Altså en skole der byder den unge velkommen med agtelse: "Alle har et talent. Sammen skal vi nu afdække og udvikle dit personlige talent gemmen selvvalgte boglige eller praktiske daglige halvårshold med en lærer, der kun underviser i ét fag."

I stedet valgte man en sovjetisk 10-årig enhedsskole, hvis aldersstavnsbånd har medført tvangsklasser og veldokumenterede plager: støj, mobning, fravær, druk, snyd og bundkarakterer, så matematik nu kan bestås ved blot at regne hvert sjette stykke korrekt. Endvidere skoleskift og vikarskift samt mistvivl for drenge, der er to år bagud i modenhed.

Så man undlod desværre at reformere napoleonstidens gymnasium, skabt i Berlin for at udsortere befolkningens elite til embeder i den nye stærke centraladministration, skabt efter fransk model. Gymnasiet skulle være en forskole til universitetet, så de unge skulle undervises af kandidater, der ikke magtede forskning og derfor måtte nøjes med undervisning. Eksamen skulle naturligvis være mundtlig, da den jo var en generalprøve på en ansættelsessamtale til et embede.

Sådan fungerer danske gymnasier stadig på trods af små reformforsøg i 2005 og 2017. I 2005 burde man som i Sverige have samlet alle retninger i én kommunal skole. Men i stedet blev de selvejende og skal nu konkurrere indbyrdes om det, de unge efterspørger: fede fester og fede studieture. Så folkeskolens drukkultur fortsætter på gymnasierne med de årlige velkomstfester, hvor mange må køres til udpumpning.

For gymnasierne er det vigtigste at bevare taksametertilskuddet. De unge lærer derfor hurtigt, at ulydighed er uden konsekvens. Så man kan roligt begynde ugens drukture torsdag aften og møde sent fredag. Og man kan roligt droppe afleveringer eller hente besvarelser på nettet. For læreren må kun bedømme den faglige aktivitet i ugen før terminskaraktoren, hvor alle naturligvis afleverer alt og møder op med hånden i vejret. Til den mundtlige eksamen bliver man hjulpet igennem med byger af ledende spørgsmål, så det nærmest er umuligt at dumpe.

Og til studenterfesterne handler det virkelig om at drikke igennem, for her får man et hak i sin hue for hver sixpack, man tømmer. Og heldigvis har man haft god tid til at øve sig under sommerens mange festivaler.

Så går turen til universitetsbyen og den forældre købte lejlighed, hvor Roskildefestivallen kan forsætte 24-7 i årevis. Indtil man omkring de 30 begynder at overveje at erstatte det årlige studieskift med noget vedvarende, f.eks. lærer på folkeskolen. Hvor man så igen møder sine drukvenner fra gymnasiet, der nu er fast ansat efter en årrække som fast vikar.

Så vejen til kvalitetsuddannelse for de unge går tilbage til fadæsen i 1975. Denne gang skal de unge have et fireårigt bogligt og praktisk realgymnasium fra 8. klasse i overensstemmelse med OECD's Learning Framework 2030, som netop lægger vægt på individuelle læringsforløb à la den nordamerikanske oplysningsskole. Og naturligvis kun med skriftlige eksaminer.

Tal TAL til de unge, så de forstår situationens alvor

JP, 11.10.20

Med langvarig trængsel kan smittetrykket tresdobles og skabe 150 nysmittede.

Uden langvarig trængsel vil smitten forsvinde efter 60 dage. Forudsat at langvarig trængsel undgås i perioden. Denne basale viden om smittetryk følger direkte af to enkle formler, Jones' trefaktorformel, som findes på Wikipedia, og gymnasieformel 160.

Dette bør Aarhus Kommunes ungekriseledelse kommunikere direkte til de unge, så de kan se den regnefaglige baggrund for våde festers massive smittetryk. Og derfor afstå fra at blive drukriddere ved at drikke fem liter øl under samme afterskibetingelser, som startede smitten i januar, hvor den efter to måneder for alvor brød ud efter den langvarige trængsel ved en fodboldkamp i Milano den 19. februar.

De unge bør desuden opfordres til at se YouTube-videoen "The two infection formulas". Og til at bruge formlerne på de troværdige indlæggelsestal fra marts måned for selv at konstatere, at nedlukningen var uden regnefaglig baggrund. Og at de to kurver var kopieret direkte fra nettet under "curve flattening", hvor det amerikanske seruminstituts navn blot var erstattet af det danske.

Samtidig bør kommunen naturligvis lukke alle barer indtil videre. Og opfordre de unge til i stedet at søge socialt samvær i mindre grupper på restauranter og cafeer.

Dette er et debatindlæg: Læsere, organisationer og politikere skriver debatindlæg, som JP Aarhus publicerer. Indlægget er udtryk for skribentens holdning. Alle holdninger, som kan udtrykkes inden for straffelovens og presseetikens rammer, er velkomne, og du kan også sende os din mening her

Unge er ikke børn mere

JP, 21.03.21

Tak til JP for udsendelsen om udsatte skoler. Vi så, at problemerne vokser fra barnetrin til ungdomstrin. Samt hvorfor det er tilfældet. Begge steder omtales elever som børn. Hvorved man bliver blind for, at børn og unge har forskellige læringsbehov. Barnet for at blive oplyst om sin omverden i trygge omgivelser. Og den unge for at blive oplyst om sig selv: Hvem er jeg, hvad kan jeg?

Så byens skoler kan hurtigt blive landets bedste. Opdel dem i to. En primærskole for børn med hønemødre til alle fag de tre første år. Samt en sekundærskole, der bruger paragraf 25a til at støtte den unges identitetsarbejde med selvvalgte boglige og praktiske halvårshold.

Læreruddannelse efter international standard

JP, 02.08.21

Flere studerede til velfærdsuddannelserne, men hvordan? Elementært, min kære Watson. Opret et fælles basisår for alle velfærdsuddannelser, der indeholder spændende filosofi, sociologi, psykologi og kropslære. Det vil tiltrække mange unge, der vil bruge basisåret som et afklaringsår. Og som bliver hængende efter for første gang at få kvalificeret information om disse centrale menneskevidenskaber under forhold, hvor fravær har konsekvens. Og hvor karaktererne er troværdige, da de stammer fra skriftlige prøver som i resten af verden.

Synd for Skive med for få studerende? Nej, det er synd, at Skive har dovne ledere. Vågn dog op. Opret et basisår allerede til januar. Og opret en læreruddannelse efter international standard. Erstat preussisk dannelsesvrøvl med angelsaksisk oplysning. Todel kommunens folkeskoler i en primærskole for børn med trygge hønemødre som i resten af verden. Og en high-skole, så den unges identitetsarbejde (hvem er jeg? hvad kan jeg?) kan støttes i stedet for at kvæles i stavnsbånd til årgangens tvangsklasse.

Tilbyd i stedet den unge selvvalgte boglige og praktiske halvårshold fra syvende klasse til at afdække og udvikle sit individuelle talent i overensstemmelse med OECD's Learning Framework 2030.

Og med fremtidens lærere, der naturligvis kun underviser i sit hovedfag og i sit eget lokale. I stedet for at skulle undervise både børn og unge i fag, de aldrig selv har haft. Hvilket får de nye lærere til at flygte fra skolen, der så må tilbyde sine børn og unge vikarer i form af dovne studenter, der har drukket sig gennem gymnasiet og bestået med et hav af mundtlige medlidenhedskarakterer.

Fremtidsforsker vil ophæve det femte stavnsbånd

Efter amerikansk forbillede skal skolen laves om til valgfrie praktiske eller boglige hold.

JP, 15.08.21

Dansk velfærd bygger på ophævelse af fire stavnsbånd. Som jæger-samlere var vi bundet til stammen. Som agerbrugere var vi bundet til jorden. Industrien bandt os først til dampmaskinen, siden til elektromaskinen.

I fremtiden bør vi kunne realisere vort personlige potentiale for at skabe velfærd baseret på innovation, som Keld Holm beskriver i sin kronik i JP 9/8.

Men desværre påtvinges de unge stadig stavnsbånd til deres årgang i vores preussiske Volksschule, der har eksisteret stort set uændret siden Napoleonstiden. Med det resultat, at de unges identitetsarbejde, "hvem er jeg, hvad kan jeg?", visner og kompenseres med druk og fravær og bundkarakterer.

Synd, for globaliseringen kræver netop, at alle unge har basal viden om natur og kultur og tale- og talsprog. Samt udvikler så meget sociologisk fantasi som muligt.

Lad os skabe en 2030-skole, der ophæver det femte stavnsbånd til fortidens udelte dumpefri skoles tvangsklasser.

Så tiden er kommet til at løsrive os fra det femte stavnsbånd til stamklassen, der bør erstattes med selvvalgte boglige og praktiske halvårshold som i den nordamerikanske highschool.

Skal velfærden bevares, bør vi derfor nedsætte en skolingskommission til at globalisere det danske skolesystem hele vejen fra førskole til forskerskole. Og ledet af OECD, den internationale organisation for økonomisk samarbejde og udvikling. Der i sin anbefaling "Learning Framework 2030" skriver, at fremtidens skole skal »forpligte sig til at hjælpe den unge med at udvikle sig til en hel person, der kan udnytte sit potentiale og bidrage til at forme en fælles fremtid, der bygger på individers, samfunds og planetens velfærd. Fremtidsberedte unge er aktører i deres egen uddannelse og gennem hele livet. For at gøre den unge til aktør skal skolen anerkende den unges individualitet.«

Så Keld Holm har ret, det haster med et paradigmeskift. Lad os skabe en 2030-skole, der ophæver det femte stavnsbånd til fortidens udelte dumpefri skoles tvangsklasser.

IKKE TRYKTE INDLÆG

KRONIKFORSLAG

Afhumboldtificer universitetet og dets gymnasium

Kronikforslag JP 4.6.2007

Bag betegnelsen universitet gemmer sig to typer universiteter, det pastorale Humboldt-universitet, og det oplysende angloamerikanske universitet. Siden antikken har det pastorale haft magten. Nu er det oplysende ved at få overtaget, hvilket får det pastorale universitet til at jamre højlydt.

Det oplysende universitet er del af et oplysende skolesystem. Først en primærskole for børn, så en sekundærskole for unge, så en tertiærskole for profession, og endelig en ekspertskole for ekspertise og forskning. I det oplysende skolesystem har 95% af en årgang en universitetsadgangsgivende eksamen som 18årig, og fire år efter har halvdelen en modulopbygget bachelorgrad, der kan suppleres med andre moduler, hvis man ikke kan finde arbejde, eller hvis man senere i livet ønsker at skifte arbejde. Som 25årig har de fleste job og familie; samt de tre børn, der sikrer, at landet kan reproducere sig: en til mor, en til far og en til landet.

Humboldt-universitetet kræver optagelsesprøve fra et Humboldt-gymnasium, hvor kun lærere fra Humboldt-universitetet må undervise, hvor kun halvdelen af de unge får adgang, og hvorfra kun halvdelen kommer ind på Humboldt-universitetet, hvor halvdelen bortdumpses, så kun 13% kommer igennem som 29årige.

Intet sted i verden findes det pastorale Humboldt-universitet i så ekstrem form som i den tidligere holstenske koloni kaldet Danmark. Det danske universitet er netop blevet eftertrykkeligt dumpet i OECD's universitetsundersøgelse fra 2004, som findes på forskningsministeriets hjemmeside. Men dumpet på traditionel angloamerikanske vis. I første del af sætningen fremsættes den ros, der skaber kontakten med samtalepartneren. Herefter følger så det egentlige budskab. Eksempelvis skrives på side 7: 'Det er imponerende, hvordan danske universiteter har skabt nobelpristagere, men den skærpede konkurrence i den globale økonomi kræver udvikling af en vidensøkonomi, hvilket er universiteternes ansvar.'

Herefter følger en sønderlemmende kritik af de danske universiteter: Til trods for at det danske undervisningssystem er verdens bedst finansierede, får kun 13% af en årgang en universitetsseksamen, hvilket er under ¼ af international standard. Danske universiteter uddanner kun til universitetsansættelse, og tvinger oven i købet de studerende til at afslutte studiet med en mastergrad, hvor den internationale standard er afslutning med bachelorgrad evt. senere suppleret med en erhvervsrettet mastergrad. Danske universiteter har udelukket den vigtige læreruddannelse, så danske lærere tvinges til at modtage undervisning af ikke forskeruddannet personale på enkelt-fakultære institutioner.

Især det sidste har katastrofale konsekvenser. Det forhindrer en modernisering af vort skolesystem, der kom fra Holsten, fordi universitetets lave standard tvang kongen til at stille landet under holstensk administration efter statskuppet i 1660, hvor de jyske herremænd blev sat fra magten. Det holstenske skolesystem bestod af Volksschule, Mittelschule, Realschule, Gymnasium og Universität, alle med mundtlige prøver, den normale eksamensform i katekismusoverhøringens tid.

Resten af verden er for længst gået over til skriftlige prøver. Og har opdelt die Volksschule i en skole for børn og en skole for unge. Kun vi fastholder stædigt vor Volksschule, der i mellemtiden har opslugt både mellemskolen og realskolen, så vi som de eneste i verden tvinger de unge til at blive endnu 2-3 år på deres børneskole og modtage 'undervisning' af disses lærere. Resten af verden respekterer naturligvis det biologiske faktum, at børn og unge lærer vidt forskelligt og derfor har behov for hver deres skoletype og lærertype.

Og vi fastholder stædigt de mundtlige karakterer, for de er gode til at skjule, hvor lidt de unge lærer i skolen. I den oplyste del af verden nægter man simpelthen at tro på, at vi bruger mundtlige karakterer: 'Hvordan kan samme person, som giver undervisningen også vurdere, om undervingen er lykkedes?' Spørges elever, afsløres hvordan mundtlige karakterer bruges til at tilsløre den manglende læring: 'Møder vi op, får vi 6; rækker vi en gang i mellem hånden op, får vi 7, med mindre vi kan sige noget rigtigt, for så får vi 8'. Sådanne trøstekarakterer betyder, at den danske skole kan sidde af uden at lære noget, først sidde folkeskolen af, så gymnasiet, så seminariet, hvorefter man selv er certificeret til at uddele trøstekarakterer.

I skriftlige fag som matematik går det naturligvis helt galt, når man intet har lært. Men det klarer det holstenske ministerium snildt: Bestågrænsen sænkes, så man kan bestå med 20% rigtige svar i folkeskolen og 40% rigtige svar i gymnasiet, hvor den internationale standard er 60% rigtige svar.

Til sidst må prisen for den manglende læring dog betales: Der uddannes stort set ingen inden for kvantitative fag, især udgør manglen på ingeniører og læger et katastrofalt problem.

Hvordan kunne det dog gå så galt? Svaret findes i Berlin.

Fra Brandenburger Tor går vi mod øst ad Unter den Linden, og kommer til Bebelplatz med operaen til højre, og med Humboldt-universitetet til venstre. Gennem bygningen kommer vi ud i haven, der går over i Hegels plads.

Humboldt-universitetet blev skabt for 200 år siden for at stoppe den farlige oplysningstænkning, der havde installeret to demokratier, et amerikansk og et fransk. Det blev mønsteret for det moderne europæiske universitet. Det skulle være selvrefererende og erstatte oplysning med dannelsesstænkning, der bygger på Hegels pastorale lære, at verden er Åndens værk, hvad dog kun de dannede kan se.

Kampen mellem oplyst og pastoral viden begyndte i det antikke Grækenland mellem sofister og filosoffer. De demokratiske sofister oplyste om forskellen mellem natur og vedtægt for at hindre fremkomsten af formyndere, der kunne påstå, at deres vedtægt var natur. Filosofferne sagde modsat, at formynderi var naturligt, ellers kunne almindelige mennesker jo ikke belæres om, at alt fysisk er eksempler på metafysiske former, som kun de pastorale formynderne kunne se.

Den gang vandt den pastorale viden, der senere blev videreført i kirkens klostre. Men så påviste Newton, at faldende ting adlyder, ikke en metafysisk uforudsigelig vilje, men en fysisk vilje, der er forudsigelig, fordi den kan sættes på formel. Når naturen ikke adlyder Herrens vilje, behøver mennesket måske heller ikke at gøre det, så naturvidenskaben skabte grundlaget for oplysningstiden og dennes to demokratier, det amerikanske og det franske.

USA har stadig sin første republik, Frankrig har sin femte. For de tyske fyrstedømmer forsøgte at besætte Frankrig med en hær af lejesoldater, der dog hurtigt måtte give op over for den franske hær af højt motiverede værnepligtige.

I stedet blev de tyske fyrstedømmer besat af Napoleon, der fik et chok ved at se det kaos af forskellige vægt- og længdemål, der herskede i de utallige fyrstendømmer, der samlet i det hellige tysk romerske rige skulle vogte den sølvstrøm fra Harzen til Venedig, der havde muliggjort og finansieret den europæiske renæssance. Napoleon gjorde kort proces. Han ophævede det tysk romerske rige, og påbegyndte en tvangsmodernisering af de utallige tysklunde.

Til stort ubehag for den tyske elite, der brugte Hegels filosofi som grundlag for den romantik, der blev et modspil til den antipastorale oplysning, som havde skabt den franske republik. En romantik, der geninstallerer den pastorale tænkning, denne gang i form af Ånden, der sover i stenen, slumrer i planten, vågner i mennesket og udtrykker sig i kunsten, hvorfor alle bør tilbydes dannelse, så de kan forstå kunsten.

Vel vidende, at det kan kun 'de udvalgte få, som vor gave forstå, som ej jordlænker binde, men hvis sjæle sig hæve til det eviges tinde' for at citere det danske gymnasium, der har slugt den pastorale dannelse med hud og hår.

Som led i den tyske befrielseskamp skabte Humboldt det moderne pastorale universitet, der vender ryggen til omverdenen, som dengang var befolket af kejser og pave og oplyste franskmænd. Men som i dag udgøres af demokratiske samfund, der lider under, at det Humboldtske universitet kun forsker i sig selv. Og ikke kun udrydder Europas talent, men også langsomt udrydder Europa selv på grund af for lave fødselstal, som den alt for langvarige skolegang medfører.

Heldigvis kommer det oplysende universitet nu til hjælp med sit klare budskab: Afhumboldtificer det europæiske pastorale universitet og dets tilhørende gymnasium.

Humboldt-universitetet, Berlins mest effektive udryddelsesmaskine

Kronikforslag Politiken 14.6.2007

Berlin har fostret to effektive udryddelsesmaskiner. Under Hitlers daværende besættelse af Europa forsvandt i gennemsnit ½ millioner jøder om året. Under Humboldt-universitetets nuværende besættelse af Europa forsvinder i gennemsnit 2 millioner europæere om året de næste 200 år, hvor befolkning så er reduceret til

10%. Hitlers besættelse er i dag lagt for had, og blev stoppet efter 12 år med hjælp fra de angloamerikanske lande. Humboldt-universitetets besættelse tiljubles dagligt over hele Europa, til trods for gentagne advarsler fra de angloamerikanske lande.

Overalt i verden anses et universitet for samfundets vigtigste institution, for evnen til at konkurrere i den nye globale vidensøkonomi afhænger af, hvor stor en del af en ungdomsårgang, man kan få gennem universitetet. Den internationale standard er 50%. Japan og Korea ligger langt over. De europæiske Humboldt-lande ligger langt under. Danmark ligger f.eks. på 13% ifølge OECD's universitetsundersøgelse fra 2004, der findes på forskningsministeriets hjemmeside.

Bag betegnelsen 'universitet' gemmer der sig nemlig to typer universiteter, det oplysende angloamerikanske universitet, og det formynderiske Humboldt-universitet fra Berlin. Siden antikken har det formynderiske universitet haft magten. Men nu breder det oplysende universitet sig over hele verden. Kun i Europa holder det formynderiske universitet endnu stand.

Det oplysende universitet er del af et oplysende skolesystem, som stammer fra oplysningstiden. Det oplysende skolesystem består af fire dele. Først en primærskole for børn, så en sekundærskole for unge, så en tertiærskole for profession, og endelig en ekspertskole for ekspertise og forskning.

I det oplysende skolesystem har 95% af en årgang universitetsadgang som 18årig, og fire år senere har halvdelen en modulopbygget universitetsseksamen, der kan suppleres med andre moduler, hvis man ikke kan finde arbejde, eller hvis man senere i livet ønsker at skifte arbejde. Som 25årig har de fleste både job og familie; samt de tre børn, der sikrer, at landet kan reproducere sig selv: en til mor, en til far og en til landet.

Humboldt-universitetet nægter at modtage de unge direkte fra sekundærskolen. De unge skal først bestå en optagelsesprøve på et Humboldt-gymnasium, hvor kun kandidater fra Humboldt-universitetet må undervise. Kun den bedste halvdel af de unge får adgang til Humboldt-gymnasiet, og af disse får kun den bedste halvdel adgang til Humboldt-universitetet, hvor halvdelen bortdumpses, så kun 13% kommer igennem som 29årige.

Humboldt-universitetets afvisning af demokratiets sekundærskole har uhyggelige konsekvenser. Halvdelen af de unge gennemfører kun halvdelen af sekundærskolen og berøves dermed muligheden for at få en universitær tertiær uddannelse. Den anden halvdel bruger en stor del af ungdommen på at afprøve forskellige uddannelser, der på grund af manglende koordinering må påbegyndes forfra, hver gang man skifter spor. Først midt i 30'erne får de unge tid til at tænke på børn. Og da er det så sent, at de kun når at få 1,5 barn i gennemsnit pr. familie, hvilket vil reducere befolkningen til 10% på 200 år. Samtidig bevirker Humboldt-universitetets lave produktivitet på 13%, at der er alvorlig mangel på uddannet personale inden for vigtige arbejdsområder som sygepleje, undervisning og ingeniørfag.

Historisk blev Humboldt-universitetet skabt i Berlin omkring år 1800 som enevældens modtræk mod det franske oplyste demokrati. Oplysningstiden var en reaktion mod det dobbelt-formynderi, der havde hersket siden antikken, hvor demokratiet kun havde en kort levetid finansieret af det sølv, der fra Indien kunne hjemkøbe peber og silke, som kunne videresælges med stor fortjeneste.

Skal folket styre, skal det først oplyses. Det sørgede de vidende, sofisterne, så for. De oplyste om vigtigheden af at skelne natur fra vedtægt. Ellers ville de bedrevidende, filo-sofferne, udøve skjult formynderi ved at fremstille deres vedtægt som natur, der ikke kunne ændres.

Filosoffen Platon hævdede således, at der ikke findes vedtægt, kun natur: Alt fysisk er eksempler på metafysiske former, som kun de bedrevidende kan se. Folket bør derfor opgive demokratiet og underkaste sig formynderi ledet af filosoffer uddannet på Platons akademi.

Den kristne kirke omdannede akademiet til klostre, men bibeholdte Platons formynderilære, der nu blev formidlet af en metafysisk Herre og dennes fysiske repræsentant, fyrsten.

Herrens og fyrstens dobbeltformynderi herskede, indtil man fandt sølv i Sydamerika. De tungtlastede spanske sølvskibe var et let bytte for de hurtige engelske skibe, der så blot skulle sejle videre til Indien og bytte sølvet med peber og silke. Desværre kunne man ikke søge havn i Afrika, for her sad portugiserne allerede, så man måtte sejle på åbent hav, hvor man kun havde månen at sejle efter.

Men hvordan bevæger månen sig? Mellem stjernerne naturligvis. Nej, sagde englænderen Newton, og fremsatte den sætning, der lagde grunden til oplysningstiden og til industrisamfundet, og som burde stå over

alle skoler i hele verden: Månen bevæger sig ikke mellem stjernerne, månen falder mod jorden ligesom æblet.

Men hvorfor falder månen og æblet mod jorden? Formyndernes svar var klart: På grund af en vilje, som bor i det metafysiske, som er uberegnelig, og som kun kan kontaktes gennem tro, bøn og kirkegang. Nej, sagde Newton, på grund af en vilje, som bor i det fysiske, i tingene selv, som er beregnelig, og som kan studeres gennem viden, beregning og skolegang.

Med Newtons opdagelse af tyngdekraften genoplives sofisternes skepsis over for skjult formynderi: Når æblet kun adlyder sig selv og ikke de to formyndere, hvorfor skulle mennesker så ikke gøre det samme og erstatte kirkegang med skolegang, og tro med oplysning?

Denne skepsis førte til oplysningstiden; og til dens to demokratier, et amerikansk og et fransk. USA har stadig sin første republik. Frankrig har derimod sin femte republik, for i Frankrigs nabolande frygtede de tyske fyrster, at demokratiet skulle sprede sig. De sendte derfor en hær af lejetropper ind for at besætte Frankrig. Med det resultat, at Frankrig udråbte republikken og udskrev en værnepligtig hær, der var så effektiv, at Frankrig i stedet besatte de tyske fyrstendømmer.

Napoleon blev chokeret over at se det kaos af forskellige måleenheder, der fandtes i de utallige små fyrstendømmer, Tyskland og Italien var opdelt i for at kunne beskytte sølvet på dets rejse fra Harzen til Venedig, hvor det havde finansieret den italienske renæssance. Så Napoleon tvangsmoderniserede Tyskland. Det tysk-romerske tusindårsrige blev ophævet i 1806, og metersystemet blev indført overalt.

De enevældige tyske fyrster brød sig ikke om denne demokratiske nyordning, og bad nyhumanismens fader, Humboldt, om at skabe et universitet i Berlin, som kunne være et modtræk til den demokratiske oplysningstænkning, der truede med at brede sig til hele Europa.

Humboldt var inspireret af Hegels ide om, at verden er styret af en Ånd, der sover i stenen, slumrer i planten, vågner i mennesket og kommer til udtryk gennem kunsten. For at se Åndens værk i kunsten må man lade sig danne. Dog kan ikke alle blive dannet, kun 'de udvalgte få, som vor gave forstå, som ej jordlænker binde, men hvis sjæle sig hæve til det eviges tinde', som det beskrives i romantikken af Adam Oehlenschläger.

Så dannelse opstår som anti-oplysning. Det Humboldtske anti-oplysende dannelsessystem kaldes et uddannelsessystem, og dets vigtigste fag er dannelsens vogter, danskfaget. De andre fag underordnes danskfagets styring, og omlægges fra oplysningsfag til tekstfag. Skriftlige eksaminer erstattes af mundtlige, der stammer tilbage fra katekismusoverhøringen. Selv matematik og fysik, som skabte grundlaget for oplysningstidens opgør med formynderiet, omdannes fra tal-fag til tekst-fag med tykke fag-bibler, som læreren følger slavisk, og som eleverne skal kunne udenad til den mundtlige eksamen, hvis de vil have høje karakterer.

Oplysningstiden bygger på opdagelsen af, at verden adlyder fysiske kræfter. Hegels Ånd geninstallerer imidlertid metafysisk styring. For at lære om Åndens værk skaber Humboldt så sit uddannelsessystem med Humboldt-universitetet i toppen. For at kunne udøve sine metafysiske studier sikrer Humboldt-universitetet sig ro ved at vende ryggen til den fysiske omverden med dens demokratiske oplysningstænkning.

Det siger sig selv, at Humboldt-universitetet blev modtaget med kyshånd af Europas enevældige fyrster. Efterhånden blev Europas enevælde ændret til demokrati, men enevældens Humboldt-universitet blev ikke ændret væsentligt og findes i dag stadig over det meste af Europa.

Både Hitlers og Humboldt-universitetets besættelse delte befolkningen op i to: Dem der samarbejder, og dem der gør modstand. I det første tilfælde ophørte politikernes samarbejdspolitik hurtigt. I det andet tilfælde findes den overalt. Alle politikere beskrives Humboldt-universitetet som samfundets vigtigste institution, og der er ingen grænser for, hvor mange midler, det skal tilføres, og for hvordan resten af skolesystemet skal indrettes efter Humboldt-universitetets krav. Selv det oplyste demokratis fornemmeste institution, den frie presse, ligger på knæ med mikrofoner og båndoptagere foran Humboldt-universitetets formyndere, hver gang en hændelse skal forklares.

Heldigvis findes der dog modstand mod Humboldt-universitetets besættelse, både inden for Europa og udenfor.

Modstandsbevægelsen inden for Europa udgøres af tre franske modtænkere, Derrida, Lyotard og Foucault, der har genoplivet sofisternes formynderi-skepsis og afsløret Humboldt-universitetets teknikker:

begrebstvang gennem formynderiske talemåder, meningstvang gennem formynderiske trossætninger, og værnetvang gennem formynderiske institutioner.

Derrida bruger betegnelsen 'dekonstruktion' som en teknik til at afsløre formynderiske talemåder, der fordrejer det beskrevnes sande natur. Sådanne talemåder bør destrueres og rekonstrueres, så de oplyser det beskrevne.

Lyotard bruger betegnelsen 'postmoderne parallel-viden' til at afsløre den formynderiske trossætninger, der strømmer ud af Humboldt-universitetet med krav om at være forskning, hvor den i virkeligheden blot er fortolkning. I stedet bør sofisternes skelnen mellem natur og vedtægt bruges til at lade sætninger oplyse om de skjulte alternativer, som formynderiet fortier.

Foucault bruger betegnelsen 'pastoralmagt' til at vise, at Humboldts dannelses-institution bruger samme teknik som kirkens frelser-institution, blot erstattes ordet frelse med dannelse, så institutionens frelser-løfte nu lyder: 'Du er udannet, men frygt ikke, thi vi de dannede skal nok hjælpe sig. Du skal blot gøre tre ting: Du skal angre din udannelse, du skal komme til vor dannelsesinstitution og gøre præcist, hvad vi siger til dig. Ellers er du selv skyld i din fortabelse.'

Modstandsbevægelsen uden for Europa udgøres især af OECD. Det danske Humboldt-universitet er netop blevet eftertrykkeligt dumpet i OECD's universitetsundersøgelse fra 2004. Men dumpet på traditionel angloamerikansk vis: I første del af sætningen fremsættes den ros, der skaber kontakten med samtalepartnern; herefter følger så det egentlige budskab. Eksempelvis skrives på side 7: 'Det er imponerende, hvordan danske universiteter har skabt nobelpristagere, men den skærpede konkurrence i den globale økonomi kræver udvikling af en vidensøkonomi, hvilket er universiteternes ansvar.'

Herefter følger en sønderlemmende kritik af de danske universiteter: Til trods for at det danske undervisningssystem er verdens bedst finansierede, får kun 13% af en årgang en universitetseksamen, hvilket er under ¼ af international standard. Danske universiteter uddanner primært til universitetsansættelse, og tvinger oven i købet de studerende til at afslutte studiet med en mastergrad, hvor den internationale standard er afslutning med en bachelorgrad, der evt. senere kan udbygges med en erhvervsrettet mastergrad. Danske universiteter har udelukket den vigtige læreruddannelse, så danske lærere tvinges til at modtage undervisning af ikke-forskeruddannet personale på enkelt-fakultære institutioner. Danske universiteter er opdelt på tre forskellige ministerier, hvor udlandet nøjes med ét ministerium for tertiær undervisning. Som konsekvens er dansk tertiær undervisning opdelt i et utal af blindgydeuddannelser, der besværliggør overgang mellem disse.

OECD opfordrer det europæiske Humboldt-universitet til at globalisere sig, så der kan ske en fri vidensudveksling på tværs af statsgrænser. EU bakker op og har bedt sine universiteter om at sørge for dette. Men i den såkaldte Bologna-erklæring er det lykkedes Humboldt-universitetet at sabotere globaliseringen ved at indføre treårige bachelor-uddannelser, hvor det oplysende universitet har fireårige. Så Europas unge er stadig stavnsbundet til det formynderiske Humboldt-universitet.

Skal Humboldt-universitetets besættelse af Europa stoppes og dets værnemagt ophøre, kræver det en modstandsbevægelse bestående af almindelige borgere, der siger fra over for politikernes samarbejdspolitik. Man kan udvise civil ulydighed ved systematisk at dekonstruere formynderens talemåder for at oplyse om det beskrevnes sande natur. I stedet for uddannelsessystem kan man sige antioplysningssystem. I stedet for folkeskole kan man sige primær- og halv sekundær-skole. I stedet for lærebog kan man sige fagbibel. I stedet for gymnasium kan man sige Humboldt-forskole. I stedet for universitet kan man sige Humboldt-universitet.

Men først og fremmest bør man hjælpe med på D-dag, når de private angloamerikanske universiteter forsøger at vinde fodfæste i det besatte Europas byer. F.eks. kan dansk erhvervsliv få løst problemet med mangel på ingeniører, lærere og sygeplejersker ved at støtte oprettelsen af filialer af amerikanske oplysnings-universiteter i f.eks. Korsør og Tønder.

Private oplysnings-universiteter kan desuden uddanne lærere i matematik og fysik til nye fireårige realgymnasier, der som alternativ til 7.-10. klasse på en dannelsesskole kan tilbyde en oplysningsskole svarende til den amerikanske high school, hvor dannelsesbøger erstattes af oplysningsbøger, hvor mundtlige karakterer erstattes af skriftlige, og hvorfra de unge kan gå direkte ind på det oplysende universitet og få en universitetseksamen som 23-årig som i resten af verden, uden først at skulle sorteres to gange af et Humboldt-gymnasium.

Først da får de unge muligheden for at få de tre børn, der kan sikre, at Europas befolkning overlever Humboldt-universitetets besættelsestid.

Kære AllanTarp

Mange tak for læsning af din artikel om Humboldt-universitetet. Den er ikke uinteressant, men vi må desværre takke pænt nej. Sagen er jo, at vi kun har en Kronik om dagen - og at vi derfor hver eneste dag må vælge og prioritere mellem de rigtig mange manuskripter, som vi får tilbudt. Hver eneste dag må vi derfor sige nej tak til mange gode tekster.

Det går i dag også ud over dig. Beklager. Venlig hilsen Anders Jerichow Kronikredaktør 26.6.2007

Læreruddannelsens fem kapitalbrølere

Kronikforslag JP 6.8.2007

Læreruddannelsen er på nedtur. Og nedturen fortsætter også i år. Magisterbladet oplyser, at to ud af fem falder fra under studiet, og at ansøgertallet er halveret på tre år. En uhyggelig tendens, som vil nedsætte ansøgertallet til 10% på 10 år. Og som selvfølgelig må stoppes omgående ved hurtigst muligt at rette op på læreruddannelsens fem kapitalbrølere.

Det er svært at forklare dansk læreruddannelse til folk fra engelsktalende lande. De ryster uforstående på hovedet og stiller typisk fem pinlige spørgsmål: Hvorfor foregår dansk læreruddannelse ikke på universitetet som i resten af verden? Hvordan kan man uddanne lærere til at undervise både børn og unge, når resten af verden uddanner lærere til at undervise enten børn eller unge? Hvorfor benytter man stadig mundtlige prøver, når resten af verden er gået over til skriftlige? Hvorfor bygger skolen og læreruddannelsen på tysk dannelsesstænkning, når resten af verden bygger på angloamerikansk oplysningstænkning? Og hvorfor nægter man at lytte til OECD's kritik af dansk læreruddannelse, når resten af verden gerne modtager råd fra OECD?

Slingrekursen fra den ene læreruddannelsesreform til den næste viser klart, at vi må have hjælp udefra. Ellers bliver vidensniveauet så lavt, at det ikke længere kan skjules af de mundtlige karakterer, som udlandet også ryster på hovedet af: Hvordan kan samme person, som giver undervisningen, også vurdere dens resultat? Og hvorfor holder I fast i en afhøringsform som stammer tilbage fra katekismusoverhøringens tid?

Spørges elever, hvordan læreren giver mundtlige karakter, er svaret typisk: 'Vi får middelkarakteren 7 bare for at møde op og sige noget generelt uden at have læst lektier'. Med sådanne mundtlige 'fupkarakterer' kan den danske skole siddes af uden at lære noget, først i folkeskolen, så i gymnasiet og så på læreruddannelsen, hvor man bliver certificeret til selv at uddele fupkarakterer.

I skriftlige fag går det naturligvis helt galt, når man ikke har lært noget. Men det klarer ministeriet nemt ved til den afsluttende prøve i matematik at sænke bestågrænsen fra det internationale niveau på 60% rigtige svar til 20% i folkeskolen og 40% i gymnasiet.

Prisen for at skolen kan siddes af betales af de videregående uddannelser, der ikke kan siddes af. Her er dumpeprocenterne skyhøje, her må danske studerende købe ekstra kurser for at bestå, og her er manglen på ingeniører, IT-folk, læger, sygeplejersker samt lærere i matematik og fysik alarmerende høj.

I sin universitetsundersøgelse fra 2004, der findes på forskningsministeriets hjemmeside, stiller OECD en række spørgsmål til danske universiteter: Hvorfor formår de kun at uddanne 13% af en årgang, dvs. kun en fjerdedel af international standard, når vi har verdens bedst finansierede uddannelsessystem? Hvorfor uddanner de kun til sig selv? Hvorfor tvinger de som de eneste i verden de studerende til at afslutte studiet med en mastergrad? Hvorfor følger de ikke den internationale standard og afslutter studiet med en modulopbygget bachelorgrad, der hurtigt kan suppleres med nye moduler, hvis man ikke kan få arbejde, eller hvis man senere i livet ønsker at skifte arbejde? Hvorfor har Danmark tre ministerier for tertiær uddannelse, når resten af verden kan nøjes med et? Endelig anbefaler OECD på side ni, at læreruddannelsen fjernes fra enkelt-fakultære institutioner og anbringes på universitetet som i resten af verden.

Dette modsætter danske universiteter sig kraftigt. De klynger sig fast til deres forbillede, Humboldt-universitet i Berlin. Og de forsøger af al magt at omgå krav om, at de skal globalisere sig. F.eks. har universiteterne saboteret overgangen til oplysende universitet ved at indføre 3årige bacheloruddannelser, hvor den internationale standard er 4årige.

Det oplysende universitet er del af et oplysende skolesystem. Dette bygger på det biologiske faktum, at børn og unge lærer vidt forskelligt, hvorfor skolen deles i to med hver sin læreruddannelse, en primærskole for børn og en sekundærskole for unge.

Herefter følger så en tertiærskole for profession, og endelig en ekspertskole for ekspertise og forskning. I det oplysende skolesystem har 95% af en årgang universitetsadgang som 18årig, og fire år efter har 50% en modulopbygget bachelorgrad. Som 25årig har de fleste job og familie; samt de tre børn, der sikrer, at landet kan reproducere sig: en til mor, en til far og en til landet.

Det oplysende skolesystem stammer fra 1700tallets oplysningstid, der resulterede i to demokratier, i USA og i Frankrig. De enevældige tyske fyrster brød sig ikke om det nye demokrati og forsøgte at besætte Frankrig, men blev selv besat af Frankrig omkring år 1800. Som modtræk mod demokratiets oplysningskoler bad fyrsterne derfor Humboldt om at udvikle en eliteskole.

Humboldt valgte at basere den tyske befrielseskamp mod demokratiet på begrebet dannelse. Til at formidle dannelsen skabte Humboldt et uddannelsessystem bestående af 'Volkschule, Gymnaisum und Universität'. Dette system blev model for Europas enevældige monarkier, herunder det danske.

I Humboldts uddannelsessystem nægter Humboldt-universitetet at modtage de unge direkte fra sekundærskolen, men forlanger at de først består en adgangseksamen fra et Humboldt-gymnasium, hvortil kun den bedste halvdel har adgang, og hvorfra kun den bedste halvdel går videre til Humboldt-universitetet, hvor halvdelen dumpes bort, så kun 13% kommer igennem med en universitetsseksamen som 29årige.

Af disse får kun få job inden for deres uddannelsesområde, fordi Humboldt-universitetet kun uddanner til sig selv. Og mange får kun ét barn, hvilket bevirker, at Humboldt-lande ikke kan reproducere sig. Samtidig bevirker Humboldts dannelsessystem, at der opstår en alvorlig personalemangel inden for sygepleje, undervisning, ingeniørfag mm.

Desværre er danske universiteter stadig Humboldt-universiteter, der vender ryggen til omverdenen, som dengang var befolket af kejser og pave og oplyste franskmænd. Men som i dag er demokratiske samfund, der lider under, at det Humboldtske universitet kun forsker i sig selv og nægter læreruddannelsen adgang.

Det oplysende universitet har ingen problemer med at rekruttere studerende til sine to læreruddannelser til børn og unge. Det er spændende at blive oplyst om sin konkrete omverden, og det er spændende at formidle denne oplysning videre. Og der er enkelt og meningsfyldt at afholde skriftlige prøver, der viser, at børn og unge bliver mere og mere oplyst.

Dannelsesskolen har derimod svært ved at forklare, hvad eleverne skal dannes til. Den har derfor opfundet et særligt fag, didaktik, der forsøger at fastlægge dannelsens indhold, men som ofte ender i abstrakt tågesnak, der stjæler megen tid af læreruddannelsen, og som får mange til at falde fra. Og som i skolen er umulig at teste skriftligt, hvorfor lærerne tvinges til at skjule elevernes uoplysthed med mundtlige fupkarakterer.

Skal dansk læreruddannelse op på internationalt niveau, må OECD's kritik tages alvorligt.

Og politikerne må en tur til Irland eller Canada for at se, hvordan det pastorale Humboldt-universitet kan erstattes af et oplysende universitet for tertiær uddannelse, der modtager de unge direkte efter sekundærskolen, og som tilbyder en fireårig modulopbygget bacheloruddannelse, der kan opdeles i to, så også de kortere videregående uddannelser bliver del af det oplysende universitet som i resten af verden. Som ikke tvinger de studerende til at tage en mastergrad under studiet, men tilbyder en erhvervsrettet mastergrad som en senere videreuddannelsesmulighed. Og som bruger skriftlige prøver.

På det modulopbyggede oplysningsuniversitet vil formidlingsuddannelserne være så fleksible, at man med tilbygning af få moduler nemt kan skifte job mellem journalist, pædagog, primærskolelærer, sekundærskolelærer og lignende.

OECD hjælper gerne med en omstilling fra pastoral dannelse til globaliseret oplysning. Men først må vi lytte til, hvad OECD forsøger at fortælle landet med verdens dyreste, men langt fra bedste skolesystem.

Det danske Humboldt-universitet er blevet livsfarligt

Kronikforslag JP 4.10.2007

Det danske Humboldt-universitet var nyttigt for 50 år siden, i dag er det livsfarligt.

Dengang producerede det højtuddannede arbejdskraft som læger, ingeniører, advokater, lærere mm., som der så sandelig stadig er brug for også i dag. Problemet er blot, at det fastholder de unge alt for længe, så der i EU-landene kun fødes i gennemsnit 1,5 barn pr. familie, hvilket vil reducere befolkningen til 10% på 200 år.

Dengang var det uproblematisk, at 5% af en ungdomsårgang var spærret inde på Humboldt-universitetet og måtte udskyde reproduktionen indtil efter 30-årsalderen. Men når 50% gør det samme, bliver det livsfarligt, ikke for den enkelte, men for landet.

Farens omfang ses ved at sammenligne de europæiske Humboldtlande med de engelsktalende lande, der i stedet for Humboldtskoler benytter oplysningsskoler.

I det oplysende skolesystem har 95% af en årgang universitetsadgang som 18årig, og fire år senere har 50% en universitetseksamen opbygget af koordinerede moduler, der kan suppleres med andre moduler, hvis man ikke kan finde arbejde, eller hvis man senere i livet ønsker at skifte arbejde. Som 25årig har de fleste både job og familie; samt de tre børn, der sikrer, at landet kan reproducere sig selv: en til mor, en til far og en til landet.

Det oplysende skolesystem stammer tilbage fra oplysningstiden i 1700-tallet. Oplysningstiden pointerede, at erstattes tro og kirkegang med oplysning og skolegang, så kan man også erstatte Herrens og fyrstens dobbeltformynderi med demokrati. Men demokrati forudsætter altså, at så mange som muligt oplyses så meget som muligt.

Det oplysende skolesystem består derfor af fire dele: en primærskole for børn, en sekundærskole for unge, en tertiærskole for profession, og en ekspertskole for forskning.

Oplysningstiden installerede to demokratier, et amerikansk og et fransk. USA har stadig sin første republik. Frankrig har derimod sin femte republik, for i Frankrigs nabolande frygtede de enevældige tyske fyrster, at demokratiet skulle sprede sig. De sendte derfor en hær af lejetropper ind for at besætte Frankrig. Med det resultat, at Frankrig udråbte republikken og udskrev en værnepligtig hær, der var så effektiv, at Frankrig i stedet besatte de tyske fyrstendømmer.

Napoleon blev chokeret over at se det kaos af forskellige måleenheder, der fandtes i de utallige små fyrstendømmer, Tyskland og Italien var opdelt i for at kunne beskytte sølvet på dets rejse fra Harzen til Venedig, hvor det havde finansieret den italienske renæssance. Så Napoleon tvangsmoderniserede Tyskland. Det tysk-romerske tusindårsrige blev ophævet i 1806, og metersystemet blev indført overalt.

Men de tyske fyrster fortsatte modstandskampen mod demokratiet. Når hæren ikke kunne bruges, så kunne skolen. De bad derfor nyhumanismens fader, Humboldt, om at skabe et universitet i Berlin, som kunne være et modtræk til den demokratiske oplysningstænkning, der truede med at brede sig fra Frankrig til hele Europa.

Humboldt var inspireret af romantikkens og Hegels ide om, at verden er styret af en Ånd, der sover i stenen, slumrer i planten, vågner i mennesket og kommer til udtryk gennem kunsten. For at se Åndens værk i kunsten må man lade sig danne. Dog kan ikke alle blive dannet, kun 'de udvalgte få, som vor gave forstår, som ej jordlænker binde, men hvis sjæle sig hæve til det eviges tinde', som det beskrives af Adam Oehlenschläger.

Det Humboldtske dannelsessystem ønsker, at kun en elite af lakajer bliver uddannet på Humboldt-universitetet. Humboldt-universitetet nægter derfor at modtage de unge direkte fra sekundærskolen. De skal først bestå en optagelsesprøve på et Humboldt-gymnasium, hvor kun kandidater fra Humboldt-universitetet må undervise. Men kun den bedste halvdel af de unge får adgang til Humboldt-gymnasiet, og af disse får kun den bedste halvdel adgang til Humboldt-universitetet, hvor halvdelen bortdumpses eller falder fra, så kun 13% kommer igennem som 28årige ifølge OECD's universitetsundersøgelse fra 2004.

Europas øvrige enevældige fyrster accepterede gerne, at Humboldt-universitetet besatte Europa efter Napoleons fald. Efterhånden blev Europas enevælde ændret til demokrati, men Humboldt-universitetets besættelse er aldrig blevet ophævet.

Foruden et alt for lavt fødselstal medfører den lave produktivitet på 13% en alvorlig mangel på uddannet personale inden for vigtige arbejdsområder som sygepleje, undervisning og ingeniørfag. Et problem de oplysende universiteter undgår, fordi den koordinerede modulopbygning gør arbejdsstyrken meget fleksibel.

Heldigvis findes der en modstandsbevægelse mod Humboldt-universitetets besættelse af Europa.

Modstandsbevægelsen inden for Europa udgøres af tre franske modtænkere, Derrida, Lyotard og Foucault, der under betegnelsen post-strukturalisme har afsløret Humboldt-universitetets formynderiteknikker: begrebstvang gennem pastorale talemåder, meningstvang gennem pastorale trossætninger, og frelsertvang gennem pastorale frelserinstitutioner.

Derrida skelner mellem naturlige talemåder som sol og måne; og pastorale talemåder som frelse, dannelse, kompetence osv. Naturlige talemåder afspejler tings sande natur. Pastorale talemåder påtvinger ting en kunstig natur. Pastorale talemåder bør derfor destrueres og rekonstrueres, dvs. 'dekonstrueres', så de oplyser det beskrevne i stedet for at fordreje det.

Lyotard bruger betegnelsen 'postmoderne parallelviden' om modforskning, der afslører skjulte alternativer til de pastorale trossætninger, som strømmer ud af Humboldt-universitetet med påstand om at være forskning, hvor de i virkeligheden blot er pastorale fortolkninger.

Foucault viser, hvordan pastorale talemåder og trossætninger yngler på Humboldt-universitetet og bliver til stadigt voksende teoribygninger, såkaldte diskurser. Diskurser undertrykker alternative diskurser for at kunne præsentere sig som selve sandheden. Herefter kan diskursen installere et sandheds-regime af pastorale frelserinstitutioner i form af skoler, hospitaler mm., kaldet diskursens pastorale magt.

Kirken og Humboldt benytter begge pastorale talemåder, diskurser og frelserinstitutioner. Således vil talemåderne 'frelst' og 'dannet' straks omskabe mennesket til 'u-frelst' og 'u-dannet' med et deraf følgende behov for frelse og dannelse, et behov som den pastorale frelserinstitution naturligvis gerne indfrier med sit frelser-tilbud: 'Du er ufrelst, men frygt ikke, thi vi de frelste skal nok frelse dig. Du skal blot gøre tre ting: Du skal angre din ufrelsthed, du skal komme til vor frelserinstitution og gøre præcist, hvad vi siger til dig. Ellers er du selv skyld i din fortabelse.'

Modstandsbevægelsen uden for Europa udgøres især af OECD, hvis universitetsundersøgelse netop har dumpet det danske Humboldt-universitet. Men på traditionel angloamerikansk vis. Først fremsættes den ros, der skaber kontakten med samtalepartneren. Så følger så det egentlige budskab. Eksempelvis skrives på side 7: 'Det er imponerende, hvordan danske universiteter har skabt nobelpristagere, men den skærpede konkurrence i den globale økonomi kræver udvikling af en vidensøkonomi, hvilket er universiteternes ansvar.'

Herefter følger en sønderlemmende kritik af de danske universiteter: Til trods for at det danske undervisningssystem er verdens bedst finansierede, får kun 13% af en årgang en universitetseksamen, hvilket er under ¼ af international standard. Danske universiteter uddanner primært til universitetsansættelse, og tvinger oven i købet de studerende til at afslutte studiet med en mastergrad, hvor den internationale standard er afslutning med en bachelorgrad, der evt. senere kan udbygges med en erhvervsrettet mastergrad. Danske universiteter har udelukket den vigtige læreruddannelse, så danske lærere tvinges til at modtage undervisning af ikke-forskeruddannet personale på enkelt-fakultære institutioner. Danske universiteter er opdelt på tre forskellige ministerier, hvor udlandet nøjes med ét ministerium for tertiær undervisning. Som konsekvens er dansk tertiær undervisning opdelt i et utal af blindgydeuddannelser, hvilket besværliggør overgang mellem disse.

OECD opfordrer Europas Humboldt-universiteter til at globalisere sig, så der kan ske en fri vidensudveksling på tværs af statsgrænser. EU bakker op og har bedt sine universiteter om at sørge for dette. Men i den såkaldte Bologna-erklæring er det lykkedes Humboldt-universitetet at sabotere globaliseringen ved at indføre 3årige bachelor-uddannelser, hvor det oplysende universitet har 4årige. Så Europas unge er stadig stavnsbundet til Humboldt-universitetet.

I stedet for at samarbejde med Humboldt-universitetet bør politikerne erklære det danske skolesystem konkurs og anmode om at blive sat under OECD-administration. OECD vil da straks indføre en række hårdt tiltrængte reformer: skriftlige prøver i stedet for mundtlige, et 4årigt realgymnasium fra 8. klasse for alle, et 2+2årigt universitet med koordinerede moduler, afsluttet med akademigrader efter 2 år, og med bachelorgrader efter 4 år som i resten af verden udenfor Europa.

Først da får de unge muligheden for at få de tre børn, der kan sikre, at Europas befolkning overlever Humboldt-universitetets besættelsestid.

Arbejdskraftmanglen skyldes uddannelsessvigt

Kronikforslag JP 25.11.2007

Valgets hovedtema burde have været uproductive uddannelsessystem. Som burde producere et stort antal højtuddannede i lighed med andre lande, der vil følge med i den globale vidensøkonomi. Men som kun formår at give 13% af en årgang en universitetsuddannelse, hvilket er en fjerdedel af international standard.

Dagligt fortæller pressen om mangel på højtuddannet arbejdskraft. Der er mangel på ingeniører, på læger, på IT-folk, på lærere, på sygeplejersker, osv. osv. osv. I nogle tilfælde kan manglen afhjælpes ved at importere højtuddannet arbejdskraft fra udlandet. I andre tilfælde, som f.eks. lærere, har man måttet oprette genvejsuddannelser, såkaldte merituddannelser, og endog ansætte lærere helt uden læreruddannelse.

Hvad skal ændres, så uddannelsessystemet kan dække behovet for højtuddannet arbejdskraft?

Dette spørgsmål burde have været valgets hovedtema. For med et faldende antal højtuddannede følger faldende indkomster og dermed faldende skatter og dermed faldende velfærd. Velfærden øges ikke ved at øge beskatningen af faldende indkomster. Velfærden øges ved at sænke beskatningen af stigende indkomster, dvs. ved at øge mængden af højtuddannet arbejdskraft, så indkomsten stiger så meget, at selv om skatteprocenten sænkes, vil skattebeløbet og dermed velfærden øges.

Især hvis danske unge får lov til at arbejde i deres mest produktive år, i tyverne, som de får i vores engelsktalende nabolande: England, Irland, Canada, USA osv. I disse lande har 95% af en årgang universitetsadgang som 18årig, og 50% en modulopbygget universitetsgrad som 22årig, der er så smidig, at den hurtigt kan suppleres med nye moduler, hvis man tvinges til eller selv ønsker at skifte job.

Men danske unge holdes fanget i et uddannelsessystem, der, som ordet direkte siger, er et dannelses-system, hvor den internationale standard er et oplysnings-system.

En smuttur til Canada vil hurtigt vise forskellen på dannelses-skoler og en oplysnings-skoler.

Det oplysende skolesystem består af en primærskole for børn, en sekundærskole for unge, en tertiærskole for profession og en ekspertskole for forskning. Det oplysende skolesystem stammer tilbage fra oplysningstiden i 1700-tallet. Her opdagede man, at erstattes tro, bøn og kirkegang med viden, regning og skolegang, så kan man samtidig erstatte kirkens og fyrstens dobbeltformynderi med demokrati. Følgen blev to demokratier, et i USA og et i Frankrig. USA har stadig sin første republik, Frankrig har nu sin femte republik.

For Frankrigs naboer, de tyske fyrster, forsøgte at kvæle det franske demokrati ved at sende en hær mod Paris. Men hæren bestod af lejesoldater, hvorimod den franske hær af værnepligtige vidste alt for godt, at et nederlag betød en tilbagevenden til slaveri på fyrsternes godser. Denne motivation gjorde den franske hær så effektiv, at den stoppede tyskerne og siden besatte Tyskland, som var opdelt i mange forskellige områder med hver sit målesystem. Napoleon gjorde kort proces. Han ophævede det Tysk-romerske Rige og gennemtvang metersystemet overalt.

Det brød den tyske enevælde sig ikke om. Når hæren ikke kunne bruges i kampen mod demokratiet, måtte man bruge skolen. Man bad derfor Humboldt om i Berlin at skabe et alternativ til det demokratiske skolesystem for alle. Som skulle sikre, at kun eliten kom igennem. Og blev dannet, så den kunne færdes ved hoffet. Resultatet, det Humboldtske dannelsessystem, blev modtaget med kyshånd af Europas øvrige enevælde.

Europas lande er siden blevet demokratier, men de har undladt at udskifte enevældens Humboldtske dannelses-skoler med demokratiets oplysnings-skoler. Så Europa har stadig Humboldt-universiteter, der kun uddanner eliten, medens resten af verden er gået over til oplysnings-universiteter, der sikrer mindst halvdelen af de 22-årige en universitetsgrad, der fører direkte til et videns-job i den globale vidensøkonomi.

I Danmark er de 22-årige knapt begyndt på de danske Humboldt-universiteter. For Humboldt-universitetet nægter at modtage de unge direkte fra sekundærskolen. Det forlanger, at de først skal bestå en adgangseksamen på et Humboldt-gymnasium, hvortil kun den bedste halvdel har adgang, og hvorfra kun den bedste halvdel kan gå videre til Humboldt-universitetet, hvor halvdelen dumpes bort, så kun 13% kommer igennem.

Humboldt-universitetet har saboteret globaliseringen ved at indføre treårige bachelorgrader i modsætning til den internationale standard på fire år, hvilket tvinger de unge til at forblive på et Humboldt-universitet. Hvor de oven i købet tvinges til at afslutte deres studium med en mastergrad. Ligesom alle, der tager en kort eller mellemlang videregående uddannelse tvinges til at begynde helt eller delvist forfra, hvis de ønsker at udbygge deres uddannelse på et Humboldt-universitet.

Alt sammen i skærende modstrid med den internationale standard, hvor alle tertiære uddannelser er samlet på universiteter som koordinerede moduler, der hurtigt kan videreudbygges.

Det er således ikke mærkeligt, at de danske Humboldt-universiteter forsøger at glemme OECD's universitetsundersøgelse fra 2004, hvori de dumpes med et brag, fordi de ikke følger den internationale standard.

Danske politikere har forsøgt at modernisere Humboldt-universitetet ved at samle de korte og mellemlange videregående uddannelser i såkaldte 'University Colleges', og tildele kandidater herfra titlen professionsbachelor. En fup-titel, som udlandet ryster på hovedet af: I følge international standard er et universitet et sted, hvor man modtager undervisning af forskeruddannet personale. Men på danske University Colleges har stort set ingen taget en forskeruddannelse, ligesom forskeruddannede personer, der søger ansættelse, afvises som overkvalificerede.

Hvorfor kan politikerne ikke se uddannelsessystemets fallit? Fordi fallitten skjules af mundtlige middelkarakterer. Som det eneste land i verden vurderer vi stadig undervisningens succes med mundtlige standpunktskarakterer, som gives af samme person, som giver undervisningen, og som derfor afvises af udlandet som utroværdige. At udlandet har ret ses ved at spørge elever om, hvordan lærerne giver mundtlige standpunktskarakterer: Det kan ikke betale sig at læse lektier til daglig, højst op til karaktergivningen, og her behøver man i øvrigt kun at snakke med om noget generelt for at få middelkarakteren syv.

Kort sagt, mundtlige middelkarakterer gør den danske skole til en snakkeskole, som kan siddes af. Først snakker man sig igennem folkeskolen, så igennem gymnasiet, og endelig gennem læreruddannelsen, hvor man selv bliver certificeret til at uddele mundtlige middelkarakterer.

Når skriftlige fag forvandles til mundtlige snakkefag, går det naturligvis helt galt. Men det skjuler undervisningsministeriet ved i matematik at sænke bestårgænsen fra det internationale niveau på 60% rigtige svar til 40% i gymnasiet og 20% i folkeskolen.

Og ekstra galt går det for de tosprogede elever, som ikke kan levere dannet snak, og som derfor har store problemer med at læse, skrive og regne, når de forlader folkeskolen.

Skurken i den danske uddannelsesfallit er det eliteproducerende Humboldt-universitet. Så skal Danmark dække behovet for højtuddannet arbejdskraft, må vore Humboldt-universiteter med treårige enstrengede bachelorgrader omstilles til oplysnings-universiteter med fireårige bachelorgrader opbygget af koordinerede moduler. Samtidig må det treårige Humboldt-gymnasium for de få erstattes af den internationale standard, fireårige realgymnasier for alle fra ottende klasse, modulopbygget med halvårlige skriftlige eksaminer, som giver de lærende løbende dokumentation for den fremadskridende læring.

Kun demokratiske høringer kan tvinge vores Humboldt-universiteter til at gå i dialog med OECD. Det politiske parti, der arrangerer sådanne høringer, vil levere den næste statsminister til at lede et tiltrængt politisk projekt: At bede om OECD's hjælp til at erstatte dannelse med oplysning, så vi kan efterleve den internationale standard for vidensproduktion og vidensformidling.

Nedsæt en skolings-kommission nu

Kronikforslag JP 16.1.2008

Danmarks næste statsminister kommer fra det parti, der tager initiativ til at nedsætte en skolingskommission, som kan nytænke hele vort skolingssystem fra start til slut, fra børnehave til kandidatgrad. I en sådan kommission vil OECD nemlig påvise, at vi dumper i den globale vidensøkonomi, hvis ikke vi erstatter vort tyske dannelsessystem med det amerikanske oplysningssystem, som resten af verden har overtaget. Og dermed erstatter folkeskolen, gymnasiet og dannelsesuniversitetet med en primærskole for børn, en sekundærskole for unge og en tertiærskole for profession.

En skolingskommission vil naturligvis møde voldsom modstand fra eksisterende skoler og universiteter, samt fra mange politiske partier. Modsat vil den have opbakning i den brede befolkning, som derfor vil belønne det parti, der foreslår den nedsat.

En skolingskommission mødes umiddelbart med skepsis: Vi har jo verdens bedste skolesystem?

Men måske er det bare indbildning. For det er svært at forklare fornuften i det danske skolesystem i f.eks. Canada. Man bliver hurtigt sat til vægs af en lang række pinlige spørgsmål:

Hvorfor påbegynder I først skoling i 7 års alderen, når den internationale standard er 5-6 år? Hvorfor tvinger I de unge til at blive i deres barneskole efter kønsmodningen, når resten af verden her sætter de unge i en ny

skole med nye lærere, som kun underviser unge? Hvorfor begrænser I adgangen til jeres universiteter ved efter sekundærskolen at indskyde et gymnasium, hvor kun den bedste halvdel kommer ind, og hvor kun den bedste halvdel af disse kommer videre på universitetet, når den internationale standard er universitetsadgang til alle efter afsluttet sekundærskole?

Hvorfor fastholder I som det eneste land mundtlige årskarakterer, oven i købet givet af samme person, som giver undervisningen, når resten af verden bruger skriftlige karakterer i erkendelse af, at den der giver undervisningen naturligvis er inhabil ved karaktergivning? Hvorfor fastholder I mundtlige prøver, når international standard er skriftlige prøver? Hvorfor sænker I den internationale bestågrænse på 60% korrekt besvarelse i matematik til 20% folkeskolen og til 40% i gymnasiet?

Hvorfor følger I ikke den internationale standard og tillader de unge at tage universitetsmoduler i slutningen af sekundærskolen? Hvorfor er jeres tertiære skole opdelt i et utal af parallelle ukoordinerede korte, mellemlange og lange videregående uddannelser, når den internationale standard er at samle den tertiære skoling på universiteter opbygget af koordinerede moduler? Hvorfor tvinger I unge, der vil skifte uddannelse til at blive meritbedømt og stort set begynde forfra, når den internationale standard er at videreudbygge de moduler, man allerede har? Hvorfor tvinger I de unge til at tage en mastergrad efter afsluttet bachelorgrad, når den internationale standard er at afslutte universitetet med en bachelorgrad? Hvorfor uddanner jeres unge sig stadig sidst i tyverne, når de den internationale standard er universitetsgrad som 22-årig.

Hvorfor er jeres mastergrad universitetsrettet, når den internationale standard er erhvervsrettet mastergrad? Hvorfor fraviger I den internationale standard ved at placere læreruddannelsen på særlige lærerskoler i stedet for på universitetet? Hvorfor fraviger I den internationale standard ved ikke at kræve en forskergrad for at undervise på universitet? Hvorfor fraviger I den internationale standard ved at udnævne professorer uden en forskergrad?

Hvorfor formår verdens bedst finansierede skolesystem kun at give 13% af en årgang en universitetsseksamen, altså en fjerdedel af international standard? Hvorfor har I en mangel på uddannet arbejdskraft inden for læger, sygeplejersker, lærere, ingeniører, IT-folk mm, der ligger langt over internationalt niveau? Hvorfor må I importere uddannet arbejdskraft fra udviklingslande i stedet for at eksportere arbejdskraft? Hvorfor nægter jeres universiteter at kommentere OECD's sønderlemmende kritik, når den internationale standard er at lade sig vejlede af OECD? Hvorfor føder I kun 1.5 barn pr. familie i EU-området, hvilket vil nedsætte jeres befolkningstal til 10% på 200 år, når resten af verden er i stand til at reproducere sig?

De første spørgsmål forsøger man venligt at besvare. Men ved spørgsmålet om mundtlige prøver ikke er et levn fra katekismusoverhøringens tid, må man give op. Vi tror vi har verdens bedste skolesystem, men har måske i stedet verdens mest særegne skolesystem. Men hvorfor kan vi ikke se problemerne i vort skolingssystem? Er det fordi vi skjuler dem med mundtlige karakterer uden noget skriftligt belæg?

Det mener de unge selv. Adspurgte om hvordan lærere giver mundtlige karakterer, fortæller de, at man skal bare møde op og komme med generelle indlæg for at få en middelkarakter. Kort sagt, man behøver ikke læse lektier, bare ved at være sig selv får man en middelkarakter i folkeskolen, i gymnasiet, på lærerseminariet og andre steder, der bruger mundtlige karakterer. Så i Danmark kan man sidde skolen af, først folkeskolen, så gymnasiet, så efter forgæves at have søgt ind eller afprøvet forskellige uddannelser til sidst på seminariet, hvor man selv bliver certificeret til at uddele middelkarakterer.

Men hvorfor er der så himmelvid forskel på skoling i Danmark og i Canada? Er det kun Danmark, der har folkeskoler, gymnasier og mundtlige prøver? En rundtur i EU viser, at her har de fleste lande gymnasier. Men kun få lande har enkelte mundtlige karakterer, og altid som supplement til skriftlige.

Så det centrale spørgsmål er: Hvorfor findes der ikke gymnasier uden for EU-området?

Historien giver svaret. Før år 1700 foregik belæring i kirken. Skolesystemet uddannede præster til kirken og jurister til staten. I 1700-tallet kom så Oplysningsalderen, hvor man inspireret af naturvidenskabens oprør mod kirken indså, at med oplysning kan man frigøre sig fra kirkens og kongens dobbeltformynderi og indføre demokrati. To demokratier blev indført, et i USA og et i Frankrig.

USA har stadig sin første republik, Frankrig har nu sin femte. For den tyske enevælde brød sig ikke om demokrati og sendte derfor en hær mod Paris. Men den tyske hær af lejesoldater kunne ikke hamle op med den franske hær af værnepligtige, der vidste, at et nederlag betød slaveri på godserne. Så først blev den tyske hær stoppet, siden blev Tyskland besat.

Den tyske enevælde kunne nu ikke bruge hæren i sin frihedskamp mod det franske demokrati. I stedet valgte enevælden at bruge skolen, og bad Humboldt om som modvægt til den demokratiske oplysningsskole at skabe et skolesystem for eliten.

Humboldt indførte dannelse som anti-oplysning og ændrede middelalderens universitet til et moderne Humboldt-universitet med tilhørende Humboldt-gymnasium, hvortil kun den bedste halvdel af de unge får adgang, og hvorfra kun den bedste halvdel går videre til Humboldt-universitet, hvor studierne er så svære, at kun halvdelen består.

Europas enevælde modtog med kyshånd det elitære Humboldtske dannelsessystem, som ikke blev afskaffet, da EU-landene senere blev demokratiske. Også i Danmark har vi stadig Humboldt-gymnasier og Humboldt-universiteter med det resultat, at vi med kun 13% universitetsuddannede dumpede i OECD's universitetsundersøgelse fra 2004.

Så tiden er moden til en skolingskommission under OECD. Og til at gennemføre kommissionens sandsynlige anbefalinger: Folkeskolen fra alder 7 til 17 efterfulgt af et mundtligt gymnasium for eliten erstattes af en primærskole for børn fra alder 5 til 13, efterfulgt af en 4årigt realgymnasium for alle, modulopdelt og med skriftlige prøver hvert halve år. Al tertiær skoling samles på universiteter, der tilbyder 2årige diplomgrader og 4årige bachelorgrader opbygget af koordinerede moduler, så man kan udbygge sin grad med nye moduler i tilfælde af arbejdsløshed eller mangel på arbejdskraft.

Et globaliseret skolingssystem løser mange af vore nuværende problemer, herunder mangel på arbejdskraft både i dag og i fremtiden til at sikre velfærden, og til at sænke skatteprocenten.

Skoleafbrænding

Kronikforslag JP 21.2.2008

Bogaftænding er ikke noget nyt fænomen, skoleftænding er. Er det tilfældigt, at det netop er skoler der ftændes af, eller er skoleftænding et tak for sidst fra elever, der føler at skolen har ftændt dem af? Skolen er et resultat af oplysningstiden, hvis grundlag var frihed, lighed og broderskab. Men er der nu også lighed for alle i den danske skole?

Det har længe slået gymnasielærere, hvor uoplyste elever er når de forlader folkeskolen. Ved nærmere undersøgelse viser det sig da også, at undervisningsministeriet har måtte sænke bestågrænsen i skriftlig matematik fra det internationale niveau på 70% korrekt besvarelse til 20%.

Danmarks næste statsminister kommer fra det parti, der tager initiativ til at nedsætte en skolingskommission, som kan nytænke hele vort skolingssystem fra start til slut, fra børnehave til kandidatgrad. I en sådan kommission vil OECD nemlig påvise, at vi dumper i den globale vidensøkonomi, hvis ikke vi erstatter vort tyske dannelsessystem med det amerikanske oplysningssystem, som resten af verden har overtaget. Og dermed erstatter folkeskolen, gymnasiet og dannelsesuniversitetet med en primærskole for børn, en sekundærskole for unge og en tertiærskole for profession.

En skolingskommission vil naturligvis møde voldsom modstand fra eksisterende skoler og universiteter, samt fra mange politiske partier. Modsat vil den have opbakning i den brede befolkning, som derfor vil belønne det parti, der foreslår den nedsat.

En skolingskommission mødes umiddelbart med skepsis: Vi har jo verdens bedste skolesystem?

Men måske er det bare indbildning. For det er svært at forklare fornuften i det danske skolesystem i f.eks. Canada. Man bliver hurtigt sat til vægs af en lang række pinlige spørgsmål:

Hvorfor påbegynder I først skoling i 7års alderen, når den internationale standard er 5-6 år? Hvorfor tvinger I de unge til at blive i deres barneskole efter kønsmodningen, når resten af verden her sætter de unge i en ny skole med nye lærere, som kun underviser unge? Hvorfor begrænser I adgangen til jeres universiteter ved efter sekundærskolen at indskyde et gymnasium, hvor kun den bedste halvdel kommer ind, og hvor kun den bedste halvdel af disse kommer videre på universitetet, når den internationale standard er universitetsadgang til alle efter afsluttet sekundærskole?

Hvorfor fastholder I som det eneste land mundtlige årskarakterer, oven i købet givet af samme person, som giver undervisningen, når resten af verden bruger skriftlige karakterer i erkendelse af, at den der giver undervisningen naturligvis er inhabil ved karaktergivning? Hvorfor fastholder I mundtlige prøver, når

international standard er skriftlige prøver? Hvorfor sænker I den internationale bestågrænse på 60% korrekt besvarelse i matematik til 20% folkeskolen og til 40% i gymnasiet?

Hvorfor følger I ikke den internationale standard og tillader de unge at tage universitetsmoduler i slutningen af sekundærskolen? Hvorfor er jeres tertiære skole opdelt i et utal af parallelle ukoordinerede korte, mellemlange og lange videregående uddannelser, når den internationale standard er at samle den tertiære skoling på universiteter opbygget af koordinerede moduler? Hvorfor tvinger I unge, der vil skifte uddannelse til at blive meritbedømt og stort set begynde forfra, når den internationale standard er at videreudbygge de moduler, man allerede har? Hvorfor tvinger I de unge til at tage en mastergrad efter afsluttet bachelorgrad, når den internationale standard er at afslutte universitetet med en bachelorgrad? Hvorfor uddanner jeres unge sig stadig sidst i tyverne, når de den internationale standard er universitetsgrad som 22årig.

Hvorfor er jeres mastergrad universitetsrettet, når den internationale standard er erhvervsrettet mastergrad? Hvorfor fraviger I den internationale standard ved at placere læreruddannelsen på særlige lærerskoler i stedet for på universitetet? Hvorfor fraviger I den internationale standard ved ikke at kræve en forskergrad for at undervise på universitet? Hvorfor fraviger I den internationale standard ved at udnævne professorer uden en forskergrad?

Hvorfor formår verdens bedst finansierede skolesystem kun at give 13% af en årgang en universitetseksamen, altså en fjerdedel af international standard? Hvorfor har I en mangel på uddannet arbejdskraft inden for læger, sygeplejersker, lærere, ingeniører, IT-folk mm, der ligger langt over internationalt niveau? Hvorfor må I importere uddannet arbejdskraft fra udviklingslande i stedet for at eksportere arbejdskraft? Hvorfor nægter jeres universiteter at kommentere OECD's sønderlemmende kritik, når den internationale standard er at lade sig vejlede af OECD? Hvorfor føder I kun 1.5 barn pr. familie i EU-området, hvilket vil nedsætte jeres befolkningstal til 10% på 200 år, når resten af verden er i stand til at reproducere sig?

De første spørgsmål forsøger man venligt at besvare. Men ved spørgsmålet om mundtlige prøver ikke er et levn fra katekismusoverhøringens tid, må man give op. Vi tror vi har verdens bedste skolesystem, men har måske i stedet verdens mest særegne skolesystem. Men hvorfor kan vi ikke se problemerne i vort skolingssystem? Er det fordi vi skjuler dem med mundtlige karakterer uden noget skriftligt belæg?

Det mener de unge selv. Adspurgte om hvordan lærere giver mundtlige karakterer, fortæller de, at man skal bare møde op og komme med generelle indlæg for at få en middelkarakter. Kort sagt, man behøver ikke læse lektier, bare ved at være sig selv får man en middelkarakter i folkeskolen, i gymnasiet, på lærerseminariet og andre steder, der bruger mundtlige karakterer. Så i Danmark kan man sidde skolen af, først folkeskolen, så gymnasiet, så efter forgæves at have søgt ind eller afprøvet forskellige uddannelser til sidst på seminariet, hvor man selv bliver certificeret til at uddele middelkarakterer.

Men hvorfor er der så himmelvid forskel på skoling i Danmark og i Canada? Er det kun Danmark, der har folkeskoler, gymnasier og mundtlige prøver? En rundtur i EU viser, at her har de fleste lande gymnasier. Men kun få lande har enkelte mundtlige karakterer, og altid som supplement til skriftlige.

Så det centrale spørgsmål er: Hvorfor findes der ikke gymnasier uden for EU-området?

Historien giver svaret. Før år 1700 foregik belæring i kirken. Skolesystemet uddannede præster til kirken og jurister til staten. I 1700-tallet kom så Oplysningstiden, hvor man inspireret af naturvidenskabens oprør mod kirken indså, at med oplysning kan man frigøre sig fra kirkens og kongens dobbeltformynderi og indføre demokrati. To demokratier blev indført, et i USA og et i Frankrig.

USA har stadig sin første republik, Frankrig har nu sin femte. For den tyske enevælde brød sig ikke om demokrati og sendte derfor en hær mod Paris. Men den tyske hær af lejesoldater kunne ikke hamle op med den franske hær af værnepligtige, der vidste, at et nederlag betød slaveri på godserne. Så først blev den tyske hær stoppet, siden blev Tyskland besat.

Den tyske enevælde kunne nu ikke bruge hæren i sin frihedskamp mod det franske demokrati. I stedet valgte enevælden at bruge skolen, og bad Humboldt om som modvægt til den demokratiske oplysningsskole at skabe et skolesystem for eliten.

Humboldt indførte dannelse som anti-oplysning og ændrede middelalderens universitet til et moderne Humboldt-universitet med tilhørende Humboldt-gymnasium, hvortil kun den bedste halvdel af de unge får adgang, og hvorfra kun den bedste halvdel går videre til Humboldt-universitet, hvor studierne er så svære, at kun halvdelen består.

Europas enevælde modtog med kyshånd det elitære Humboldtske dannelsessystem, som ikke blev afskaffet, da EU-landene senere blev demokratiske. Også i Danmark har vi stadig Humboldt-gymnasier og Humboldt-universiteter med det resultat, at vi med kun 13% universitetsuddannede dumpede i OECD's universitetsundersøgelse fra 2004.

Så tiden er moden til en skolingskommission under OECD. Og til at gennemføre kommissionens sandsynlige anbefalinger: Folkeskolen fra alder 7 til 17 efterfulgt af et mundtligt gymnasium for eliten erstattes af en primærskole for børn fra alder 5 til 13, efterfulgt af en 4årigt realgymnasium for alle, modulopdelt og med skriftlige prøver hvert halve år. Al tertiær skoling samles på universiteter, der tilbyder 2årige diplomgrader og 4årige bachelorgrader opbygget af koordinerede moduler, så man kan udbygge sin grad med nye moduler i tilfælde af arbejdsløshed eller mangel på arbejdskraft.

Et globaliseret skolingssystem løser mange af vore nuværende problemer, herunder mangel på arbejdskraft både i dag og i fremtiden til at sikre velfærden, og til at sænke skatteprocenten.

Det danske Humboldt-gymnasium i verdensklasse – hvordan?

Kronikforslag JP 12.3.2008

Det danske Humboldt-gymnasium vil gerne være i verdensklasse. Jamen er det ikke allerede i verdensklasse?

Gymnasiets hovedopgave er at dygtiggøre de unge, især i fremmedsprogene engelsk, tysk og matematik - og i et gymnasium i verdensklasse får de unge naturligvis topkarakter i disse fag. I engelsk er det da også lykkedes at få karaktererne op i middelloområdet, for engelsk indgår jo overalt i dagligdagen. I tysk derimod er de skriftlige karakterer efterhånden blevet så lave, at man har fjernet skriftlig tysk på B-niveauet. Tilsvarende er skriftlig matematik fjernet på C-niveauet, efter at karaktererne på HF's C-niveau blev så lave, at både lærere og rektorer mente, at matematik ikke skulle være obligatorisk på HF. HF-matematikken blev da også kun reddet ved at nedskære den skriftlige eksamen. På de øvrige matematikniveauer er bestågrænsen 40% korrekt besvarelse, hvilket desværre er en del under den internationale standard på 60%. På den anden side må det siges at være flot at kunne fordoble folkeskolens bestågrænse på 20% korrekt bevarelse.

Så nej. Det danske Humboldt-gymnasium er langt fra i verdensklasse. Men det kan det jo komme, hvis det lader sig inspirere af de lande, der allerede befinder sig i verdensklassen.

En rundtur om jorden vil hurtigt vise, at gymnasier kun findes i Europa. I østen er skolesystemet modelleret efter den internationale standard, som er hentet fra det nordamerikanske skolesystem. Her har man en primærskole for børn, en junior high school for puberteten, og en high school for de unge. Alle går på high school, og som 18årige har 95% adgang til universitetet, ja mange har endog taget universitetsmoduler det sidste år på high school. Herefter følger så to eller fire år på universitet med det resultat, at 50% af en årgang har en erhvervsrettet bachelorgrad som 22årig. Denne fører direkte til et vellønnet job, så man kan stifte familie og som 25årig have øget familien med de tre børn, der sikrer, at befolkningen forbliver på et stabilt niveau: en til mor, en til far og en til nationen.

I EU kan man ikke tage universitetsmoduler det sidste år i gymnasiet. For EUs Humboldt-universiteter er indrettet helt anderledes end de nordamerikanske modul-universiteter. Hvor der er fri adgang til disse, mod en vis betaling naturligvis, nægter det europæiske Humboldt-universitet at modtage de unge direkte, først må de bestå en adgangseksamen fra et Humboldt-gymnasium, som kun giver adgang til de 50% bedste, og som kun lader de 50% bedste gå videre til Humboldt-universitetet, hvor studierne er så svære, at 50% dumper, så kun 13% kommer igennem med en universitetseksamen, som påpeget i OECD's kritik af danske universiteter i 2004.

De nordamerikanske modul-universiteter er opbygget af koordinerede moduler, så man problemløst kan skifte universitet eller studium, og så man kan supplere med nye moduler, hvis man ønsker eller tvinges til at skifte job. Europas Humboldt-universiteter består derimod af embedsuddannelser opbygget af ukoordinerede moduler, så de studerende oftest må begynde forfra, hvis de skifter universitet eller studium, eller hvis de ønsker eller tvinges til at skifte job.

Med sin eliteudvælgelse passer Humboldt-gymnasiet og Humboldt-universitetet perfekt til en stabil landbrugsøkonomi eller industriøkonomi, hvor kun få skal bruges til offentlige embeder. Men de er en katastrofe i en moderne vidensøkonomi, der skal leve op til den internationale standard, som siger, at 95% af en årgang skal have universitetsadgang som 18årig, og 50% en universitetseksamen som 22årig. Med sine ukoordinerede embedsuddannelser fastholder Humboldt-systemet nemlig de unge så længe, at de først

lukkes ud tæt på 30, og så får de for få børn. Det nuværende gennemsnit for EU er 1.5 barn pr. familie, hvilket betyder, at EU's befolkning reduceres fra de nuværende 500 millioner til 50 millioner i løbet af de næste 200 år. For at overleve er EU nødt til at udskifte Humboldt-systemet elitære embedsuddannelse med den internationale standard, der sikrer at så mange som muligt får så megen skolegang som muligt.

For at forstå forskellen på Europas Humboldt-universiteter og Nordamerikas moduluniversiteter er vi nødt til at gå tilbage i historien. Vi kan da se, at Humboldt-gymnasiet og Humboldt-universitetet blev skabt i Berlin for 200 år siden som modtræk mod den oplysningstænkning, der truede med at brede sig fra det demokratiske Frankrig ud over det enevældige Europa.

Men det hele begyndte i det antikke Grækenland: Velstand har altid bygget på handel, først sølvbaseret til finansiering af Østens luksusvarer silke og peber, siden industrivarebaseret da bomuld blev den vigtigste vare.

Grækenlands sølvminer skabte demokrati. Her påpegede sofisterne, at demokrati kræver oplysning, især om forskellen på natur og vedtægt. Ellers opstår skjult formynderi, hvor bedrevidende præsenterer deres vedtægt som natur f.eks. ved at påstå, at alt fysisk i virkeligheden er eksempler på metafysiske former, som kun denne videns venner, filo-sofferne, kan se – hvorfor man naturligvis er nødt til at afskaffe demokratiet og overlade magten til de bedrevidende filosoffer.

Med sølvet forsvandt også det græske demokrati, men akademiet bestod, indtil kirken ændrede det til klostre, hvoraf nogle senere blev til universiteter.

Englænderne kunne sejle, og kunne nemt opbringe spanske sølvskibe på vej hjem over Atlanten. Derimod kneb det med at sejle til Indien uden landkending for at undgå portugisiske forter på Afrikas kyst. Man måtte sejle efter månen, men hvordan bevæger månen sig? 'Mellem stjernerne naturligvis!' var kirkens svar.

Newtons modsvar skabte det moderne samfund, og bør derfor stå over alle skoler i hele verden: 'Månen bevæger sig ikke mellem stjernerne, den falder mod jorden som æblet.' Men hvorfor falder æbler mod jorden? Kirkens svar var klart: På grund af en metafysisk vilje, der 'ske i himlen og på jorden', som er uberegnelig, men som kan kontaktes gennem tro, bøn og kirkegang. Newton fremlagde atter et modsvar: På grund af en fysisk vilje, som er beregnelig, og som kan kontaktes gennem oplysning, regning og skolegang.

Newtons opdagelse af den fysiske vilje skabte oplysningstidens tro på, at oplysning kan etablere demokrati og afskaffe enevældens og kirkens dobbeltformynderi: Også vi kan som æblet følge vor egen vilje. Følgen blev to demokratier, et i USA og et i Frankrig.

Tyskland forsøgte at kvæle det franske demokrati, men blev i stedet selv besat. For at bekæmpe demokratiseringen og dens oplysningsskole bad den tyske enevælde Humboldt om at skabe en skole for eliten. Humboldt benyttede romantikkens antioplysnings-tænkning til at skabe det Humboldtske dannelsessystem, som hurtigt bredte sig til det øvrige Europa herunder også til Danmark.

Skal det danske Humboldt-gymnasium op i verdensklasse, må det omstilles fra at være en dannelsesskole for de få til at være en oplysningsskole for de mange, dvs. fra et Humboldt-gymnasium til et real-gymnasium. Og det må tage ved lære af omverdenen. Når resten af verden på nær Danmark lader de unge få en helt ny skole med helt nye lærere efter 7. klasse, så bør det nye real-gymnasium være en 4årig skole for alle fra 8. klasse. Når resten af verden bruger skriftlige prøver i stedet for mundtlige, så bør det nye 4årige real-gymnasium forlade de mundtlige karakterer, som udlandet anser for utroværdige, da de gives af samme person, som giver undervisningen.

Så ja. Det danske gymnasium kan komme i verdensklasse. Ikke som et Humboldt-gymnasium, der forbyder 50% af en årgang adgang, og som fortrinsvis benytter utroværdige mundtlige karakterer, og som lader der gå 2-3 år inden de unge kommer til eksamen, og som bygger på anti-oplysning i form af dannelse. Men som et 4årigt skriftligt realgymnasium for alle fra 8. klasse, som følger den internationale standard ved at være opdelt i halvårslige moduler med eksamen efter hvert modul. Og som tillader de unge at tage universitetsmoduler det sidste skoleår.

Marxismen kvalte demokratiet i 1968

Kronikforslag Politiken 9.10.2008

I 1968 gjorde demokratiet oprør mod formynderiet. Desværre blev oprøret kvalt af marxismen. Dels i Prag, hvis forår blev stoppet af russiske tanks. Dels på Europas universiteter, hvor ønsket om demokratisering druknede i marxistisk omklamring.

Formynderi er nødvendigt ved børneopdragelse, men voksne klarer sig fint uden formynderi og foretrækker demokrati.

Kampen mellem demokrati og formynderi begyndte i antikkens Grækenland. Her indså man, at grundlaget for demokratisk debat og beslutning er viden, sophia på græsk. Der foregik derfor en videns-kamp mellem de vidende, sofisterne, og de bedre-vidende, filo-sofferne.

Sofisterne mente, at oplyses folket ikke om forskellen på natur og vedtægt, bliver det underkastet formynderi af vedtægter præsenteret som natur. Derfor bør demokrati altid bygge på oplysning og skepsis. Og til stadighed stille spørgsmålet: er dette natur, vi må affinde os med, eller vedtægt, vi kan ændre ved afstemning?

Modsat hævdede filosofen Platon, at vedtægt er en illusion, for alt fysisk er i virkeligheden eksempler på metafysiske former, som kun filosoffer kan se. Derfor er demokrati meningsløst, og folket bør opgive det og underkaste sig formynderi udøvet af filosoffer uddannet på Platons akademi.

Den kristne kirke var begejstret for Platons påstand om, at alt fysisk er underkastet en metafysisk vilje, hvilket kirken dog tolkede som Herrens vilje, der kun kan forstås af paver og kardinaler. Så kirken videreførte akademiet, blot omdøbtes akademi til kloster, og filosoffer til munke.

Med reformationen omdannedes klostrene så til universiteter, der dog bibeholdt klostrenes sociale opgaver i form af de tre klassiske embedsuddannelser: præsten, lægen og advokaten.

Sofisternes skeptiske skelnen mellem natur og vedtægt genopstod med den voksende modstand mod kirkens verdensbillede, hvor jorden var verdens centrum. Er dette billede blot en vedtægt i strid med naturen, hvor solen er i centrum? Svaret blev leveret af Brahe, Kepler og Newton.

Brahes vendte biblioteket ryggen og tilbragte livet i laboratoriet med at nedskrive tabeller over planeternes bevægelse mellem stjernerne. På baggrund af disse tal opstillede han et alternativt verdensbillede, der dog bevarede jorden som verdens centrum.

De samme tal førte dog Kepler til en alternativ fortolkning: Solen er i centrum og planeterne bevæger sig rundt om denne i cirkellignende baner.

Kun opsendelse af nye planeter kunne imidlertid afgøre, hvem der havde ret. Så svaret kom først, da Newton opdagede, at månen ikke bevæger sig rundt om jorden, men falder mod jorden ligesom æblet. Men hvorfor falder ting? Kirkens svar var enkelt: T falder fordi alle ting følger Herrens vilje, der dog er uransagelig, hvorfor alt vi mennesker kan gøre er at gå kirke, at tro og at lære at bede. Nej, sagde Newton, æblet følger sin egen vilje, som er forudsigelig, da den kan sættes på tal og formel – en formel, der kan bevises ved at efterprøve dens forudsigelser af andre faldende ting. Og for at få viden om naturens vilje skal man gå i skole, oplyse sig og lære at regne.

Newtons opgør med kirkens formynderi lagde grunden til den følgende oplysningstid: Når æblet følger sin egen vilje og ikke en formynders, så kan folket jo gøre det samme og indføre demokrati til erstatning af det herskende dobbeltformynderi udøvet af den fysiske herremand og den metafysiske Herre. To demokratier blev installeret, et i USA og et i Frankrig. USA har stadig sin første republik, Frankrig har nu sin femte.

For den tyske enevælde sendte en hær mod Paris for at vælte den franske republik. Men den tyske hær bestod af lejesoldater, hvorimod den franske hær bestod af værnepligtige bønder, der var udmærket klar over, at et nederlag til tyskerne betød en tilbagevenden til formynderiet.

Så med oplysningen fik Frankrig Europas mest motiverede hær. Den trængte tyskerne tilbage til grænsen. Og besatte hele Tyskland, da tyskerne forsøgte igen.

I Berlin fik Napoleon et chok ved at se Tyskland opdelt i flere hundrede små områder med hver sit målesystem. Så han ophævede det tysk-romerske tusindårsrige, reducerede antallet af tysklænde betragteligt, og tvangsindførte det franske metersystem.

Nu var gode råd dyre for den tyske enevælde. Man kunne ikke længere bruge hæren til at stoppe oplysningen i at brede sig fra Frankrig, så i stedet valgte man at bruge skolen. I Berlin bad man Humboldt om at modernisere skolesystemet som modstykke til det franske system, der ønskede, at så mange som muligt blev oplyst så meget som muligt. Humboldts skolesystem skulle derimod fastholde befolkningen i uoplysthed og samtidig udvælge eliten til den centraladministration, der kunne udøve statens formynderi.

Humboldt hentede sit formynderi hos Hegels Ånd, der sover i sten, slumrer i planter og dyr, vågner i mennesker og kommer til udtryk gennem kunst. Åndens tale gennem kunsten kan dog kun forstås af dannede mennesker, og dannelse er ikke for alle, kun for eliten. Eller som det siges af i digtet Guldhornene, kun 'for de udvalgte få, som vor gave forstå, som ej jordlænker binde, men hvis sjæle sig hæve til det eviges tinde'.

Så Hegels Ånd og romantikken blev grundlaget for Humboldts skolesystem til skabelse af en dannet elite, hvis formynderi kunne beskytte folket mod oplysning og demokrati.

For at sikre at kun de bedste kom ind, krævede Humboldt-universitetet en adgangseksamen fra et Humboldt-gymnasium, hvortil også kun de bedste har adgang, og hvorfra kun de bedste kan gå videre. Samtidig blev Humboldt-universitetets studier gjort så svære, at kun de bedste kom igennem.

Humboldts dannelsessystem sikrede, at centraladministrationens embeder blev besat med landet elite. Det blev derfor modtaget med kyshånd af hele Europa. Med tiden blev enevælde erstattet af demokrati, men i stedet for at indføre demokratiets oplysningsskoler, sørger Europas centraladministrationer for, at det elitære Humboldtske dannelsessystem bliver bevaret, og kun ændret med mindre reformer.

Så Humboldt dannelsessystem findes stadig overalt i Europa. I Danmark får f.eks. kun 13% af en årgang i en universitetsseksamen, da det danske dannelsessystem er indrettet på at foretage en stadig halvering af talentmassen: kun den bedste halvdel kommer i gymnasiet, hvoraf kun den bedste halvdel går på universitet, hvoraf kun den bedste halvdel består, dvs. 13%. Hvoraf i øvrigt kun den bedste halvdel får embeder, hvorimod resten må vinke farvel til deres faglige baggrund og begynde forfra som sælgere eller undervisere på erhvervsskoler.

Humboldt-universitet tilbyder nemlig udelukkende embedsuddannelser. Og her leveres viden i pakker af ukoordinerede moduler, der ikke kan genbruges ved skift af universitet eller uddannelse. I modsætning til det nordamerikanske oplysningsuniversitet, som er blevet den internationale norm uden for Europa på grund af sin smidighed. Her er alle moduler koordinerede og kan derfor genbruges i tilfælde af skift af studium eller job. Og her forlades universitetet efter bestået bachelorgrad, hvorimod Humboldt-universitet påtvinger de studerende en universitetsrettet mastergrad for at kunne udskille eliten til sig selv. Et af de mange forhold der fik OECD til at dumpe de danske Humboldt-universiteter i sin undersøgelse fra 2004, da de langt fra opfylder den internationale norm, hvor 95% af en årgang har universitetsadgang som 18årig, og 50% en universitetsgrad som 22årig.

Så selv om Europa blev demokratisk holdt formynderiets stand inden for Humboldt-universitetets trygge mure. Lige indtil 1968, hvor studenterne gjorde oprør mod et formynderi, hvor professorerne herskede enevældigt og tvang de studerende til at studere for studiets egen skyld. 'Hvad skal dette bruges til?' var et hyppigt spørgsmål, der altid blev mødt af det arrogante svar: 'En solid faglig ballast kan aldrig skade'. Derfor kom oprøret. 'We want the world and we want it now'. Viden skal oplyse om verden, og ikke om sig selv.

Så i 1968 forsøgte demokratiets oplysning igen at fortrænge formynderiets dannelse. Men igen blev formynderiets reddet af Hegel. For Hegels nyplatonisme inspirerede ikke kun Humboldt til at udvikle et dannelsessystem til at udvælge eliten. Hegel inspirerede også Karl Marx til at udvikle marxismen som kritik af den kapitalistiske produktionsmåde.

En alliance blev derfor hurtigt indgået mellem marxismen og centraladministrationen. Marxisterne skulle infiltrere oprøret for at sikre overlevelse af det Humboldtske dannelsessystem. Til gengæld ville marxisterne få adgang til professorstillingerne. Så i dag mangler mange professorer på de danske Humboldt-universiteter den baggrund, der internationalt stilles til en professorstilling, en phd-afhandling samt en disputats.

Studerne lod sig let forføre af marxismens lyse side, som beskriver det uretfærdige i, at en produktiv basis frarøves værdien af sit arbejde for at opretholde en uproduktiv overbygning. Så studenterne glemte at protestere over for marxismens mørke side, der ligesom Platon og Hegel og Humboldt ser formynderi som en nødvendighed, og som derfor højst kan acceptere indirekte demokrati i form af pyramider af repræsentanter, der vælger repræsentanter, der igen vælger repræsentanter osv.

Humboldts dannelsesformynderi overlevede således oprøret i 1968, blot er det nu marxismen, der underkuer oplysningen. I Danmark er marxismens greb om dannelsen gjort ekstra effektiv i form af mundtlige karakterer givet af samme person, som giver undervisningen. Udlandet forstår ikke, at vi accepterer en

sådanne inhabilitet, eller at vi som det eneste land i verden stadig lægger hovedvægt på mundtlig eksamen, der ellers kun forekom i katekismusoverhøringens tid.

Spørger elever i gymnasiet, hvordan læreren giver mundtlige karakterer, er svaret: Man behøver ikke læse lektier, man skal bare møde op og snakke med om det generelle, så får man en middelkarakter.

Så med snak og mundtlige middelkarakterer kan Danmarks dannelsesskoler siddes af, først i folkeskolen, så gymnasiet, og siden på læreruddannelsen, hvor man selv certificeres til at uddele mundtlige middelkarakterer.

I skriftlige fag går det naturligvis helt galt, når skolen kan siddes af med snak. I matematik må centraladministrationen derfor sænke den internationale bestågrænse fra 60% korrekt besvarelse til 40% i gymnasiet og til 20% i folkeskolen. Og skriftlig eksamen er efterhånden fjernet så mange steder, at den stort set kun findes på gymnasiets øverste niveauer.

Så oprøret i 1968 er en om'er. Den forførte ungdom må genoptage oprøret, nu som forældre, der kræver, at Humboldts dannelsesskoler omstilles til den internationale standard sat af de nordamerikanske oplysningsskoler. Erstatte dannelse med oplysning, vil marxisterne forsvinde automatisk. For dannelse og marxisme har fælles rødder, troen på at verden styres, ikke af demokrati, men af en Ånd, som kun eliten kan forstå.

I det nye ungdomsoprør II må marxismens nyplatoniske formynderibøger erstattes med bøger af de nye sofister, de franske poststrukturalister Derrida, Lyotard og Foucault, der allerede i 1960'erne viste, at demokratiet er truet af skjult formynderi i form af 'pastoral magt' praktiseret gennem pastorale begreber, pastorale trossætninger og pastorale institutioner.

Derrida brugte begrebet 'logocentrisme' til advare mod begrebstvang i form af ord, der ikke er grundfæstede i faktiske observationer, men alligevel påstår at beskrive faktiske forhold, der dog kun er synlige for en fåtallig elite. Logocentrisme bør 'dekonstrueres', dvs. destrueres og rekonstrueres med grundfæstede ord.

Lyotard brugte begrebet 'postmoderne' om skepsis over for pastorale sandheder, der blot dækker over vedtægter præsenteret som natur, men som afsløres hvis forskerne anvender 'paralogi', dvs. opfinder skjulte alternativer til den herskende konsensus.

Foucault kalder pastorale teorier om pastorale ord for pastorale diskurser. Og advarer mod pastorale institutioner, der bruger pastorale ord til at 'anormalisere' mennesker, men samtidig tilbyder en normaliseringskur baseret på pastorale diskurser, der dog i stedet fører til lakaj- og klientgørelse.

Foucault viser således, hvordan opfindelsen af ord som frelst, social, sund, dannet osv. omskaber normale mennesker til unormale, ufrelste, asociale, usunde, udannede osv. Der straks legitimerer en pastoral frelserinstitution: "Du er udannet, men frygt ikke! Thi vi de dannede skal nok frelse dig. Du skal blot gøre tre ting. Du skal angre din udannelse, du skal komme til vores frelserinstitution, og der skal du blive en lakaj af vores dannelsesdiskurs. Ellers er du selv skyld i din unormalitet."

Derrida og Lyotard forties af naturlige grunde af det pastorale Humboldt-universitet, hvorimod Foucault er blevet verdens mest citerede forsker. Hvilket dog blot er udtryk for, at marxismen forsøger at omklamre Foucault, så hans egentlige budskab kan skjules, at det pastorale universitet beskytter sin magt med begrebstvang. Demokratiets mødefrihed og talefrihed er problemløst så længe Humboldt-universitetet kan bestemme, hvad der kan tales om, dvs. så længe det kan udøve diskurspleje og bestemme, hvilke diskurser er mulige.

Det er altså de to oprindelige demokratier, der kan levere ammunition til det endelig opgør mellem demokrati og formynderi. Forældrene bør gøre nu, hvad de forsømte som unge i 1968. Dengang drog de mod øst for at studere marxisme. Nu bør de i stedet drage mod vest til de franske cafeer for at diskutere med den franske formynderiske skepsis, hvordan verden kunne se ud uden begrebstvang, teoritvang og frelsertvang. Derefter bør de forsætte fra den femte republik til den første republik, hvorfra de kan hjembringe den oplysningsskole, der styrker demokratiet ved, at så mange som muligt oplyses så meget som muligt. Og som kan afløse Humboldts pastorale dannelsesskoler, der svækker demokratiet ved konstant at fravælge eliten til videre uddannelse, og ved at holde både folket og eliten fanget i begrebstvang.

OECD er gerne behjælpelig med overgangen fra enevældens dannelsesskoler til demokratiets oplysningsskoler. OECD har allerede dumpet det danske dannelsessystem i adskillige rapporter, og har givet

intet imod at lede den demokratiske skolingskommission, der kan sikre, at 1968's formynderioprør krones med held med 40 års forsinkelse.

Har universiteterne lært af komiske Ali

Kronikforslag Berlingske 22.10.2008

'USA vinder aldrig, for vi har verdens bedste hær!' påstod komiske Ali fra Bagdad igen og igen. Men kendsgerningerne stoppede ham, og burde også stoppe videnskabsminister Helge Sander, der gang på gang påstår, at danske universiteter er i verdensklasse, senest i Berlingske Tidende den 18.10.

Faktum er, at de dumpede i OECD's universitetsundersøgelse fra 2004, tilgængelig på ministeriets hjemmeside præsenteret som 'udenlandsk ros af den danske universitetsreform', skønt den er præcis det modsatte.

OECD skriver f.eks. på side 7. 'Det er imponerende, hvordan danske universiteter har skabt nobelpristagere, men den skærpede konkurrence i den globale økonomi kræver udvikling af en vidensøkonomi, hvilket er universiteternes ansvar.' Kun en komisk Ali kan læse dette som ros.

OECD's kritik er sønderlemmende: Vort undervisningssystem er verdens bedst finansierede, alligevel får kun 13% af en årgang en universitetseksamen, ¼ af international standard. Danske universiteter påtvinger de studerende en universitetsrettet mastergrad, hvor den internationale standard er afslutning med en bachelorgrad, der evt. senere kan udbygges med en erhvervsrettet mastergrad. Danske universiteter er opdelt på tre forskellige ministerier, hvor udlandet nøjes med ét ministerium for tertiær uddannelse. Danske universiteter er opdelt i et utal af blindgydeuddannelser, der besværliggør overgang mellem universiteter. Danske universiteter har udelukket den vigtige læreruddannelse, så danske lærere tvinges til at modtage undervisning af ikke-forskeruddannet personale på enkelt-fakultære institutioner.

Læs dog teksten: EU's dannelses-universiteter er dybt forældede sammenlignet med den internationale standard, nordamerikanske oplysnings-universiteter. OECD har tidligere opfordret EU's dannelses-universiteter til at globalisere sig, så der skan ske en fri vidensudveksling på tværs af statsgrænser. EU bakker op og har bedt sine universiteter om at sørge for dette. Men i den såkaldte Bologna-erklæring er det lykkedes dannelses-universitetet at sabotere dette ved at indføre treårige bacheloruddannelser, hvor oplysnings-universiteter har fireårige. Så Europas unge er stadig stavnsbundet til Humboldts dannelses-universitet.

Historisk blev Humboldts dannelses-universitetet skabt i Berlin omkring år 1800 som enevældens forsøg på at forhindre oplysningen og demokratiet i at brede sig fra Frankrig.

Oplysningstiden var en konsekvens naturvidenskabens opgør med kirkens påstand om, at månen bevæger sig mellem stjernerne adlydende Herrens vilje, der ske i himlen og på jorden; og som er uberegnelig, hvorfor alt mennesker kan gøre er at gå i kirke, tro, bede. Nej, sagde Newton, månen falder mod jorden ligesom æblet, og begge adlyder deres egen vilje, som er beregnelig, da den kan sættes på formel. Så vil vi udnytte naturens vilje, må vi gå i skole, oplyse os og lære at regne.

Opdagelsen af naturens vilje gav stødet til oplysningstiden: Når æblet følger sin egen vilje og ikke Herrens, kan mennesker vel også følge deres egen vilje og installere demokrati til afløsning af det eksisterende dobbelt-formynderi udøvet af Herren og Fyrsten?

Oplysningstiden installerede to demokratier, et amerikansk og et fransk. USA har stadig sin første republik. Frankrig har derimod sin femte republik, for de tyske fyrster frygtede, at demokratiet skulle sprede sig og sendte derfor en hær af lejetropper ind for at besætte Frankrig. Med det resultat, at Frankrig udråbte republikken og udskrev en værnepligtig hær, der var så effektiv, at Frankrig i stedet besatte de tyske fyrstendømmer.

Da hæren ikke kunne bruges, valgte den tyske enevælde at bruge skolen, og bad Humboldt om at skabe et dannelses-universitet i Berlin, som kunne være et modtræk til den demokratiske oplysningstænkning.

Humboldt-universitetet blev modtaget med kyshånd af Europas enevældige stater, som bibeholdt det også efter de blev demokratiske.

I det Humboldtske anti-oplysende dannelsessystem er det vigtigste fag dannelsens vogter, danskfaget. De andre fag omlægges fra oplysningsfag til tekstfag. Selv matematik og fysik, der ellers skabte grundlaget for oplysningstidens opgør med formynderiet, omdannes fra tal-fag til tekst-fag med tykke fag-bibler, som

læreren følger slavisk, og som eleverne skal kunne udenad til den mundtlige eksamen, hvis de vil have høje karakterer.

Det danske Humboldt-universitet tilbyder uddannelser i de tre klassiske embeder: præst, læge og jurist. Andre uddannelser som ingeniør, sygeplejer mm. nægtes adgang. Og det sørger for, at kun eliten får adgang til embederne ved at kræve en adgangseksamen fra et Humboldt-gymnasium, hvortil kun de bedste har adgang, og hvorfra kun de bedste kan gå videre. Og hvor karaktererne er mundtlige, givet af samme person som giver undervisningen. En inhabilitet man finder meget komisk i udlandet, hvor karakterer altid baseres på skriftlige præstationer.

OECD vil kunne stille en lang række spørgsmål til hele det danske skolesystem: Hvorfor påbegynder I først skoling i 7 års alderen, når den internationale standard er 5-6 år? Hvorfor tvinger I de unge til at blive i deres barneskole efter kønsmodningen, når resten af verden her sætter de unge i en ny skole med nye lærere, som kun underviser unge? Hvorfor begrænser I adgangen til jeres universiteter ved at indskyde et gymnasium, når den internationale standard er universitetsadgang til alle efter afsluttet sekundærskole? Hvorfor følger I ikke den internationale standard og tillader de unge at tage universitetsmoduler i slutningen af sekundærskolen?

Hvorfor fastholder I som det eneste land mundtlige prøver, når international standard er skriftlige prøver? Hvorfor sænker I den internationale bestågrænse på 60% korrekt besvarelse i matematik til 40% i gymnasiet og til 20% folkeskolen?

Hvorfor er jeres tertiære skole opdelt i et utal af ukoordinerede korte, mellemlange og lange videregående uddannelser, når den internationale standard er at samle den tertiære skoling på universiteter opbygget af koordinerede moduler? Hvorfor tvinger I unge, der vil skifte uddannelse til at blive meritbedømt og stort set begynde forfra, når den internationale standard er at videreudbygge de moduler, man allerede har? Hvorfor uddanner jeres unge sig stadig sidst i tyverne, når de den internationale standard er universitetsgrad som 22årig.

Hvorfor har I en mangel på uddannet arbejdskraft inden for læger, sygeplejersker, lærere, ingeniører, IT-folk mm, der ligger langt over internationalt niveau? Hvorfor må I importere uddannet arbejdskraft fra udviklingslande i stedet for at eksportere arbejdskraft? Hvorfor nægter jeres universiteter at kommentere OECD's kritik? Hvorfor føder I kun 1.5 barn pr. familie i EU-området, hvilket vil nedsætte jeres befolkningstal til 10% på 200 år, når resten af verden er i stand til at reproducere sig?

Den pinlige tavshed viser, at tiden er moden til en skolingskommission under OECD. Og til at gennemføre kommissionens sandsynlige anbefalinger: Afskaf folkeskolen fra alder 7 til 17 efterfulgt af et mundtligt gymnasium for eliten. Indfør i stedet den internationale standard: en primærskole for børn fra alder 5 til 13, efterfulgt af en 4årigt realgymnasium for alle, modulopdelt og med skriftlige prøver hvert halve år. Al tertiær skoling samles på universiteter, der tilbyder 2årige diplomgrader og 4årige bachelorgrader opbygget af koordinerede moduler, så man kan udbygge sin grad med nye moduler i tilfælde af arbejdsløshed eller mangel på arbejdskraft.

Foucault og matematiksvaghed

Kronikforslag JP 1.2.2009

'Skal du i gymnasiet?' 'Nej, min lærer siger, jeg er for matematiksvag.' En egenskab der åbenbart deles af mange, for centraladministrationen har måttet sænke bestågrænsen i matematik fra det internationale niveau på 60% korrekt besvarelse til 20% i folkeskolen og 40% i gymnasiet. Og regnes kun hver femte opgave korrekt, er det vel naturligt at fælde dommen 'matematiksvag' som en identitet, eleven skal bære på resten af livet?

Eller er det modsat sådan, at eleven er påtvunget en falsk identitet af en institution, der hævder at være objektiv, men som ved eftersyn viser sig at udøve skjult formynderi med henblik på at udskille en servil elite til centraladministrationens embeder? Det ville franskmænden Michel Foucault i hvert fald mene.

Som professor i tankesystemer, også kaldet diskurser eller discipliner, påviste Foucault, hvordan discipliner disciplinerer, både sig selv og sine objekter.

Disciplinens selvdisciplin sker ved at udøve diskurspleje gennem begrebstvang, så diskursen kun udtaler sig om bestemte begreber, og tier om andre. Diskursplejen sikres institutionelt gennem universiteter og skoler, altså de institutioner, der skaber og formidler discipliner.

I skolen vogtes diskursen af lærebøger, som eleverne forventes at følge nøje og gengive ordret til eksamen. På universitetet udøves diskursplejen ved kun at tildele forskningsmulighed til de, der er villige til at skrive inden for diskursen, og ved kun acceptere afhandlinger, der kan forsvares inden for diskursen. Dvs. kun reproduktion og kommentering af den herskende diskurs tillades.

Disciplinens objekter disciplineres ved at påtvinge dem diskursens begreber som identitet i form af domme, der ikke kan appelleres, fordi diskursen som religioner omfatter både den lovgivende, udøvende og dømmende magt. Diskursen indespærre herved individet i et identitetsfængsel, men tilbyder samtidig hjælp til at komme ud, forudsat at individet accepterer diskursens dom og anvisninger. Foucault kalder dette pastoralmagt: 'Du er ufrelst, men frygt ikke, thi vi de frelste skal nok hjælpe dig; du skal blot gøre tre ting: du skal angre din ufrelsthed, du skal komme til vores frelserinstitution og der blive lakaj af vores frelserdiskurs. Gør du ikke det, er du selv skyld i din fortabelse.'

Foucault påviser, hvordan humanvidenskaber til stadighed skaber nye begreber, der straks installerer en ny anormalitet hos mennesker. Begrebet 'dannet' installerer således identiteten 'udannet' samt en pastoral dannelsesinstitution med et tilhørende frelseløfte: 'Du er udannet, men frygt ikke, thi vi de dannede skal nok frelse dig; du skal blot gøre tre ting osv.

Med deres ekspertstatus påtvinger humanvidenskabernes vidensmagt skyldføles hos de dømte, hvorved diskursens disciplinering bliver til selv-disciplinering, en meget effektiv kontrolform.

At diskursernes sandhedskrav er falske, påviser Foucault med hvad han kalder begrebsarkæologi, der afslører forskellige perioders begrebstvang. F.eks. var det først muligt at gøre mennesket til grundled i en diskurs, efter den moderne periode afløste Oplysningstiden, hvor mennesket var beskriver, men aldrig det beskrevne. Men med dissektion af syge døde mennesker opstår en diskurs om mennesket, der udvikler sig til også at omfatte syge levende mennesker, hvilket førte til psykiatrien, psykologien og de øvrige humanvidenskaber. Som altid vil være pseudovidenskaber, fordi de tvinger deres objekt, mennesket, til at assimilere sig til deres identitetsdomme, hvor ægte videnskab modsat akkommoderer sig til sine objekter.

'Mængde' er den herskende matematikdiskurs centralbegreb, hvorfra øvrige begreber defineres som eksempler. Tal er eksempler på forskellige talmængder. Regnearter er relationer mellem mængdepar og enkeltmængder, som til hvert talpar tilknytter et nyt tal, beregningsresultatet. Et regnestykke er et eksempel på et talnavn, hvor tal som 8 har mange forskellige talnavne: $8 = 6+2 = 9-1 = 4*2 = 16/2$ osv. En ligning er et eksempel på en relation mellem to mængder af talnavne. Målinger er eksempler på funktioner, der igen defineres som eksempler på relationer mellem to talmængder. Opsparing hhv. uden og med rente er eksempel på hhv. en lineær og en eksponentiel funktion. Osv.

Begrebsarkæologi viser hurtigt, at begreber som eksempler på abstraktioner stammer fra omkring år 1900, hvor mængdebegrebet blev opfundet. I Oplysningstiden definerede matematikken sine begreber modsat, som abstraktioner fra eksempler, altså som en naturvidenskab. En funktion defineres således som et navn for et regnestykke, der indeholder et variabelt tal, dvs. $3+x$ i modsætning til $3+5$.

Den herskende matematikdiskurs bliver således pastoral ved at undertrykke sit alternativ, matematik som naturvidenskab. Så måske er identiteten 'matematiksvag' ikke natur, men en konstruktion installeret af en pastoral diskurs? Derfor spørgsmålet: Hvordan ser matematik ud opbygget som en naturvidenskab til udforskning af det naturlige faktum mange?

Vi omgås mange ved tælling og regning. Der er tre måder at tælle på. 1.ordens tælling danner ikoner, der indeholder det antal streger, ikonet beskriver: 4 streger i 4-ikonet osv. Efter 9 bruges 2.ordens tælling i form af bundtning og stakning, hvilket måske giver 3 4-bundter og 2 ubundtede, der kan skrives som 3.2 4ere. Eller 3.ordens tælling, hvor der bundtes og stakkes i tiere, hvilket omtales som 3ti2 og derfor burde skrives som 3.2 tiere. Et naturligt tal er altså et decimaltal med en enhed, hvor decimaltegnet adskiller bundter og ubundtede.

Mægdediskursen bruger dog skrivemåden 32, som kaldes naturlig, til trods for at den er præcist det modsatte, da enheden er fjernet og decimaltegnet fejlplaceret. Desuden overspringes 1.ordens og 2.ordens tælling, til trods for at tallet ti som det eneste tal med eget navn men uden egen ikon bliver en kognitiv bombe, der installerer matematiksvaghed allerede i første klasse.

Eksempelvis indføres 10 som efterfølger til 9 til trods for, at ved optælling i 7ere vil 10 være efterfølger til 6 og efterfølgeren til 9 vil være 13. 10 betyder nemlig 1 bundt og 0 ubundtede, så med 7-bundtning tælles: 5,

6, bundt, bundt og 1, bundt og 2 osv., eller 5, 6, 10, 11, 12. Hvilket i øvrigt viser, at man aldrig bruger bundtstørrelsens ikon.

Mængdediskursen anerkender kun én måde at lægge sammen på: $2ti7 + 3ti5 = 5ti12 = 6ti2$. Herved skjules det faktum, at stakke som 3 4ere og 2 5ere kan sammenlægges på to måder, ovenpå eller ved siden af.

Ovenpå forudsætter ens enheder, dvs. enheden 4er skal veksles til 5er eller modsat. At skifte enhed kaldes teknisk proportionalitet, og udskydes til omkring 5. klasse, til trods for at det kan læres i første klasse. Men 3 4ere og 2 5ere kan også sammenlægges ved siden af hinanden som 9ere. Teknisk kaldes dette integration, der forbeholdes en lille elite i slutningen af gymnasiet til trods for at det kan indlæres i første klasse.

'Matematiksvag' er altså en falsk identitet påtvunget af en pastoral matematikdiskurs, som skjuler sit naturlige alternativ, matematik som naturvidenskab; både på skoleniveau og på universitetsniveau, hvor en afhandling om '1digit Mathematics' er blevet afvist, fordi den ikke holder sig inden for den herskende diskurs.

Matematiksvaghed er særlig udbredt i Danmark, fordi vi stadig benytter det Humboldtske dannelsessystem opfundet i Preussen for 200 år siden for at hindre demokrati og oplysning i at brede sig fra Frankrig, hjemsted for det andet demokrati installeret af Oplysningstiden. Det første demokrati i USA har som modstykke til den Humboldtske dannelse udviklet en demokratisk oplysningsskole, hvor så mange som muligt oplyses så meget som muligt.

I 2004 påviste OECD i sin undersøgelse af danske universiteter, at disse er utidssvarende. Vi bør derfor bede OECD om at lede en skolingskommission, som kan globalisere den danske primære, sekundære og tertiære skoling fra bund til top. Kun herved kan Humboldts dannelse ændres til demokratisk oplysning, hvilket samtidig vil ændre matematiksvage elever til matematikstærke.

Når engle bliver dæmoner

Kronikforslag JP 14.5.2009

Dan Browns "Engle og Dæmoner" handler om en ældgammel konflikt mellem formynderi og oplysning. Formynderiet er her repræsenteret ved den katolske kirke og dets katedral, Peterskirken i Rom. Og oplysningen er repræsenteret ved et hemmeligt broderskab, som nu får sin tredje og måske sidste chance for at komme formynderiet til livs. Først forsøgte det med naturvidenskab, så forsøgte det med demokrati og nu forsøger det med antistof udviklet i oplysningens katedral, forskningscentret CERN i Schweiz.

Her er det lykkedes at isolere grundstenen i alt naturens stof, antistoffet. Vort dannelsessystem fortæller, hvordan alt stof er opbygget af atomer, der består af en kerne med neutroner og protoner, hvorom der befinder sig elektroner. Men det undlader at fortælle, at en proton i virkeligheden er en neutron, som indeholder antistof i form af en anti-elektron, der frigjort vil møde elektronen og forvandle begge til ren strålingsenergi. En proces, der får solen og stjerner til at lyse. Og som sammen med sin modsatte proces, hvor stråling forvandles til stof og antistof, skaber og genskaber universet i al evighed.

Processen, hvor stof og antistof forvandles til stråling, kan kaldes en Big-Bang proces. Der findes tre sådanne. Universitet dør, når sorte huller og sorte anti-huller har opslugt alt omkringliggende stof. Og genfødes når disse mødes og forvandles til Big-Bang I, hvor alt stof forvandles til stråling. Efterhånden som universet udvider sig med lysets hast, forvandles noget stråling til stof og antistof, først til neutroner og anti-neutroner, senere til elektroner og anti-elektroner.

Vores del af universet består af neutroner. Når disse rammes af stråling, kan denne omdannes til en elektron og en anti-elektron, der straks opsuges af neutronen, som så bliver til det, der kaldes en proton. Elektronen venter udenfor, og proton og elektron danner tilsammen grundstoffet brint, som udgør langt den største del af universet.

Med skabelsen af stof skabes også den gensidige tiltrækning mellem stof, tyngdekraften. Denne samler efterhånden brintatomer til stjerner. Brint, som falder ind mod en stjerne, opaccelererer så voldsomt, at sammenstød presser anti-elektronerne ud af kernerne, hvor de møder elektronerne og forvandles til stråling, der sendes ud i rummet som lys. Denne proces kan kaldes Big-Bang II. De neutroner, som har mistet deres anti-elektron, slutter sig til andre protoner for at dele deres anti-elektroner. På denne måde producerer stjernen de tungere grundstoffer, hvoraf de lettere også kan afgive anti-elektroner ved sammenstød.

Til sidst er stjernens indre blevet så tung, at den knuses af sin egen tyngdekraft. Dette sammenbrud er så voldsomt, at alle anti-elektroner frigøres på én gang og møder alle elektronerne, hvilket giver anledning til Big-Bang III, hvor stjernen eksploderer som en supernova, der gøder det omliggende rum med grundstoffer,

hvis indbyrdes tyngdekraft sammentrækker dem til planeter, der indfanges af en stjerne til et planetsystem, som indfanges til en galakse af et sort hul, dannet af det voldsomme rekyl ved Big-Bang III. Med tiden opsluger de sorte huller deres galakser, og når de til sidst møder de sorte anti-huller, begynder det hele forfra med Big-Bang I.

I CERN bruger man ikke en stjerne, men en kraftig cirkulær elektromagnet til at opaccelerere brint til sammenstød. Hvis de frigivne anti-elektroner kan isoleres fra elektronerne, kan opbygges en beholder med antistof, der ved at lukke elektroner ind omdannes til en voldsom bombe.

Og det er netop, hvad de oplyste broderskab har til hensigt i romanen, at udløse Big-Bang IV i Peterskirken for en gang for alle at få afgjort kampen mellem formynderi og oplysning.

En kamp, som begyndte i antikkens Grækenland mellem demokratiets tilhængere, de vidende sofister, og dets modstandere, de bedrevende filo-soffer. Sofisterne hævdede, at demokrati forudsætter, at folket oplyses om forskellen mellem natur og vedtægt for at undgå formynderi af vedtægt præsenteret som natur. Modsat hævdede filosofferne, at vedtægt er illusion, da alt fysisk er eksempler på metafysiske former, som kun kan ses af filosoffer uddannet på Platons akademi. Derfor er også demokrati en illusion, så folket skal ikke oplyses, men overlades til filosoffernes formynderi.

Den kristne kirke overtog gladelig dette formynderi, blot erstattedes de metafysiske former med Herren, hvis vilje ske i himlen og på jorden, og hvis vilje er uberegnelig, hvorfor alt mennesker kan gøre er at tro, bede og gå i kirke. Samtidig omdannedes Platons akademier til klostre til studium af de hellige skrifter.

Oplysningen fik comeback med trekløveret Brahe, Kepler og Newton. Brahe insisterede på, at viden om naturen skal hentes, ikke i biblioteket, men i laboratoriet. Han byggede et observatorium og nedskrev her tabeller over planeternes bevægelse mellem stjernerne. På baggrund af disse tabeller fremsatte Brahe og Kepler hver deres fortolkning. Brahe mente, at solen bevægede sig rundt om jorden, som kirken sagde. Kepler mente det modsatte. Man kunne ikke afgøre, hvem der havde ret, da man ikke kunne opsende nye planeter.

Løsningen kom med Newton. Forskning skal finansieres, og dengang kom pengene fra den lukrative handel, hvor sølv fra Europa blev byttet med silke og peber fra Indien. Portugiserne kom først og besatte Afrikas kyst for at hindre andre i at sejle til Indien. Englænderne måtte derfor sejle på åbent hav og navigere efter månen. Men hvordan bevæger månen sig? Mellem stjernerne naturligvis, sagde alle. På nær Newton, der i stedet hævdede, at månen falder mod jorden ligesom æblet. Men månen rammer jo ikke jorden? Det gør æblet heller ikke, hvis det får et puf, så det først begynder at krumme mod jorden, når denne også er krummet, hvorved æblet vil udføre et evigt fald mod jorden, nøjagtig som månen. Men begge følger vel Herrens vilje? Nej, begge følger deres egen vilje, som er beregnelig, da den kan sættes på formel. Derfor bør man gå i skole for at blive oplyst og lære at regne.

Hermed skabte Newton grundlaget for oplysningstiden: ”Når æbler og måner følger deres egen vilje og ikke Herrens vilje, kan vi mennesker vel gøre det samme og erstatte Herrens og Herremandens dobbeltformynderi med demokrati?”. Resultatet blev to demokratier, et i USA og et i Frankrig.

USA har stadig sin første republik, Frankrig har nu sin femte. For den tyske enevælde brød sig ikke om demokrati, og sendte en hær ind for at kvæle det, men forgæves, da det blev forsvaret af et folk vækket af løftet om frihed, lighed og broderskab. Tyskerne forsøgte igen med det resultat, at Frankrig besatte Preussen. For at bekæmpe demokratiet satte den tyske enevælde adelsmanden Humboldt til at udvikle anti-oplysning i form af dannelse, en blanding af nationalisme og romantik formidlet gennem en skole for folket. Denne folkeskole geninstallerede formynderiet ved at fremstille verden som skabt af en Ånd, hvis værk dog kun kan forstås af en udvalgt elite. Derfor skulle alle gå i folkeskolen, men kun de bedste skulle videre til Humboldt-gymnasiet, hvoraf kun de bedste skulle videre til Humboldt-universitetet, hvoraf kun de bedste skulle bestå, hvoraf kun de bedste kunne få embede i centraladministrationen. Dette Humboldtske dannelsessystem spredte sig til hele Europa, hvis dannelsesskoler derfor kom, ikke i oplysningens, men i formynderiets tjeneste.

I Browns roman findes formynderiet i Peterskirken. I virkelighedens verden har denne filialer overalt i EU i form af Humboldt-universiteter, som med sine linjeopdelte uddannelser sikrer, at kun de bedste kommer igennem. Virkelighedens oplyste broderskab er de amerikanske oplysnings-universiteter, hvor så mange som muligt oplyses så meget som muligt. Og som derfor har sat den internationale standard uden for EU. Og som i stedet for en nationalistisk folkeskole efterfulgt af et linjeopdelt todelt Humboldt-system for de bedste, har

en grundskole til børn, og til de unge en highskole opdelt i halvårs blokke med mulighed for at tage universitetsblokke det sidste skoleår.

I Browns roman bekæmpes formynderi med antistof. I virkelighedens verden bekæmpes den Humboldtske dannelse med anti-dannelse, dvs. med oplysning. Først når linjeopdeling for eliten erstattes med blokopdeling for alle, vil skolens engle ophøre med at være dæmoner, der udøver formynderi over et folk fastholdt i dannelsens uoplysthed.

Mellemskole i stedet for skolelukning

Kronikforslag Politiken, 26.5.2009

Folkeskolen tappes i stigende grad af udgifter til specialundervisning, hvor elever fjernes fra klassen. Men hjælper det? Tilsyneladende kun lidt. For til afgangsprøverne har undervisningsministeriet måttet sænke bestågrænsen fra det internationale niveau på 60% korrekt besvarelse til 20% i skriftlig matematik. Og når elever kan bestå en afsluttende eksamen ved kun at regne hver femte opgave korrekt, så har der vist ikke fundet megen læring sted. Ydermere betyder de voksende udgifter til specialundervisning, at kommunerne må spare voldsomt på andre områder, f.eks. ved at fjerne skoler.

Skolelukning er et voksende og alvorligt problem, der truer Danmarks evne til at gøre sig gældende i den nye vidensøkonomi. Og tilsyneladende er problemet uløseligt. Eller er det? For hvis vi fjerner klasserne, kan man ikke længere fjerne elever til specialundervisning?

Så enkelt løses problemet uden for EU. Det kan EU bare ikke, fordi EU's skoler er linjeopdelte, så fagenes blokke integreres i flerårige forløb, så eleverne tvinges til at gå i faste klasser evt. med et eller flere tilvalgsfag. Uden for EU-skolen i stedet blokopdelte. Her holdes fagenes blokke adskilt, og den enkelte elev sammensætter selv sit halvårsskema, som gentages dagligt for at øge indlæringen. På en linjeopdelte skole er skemaet derimod præget af fagtrængsel, så der kan gå flere dage, inden man genser et fag.

Linjeopdeling med faste klasse er en fast bestanddel af skoletænkningen inden for EU, hele vejen op i gennem skolesystemet, fra folkeskolen over ungdomsuddannelserne til de korte, mellemlange og lange videregående uddannelser. Uden for EU-området findes faste klasser kun i primærskolen for børn, hvorimod sekundærskolen og den tertiære skole er opdelt i blokke.

Så klassen er ikke en naturlov, men en vedtægt, hvor alternativet er blokopdeling, både i folkeskolens sluttrin fra 7.-9. klasse, på ungdomsuddannelserne og på de videregående uddannelser.

De blokopdelte skoler uden for EU har intet problem med at opfylde den internationale skolenorm: 95% af en årgang har universitetsadgang som 18årig, og 50% har en universitetsseksamen som 22årig. EU's linjeopdelte skoler formår derimod ikke overholde denne standard. I Danmark går ca. halvdelen af en årgang på gymnasiet, hvoraf kun halvdelen går videre på universitetet, hvoraf kun halvdelen består. Det er således kun 13% af en årgang, som får en universitetsseksamen ifølge OECD's universitetsundersøgelse fra 2004. Dvs. en fjerdedel af den internationale norm.

Hertil kommer naturligvis de, som tilbydes sidelinjer uden for universitetet i form af 2årige eller 4årige uddannelser. De sidste kaldes oven i købet professions-bachelor for at kunne tælle med i den internationale statistik. Men de anerkendes ikke uden for EU, fordi undervisningen foregår uden for universitetet, så underviserne mangler forskerbaggrund, og fordi de ikke er blokopdelte, så nogle blokke kan tages på andre universiteter.

Faktisk er ingen af EU's bachelorgrader gangbare uden for EU, da EU kun tilbyder 3årige bachelorgrader, hvor den internationale norm er 4årige grader, som er opdelt i blokke, så man hurtigt kan supplere med nye blokke i tilfælde af arbejdsløshed efter endt uddannelse eller jobskifte senere i livet. Dvs. så en gymnasielærer med få blokke kan blive folkeskolelærer eller ingeniør, eller modsat. EU's bachelorgrader er endvidere linjeopdelte, så det stort set er umuligt at skifte universitet eller linje uden at skulle begynde forfra.

Oven i købet påtvinges danske studerende en mastergrad efter endt studium, til trods for at den internationale norm er at afslutte med en bachelorgrad. OECD bebrejder endvidere danske mastergrader for at være universitetsrettet i stedet for erhvervsrettet. Det betyder, at kan man ikke få job inden for sit fagområde, er hele linjeuddannelsen spildt. Man må så stille sig tilfreds med et underbetalt timelærerejob på et universitet, eller acceptere ufaglært arbejde uden for sit fagområde.

Så når EU vælger linjeopdeling frem for den internationale norm, blokopdeling, har det uheldige konsekvenser hele vejen op gennem uddannelsessystemet.

Linjeopdeling i folkeskolen fører til faste klasser, hvis elever alle tvinges til at følge samme flerårige fagforløb, uanset om interessen eller modenheden er til stede eller ej. Denne tvang er udtryk for et formynderi, som naturnødvendigt medfører et behov for specialundervisning, hvor nogle eleverne fjernes fra klassen til ekstra undervisning, dog kun hvis de visiteres til det af et omfattende og tidkrævende administrationsapparat. Og dette medfører med stor sandsynlighed mobning i klassen, hvilket igen giver de mobbede nedsat læringslyst og ønske om skoleskift.

Yderligere vil der i faste klasser hurtigt opstå en norm for, hvordan man forholder sig til læringen. Tit vil denne norm betyde mobning af elever, som læser lektier og deltager aktivt i undervisningen. Sådanne normer er en del af det gruppepres, som opstår i grupper, der tvinges til at være sammen gennem lang tid. Hvor effektivt gruppepres modvirker læring, ses af den lave bestågrænse i matematik. Det lave læringsniveau forstærkes af, at eleverne skal vente tre år, før de kan gå til eksamen. Og eksamen kan ikke tages om, heller ikke hvis karakteren er under 7, hvilket den er for mange.

Ved blokopdeling undgås alle disse problemer. Hvis folkeskolens sluttrin organiseres som en blokopdelt mellemskole, vil den enkelte elev kunne tilpasse sit blokvalg til interesse og modenhed. Med fraværet af faste klasser vil også specialundervisning forsvinde. Med halvårlige blokhold vil der ikke være tid nok til at gruppepres opstår, hverken mht. til læring eller til enkeltelever. Dvs. også mobning og vægring mod lektielæsning vil forsvinde. Eleverne vil afslutte hver blok med en skriftlig karakter, som er et gennemsnit af de løbende prøver og en afsluttende prøve. Og en prøve kan altid tages om, hvis karakteren ikke er blandt de tre øverste.

Mundtlige karakterer er et ukendt fænomen uden for Danmarks grænser, hvor man undrer sig over den inhabilitet, som opstår, når samme person giver både undervisningen og karakteren for denne, uden at basere karakteren på en skriftlig præstation. Spørges gymnasieelever, hvordan læreren giver mundtlige karakterer, er der stor opbakning til det svar, som siger, at man får en middelkarakter ved blot at møde op og bidrage med generelle indlæg, men behøver ikke læse lektier. Omvendt nytter det ikke meget at læse lektier, får selv om man kan disse på fingrene, kan man alligevel sjældent få en af de to øverste karakterer.

Brugen af mundtlige karakterer betyder således, at store dele af det danske skolesystem kan siddes af uden at læse lektier. Først siddes folkeskolen af, så gymnasiet, og til sidst læreruddannelsen, hvor man selv certificeres til at uddele mundtlige middelkarakterer til de, der deltager i den generelle snak. At den danske snakkeskole har problemer med skriftlige fag fremgår af sænkningen af bestågrænsen i matematik til 20% i folkeskolen og til 40% i gymnasiet. Samt af, at flere og flere skriftlige eksaminer nedlægges eller begrænses, både i tysk, matematik og dansk.

Der er ellers en udbredt politisk vilje til at globalisere det danske skolesystem, så vi kan være en af de førende nationer i vidensøkonomien. Man har således accepteret den internationale norm, men er desværre nødt til at snyde med talemåderne for at opfylde denne. I stedet for at have som mål, at 95% af en årgang har universitetsadgang som 18årig, siger man at 95% skal have en ungdomsuddannelse. I en blokopdelt skole vil en afsluttet sekundærskole automatisk betyde universitetsadgang, man kan endog læse universitetsblokke det sidste år på sekundærskolen. Dette er ikke muligt på en linjeopdelt skole, hvor kun de gymnasiale linjer giver universitetsadgang. Og endda kun til de højeste karakterer, da også de videregående uddannelser er linjeopdelte, hvilket betyder adgangs begrænsning. Samt at det er umuligt at læse universitetsblokke det sidste gymnasieår.

På en blokopdelt skole er det intet problem at afslutte sekundærskolen som 18årig. På en linjeopdelt skole er afslutningsalderen ofte 20 år som følge af omvalg af linje eller indskydelse af et ekstra tiende skoleår til at overveje linjevalget.

Ligeledes omformuleres den internationale norm, at 50% skal have en bachelorgrad til 50% skal have en videregående uddannelse. Så kan man nemlig også medtælle de videregående uddannelser uden for universitet, såvel 2årige diplomgrader som 4årige professionsbachelorgrader.

Men hvorfor snyde med talemåderne for at overholde den internationale norm? Hvorfor ikke bare lytte til OECD's råd og samle al tertiær undervisning på universiteter, og gøre både det sekundære og tertiære niveau blokopdelt i stedet for linjeopdelt?

Fordi ikke kun Danmark, men hele EU er bundet af tysk dannelses tænkning. At denne binding er meget stærk fremgår af, at vi ikke kan tale skoling uden at bruge ordet dannelse: 'Vort uddannelsessystem tilbyder de uddannelsessøgende mange forskellige uddannelsesmuligheder, så de har rig mulighed for at uddanne sig'.

Uden for EU kendes begrebet dannelse ikke, man ved simpelthen ikke, hvad vi taler om. Her har skolen som formål at oplyse så mange som muligt så meget som muligt. Og det, der skal oplyses, er den omverden, man som voksen skal forsøge at klare sig bedst muligt i. Denne omverden oplyses ved at blive beskrevet med ord og tal. Og disse beskrivelser opdeles i fag, som består af blokke, som den enkelte kan tilvælge indtil det niveau, hvor interessen går i en anden retning. Naturligvis kan blokprøver tages om, indtil man er oplyst om blokkens omverdensudsnit. Og naturligvis behøver man ingen centraladministration til at stille opgaver, omgivelserne stiller selv opgaverne.

På dannelsesskolerne er situationen helt modsat. Hvor diagnosen på en oplysningsskole er 'DET er uoplyst', er diagnosen på en dannelsesskole 'DU er udannet'. Det er enkelt at undersøge, i hvilken grad DET er oplyst. Det er straks vanskeligere at undersøge, i hvilken grad DU er dannet, for hvad er dannelse egentlig? Det må man spørge universitetet om, og her er svaret, at det spørgsmål er så svært, at man har måtte oprette en særlig videnskab, didaktik, til at fastlægge dannelsens indhold. Men som andre videnskaber kan heller ikke didaktikken oplyse omverdenen, kun hvad den selv har skrevet om omverdenen.

Der er derfor stor forskel på de lærere, der uddannes i et linjeopdelte dannelsessystem og i et blokopdelt oplysningssystem. På de linjeopdelte skoler er læreruddannelsen forvist fra universitetet til særlig lærerskoler, seminarier, hvor de studerende må bruge meget tid til at studere didaktik, som mange opfatter som ren tågesnak. Ikke underligt, at Danmark har en voldsom lærermangel. Et problem, som ikke kendes på blokopdelte skoler, for her foregår læreruddannelsen på blokopdelte universiteter med mulighed for gennem ekstra blokke at skifte job til og fra lærerjobbet. Ligeledes betyder fraværet af didaktik, at man kan bygge flere fagblokke ind i læreruddannelsen.

Historisk går modsætningen mellem dannelse og oplysning tilbage til striden mellem formynderi og demokrati i antikkens Grækenland. Her hævdede demokratiets tilhængere, sofisterne, at for at praktisere demokrati skal folket oplyses om forskellen mellem natur og vedtægt, ellers påtvinges folket formynderi af vedtægt præsenteret som natur. Modsat hævdede demokratiets modstandere, filosofferne, at al vedtægt er en illusion, da alt fysisk er eksempler af metafysiske former, som kun kan ses af filosoffer uddannet på Platons akademi. Det græsk demokrati var baseret på sølvminer uden for Athen. Da disse var tomme, forsvandt også demokratiet. Den kristne kirke videreførte Platons formynderilære, blot omdannedes Platons akademier til klostre.

Det næste oprør mod formynderi kom i 1600-tallet, da naturvidenskaben påviste, at jorden bevæger sig rundt om solen, og ikke modsat som kirken påstod. Samt påviste, at månen falder mod jorden ligesom æblet, begge følgende deres egen beregnelige vilje i stedet for Herrens uberegnelige vilje.

Naturvidenskabens oprør mod kirken førte til Oplysningstiden: Når faldende æbler følger deres egen vilje, kan mennesker gøre det samme og erstatte formynderi med oplysning. Resultatet blev to demokratier, et i Nordamerika og et i Frankrig.

Den tyske enevælde bekæmpede det franske demokrati, forsvaret af et folk vækket af oplysning, ved at vække det tyske folk med dannelse og nationalisme byggende på romantikkens modstand mod oplysning.

I oplysningslande har mange unge som 25årig både job, familie og de tre børn, der sikrer landets reproduktion. Modsat dannelseslandene, hvor linjeopdelingen bevirker, at de unge er tæt på 30 inden de afslutter uddannelsen og stifter familie. Denne forsinkelse betyder, at der i EU kun fødes 1,5 barn pr. familie i gennemsnit, hvilket vil reducere EU's befolkning med 90% til 10% på 200 år.

Samtidig findes i Danmark en voksende tosproget befolkningsdel, som har svært ved at blive oplyst i en linjeopdelt snakkeskole, og som derfor må forlade skolen uden eksamen.

Skal vi løsrives fra det tyske dannelsesbegreb må vi nedsætte en OECD-ledet skolingskommission, som kan globalisere den danske sekundære og tertiære undervisning, så linjeopdeling erstattes af blokopdeling, så 3årige bachelorgrader erstattes af 4årige. Og så den nuværende 3årige linjeopdelte ungdomsuddannelse fra 10. klasse erstattes af en blokopdelt 4årig sekundærskole fra 7. klasse.

Men indtil da kan omstillingen fra dannelsesskoler til oplysningsskoler hjælpes på vej, ikke ved at fjerne skoler, men ved at omdanne dem fra linjeopdelte folkeskoler til blokopdelte mellemaskoler, som fjerner klasser i stedet for at fjerne elever.

Har Humboldt-universitetet en fremtid

Kronikforslag Politiken 1.6.2009

En kort tur til Nordamerika vil hurtigt vise, at der findes to vidt forskellige slags universiteter, samt at der findes to vidt forskellige slags skolesystemer. Ja faktisk behøver man kun at slå op på systemernes hjemmesider for at se forskellen. I Danmark og det meste af EU er skolesystemet linjeopdelt hele vejen igennem. I Nordamerika og de fleste steder uden for EU er skolesystemet blokopdelt efter barneskolen.

En linjeopdeling udtrykker formynderi, da eleverne påtvinges en fast klasse, som de skal følge en årrække, inden de kan få lov til at gå til eksamen. Og denne eksamen kan ikke tages om. Også i ungdomsuddannelserne skal de vælge mellem et antal linjer, hvor de igen påtvinges en bestemt klasse og igen må vente 2-3 år før de kan gå til eksamen. Endelig er også den videregående uddannelse opdelt i et utal af ukoordinerede linjer, så man oftest må begynde helt forfra, hvis man skifter universitet eller linje.

En blokopdeling udtrykker frihed, da den enkelte elev selv kan sammensætte sit halvårsskema, som gentages dagligt for at øge indlæringen. Prøver afholdes undervejs i halvårsblokken, og kan altid tages om. Det sidste år på et skoletrin er der mulighed for at tage blokke fra det næste skoletrin. F.eks. er det muligt at tage universitetsblokke det sidste år på ungdomsuddannelsen.

Men gør det en forskel, om skolesystemet er linjeopdelt eller blokopdelt?

Et blokopdelt skolesystem består af en primærskole for børn, en sekundærskole for unge ofte opdelt i en mellem- og en highskole. Samt en tertiær skole for professioner, alle samlet på et universitet. Statistikken viser, at 95% af en årgang har universitetsadgang som 18-årig, og at mindst 50% har en universitetsseksamen som 22-årig. Statistikken viser endvidere, at jobmarkedet er velforsynet med universitetsuddannet arbejdskraft, og at denne arbejdskraft er fleksibel, idet man altid kan supplere sin eksamen med et par ekstra blokke i tilfælde af arbejdsløshed eller ønske om jobskifte. Statistikken viser, at en blok typisk afsluttes med en af de tre højeste karakterer. Endelig viser statistikken, at lande med et blokopdelt skolesystem er i stand til at reproducere sig selv, idet der fødes mindst 2,1 barn pr. familie.

Et linjeopdelt skolesystem begynder med en grundskole for alle. Herefter udvælges den bedste halvdel til en universitetsforskole, kaldet en Humboldt-gymnasium skabt af Humboldt i Berlin for 200 år siden. Karaktergrænser sørger for, at kun den bedste halvdel får adgang til Humboldt-universitetet, hvor kun den bedste halvdel består fordi alle påtvinges en mastergrad efter endt uddannelse. Af disse får den bedste halvdel et fast job inden for deres fagområde. De øvrige må tage til takke med et underbetalt timelærer-job på et universitet, eller søge fast arbejde uden for deres fagområde; eller begynde helt forfra på en af de mange andre parallelle linjer. Statistikken viser i runde tal, at 25% har universitetsadgang typisk som 20-årig, da mange indlægger et ekstra skoleår for at kunne vælge den rette linje efter grundskolen. Samt at 13% har en universitetsseksamen typisk tæt på 30 år, idet mange indlægger flere ekstra år før de vælger linje. Og oftest tvinges man til at starte helt forfra ved skift af linje eller universitet, idet hverken linjer eller universiteter er koordinerede. Dog kan være heldig at spare et halvt år på den nye linje via en såkaldt meritbedømmelse. Statistikken viser endvidere, at der er stor og voksende mangel på højt uddannet arbejdskraft inden for stort set alle områder: teknologi, sundhed, undervisning mm. Statistikken viser, at de afsluttende karakterer typisk ligger under en af de tre højeste karakterer, ja Danmark har måttet sænke bestågrænsen i afsluttende skriftlig matematik fra det internationale niveau på 60% korrekt besvarelse til 40% i gymnasiet og til 20% i folkeskolen, ligesom man har måttet fjerne flere skriftlige eksaminer i tysk og matematik, fordi karaktererne var pinligt lave. Endelig viser statistikken, at lande med et linjeopdelt skolesystem ikke er i stand til at reproducere sig selv, idet der fødes i gennemsnit 1,5 barn pr. familie i EU, hvilket vil nedsætte EU's befolkningstal med 90% til 10% på 200 år.

Yderligere forskelle viser sig ved at tilbringe en uge inden for hvert af de to skolesystemer.

En linjeopdelt skole har faste klasser, men et besøg i disse er tit et sørgeligt syn. Kun få elever deltager aktivt i undervisningen, mange har lagt overkroppen på bordet eller småsnakker forstyrrende med sidemanden. I frikvarteret bliver klassen siddende og venter på, at den næste lærer skal komme. I ventetiden sker ofte mobning af elever, som læser lektier, som deltager i undervisningen, eller som vanskeligt kan følge med, og som derfor fjernes fra klassen for at blive sendt til specialundervisning. 'Flider' og 'taber' er to ord, der ofte bruges i mobningen. Det viser sig, at en del af klassen allerede har forladt denne og søgt på privatskoler eller efterskoler, hvis forældrene har råd til det. Ligeledes viser det sig, at skolernes økonomi er meget trængt af de store omkostninger, det er ved at oprette specialundervisning. På ungdomsuddannelserne observeres ligeledes udbredt inaktivitet i klasserne, dog er larmen nu erstattet af passivitet. Også her har flere elever forladt klassen, for i stedet at forsøge en af de andre linjer. Eleverne giver udtryk for, at det ikke kan betale sig at læse lektier, for bare man deltager i den generelle snak, får man en middelkarakter, og man kan som regel aldrig få en af de to højeste karakterer, uanset om man kan sine lektier på fingrene.

På en blokopdelt skole deltager de fleste aktivt i undervisningen. I frikvarteret forlades blokholdet for at gå til et andet blokhold, dvs. der er ikke tid til at opbygge gruppepres. Når én flerårig fast klasse erstattes af mange halvårslige hold, forsvinder både specialundervisning, hvor elever midlertidig fjernes fra klassen, og mobning, som tvinger elever ud af klassen for evigt. De sparede omkostninger bruges til at udbyde fagblokke på flere forskellige niveauer, både for de langsomt og for de hurtigt lærende. Læreren skal ikke bruge lang tid på at repetere, for blokken mødes dagligt. På det sidste skoleår er det muligt at vælge universitetsblokke, så eleverne kan påbegynde en universitetsuddannelse året før de påbegynder universitetet.

Det blokopdelte universitet omfatter al tertiær undervisning, så man kan påbegynde et universitet det sidste år i sekundærskolen, og så man altid kan supplere sin uddannelse med ekstra blokke senere i livet. Der er universitetsadgang for alle 18årige, idet universitetet tilbyder ekstra blokke til de, der ikke fik taget de relevante blokke i sekundærskolen. Man kan afslutte universitetet med en toårig diplomgrad, som giver adgang for visse job, og som muliggør udvidelse til en fireårig bachelorgrad ved at tage ekstra blokke.

Men hvorfor er skolesystemerne så forskellige i EU og i Nordamerika?

Fordi EU stadig holder fast på tysk dannelsesestænkning. Faktisk kan man ikke tale skoling uden at bruge ordet dannelse: 'Vort uddannelsessystem tilbyder de uddannelsessøgende mange forskellige uddannelsesmuligheder, så de har rig mulighed for at uddanne sig'.

Uden for EU kendes begrebet dannelse ikke, man ved simpelthen ikke, hvad vi taler om. Her har skolen som formål at oplyse så mange som muligt så meget som muligt. Og det, der skal oplyses, er den omverden, man som voksen skal forsøge at klare sig i bedst muligt. Og som oplyses ved at blive beskrevet med ord og tal. Disse omverdensbeskrivelser opdeles i fag, som består af blokke, som den enkelte kan tilvælge indtil det niveau, hvor interessen går i en anden retning. Naturligvis kan blokprøver tages om, indtil man er oplyst om blokkens omverdensudsnit. Og naturligvis behøver man ingen centraladministration til at stille opgaver, omgivelserne stiller selv opgaverne.

På dannelsesskolerne er situationen helt modsat. Hvor diagnosen på en oplysningsskole er 'DET er uoplyst', er diagnosen på en dannelsesskole 'DU er udannet'. Det er enkelt at undersøge, i hvilken grad DET er oplyst. Det er straks vanskeligere at undersøge, i hvilken grad DU er dannet, for hvad er dannelse egentlig? Det må man spørge universitetet om, og her er svaret, at det spørgsmål er så svært, at man har måttet oprette en særlig videnskab, didaktik, til at fastlægge dannelsens indhold. Men som andre videnskaber kan heller ikke didaktikken oplyse om omverdenen, kun om hvad den selv har skrevet om omverdenen.

Derfor er der stor forskel på de lærere, der uddannes i et linjeopdelte dannelsessystem og i et blokopdelt oplysningssystem. På de linjeopdelte skoler er læreruddannelsen forvist fra universitetet til særlig lærerskoler, seminarier, hvor de studerende må bruge meget tid til at studere didaktik, som mange opfatter som ren tågesnak. Ikke underligt, at Danmark har en voksende lærermangel. Et problem, som ikke kendes på blokopdelte skoler, for her foregår læreruddannelsen på blokopdelte universiteter med mulighed for gennem ekstra blokke at skifte job til og fra lærerjobbet. Ligeledes betyder fraværet af didaktik, at flere fagblokke kan bygges ind i læreruddannelsen.

Historisk går modsætningen mellem dannelse og oplysning tilbage til striden mellem formynderi og demokrati i antikkens Grækenland. Her hævdede demokratiets tilhængere, sofisterne, at for at praktisere demokrati skal folket oplyses om forskellen mellem natur og vedtægt, ellers påtvinges folket formynderi af vedtægt præsenteret som natur. Modsat hævdede demokratiets modstandere, filosofferne, at vedtægt er en illusion, da alt fysisk er eksempler af metafysiske former, som kun kan ses af filosoffer uddannet på Platons akademi. Det græsk demokrati var baseret på sølvminer uden for Athen. Da disse var tomme, forsvandt også demokratiet, men ikke akademiet, som senere blev videreført af den kristne kirke blot omdøbt til først klostre, som reformationen omdannede til universiteter.

Næste oprør mod formynderi kom i 1600-tallet, da naturvidenskaben påviste, at jorden bevæger sig rundt om solen, og ikke modsat som kirken påstod. Samt påviste, at månen falder mod jorden ligesom æblet, begge følgende deres egen beregnelige vilje i stedet for Herrens uberegnelige vilje.

Naturvidenskabens oprør mod kirken førte til Oplysningstiden: Når faldende æbler følger deres egen vilje, kan mennesker gøre det samme og erstatte formynderi med oplysning. Resultatet blev to demokratier, et i USA og et i Frankrig. USA har stadig sin første republik, Frankrig sin femte, da Preussen flere gange forsøgte at vælte den.

Først fik Frankrig overtaget ved at mobilisere folket med oplysning og demokrati. Så mobiliserede Preussen sit folk med nationalisme og dannelse: For at konkurrere med et oplyst demokrati, der havde afskaffet adelens privilegier, måtte enevælden skabe en stærk centraladministration, samt en skole, der kunne udskille eliten til centraladministrationen. Til dette job valgtes Stein, der for at opvække nationalismen ansatte nyhumanismens fader, Humboldt, til at skabe et nationalistisk skolesystem.

Humboldt baserede skolen på dannelse, et begreb fra romantikken, der gjorde oprør mod Oplysningstiden ved at geninstallere en metafysisk formynder, Hegels Verdensånd, der udtrykker sig gennem folkets historie og gennem kunst, hvorfor skolen bør fokusere på folkets fortid, samt på de folk, hvor kunsten spillede en stor rolle, antikkens grækere og romere.

Den Humboldtske dannelse har altså rødder i nationalisme, klassisk æstetik, eliteudvælgelse og i ønsket om at holde folket uoplyst, da oplysning fører til demokrati. Disse elementer findes stadig i EU's dannelsessystemer, også den danske. Faget, som burde hedde 'talesprog', kaldes i stedet 'dansk', og det påtager sig rollen som dannelsens vogter ved at sætte den nationale 'skønne' litteratur i fokus.

OECD forsøgte at advare mod linjeopdelt dannelsesetænkning i sin universitetsundersøgelse fra 2004, der er tilgængelig på forskningsministeriets hjemmeside. Her præsenteres den som udenlandsk ros til den danske universitetsreform, til trods for at den er det diametralt modsatte, en pinlig dumpning af de danske Humboldt-universiteter, naturligvis på traditionel angloamerikansk vis: I første del af sætningen fremsættes den ros, der skaber kontakten med samtalepartnern; herefter følger så det egentlige budskab. Eksempelvis skrives på side 7: 'Det er imponerende, hvordan danske universiteter har skabt nobelpristagere, men den skærpede konkurrence i den globale økonomi kræver udvikling af en vidensøkonomi, hvilket er universiteternes ansvar.'

Herefter følger en sønderlemmende kritik af de danske universiteter: Til trods for at det danske undervisningssystem er verdens bedst finansierede, får kun 13% af en årgang en universitetseksamen, hvilket er under ¼ af international standard. Danske universiteter uddanner primært til universitetsansættelse, og tvinger oven i købet de studerende til at afslutte studiet med en mastergrad, hvor den internationale standard er afslutning med en bachelorgrad, der evt. senere kan udbygges med en erhvervsrettet mastergrad. Danske universiteter har udelukket den vigtige læreruddannelse, så danske lærere tvinges til at modtage undervisning af ikke-forskeruddannet personale på enkelt-fakultære institutioner. Danske universiteter er opdelt på tre forskellige ministerier, hvor udlandet nøjes med ét ministerium for tertiær undervisning. Som konsekvens er dansk tertiær undervisning opdelt i et ual af blindgydeagtige linjer, der besværliggør overgangen mellem disse.

Skal vi løsrives fra det tyske dannelsesbegreb, må vi nedsætte en OECD-ledet skolingskommission, som kan globalisere den danske sekundære og tertiære undervisning, så linjeopdeling erstattes af blokopdeling, så 3årige bachelorgrader erstattes af 4årige. Og så den nuværende 3årige linjeopdelte ungdomsuddannelse fra 10. klasse erstattes af en blokopdelt 4årig sekundærskole fra 7. klasse.

Europa er stadig besat af Tyskland

Kronikforslag JP 12.5.2010

Tyskland har besat Europa to gange. Hitlers besættelse varede kun kort tid og blev ophævet med amerikansk hjælp. Humboldt-universitetets besættelse af Europa har nu stået på i 200 år og ser ud til at fortsætte endnu 200 år, indtil den europæiske befolkning er uddød på grund af det alt for lave fødselstal, Humboldt-universitet påtvinger de europæiske lande. Under Hitlers besættelse forsvandt i gennemsnit ½ millioner jøder om året. Under Humboldt-universitetets nuværende besættelse forsvinder i gennemsnit 2 millioner europæere om året. Alligevel tiljubles Humboldt-universitetet af alle, på trods af kraftige amerikanske advarsler.

Overalt i verden anses et universitet for samfundets vigtigste institution, for evnen til at konkurrere i den nye globale vidensøkonomi afhænger af, hvor stor en del af en ungdomsårgang, man kan få gennem universitetet. Den internationale standard er 50%. Japan og Korea ligger langt over. De europæiske Humboldt-lande ligger langt under. Danmark ligger f.eks. på 13% ifølge OECD's universitetsundersøgelse fra 2004, der findes på forskningsministeriets hjemmeside.

Bag betegnelsen 'universitet' gemmer der sig nemlig to typer universiteter, det oplysende angloamerikanske universitet, og det formynderiske Humboldt-universitet fra Berlin. Siden antikken har det formynderiske

universitet haft magten. Men nu breder det oplysende universitet sig over hele verden. Kun i Europa holder det formynderiske universitet endnu stand.

Det oplysende universitet er del af et oplysende skolesystem, som stammer fra oplysningstiden. Det oplysende skolesystem består af fire dele. Først en primærskole for børn, så en sekundærskole for unge, så en tertiærskole for profession, og endelig en ekspertskole for ekspertise og forskning.

I det oplysende skolesystem har 95% af en årgang universitetsadgang som 18årig, og fire år senere har halvdelen en modulopbygget universitetseksamen, der kan suppleres med andre moduler, hvis man ikke kan finde arbejde, eller hvis man senere i livet ønsker at skifte job. Som 25årig har de fleste både job og familie; samt de tre børn, der sikrer, at landet kan reproducere sig selv: en til mor, en til far og en til landet.

Humboldt-universitetet nægter at modtage de unge direkte fra sekundærskolen. De unge skal først bestå en optagelsesprøve på et Humboldt-gymnasium, hvor kun kandidater fra Humboldt-universitetet må undervise. Kun den bedste halvdel af de unge får adgang til Humboldt-gymnasiet, og af disse får kun den bedste halvdel adgang til Humboldt-universitetet, hvor halvdelen bortdumpses, så kun 13% kommer igennem som 29årige.

Humboldt-universitetets afvisning af demokratiets sekundærskole har uhyggelige konsekvenser. Halvdelen af de unge gennemfører kun halvdelen af sekundærskolen og berøves dermed muligheden for at få en universitær tertiær uddannelse. Den anden halvdel bruger en stor del af ungdommen på at afprøve forskellige uddannelser, der på grund af manglende koordinering må påbegyndes forfra, hver gang man skifter spor. Først midt i 30'erne får de unge tid til at tænke på børn. Og da er det så sent, at de kun når at få 1,5 barn i gennemsnit pr. familie, hvilket vil reducere befolkningen til 10% på 200 år. Samtidig bevirker Humboldt-universitetets lave produktivitet på 13%, at der er alvorlig mangel på uddannet personale inden for vigtige arbejdsområder som sygepleje, undervisning og ingeniørfag.

Historisk blev Humboldt-universitetet skabt i Berlin omkring år 1800 som enevældens modtræk mod det franske oplyste demokrati. Oplysningstiden var en reaktion mod det dobbelt-formynderi, der havde hersket siden antikken, hvor demokratiet kun havde en kort levetid finansieret af det sølv, der fra Indien kunne hjemkøbe peber og silke, som kunne videresælges med stor fortjeneste.

Skal folket styre, skal det først oplyses. Det sørgede de vidende, sofisterne, så for. De oplyste om vigtigheden af at skelne natur fra vedtægt. Ellers ville de bedrevidende, filo-sofferne, udøve skjult formynderi ved at fremstille deres vedtægt som natur, der ikke kunne ændres.

Filosoffen Platon hævdede således, at der ikke findes vedtægt, kun natur: Alt fysisk er eksempler på metafysiske former, som kun de bedrevidende kan se. Folket bør derfor opgive demokratiet og underkaste sig formynderi ledet af filosoffer uddannet på Platons akademi.

Den kristne kirke omdannede akademiet til klostre, men bibeholdt Platons metafysiske formynderilære repræsenteret af en metafysisk Herre og dennes fysiske repræsentant, fyrsten.

Herrens og fyrstens dobbeltformynderi herskede, indtil man fandt sølv i Sydamerika. De tungtlastede spanske sølvskibe var et let bytte for de hurtige engelske skibe, der så blot skulle sejle videre til Indien og bytte sølvet med peber og silke. Desværre kunne man ikke søge havn i Afrika, for her sad portugiserne allerede, så man måtte sejle på åbent hav, hvor man kun havde månen at sejle efter.

Men hvordan bevæger månen sig? Mellem stjernerne naturligvis. Nej, sagde englænderen Newton, og fremsatte den sætning, der lagde grunden til oplysningstiden og til industrisamfundet, og som burde stå over alle skoler i hele verden: Månen bevæger sig ikke mellem stjernerne, månen falder mod jorden ligesom æblet.

Men hvorfor falder månen og æblet mod jorden? Formyndernes svar var klart: På grund af en vilje, som bor i det metafysiske, som er uberegnelig, og som kun kan kontaktes gennem tro, bøn og kirkegang. Nej, sagde Newton, på grund af en vilje, som bor i det fysiske, i tingene selv, som er beregnelig, og som kan studeres gennem oplysning, beregning og skolegang.

Med Newtons opdagelse af tyngdekraften genoplives sofisternes skepsis over for skjult formynderi: Når æblet kun adlyder egen vilje og ikke de to formynderes, hvorfor skulle mennesker så ikke gøre det samme og erstatte kirkegang med skolegang, og tro med oplysning?

Denne skepsis førte til oplysningstiden; og til dens to demokratier, et amerikansk og et fransk. USA har stadig sin første republik. Frankrig har derimod sin femte republik, for i Frankrigs nabolande frygtede de

tyske fyrster, at demokratiet skulle sprede sig. De sendte derfor en hær af lejetropper ind for at besætte Frankrig. Med det resultat, at Frankrig udråbte republikken og udskrev en værnepligtig hær, der var så effektiv, at Frankrig i stedet besatte de tyske fyrstendømmer.

Napoleon blev chokeret over at se det kaos af forskellige måleenheder, der fandtes i de utallige små fyrstendømmer, som Tyskland og Italien var opdelt i for at kunne beskytte sølvet på dets rejse fra Harzen til Venedig, hvor det havde finansieret den italienske renæssance. Så Napoleon tvangsmoderniserede Tyskland. Det tysk-romerske tusindårsrige blev ophævet i 1806, og metersystemet blev indført overalt.

De enevældige tyske fyrster brød sig ikke om denne demokratiske nyordning, og bad nyhumanismens fader, Humboldt, om at skabe et universitet i Berlin, som kunne være et modtræk til den demokratiske oplysningstænkning, der truede med at brede sig til hele Europa.

Humboldt var inspireret af Hegels ide om, at verden er styret af en Ånd, der sover i stenen, slumrer i planten, vågner i mennesket og kommer til udtryk gennem kunsten. For at se Åndens værk i kunsten må man lade sig danne. Dog kan ikke alle blive dannet, kun 'de udvalgte få, som vor gave forstå, som ej jordlænker binde, men hvis sjæle sig hæve til det eviges tinde', som det beskrives i romantikken af Adam Oehlenschläger.

På denne baggrund skabte Humboldt så Humboldt-universitetet, der skulle vende ryggen til det fysiske og udforske det metafysiske, forsynet med en forskole, Humboldt-gymnasiet, der skulle udskille eliten.

Det anti-oplysende Humboldt-universitetet blev modtaget med kyshånd af Europas enevældige fyrster. Efterhånden blev Europas enevælde ændret til demokrati, men enevældens Humboldt-universitet blev ikke ændret væsentligt og findes i dag stadig over det meste af Europa, hvor det holder de unge indespærret i så lang tid, at kun eliten uddannes, og alle kommer for sent i gang med at få børn.

Folkeskolens afløser: Den blokopdelte talentskole

Kronikforslag JP 17.11.2010

Overlevelse sikres af tilpasning til omverdenen. Krybdyr får årligt et talrigt afkom - pattedyr kan nøjes med nogle få, der tillærer sig omverdenens luner, så længe de pattes. Pattedyret mennesket rejste sig på bagbenene og frigjorde derved forbenene til gribere. Lyde for det grebne udvikler sprogets begreber. Dvs. mennesket kan dele både føde og viden med andre - og dermed sikre artens overlevelse med blot få unger.

Sproget består imidlertid af både et skriftsprog, et talesprog og et talsprog. Talesproget tillæres automatisk under opvæksten. Skriftsproget og talsproget kræver derimod en indlæring, en skoling. Der findes to forskellige skoleformer: EU har linjeopdelte dannelsesskoler, medens resten af verden har blokopdelte talentskoler.

Alle har et talent, mener den blokopdelte talentskole, og ser det som sin opgave at afdække og udvikle dette talent gennem blokopdelte læringsmøder med den omverden, den lærende er en del af; dvs. med samfund og natur samt disses to sprog, talesproget og talsproget.

Barnet har ikke behov for en kraftig opdeling af sin omverden, men har behov for at møde forskellige omverdensguider, lærere. Derfor udskiftes deres lærer hvert år, så lærerne kun underviser et bestemt klasseset i barneskolen i stedet for at følge en klasse.

Efter puberteten opdeles omverdenen i adskilte fagområder. For at finde sit talent skal den lærende møde forskellige fagblokke efter eget valg. For at udvikle talentet kan den lærende fravælge gølle fagblokke og tilvælge frugtbare. Det sker ved at sammensætte sit eget halvårsskema, som gentages dagligt, da daglige lektier i alle fag sikrer god indlæring.

De unge stortrives, da fraværet af faste klasser betyder fravær af specialklasser, man fravælger blot uheldige blokke næste halvår. Ligeledes forsvinder mobning, da der ikke er tid til at opbygge et gruppepres i halvårslige blokke.

Også lærerne trives på den blokopdelte talentskole. I barneskolens første klasser dækker læreren alle fire omverdensfag, der senere gradvist opdeles i fagområderne samfund & sprog og natur & matematik med først to og siden fire forskellige lærere. I skolen for de unge underviser lærerne i de to fag, der indgik som hovedfag i deres bachelorgrad. I begge skoleformer har lærerne egne lokaler, hvor de underviser samme årgang i barneskolen eller samme fagblokke i skolen for de unge.

Også skatteborgerne er tilfredse: Grundet fravær af specialklasser og mobning koster en blokopdelt skole lidt over det halve af, hvad en linjeopdelt skole koster. Og daglige lektier i alle fag sikrer et solidt læringsudbytte.

Den blokopdelte talentskole blev skabt af oplysningstidens første republik, den amerikanske. Dens formål er som sagt talentafdækning og -udvikling gennem en primærskole for børn omfattende klassetrin 0-7, en sekundærskole for unge omfattende klassetrin 8-11, og en tertiærskole for profession omfattende et lokalt toårigt diplom-college og et regionalt fireårigt bachelor-college.

Det sidste år på sekundærskolen kan man afprøve sit talent på collegeløkke, som er koordineret nationalt og internationalt, så man problemfrit kan sammensætte sin tertiære grad med blokke fra forskellige skoler indenlands og udenlands. Og så man problemløst kan udbygge sin grad med nye blokke i tilfælde af jobskifte eller arbejdsløshed.

Uden for EU er republikkens blokopdelte talentskole ved at etablere sig som international standard, da den sikrer en effektiv omverdenstilpasning af børn og unge. 95% af en årgang fortsætter på college som 18årige, og mindst 50% har en bachelorgrad som 22årig, resten en teoretisk eller praktisk diplomgrad som 20årig. Som 25årig har de fleste job og familie samt de tre børn, som sikrer landets overlevelse: en til mor, en til far og en til landet.

Kun EU lapper videre på enevældens linjeopdelte dannelsesskoler skabt i Preussen omkring 1800 med tre formål: at forhindre oplysning og demokrati i at sprede sig fra Frankrig, at indpode nationalfølelse så skolen kan skabe et 'folk', der kan bekriige andre 'folk', og at sikre at eliten bliver udskilt og dannet som en ny vidensadel til erstatning af den gamle, som ikke kunne stoppe demokratiets fremmarch.

EU burde fejre demokratiet ved at indføre republikkens blokopdelte talentskole. I stedet forsøger EU at presse hele befolkningen gennem enevældens linjeopdelte dannelsesskole, med det resultat, at de unge nærmer sig 30 år, før de forlader skolesystemet. Med den konsekvens, at EU's linjeopdelte dannelsesskoler har sænket fødselstallet til 1.5 barn pr. familie. Dvs. en halvering af befolkningen på 2 generationer, 4 halveringer på 100 år; og på 200 år sker der 8 halveringer, dvs. udryddelse.

Hvorfor bruger EU sit skolesystem til at udrydde sin egen befolkning?

Hvorfor fastholder EU den linjeopdelte dannelsesskole, hvor kun den bedste halvdel kommer på det linjeopdelte gymnasium, hvoraf kun den bedste halvdel kommer på det linjeopdelte universitet, hvoraf kun den bedste halvdel består, hvoraf kun den bedste halvdel får embede i centraladministrationens forgreninger ud over landet, medens resten må påtage sig ufaglært arbejde eller acceptere sulteløn som daglejer på et universitet?

OECD kunne stille en lang række andre spørgsmål til vores linjeopdelte dannelsesskole:

Hvorfor bruger I stadig mundtlige karakterer baseret på subjektive lærerskøn, hvor resten af verden bruger skriftlige karakterer baseret på hyppige skriftlige prøver?

Hvorfor har I sænket den internationale bestågrænse i matematik på 70% korrekt besvarelse til 33% i gymnasiet og til 20% i folkeskolen?

Hvorfor skal danske lærere som de eneste i verden uddannes uden for universiteterne?

Hvorfor tvinges danske unge til at blive i deres barneskole i 10-11 år sammen med dennes lærere, i stedet for som resten af verden at opdele grundskolen i to, én for børn og én for unge, med hver deres læreruddannelse? Og hvorfor skal alle undervises i det samme, når deres interesser og talenter er forskellige og udvikles med forskellig hastighed? Hvorfor underkastes de unge formynderi, så de ikke selv kan få lov til at sammensætte deres daglige halvårsskema efter talent og interesse?

Hvorfor må de unge først gå til eksamen efter 9 skoleår, og hvorfor må de ikke tage eksamen om, når den internationale standard er hyppige skriftlige prøver, som alle kan tages om? Hvorfor tvinges unge til at vælge karriere i 9. skoleår, hvor den internationale norm er 12. skoleår?

Hvorfor forlader så mange unge klassen, enten til specialundervisning, på grund af mobning eller fordi forældrene flytter dem til en privatskole? Hvorfor ligger I langt fremme med pjækkeri, druk og mobning blandt unge?

Hvorfor magter halvdelen af tosprogede drenge ikke den danske skole? Hvorfor har drenge sværere ved at klare sig end piger. Hvorfor er der dobbelt så mange piger som drenge i gymnasiet?

Hvorfor er den tertiære uddannelse opdelt på hundredvis af forskellige ukoordinerede linjer, som i praksis umuliggør studekift, og som umuliggør fleksibel videreuddannelse i tilfælde af jobskifte eller arbejdsløshed?

Og hvorfor mangler I arbejdskraft inden for matematikbaserede fag som teknikere, ingeniører, læger, matematik- og fysiklærere mm.

Kort sagt, hvad er den skjulte dagsorden bag verdens mest irrationelle skolesystem, det danske?

Svaret findes som så ofte før i historien. Danmark har altid brugt flåden til at vogte sin selvstændighed. Men i 1660 frøs bælterne til og svenskerne gik over isen og fik næsten indtaget København. Kongen benyttede lejligheden til at indføre verdens mest centralistiske enevælde med en centraladministration hentet fra landets reelle hovedstad, Altona uden for Hamborg. Senere forsvandt enevælden, men ikke dens administration, så Danmark er stadig under holstensk styre. Den holstenske centraladministration importerede den preussiske dannelsesskole, så der også i Danmark kunne opbygges en vidensadel, dvs. en mandarinklasse, som beskytter enevældens dannelsesskoler for at sikre, at kun dens egne børn optages i den nye vidnesadel, som kan besætte centraladministration embeder og opnå delvis skattefrihed gennem diæter.

Samtidig har vidensadelen infiltreret de politiske partier, så disse beskytter den linjeopdelte dannelsesskoleskole ved at skjule dens mandarinnatur under betegnelsen 'folkeskole'.

Svenskerne fik ikke bugt med Danmark. Holstenere forsøgte flere gange, og endte med at besætte landet permanent. Med det resultat at landet snart forvandles til et overdrev for holstensk kvæg.

Med mindre en ny Niels Ebbesen rejser sig og fremtvinger en OECD-ledet skolingskommission, som kan lede udskiftningen af enevældens linjeopdelte dannelsesskole med den internationale standard, republikkens blokopdelte talentskole.

Folkeskolens afløser: Den blokopdelte talentskole

Kronikforslag Berlingske 21.11.2010, og JP den 4.12.2010

Folket er abstrakt, mennesket er konkret, og hvert menneske har et talent. Derfor bør enevældens tyskinspirerede "volkschule" afløses af den talentskole, som blev skabt i den amerikanske republik, og som er ved at etablere sig som international standard, da den sikrer en effektiv omverdenstilpasning af børn og unge. Og sikrer, at 95% af en årgang fortsætter på college som 18årige, og mindst 50% har en bachelorgrad som 22årig, resten en teoretisk eller praktisk diplomgrad som 20årig.

Overlevelse sikres af omverdenstilpasning. Krybdyr får årligt et talrigt afkom - pattedyr kan nøjes med nogle få, der tillærer sig omverdenens luner, så længe de pattes. Pattedyret mennesket rejste sig på bagbenene og frigjorde derved forbenene til gribere. Lyde for det grebne udvikler sprogets begreber. Dvs. mennesket kan dele både føde og viden med andre - og dermed sikre artens overlevelse med blot få unger.

Sproget består imidlertid af både et skriftsprog, et talesprog og et talsprog. Talesproget tillæres automatisk under opvæksten. Skriftsproget og talsproget kræver derimod en indlæring, en skoling. Der findes to forskellige skoleformer: EU har linjeopdelte dannelsesskoler, resten af verden har blokopdelte talentskoler.

Alle har et talent, mener den blokopdelte talentskole, og ser det som sin opgave at afdække og udvikle dette talent gennem blokopdelte læringsmøder med den omverden, den lærende er en del af; dvs. med samfund og natur samt disses to sprog, talesproget og talsproget.

Barnet har ikke behov for en kraftig opdeling af sin omverden, men har behov for at møde forskellige omverdensguider, lærere. Derfor udskiftes deres lærer hvert år, så lærerne kun underviser et bestemt klassetrin i barneskolen i stedet for at følge en klasse.

Efter puberteten opdeles omverdenen i adskilte fagområder. For at finde sit talent skal den lærende møde forskellige fagblokke efter eget valg. For at udvikle talentet kan den lærende fravælge gølle fagblokke og tilvælge frugtbare. Det sker ved at sammensætte sit eget halvårsskema, som gentages dagligt, da daglige lektier i alle fag sikrer god indlæring.

De unge stortrives, da fraværet af faste klasser betyder fravær af specialklasser, man fravælger blot uheldige blokke næste halvår. Ligeledes forsvinder mobning, da der ikke er tid til at opbygge et gruppepres i halvårslige blokke.

Også lærerne trives på den blokopdelte talentskole. I barneskolens første klasser dækker læreren alle fire omverdensfag, der senere gradvist opdeles i fagområderne samfund & sprog og natur & matematik med først to og siden fire forskellige lærere. I den fireårige ungeskole underviser lærerne i bachelorgradens to hovedfag. I begge skoleformer har lærerne egne lokaler, hvor de underviser samme årgang i barneskolen eller samme fagblokke i ungeskolen.

Også skatteborgerne er tilfredse: Grundet fravær af specialklasser og mobning koster en blokopdelt skole lidt over det halve af, hvad en linjeopdelt skole koster. Og daglige lektier i alle fag sikrer et solidt læringsudbytte.

Det sidste år i ungeskolen afprøves talentet på collegelokke, der er koordinerede, så man kan sammensætte sin collegegrad med blokke fra forskellige nationale og internationale skoler. Og så man kan udbygge sin grad med nye blokke i tilfælde af jobskifte eller arbejdsløshed.

Som 25årig har de fleste job og familie samt de tre børn, som sikrer landets overlevelse: en til mor, en til far og en til landet.

Kun EU lapper videre på enevældens linjeopdelte dannelsesskoler skabt i Preussen omkring 1800 med tre formål: at forhindre oplysning og demokrati i at sprede sig fra Frankrig, at indpode nationalfølelse så skolen kan skabe et 'folk', der kan bekriige andre 'folk', og at sikre at eliten bliver udskilt og dannet som en ny vidensadel til erstatning af den gamle, som ikke kunne stoppe demokratiets fremmarch.

EU burde fejre demokratiet ved at indføre republikkens blokopdelte talentskole. I stedet forsøger EU at presse hele befolkningen gennem enevældens linjeopdelte dannelsesskole, med det resultat, at de unge nærmer sig 30 år, før de forlader skolesystemet. Med den konsekvens, at EU's linjeopdelte dannelsesskoler har sænket fødselstallet til 1.5 barn pr. familie. Dvs. en halvering af befolkningen på 2 generationer, 4 halveringer på 100 år; og på 200 år sker der 8 halveringer, dvs. udryddelse.

Hvorfor bruger EU sit skolesystem til at udrydde sin egen befolkning?

Udlandet undrer sig altid over vores linjeopdelte dannelsesskole:

Hvorfor bruger I stadig mundtlige karakterer baseret på subjektive lærerskøn, hvor resten af verden bruger skriftlige karakterer baseret på hyppige skriftlige prøver?

Hvorfor har I sænket den internationale bestågrænse i matematik på 70% korrekt besvarelse til 33% i gymnasiet og til 20% i folkeskolen?

Hvorfor skal danske lærere som de eneste i verden uddannes uden for universiteterne?

Hvorfor tvinges danske unge til at blive i deres barneskole i 10-11 år sammen med dennes lærere, i stedet for som resten af verden at opdele grundskolen i to, én for børn og én for unge, med hver deres læreruddannelse? Og hvorfor skal alle undervises i det samme, når deres interesser og talenter er forskellige og udvikles med forskellig hastighed? Hvorfor underkastes de unge formynderi, så de ikke selv kan få lov til at sammensætte deres daglige halvårsskema efter talent og interesse?

Hvorfor må de unge først gå til eksamen efter 9 skoleår, og hvorfor må de ikke tage eksamen om, når den internationale standard er hyppige skriftlige prøver, som alle kan tages om? Hvorfor tvinges unge til at vælge karriere i 9. skoleår, hvor den internationale norm er 12. skoleår?

Hvorfor forlader så mange unge klassen, enten til specialundervisning, på grund af mobning eller fordi forældrene flytter dem til en privatskole? Hvorfor ligger I langt fremme med pjækkeri, druk og mobning blandt unge?

Hvorfor magter halvdelen af tosprogede drenge ikke den danske skole? Hvorfor har drenge sværere ved at klare sig end piger. Hvorfor er der dobbelt så mange piger som drenge i gymnasiet?

Hvorfor er den tertiære uddannelse opdelt på hundredvis af forskellige ukoordinerede linjer, som i praksis umuliggør studeburskift, og som umuliggør fleksibel videreuddannelse i tilfælde af jobskifte eller arbejdsløshed?

Og hvorfor mangler I arbejdskraft inden for matematikbaserede fag som teknikere, ingeniører, læger, matematiklærere mm.

Kort sagt, hvad er den skjulte dagsorden bag verdens mest irrationelle skolesystem, det danske?

Svaret findes som så ofte før i historien. Danmark har altid brugt flåden til at vogte sin selvstændighed. Men i 1660 frøs bælteerne til og svenskerne gik over isen og fik næsten indtaget København. Kongen benyttede lejligheden til at indføre verdens mest centralistiske enevælde med en centraladministration hentet fra landets reelle hovedstad, Altona uden for Hamborg. Senere forsvandt enevælden, men ikke dens administration, så Danmark er stadig under holstenske styre. Den holstenske centraladministration importerede den preussiske dannelsesskole, så der også i Danmark kunne opbygges en vidensadel, dvs. en mandarinklasse, som beskytter enevældens dannelsesskoler for at sikre, at kun dens egne børn optages i den nye vidnesadel, som får embede i centraladministrationens forgreninger ud over landet.

Derfor bør folket sige nej tak til folkeskolen og i stedet forlange nedsat en OECD-ledet skolingskommission, som kan lede udskiftningen af enevældens linjeopdelte dannelsesskole med den internationale standard, republikkens blokopdelte talentskole.

Folkeskolens fem fatale fejl

Kronikforslag JP 9.12.2010

Folkeskolens fallit forårsages af fem fatale fejl: Fortsat folkeskole fra 7. klasse, fortsat brug af mundtlige karakterer, fortsat linjeopdeling, fortsat forankring i formynderisk dannelsesstænkning samt forkert læreruddannelse. Og forbedringen er såre enkel: Globaliser dansk skoling fra top til bund baseret på råd fra en skolingskommission ledet, ikke af danske eksperter, men af OECD.

At folkeskolen har spillet fallit er enkelt at observere. Se blot på de afsluttende prøver i de tre fundamentale fag, som udgør enhver skolings eksistensberettigelse: læsning, skrivning og regning.

Der afholdes prøver, ikke i læsning og skrivning, men i noget, som kaldes dansk. Karaktererne er ikke baseret på det internationale kriterium, antal objektive mangler i præstationen, men på subjektive skøn hos lærere, som underviser i dansk uden nødvendigvis at være uddannet til det. Alligevel afslører disse prøver, at mange forlader folkeskolen uden at kunne læse og skrive.

Der afholdes også prøver, ikke i regning, men i noget, som kaldes matematik. Karaktererne i mundtlig matematik er igen baseret på subjektive skøn fra lærere, som underviser i matematik uden nødvendigvis at være uddannet til det.

Kun ét sted afholdes prøver, hvor karakteren er baseret på mangler i præstationen, i skriftlig matematik. Den internationale bestågrænse er her 70% korrekt besvarelse. I Danmark er dette tal sænket til 20%. Vi hævder altså, at man kan regne, hvis man kan regne hver femte opgave korrekt.

Resultatet er den manglende regnefærdighed er, at danske elever ikke kan forsætte uddannelsen i udlandet. Og de, som søger ind på de internationale IB-skoler her i landet, må erkende, at de er totalt uoplyste med hensyn til matematik.

Den halvdel, som søger videre i det danske skolesystem, forsøger man at hjælpe ved at sænke bestågrænsen til 33% i matematik. Og ved at fjerne næsten alle andre skriftlige eksaminer.

Den halvdel, som søger videre fra de gymnasiale uddannelser, forhindres derved i at vælge naturvidenskabelige studier. Få forsøger alligevel, men mange falder fra på grund af manglende regnefærdighed. Og det fåtal, som kommer igennem, ønsker ikke at vende tilbage til skolen som lærere. Med det resultat, at der er en så katastrofal mangel på lærere i matematik, så skolesystemet nærmer sig et sammenbrud. Ligeledes må ingeniørskolerne importere udenlandske studerende i hobetale for at få pladserne fyldt op. Mange forlader landet igen, så vi mangler teknikere af alle slags og dermed får problemer med at klare os i den internationale konkurrence.

Folkeskolens fallit kan dog især observeres i dens fundament, skoleklassen. Altså der, hvor elever tvinges til at forblive i ni til ti år. Især efter 7. klasse tager afvandringen fra klassen fart. De, som har råd, flytter børnene over på private skoler. De, som ikke kan følge med fagligt, flyttes ud af klassen til støttegivende specialundervisning. Og fliderne, som gerne vil læse lektier, mobbes og overføres så til andre skoler, hvor mobningen blot fortsætter. Lærerfravær er hyppigt, så brug af vikarer er omfattende, hvis overhovedet muligt, så klassen må sidde selv eller sendes hjem. Og ofte mangler lærerne uddannelse i de fag, de underviser i, så eleverne får det indtryk, at der nu ikke er mere at lære, hvorfor stort set alle får et fritidsarbejde, muliggjort af at lektier stort set er fraværende.

Specialundervisning belaster skolens budgetter så voldsomt, at alle ikke nødvendige aktiviteter bortskæres. Ofte må lokale skoler direkte lukkes, og børnene busser ind til centrale byskoler.

Endelig formår dansk skolestandard langt fra at leve op til det internationale kvalitetsmål, som siger, at 95% af en årgang skal have universitetsadgang som 18-årig, og at 50% skal have en universitetsgrad fire år senere. I Danmark går kun halvdelen videre fra folkeskolen til de universitetsadgangsgivende gymnasier, og herfra går kun halvdelen videre til universiteterne, hvor kun halvdelen består, hvoraf kun halvdelen får job, mens resten bliver underbetalte timelærere eller ufaglærte arbejdere.

OECD undrer sig i sin universitetsundersøgelse fra 2004 over, at vi med verdens bedst finansierede undervisningssystem kun formår give 13% af en årgang en universitetsseksamen. I en meget sen alder oven i købet, tæt på 30. Hvilket i øvrigt medfører, at befolkningens reproduktion er tæt på EU-gennemsnittets 1,5 barn pr. familie, hvilket nedsætter EU's befolkningstal til 30% på 100 år. EU's skolesystemer har således udviklet sig til veritable udryddelsesmaskiner.

En kort rejse til Nordamerika afslører hurtigt folkeskolens fem fatale fejl.

Første fatale fejl er manglende skoleskift efter kønsmodningen i sjette klasse. Her er det ikke mere børn, der går i skolen, men unge. Resten af verden lader da også unge skifte til en anden skole specielt for dem.

Anden fatal fejl er brug af mundtlige karakterer. Som eneste land i verden bruger Danmark stadig mundtlige karakterer. Resten af verden anvender stort set kun skriftlige karakterer, og hævder hårdnakket, at personer da er inhabile, hvis de både giver undervisningen og mundtlige karakterer for denne.

Tredje fatale fejl er, at dansk skole er linjeopdelt i stedet for at være blokopdelt. Linjeopdeling tvinger elever til at blive i samme klasse i ti år og følge samme standardskema udvalgt gennem skolens formynderi. Den internationale standard er blokopdelte skoler. Fagene er opdelt i halvårsblokke, hvor eleven selv sammensætter sit halvårsskema, der gentages dagligt, så alle fag læres lige grundigt. Det sidste år er der endvidere mulighed for at læse universitetsblokke.

Fjerde fatale fejl er, at skolen bygger på tysk dannelse i stedet for på nordamerikansk oplysning, som udgør den internationale skolestandard. Oplysningsskoler oplyser eleverne om deres omverden ved at opdele denne i halvårsblokke med jævnlige prøver undervejs. Alle prøver kan tages om, så eleverne kan nå op på en af de tre højeste karakterer. Det danske skolingssystem bygger derimod på dannelse, hvis indhold bestemmes af en formynderisk centraladministration, og hvor elever må vente mange år på en eksamen, som ikke kan tages om. Dannelsesskolen blev skabt som en antioplysningsskole i Preussen for 200 år siden med tre formål: at forhindre oplysning og demokrati i at sprede sig fra Frankrig, at vække folkets nationalfølelse, så det kunne bekæmpe andre nationer, og at udskille folkets elite til embeder i statens centraladministration.

Femte fatale fejl er læreruddannelsen. Resten af verden giver lærere en uddannelse på et universitet. Uddannelsen er rettet mod enten børn eller unge, aldrig begge. Og den er blokopdelt, så man med få ekstra blokke hurtigt kan skifte til og fra lærerjobbet.

Folkeskolens fem fatale fejl fjernes ved at nedsætte en OECD-ledet skolingskommission til at nytænke det danske skolingssystem 360 grader, så det bliver internationalt kompatibelt. Dvs. en primærskole for børn fra alder 6 til 13, efterfulgt af en 4årigt realgymnasium for alle, opdelt i halvårsblokke med jævnlig skriftlige prøver undervejs. Efterfulgt af små lokale universiteter, som samler al tertiær skoling, herunder læreruddannelser. Og som tilbyder 2årige diplomgrader og 4årige bachelorgrader opbygget af koordinerede blokke, så man kan udbygge sin universitetsgrad med nye blokke i tilfælde af arbejdsløshed, jobskifte eller arbejdskraftmangel. Det er altså ikke kun den danske folkeskole, som skal nytænkes. Det er hele vores tyske linjeopdelte, eliteudskillende, antioplysende dannelsessystem.

En ædru skolegenopretningsplan 2020

Kronikforslag Politiken 20.11.2012

Danmark har en drøm: 95% af en årgang skal gennemføre en ungdomsuddannelse. Og målet er i sigte, så det skal fejres! Eller skal det? For et ædru eftersyn viser noget andet: Ganske vidst befinder beståprocenten sig i firserne. Men er karaktererne troværdige? Resten af verden bruger skriftlige gennemsnitskarakterer, der objektivt afspejler graden af mangler i de unges skriftlige præstationer. I Danmark bruges derimod mundtlige standpunktskarakterer, som alene afspejler lærernes subjektive skøn. Og Danmark har verdensrekord i skriftligt fravær blandt afgangselever: Hver fjerde elev afleverer højst hver anden opgave, og hver anden elev afleverer højst 2 opgaver af 3. Så skriftlige karakterer ville afsløre, at den reelle gennemførsel er omkring 50%.

Men skriftlige eksaminer afholdes stort set kun i dansk og matematik. Skriftlig tysk blev lukket ned, da resultaterne til sidst var for pinlige. Og i matematik er den internationale bestågrænse på 70% korrekt besvarelse sænket til 33% i gymnasiet og til 20% i folkeskolen.

Gymnasieelever indrømmer da også, at man ikke behøver at læse lektier for at få en middelkarakter, man skal bare møde op. Og så huske at række hånden op og aflevere opgaver lige op til karaktergivningen. Resten af året kan man slappe af, for det er forbudt lærerne at udregne gennemsnitskarakterer.

Så i Danmark kan ungdomsuddannelsen siddes af. Først tre år i folkeskolen, så tre år i gymnasiet. Og senere fire år på en af professionsuddannelserne, som i Danmark er forbudt adgang til universitetet. Og hvor man selv kan blive lærer med licens til frit at uddele mundtlige beståkarakterer.

Men Danmark vil så gerne være med i den globale vidensøkonomi. Derfor skal den internationale skolestandard opnås med alle midler.

Første betingelse er dog at lytte til, hvordan denne skolestandard beskrives uden for landets grænser, f.eks. af OECD. Internationalt opdeles skolen i tre dele: en primær skole for børn, en sekundær skole for unge og en tertiær skole for job, som samler alle videregående uddannelser på et universitet. Den internationale norm er, at 95% af en årgang har universitetsadgang ved afslutningen af sekundærskolen som 18årige. Samt at 50% har en 4årig bachelorgrad som 22årig. Og at stort set alle som 25årige har job og familie. Samt de tre børn, der skal til for at reproducere landet: en til mor, en til far og en til staten.

Den danske primærskole har kun små problemer. I sekundærskolen går det helt galt. I andre lande skrifter de unge til en ny skole efter puberteten i 6 klasse. Kun ikke i Danmark, hvor ungdomsuddannelsen er todelt. Først tvinges de unge til at forblive endnu 3-4 år på barneskolen, forsøgt undervist af dennes lærere, som kun er uddannet til at uddanne børn. Resultatet er da også derefter. Ingen lektielæsning og en utilstrækkelig læring, som lige rækker til at regne hvert femte stykke til eksamen. Til gengæld masser af druk, druk og druk finansieret af et overdrevent fritidsarbejde, der forhindrer senere lektielæsning. Så efter tre års druk i den første ungdomsuddannelse fortsætter drukfesten endnu tre år i den næste. Især for pigerne, som der nu er dobbelt så mange af. For drengene lider under at være to år bagud udviklingsmæssigt, så mange står af og får sig en håndværkeruddannelse.

Efter sekundærskolen kommer så den tertiære skole. Eller rettere sagt en urskov af tertiære skoler. For igen har Danmark verdensrekord i at skabe flest videregående uddannelser. Men ukoordinerede desværre, så man ikke kan skifte studieby eller udbygge sin uddannelse uden at underkastes en meritvurdering, som oftest siger 'forfra'. Og så man sjældent kan tage udenlandske tertiærblokke med hjem til sit hjemlige studium.

Når bachelorgraden endelig er i hus, påtvinges man en mastergrad, som alene har til formål at undersøge, hvem der er egnet til at fortsætte med en forskergrad, der naturligvis tages på eget universitet med efterfølgende ansættelse samme sted, til trods for at den internationale standard er, at man selvfølgelig skifter universitet begge gange.

Slutresultat: Tæt på 30 år har 13% af en årgang en universitetsseksamen, medens dobbelt så mange har siddet den mere eller mindre af på en af professionshøjskolerne, som først blev omdøbt til CVU'er og siden til University Colleges. For så kan de nemlig medtælles i statistikken, så Danmark begynder at nærme sig det forjættede internationale mål på 50%.

Kort sagt, det danske skolesystem er fuld af snyd. Eleverne snyder med lektier og opgaveaflevering. Skolen snyder med mundtlige standpunktskarakterer, som skjuler elevernes manglende skriftlige færdigheder. Og centraladministrationen snyder med den internationale statistik ved at medtælle alle, der drikker sig gennem ungdomsuddannelserne.

Mon ikke det er på tide at nedsætte en skolekommission, som kan globalisere det danske skolesystem fra bund til top? Og som ledes af OECD, og endelig ikke af danske eksperter, som jo mister deres ekspertise, hvis skolesystemet globaliseres.

OECD vil sikkert først oplyse skolekommissionen om den historiske baggrund for skolens grundspørgsmål: Skal skolen formidle formynderi eller oplysning?

Modsætningen mellem formynderi og oplysning går tilbage til antikkens Grækenland. Her sagde de vidende, sofisterne, at skal folket praktisere demokrati, skal det oplyses om forskellen på natur og vedtægt, ellers påtvinges det skjult formynderi af vedtægter præsenteret som natur. Modsat hævdede de bedre-vidende, filosofferne, at vedtægt er en illusion, da alt fysisk er eksempler på metafysiske former, som kun kan ses af

filosoffer uddannet på Platons akademi. Derfor bør folket glemme alt om demokrati og gladelig acceptere filosofernes formynderi.

Det græske demokrati forsvandt med de græske sølvminer, som finansierede det. Dog ikke akademiet, som senere blev videreført af den kristne kirke som klostre, der senere omdannedes til universiteter efter reformationen.

Det næste oprør mod formynderi kom i 1600-tallet. Her påviste naturvidenskaben, at månen ikke bevæger sig mellem stjernerne, som kirken påstod, men falder mod jorden ligesom æblet, begge følgende deres egen beregnelige vilje i stedet for Herrens uberegnelige vilje. Så hvor kirken påbød kirkegang, tro og bønner, anbefalede naturvidenskaben i stedet skolegang, viden og regnekundskaber.

Naturvidenskabens oprør mod kirken førte til Oplysningstiden: Når faldende æbler følger deres egen vilje, kan mennesker gøre det samme og erstatte formynderi med oplysning. Resultatet blev to demokratier, et i USA og et i Frankrig. USA har stadig sin første republik, Frankrig sin femte, da Preussen gang på gang forsøgte at vælte den franske republik.

Først fik Frankrig overtaget ved at mobilisere befolkningen med oplysning og demokrati. Som modtræk oprettede Preussen en stærk centraladministration med en tilhørende dannelsesskole, som fik tre formål: Eleverne skal holdes uoplyst, ellers vil de senere forlange demokrati. Eleverne skal indpodes nationalisme, så de ser sig selv som et folk, tyskere, og de andre som et andet folk, franskmænd, som skal bekæmpes. Og de dygtigste elever skal udskilles til centraladministrationen. Og dannes, så de kan blive en ny vidensadel til erstatning for den gamle blodadel, som jo ikke magtede at forhindre demokratiet i at brede sig fra Frankrig.

Det øvrige Europa overtog med kyshånd den preussiske dannelsesskole. Og beholdt den, da enevælden senere erstattedes af demokrati. Også i Danmark er det stadig sådan, at kun 13% af en årgang får en universitetsuddannelse: Kun den bedste halvdel kommer på gymnasiet, hvorfra kun den bedste halvdel går videre til universitetet, hvor kun den bedste halvdel består. Heraf får kun den bedste halvdel embede i centraladministrationen eller i dens mange forgreninger ud over landet. Resten af de højtuddannede må klare sig som underbetalt daglejer eller med uflagt arbejde.

Efter den historiske gennemgang vil OECD sikkert invitere skolekommissionen på en studietur til en af de tre republikker i Nordamerika, så kommissionen ved selvsyn kan se forskellen på enevældens dannelsesskole og republikkens oplysningsskole: Vi tvinger de unge til at blive i deres barneskole efter 6. klasse; de har automatisk skoleskift. Vi har en todelt ungdomsuddannelse på 6-7 år, deres er på 4 år. Vi tvinger elever til at forblive i samme klasse med samme fagkombination i årevis på en linjeopdelt skole; de har en blokopdelt skole, hvor den enkelte elev selv sammensætter sit halvårsskema, som gentaget dagligt giver effektiv læring, og hvor eleven det følgende halvår kan tilvælge flere frugtbare fagblokke og fravælge eller udskyde golde fagblokke. Vi bruger mundtlige karakterer baseret på et subjektivt lærerskøn, og som derfor skjuler elevernes uoplysthed; de bruger objektive karakterer baseret på elevens skriftlige præstationer. Vi tvinger de unge til at vente mange år, før de kan gå til en eksamen, som ikke kan tages om; de tilbyder månedlige prøver, som alle kan tages om. Vi nægter at lade de unge komme ind på universitetet, med mindre deres karakterer er tilpas høje; de tillader alle at tage universitetsblokke det sidste år på deres ungdomsuddannelse. Vi uddanner vores lærere uden for universitetet; de uddanner deres indenfor. Vi bruger dannelse til at udskille eliten og holde folket uoplyst; de bruger oplysning til at oplyse så mange som muligt så meget som muligt.

OECD forsøgte tidligere at advare Danmark mod linjeopdelt dannelse i sin universitetsundersøgelse fra 2004, som findes på forskningsministeriets hjemmeside, hvor den fejres som udenlandsk ros af den danske universitetsreform. Igen viser en ædru læsning det diametralt modsatte, en pinlig dumping af de danske universiteter, naturligvis formuleret på traditionel angloamerikansk vis: Alle sætninger er todelte, først fremsættes den ros, der skaber kontakten med samtalepartneren; derefter følger så det egentlige budskab. Eksempelvis skrives på side 7: 'Det er imponerende, hvordan danske universiteter har skabt nobelpristagere, men den skærpede konkurrence i den globale økonomi kræver udvikling af en vidensøkonomi, hvilket er universiteternes ansvar.'

Herefter giver OECD en sønderlemmende kritik af de danske universiteter: Det danske uddannelsessystem er verdens bedst finansierede, alligevel får kun 13% af en årgang en universitetsseksamen, hvilket er under en fjerdedel af international standard. Danske universiteter uddanner primært til universitetsansættelse, og tvinger oven i købet de studerende til at afslutte studiet med en universitetsrettet mastergrad, hvor den internationale standard er afslutning med en bachelorgrad, der evt. senere kan udbygges med en

erhvervsrettet mastergrad. Danske universiteter har udelukket den vigtige læreruddannelse, så danske lærere tvinges til at modtage undervisning af ikke-forskeruddannet personale på enkelt-fakultære institutioner. Danske universiteter er opdelt på tre forskellige ministerier, hvor man i udlandet nøjes med ét ministerium for tertiær undervisning. Som konsekvens er dansk tertiær undervisning opdelt i et utal af blindgydeagtige linjer, der besværliggør overgang mellem disse.

Med hjælp fra OECD vil kommissionens skolegenopretningsplan sandsynligvis se sådan ud:

Kommunerne indretter lokale skoler til primærskoler for børn. Lærernes arbejde effektiviseres ved at de har deres eget klasseværelse med kun én klasse. Klasserne skifter lærer hvert år, så undervisningen tilpasses deres alderstrin. På de første klassetrin dækker læreren alle fire omverdensfag: Natur og samfund, sprog og matematik. Senere specialiserer lærerne sig i enten natur & matematik eller samfund & sprog. Lærerne har nu to klasser, hvilket muliggør to forskellige matematikniveauer, som når det samme men med forskellig dybde. Herved undgås specialundervisningen, der nu sluger hver tredje krone på skoleområdet.

I 7. klasse ændrer eleverne status fra at være børn til at være unge med hvert deres individuelle talent, som det er skolens at afdække og udvikle på en 4-årig sekundærskole efterfulgt en 2-årig tertiær skole. Alle fag er opdelt i halvårsblokke koordineret med den internationale standard, så det er muligt at tage blokke på udenlandske skoler. Sekundærskolen ligger centralt, typisk i en stationsby. Tertiærskolerne findes regionalt som 4-årige bachelorcolleges med 2-årige satellitcolleges i købstæderne, hvor der tilbydes håndværkeruddannelser og andre praktiske eller teoretiske diplomgrader, som let kan udbygges til bachelorgrader med ekstra fagblokke.

De nuværende gymnasier, VUC'er og erhvervsskoler omdannes til 4-årige sekundærskoler eller til 2-årige købstadscolleges. Professionshøjskolerne omdannes til fireårige bachelorcolleges med forskeruddannede undervisere. Og de nuværende universiteter omdannes til rene forskerskoler.

En sådan globalisering af det danske skolesystem vil belønne landet på yderligere to områder.

Arbejdsmarkedskommissionen har påvist, at staten årligt tjener 4 mia. kr. pr. sparet studieår. En nedsættelse af de universitetsuddannedes afslutningstidspunkt fra de nuværende 29 år til den internationale norm på 22 år vil give staten en årlig merindtægt på 28 mia. kr. Faktisk fire gange så meget, da antallet af universitetsuddannede samtidig vil vokse fra 13% til 50%.

De mange år, som tilbringes i EU's linjeopdelte uddannelseslabyrinth betyder, at de unge kun får 1.5 barn pr. familie, hvilket vil halvere befolkningen 4 gange på 100 år. Et globaliseret skolesystem vil således frelse EU fra selvudryddelse.

Men en sådan globalisering vil blive bekæmpet med næb og klør af Danmarks reelle magthaver, den holstenske centraladministration, skabt samtidig med enevælden i 1660. Indtil da havde Danmark som England begrænset centralmagten ved at kræve en håndfæstning underskrevet, før kongen satte sig på tronen. Men i 1660 benyttede kongen svenskernes belejring af København til at gennemføre et statskup med en omvendt håndfæstning, der gjorde kongen enevældig. Til at hjælpe sig oprettede kongen en centraladministration med embedsmænd hentet fra landets reelle hovedstad indtil 1864, Altona i Holsten.

Danmark har således været under holstensk administration siden 1660. Holstenernes efterfølgere udgør i dag en mandarinklasse, der beskytter det preussiske dannelsessystem, som netop favoriserer børn fra mandarinbæltet nord for hovedstaden, når det gælder offentlige embeder, og som bruger mundtlige eksamener og standpunktskarakterer til at skjule, at almuens hjerner ikke fyldes op med viden, men brændes af på en lang, vedvarende dрукtur op igennem ungdomsuddannelserne.

Så Danmark er stadig besat af Tyskland. Og ligesom sidste gang skal hjælpen igen hentes udefra, fra de nordamerikanske republikker.

Med rettidig omhu kan en skolegenopretningsplan være gennemført i 2020. Herefter er Danmark klædt på til at optræde som en ædru konkurrent i den globale videnskapløb.

Republikkens skoleform nu

Kronikforslag Politiken 22.01.2013

Republikken fik vi ikke, men derfor kan vi jo godt få republikkens skoleform, som den findes i de tres Nordamerikanske republikker. Og som bygger på frihed, lighed og fællesskab.

Frihed til at den unge kan afdække og udvikle sit individuelle talent gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke; går fagblokken godt, får man ros og tilbud om flere af samme slags; går den ikke godt, får man også ros for det mod, man har udvist ved at give fagblokken en chance.

Lighed mellem de to køn, så drengene ikke påtvinges faste klasser med samvær med piger, som mentalt er to år ældre, til stor skade for både piger og drenge.

Fællesskaber, flere forskellige og gentaget dagligt over et halvt år. Og fællesskaber, som bygger på faglig nysgerrighed og ikke på fødselsår eller etnisk eller familiemæssig baggrund.

Republikkens skoleform har et klart formål: læring. Krybdyr kan ikke lære, men pattedyr kan, så længe de pattes. Dog kan pattedyret menneske lære hele livet, da vores gribere muliggør udvikling af begreber og sprog. Derfor er republikkens skoleform tredelt. Først en oplysende primærskole for børn, så en talentudviklende sekundærskole for unge. Og endelig en jobrettet tertiær skole for voksne.

Primærskolen for børn formidler grundlæggende viden om sprog og samfund, og om tal og natur. Børnene følges ad aldersmæssigt. Der er faste klasser, som skifter lærer hvert år efter '1 klasse - 1 lærer' princippet. En lærer har sit eget klasseværelse som ramme for samværet med årets klasse. Og har derfor god tid til at tilpasse sin undervisning til det enkelte barns baggrund. Hyppig samlæsning af naboklasser betyder periodevis tolærer-dækning.

Sekundærskolen byder den unge velkommen med et løfte: "Du har et talent, som det er skolens opgave sammen med dig at afdække og udvikle gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af praktisk eller teoretisk art." Også her har lærerne eget klasseværelse, hvor de formidler deres hovedfag til halvårshold, som har valgt fagblokken af nysgerrighed eller af interesse. Det sidste år på sekundærskolen prøves kræfter med blokke fra den tertiære skole.

På tertiærskoler opbygger voksne ekspertise inden for praktiske eller teoretiske professioner. Lokale tertiærskoler tilbyder toårige praktiske diplomgrader eller teoretisk grundlag for overførsel til et regionalt fireårigt universitet, hvis bachelorgrader fører til job i den private eller offentlige sektor.

Blokopdelingen sikrer, at man kan overføre blokke til andre universiteter i indlandet og udlandet. Og sikrer, at man kan genbruge sine blokke, hvis man skifter profession, eller ønsker at opkvalificere sin diplomgrad til en bachelorgrad, enten under studiet eller senere i livet.

Republikkens skoleform er brugervenlig og effektiv. 95% af en årgang er i gang med tertiære universitetsblokke som 18årig, og ligeså mange har en diplomgrad som 20årig. Halvdelen får nu et praktisk job, og den anden halvdel går videre, så 50% af en årgang har en bachelorgrad som 22årig, og derefter påtager sig et vidensjob. Som senere kan føre til andre vidensjob gennem ekstra fagblokke taget om sommeren eller på aftenskole eller som fjernundervisning. Enkelte går videre til master- eller forskergrader på forskerskoler. I primærskolen har lærerne bachelorgrader, i sekundærskolen og på de toårige tertiærskoler mastergrader, og på de fireårige tertiærskoler har lærerne en forskergrad.

Republikkens blokopdelte skoleform har dannet international standard. Overgangen fra industri til vidensøkonomi betyder, at nationens velstand vokser med befolkningens vidensniveau. Og netop republikkens blokopdelte skoleform er så fleksibel, at stort set alle får udviklet deres personlige talent til et niveau, som kan give både den enkelte og nationen et solidt økonomisk grundlag.

Eneste undtagelse er EU, der stædigt holder fast i enevældens linjeopdelte embedsuddannelser, som ikke sigter på individuel talentudvikling, men på at udsortere befolkningens elite til at besætte embeder i den centrale eller lokale administration. Og som blev skabt omkring år 1800 af Preussens enevælde for at hindre oplysning og demokrati i at brede sig fra Frankrig.

Allerede antikkens græske sofister så oplysning som forudsætning for demokrati: Kender man forskel på natur og vedtægt, kan man undgå skjult formynderi i form af vedtægt præsenteret som natur.

Filosofferne havde den modsatte opfattelse: Vedtægt findes ikke, for alt fysisk er eksempler på metafysiske former, som kun kan ses af filosoffer uddannet på Platons akademi. Derfor skal folket opgive demokrati og acceptere formynderi af filosofferne, som har kontakt til det metafysiske.

Den kristne kirke overtog med kyshånd ideen om metafysisk formynderi, blot blev akademierne lavet om til klostre, indtil reformationen genoprettede akademierne. Heller ikke kejsere eller konger havde noget imod at være indsat af Herrens nåde.

Metafysisk formynderi sluttede, da naturvidenskaben med Newton påviste, at månen ikke bevæger sig mellem stjernerne, men falder mod jorden ligesom æblet. Og at hverken månen eller æblet følger en metafysisk uberegnelig vilje, men deres egen vilje, som er beregnelig, fordi den kan sættes på formel.

Newtons opdagelse lagde grunden til 1700-tallets oplysningstid: Når faldende æbler følger deres egen vilje, så kan vi mennesker gøre det samme og erstatte formynderi med demokrati. Resultatet blev to demokratier, et i USA og et i Frankrig. USA har stadig sin første republik, Frankrig sin femte, da Preussen gang på gang forsøgte at vælte den franske republik.

Først fik Frankrig overtaget ved at mobilisere befolkningen med oplysning og demokrati. Som modtræk oprettede Preussen en stærk centraladministration med en tilhørende dannelsesskole, som fik tre formål: Befolkningen skal holdes uoplyst, så den ikke forlanger demokrati. Befolkningen skal indpodes nationalisme, så den ser sig selv som et 'folk', tyskere, som skal bekæmpe andre 'folk', især det franske med dets demokrati. Og befolkningens elite skal udskilles til centraladministrationen. Og dannes, så de kan blive en ny vidensadel til erstatning for den gamle blodadel, som jo ikke magtede at forhindre oplysning og demokrati i at brede sig fra Frankrig.

Det øvrige Europa overtog med kyshånd den preussiske dannelsesskole. Og beholdt den, da enevælden senere erstattedes af demokrati. Også i Danmark er det stadig sådan, at kun 13% af en årgang får en universitetsuddannelse: Kun den bedste halvdel kommer på gymnasiet, hvorfra kun den bedste halvdel går videre til universitetet, hvor kun den bedste halvdel består. Heraf får kun den bedste halvdel embede i centraladministrationen eller i dens mange forgreninger ud over landet. Resten af de højtuddannede må klare sig som underbetalte daglejere eller med ufaglært arbejde.

Et linjeopdelt dannelsessystem passer perfekt til et samfund bygget på landbrug og industri: primærskolen producerer ufaglærte og faglærte, sekundærskolen medarbejdere til forretning og kontor, og tertiærskolen personer til de mange embeder i den offentlige sektor. Men i en vidensøkonomi, er et linjeopdelt dannelsessystem et problem, som har udviklet sig til en ren katastrofe i den danske sekundærskole.

I andre lande er pubertetens overgang fra barn til ung ensbetydende med skoleskift. Men ikke i Danmark, hvor ungdomsuddannelsen er todelt. Først tvinges de unge til at forblive endnu 3-4 år på barneskolen, forsøgt undervist af dennes lærere, som kun er uddannet til at undervise børn. Resultatet er da også derefter. De unge fastholdes på en skole med mange ufaglærte lærere. Fravær af daglige lektier muliggør fritidsarbejde, som igen muliggør hyppige drukture.

Og efter tre års ugentligt druk i den første ungdomsuddannelse fortsætter drukfesten endnu tre år i den næste. Især for pigerne, som der nu er dobbelt så mange af. For de jævnaldrende drenge lider under at være to år bagud udviklingsmæssigt, så mange forlader skolen som ufaglærte, og dropper også hurtigt ud af de efterfølgende erhvervsuddannelser.

Efter sekundærskolen kommer så en urskov af tertiære skoler. For Danmark har verdensrekord i at skabe flest videregående uddannelser. Men ukoordinerede desværre, så man ikke kan skifte studieby eller udbygge sin uddannelse uden at underkastes en meritvurdering, som oftest siger 'forfra'. Og så man sjældent kan tage udenlandske tertiærblokke med hjem til sit hjemlige studium. Når bachelorgraden endelig er i hus, påtvinges man en mastergrad, der alene har til formål at undersøge, hvem der er egnet til at fortsætte med en forskergrad, som naturligvis tages på eget universitet med efterfølgende ansættelse samme sted, til trods for at den internationale standard er, at man selvfølgelig skifter universitet begge gange.

Slutresultat: Tæt på 30 år har 13% af en årgang en universitetsseksamen, medens dobbelt så mange har siddet den mere eller mindre af på en af professionshøjskolerne, som først blev omdøbt til CVU'er og siden til University Colleges. For så kan de nemlig medtælles i statistikken, så Danmark begynder at nærme sig det forjættede internationale mål, der siger, at 50% af en årgang skal have en universitetsgrad.

Men er det da ikke naturligt, at kun de bedste karakterer går videre? Måske, hvis karaktersystemet var troværdigt. Igen udskiller Danmark sig ved at have sit helt eget karaktersystem. Som stort set eneste land i verden holder vi fast på mundtlige karakterer og mundtlige eksaminer. Resten af verden bruger skriftlige karakterer, hvor karakteren er baseret på et gennemsnit af periodens faglige præstationer.

I Danmark skal læreren derimod give standpunktskarakterer, som alene tager hensyn til elevernes aktivitet lige omkring det tidspunkt, karakteren gives på, og som altså ikke må medregne tidligere aktivitet og prøver eller manglende afleveringer eller manglende fremmøde. Det er alene lærerens skøn over elevens aktuelle standpunkt, der bestemmer karakteren. Eleverne ved naturligvis dette, og lige op til en karaktergivning er der

derfor ingen grænse for elevernes villighed til at aflevere opgaver og til at række hånden i vejret, når læreren stiller klassen et spørgsmål.

Går man i stå til en mundtlig eksamen får man hjælp af det ene ledende spørgsmål efter det andet, samt af censors velvilje til at overveje en lille beståkarakter, hvis disse spørgsmål alligevel ikke virker.

Også den skriftlige eksamen skjuler elevernes faglige formåen, for her bruger ministeriet en oversættelsesskala, hvor man kun behøver at regne hver femte opgave for at bestå folkeskolens afgangsprøve i matematik.

Kort sagt, det danske skolesystem er fuld af snyd. Eleverne snyder med lektier og opgaveaflevering. Skolen snyder med mundtlige standpunktskarakterer, som skjuler elevernes manglende faglige færdigheder. Og centraladministrationen snyder med den internationale statistik ved at medtælle alle, der drikker sig gennem ungdomsuddannelserne.

Mon ikke det er på tide at nedsætte en skolekommission, som kan globalisere det danske skolesystem fra bund til top?

Et barn har ikke behov for en kraftig begrebsmæssig opdeling af sin omverden, men har behov for et trygt møde med en omverdensguide, en lærer, som har specialiseret sig i barnets alderstrin. Derfor bør barnet skifte lærer hvert år, så lærerne kun underviser et bestemt klassetrin i stedet for at følge en klasse.

Efter puberteten begynder den unges identitetsarbejde. Her skal omverdenen opdeles i adskilte fagområder. For at finde sit talent skal den unge prøve kræfter med forskellige fagblokke efter eget valg. For at udvikle talentet skal den unge kunne fravælge gølle fagblokke og tilvælge frugtbare. Det sker ved at den unge sammensætter sit eget halvårsskema, som gentages dagligt, da daglige lektier i alle fag sikrer god indlæring.

De unge stortrives med daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke, da fraværet af faste klasser betyder fravær af specialklasser, man fravælger blot uheldige blokke næste halvår. Ligeledes forsvinder mobning, da der ikke er tid til at opbygge et gruppepres i halvårslige blokke.

Også lærerne trives på republikkens skole. I barneskolens første klasser dækker læreren alle fire omverdensfag, der senere gradvist opdeles i fagområderne samfund & sprog og natur & matematik med først to og siden fire forskellige lærere. I skolen for de unge underviser lærerne kun i deres hovedfag. I begge skoleformer har de egne lokaler, hvor de underviser samme årgang i barneskolen eller samme fagblokke i skolen for de unge.

Også skatteborgerne er tilfredse: Grundet fravær af specialklasser og mobning koster republikkens skole omtrent det halve af, hvad en linjeopdelt skole koster. Og en skoleform, som ændrer drenges status fra ufaglærte til at ingeniør som 22årig, vil straks sætte gang i landets økonomi.

En dansk skoleglobaliseringskommission bør ledes af OECD, og endelig ikke af danske eksperter, som jo mister deres ekspertise, hvis skolesystemet globaliseres. OECD vil sandsynligvis anbefale følgende plan:

Kommunerne indretter lokale skoler til primærskoler for børn med årlige lærerskift, så lærerne kun har én klasse. På de første klassetrin dækker læreren alle fire omverdensfag: Natur og samfund, sprog og matematik. Senere specialiserer lærerne sig i enten natur & matematik eller samfund & sprog. Læreren har et fast klasseværelse, hvor der hvert år kommer en ny klasse.

I 7. klasse begynder arbejdet med at afdække og udvikle de unges individuelle talenter, først på en fireårig sekundærskole, så efterfulgt af toårige eller fireårige tertiære skoler. Alle fag er opdelt i halvårsblokke koordineret med den internationale standard, så det er muligt at tage blokke på udenlandske skoler. Sekundærskolen ligger centralt, typisk i hver stationsby. Tertiærskolerne findes regionalt som fireårige bachelorcollege med toårige satellitskoler i købstæderne, hvor der tilbydes toårige teoretiske og praktiske diplomgrader, herunder håndværkeruddannelser. Diplomgrader kan senere udbygges med ekstra blokke til bachelorgrader.

De nuværende gymnasier og VUC'er omdannes til 4årige sekundærskoler, eller til 2årige tertiærskoler ligesom erhvervsskolerne. De nuværende professionshøjskoler omdannes til fireårige bachelorskoler, og de nuværende universiteter omdannes til rene forskerskoler.

En omstilling fra enevældens linjeopdelte embedsuddannelse til republikkens blokopdelte talentudvikling kan være gennemført i 2020. Det vil gøre Danmark til en ædru konkurrent i den globale vidensøkonomi.

Mailveksling

med Politiken 22.01.2013

Kære Jacob Fuglsang

Tak for dine fremragende artikler i Politiken. Mange hævder at have besøgt vidunderstaten Ontario, men hvad har de set? Bliver de ført rundt på en skole af en rektor, ligner det en dansk skole. Får de lov til at overvære en time i en syvende klasse, ligner det stadig en dansk skole.

Får de lov til at overvære to timer i træk, får de det første chok: Kun læreren bliver, klassen går ud til forskellige hold, dvs. klassen findes ikke, der findes kun hold. Får de lov til at overvære to dage i træk, får de det næste chok: Skemaet gentages dagligt.

Først da har de mødt det republikanske skolemirakel: Daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke med henblik på at afdække og udvikle den enkelte unges individuelle talent.

Et år som udvekslingslærer i Nordamerika gav min familie mulighed for at få etnografisk indsigt i deres skolemirakel. Jeg har tilladt mig at overføre republikkens skoleform til danske forhold på hjemmesiden Mellemskolen.net. Og ved at skrive vedhæftede kronik.

Venligste hilsner Allan Tarp

Kære Allan

Tak for den venlige mail og den meget interessante og tankevækkende kronik. Du har et skarpt blik for det danske uddannelsessystems problemer og nogle vidtgående løsninger, som alene fordi de er så omfattende, bliver meget svære at gennemføre i et konsensus land styret af stærke sektorinteresser.

Tak også fordi dine gode pointer om Ontario – jeg må argumentere for at jeg må på en tur til Ontario eller lokke vores korrespondent til at tage dertil og være der i en uge, så vi kan se skoleformen udfoldet og kan skrive en reportage om det.

Bh Jacob

Drenge - ingeniører eller bistanndsslaver

Kronikforslag JP 28.1.2013

Skal drenge gøres til bistanndsklienter i Europas linjeopdelte embedsuddannelser? Eller skal drenge gøres til ingeniører som i Nordamerikas blokopdelte talentskoler? Svaret kommer måske snart med en syvende europæisk borgerkrig.

Europas to kriser, budgetkrisen og finanskrisen, skygger desværre for to andre kriser. En affolkningskrise, hvor de alt for mange år i de linjeopdelte embedsuddannelser sænker Europas befolkningstilvækst til halvdanet barn per familie - et udryddelsestempo, som vil halvere befolkningen to gange per hundrede år, og som end ikke gaskamre kan hamle op med. Samt en risiko for, at de to køn inddrages i en syvende europæisk borgerkrig - som dog løser de andre kriser, hvis den afværges.

Europas velstand er opbygget på sølv, slaver og velfærd, men udviklingen blev afbrudt af seks borgerkrige.

Antikkens velstand kom fra østens floddale, hvis agerbrug brugte floder til kunstvanding. Europa blev også velstående, for vi havde noget, de manglede i lavlandet, nemlig sølv i bjergene. Derfor kunne sølv byttes til silke og peber fra Indien med araberne som veltilfredse mellemhandlere.

De første sølvminer lå uden for Athen. De finansierede den græske kultur i hundrede år, indtil de var tømt. Herefter erobrede romerne Spanien og brugte spansk sølv til at opbygge et imperium, som udløste den første europæiske borgerkrig mellem syd og nord. Nord vandt militært, men blev dog erobret af sydens religion.

Nordeuropa brugte kun det spanske sølv til smykker, så de utilfredse arabiske mellemhandlere erobrede selv de spanske sølvminer. Fraværet af sølv sænkede en mørk middelalder over Europa, indtil nye sølvminer blev fundet, denne gang i en tysk bjergdal, som gav anledning til navnene daler og dollar.

Sølv blev fragtet til Italien, som genoptog den lukrative byttehandel med Indien. Den nye velstand finansierede den italienske renæssance, samt den anden europæiske borgerkrig mellem det katolske syd og det protestantiske nord. Resultatet blev uafgjort, og medførte en tværgående deling af Europa.

Italien gik dog bankerot, da Portugal fandt en søvej til Indien rundt om Afrika og dermed undgik de dyre arabiske mellemhandlere. Spanien forsøgte at finde en vestlig søvej til Indien. Her fandt de Vestindien, men hverken silke eller peber. Til gengæld var der rigeligt med sølv, bl.a. i sølvlandet, kaldet Argentina på spansk.

Som øboere var englænderne gode til at sejle og kunne derfor let bestjæle de langsomme spanske sølvflåder. Men vejen til Indien måtte foregå på åbent hav. Indtil englænderne opdagede, at sølv også kunne byttes til det langt billigere bomuld. Og at bomuld også kunne gro i de nordamerikanske kolonier, som Spanien ikke ønskede, da der ikke var sølv. Herved kunne England spare den lange sørejse til Indien, og erstatte sølv med byttehandel i form af trekantshandel: Bomuld blev sejlet til England og afleveret til fabrikker, hvis maskiner kunne producere både billigt bomuldstøj og billige våben, som blev sejlet til Afrika og byttet med arbejdskraft, der som slaver blev byttet med bomuld i Nordamerika.

Efter den religiøse opdeling af Europa forblev sydens økonomien baseret på agerbrug. Mod nord blev kirkens jord overdraget til privat drift. Og klostrene blev omformet til universiteter, hvor naturvidenskaben kunne erstatte andre med laboratorier til at udforske naturens kræfter og udnytte disse til industriel produktion. Samtidig oparbejdede den protestantiske arbejdsmoral en økonomisk kapital, som alle med tiden fik andel i gennem demokratiets velfærdsstat, der opretholder beskæftigelsen ved at supplere den private efterspørgsel med en offentlig. Desværre er det også velfærdsstatens offentlige sektor med dens utal af embeder, bemanded af især piger, som har skabt budgetkrisen og har lagt kimen til den syvende europæiske borgerkrig.

Men undervejs til velfærdsstaten blev der udkæmpet flere borgerkrige mellem enevælde og demokrati. Den tredje europæiske borgerkrig vandt enevælden, de tre næste vandt demokratiet. Der opstod efter naturvidenskaben viste, at naturen adlyder, ikke biblen, men en formelsamling: Naturen adlyder ikke Herrens uberegnelige vilje, som sker på jorden som i himlen. Naturen følger sin egen beregnelige vilje. Hvorfor kan mennesker så ikke også følge deres egen vilje, og oplyse sig, så kirkens og kejserne dobbeltformynderi kan erstatte med demokratisk afstemning. To republikker blev installeret, én i Nordamerika, og én i Frankrig.

Nordamerika har stadig sin første republik. Frankrig har sin femte, gentagne gange væltet af den tyske enevælde. I første omgang blev de tyske lejesoldater stoppet af de franske frivillige, som kæmpede for frihed, lighed og broderskab. Og Frankrig besatte i stedet Tyskland.

Som modtræk opfandt Preussen dannelsesskolen til at mobilisere sin befolkning. Dannelsen skulle holde befolkningen uoplyst, så den ikke forlangte demokrati. I stedet skulle dannelsen indpode nationalisme i befolkningen, så den ser sig som et folk, som kan sende sine drenge ud til at bekæmpe andre folk, især det franske med dets demokrati. Endelig skal dannelsen udsortere befolkningens elite, så statens embeder kan besættes med en ny videns-adel til erstatning for den gamle blods-adel.

Nationalismen hjalp enevælden til at besejre demokratiet i første omgang. Men hundrede år senere vandt demokratiet i to europæiske borgerkrige. Også den fjerde europæiske borgerkrig, kaldet den amerikanske, vandt demokratiet. Efter sin løsrivelse fra England opbyggede USA sin egen industri i nordstaterne. Så både syd og nord havde brug for arbejdskraft. I nord som lønarbejdere, der som forbrugere kunne efterspørge industriens produktion. Mod syd som slaver aflønnet med mad og husly for at holde omkostningerne nede.

Så industri og demokrati har vundet over agerbrug og enevælde. Men kun tilsyneladende, for enevældens embedssystem består, og er stadig voksende i den moderne velfærdsstat.

Da velfærdsstaten byggede på industri, var der brug for drenge som industriarbejdere. Men i en vidensøkonomi skal også drengene have andel i videnskapitalen.

Det får drengene også i Nordamerikas republikker, som bruger blokopdelte skoler til at afdække og udvikle den unges individuelle talent gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke, hvor alle unge får ros, enten for at klare sig godt, eller for at give fagblokken en chance.

Men det får drengene ikke i Europas linjeopdelte embedsuddannelser, hvis skoler er indrettet som koncentrationslejre, hvor drenge påtvinges dagligt samvær og samarbejde med jævnaldrende piger, til trods for at pigerne mentalt er to år ældre. Denne tvangslæring får drengene til at forlade skolen, så der nu er dobbelt så mange piger som drenge på de universitetsforberedende gymnasier. Og fravælge de linjer, som skulle forberede drengene på erhverv, som i stigende grad flytter til østens lavere lønomkostninger.

Europas fire kriser skyldes altså Europas linjeopdelte embedsuddannelser, som uddanner pigerne til embeder i en offentlig sektor, der nu er blevet større, end budgettet kan bære. Og som udstøder drengene, der kunne få job i en national industriøkonomi, men som i en globaliseret vidensøkonomi uddannes til bistandsslaver.

Men drenge vil ikke være slaver, de vil uddannes til 22årige ingeniører, som kan få de vellønnede vidensjob, der fjerner underskuddet på det offentlige budget, og som skaber et kapitalgrundlag for den finansielle sektor. Og for den trebarns-familie, en til mor og til far og til staten, der sikrer, at velfærdsstaten kan bestå og reproducere sig.

Unge er ikke børn mere

Kronikforslag Information 11.12.2013

Hvordan bliver skolereformen en succes? Professor, dr. Phil, Hans Bonde giver sit bud i en kronik i Information den 2.8.2013. Introduktionen lyder lovende: 'Barnets udgangspunkt er konkret, sanseligt og legende. Jo mere desto bedre. Hvis lærerne tør medtænke dét i deres undervisning, er en stor del af problemet med de umotiverede elever løst.'

Endelig en person, som tør tale om hvordan børn lærer, som det så præcist er beskrevet af psykologen Piaget: Først gribe, så begribe. Og som forhåbentligt vil bruge sin spaltepads til at fortælle om, at når børn bliver unge, skifter læringsmetoden fundamentalt, nu vandrer hænderne ikke mere rundt for at mærke verden. De holdes i lommen for ikke at virke pinlig. Men læringen stopper ikke, tværtimod, nu er det sladderlæring, der tager over, for de unge er biologisk programmeret til at huske sladder, dvs. sætninger med kendte grundled.

Hvorfor lærer har let spil hvis de kan formulere det faglige stof som sladder, altså tale om bevægelse i stedet for energi og tale om formler i stedet for funktioner.

Så forhåbentlig endelig en person, som afstår fra at bruge det slørende begreb elever, som netop tildækker, at børn og unge biologisk er udstyret med vidt forskellige læringsmetoder og derfor har brug for vidt forskellige skoler, som de da også har i resten af verden: en primærskole for børn og en sekundærskole for unge, med hver deres bygning og hver deres lærerkorps og hver deres læreruddannelse. Hvor vi med fællesbegrebet elever bliver narret til at tro, at en tiårig udelt skole fælles for børn og unge er til gavn for alle, og ikke kun for embedsklassens børn.

Flot professor Bonde, og dog, tvivlen sniger sig ind, da der til sidst tales om umotiverede elever.

Nå, det må være en smutter, for den anden introduktion får igen håbet til at blusse op: 'Hele ideen om, at der findes en åndelig dannelse, der er uafhængig af kroppen og den konkrete erfaring, er ufunderet.'

Endelig en person som vil tage et opgør med romantikkens tyske dannelsesbegreb, som blev skabt i Preussen under Napoleonstiden som modspil til den oplysning, som havde skabt den franske republik, der havde besat Berlin efter den tyske enevælde mislykkede forsøg at knække republikken i Frankrig. Indtil da havde kongerne regeret med assistance af landets blodadel, men denne var forsvundet med republikken og erstattet af befolkningens talenter. Og den preussiske blodadel magtede ikke at stoppe Napoleons højt motiverede hær, som vidste, at et nederlag betød et farvel til frihed, lyshed og broderskab.

Så den preussiske enevælde havde brug for at mobilisere den tyske befolkning. Og hertil opfandt Humboldt en helt ny skoleform, dannelsesskolen, som havde tre formål: Befolkningen må endelig ikke oplyses, for så forlanger den demokrati som i Frankrig. I stedet skal det opflaskes med romantikkens nationalisme, så den ser sig selv som et folk i evig kamp med andre folk, især det franske. Og endelig skal folkets elite udsorteres til offentlige embeder og dannes som der kan skabes en ny vidensadel til at erstatte den gamle blodadel.

Dannelsesskolen var en succes. Befolkningen blev smittet af nationalisme og rejste sig som et folk, der tilføjede Napoleon et nederlag ved Leipzig i 1813, fordi Napoleons rytteri var optaget i Spanien.

Så dannelsesskolen var midlet til at knække republikken. Den blev da også overtaget med kyshånd af resten af Europa, som straks oprettede Humboldt-universiteter med linjeopdelte embedsuddannelser forsynet med et treårig studieforberedende gymnasium forbeholdt folkets elite, dvs. embedsklassens egne børn.

Jamen altså, sikke dog et oplæg til en gennemgribende nytænkning! Det lover bare rigtig godt for skolereformen. Lad os nu komme i gang med at læse denne fantastiske kronik fra professor Bonde.

Først et afsnit om børnehaven og skolen. Bravo, måske får vi også et opgør med den meget uheldige opdeling der er mellem børnehaven og skolen og den tilsvarende uheldige opdeling i uddannelse til pædagog

og lærer, som jo begge burde ligge under samme institut på et universitet, som de gør i resten af verden, modsat Danmark der som det eneste land nægter at lade pædagoger og lærere uddanne på universitetet.

I afsnit to må jeg op og stå af begejstring. Her tales om drenge som modnes senere end piger. Vil det sige at professoren også vil tage et opgør med skolens fireårige tvangsklasser fra syvende klasse hvor drenge påtvinges både samvær og samarbejde med piger, der mental er to år ældre, til stor skade for begge parter?

Rusen slutter dog brat i afsnit tre, hvor professoren aldrig glemmer 'den dag i 2. g hvor vores lille, lidt visne matematiklærer pludselig kom ind til timen med ild i øjnene' og ville bygge en bro med klassen. God ide naturligvis, men skulle kronikken ikke netop handle om børn og ikke om unge?

Og nedturen fortsætter i næste afsnit hvor en biologilærer giver alle en torsk og en skalpel med anmodning om at dissekere den. Det er vist heller ikke barnets skole, der her tales om, men de unges.

Midt i kronikken tales der så om lærerne, og den milliard kroner som er sat af til deres efteruddannelse frem til 2020. Intet siges dog om, at skolereformen naturligvis kræver at læreruddannelsen globaliseres, så den som det sidste sted i verden får adgang til universitetet, ellers vil der i al evighed blive brugt for ekstra milliarder til at opsupplere den læreruddannelse, som resten af verden uforstående ryster på hovedet over.

I samme afsnit kommer professoren uforvarende til at afsløre sig ved at sige, at de boglige fag skal 'åbne mod det samfund, som børnene i sidste ende skal ud at bidrage til'. Undskyld, nu er det jo ikke lige børn der forlader skolen for at gå ud i samfundet, det er unge mennesker.

Og kronikken slutter uden at professoren har omtalt det, som er den naturlige konsekvens af at tænke barnets skole radikalt anderledes end den uges skole. Nemlig at barnets skole skal være forankret i konkrete oplevelser og erfaringer, og den unges i sladder. På barnets skole skal at-fagene have hovedvægt, og om-fagene skal have hovedvægt på sekundærskolen for de unge fra syvende klasse.

I at-fag lærer man at gøre noget, at handle hensigtsmæssigt i den omverden, som man befinder sig i. Dvs. at-fag skal formuleres som handleord, verber. Skolen er til for at barnet lærer at læse, at skrive, at regne og at socialisere sig. Skolen er ikke til for at undervise barnet i at danske, at matematikke eller at samfundsfage.

Fagene engelsk og matematik forefindes da heller ikke i de nordamerikanske republikkers skoler. Barnet befinder barnet sig også i en natur, og da man ikke kan nature er naturfag et godt eksempel på et om-fag, ligesom fag, der omfatter samfund her og andre steder og til andre tider.

Alt dette ved professoren jo umærket, da han har udmærket kendskab til Napoleons efterfølgere, den franske republiks tænkere som Foucault og Bourdieu.

Foucault påviser hvordan moderne magt ligger i kampen om italesættelsen, så kan man få befolkningen til at tro, at elever findes og at det er samfundets opgave er at finde en skoleform, hvor elever får den bedste undervisning, så har man snedigt tildækket den faktiske realitet, at der bag fællesbetegnelsen elever gemmer sig børn og unge, som har vidt forskellige læringsmetoder og som derfor har brug for to vidt forskellige skoleformer.

Og Bourdieu påviser, at ved aldrig at have erstattet enevældens linjeopdelte embedsuddannelse med republikkens blokopdelte talentudvikling, bruges Europas skoler til at udøve symbolsk vold, som sikrer reproduktion af Europas vidensadel, dvs. embedsklassen beskytter et skolesystem, hvor kun deres børn får de høje karakterer, som giver adgang til attraktive studier og efterfølgende embeder.

Med brug af betegnelsen elev beskytter professoren det prøjsiske embedsuddannelsessystem, som sikrer hans børn lukrative embeder og hindrer befolkningen i at blive oplyst. Synd at netop Information med sin modstand mod den tyske besættelse tillader en kronik, som er med til at opretholde den fortsatte tyske besættelse af det danske skolesystem.

Sociologen Kierkegaard

Kronikforslag JP 1.5.2013

Fravælg formynderiet, tilvælg eksistensen, men frem for alt, træf et valg – og frygt ikke, thi efter valgets lidelse kommer genopstandelsen til det egentlige liv. Sådan lød Kierkegaards budskab til sin samtid, hvor folk gjorde det stik modsatte, de tilvalgte formynderiet og fravalgte eksistensen.

Formynderiet var på Kierkegaards tid til at få øje på. Den fysiske formynder, kongen, regerede enevældigt. Det metafysiske formynderi blev varetaget af religionen, som havde monopol på kontakt til den metafysiske

Herre, og af filosofien, som havde monopol på den jordiske viden. Og formynderi var fuldt accepteret, efter at antioplysningen havde besejret oplysningen og installeret romantikkens tidsalder.

Oplysningstidens grundlag blev skabt af naturvidenskaben. Brahe brugte sit liv på at observere planeternes bevægelse, så teorien om disse kunne baseres på data i stedet for på religiøse eller filosofiske overvejelser.

Brahes observationer kunne tolkes på to forskellige måder. Brahe fastholdt jorden som universets centrum, hvorimod hans elev, Kepler, foreslog solen som centrum. For at finde den rette teori måtte man opsende en ny planet, hvilket jo var umuligt. I stedet kom afgørelsen med Newtons tre benægtelser af den herskende opfattelse af månens bevægelse.

Månen bevæger sig mellem stjernerne, mente både religion og filosofi. Nej, sagde Newton, månen falder mod jorden som æblet, dog i et krumt fald som netop svarer til jordens krumning, og som derfor er et evigt fald.

Hvis månen og æblet falder mod jorden, så følger de vel Herrens uberegnelige vilje? Nej, sagde Newton, de følger begge deres egen vilje, som kan beregnes af en matematisk formel for tyngdekraft.

Det er viljeskraften, som opretholder tingenes tilstand, hævdede både konge, religion og filosofi. Nej, sagde Newton, en kraft ændrer tingenes tilstand.

Newtons tre benægtelser ændrede verdensbilledet fra et statisk billede opretholdt af fysisk og metafysisk vilje til et dynamisk billede skabt af kræfter, som kan ændre tilstande, og som der bor i tingene selv. Dette skabte grundlaget for oplysningstiden: Når måner og æbler følger deres egen vilje i stedet for formyndernes, kan mennesker vel gøre det samme og erstatte kirkens og kongens dobbeltformynderi med oplysning og valg. Resultatet blev da også to republikker, den amerikanske i 1776, og den franske i 1792.

Men oplysningstiden skabte også modoplysning, hvor den tyske filosof Hegel genindførte metafysisk formynderi i form af en Ånd, som sover i stenen, slumrer i planten, vågner i dyret, bliver sig bevidst i mennesket og udtrykker sig gennem kunsten og gennem folkenes historie.

Samtidig førte kampen mellem enevældens formynderi og republikkens demokrati til Napoleonskrigene, som sluttede med Frankrigs og oplysningens nederlag. Så på Kierkegårds tid var Hegel den førende filosof, og oplysning var erstattet af romantikken med dens ønske om at nyde Åndens forskellige udtryk i det gode, det smukke og det sande. Kierkegaard lod det sande ligge og interesserede sig i stedet for det smukke og det gode, det æstetiske og det etiske. Æstetik er fyldt af passiv nydelse, men vil i det lange løb forekomme tomt. Da kommer spørgsmålet om det gode, om det aktive valg, der fører til lidelse, thi hvad skal jeg vælge? Og hvad nu hvis jeg vælger forkert, har jeg da begået en dødsynd? Så det letteste er at undgå valgets lidelse og blot følge livets rutiner og ritualer.

Men, siger Kierkegaard, det er gennem mine valg, at jeg træder i eksistens, at jeg adskiller mig fra den grå masse og etablerer mig som 'hiin Enkelte', dvs. at jeg udvikler mig fra en person til en personlighed, kendetegnet ved min egen vej gennem livets utallige valgsituationer.

At valget er svært og fyldt med lidelse er illustreret af Kristus på korset. På den nederste del af korset går det ligeud. Først ved korsvejen opstår tvivlen: skal jeg gå til højre, eller til venstre, eller ligeud. Og den korsfæstede figur viser med al ønskelig tydelighed den lidelse, der er forbundet med at træffe et valg. Men her kommer så kristendommen med sit beroligende budskab: Frygt ikke, thi efter lidelsen kommer genopstandelsen til det egentlige liv, hvor dine fejlvalg er dig tilgivet.

Så det er med henvisning til kristendommen, at Kierkegaard kan tilråde det enkelte menneske at fravælge anonymiteten, og træde i eksistens gennem sine personlige valg, og dermed fravælge alverdens formyndere.

Især to formyndere gør Kierkegaard op med. Først med Hegel i sit 'afsluttende uvidenskabelig efterskrift'. Ifølge Hegel virker Ånden gennem folkene, og vil langsomt, men sikkert realisere sig gennem folkets historiske udvikling, hvorfor den enkelte blot skal identificere sig med sit folk og følge dette. Hegels folkebegreb dannede grundlag for romantikkens nationalisme, som den preussiske enevælde brugte til at mobilisere sin befolkning for at besejre den Franske republik. For Kierkegaard var det derimod vigtigt ikke blot at følge med som passiv passager i en historisk udvikling, men aktivt at skabe denne udvikling gennem personlige valg.

I sine sidste flyveblade gør Kierkegaard op med kristenheden, dvs. med den institutionaliserede kristendom: 'Et er at lide; et andet er at blive professor i, at én led.' Kierkegaard rejser spørgsmålet, hvordan man kan vide noget om valgets lidelse, hvis man ikke har oplevet den? Så kristendommens kernebudskab om lidelse

som vejen til genfødsel til eksistens og syndsforladelse drukner let i et hav af kirkelige ritualer og i hierarkier af statsansatte præster, provster, biskopper osv. Og viden om verden opnås næppe ved at sidde i celler på universitetets klostergange og blot kommentere kommentarer fra andre kommentatorer.

Det er med sin opfordring til personlige valg og med sin skepsis over for institutionaliseret formynderi af både religiøs og filosofisk art, at Kierkegaard bliver sociolog, og republikaner. Og dermed leverer grundlaget for den skeptiske tænkning, der hundrede år senere udvikler sig i den lidende franske republik, der som den femte af sin art til stadighed trues af ydre og indre fjender.

I Frankrig kommer Kierkegaards tænkning til udtryk, først i Sartres eksistentialisme, siden i fransk poststrukturalisme, hvor Derrida, Lyotard, Foucault og Bourdieu advarer mod det formynderi, som gemmer sig i institutionalisering af ord, sætninger, normaliseringer og skoler. Og hvor Derrida anbefaler dekonstruktion af ord, som installerer det benævnte; hvor Lyotard anbefaler paralogi til at skelne mellem politisk og naturlig korrekthed; hvor Foucault advarer mod den pastorale magt i humanvidenskabernes, som indfanger mennesket i et identitetsfængsel, hvoraf det kun kan udfries af institutioner, som lover frigørelse, men leverer klientgørelse; og hvor Bourdieu påviser, at skolen i stedet for at oplyse udøver symbolsk vold, som sikrer reproduktionen af statens vidensadel.

Skolen er netop den institution, som kan hjælpe den unge til at træde i eksistens gennem personlige valg. Sådan fungerer skolen da også i de nordamerikanske republikker. Med pubertetens indtræden forlader den unge sin barneskole og dennes trygge samvær med lærere i rollen som årlige reserveforældre. På den nye skole har lærerne eget fag og eget lokale. Her modtages den unge med et: Velkommen, du har et talent, og det er min opgave sammen med dig at afdække og udvikle netop dit talent. Det, du vælger, får du dagligt det næste halvår. Går det godt siger vi 'good job' og du får mere af det samme. Hvis ikke siger vi 'good try' og vi finder så noget andet, du kan prøve kræfter med. Det sidste år på kan du så afprøve halvårslige collegeblokke.

Den danske skole holder derimod fast i Hegels preussiske danneskole skabt til at bekæmpe det franske demokrati: Befolkningen må ikke oplyses, for så forlanger den demokrati. Den skal i stedet omdannes til et folk, som kan bekæmpe andre folk, især det franske. Og dets elite skal udsorteres til embeder i statens centraladministration, og dannes så den kan færdes ved hoffet.

Vores linjeopdelte embedsuddannelsessystem ville Kierkegaard straks se som en institution med tvangsklasser og tvangsskemaer, der skulle bekæmpes med byger af flyveblade. Ikke for at påvise, hvordan kristenheden skjuler kristendommen, men hvordan dannelse er antioplysning, som uden daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke fratager den unge muligheden for at udvikle sig til hiin Enkelte, der kan fravælge formynderiet og tilvælge eksistensen.

Sådan får Europa comeback

Kronikforslag JP 16.10.2013 og 15.5.2014.

Efter 300 års optur gik luften ud af Europa. Gældskrisen kradser. Især i Sydeuropa, som har svært ved at balancere de nationale regnskaber.

Produktiviteten falder og arbejdsløsheden stiger. Især de unge er ofre for et forældet linjeopdelt uddannelsessystem, som udsorterer eliten til offentlige embeder. Og Europa uddør, for et fødselstal på halvdanet barn per familie vil reducere befolkningen til 10% om 200 år.

Hvordan kunne det dog gå så galt for det Europa, som huser kulturnationer som Grækenland og Italien? Og hvor engelsk er blevet verdenssprog, også i de frembrusende økonomier i Østasien og Sydamerika?

Europas optur skyldtes to ting: Europa havde sølv og Europa kunne sejle. Europa købte gerne varerne fra Østens varme floddale: Peber gav smag til nedsaltet mad, og silke viste velstand. Men begge skulle købes med sølv.

Sølvminerne uden for Athen finansierede den græske kultur i hundrede år. Så var de tømte, og nu var det romernes tur. Med deres effektive hær erobrede de sølvminerne i Spanien, men bukkede under, da nordiske vandaler erobrede dem og slog sig ned i vandallandet, Andalusien. Men kun for at nyde det varme klima, ikke for at købe peber og silke fra Indien.

Det gjorde de arabiske mellemhandlere så rasende, at de selv erobrede de spanske sølvminer. Og uden sølv sank Europa ned i en mørk Middelalder. Som dog lysnede, da man fandt sølv i Harzen i en sølvdal, hvis navn Tal gav navn til både daler og dollar.

Fra Harzen skulle sølvet bevogtes under den lange transport til Norditalien, hvorfra handelen med Østen nu kunne genoptages. Derfor blev Tyskland og Italien opdelt i et utal af små fyrstendømmer og bystater, samlet i det tysk-romerske kejserrige.

Med handel følger velstand og mindsket afhængighed, så tyske fyrster støttede uden besvær Luther i hans ønske om at frigøre kirken fra romerkirken.

Norditalien blev ekstra velstående ved at indføre arabertal til at gange med, og ved at udlåne velstanden gennem banker. Så den italienske Renæssance blomstrede, indtil den gik bankerot. For pludselig kunne østens varer købes meget billigere hos portugiserne, som kunne undgå de arabiske mellemhandlere, da de fandt søvejen til Indien rundt om Afrika, hvis kyst blev grundigt befæstet.

Så da spanierne genvandt egne sølvminer ved at besejre araberne, måtte de sejle mod vest for at komme til Indien. De fandt Vestindien. Her var hverken silke eller peber, men til gengæld rigeligt med sølv bl.a. i sølvlandet Argentina. Sølvet blev sejlet hjem for at finansiere romerkirkens religionskrige.

De langsomme spanske sølvskibe var let bytte for de hurtige engelske skibe, som videreførte vikingernes sejlkunst. Men for at undgå Afrikas befæstede kyst måtte englænderne sejle efter månen over åbent hav, men hvordan bevæger månen sig? Kirken sagde: Månen bevæger sig mellem stjernerne, som alle jo kan se. Nej, sagde englænderen Newton: Ligesom æblet falder månen mod jorden, dog så skråt, at jorden krummer væk, så månen udfører et evigt fald mod jorden.

Månen og æblet følger begge Herrens uforudsigelig vilje, som sker i himlen og på jorden, sagde kirken. Nej, sagde newton: Månen og æblet følger deres egen viljeskraft, en tyngdekraft, som er forudsigelig, da den kan sættes på formel.

Men viljeskræfter opretholder tilstande, sagde kirken. Nej, sagde newton: Kræfter ændrer tilstande.

Newtons opdagelse af fysiske kræfter og deres ændrende virkning lagde grunden til det moderne samfund med Europa som hovedaktør. Naturens luner kunne nu forudsiges gennem formler, og bruges til at skabe en teknologi, der øgede produktiviteten ved brug af maskinkraft.

Newtons opdagelse gjorde det let for englænderne at sejle til Indien. Her byttede de det spanske sølv med billigt bomuld, som maskiner kunne omdanne til billigt tøj, der med god fortjeneste kunne sælges over hele Europa. Og bomuldsplanten kunne udplantes i de Nordamerikanske kolonier, som Spanien havde forladt, da de ikke indeholdt sølvminer.

Problemet med mangel på arbejdskraft blev løst med en trekantshandel, hvor engelske våben blev byttet med slaver i Afrika, der blev byttet med bomuld i Nordamerika, som igen blev byttet med våben i England. Denne trekantshandel løsrev Europas økonomi fra sølvet. Nu var det maskinfremstillede varer, som drev økonomien.

Det var altså Europa, som tog det andet skridt i den teknologiske udvikling. Oprindeligt levede vi som fattige jægere og samlere.

Første skridt væk var opdagelsen af jern, så vi kunne lave kunstige hænder, redskaber, som kunne opdyrke jorden til agerbrug.

Andet skridt var opdagelsen af energi, så vi kunne bygge kunstige muskler, motorer, først drevet af damp og siden af elektroner. Og som sammen med den kunstige hånd blev en kunstig arm, maskinen, som førte til industrikulturen. Men Europa mistede sin førerrolle på grund af maskingeværer og bombefly i to ødelæggende borgerkrige, første og anden verdenskrig.

Så det tredje skridt blev taget af USA, der opdagede, at elektroner både kan frembære energi til maskiner og information til kunstige hjerner, datamater, som kan forenes med en kunstig hånd og en kunstig muskel til et kunstigt menneske, robotten, der skabte en ny global vidensøkonomi.

Det var republikken, som satte USA i stand til at overtage Europas førerrolle. Og det var mangel på republik, som førte til Europas nedtur.

Også republikken var en konsekvens af Newtons opdagelse. Når månen og æblet følger deres egen vilje, kan vi mennesker gøre det samme. Så med oplysning kan vi erstatte Herrens og Herremandens dobbelte formynderi med afstemning. Resultatet blev Oplysningstiden og dens to republikker, i USA i 1766 og i Frankrig i 1792. USA har stadig sin første republik, Frankrig har nu sin femte.

For den tyske enevælde sendte en hær ind for at kvæle den franske republik. Men de tyske lejesoldater tabte til de franske frivillige, som vidste, at et nederlag ville betyde farvel til frihed, lighed og broderskab. Enevælden forsøgte igen, med det resultat at Frankrig besatte Berlin. Så den preussiske konge havde et problem: Hvordan kan jeg mobilisere den tyske befolkning, så jeg kan få Napoleon ud af Berlin?

Ved at omdanne befolkningen til et folk, svarede Humboldt, som var inspireret af den tyske romantik, der genindsatte et overjordisk formynderi i form af en Verdensånd, som realiserer sig gennem den skønne kunst og gennem nationernes historie: Som Frankrig skal også Preussen opbygge en stærk centraladministration med embeder besat af befolkningens elite, udsortet af en ny dannelsesskole, hvor befolkningen ikke må oplyses, for så forlanger den demokrati. I stedet skal nationalfølelse ændre befolkningen til et folk, som kan bekæmpe andre folk, især det franske.

Dannelsesskolens nationalisme skabte et tysk folk, som besejrede Napoleon ved Leipzig i 1813. Republikken forsvandt fra Europa, hvis nationer gladelig overtog den preussiske dannelsesskole med tilhørende centraladministration, først under enevældens monarker, siden under demokratiets parlamenter.

Så hvor USA fik et universelt demokrati, fik Europa nationale bureaukratier, som førte det ud i to borgerkrige, og hvis linjeopdelte embedsuddannelsessystem nu er ved at udrydde dets befolkning.

Men Europa kan rejse sig igen ved at indføre republikkens institutioner, især den mest socialiserende af alle, skolen.

Europa har linjeopdelte dannelsesskoler med aldersinddelte tvangsklasser, hvor drengene dropper ud, fordi de udviklingsmæssigt er to år efter pigerne. Det var job til drengene i industrialderen, men i informationsalderen har Europa valgt at oprette centrale mastodontuniversiteter, som suger pigerne ind til metropolerne og udstøder drengene til udkantsområderne, med katastrofale konsekvenser for fødselstallet.

Nordamerikas republikker har blokopdelte oplysningsskoler, som hilser den unge velkommen med en anerkendelse: 'Du har et talent! Og det er vores opgave at udvikle dit personlige talent gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke. Har du succes, får du ros for dit talent. Hvis ikke, får du ros for dit mod til at prøve.'

Hvis Europa indfører blokopdelte talentudviklingsskoler, vil hver anden dreng være ingeniør som 22årig, og som 25årig have et velbetalt job i den globale vidensøkonomi. Samt en familie med tre børn: en til mor, en til far og en til staten.

Så med republikkens institutioner kan Europa slippe af med sin gæld, skabe job og stabilisere sit befolkningstal.

Fra matematismus til matematik

Kronikforslag JP den 8.5.2016 og Information 19.5.2016

'I gymnasiet skal alle lære matematik på niveau B'. Et naturligt ønske til en reform af skolens måske vigtigste fag, talsproget. Men helt urealistisk, lyder det fra fagets skriftkloge, fra formanden for underviserne, og fra underviserens undervisere, professorerne. Og de har ganske ret. For de underviser nemlig ikke i matematik, men i 'matematismus', der gør matematikken så svær, at den bliver en effektiv eksklusionsteknik til at beskytte underviserens vidensmonopol.

Matematik er nemlig ikke svært, tværtimod, for man skal jo ikke lære at 'matematikke', men at regne: Trekantsregning, brøkregning, bogstavregning, osv. På græsk betyder matematik 'mestring' og antikkens pythagoræere valgte ordet som en fælles betegnelse for deres fire meststringsområder: Astronomi, musik, geometri og aritmetik. Efter at astronomi og musik er brudt ud, dækker fællesbetegnelsen nu kun geometri, der på græsk betyder at måle jord; og algebra, der på arabisk betyder at genforene tal.

Tallet 345 er en kort skrivemåde for totalen $T = 3 \cdot 10^2 + 4 \cdot 10 + 5 \cdot 1$. Vi ser, at et tal er et regnestykke, en formel, som indeholder algebraens fire regnearter til forening af tal: Plus forener forskellige tal, gange forener ens plustal, potens forener ens gangetal, og integralregning forener arealblokke.

Fordelen ved formler er, at formler forudsiger: plus-formlen $2+3$ forudsiger resultatet af at videretælle 3 gange fra 2; gangeformlen $2 \cdot 3$ forudsiger resultatet af 3 gange at plusse med 2; og potens-formlen 2^3 forudsiger resultatet af 3 gange at gange med 2.

At genforene betyder, at man også kan gøre det modsatte, at opdele en forenet total i dele. Her forudsiges resultatet af de modsatte regnearter minus, division, rod og logaritme samt differentialregning.

Opdelingsregning kaldes også tilbageregning eller ligningsløsning.

Ligningen $x+3 = 5$ opdeler totalen 5 i 3 og et ukendt tal x , der plusset med 3 giver 5, og som forudsiges af minusformlen $x = 5-3$.

Ligningen $x \cdot 3 = 5$ opdeler totalen 5 i 3 ens tal, som forudsiges af divisionsformlen $x = 5/3$.

Ligningen $x^3 = 5$ opdeler totalen 5 i 3 ens gangetal, som forudsiges af rodformlen $x = \sqrt[3]{5}$.

Ligningen $3^x = 5$ opdeler totalen 5 i et antal ens gange-3-tal, som forudsiges af logaritmeformlen $x = \log_3(5)$.

Vi ser, at en ligning let løses ved at flytte et tal til modsat side med modsat regnetegn.

Den sidste af de fire foreningsregnearter, gange&plus-regning, integralregning på latin, forener arealblokke for at kunne plusse per-tal: Med 2 kg á 3 kr/kg plus 4 kg á 5 kr/kg kan styk-tallene 2 og 4 plusses direkte til 6 kg. Derimod skal per-tallene 3 og 5 først opganges til kronetal, før de kan plusses. Da gangning skaber arealer, plusses per-tal altså ved at finde arealet under per-tals kurven i et koordinatsystem, der koordinerer algebra og geometri.

Hvis per-tals kurven er konstant, er der kun ét areal at udregne. Hvis per-tals kurven stiger, skal man plusse mange små arealstrimler. En uoverskuelig opgave, med mindre strimlerne kan skrives som tilvækster: Tallene 2, 5, 9, 6 giver tilvækst-tallene (5-2), (9-5) og (6-9), der plusset giver 6-2, altså sluttal minus starttal, da alle mellemstal bliver både lagt til og trukket fra.

Under en y -kurve vil en x -tilvækst give arealstrimlen y gange med x -tilvæksten, som så omskrives til en F -tilvækst. Summen af de mange arealstrimler kan da udregnes som én enkelt tilvækst i F mellem de to endepunkter. Så forening med gange&plus-regning har også sin modsatte regnearter, opdeling med minus&dele-regning, også kaldet tilvækstregning eller differentialregning på latin.

Foruden regnearter til at forene og opdele, omfatter algebraen også regning med uspecificerede tal og formler, såkaldte pladsholdere. Hvor regnestykket $3+5$ kan udregnes straks, kan regnestykket $3+x$ først udregnes, når vi specificerer det tal, x er pladsholder for. Tilsvarende kan formelen $y = 3+x$ indtegnes direkte i et koordinatsystem; hvorimod formelen $y = f(x)$ først kan indtegnes, når vi specificerer den formel, som $f(x)$ er pladsholder for. $f(x)$ betyder således en uspecificeret formel med x som uspecificeret tal. Følgelig er det meningsløst at skrive $f(2)$, da 2 er et specificeret tal.

Men det er blot en af mange måder, hvorpå matematik omskabes til matematisme og matematismus.

Matematisme er matematik, som er korrekt inde i klassen, men ikke udenfor, som f.eks. brøkregning: I klassen giver 1 over 2 plus 2 over 3 resultatet 7 over 6. Men udenfor vil 1 æble blandt 2 frugter plus 2 æbler blandt 3 frugter give 3 æbler blandt 6 frugter, og kan aldrig give 7 æbler blandt 6 frugter. Så i matematismen står det sidste s står for sludder; og u står for udefinerede begreber.

Et begreb er normalt en betegnelse, en abstraktion, for en fælles egenskab ved forskellige eksempler: Begrebet 'bord' er en fælles betegnelse for plader med fire ben; begrebet 'formel' er en fælles betegnelse for regnestykker, og begrebet funktion en fælles betegnelse for formler med et uspecificeret tal.

Men i stedet for at definere begreber nedefra som abstraktioner fra eksempler, definerer matematismen sine begreber oppefra som eksempler på abstraktioner. Alt skal defineres som eksempler på begrebet 'mængde', så begrebet funktion defineres nu som et eksempel på en mængderelation, hvor førstekomponent-identitet medfører andenkomponent-identitet.

Samtidig forbydes alle forklarende talemåder som at plusse, per-tal, gange&plus-regning, formler, mm. Algebra må ikke betyde genforening. Og censuren stopper straks artikler, der anbefaler at respektere den naturlige rækkefølge ved at undervise i integralregning før dennes omvendte regnearter.

Filosoffen Russell påviste, at mængdebegrebets selvreference gør faget ligeså meningsløst som løgnerparadokset 'Denne sætning er usand', altså en sætning, der er sand, hvis den er usand, og modsat. Men matematismen er ligeglad, for udefineret sludder af typen 'bublibub er et eksempel på bablibab' er en effektiv måde at ekskludere normalt tænkende unge, så vidensmonopolet kan opretholdes. Og meningsløsheden sikrer, at underviserne ikke kan forklare faget, men blot anbefale, at det læres udenad. Hvilket passer fint for dem, der hjemmefra ved, at vejen til et embede går over at udføre ordrer uden at spekulere over indholdet.

Matematismussens vidensmonopol brydes ved at afskaffe den mundtlige eksamen, der blot måler viljen til at lære det uforståelige udenad som generalprøve på en ansættelsessamtale til et offentligt embede. Svenskerne ryster på hovedet over, at vi gør regnefaget matematik til et snakkefag; og spørger 'Mangler I ikke ingeniører?'

Jo, det gør vi, men det er nu slut. For med matematik B for alle kan den mundtlige eksamen i matematik erstattes af to skriftlige eksamener i algebra og geometri. Og når udefineret sludder erstattes af meningsfuld genforening af ens og forskellige styk-tal og per-tal, vil hver anden dreng være ingeniør som 22årig uanset social, etnisk eller national baggrund.

Så med matematik B for alle, og uden mundtlig eksamen, kan skatten sænkes og velfærden udbygges på samme tid.

Katolsk matematik, og protestantisk

Kronikforslag JP 14.10.2016

Matematik er svært, men uden vil det moderne samfund bryde sammen; derfor skal matematik have tilført flere midler, amen. Sådan lyder morgenbønnen på landets kloster-universiteter.

Intet kunne være mere forkert. For matematik findes nemlig ikke. Matematik er en skal, en etikette for et indhold. På græsk betyder matematik 'det vi ved noget om'. Antikkens pythagoræere valgte ordet som en fælles betegnelse for deres fire vidensområder: stjerner, lyd, former og antal.

Med astronomi og musik som selvstændige fag er matematik nu en fælles betegnelse for algebra og geometri, der på græsk betyder at måle jord opdelt i trekanten, som igen opdeles i rette trekanten. Her måles sider og vinkler med en lineal og en vinkelmåler, og procent-tabeller beregner sammenhængen mellem dem.

På arabisk betyder algebra at genforene tal. Så matematik er ligesom fysik en naturvidenskab. Fysik beskriver stof og kræfter og bevægelse. Matematik beskriver det fysiske faktum Mange.

Algebra giver svaret på 'hvor mange' ved at tælle og regne. En optalt total på 456 ser ud som et tal, men er i virkeligheden et regnestykke med tre forskellige optællinger, hvilket ses af enhederne: 4 hundreder og 5 tiere og 6 enere. Eller mere korrekt: Totalen er 4 bundter af bundter og 5 bundter og 6 u-bundtede, anbragt som tre blokke ved siden af hinanden. Vi tæller nemlig ved at bundte. Normalt bundtes i tiere, med enkelte undtagelser. Otte-ti hedder således fire tyvere på fransk og firsindstyve på dansk.

Så tal indeholder algebraens fire forenings-måder: Plus, gange, gentaget gange samt blok-regning. Eller med de officielle navne: Addition, multiplikation, potens samt integration.

Det modsatte af forening er opdeling, som forudsiges af de modsatte regnearter: minus, dele, faktorfinde og faktor-tælle samt modsat blok-regning. Eller med de officielle navne: Subtraktion, division, rod og logaritme samt differentiation.

Børn undervises i plus, minus, gange og division. De unge undervises i gentaget gange og i rod og logaritme. På gymnasiets B-niveau undervises så i blok-regning og modsat blok-regning, men desværre i omvendt rækkefølge. Denne ombytning har gjort blok-regning så svær, at bestågrænsen er sænket til 30% korrekt besvarelse for at mindske antallet af dumpere.

Men heldigvis kræver den nye gymnasireform, at alle skal have matematik B, og dermed alle fire regnearter til forening. Hvilket også nemt kan lade sig gøre. Man skal blot respektere rækkefølgen og undervise i blok-regning før modsat blok-regning, altså i integration før differentiation.

Matematik bliver let, hvis skolen accepterer, at matematik ikke er en aktivitet, men blot en fælles betegnelse for to aktiviteter, at forene mange og at måle jord. Hvilket jo også fremgår af ordene selv: man kan forene og måle, man kan ikke matematikke. Matematik er ikke et handle-ord.

Men det accepteres ikke af kloster-universiteterne, som hævder at have monopol på matematik: Der findes kun én mate-matik, vores mængde-matik, som vi alene har kontakt med og kan formidle.

Problemet er blot, at mængde-matik har vendt matematikken meningsløs ved at vende den på hovedet. Begreber er normalt abstraktioner, dvs. navne, der skelner mellem forskellige typer eksempler. Ordet 'funktion' blev således indført for at skelne mellem de to regnestykker '2+3' og '2+ måske 3', som man da skriver '2+x', hvor x så er pladsholder for et ukendt tal. Men i stedet for at præsentere begrebet som en abstraktion fra eksempler, præsenterer mængde-matikken det som et eksempel på en overliggende

abstraktion: en funktion er et eksempel på en mængde-relation hvor første-komponent-identitet medfører anden-komponent-identitet. Hvilket eleverne hører som 'bublibub er et eksempel på bablibab' altså noget, som skal læres udenad, men som de fleste afviser som nonsens. Hvad det desværre også er. For filosofen Russell har påvist, at mængder medfører selvreference, hvorved faget fanges i det klassiske løgner-paradoks: Sætningen 'Denne sætning er usand' refererer til sig selv. Hvis den er sand, ja så er den usand. Og hvis den er usand, er det jo usandt, at den er usand, altså må den være sand. Selvreference leder altså til selvmodsigelse og meningsløshed.

Men det generer ikke mængde-matikken, som i stedet ophæver forskellen på abstraktioner og eksempler. Og dermed bliver et meningsløst sprog, som ikke skelner mellem det abstrakte og det konkrete, mellem ordet æble og de saftige æbler, ordet benævner, og som kan spises, hvad ordet ikke kan.

At mængde-matikken alligevel fastholdes skyldes, at vores kloster-universiteter viderefører traditionen fra Platons akademi.

I antikkens Grækenland mente sofisterne, at et demokrati må oplyse sin befolkningen om forskellen på natur og vedtægt for at undgå skjult formynderi i form af vedtægt præsenteret som natur. Modsat anså filosoferne vedtægt som illusion, da alt fysisk er eksempler på metafysiske former, som kun er tilgængelig for filosoffer uddannet på Platons akademi, hvorfor filosoffer bør være formyndere.

Den kristne kirke videreførte akademierne i form af klostre, der siden blev til universiteter. Dog uden at slippe klostrets form og virkemåde, hvor munke sidder i celler på lange gange og skriver kommentarer til fagets dogmer. Og med undtagelse af naturvidenskab, er forskning stadig klostrets skolastik, hvor man opponerer på den herskende ortodoksi. Og hvor en person bliver professor, hvis tre eksisterende professorer peger på vedkommende. Så mængde-matikkens selvreference passer som fod i hose til de selvrefererende kloster-universiteter.

Heldigvis er reformationen på vej, så næste år kan vi forhåbentlig fejre to reformationer. Det er så 500 år siden, Luther gjorde op med den katolske ortodoksi, som hævdede, at kun kirken kunne formidle kontakten til det Egentlige gennem sine otte sakramenter. Luther sagde, at den enkelte selv kan etablere kontakten og kun har behov for en kirke med to sakramenter, dåb til velkomst og nadver til syndsforladelse.

Som katolicismen har også mængde-matikken otte sakramenter, kaldet kompetencer. I modsætning hertil behøver den protestantiske matematik, mange-matikken, kun to sakramenter i mødet med Mange: at tælle og at regne.

Protestantisk mange-matik kan læres på MATHeCADEMY.net, som på den netop afholdte verdenskonference i Hamborg havde succes med blok-tal og med '1kop & 5 pinde' metoden til at kurere matematik-ulyst. Med koppen til bundter kan 5 pinde 'koptælles' i 2ere som 1kop3 eller som 2kop1. Så en total består altid af to tal, et antal bundtede indenfor og et antal ikke-bundtede udenfor. Og man kan altid omtælle ved at flytte en pind ind eller ud af koppen.

Divisionsproblemer forsvinder ved at bruge koptælling og omtælling: Skal 336 divideres med 7, koptælles 336 til 33kop6, der omtælles til 28kop56, altså 28 bundter indenfor og 56 u-bundtede udenfor. Der delt med 7 giver 4 indenfor og 8 udenfor, altså 48.

Blok-tal medfører nye læringsmuligheder i førskolen: 2 3ere og 4 5ere kan forenes lodret eller vandret. Lodret skal begge omtælles til en fælles enhed, hvilket kaldes proportionalitet. Vandret fås et antal 8ere ved at sidestille blokkene, altså ved integration.

Så regeringen kan roligt gennemføre gymnasireformen og vende det døve øre til de ortodokse kloster-universiteters klagen over, at mængde-matikken trues af sammenbrud. Alle lærer let matematik, når reformationen har erstattet den katolske mængde-matik med den protestantiske mange-matik, der respekterer fagets indhold, algebra og geometri, tælling og regning og jordmåling.

Med pligten kommer lysten til erhverv

Kronikforslag JP den 19.3.2017

Preussen er forhistorie. På nær den preussiske tvangsskole, hvor de unge tvinges til at følge årgangen og dennes tvangsskema. Som blev skabt i Berlin kort efter 1800 for at bekæmpe det franske demokrati. Og som resten af Europa ivrigt overtog og har holdt fast i lige siden. For tvangsklasser var en effektiv metode til skabe en embedsklasse til en ny centraladministration, der kunne holde demokratiet nede. De, der ikke

magtede tvangsskolen, kunne så få et erhverv som ufaglært, faglært eller funktionær alt efter, hvornår de måtte stå af skolens udskilningsløb.

Den preussiske tvangsskole havde god mening i et statisk industrisamfund, men i et videnssamfund med brug for fleksibel arbejdsstyrke på grund af automatisering og globalisering er en tvangsskole en ren katastrofe. Som langsomt men sikkert fører Europa mod sin undergang, ikke kun økonomisk, men også befolkningsmæssigt.

Den danske version af den preussiske tvangsskole har udviklet sig særlig grotesk. I dag vælges gymnasiet af cirka 80% af en årgang. Knap 20% vælger erhvervsuddannelse, hvoraf halvdelen falder fra.

Udsigten til en fremtid med 16 embedsmænd for hver håndværker fik folketinget til at indføre en reform, som skulle gøre erhvervsuddannelserne mere tillokkende. Men her to år efter har reformen endnu ikke haft nogen effekt.

En reform virker nemlig kun, hvis den tilrettelægges ud fra den unges synspunkt, hvor lyst og pligt er to centrale faktorer. I industrisamfundet kom pligt før lyst, men i det nuværende videnssamfund er det modsat, de unge følger lysten indtil de møder pligtens nødvendighed.

Derfor burde pligt indgå i samtlige fag og skoletrin. Det kan den bare ikke i en tvangsskole, og da slet ikke med folketingets 95% målsætning, altså ønsket om at næsten alle skal have en ungdomsuddannelse.

Med en sådan målsætning kan skolen ikke pålægge de unge at gå klassen om. I stedet må skolen indføre en fastholdelsespolitik og ansætte fastholdelsesinspektører til at iværksætte årlige fastholdelsestiltag.

Og hermed er skolen selv med til at skabe tvangsklassens ti veldokumenterede megaproblemer: klassestøj og høreværn, voksende fravær, druk, skoleskift til privatskoler, bundkarakterer så bestågrænsen er sænket til 16% korrekt besvarelse ved afgangsprøven i matematik, mobning af flittige elever, hyppige vikarer, ledermangel, samt de to alvorligste:

At tvinge piger og drenge til at følges ad aldersmæssigt giver begge et skævt indtryk af hinanden, da pigerne udviklingsmæssigt er to år forud for drengene. Dette traumatiserer drenge i en grad, at der i

dag er dobbelt så mange piger i gymnasiet som drenge, der kæmper bare for at bestå. Da Sønderjylland var preussisk, blev drenge da også konfirmeret 1-2 år efter pigerne.

Med sin behandling af de to køn medfører tvangsklassen en befolkningsnedgang så voldsom, at Europa er ved at udrydde sig selv. Et fødselstal på $1\frac{1}{2}$ barn per familie betyder 0,75 pige per kvinde, hvilket betyder en halveringstid på 50 år, svarende til et årligt fald på 1,4% af EU's 500 millioner indbyggere, altså 7 millioner personer. Et befolkningsfald, som ikke engang de to verdenskrige kan matche.

Modsat kan Nordamerika holde befolkningstallet stabilt med et fødselstal på 2,1 barn per familie.

I de Nordamerikanske republikker ophører tvangsklasser efter primærskolen. Highskolen bygger på den overbevisning, at alle unge har et talent. Og at det er skolens opgave at afdække og udvikle det individuelle talent gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af praktisk eller boglig art sammen med en lærer, som kun har ét fag. Går det godt, siger skolen: 'Godt job, du har talent, du skal have flere blokke'. Hvis ikke siger skolen: 'Godt forsøg, du har mod til at prøve kræfter med noget ukendt. Nu finder vi i fællesskab andre blokke, du kan prøve kræfter med.'

En tvangsklasse giver en standpunktskarakter baseret på lærerens skøn over den unges faglige niveau på det tidspunkt, karakteren gives, og dermed uden hensyn til pligtforsømmelser som fravær eller manglende afleveringer.

En highskole giver karakter for den unges samlede indsats. På et halvårligt matematikhold fx kan den unge samle 700 points. De daglige afleveringsopgaver tæller 100 points baseret på orden, fuldstændighed og korrekthed. En forsinket aflevering tæller ikke med. Slutprøven tæller 200 points. De sidste 400 points kommer fra fem periodeprøver, hvoraf den dårligste negligeres. De 700 points svarer til 100%, og karaktererne A, B og C gives så for at samle 90%, 80% og 70% af pointene. Er resultat under 70%, skal blokken tages om eller erstattes af en anden halvårsblok. Da også det efterfølgende college-niveau er blok opdelt, kan den unge prøve kræfter med collegeblokke det sidste år i highskolen.

Som 18årig kan den unge så påbegynde en teoretisk bachelorgrad på et fireårigt regionalt college, eller en praktisk diplomgrad på et toårigt lokalt community college, som er opdelt i kvartaler, så det er nemt at tage sine blokke i sommerferien, eller medens man arbejder.

Uden tvangsklasser kunne Europa gøre det samme, så hver anden dreng kunne være ingeniør som

22årig. Og som 25årig have et velbetalt job, en familie og de tre børn, som sikrer statens overlevelse: en til mor, en til far og en til staten.

Lyst og pligt kombineres altså på en blokopdelt highskole. Den unge følger sin lyst i valg af halvårsblokke. Herefter følger pligten til at arbejde seriøst. Man skal møde dagligt og passe sine afleveringer, som man til gengæld får god hjælp til af en lærer, som kun underviser i sit hovedfag, og som har indrettet sit lokale med forskellige hjælpemidler. Så med en målrettet indsats klares lektierne på klassen, så fritiden er fri tid.

Nødvendigheden af at nå bestågrænsen på 70% bevirker, at støj og fravær og mobning forsvinder, fordi alle forsøger at færdiggøre dagens lektier på klassen, medens læreren er til stede til at hjælpe. Og weekendens druk holdes på et minimum for at være klar i hovedet mandag morgen. Vikarer er et særsyn, fordi læreren stortrives i eget lokale med mulighed for at formidle sit fagområde til halvårsklasser af interesserede eller nysgerrige unge.

Magter man ikke at gennemføre tilpas mange blokke i løbet af de fire år, kan man tage ekstra blokke på det lokale VUC, som inspireret af Nordamerika sikkert gerne vil tilbyde kvartalsopdelte blokke, for at 95% målsætningen kan nås.

Konklusion: Med pligt kommer lysten til erhverv. På en fireårig highskole går den unge i 4*2*5 altså 40 forskellige klasser. Med halvårlige kontrakter og ros til alle kan den unge her afprøve både praktiske og boglige blokke under vejledning af fagdedikerede lærere i deres eget lokale. Herved lærer den unge værdien af pligter, og opdager hurtigt, om talentet sidder i griberne eller i begreberne, så resten af skoletiden kan bruges til at udvikle talentet med henblik på at forsætte på en tertiær skole som 18årig.

Danmark kan omstille den preussiske tvangsskole til en Nordamerikansk highskole på to forskellige måder.

En 2020 skolereform vil kunne skabe en fireårig blokopdelt highskole fra ottende klasse, omfattende alle nuværende ungdomsuddannelser: folkeskolens overbygning, de gymnasiale uddannelser og erhvervsuddannelserne.

Alternativt kan kommunerne oprette §25a highskoler, som den nye folkeskolelov har åbnet mulighed for, inspireret af skolerne i Ontario. Udkantskommuner kan på denne måde tiltrække arbejdskraft samt tilflyttere, der ønsker at beskytte deres drenge mod de preussiske tvangsklassers mange problemer ved at søge til en kommune, der tilbyder fireårige blokopdelte skoler til afdækning af udvikling af den unges personlige praktiske eller boglige talent.

Giv drengene en chance - afskaf årgangstvang fra 7. klasse

Kronikforslag JP 22.10.2017

Drenge er en mangelvare. Som faglært arbejdskraft, som IT-teknikere, som ingeniører, som læger, som lærere, ja overalt i uddannelsessystemet.

Men især mangler der drenge til de piger, der flytter til universitetsbyerne og lader drengene blive tilbage i udkantskommunerne. Med det resultat, at vi er ved at uddø, da fødselstallet er for lavt til at holde befolkningstallet konstant.

Ikke kun i Danmark, med i hele Europa, hvor fødselstallet er 1,5 barn per par, hvilket svarer til en halveringstid på 50 år. I den vestlige verden kan kun Nordamerika levere de 2,1 barn per par, der giver et stabilt befolkningstal. Nordamerika er desuden teknologiførende, og har ikke samme arbejdskraftsmangel som Europa, der ovenikøbet har stor ungdomsarbejdsløshed.

Hvorfor går det så galt i Europa? Svaret findes i skolen, vores vigtigste institution, som former os alle med sit store timetal. Desværre bruger Europa årgangstvang fra 7. klasse, godt for produktion af embedsmænd, men skidt for de unges identitetsarbejde.

Modsat tilbyder Nordamerika de unge en helt ny skoleform, highskolen. Her er lærerne specialuddannet til de unge, og underviser kun i ét fag, hjertefaget, for at støtte den unges identitetssøgen med høj faglighed.

Ved ankomsten bliver den unge budt velkommen med agtelse: 'Alle har et talent! Og i fællesskab skal vi nu afdække og udvikle dit personlige talent. Det sker med daglige lektier i selvvalgte praktiske eller boglige halvårsblokke sammen med en højt kvalificeret lærer, der giver dig ros for at have talent, eller for at have mod til at afprøve noget nyt og ukendt, for eksempel håndværk eller fremmedsprog.'

Den unge oplever nu en skoledag med 6 forskellige valghold, valgt efter interesse eller nysgerrighed. Og som erstattes af nye hold hvert halve år. Og med et løfte om godkendelse, hvis man opnår mindst 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering, delprøver mm.

Og med daglige selvvalgte halvårsblokke undgår den nordamerikanske skole tvangsklassens 11 veldokumenterede problemer: støj, mobning, fravær, bundkarakterer, snyd, druk, vikarer, leder-mangel, privatskoler, drenge-mistrivsel og befolkningsnedgang.

Støj opstår naturligt, når unge tvinges til at deltage i aktiviteter, som de ikke selv ønsker, og som de ikke har mulighed for at undslippe i en årrække. Så når læreren hjælper dem med højt fravær, falder man let i snak med sine naboer. Og ønsker man at løse opgaven, er et hørevern ofte nødvendigt.

Mobning opstår ligeledes naturligt, når en gruppe unge tvinges til at være sammen hele dagen flere år i træk. Og som regel er naturen stærkere end selv de mest helhjertede strategier for antimobning.

Fravær er den naturlige konsekvens af tvang og manglende interesse og støj og mobning. Især da fravær ikke har konsekvenser på grund af skolens fastholdelsespolitik. Og et skoleskift hjælper ikke, da alle skoler bruger tvangsklasser. Men også i timen opstår fravær ved hyppigt skift til facebook og andre sociale medier på sin PC eller mobil.

Bundkarakterer er den naturlige konsekvens af tvang og manglende interesse og støj og mobning og fravær. Det naturlige ville være at tage klassen om, men det forhindrer skolernes årgangstvang. Resultatet kan så aflæses ved folkeskolens afgangsprøver. Mange går slet ikke op, og i matematik skal man blot regne hvert sjette stykke rigtigt for at få bestå-karakteren 02.

Snyd er den naturlige konsekvens af tvang og manglende interesse og højt fravær. Stort set alle opgaver er løst og kan hurtigt downloades, eventuelt mod betaling. Man retter lidt i teksten, så hvad er der svært ved det? Og til eksamen findes facebook-grupper, der kan levere en løsning en time efter, at opgaven er stillet.

Druk er den naturlige konsekvens af, at det personlige talent visner i tvangsklasser, hvor identitetsarbejdet går i stå. Og den danske verdensrekord i ungdomsdruk kommer til fuld udfoldelse i gymnasiet og på universiteternes rusuger.

Vikarer er den naturlige konsekvens af, at nye lærere skal undervise klasser med støj, mobning, fravær, konstant facebook brug, bundkarakterer, snyd og generel mistrivsel. Hvis også læreren mistrives og måske mobbes, fører det let til øget sygefravær eller skift til et andet erhverv.

Ej heller er det morsomt at være leder på en skole med tvangsklassens mange problemer, og hvor lærere mister lysten til at undervise. Samtidig skal man også være leder for en hel anden skoleform, barneskolen, som heller ikke er problemfri. Ikke underligt, at sådanne dobbelte lederjob ofte er vanskelige at få besat.

Privatskoler er den naturlige flugt væk fra tvangsklasser, og hver femte unge benytter denne mulighed. Men ikke alle har råd, så denne løsningsmetode har en social slagside. Og årgangstvang forsvinder ikke nødvendigvis på privatskoler.

Især drenge mistrives, da de er to år efter piger i personlig udvikling. Da Sønderjylland var preussisk, blev de da også konfirmeret to år efter pigerne. At tvinge jævnaldrende piger og drenge til at være sammen dagligt i flere år i træk giver begge et så skævt billede af hinanden, at det får konsekvenser for fødselstallet.

Tvangsklasser blev indført ved den store skolereform i 1975. Før da blev de unge delt i en boglig og en ikke-boglig line efter 7. klasse.

Denne model fungerer stadig fint i Tyskland, hvor mange delstater har en tredelt skole med en gymnasielinje og en reallinje og en fælleslinje. Med klar besked om, at passer man ikke sit arbejde, rykker man ned på næste niveau. Så Tyskland producerer både akademikere og faglærte på højt fagligt niveau.

Havde vi valgt den nordamerikanske highskole med dens selvvalgte halvårsblokke fra 7. klasse, ville alle de nuværende problemer være undgået. Men ved studenteroprøret i 1968 overtog marxisterne universiteterne, så i stedet valgtes den sovjetiske enhedsskole fra 1. til 10. klasse.

Skolerne var derfor tvunget til at bruge tvangsklasser indtil reformen i 2014. For her optræder §25 a, som siger at 'Undervisningen kan organiseres i hold inden for den enkelte klasse og på tværs af klasser og klassetrin.' Så nu kan de enkelte kommuner oprette 4årige highskoler fra 7. klasse, så tvangsklassens problemer forsvinder.

Med kravet om 70% succes er der ikke tid til larm i timen, som typisk bruges til at lave lektier til næste dag, så man kan holde fri efter skoletid.

Mobning forsvinder, for med seks forskellige hold dagligt og med nye hold hvert halve år er der ikke tid til at gå hinanden på nerverne.

Fravær forsvinder, for så kan man ikke få hjælp til lektierne, og med en lav præstation bliver blokken ikke godkendt.

Bundkarakterer forsvinder, da daglige lektier holder det faglige niveau ved lige. Snyder forsvinder, fordi karakteren baseres på mange forskellige faktorer. Druk begrænses for at kunne møde frisk og udhvilet mandag morgen.

Vikarer forsvinder, da lærere stortrives ved kun at undervise i hjertefaget, ved at have eget lokale, ved at kunne rose alle unge, og ved at møde nye hold hvert halve år. Når både unge og lærere trives, er det en fornøjelse at være leder. Også skift til privatskoler ophører, da man skifter hold dagligt og hvert halve år.

Drengene trives, da de kan vælge mellem praktiske og boglige hold, og være sammen med piger med samme interesse og fra andre aldersgrupper. Flere drenge går videre og følger med til universitetsbyerne, så fødselstallet kommer op på de 2,1 barn per par.

Og uden tvangsklasser kan skolens fag tilbydes i både praktisk og boglig sammenhæng. Således kan matematik også tilbydes på gymnasialt niveau, så drengene kan gå direkte videre og slutte som 22årige ingeniører. Og dermed levere den finansiering, der kan bevare velfærden og sænke skatteprocenten samtidig.

Afskaffelse af tvangsklasser fra 7. klasse er en fælleskommunal opgave. Derfor skal regionen på banen med en tværkommunal tænketank. Især da en skole, som støtter den unges identitetsarbejde med selvvalgte halvårsblokke, vil mindske tilgangen til sygehuse og psykiatri samt medføre vækst og udvikling i udkantskommunerne. Og dermed bidrage til at løse regionens kerneopgaver.

Matematik, banalitet eller ondskab

Kronikforslag Politiken december 2016

Matematik er gennemsyret af ondskab lige fra første til sidste klasse i den 12årige skole, som vi trygt overlader vore børn og unge til - i den tro, at skolen forbereder dem til at mestre deres omverden og dens to sprog, talesproget og talsproget. Som skolen så kalder dansk og matematik.

Underligt, for man mestrer jo sin omverden gennem handlinger, ved at læse og skrive og ved at tælle og regne, så hvorfor skal man så lære at 'danske' og 'matematikke'?

Matematikens ondskab begynder således allerede med navnet. Og ved at påstå, at tælling og regning er anvendelser af matematik, der som sådan naturligvis først skal læres, før den kan anvendes. Og som desværre er så svær at lære, at den kræver en ekstra indsats, hvilket derfor mislykkes for stadig flere.

Samtidig skjuler matematikken sin oprindelse: Antikkens græske pythagoræere brugte ordet som en fælles betegnelse for deres fire vidensområder: Musik, stjerner, former og antal; de samme fire områder, som efter anbefaling af den græske filosof Platon indgik i antikkens og middelalderens grunduddannelse, quadrivium.

Så efter at musik og astronomi er brudt ud, er matematik i dag blot en fælles betegnelse for de to tilbageværende områder, geometri, der på græsk betyder jord-måling, og algebra, der på arabisk betyder at genforene tal. Hvilket igen skjules ved at påstå, at algebra i stedet betyder at søge mønstre.

Algebraen fulgte med, da vi i Renæssancen erstattede romertal som CCXXXIV med arabertallet $234 = 2 \text{ ti-tiere} + 3 \text{ tiere} + 4 \text{ enere} = 2 \cdot 10 \cdot 10 + 3 \cdot 10 + 4 \cdot 1$. Her ses algebraens fire måder til at forene tal. Plus forener forskellige tal som fx $3+4$. Gange forener ens plustal som fx $3 \cdot 4 = 3+3+3+3$, potens forener ens gangetal som fx $3^4 = 3 \cdot 3 \cdot 3 \cdot 3$; og de tre talblokke 200, 30 og 4 forenes af side-plusning, også kaldet gange-plus regning eller integration, det latinske ord for at forene.

Og blokke er netop, hvad børn bringer med til skolen. Spørger man en treårig "Hvor gammel bliver du næste gang?" er svaret "fire" med fire fingre fremvist. Hvis man så fremviser fire fingre holdt sammen to og to, kommer protesten prompte: "Nej, det er ikke fire, der er to toere!"

Så børn kommer i skole med todimensionale blok-tal, hvor alle tal har enheder. Hvilket svarer fint til legoblokke, der netop kan stables som fx 1, 2, 3 eller flere 4ere; og som netop forener geometri og algebra ved deres form og antal knopper. Og derfor er yderst velegnede som grundlag for en undervisning, der

forbinder udgangspunktet, børns bloktal, med slutmålet, algebraens genforening af bloktal illustreret med geometriske figurer.

Men skolen negligerer dette og underviser i stedet i endimensionale linje-tal beliggende på en tallinje med hvert deres navn; og hvor systematikken først bliver synlig sidst i tyverne, hvorfor mange børn tæller over, og siger 'ti-og-tyve' i stedet for 'tredive'. Hvilket så bruges til at stille diagnosen 'diskalkuli'. Og institutionalisere en tilsvarende diskalkuli-behandling af barnet understøttet af en voksende diskalkuli-forskning med tilhørende diskalkuli-industri.

Ondskaben ligger i, at det er skolen selv, der installerer diskalkuli i barnet ved at undervise i linje-tal i stedet for blok-tal; altså ved at undervise i nutidens todimensionale arabertal, som både samfund og børn bruger, som om de var fortidens endimensionale romertal.

Begge talsystemer tæller ved at bundte.

Romertallene bruger lineær bundtning: I en række pinde bundtes 5 enere til et V, 2 V'er til et X, 5 X'er til et L, 2 L'er til et C osv. Så et romertal forbliver en endimensional streng med bogstaverne I, V, X, L, C mm.

Arabertallene bruger rektangulær bundtning: I en række pinde bundtes tolv enere til 1 ti-bundt og 2 ubundtede, der så skrives som 12. Bundterne kan så stakkes til en blok af fx 4 10ere, indtil et 10bundt af 10ere skaber en ny blok med enheden ti-ti eller hundrede, der så igen stakkes i en blok, indtil 10 af dem skaber enheden ti-ti-ti eller tusind, osv.

Så hvor romertal aldrig har enheder, har arabertallene altid enheder, netop som i børns eget talsystem.

Men skolen underviser kun i tal uden enheder. Og skelner ikke mellem $2 \cdot 3 = 6$, der altid er sandt fordi 2 3ere kan omtælles til 6 1ere; og $2 + 3 = 5$, som kun er sandt, hvis de udeladte enheder er ens: 2 dage + 3 dage er ganske rigtigt 5 dage, men 2 uger + 3 dage er til gengæld 17 dage, og 2 dage + 3 uger er 23 dage. Matematik uden enheder burde kaldes 'matematisme', altså noget der er sandt indenfor, men sjældent uden for et klasseværelse.

Matematikens ondskab begynder således med at negligere børns eget arabiske talsystem og påtvinge dem et romersk talsystem. Og den fortsætter med at tvinge børn til at plusse uden først at tælle. Og ved at påtvinge børn de fire regnearter i rækkefølgen plus, minus, gange og dividere, hvor den sidste fremstilles som så svær, at den udløser nye diskalkuli-diagnoser.

Det er nemlig den modsatte rækkefølge, der er den naturlige. Vi tæller ved at bundte, så 7 pinde optælles i 3ere ved at fjerne 3ere mange gange, hvilket er division. Forudsagt af en lommeregner som ' $7/3 = 2$.noget'. De 2 3ere kan så stakkes, hvilket er gange. Som derefter fjernes for at se, om der er ubundtede tilbage, hvilket er minus. Forudsagt af en lommeregner som ' $7 - 2 \cdot 3 = 1$ '. Så lommeregnerens forudsigelse holder stik: $7 = 2 \cdot 3 + 1$ 3ere. Hvilket viser, at naturlige tal er decimaltal med enheder, hvor decimaltegnet adskiller bundter og ubundtede. I modsætning til skolen, som skriver 5.6 tiere som 56, altså uden enhed og med fejlplaceret decimaltegn, som så oven i købet

kaldes et naturligt tal. En effektiv måde til at udmelde endnu flere diagnoser.

Så optælling omfatter de tre regnearter division, gange og minus. Og i den rækkefølge. Efter optælling er det naturligt at lære omtælling, tilbagetælling og dobbelttælling for at skifte enhed, eller for at skabe eller fjerne et overlæs, som kan opstå ved frætælling og sammentælling.

Således kan 7 optælles både med og uden overlæs som hhv. 1.4 og 2.1 3ere

Spørgsmålet '2 3ere er hvor mange 4ere?' kan besvares med manuel omtælling, eller ved at bede lommeregneren om en forudsigelse: $2 \cdot 3/4 = 1$.noget og $2 \cdot 3 - 1 \cdot 4 = 2$, så 2 3ere = 1.2 4ere.

Omtælling til tiere klares direkte med gangning: $3 \cdot 8 = 3 \cdot 8 = 24 = 2.4$ tiere.

Tilbagetælling fra tiere fører til ligningsløsning: Spørgsmålet '5 tiere er hvor mange 4ere?' bliver til ligningen $50 = 4 \cdot x$. Løsningen fås ved at optælle 50 i 4ere, $x = 50/4$. Så en ligning er blot et andet ord for en tilbagetælling, der sker ved at bruge den modsatte regneart, altså ved at flytte tal til den modsatte side med modsat regnetegn. Naturligt og let forståeligt.

Men igen fortiet af skolen, der i stedet udskyder ligninger til senere klassetrin. Her præsenteres ligninger så som åbne udsagn, der udtrykker ækvivalens mellem to tal-navne, og som lærerne lærer at løse med en abstrakt neutraliseringsmetode.

Dobbelttælling i forskellige farver fører direkte til fagets vigtigste tal, 'per-tal': Hvis 3 røde svarer til 4 blå, hvad svarer 5 røde så til? Eller senere: Hvis 3 kg koster 4 kr, hvad koster da 5 kg. Svaret fås ved benytte per-tallet $4\text{kr}/3\text{kg}$ til at omtælle kilo-tallet 5 i 3ere, $5/3$, så mange gange betales 4 kr.

At skifte enhed er matematikkens ene hovedområde. Men skolen vil ikke anerkende ord som omtælling, tilbagetælling, dobbelttælling eller per-tal. I stedet bruges ordet 'proportionalitet', som igen udskydes til senere klassetrin og fremstilles så svært, at der igen kan uddeles nye diagnoser.

Hvorfor må børn ikke lære de forskellige tælleformer allerede i førskolen, hvor de af egen drift optæller gang på gang? Hvorfor skjuler skolen de store fordele ved at tælle før man plusser? Og totaler skal jo optælles, før de kan plusses?

Desuden er plus ikke veldefineret: Skal blokke 'stak-plusses' oven på hinanden, eller 'side-plusses' ved siden af hinanden, også kaldet integration, det latinske ord for at forene?

Stak-plusning foregår let ved at omtælle til en fælles enhed. Men skolen insisterer på at bruge den såkaldte mente-metode, der igen skaber diagnoser.

Samtidig arbejder skolen kun med totaler optalt i tiere. Derfor er det unødvendigt at skifte enhed og at lave side-plusning, som ellers er fagets andet hovedområde, og derfor vigtigere end stakplusning. Og som kan læres allerede i førskolen ved at stille legoblokke ved siden af hinanden og spørge '3 2ere plus 5 4ere er hvor mange 6ere?' Alligevel udskyder skolen det til de sidste skoleår med den påstand, at kun de allerdygtigste kan lære side-plusning.

Tilsvarende med 'modsat side-plusning', også kaldet differentiation, som modsat spørger '3 2ere plus hvor mange 4ere giver 7 6ere'. Her fjernes først de 3 2ere med et minus. Så optælles resten i 4ere ved division. Så i modsat side-plusning kommer minus før division. Naturligvis, for i sideplusning kommer gange før plus.

Men skolen anerkender ikke ordene side-plusning og modsat side-plusning, ej heller gange-plus regning og minus-divisions regning. I stedet indføres de latinske betegnelser integralregning og differentialregning. Og begge udskydes til det gymnasiale niveau under navnet calculus. Og ikke nok med det, de præsenteres i modsat rækkefølge, altså modsat side-plusning før side-plusning.

Hvilket gør begge svært forståelige med høj dumpeprocent på gymnasiets B-niveau til følge. Og det er netop situationen ved den kommende gymnasireform. Folketinget ønsker, at alle skal lære ligefrem og omvendt side-plusning, men både underviserne og deres undervisere, professorerne, protestere højlydt: Det kan ikke lade sig gøre!

Selvfølgelig kan det det, man skal bare undervise i det, der er i verden, side-plusning og omvendt side-plusning, og i den rækkefølge, altså integration før differentiation. Så enkelt kan calculus gøres tilgængelig for alle.

Så hvis skolen lod børn og unge møde fænomenet Mange, som det naturligt optræder i verden, dvs. som bloktal, der optælles, omtælles, tilbagetælles, dobbelttælles, stak- og side-plusses frem og tilbage, så vil alle lære alt.

Men så kan matematik ikke mere bruges til eksklusion, der jo netop er skolens vigtigste opgave ifølge sociologen Bourdieu: Vi troede, at vi afskaffede adelen med dens privileger, men i stedet for en blod-adel har vi fået en videns-adel, der beskytter sit monopol på nutidens vigtigste kapital-form, videnskapitalen, ved at bruge skolen til at udøve symbolsk vold.

Talesproget kan ikke anvendes, da det læres før skolen. Men det kan talsproget, som så gøres utilgængeligt for alle på nær videns-adelens egne børn. Altså samme teknik, som mandarinklassen 37 brugte, da de gjorde det kinesiske alfabet så svært, at kun deres egne børn kunne bestå statens embedseksamener.

Men hvorfor underviser lærere i ond matematik? På grund af ondskabens banalitet, som Arendt beskriver i sin bog om Eichmann i Jerusalem. Det Arendt peger på er den lurende ondskab, der ligger gemt i blindt at følge ordrer i institutioner - som ellers netop er skabt for at sikre, at det gode sker.

Skal du beholde dit job, må du adlyde ordrer, 'conform or die'. Der findes nemlig ikke konkurrerende institutioner som på det private arbejdsmarked, hvor 'compete or die' sikrer styring ud fra brugernes behov.

Sammen med skeptisk postmoderne tænkning henter Arendt sin inspiration fra forrige århundrede store filosof, Heidegger. Der pointerer, at hin enkeltes eksistentielle potentiale realiseres gennem autentiske

forhold til de omgivne ting. For at sikre dette, må man hele tiden spørge til tingenes væsen for at undgå, at eksistens skjules af institutionaliseret essens.

Som institution bør matematikundervisningen derfor hele tiden spørge, om den formidler et autentisk billede af sin genstand, det fysiske faktum Mange. Eller om den som institution er fanget i det, sociologen Baumann kalder en mål-middel forveksling, hvor det oprindelige mål bliver et underordnet middel til et nyt mål: institutionens selvopholdelse.

Matematikundervisning kunne være oplysning og ramme om børns og unges møde med fagets fysiske rod, Mange. I stedet er den blevet et forsøg på at kurere selvskabte mangeldiagnoser.

At omgås Mange er enkelt og banalt, så hvorfor drukne matematikkens banalitet i ondskab? Sansning, erfaring og sund fornuft er den onde matematiks værste fjende. Eksistens før essens, også i skolens matematikundervisning. Som i stedet burde efterleve den internationale PISA-hensigt: At udstyre befolkningen med viden og færdigheder til realisering af individuelle potentialer.

Så drop dog den onde matematik. Lad barnet udvikle sit eksisterende talsprog gennem guidede læringsmøder med fagets kilde, Mange. Fjern de onde lærebøger om linjetal og plusning uden optælling. Brug klodser og spillekort til at illustrere bloktal og aktiviteter som optælling, omtælling, tilbagetælling og dobbelttælling efterfulgt af ligefrem og modsat stak- og sideplusning. Og ombyt differential- og integralregningen i gymnasiet, så alle unge lærer at side-plusse frem og tilbage.

Igen har Luther ret: Kontakt kan etableres individuelt uden om en institutionaliseret formidler.

Hvem afskaffer tvangsklasserne, OECD eller regionerne

Kronikforslag Politiken oktober 2017

I tvangsklasser tvinges børn og unge til at følge årgangen og dennes fagskema. Tvangsklasser havde god mening, da vores preussisk inspirerede Volksschule blev skabt for ca. 200 år siden i landbrugssamfundet, og ligeledes i industrisamfundet med dets faste livsjob. Også i IT-samfundet har tvangsklasser god mening i primærskolen, for med både mor og far i selvrealiseringsjob, har børn de første 3-4 skoleår godt af en varm og kærlig hønemor, som kun har én klasse og hurtigt får blik for det enkelte barns egenskaber og behov.

Derimod er tvangsklasser en ren katastrofe i sekundærskolen for de unge, som har forladt barndommen og påbegyndt et omfattende identitetsarbejde for at afdække og udvikle deres personlige talent. Her er tvangsklasser det sidste, de har behov for, hvilket tydeligt fremgår af tvangsklassens syv synder.

Støj. Når man påtvinges aktiviteter, man ikke magter eller har interesse for, skifter man hurtigt til andre aktiviteter, surfer på nettet eller snakker med andre i samme situation. Resultatet er støj, som kan være så voldsom, at resten af klassen må bære høreværn.

Fravær. Har man først opgivet læringen, melder lysten til fravær sig hurtigt, måske ligefrem til at droppe ud. Men skolen vil så nødtigt have ondt i økonomien. Derfor fastholdes man i klassen uanset omfanget af fravær.

Mobning. Når man så endelig møder op igen efter fraværet, er det fristende at mobbe de 'flidere', som møder hver dag.

Druk. Især da dem, der ikke ønsker at deltage i den selvforlængede weekends drukgilder, som påbegyndes i die Volksschule og kommer til fuld udfoldelse i das Gymnasium, hvor mange må køres til udpumpning ved de årlige velkomstfester. Og i øvrigt må finde sig i at blive mobbet som 'put-ger' resten af det første skoleår, og hvor skolen igen har en stram fastholdelsespolitik for ikke at miste taksametertilskud.

Vikarer. Har man først erobret tvangsklassens territorium, er det nærliggende også at mobbe de forskellige lærere, der kommer på besøg. Nogle kan holde til det, andre kan ikke og må melde sig langtidssyge. Uddannede vikarer er dyre, så i stedet vælges ofte nyudklækkede studenter, rengøringspersonale eller fritimer.

Bundkarakterer. Omfanget af mentalt fravær kan aflæses af de skriftlige karakterer, hvor beståkaraktererne 02, 4 og 7 gives for at regne 16%, 33% eller 50% rigtigt i problemregning til afgangsprøven efter niende klasse. Og hvor den internationale bestågrænse på 70% rigtige giver den næsthøjeste karakter 10. Det lave læringsniveau kan dog skjules ved at erstatte skriftlige prøver med mundtlige, som er helt anderledes effektive til at øge karaktererne med byger af ledende spørgsmål.

Vi er stort set det eneste land i verden, som fastholder mundtlig eksamen. Hvis troværdighed illustreres af den joke, som ofte udveksles over kaffebordet under en eksamen: Med en venlig censor kan en god lærer eksaminere en stol til bestå-karakteren 02, forudsat at stolen tier stille.

Drengeslagtning. I tvangsklassen tvinges piger og drenge til at gå sammen, selv om pigerne udviklingsmæssigt er to år foran. Det giver begge en skævt indtryk af det modsatte køn, og drengene bliver så kede af at gå i skole, at der er to piger for hver dreng i das Gymnasium. Kort sagt, tvangsklassen pumper drengene ud af skolen, så de må forblive i landets udkant, medens pigerne pumpes ind til mastodontuniversiteterne i København; og i Århus, hvor de så flytter til København efter endt uddannelse, da det er her, jobbene er. Med fravær af drenge må pigerne så finde sig en anden pige og en sædbank, så de tilsammen kan få et enkelt barn.

Hvilket skaber tvangsklassens mest uhyrlige konsekvens, et fødselstal i Europa på 1½ barn per familie. Et hurtigt regnestykke viser, at med 0,75 barn per kvinde vil Europas befolkning halveres to gange i løbet af 100 år. En befolkningsnedgang uden sidestykke i historien.

Motsat i de Nordamerikanske republikker, hvor de unge i stedet for flerårige tvangsklasser har selvvalgte halvårsblokke, så de som 18årig kan påbegynde et lokalt blokopdelt college og få en toårig praktisk diplomgrad eller fortsætte på et regionalt college og få en fireårig erhvervsrettet bachelorgrad.

Uden tvangsklasser kunne Europa gøre det samme, så hver anden dreng kunne være ingeniør som 22årig. Og som 25årig have et velbetalt job, en familie og de tre børn, som sikrer statens overlevelse: en til mor, en til far og en til staten.

Desuden er tvangsklasser ikke en biologisk nødvendighed.

Som pattedyr er vi udstyret med to hjerner, én til rutiner og én til følelser. Da vi rejste os på bagbenene udviklede vi så en tredje hjerne til at holde balancen og til begreber. Vi kunne nu bruge forbenene til at gribe føden og spise den selv og dele den med andre. Vores gribere kunne således forsyne hullerne i vores hoved med to basale behov, føde til kroppen og information til hjernen. For med forskellige lyde kunne vi fortælle andre, hvad vi havde grebet. Herved udvikledes sproget som et effektivt middel til at overføre information mellem hjerner efter devisen 'først gribe så begribe'.

Faktisk har vi to sprog, et talesprog og et talsprog. I hjemmet lærer barnet at tale og tælle. Herefter skal skolen som institution tage over og lære børnene at læse og skrive og regne, og at leve sammen med andre i et demokrati.

Allerede antikkens græske sofister så oplysning som forudsætning for demokrati: Kender man forskel på natur og vedtægt, kan man undgå skjult formynderi i form af vedtægt præsenteret som natur.

Filosofferne havde den modsatte opfattelse: Vedtægt findes ikke, for alt fysisk er eksempler på metafysiske former, som kun kan ses af filosoffer uddannet på Platons akademi. Derfor skal folket opgive demokrati og acceptere formynderi af filosofferne. Den kristne kirke overtog med kyshånd ideen om metafysisk formynderi, blot blev akademierne lavet om til klostre, indtil reformationen genoprettede akademierne. Heller ikke kejsere eller konger havde noget imod at være indsat af Herrens nåde.

Metafysisk formynderi sluttede, da naturvidenskaben med Newton påviste, at månen ikke bevæger sig mellem stjernerne, men falder mod jorden ligesom æblet. Og at hverken månen eller æblet følger en metafysisk uberegnelig vilje, men deres egen vilje, som er beregnelig, fordi den kan sættes på formel.

Newtons opdagelse lagde grunden til 1700-tallets oplysningstid: Når faldende æbler følger deres egen vilje, så kan vi mennesker gøre det samme og erstatte formynderi med demokrati. Resultatet blev to demokratier, et i USA og et i Frankrig. USA har stadig sin første republik, Frankrig sin femte, da Preussen gang på gang forsøgte at vælte den franske republik.

Først fik Frankrig overtaget ved at mobilisere befolkningen med oplysning og demokrati. Som modtræk oprettede Preussen en stærk centraladministration med en tilhørende dannelsesskole, som fik tre formål: Befolkningen skal holdes uoplyst, så den ikke forlanger demokrati. Befolkningen skal indpodes nationalisme, så den ser sig selv som et 'folk', tyskere, som skal bekæmpe andre 'folk', især det franske med dets demokrati. Og befolkningens elite skal udskilles til den nye centraladministration. Og dannes til en ny vidensadel til erstatning for den gamle blodadel, som jo ikke magtede at forhindre oplysning og demokrati i at brede sig fra Frankrig.

Det øvrige Europa overtog med kyshånd den preussiske dannelsesskole. Man kunne så forvente, at da Europa overgik til republikker, fulgte dens skoleform med. Hertil er vist kun at sige, at det kan nås endnu. Men det kræver en tilbundsgående skolereform, for de to skoleformer er meget forskellige.

I de Nordamerikanske republikker ophører tvangsklasser efter primærskolen. Sekundærskolen bygger på den overbevisning, at der bor et talent inde i hver enkelt elev, og at det er skolens opgave at afdække og udvikle de individuelle talenter gennem daglige lektier i selvvalgte praktiske eller boglige halvårsblokke sammen med en lærer, som kun har ét fag. Går det godt, siger skolen: 'Godt job, du har talent, du skal have flere blokke'. Hvis ikke siger skolen: 'Godt forsøg, du har mod til at prøve kræfter med noget ukendt. Nu finder vi i fællesskab en anden blok, du kan prøve kræfter med.'

Samtidig er karakteren udtryk for den unges indsats. På et halvårligt matematikhold fx kan den unge samle 700 points, hvor de daglige afleveringsopgaver tæller 100 points baseret på orden, fuldstændighed og korrekthed, og hvor for sent aflevering ikke tæller med. Slutprøven tæller 200 points og 400 points kommer fra de fem periodeprøver, hvoraf den dårligste negligeres.

De 700 points svarer til 100%, og karaktererne A, B og C gives så for at samle 90%, 80% og 70% af pointene. Et resultat under 70% betyder, at blokken skal tages om eller erstattes af en anden blok.

Da også det efterfølgende college-niveau er blokopdelt, kan de unge prøve kræfter med collegeblokke det sidste år i sekundærskolen.

Som 18årig kan den unge så begynde på et regionalt fireårigt college, eller et lokalt toårigt community college, som er opdelt i kvartaler, så det er nemt at tage sine blokke i sommerferien, eller medens man arbejder.

Modsat i Danmark. Når de unge som 20årige har drukket sig igennem gymnasiet, kan et eksamensbevis fyldt med utroværdige mundtlige nådeskarakterer ikke bruges til ret meget. Men de følger alligevel med de andre unge til Aarhus eller København, som i industrialiserens begyndelse. Maskiner skal have energi, og damp var den letteste løsning. Så landbefolkningen strømmede ind til dampmaskinerne i København, i Köln, i Birmingham osv. Heldigvis opfandt man elektromaskiner.

Nu kunne energien transporteres på elektroner til alle afkroge af landet, så vi kunne få et decentralt industrisamfund. Som nu er erstattet af et videnssamfund, hvor elektroner også bærer information, hvilket muliggør decentral vidensformidling i stedet for at lade historien gå baglæns ved at monopolisere vidensformidlingen på to centrale dampuniversiteter i Aarhus og København. Hvor de unge så i forældrekrøbte lejligheder kan forsætte Roskildefestivalen 24 timer i døgnet året rundt. Indtil de bliver 30, og begynder at se sig om efter en overkommelig uddannelse, eksempelvis som meritlærer på halv tid som fjernstuderende på et udkantsseminarium med mundtlige prøver.

Som det eneste land i verden forbyder vi læreruddannelsen på vore dampuniversiteter. Og resultatet kan da også læses i de internationale PISA-undersøgelser, hvor vi ligger i midtergruppen, til trods for at vi bruger flest penge per elev. I toppen ligger Singapore, Finland og Ontario i Canada.

Da folketetinget ønsker, at Danmark skal have verdens bedste Volksschule, blev et hav af eksperter straks sendt til Singapore for at tage ved lære. De vendte dog hurtigt hjem igen: Børn og unge i Singapore er helt anderledes motiveret for at gå i skole og læse lektier end danske børn. Derimod kunne vi se nærmere på Finland, hvis børn og unge minder om de danske.

Og igen rejste eksperterne ud for igen at vende slukørede hjem: Eleverne er de samme, men lærerne er helt anderledes. I Finland er lærer et højstatusjob, og i Danmark det modsatte. I Finland skal man have topkarakter. Vil man undervise børn, er ventetiden tæt på ti år, vil man undervise unge er den tæt på fem år. I Danmark er lærer ofte noget af det sidste, man overvejer, når man oppe i 30erne har prøvet alt muligt andet.

Så igen blev eksperterne sendt ud, denne gang til Ontario i Canada. Her blev man vist rundt på skolerne og kunne der konstatere, at skoledagen var to timer længere. Så her var endelig løsningen til at bringe den danske Volksschule op i verdensklassen: en to timer længere skoledag. Hvilket så blev presset igennem på trods af massiv modstand fra lærerne, som ikke fik mere i løn.

Desværre undlod man at medtage den anden del af Ontarioløsningen, en hønemor-model i primærskolen og daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke i sekundærskolen til erstatning af tvangsklasserne.

Så Danmark bliver ved med at skjule manglende læring ved mundtlige prøver og ved at sænke bestågrænsen i skriftlige fag. Sverige er anderledes ærlig omkring karakterer. Her har man som i resten af verden stort set

kun skriftlige prøver, der viser, at hver fjerde 15årig ikke kan deltage i samfundslivet på grund af manglende matematikviden, hvilket har udløst den særdeles kritiske OECD-rapport 'Improving Schools in Sweden'.

I stedet for at sende de unge ud i verden med utroværdige beståkarakterer, burde vi som Sverige måske nedsætte en skolekommission, der kan gennemføre den næste skolereform i 2020. Arbejdet skal ledes af OECD, så vi ikke risikerer at gentage katastrofen fra 1975. Her kunne vi have set mod vest og indført et fireårigt realgymnasium fra ottende klasse med selvvalgte halvårsblokke af både praktisk og boglig art, så de unge kunne se, om deres personlige talent sad i griberne eller i begreberne. I stedet så vi mod øst og erstattede vores todelte Volksschule med en tiårig enhedsskole inspireret af Sovjetunionen.

Men heldigvis har vi da regionerne, i hvert fald lidt endnu. Regionerne fungerer som et kommunalt samarbejde om at løse opgaver inden for sundhed, erhvervsudvikling og uddannelse.

Sygdomsbehandling sluger næsten hele budgettet, som til stadighed trues af prisstigninger på medicin. Men hvorfor ikke styrke forebyggelsen, så flere forbliver sunde længere? Ups, forebyggelse er kommunernes opgave, hvor regionerne skal helbrede. Men med lidt nytænkning kunne regionerne opbygge fælles viden om nye og anderledes måder til at forebygge sygdom.

Så forhåbentligt vil der til årets regionsvalg være kandidater, der vil oprette en regional tænketank, som lidt provokerende kan spørge kommunerne, hvorfor de stadig bruger tvangsklasser, når disses syv synder kan undgås ved at erstatte enevældens linjeskole med republikkens blokskole med dens daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af praktisk og boglig art i samvær med etfagslærere.

Dannelsesskolen som et fængsital

Kronikforslag JP 21.4.2018

"Vi har verdens bedste folkeskole" sagde jeg til min nordamerikanske ven. "For den bygger på både viden og dannelse!"

Han stirrede uforstående på mig: "Du kalder den en folkeskole?"

"Ja, det er en skole for hele folket."

"Jamen, det er jo ikke folket, der går i skole. Det er jo børn og unge. Og jeg går da ud fra, at I har to forskellige skoler med to typer lærere?"

"Nej vi har samlet det hele i en tiårig enhedsskole, hvor lærerne underviser på alle klassetrin."

"Nu er jeg forvirret. En tiårig enhedsskole er noget, man brugte i Sovjetunionen. Og ordet folkeskole minder om folkerepublikken Kina. Sig mig, er Danmark et marxistisk land?"

"Ih nej, vi er et frit land. Og vi lægger stor vægt på at uddanne de unge til en demokratisk og kritisk tankegang."

"Nu siger du dannelse igen. Hvad betyder det? Ordet findes jo ikke på engelsk."

"Dannelse kommer af det tyske ord Bildung. Det er et ønske om, at man ud over færdigheder også tilegner sig almen viden, så man kan deltage i det politiske liv."

"Lige et øjeblik. Dannelse står jo for anti-oplysning, så vidt jeg ved, så du modsiger vist dig selv?"

"Hvad mener du?"

"Jo, Bildung blev jo skabt i Berlin for at få Napoleon ud af Berlin. Og for og skaffe embedsmænd blandt almindelige mennesker til enevældens centraladministration. For når blod-adelen ikke kunne hindre demokratiet i at brede sig fra Frankrig, måtte man jo skabe en videns-adel i stedet. Derfor skabte man en Bildung-skole, der skulle opfylde tre krav. Den måtte ikke oplyse, for så ville befolkningen forlange demokrati som i Frankrig. Den skulle i stedet indpode nationalisme, så befolkningen så sig som et folk, som fik identitet ved at bekæmpe andre folk. Især det franske, så besættelsen af Berlin kunne ophøre. Endelig skulle videns-adelen dannes i antikkens og nutidens skønne kunster, så den kunne færdes ved hoffet. Så en skole kan altså ikke både oplyse og danne, det er hinandens modsætninger. Sig mig hvordan klarer jeres unge sig til deres prøver?"

"Ikke så godt. I matematik består afgangsprøven ved blot at regne 16% rigtigt. Og i gymnasiet gives standpunktskarakterer, der ikke må tage hensyn til de unges præstationer i perioden, men kun lige op til karaktergivningen."

”Hvor alle sikkert møder op med hånden i vejret for at gøre et godt indtryk, går jeg ud fra? Hvorefter de så igen kan være farveærende fysisk eller mentalt.”

”Ja, det må jeg desværre indrømme. Men hvordan er da jeres skole?”

”Vi opdeler skolen i en primær skole for børn, en sekundær skole for unge og en tertiær skole for arbejdslivet. I primærskole bruger vi hønemor-modellen, hvor børn har samme lærer til næsten alle fag. Og hvor læreren kun har én klasse. En varm hønemor er som en ekstra forælder med blik for, hvordan børnene kan støttes og stimuleres på deres eget niveau. Ved puberteten begynder highskolen, som siger: ’Du begynder nu dit identitetsarbejde med spørgsmålet ’Hvem er jeg, og hvad kan jeg?’ Du skal vide, at alle har et talent. Og at det er vores fælles opgave at afdække og udvikle dit personlige talent gennem selvvalgte daglige halvårshold af boglig eller praktisk art sammen med lærere, der kun har ét fag. Og holdet godkendes med 70% af de points, du får for fremmøde, aflevering og delprøver. Går det godt, siger vi ’Godt job, du har talent, du skal da have mere’. Hvis ikke, siger vi ’Godt forsøg, du har mod til at prøve kræfter med noget nyt, så prøv nu et nyt halvårshold.’ Og vi er netop blevet teknologiførende ved at undgå jeres tvangsklasser, hvor de unge tvinges til at følge deres årgang til stor skade for drengene, som er to år bagud i udvikling.”

”Så alle får ros?”

”Ja, alle forlader halvårsholdet med ros. Og med lyst til som 18årig at prøve kræfter med de tertiære jobrettede hold, hvor netop deres personlige talent kan udfoldes. Og som også er opdelt i halvårshold, så man hurtigt kan supplere eller udbygge sin grad med nye hold ved jobskifte eller arbejdsløshed.”

”Men hvad med alle de typiske klasseproblemer? Mobning fordi man altid er sammen med de samme. Fravær og druk på grund af manglende interesse og mobning. Støj så mange må gå med høreværn, fordi læreren sjældent når længere end til dem, der har højt fravær. Bundkarakterer på grund af fravær. Snyd med afskrift ved afleveringer. Flugt til privatskoler både af elever, lærere og ledere. Samt mistrivsel på grund af et strandet identitetsarbejde.”

”Med skoleskift hver time og hvert halve år bliver de unge ikke træt af hinanden i nær samme grad, som i en tvangsklasse. Og daglige lektier giver et støt voksende vidensniveau.”

”Men jeres skoleform bygger vel også på dannelse?”

”Tværtimod, vores skoleform bygger på Oplysningstiden. For med oplysning kan en befolkning sige farvel til formynderi fra sine to herrer, herremanden på slottet og Vorherre i kirken. Som oplyste kan vi klare os selv. Vi kan informere hinanden om alternativer, debattere fordele og ulemper, og stemme om dem til sidst. Så Oplysningstiden skabte to republikker, en i USA og en i Frankrig.”

”Så Frankrig har samme skolesystem som jer?”

”Nej, for Frankrig måtte aflyse republikken for at beskytte den mod sine tysktalende naboer. Man skabte derfor eliteskoler, især til ingeniører, der kunne bygge broer over kløfter, så den franske hær kunne være fremme, før den tyske hær var parat.”

”Men det er fortid. Hvorfor vælger Frankrig ikke den samme skoleform som i USA.”

”Har man først indført en institution, vil denne gøre alt for, at den ikke bliver nedlagt. Så derfor bruger Europas skoler tvangsklasser og dannelse til at fastholde befolkningen som uoplyst med behov for mere skolegang.”

”Jamen hvad siger Frankrigs mange filosoffer til det?”

”De påviser netop, at republikken hele tiden er truet af skjult formynderi i vores ord, i vores sandheder, og i vores institutioner, der er skabt til at hjælpe os, men som i stedet fastholder os som klienter for at kunne bestå.”

”Jamen alle skoler indeholder vel grundfag som dansk og matematik?”

”Både ja og nej. For en ændret navngivning er en effektiv måde at ændre en skole til det, filosofen Foucault kalder et ’fængsital’, altså en kombination af et fængsel og et hospital. Et fængsel, fordi vi holder de unge indespærret i tvangsklassen, som de skal vende tilbage til time efter time, dag efter dag og år efter år. Og et hospital, fordi de påtvinges diagnoserne uvidende og udannede, hvorfor de skal kureres med viden og dannelse. Men dannelse er så vag en diagnose, at man har oprettet en særlig videnskab, didaktik, til at fastslå dannelsens indhold, der i øvrigt skifter ligesom moden. Og viden formuleres så indviklet, at de fleste

forbliver uvidende, med behov for endnu mere skole. Typisk erstattes handleord med navneord, som tit er fremmedord. Så i dannelsesskolen skal man lære dansk i stedet for at lære at læse og at skrive. Og lære matematik i stedet for at lære at regne.”

”Jamen en god lærer vil da sørge for, at alle lærer at læse og skrive og regne?”

”Forhåbentlig. Men hvad hvis læreren blot følger ordrer og sætter lærebogen over læringen? Så opstår det, filosofen Arendt kalder ’ondskabens banalitet’.”

”Hvad skal vi da gøre?”

”Gør som svenskerne, der har søgt hjælp til deres fallerede skolesystem. Anmod OECD om også at lede en dansk skolekommission, der kan globalisere hele skolesystemet fra førskole til forskerskole. Det vil give drengene en chance, så hver anden dreng er ingeniør som 22årig, hvilket skaber økonomi til både øget velfærd og skattelettelser. Og så vil de unge som 25årige have både job og familie og de tre børn, der sikrer statens beståen: en til mor, en til far og en til staten. Så vil der også være et Europa i fremtiden.”

”Hvad mener du?”

”I Nordamerika kan vi reproducere os selv med 2,1 barn per familie. I Europa føder en familie 1,5 barn, der så føder 1 barn, altså en halveringstid på to generationer eller ca. 50 år. Hvorfor vil Europa institutionalisere sin selvudryddelse ved at holde fast på sine linjeopdelte dannelsesskoler i stedet for at skifte over til holdopdelte oplysningsskoler? Se nu at få nedsat den skolekommission.”

Borgerlige bør bevare begavelse, beboelse og befolkning

Kronikforslag JP 10.7.2018

De borgerlige står stærkt i vore nabolande. Så den burde kunne fordoble eller tredoble sit lave stemmetal i Danmark. For tænk at have et handleord i sit navn, som det eneste parti. Man skal blot finde ting, man som det eneste parti agter at bevare.

Tre ting melder sig, der er truet, og som mange ønsker bevaret: Drengenes talentmasse, Europas befolkning og et Danmark i balance med mulighed for beskæftigelse og bosættelse overalt i vores skønne land og ikke kun i nogle få metropoler.

En stærk stat hviler på stærke individer. Og statens mest indgribende institution, skolen, bør derfor give individet de bedste muligheder for at afdække og udvikle sit personlige talent. Netop sådan er den nordamerikanske highskole indrettet.

Ved ankomsten bliver den unge budt velkommen med agtelse: ”Alle har et talent! Og i fællesskab skal vi nu afdække og udvikle dit personlige talent. Det sker med daglige lektier i selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold sammen med en enkeltfagslærer. Som giver dig ros for at have talent, eller for at have mod til at afprøve noget nyt og ukendt, fx håndværk eller tysk.”

Den unges identitetsarbejde støttes nu af seks forskellige valghold, der vælges af interesse eller nysgerrighed, og erstattes af nye hold hvert halve år. Og som godkendes, blot man opnår 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering, delprøver mm.

Motsat bruger Europa tvangsklasser, der tvinger de unge til at følge årgangen, så identitetsarbejdet visner ved at være indespærret i samme stamklasse i årevis, time efter time, dag efter dag, uge efter uge og måned efter måned. Hvilket fører til tvangsklassens ti veldokumenterede plager: støj, mobning, fravær, bundkarakterer, snyd, druk, flugt til privatskoler af unge, lærere og ledere, drenge-mistrivsel, pige-angst og befolkningsnedgang.

Som den nordamerikanske skole netop undgår med daglige selvvalgte halvårshold. For med kravet om 70% succes er der ikke tid til larm i timen, som typisk bruges til at lave lektier til næste dag, så man kan holde fri efter skoletid. Mobning undgås, da man ikke når at blive træt af hinanden med seks forskellige hold dagligt og med nye hold hvert halve år. Ved fravær får man ikke hjælp til lektier, og med en lav procent bliver blokken ikke godkendt. Bundkarakterer forebygges af daglige lektier, som holder det faglige niveau ved lige. Eventuelt snyd opvejes af de mange andre faktorer, der indgår i karakteren. Druk begrænses for at kunne møde frisk og udhvilet mandag morgen. Vikarer er sjældne, da lærere stortrives ved kun at undervise i hjertefaget, ved at have sit eget lokale, ved at kunne rose alle unge, og ved at møde nye hold hvert halve år. Når både unge og lærere trives, er det en fornøjelse at være leder. Så hvorfor skifte til privatskole, når man skifter hold dagligt og hvert halve år?

Tvangsklasser kvæler både talent og læring. Det skjules dog ved at erstatte skriftlige prøver med mundtlige, hvor byger af ledende spørgsmål sikrer en mellemkarakter. I de få skriftlige eksaminer sænkes kravet, så man kan bestå folkeskolens afgangsprøve i matematik ved blot at regne hver sjette opgave korrekt. Herefter benytter mange sig af muligheden for at drikke sig til en studentereksamen. For med taxameter-systemets tilskud fastholder skolen alle indmeldte.

Tvangsklassen stammer fra Napoleonstiden. Den tyske enevælde forsøgte at nedkæmpe det franske demokrati, men i stedet besatte Napoleon Berlin. Preussen valgte så ligesom Frankrig at skabe en stærk centraladministration, der kunne mobilisere befolkningen. Hertil krævedes en ny videns-adel til erstatning for den gamle blod-adel. Derfor skabtes en dannelsesskole med tre formål: Befolkningen må ikke oplyses, for så vil den forlange demokrati som i Frankrig. I stedet skal den indpodes en følelse af nationalisme, så den ser sig som et folk, der kan bekæmpe andre folk, især det franske. Endelig skal skolen udsortere og danne folkets elite til embeder i den ny centraladministration.

Tvangsklasser producerede således embedsmænd til enevælden, samt arbejdsgivere og arbejdstagere til industrisamfundet, hvor kampen om den økonomiske kapital var et nulsumspil med vindere og tabere. Modsat i et videnssamfund, hvor alle kan blive vindere ved fordeling af videnskapitalen, hvis man afskaffer tvangsklassens nulsumspil med piger som vindere og drenge som tabere.

Tvangsklasser går især ud over drengene. De er to år bagefter i modenhed, hvilket der kompenseres for med overdrevet druk. Spændende gymnasiefester lokker dem til at fravælge erhvervsskolerne for at kunne fortsætte folkeskolens lange duktur. Slutresultatet er en studentereksamen, der er så lille, at mange drenge bliver tilbage, når pigerne drager ind til storbyernes centraliserede universiteter. Her må pigerne så kæmpe om de få drenge, så mange må benytte sædbanker, hvis de vil have et barn.

Med det resultat at Europas befolkningstal er i frit fald: Med 1,5 barn per familie fødes der 0,75 pige pr. kvinde, dvs. 0,5 pige per bedstemor, altså en halvering i løbet af to generationer svarende til ca. 50 år.

Modsat kan man i Nordamerika som 18årig påbegynde sin tertiære boglige eller praktiske uddannelse på lokale colleges, som også er opdelt i selvvalgte halvårshold. Her finder man hurtigt en partner, så man som 25årig har en collegegrad og et job. Samt en familie med tre børn, en til mor, en til far og en til staten, så den kan holde sit befolkningstal.

Medens Europa er ved at uddø, er situationen ganske anderledes ved den sydøstlige grænse, hvor Tyrkiet med sin voksende befolkning snart vil spørge: "Hvor længe kan man gøre krav på sit territorium, når man som EU har institutionaliseret sin selvudryddelse med tvangsklasser? Måske vi og vores nordlige nabo snart skulle bede de tilbageværende europæere om at udvandre til Nordamerika?" Så afskaffelse af tvangsklasser er et mere effektivt forsvar end flere fly og tanks.

Der er derfor brug for et politisk parti, der tør kræve et stop for Europas institutionaliserede selvudryddelse: Erstat tvangsklasser med selvvalgte halvårshold overalt i Europa.

Belønningen venter lige om hjørnet. Drengene får endelig en chance, så hver anden kan blive ingeniør som 22årig, og dermed skabe økonomisk grundlag for at øge velfærden og sænke skatten samtidig. Lokale og regionale colleges giver beskæftigelse og bosætning overalt i Danmark. Og ligestilling mellem drenge og piger stabiliserer Europas befolkningstal.

Som ydeligre belønning venter en fordobling eller tredobling af stemmetallet.

Teknikken er ligetil. Overalt i Europa er Socialdemokratiet i tilbagegang, kun ikke i Danmark. Så til de to forestående valg til folketing og EU skal man blot gang på gang spørge: "Vil Socialdemokratiet være med til at erstatte tvangsklasser med selvvalgte halvårshold, så drengene kan få en chance?"

Svaret bliver nej, for stamklassen er socialdemokratisk hjerteblod. "Det er her, du møder jævnaldrende med en anden social eller etnisk baggrund" hævder partiet, og sætter egne børn i privatskoler.

Ved at frede tvangsklasser vil Socialdemokratiets stemmetal falde til europæisk niveau. Stemmerne vil søge hen til det parti, der anbefaler at gøre som Sverige, hvor OECD har skrevet en rapport om skolesystemets fallit: Nedsæt en OECD-ledet skolekommission, der kan globalisere det danske skolesystem hele vejen fra førskole til forskerskole. Også dette vil rød blok afvise, fordi det er en direkte kritik af storbyernes røde borgmestre.

Borgerlige vil forandre for at bevare. Det giver stemmer at forandre forældede institutioner for at bevare arven fra oplysningstiden, kravet om frihed og lighed og solidaritet. Overgang fra tvangsklasser til selvvalgte

halvårshold vil ligestille de to køn, så alle unge får frihed til at afprøve og udvikle deres personlige talent. Og øget videnskapital medfører automatisk øget velfærd.

Så de borgerlige kan mangedoble deres stemmetal ved at tage ejerskab til kravet: Bevar og styrk individets videnskapital ved at erstatte tvangsklasser med frie halvårshold, i Danmark og i Europa.

Dannelseskorstog skaber skolekrig, som kan hindres af en OECD-ledet skolekommission

Kronikforslag Politiken 30.10.2018

Det danske skolesystem kan imødesee et dannelseskorstog, baseret på et manifest fra Rønshoved-gruppen bestående af tre teologer, fire magistre og en højskoleforstander. Målet er at helbrede en diagnose, 'Vesten er i forfald', med et dannelsesprogram, der skal bringe skolen tilbage til Napoleontidens nationalromantiske guldalder, samt opdele befolkningen i tre stænder: elite, folk og almue.

Den fiktive forfaldsdiagnose modsiges af det faktum, at aldrig har vesten haft det så godt. På nær i Europa, hvor netop Napoleonstidens dannelsesskole har skabt to reelle problemer, som manifestet dog ikke omtaler: at Europa uddør med alarmerende hast og at drengene proletariseres videnskabsmæssigt. Mere dannelse er derfor det sidste, Europa har brug for. Tværtimod er der brug for at tilbyde de unge, ikke dannelsesskolens årelange tvangsklasser, men Nordamerikas selvvalgte halvårshold, som bygger på dannelsens modsætning, oplysning, som tillader drengene at udfolde deres talent, og som dermed undgår et faldende befolkningstal.

At det danske uddannelsessystem bygger på dannelse, fremgår af dets navn. I den såkaldte 'folkeskole' skal befolkningen omdannes til et folk, der påtvinges dannelse gennem alders-stavnsbånd, hvilket har ført til tvangsklasser med ti veldokumenterede plager: støj, mobning, fravær, bundkarakterer, snyd, druk, vikarer, flugt til privatskoler, drenge-mistrivsel og befolkningsnedgang.

De seneste årtier har OECD, Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling, gennemført internationale skolesammenligninger. I disse halter Danmark bagefter til trods for, at vi har et af verdens dyreste skolesystemer. Derfor har skolen omformuleret sine mål til kompetencebeskrivelser. Det vil dannelseskorstoget nu ændre tilbage, så den fortsat kan producere en dannelses-elite og et drenge-proletariat.

Dannelseskorstogets manifest 'Dannelse til tiden' findes på Rønshoved Højskoles hjemmeside. Det spørger 'Hvorfor danne?' Svaret gives herefter i tre sektioner med titlerne 'Vesten i forfald og overlevelseskamp', 'Modsigelse af forfaldet' samt 'Dannelsens horisonter', der er opdelt i ti underpunkter.

I den første sektion hævdes, at 'Vestlig kultur befinder sig i en overlevelseskamp.' Samt at 'vi lever i en epoke, hvor den enkelte civilisation griber tilbage i de kulturelle grundværdier for at finde meningen med dens eksistens.' Dernæst hævdes, at 'Overlevelseskampen er foreløbig resulteret i at Vesten har grebet tilbage til Oplysningens værdier, som er kommet under angreb'.

Manifestet taler om Vesten uden at skelne mellem den del, der findes øst og vest for Atlanterhavet. Hvor Nordamerika er i stand til at reproducere sig med 2,1 barn per familie, er Europa ved at uddø med 1,5 barn per familie, hvilket giver 0,75 pige per moder og 0,5 pige per bedstemoder, altså en halvering på ca. 50 år. Så Europa står over for en overlevelseskamp af dimensioner, men det forbigår manifestet i tavshed. Det er i stedet overlevelseskampen mod et påstået forfald, der tales om. Hvori dette forfald skulle bestå, beskrives ikke nærmere, så påstanden bliver stående som et forfaldspostulat. Der i øvrigt modsiges af utallige faktuelle forhold, fx beskrevet i Hans Roslings bog 'Factfulness, ten reasons we're wrong about the world – and why things are better than you think.'

Begrebet civilisation defineres ikke, ej heller anføres, hvordan man kan observere dens adfærd for at kunne udtale sig om den. Er der tale om enkeltpersoner, foreninger, institutioner, firmaer, medier eller andet? Civilisationen forbliver således et spøgelsesbegreb, som man så kan påstå alt om, uden at det kan tilbagevises gennem dens adfærd.

I den anden sektion hævder manifestet, at 'I Europa, og måske endda navnlig i Danmark, er der en udpræget mangel på glæde og stolthed over vores kultur.' Dette modsiges af den store opbakning til politiske afstemninger, til festivaler og til foreninger; af stoltheden over danske sportsbedrifter og dansk film og tv-serier, samt af at Danmark er et af verdens lykkeligste lande i internationale undersøgelser.

Herefter følger endelig en definition af forfalds-postulatet: 'Der er tale om et egentligt forfald i den vesterlandske selvbevidsthed: Relativisme, multikulturalisme, autoritetstab og mangel på historisk

bevidsthed.' Dog uden at disse begreber uddybes eller eksemplificeres eller dokumenteres. Dernæst angives hvordan overlevelseskampen skal udføres som en kulturkamp på baggrund af et dannelsesprogram.

Man kunne nu forvente, at manifestet indeholdt en præcisering af begrebet dannelse, al den stund dette begreb ikke har en entydig definition, som det fremgår af eksistensen af videnskabsfaget didaktik, der netop som opgave har at fastlægge dannelsens indhold, og som indeholder forskellige skoler. Manifestet fortier eksistensen af didaktik-faget, og fortier ligeledes, at begrebet dannelse er internationalt ukendt, men kun bruges i germansk talende lande i Nordeuropa, i Sverige kaldet bilding og i Tyskland Bildung.

Med sin kritik af 'mangel på historisk bevidsthed' må det undre, at manifestet undlader at sætte begrebet Bildung ind i sin historiske kontekst. Der hævdes blot under punkt 5 i sektion 3, at 'den tyske idé om 'Bildung', som tidligere har haft stor indflydelse i Danmark og delvist er smeltet sammen med den folkelige dannelse, har et andet tyngdepunkt. Centralt står, at alle uddannelser på højere niveau skal have et grundigt filosofikum.'

Man kunne ellers have oplyst sig ved at lave Google-opslag i Den store Nordiske samt i Salomons Konversationsleksikon, der viser tilbage til Herders folke-begreb og tysk nationalromantik, hvormed Herder erklærer 'Krig imod Oplysningstidsalderens Falanks'. Endvidere oplyser opslag, at Herders 'kultursyn havde elementer, som blev udviklet positivt og negativt i den tyske og danske nationalromantik ligesom både marxister og senere nationalsocialister ønskede at tage hans begreb om folket til indtægt.' Endelig oplyses, at Herder øvede indflydelse på Hegel, der hævder eksistensen af en Verdensånd, som udtrykker sig gennem den skønne kunst og gennem folkenes historie.

Og på Humboldt, der skabte Napoleonstidens preussiske embedsrettede og linjeopdelte dannelsesskole, som stadig bruges i det meste af Vesteuropa, og som skulle mobilisere den tyske befolkning på tre måder: Befolkningen må ikke oplyses, da den så ville forlange demokrati som i Frankrig. I stedet skal den indpodes nationalisme, så den ser sig som et folk, som får identitet ved at følge Hegels Verdensånd og bekæmpe andre folk, især det franske. Endelig skal dens elite udsorteres til en ny videns-adel til embeder i en ny stærk centraladministration ligesom den i Frankrig.

Ved at negligere den historiske baggrund fortier manifestet, at dannelse er nationalismens og marxismens søster; og forældrene er Herders folkelige antioplysning og Hegels religiøse verdensånd, der er i opposition til kristendommen. Inviteres dannelsen indenfor, følger der altså nogle uhyggelige tankesystemer med.

Endelig anbefales en elite til at løse den påståede forfaldsdiagnose: 'At modsige det vestlige forfald og anviser veje ud af det forudsætter tro, kraft og offervilje, og det forudsætter en veluddannet elite, som er sig sit ansvar bevidst.' Behovet for en elite uddybes under punkt 5 i sektion 3: 'Dannelse forudsætter formidling fra voksne, myndige personer, som nogle gange 'ved bedre', dvs. dannelse forudsætter en elite, der har tilegnet sig en font af kundskaber og erfaringer, hvormed den stiller sig til rådighed.'

Dannelsen skal altså formidles af de dannede, hvor spørgsmålet 'Hvad er dannelse?' besvares med selvreferencen 'Dannelse er det, de dannede er i besiddelse af'. Altså endnu et eksempel på det klassiske løgnerparadoks 'Denne sætning er usand', som er sand, hvis og kun hvis den er usand. At efterspørge en elite som 'ved bedre' fører direkte tilbage til Platons anbefaling af at forkaste demokratiet og acceptere de bedrevidende filosofers formynderi. Igen i god overensstemmelse med Herders afvisning af Oplysningstiden og af Platons modstandere, sofisterne, som anbefalede befolkningen at oplyse sig om forskellen på natur og vedtægt for at undgå skjult formynderi i form af vedtægt præsenteret som natur.

Videre skriver manifestet under punkt 5: 'Bevidstgørelsen vil altid forestås af en veluddannet elite, hvis rette navn er det tilsyneladende selvmodsigende 'en folkelig elite'. Det modsatte af folk er imidlertid ikke elite, men almue.' Så manifestet anbefaler åbenbart at vende tilbage til en opdeling af befolkningen i tre stænder: de dannede, folket og almuen. Svarende til de nationalliberales anbefaling til grundloven i 1849.

Tja, man mindes hvordan Oehlenschläger beskrev romantikkens kerne i Guldhornene: 'For de siældne Faæ som vor Gave forstaae, som ei Jordlænker binde, men hvis Siele sig hæve til det Eviges Tinde, for dem lyder atter vort Bliv!'

Sektion 3 er opdelt i ti punkter, der uddyber hvad dannelse er. Punkterne er et fint bud på, hvad oplysning kunne være, bortset fra punkt 5 om elite og folk. Manifestet har så bare erstattet ordet oplysning med ordet dannelse, måske for at give det indtryk af, at kun dannelse kan levere de beskrevne værdier; samt for at skjule, at dannelse i sit udgangspunkt står for antioplysning.

Manifestet har en pointe ved at hævde, at historisk bevidsthed er vigtigt. Derfor kan det undre, at det fuldstændig negligerer filosoffer og sociologer fra det tyvende århundrede, men hele tiden vender tilbage til Grundtvig. Og hvorfor negligeres Kierkegaard?

Hvor Grundtvig var tilhænger af Herder og Hegel og den tyske nationalromantik, var Kierkegaard modstander af Hegel. Hvor Kierkegaard kun havde den kristne gud, havde Grundtvig to guder, den kristne inden for kirken, og udenfor den hegelske verdensånd, der udtrykker sig gennem folkenes historie; hvorfor det ikke er underligt, at Grundtvig i flere artikler i 1848 advarede mod at indføre en demokratisk forfatning, fordi det ville give almuen politisk magt.

Hvor Grundtvig ønskede at forvandle en hel befolkning til ét folk, ønskede Kierkegaard at fokusere på hin enkelte. Hvor romantikken fokuserede på at nyde verdensåndens fremtræden i den skønne kunst, ønskede Kierkegaard at fokusere på det gode fremfor det skønne. Indenfor forstod Grundtvig at levendegøre kirkens to sakramenter, dåb og nadver, fx i salme 459: 'Tag vor Herre på hans ord, nyd ham ved hans nådebord! Æd hans kød, og drik hans blod, og stat op, som han opstod!'. Uden for på kirkegården stod Kierkegaard og så ind i kirken på korset, der illustrerer kristendommens kerne: Nederst er vejen, hvor man passivt dyrker det skønne. Tværstoplen er så valget med fristelsen til at vælge det onde i stedet for det gode. Valg kan medføre lidelse og fortabelse, men også nåde, så man på tredjedagen kan genopstå og forsætte videre opad, men nu udtrådt af anonymitet til reel eksistens ved at acceptere valgets og nådens gave. Men udefra kunne Kierkegaard også se kristenheden som en pyramide af degne, præster, provster og biskopper, der skygger for kristendommens kors.

Ved at skelne mellem den eksisterende kristendom og den institutionaliserede kristenhed foregriber Kierkegaard de advarsler mod overdreven institutionalisering, der senere fremsættes af Bauman og Arendt. I sin bog om sociologisk tænkning advarer Bauman således mod en 'mål-middel forveksling', hvor institutionens overlevelse bliver et mål i sig selv uanset hvor nytteløs den måtte være blevet i lyset af det oprindelige mål. Og i sin bog om Eichmann i Jerusalem advarer Arendt mod 'ondskabens banalitet': I en institution kan den enkelte ikke træffe eksistentielle valg, da man skal følge ordrer, uanset om de er gode eller onde.

Med sit fokus på hin enkelte og på valgets gave lægger Kierkegaard grunden til eksistentialismen, der kulminerer med Heidegger, som gentager sofisternes advarsel: I definerende er-sætninger skal man stole på subjektet, det er eksisterende natur, men betvivle prædikatet, som kan være falsk natur i form af maskeret vedtægt.

Heidegger blev læst med interesse i Frankrig, Oplysningstidens anden republik, og inspirerede her den franske poststrukturalisme, der for at bevare individets frihed advarer mod formynderi skjult i vores mest centrale institutioner som ord, sætninger, diagnoser, helbredelse og skoler. I sin bog 'Overvågning og straf' opfatter Foucault således skolen som et 'fængsital', der blander magtteknikker fra fængslet og hospitalet. De unge skal vende tilbage til klassen time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned i årevis. Og i klassen hersker et sandhedsregime, som tvinger dem til at acceptere diagnoser skabt af abstrakte begreber, hvor fx begrebet 'dannelse' automatisk installerer diagnosen 'udannet'. Som man dog kan frelses fra af den 'pastorale magt', der siger: 'Du er udannet, men frygt ikke, thi vi de dannede skal nok frelse dig. Du skal blot gøre tre ting: du skal acceptere og angre din 'udannelse', du skal komme til vores dannelsesinstitution, og her skal du adlyde os blindt, ellers er du selv skyld i din fortabelse og eksklusion.'

For at undgå en lang og opslidende skolekrig mellem kompetencer og dannelse, kunne vi gøre som Sverige, hvor et sammenbrud i skolesystemet har affødt OECD-rapporten 'Improving schools in Sweden, an OECD perspective'. Derfor bør også Danmark nedsætte en OECD-ledet skolekommission, der kan give råd til, hvordan vi kan globalisere det danske skolesystem hele vejen fra førskole til forskerskole, så den danske ungdom kan tilbydes dannelsesrejser til udlandet for der at modtage en del af deres undervisning. På denne måde vil skolen kunne støtte i stedet for at kvæle de unges identitetsarbejde, samt give drengene en chance ved at sætte en stopper for deres fortsatte videns-proletarisering.

Folkeskolens institutionaliserede talentmassakre

Kronikforslag JP 10.1.2019

Er folkeskolen klar til fremtiden? Skoling er nemlig nummer fire blandt de 17 verdensmål, der er opstillet af de Forende Nationer, FN, for at sikre en bæredygtig udvikling, så vi kan aflevere kloden, som vi modtog den.

FN skriver, at skoling er en af de mest kraftfulde motorer for en bæredygtig udvikling og opfordrer derfor til at sikre inden 2030, at alle piger og drenge gennemfører gratis, rummelig primær- og sekundær skolegang af høj kvalitet, der fører til relevante og effektive læringsresultater. Samt at sikre, at alle unge og en væsentlig del af voksne, både mænd og kvinder, opnår færdigheder i at læse og regne.

Dette bakkes op af Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling, OECD, der i rapporten 'Læringsmål 2030' fremsætter en fælles vision: 'Vi forpligter os til at hjælpe den lærende til at blive et helt menneske, der kan udvikle sit potentiale og hjælpe med til at skabe en fælles fremtid med trivsel for individer, fællesskaber og planeten.'

Desuden skal den lærende udvikles til aktør, der kan formulere mål og finde midler til at opnå målet, både i egen skoling og gennem hele livet. Skolen skal derfor anerkende den lærendes individualitet og acceptere, at også skolen selv er del af en læringsproces.

To faktorer angives som centrale for at udvikle aktører. Den ene faktor er et individuelt læringsmiljø, der understøtter og motiverer den enkelte lærende til at forfølge sine interesser, til at forbinde forskellige læringsoplevelser og læringsmuligheder, og til at udforme egne læringsprojekter og læringsprocesser i samarbejde med andre. Den anden faktor er at opbygge et solidt fundament af læsning og regning og digitale kompetencer tillige med trivsel og et godt helbred.

Netop sådan er skolen for børn og unge indrettet i Oplysningstidens første republik i Nordamerika. Børnene har en hønemor, der kun har én klasse, og derfor hurtigt får øje for, hvordan det enkelte barn kan stimuleres på sin måde. Senere melder den unges identitetsarbejde sig med spørgsmålet 'Hvem er jeg, hvad kan jeg'. Den unge tilbydes så en helt ny skoleform, highskolen. Her er lærerne specialiseret til de unge, og underviser kun i ét fag, hjertefaget, for at støtte den unges identitetssøgen med høj faglighed. Kort sagt, skolens opgave er at oplyse barnet om sin omverden, og den unge om sit eget potentiale.

Ved ankomsten bliver den unge derfor budt velkommen med agtelse: 'Alle har et talent! Og i fællesskab skal vi nu afdække og udvikle dit personlige talent. Det sker med daglige lektier i selvvalgte praktiske eller boglige halvårshold, hvor du får ros for at have talent, eller for at have mod til at afprøve noget nyt og ukendt, for eksempel håndværk eller fremmedsprog. Det sidste år i highskolen kan du så prøve kræfter med halvårlige collegehold.'

Den unge oplever nu en skoledag med 6 forskellige valghold, valgt efter interesse eller nysgerrighed, og som erstattes af nye hold hvert halve år. Og som godkendes, hvis den unge opnår mindst 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering, delprøver mm.

Med afsluttet highskole og påbegyndt college som 18-årig vil hver anden have en fleksibel bachelorgrad som 22-årig. Og som 25-årig have et job og en familie med tre børn: en til mor, en til far og en til staten, så den ikke uddør.

Oplysningstidens første republik skabte således en skole til individuel talentudvikling. Modsat gik det i den anden republik i Frankrig. For oplysning avler antioplysning, ivrigt støttet af enevælden, der straks overfaldt den franske republik, som for at beskytte sig skabte eliteskoler, så blod-adelen kunne erstattes af en ny videns-adel. Med så stor succes, at Napoleon i stedet besatte Preussen. For at få ham ud, måtte Preussen så skabe sine eliteskoler byggende på tysk antioplysende dannelses-filosofi om en Verdensånd, der udtrykker sig gennem den skønne kunst og gennem folk og deres historie. Dannelsen og dens 'Volkschule und Gymnasium' blev grebet med kyshånd af romantikken og marxismen, hvor blandt andet Grundtvig og Marx sørgede for at skole og samfund blev præget af nationalisme og socialisme.

Studerenteroprøret i 1968 bragte marxisterne ind på universiteterne, hvor de i 1975 medvirkede til at indføre en tiårig sovjet-inspireret enhedsskole med tilhørende alders-stavnsbånd og tvangsklasser, så de unge tvinges til at følge årgangen fra 7. klasse.

Dette har ført til tvangsklassens ti plager: fravær og støj og mobning, bundkarakterer og snyd og druk, privatskoler og vikarer, samt drenge-mistrivsel og befolkningsnedgang.

Fravær kommer af tvang samt af manglende konsekvens, da skolen får penge for at fastholde de unge. Men også i timen opstår fravær ved skift til sociale medier på PC eller mobil. Støj opstår, når læreren skal bruge ekstra tid på at hjælpe dem med højt fravær. Ønsker man at løse en opgave, er et hørevern ofte nødvendigt. Mobning opstår naturligt, når en gruppe tvinges til at være sammen time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned i årevis.

Fravær fører til bundkarakterer og snyd, hvor opgavebesvarelser tit hentes på nettet. Resultatet kan så aflæses ved folkeskolens afgangsprøver. Mange unge går slet ikke op, og i matematik skal man blot regne hvert sjette stykke rigtigt for at få den danske bestå-karakter 02, der i øvrigt ligger to trin under den Nordamerikanske bestå-karakter. Resten af verden bruger skriftlige prøver på det gymnasiale niveau. Her bruger vi i stedet skønskarakterer og mundtlige prøver, hvor ledende spørgsmål sikrer, at næsten alle består.

Når identitetsarbejdet går i stå, visner det personlige talent, så der kompenseres med druk. Og den danske verdensrekord i ungdomsdruk kommer til fuld udfoldelse i gymnasieskolernes konkurrerende festkulturer og på universiteternes rusuger.

Tvangsklassens mange plager fører til elevflugt til privatskoler. Samt til lærerflugt, der igen medfører behov for vikarer.

Især drenge mistrives, da de er to år efter piger i personlig udvikling. Da Sønderjylland var preussisk, blev drengene da også konfirmeret to år efter pigerne. Tvangsklasser giver de to køn et så skævt billede af hinanden, at det påvirker fødselstallet. I Europa fødes der 1½ barn per familie, dvs. 0,75 pige per mor eller 0,5 pige per bedstemor, altså en halvering af befolkningen på 50 år.

Så nej, folkeskolen er langt fra klar til fremtiden. Skal den unge være aktør i et bæredygtigt samfund, skal skolen tilbyde individuelle læringsforløb til udvikling af det personlige potentiale. I stedet bruger skolen alders-stavnsbåndets tvangsklasser til at institutionalisere en talentmassakre med tilhørende mistrivsel og helbredsskader. Og til at udrydde sin egen befolkning.

Men de politiske partier står vel på spring for at hindre, at Europa uddør, og for at efterleve rådene fra FN og OECD?

Socialisterne fremstiller sig i helsidesannoncer som beskyttere af børn og unge, så den sociale baggrund ikke hele tiden reproduceres. Adspurgt om de så vil afskaffe alders-stavnsbåndet, er svaret et rungende nej: Tvangsklassen sikrer netop, at alle socialgrupper mødes. Og sikrer samtidig at først drengene, senere hele befolkningen proletariseres, så der opstår et behov for socialistisk ledelse. Derfor sætter mange socialister egne børn i privatskoler, som netop er de liberales måde til at undgå den socialistiske tvangsklasse.

Dette giver de konservative mulighed for at genrejse sig til samme høje niveau som i nabolandene, hvor de ofte har regeringsmagten. Partiet har som det eneste et handleord i sit navn, at bevare, så det ligger lige for at sige: 'Tvangsklasser skal erstattes af selvvalgte boglige og praktiske halvårshold. Det vil bevare drengens talentmasse. Det vil bevare beskæftigelse og beboelse overalt i Danmark. Og det vil bevare Europas befolkning, som ellers uddør med en halveringstid på 50 år.'

Men bedst vil det være med et folkekrav: Nedsæt en OECD-ledet skolingskommission, der kan globalisere den danske skole fra førskole til forskerskole, så Danmark bliver blandt de første nationer, der opfylder de globale læringsmål 2030.

Regionsrådsvalget er en hån mod demokratiet, kronikforslag

Kronikforslag JP 21.1.2019

Regionsrådsvalget 2017 handlede især om den store vækst i livsstilssygdomme stammende fra unges alkoholmisbrug og mistrivsel. Problemet kunne løses administrativt ved flere midler og flere læger til psykiatrien. Hvilket desværre var umuligt, da ekstra midler ville sprænge statens budgetramme, og da det tager mange år at uddanne nye læger til psykiatrien. Ikke desto mindre var det den løsning, 19 af de 20 opstillede lister i region Midtjylland fremlagde.

Politik består af information og debat og valg. Politiske lister skal derfor bruge deres sociologiske fantasi til at fremlægge begrundede alternativer. Men når alle lister siger det samme, er der intet at debattere eller stemme om. Derfor faldt valget på 11 velkendte partier. Når alle lister så oven i købet peger på samme urealistiske løsning, er der ingen grund til at stemme overhovedet. Så håner man demokratiet.

Kun liste 20, 'Afskaf Tvangsklasser', pegede på et alternativ: Forebyggelse er den bedste vej til besparelse og øget kvalitet. Forebyggelse hører under kommunerne, men netop derfor burde regionen oprette en tværkommunal tænketank til at inspirere og koordinere og vidensdele den forbyggende indsats. Især da forebyggelse vil begrænse behovet for regionens tre mangelopgaver, mangel på sundhed og vækst og regional udvikling. Så forebyggelse og behandling er lige vigtige.

Forebyggelsen bør begynde der, hvor vi formes, i skolen. Det har god mening at følge alderstrinnet for børn, men ikke for unge, hvor alders-stavnsbånd fra syvende klasse skaber tvangsklasser med ti veldokumenterede plager.

Tvangsklasser går især ud over drengene, som er to år bagud i modenhed. Da Sønderjylland var preussisk, blev drengene da også konfirmeret to år efter pigerne. Piger kan altid finde interessante drenge, men drengene må vente til 9. klasse og til 3. g, før pigerne finder dem interessante. Mistrivsel går ud over karaktererne, så det er primært piger, der flytter ind til de centrale universitetsbyer og besætter landets embeder, medens mange drenge lades tilbage som ufaglærte. Landet mangler derfor teknisk arbejdskraft på alle niveauer, fra faglærte til ingeniører.

Tvangsklasser fører endvidere til et så lavt fødselstal, at halveringstiden er 50 år for Europas befolkning, hvor hvert par afleverer 1½ barn, der så afleverer 1 barn i næste generation.

De andre plager er: fravær på grund af manglende interesse og manglende konsekvens, da skolen betales for at fastholde de unge; høreværn på grund af klassestøj, da læreren ofte kun når at hjælpe dem med højt fravær; mobning fordi de unge tvinges til at være sammen time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned i årevis; snyd og bundkarakterer på grund af fravær; druk som kompensation for strandet identitetsarbejde; samt vikarer og privatskoler, da mange unge og lærere og ledere flygter fra tvangsklassens ti plager.

Tvangsklasser kan dog afskaffes med §25a i den nye folkeskolelov, der siger 'Undervisningen kan organiseres i hold inden for den enkelte klasse og på tværs af klasser og klassetrin.'

Tvangsklassens ti plager forsvinder med selvvalgte halvårshold fra 7. klasse, inspireret af den nordamerikanske highskole, der byder den unge velkommen med agtelse: 'Alle har et talent, og vi skal nu i fællesskab finde og udvikle dit personlige talent gennem daglige lektier i selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold. Sammen med lærere, som kun underviser i ét fag, så dit identitetsarbejde støttes af høj faglighed. Og som giver dig ros, for at have talent, eller for at have mod til at prøve kræfter med noget nyt og ukendt, som fx håndværk eller tysk, et vigtigt eksportsprog.'

Den unge oplever så en skoledag med 6 forskellige valghold, valgt efter interesse eller nysgerrighed. Og som erstattes af nye hold hvert halve år. Og med et løfte om godkendelse, hvis man opnår mindst 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering, delprøver mm.

Med kravet om 70% succes er der ikke tid til støj i timen, som typisk bruges til at lave lektier til næste dag. Mobning forsvinder med seks forskellige hold dagligt og med nye hold hvert halve år. Fravær og bundkarakterer og snyd forsvinder, for med en lav succes-procent bliver halvårsholdet ikke godkendt. Druk begrænses for at kunne møde udhvilet mandag morgen. Vikarer forsvinder, da lærere stortrives ved kun at undervise i hjertefaget. Når både unge og lærere trives, er det en fornøjelse at være leder. Også skift til privatskoler ophører; man skifter jo hold hver time og hvert halve år.

Drengene trives, da de kan vælge mellem praktiske og boglige hold, samt være sammen med piger fra andre aldersgrupper, men med samme interesse. Og med halvårshold kan matematik også tilbydes på gymnasialt niveau, så drengene kan gå direkte videre og slutte som 22årige ingeniører. Og dermed levere den finansiering, der kan bevare velfærden og samtidigt sænke skatteprocenten.

Jeg valgte derfor at opstille min egen liste for at give vælgerne mulighed for at sige nej tak til tvangsklasser, hvor mislykket identitetsarbejde kompenseres med misbrug. Jeg informerede om tvangsklassens ti plager i avisreklamer og læserbreve samt på de sociale medier med siderne 'Quit Tvangsklasser' på facebook og på YouTube. Sidernes råd findes stadig til brug for de øvrige lister.

De socialistiske partier fremstiller sig som børns og unges beskyttere i store avisannoncer. Men de vil ikke afskaffe tvangsklasser, for de har en anden dagsorden: folket skal proletariseres, så det får behov for socialistisk ledelse. Og tvangsklasser er et effektivt middel til at proletarisere drengene og en stor del af pigerne, så de ikke får uddannelse, men i stedet bliver klienter i en stadigt voksende behandlingsstat, som igen kræver en stadigt voksende skatteudskrivning.

Socialisterne vil derfor gøre alt for at undgå væsentlige ændringer i skolereformen fra 1975. Her valgte man den sovjetiske enhedsskole med dens tvangsklasser i stedet for den Nordamerikanske highskole. Regionens andre partier ønsker heller ikke at tale om tvangsklasser.

Desværre, for netop her er regionernes chance for at overleve.

Regionerne skal blot tage deres egentlige opgave alvorligt, at overflødigsgøre sig selv ved at forebygge mangler inden for sundhed og vækst og regional udvikling. Der hovedsageligt er en følge af, at skolens tvangsklasser umuliggør de unges individuelle talentudviklende identitetsarbejde.

Regionerne bør lytte til Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling, OECD, der i rapporten 'Læringsmål 2030' opfordrer staterne til at forpligte sig til at hjælpe den lærende til at blive et helt menneske, der kan udvikle sit potentiale og hjælpe med til at skabe en fælles fremtid med trivsel for individer, fællesskaber og planeten. Den lærende skal udvikles til aktør, der kan formulere mål og finde midler til at opnå målet, både i egen skoling og gennem hele livet. Skolen skal derfor anerkende den lærendes individualitet og acceptere, at også skolen selv er del af en læringsproces. Dette kræver et individuelt læringsmiljø, der understøtter og motiverer den enkelte lærende til at forfølge sine interesser, til at forbinde forskellige læringsoplevelser og læringsmuligheder, og til at udforme egne læringsprojekter og læringsprocesser i samarbejde med andre.

Regionerne burde tage OECD's opfordring op, for som mellemlid har regionerne en enestående mulighed for at lægge pres på både kommuner og staten for at sikre, at begge vil efterleve OECD's læringsmål 2030. Fx ved at nedsætte en tværregional OECD-ledet kommission til at nytænke og globalisere Napoleonstidens danske dannelsessystem hele vejen fra førskole til forskerskole.

Begynder skolen at støtte i stedet for at hindre de unges identitetsarbejde, så forsvinder de unges mistrivsel og misbrug og dermed også behovet for ekstra midler og læger. Samtidig bevirker den store skare af talentudviklede unge, at vækst og regional udvikling vil brede sig til hele landet.

For regionerne er arbejdet med at overflødigsgøre sig selv derfor nøglen til at overleve.

Drop dog munkematematikken og dens mundtlige eksamen

Kronikforslag JP den 17.7.2019

Matematik er svært, åbenbart, for i folkeskolen er bestå-grænsen sænket til 16% korrekt besvarelse, og i gymnasiet til 21%. Skal kun hvert sjette eller femte stykke regnes for at bestå, så må matematik da være meget svært.

Tidligere hed faget regning, og da lærte alle stort set alt, så hvad er der sket? Hvorfor har matematikken overtaget regnefaget og gjort det uforståeligt?

Svaret findes på universitet. Et universitet udforsker sin omverden. På nær matematikken, den udforsker kun sig selv. Her lever middelalderens kloster videre i bedste velgående. Her er lange gange med celler hvor 'munkematematikere' sidder og kommenterer hinandens skrifter, som hentes på biblioteket for enden af gangen.

Dagligt holdes der forelæsning for skarer af håbefulde unge, hvoraf mange falder fra eller dumper til den efterfølgende eksamen. Over indgangen står nemlig stadig 'Mange er kaldet, men få er udvalgt (Matthæus 22,14)' og det agter munkematematikken så sandelig at efterleve.

Man har derfor opfundet begrebet 'mængde', så matematikken kan defineres indefra. Herved undgår man nemlig at fortælle, at matematik er opstået udefra. Antikkens grækere brugte ordet som en fælles betegnelse for deres fire naturvidenskaber om mange i rum og tid: geometri, musik, astronomi og algebra. Hvilket også fremgår direkte af ordene: På arabisk betyder algebra at genforene antal, og på græsk betyder geometri at måle jord.

Med reference udadtil er matematik let at lære. Derfor kom mængdebegrebet som en gave fra himlen. Nu kunne munkematematikken leve op til kravet om få udvalgte ved at lytte til Piet Hein: "Vil du med rette have som lærd, så tag det lette og gør det svært." For nu kunne matematikken præsenteres med reference til sig selv, i stedet for til optælling og jordmåling.

Og det bekymrer ikke, at filosofen Russell påviste, at selvreference fører til selvmodsigelse som i det klassiske løgnerparadoks "Denne sætning er usand", der er usand, hvis den er sand; og sand hvis den er usand.

Så i dag begynder gymnasimatematikken typisk med at repetere folkeskolens brøkgregning. Her tvinges de unge til at lære, at en halv plus to tredjedele giver syv sjettedele. Til trods for at alle kan se, at 1 halvdel af 2 æbler plus 2 tredjedele af 3 æbler giver 3 femtedele af 5 æbler, og aldrig vil kunne give 7 ud af 6 æbler.

Sådan ændres matematik til 'matematisme', der er sandt indenfor klassen, men sjældent udenfor. Og som begrænser mængden af udvalgte. Hvortil også omdøbning er et effektivt middel.

Fx omdøbes ordet 'regnestykke' til ordet 'funktion'. Der så defineres som en delmængde af et mængdeprodukt, hvor en forskrift til hvert element i den ene mængde knytter ét og kun ét element i den anden mængde.

Oversat til dansk: Et måleinstrument kan kun give ét og ikke to måltal, men dette måltal kan godt komme igen senere. Temperaturen kan godt være 12 både morgen og aften, men måleren kan ikke vise både 12 og 14 samtidigt.

Altså en ren banalitet, men latiniseret i en grad, så den kun kan læres udenad. Hvad lærerne da også forlanger, at de unge skal gøre til den mundtlige eksamen i matematik. For her optræder en udefrakommende censor fra en anden skole.

Censor kan være flink, men kan også udføre inkquisition for at påse, om munkematematikens forskrifter nøje overholdes. Den mundtlige eksamen tvinger derfor læreren til at undervise lige efter bogen. Og gentage bogen når de unge efterspørger en forklaring, som de kan forstå. For netop den ordrette gengivelse af bogen vil sikre den gode karakter.

En gymnasirektor gav engang en ærlig beskrivelse af den mundtlige eksamen: "Med en venlig censor kan en lærer med byger af ledende spørgsmål eksaminere selv en stol til at bestå, forudsat at stolen holder sin mund." De ledende spørgsmål sikrer nemlig, at stort set ingen dumper til en mundtlig eksamen. Hvilket dog skjules, ved at indberetningerne brændes efter få års opbevaring i skolens kælder uden at være indsendt i kopi til ministeriet.

Resten af verden står uforstående over for, at Danmark har mundtlig eksamen i matematik: "Matematik er da er regnefag, ikke er snakkefag?"

Men vi fastholder troligt den mundtlige eksamen. For munkematematikken kræver, at de unge skal kunne bevise de formler, de bruger. Til trods for at ingen endnu har fundet eksempler, der kunne modbevise formlerne.

Der går mange undervisningstimer tabt med den gentagne demonstration af, at stort set ingen forstår munkematematikens latiniserede beviser. Det stjæler så tiden fra, at de unge kan opbygge regnerutiner. Til gengæld fastholder den mundtlige eksamen munkematematikens jerngreb om skolen, så alle må tro, at matematik virkelig er så svært, at det kræver mange timer. Og helst også flere timer, hvis bestå-grænsen skal løftes fra 21% til det internationale niveau på 70% korrekt besvarelse.

Sandheden er præcis modsat. Matematik er så simpelt. Algebra betyder som sagt at genforene tal. I verden er der fire slags tal: konstante og variable styk-tal og 'per-tal', som forenes på fire forskellige måder.

Plus og gange forener variable og konstante styktal, og læres i folkeskolen sammen med de omvendte regnearter minus og division. Potens og integralregning forener konstante og variable per-tal, og læres i gymnasiet på henholdsvis C- og B-niveauet sammen med deres omvendte regnearter, rod og logaritme og differentialregning.

For at skjule denne enkelhed har munkematematikken bandlyst ordet per-tal. Dette til trods for at per-tal findes overalt i omverdenen og i naturvidenskaberne, som kroner per kilogram, som meter per sekund, som kroner per euro, som væg-længde per gulv-længde i trekanter. Og som brøker og procent, hvis enhederne er ens: 3 kroner per 5 kroner er $3/5$, og 3 kroner per 100 kroner er 3%.

Det er utroligt let at regne med per-tal. Koster det 4 kroner at købe 3 kg, er pertallet $4\text{kr}/3\text{kg}$. Skal man i stedet købe 15 kg, optælles 15 blot i 3ere, så mange gange betales 4 kroner.

Det er også let at sammenlægge per-tal: Skal man blande 2 kg á $3\text{kr}/\text{kg}$ med 4 kg á $5\text{kr}/\text{kg}$, kan styk-tallene plusses direkte til 6, men per-tallene skal først opganges til krone-tal før de plusses. Men gangning giver arealer, så per-tal plusses altså som arealer, hvilket kaldes integralregning.

Og konstante per-tal plusses let ved gentaget gangning: 200 kroner plus 7 år á 5% giver 200 ganget med 105% syv gange.

B-niveauet arbejder så med variable per-tal: En bold falder med voksende meter/sekund-tal, så hvor mange meter tilbagelægges på tre sekunder? Også her skal per-tallet opganges til meter-tal, hvilket igen giver arealer. Der er nu mange små arealer at plusse, men det klares let. For kan arealet skrives som en tilvækst,

kan man udnytte, at mange små tilvækster tilsammen giver én stor tilvækst, der så kan beregnes som differensen mellem slut-tal og begyndelses-tal, og som derfor kaldes differentialregning.

Siden gymnasiereformen i 2005 har det flere gange været diskuteret, om den nye regneteknologi kunne gøre matematik B tilgængeligt for flere unge. For ti år siden skrev jeg således artiklen 'Med per-tal består alle matematik B'. Det var her, jeg opdagede, at per-tal er bandlyst, da de afslører matematikkens enkelhed. Matematiklærerne nægtede at optage artiklen i deres blad, og den måtte ikke uddeles ved de afholdte møder om matematik B. Den blev derfor indlagt på MATHeCADEMY.net sammen med gratis materiale til regne- og projektmatematik. Her findes også mit bidrag om per-tal til den internationale konference om læseplaner, der blev afholdt i november i Japan.

Den lave bestå-grænse viser, at kun få kan bestå eksamen i munkematematik, hvis man kalder mange ved at gøre dens B-niveau obligatorisk.

Det er derfor på tide at erstatte munkematematik med regnematematik. Og forbyde bevismatematik til den mundtlige eksamen, så denne i stedet kan bruges til at fremlægge projekter i anvendelse af matematik; herunder projekter i organisationsanalyse, der bruges overalt til at optimere samfundets forskellige processer.

Og på tide at ansætte professorer i undervisning i regnematematik.

Da grammatikken invaderede matematikken

Kronikforslag JP den 4.8.2019

"There is something rotten in the state of Denmark", sagde Hamlet for tusind år siden. Desværre døde han, inden han nåede at ordne det, så problemet er her stadig.

Danmark har ellers skabt verdens dyreste skolesystem, så de unge kan konkurrere internationalt inden for fremtidens fire STEM-fag: Science, Technology, Engineering og Mathematics.

Man kunne derfor forvente, at efter 12 år i verdens dyreste skole vil den danske ungdom ligge langt over de 70%, som er den internationale bestå-grænse i matematik. Men desværre, den danske bestå-grænse er i stedet halveret fra 40% til 20% på 15 år.

Et besøg i en tilfældig afgangsklasse vil hurtigt afsløre, at årsagen: Verdens dyreste skole slås med fire hovedproblemer, der noget overdrevet er: læreren har ryggen til eleverne, der stort set alle er piger, hvoraf kun få er aktive, og hvoraf ingen er gravide.

Drengene er fraværende. I den daglige undervisning fordi de er to år bagud i modenhed. Men også tit fysisk. For alle ved jo, at terminskaracteren kun må afspejle aktiviteten ugen forinden. Hvor alle så møder op, punktligt og med hånden i vejret, så nådes-karakteren 02 kan fordobles.

Og alle ved jo, at man ikke bliver bortvist fra en skole, der finansieres med statslige persontilskud. Og som derfor har ansat inspektører til at fastholde drengene. Hvilket ikke er særlig svært. For skolerne konkurrerer på festkultur, og de færreste drenge har noget imod, at de som kompensation for manglende læring og opmærksomhed fra pigerne kan få lov til at drikke sig til en studentereksamen.

Pigerne er inaktive. De fleste sidder med hovedet på armen, eller med armene over kors. Nogle stirrer ned, sandsynligvis på deres mobiltelefon. De fleste ser opgivende ud. De har sikkert affundet sig med den manglende forståelse. For de ved, at det næsten er umuligt at dumpe til en mundtlig eksamen. Her er censor nemlig en lærer fra en anden skole, som har de samme forståelses-problemer. Og læreren har altid byger af ledende spørgsmål klar, hver gang man går i stå til eksamen.

Kun den yderste pige på første række har en blyant i hånden. Men blyanten er løftet fra papiret. Og ansigtsudtrykket viser tydeligt, at hun forgæves bestræber sig på at forstå, hvad læreren gennemgår - med ryggen til klassen.

For læreren har hele sin opmærksomhed vendt mod tavlen. Lærerne lærer ganske vidst, at de altid skal have ansigtet vendt mod klassen, som de skal forsøge at aktivere. Men læreren ved også, at det, der tæller til den mundtlige eksamen, er at eleverne kan gengive lærebogen ordret. Derfor anvender læreren tit en ordret gengivelse af bogen i sin undervisning. Også når de unge stiller standardspørgsmålet: "Vi kan se, at du følger bogen. Men er du venlig at forklare os den, så vi kan forstå den?" Der sker så ofte det, at læreren endnu engang gentager, hvad der står i bogen. Og derved reelt vender ryggen til klassen og henviser til den del af lærebogen, der allerede er skrevet ned på tavlen.

Og det er læreren helt rolig ved. Vel vidende, at alle elever kan hjælpes igennem den mundtlige eksamen med tilpas mange ledende spørgsmål. Og at bestå-grænsen til den skriftlige eksamen sænkes, indtil tilpas mange kan bestå.

Siden Napoleonstiden har Europa brugt et embedsrettet, linjeopdelt skolesystem med alders-stavnsbånd og tvangsklasser med ti veldokumenterede plager: klassestøj og mobning og fravær, bundkarakterer og snyd og druk, privatskoler og vikarer og drengeproletarisering grundet forsinket modenhed. Samt endelig en europæisk befolkningsnedgang med en halveringstid på 50 år, da hvert par kun afleverer $1\frac{1}{2}$ barn, der så afleverer 1 barn i næste generation. Modsat holder Nordamerika sin befolkning konstant med 2,1 barn per par. For her har skolerne som formål at afdække og udvikle den unges individuelle talent gennem selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold fra syvende klasse. I stedet for at drukne de unges identitetsarbejde i årgangstvang.

Men hvorfor er det så særlig slemt med matematik? Fordi den mistede sin jordforbindelse, da den blev invaderet af sin grammatik for ca. 50 år siden. Antikkens grækere brugte ordet matematik som en fælles betegnelse for deres fire videnskaber om Mange i rum og tid: geometri, musik, astronomi og algebra. Derfor bestod faget længe af algebra og geometri. Og dengang lærte næsten alle at regne med tal og bogstaver, samt tegne og måle på figurer. I dag lærer kun få at 'matematikke'.

Ligheden mellem vores to sprog, tale-sproget og tal-sproget, var dengang bevaret. Begge bruger sætninger med grundled, udsagnsled og prædikat: bordet er rødt, totalen er 3 4ere. Og begge har et metasprog, en grammatik, der beskriver sproget, der beskriver verden.

Modersmål og regning lærtes gennem kommunikation om verden, altså igennem itale- og ital-sættelse af ting og hændelser. Først efter at sproget var lært, begyndte man at tale om sproget med grammatik og matematik.

Fremmedsprog fungerede modsat. Her blev sproget lært sammen med sin grammatik. Eleverne blev derfor gode til at læse og skrive, men ikke til at samtale. Derfor kom der en sprog-revolution: Fremmedsprog skal nu læres som modersmålet, ved naturmetoden gennem kommunikation og dialog med andre om verden. Altså, sprog skal læres før sin grammatik, ikke med, og da slet ikke efter sin grammatik.

Revolutionen inden for tal-sproget gik i modsat retning. Regning skulle nu læres efter sin grammatik, der blev defineret ud fra et såkaldt mængde-begreb. Og som derved blev fremstillet som eksempler på abstraktioner i stedet for som abstraktioner fra sproglige eksempler.

Et 'regnestykke' blev således omdøbt til en 'funktion', der blev defineret som et eksempel på en mængderelation, hvor førstekomponent-identitet medfører andenkomponent-identitet. Hvilket vist kan kaldes en latinisering af den banalitet, at en beregning selvfølgelig kun giver ét resultat.

Indlært som et fremmedsprog, og efter sin grammatik, bliver tal-sproget abstrakt og svært - hvad fagets lave bestå-grænser da også vidner om.

Indlært gennem kommunikation vil derimod afsløre fagets enkelhed, så alle kan lære alt. Geometri er græsk og betyder jordmåling. Algebra er arabisk og betyder at genforene tal. Og er skabt af fagets fire basale forenings-spørgsmål: Hvad er totalen af 1kr og 2kr? Hvad er totalen af 3kr 4 gange? Hvad er totalen af 5% 6 gange? Hvad er totalen af 7kg á 8kr/kg og 9kg á 10kr/kg?

Her kan styktallene 7 og 9 plusses direkte, mens per-tallene 8 og 10 først skal opganges til krone-tal, hvilket giver arealer.

Hertil kommer de omvendte opdelings-spørgsmål som fx: 60kr er totalen af 5kr hvor mange gange?

Heraf ses, at der findes fire typer tal i verden: konstante og variable styk-tal og per-tal, der forenes af hhv. gange, plus, potens og areal-regning, også kaldet integralregning.

Desværre har gymnasiematematikken forbudt ordet per-tal, skønt den netop handler om konstante og variable per-tal, som påvist i mit bidrag til den internationale læseplanskonference i Japan i november.

Skal bestå-grænsen op på internationalt niveau, skal matematik præsenteres som et tal-sprog med tilhørende kvantitativ litteratur, regnemodeller, både naturvidenskabens faktiske og socialvidenskabens fiktive modeller.

Derfor bør bevistvang forbydes til den mundtlige eksamen: Hvad nytter det at bevise formler, som århundreders brug aldrig har modbevist? I stedet bør eleverne fremlægge og vurdere egne og andres regnemodeller.

Samtidig bør man udnævne professorer i regnematematik med erfaring fra klasseværelset, så vi undgår flere professorer udsendt fra universiteternes grammatiske afdelinger for at sikre, at bevisførelse og grammatik er korrekt i mindste detalje.

Kort sagt, Danmark bør gøre som Sverige, som ved skolesystemets sammenbrud bad OECD om hjælp, hvilket førte til rapporten 'Improving schools in Sweden'.

Danmark bør derfor hurtigst muligt nedsætte en OECD-ledet skolekommission, så skolen tilpasses 'OECD Learning Framework 2030' med 'personaliserede læringsmiljøer' fra førskole til forskerskole.

Fra sort til grøn skole

Kronikforslag JP 21.1.2020, og Berlingske 23.1.2020.

Skolesystemets sammenbrud her i 2020 et til at få øje på. To undersøgelser viser, at der mangler viden og færdigheder i folkeskolen og på gymnasiet, hvor man kan bestå eksamen i matematik ved at regne hver sjette og hvert fjerde stykke korrekt.

Forud gik der ellers to reformer.

Gymnasireformen i 2005 skulle give eleverne almen studieforberedelse - et nyt fagområde, der dog hurtigt forsvandt igen.

Og i 2014 blev skoledagen 2 timer længere i folkeskolen for at løfte kernefagene dansk og matematik. For verdens dyreste skole skulle også gerne være verdens bedste, og ikke overgå af Singapore, Finland og Ontario i de internationale undersøgelser.

Derfor rejste landets skoleeksperter til Singapore i samlet skare for at udarbejde en plan, der dog ikke duede, da eleverne var for forskellige. Så rejste de til Finland for at lave en ny plan, der heller ikke duede, da lærerne var for forskellige. Så rejste de til Ontario og vendte hjem med en tredje plan: skoledagen skal gøres to timer længere uden ekstra løn til lærerne.

Forventningerne var store, men blev så punkteret af den netop udkomne undersøgelse. Derfor kaster ekspertskaren nu håndklædet i ringen.

Synd, for ministeren skal blot sætte sig i samme klasselokale i Ontario to dage i træk. Første chok kommer i frikvarteret. Læreren bliver siddende, og eleverne forlader lokalet til forskellige halvårshold. Så stamklasser findes ikke. Og lærerne stortrives i egne lokaler, hvor de formidler deres hovedfag til de samme 5-6 forskellige hold, der kommer tilbage dagligt.

Den nordamerikanske skole ser nemlig i hver enkelt elev et talent, som det er skolens opgave at afdække og udvikle gennem daglige lektier i selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold med afsluttende ros: "Godt job, du har talent, du skal have flere hold" eller "Godt forsøg, du har mod til at prøve kræfter med noget ukendt. Bedre held næste halvår."

Et tilsvarende holdopdelt dansk skolesystem er beskrevet på Mellemskolen.net, bl.a. i 'Naturvidenskab, matematik og økonomifag 2020', der besvarer prisopgaven 'Naturvidenskab, dannelse og kompetence', som Dansk Center for Naturvidenskabsdidaktik udskrev år 2000.

Min besvarelse er en forudsigelse af et skolesammenbrud i 2020, hvor ministeriet så løser krisen ved at udskrive en konkurrence:

"I forbindelse med den tiltagende globalisering er vort dannelsessystem nu blevet omlagt, så det følger international standard. Der udskrives derfor en konkurrence blandt læseplansarkitekter. Besvarelsen skal indeholde følgende elementer: 1) En analyse af dannelsens historiske udvikling og nuværende situation. 2) Læseplaner for den kommende ungdomsskole. 3) Eksempler på skitser til udfyldelse af læseplanerne. 4) Eksempel på en fremstilling over for offentligheden, f.eks. i form af en kronik."

Videre skriver ministeriet: "Den egentlige skolepligt udvides fra 9 til 12 år, så alle gennemgår en tolvårig almen uddannelse med praktiske og teoretiske elementer inden valg af professionsretning. Ungdomsskolens integration af folkeskole og gymnasium forebygger overgangsvanskeligheder mellem folkeskole og gymnasium. Ungdomsskolen skal ikke mere være studieforberedende, men studieorienterende, idet det egentlige studieforberedende år flyttes fra gymnasieniveau til de studierettede colleges første år. Her gives der gennem tre basisuddannelser dels en introduktion til naturvidenskabelige, humanistiske og

samfundsvidenskabelige erhvervs- og studieområder, dels en grundlæggende studieforbereelse inden for disse områder.”

Endelig gives en beskrivelse af den nye læretype: ”Læreruddannelsen er en integration af de nuværende pædagog-, folkeskolelærer- og gymnasielæreruddannelser. Læreruddannelsen er en 4-5årig collegeuddannelse. Efter basisåret gennemgår alle lærere et fælles grundpædagogisk år. Herefter vælges hvilket modul man vil undervise på. Til modul 1, børnehaven, kræves en bred pædagogisk og tværfaglig orientering. Til modul 2, børneskolen, kræves desuden et fagligt årsmodul. Til modul 3, mellemskolen, kræves to forskellige faglige årsmoduler. Til modul 4, ungdomsskolen, vælges tre forskellige faglige årsmoduler. Eventuelt vælges kun to fag, hvoraf det ene så omfatter to årsmoduler. Lærere på modul 5, college, uddannes på masterniveau. Lærere på modul 6, universitet, uddannes på forsker-niveau. De faglige moduler leveres af de respektive universitetsfag. Den skitserede læreruddannelse gør lærerjobbet så smidigt, at lærere vil kunne skifte til naboniveauet efter 1-2 års efteruddannelse, der eventuelt kan tages som fjernundervisning. Der er to typer colleger. Erhvervsrettede toårs colleger svarer til de nuværende erhvervsskoler og fører frem til et praktisk erhverv inden for handel, kontor, håndværk, omsorg mm. Studierettede fireårs colleger svarer til de nuværende centre for kortere eller længerevarende videregående uddannelser, samt de nuværende universiteters bachelor-del.”

Besvarelsen indeholder også en beskrivelse af gymnasiernes ændring fra ekko-skoler til kompetence-skoler, og forudsiger en gymnasiereform i 2002, der dog først kom i 2005: ”Når eleverne skal have medindflydelse på emnevalg og arbejdsdag, kan man ikke længere opretholde forestillingen om en fast liste af kvalifikationer. Det er her kompetencebegrebet dukker op. Med elevernes ansvar for egen læring og med elevernes og lærernes flytning fra klasseværelse til PC-skærm havde skolen faktisk opgivet sit ærinde. Men ved at blive stedet hvor eleverne udvikler en række kompetencer kunne skolen retfærdiggøre sin fortsatte eksistens. De forskellige fag begyndte derfor at beskrive sig i kompetencetermer.”

Herefter beskrives hvordan elever oplevede kompetenceskolen.

”Kompetence-skolen var et dejligt sted at være. Globaliseringens krav om at 95% skulle gennemføre en ungdomsuddannelse sammenholdt med finansiering gennem elevtilskud bevirkede, at skolerne ikke bortviste passive elever. Med projektarbejdet trak lærerne sig tilbage fra klasseværelset til lærerværelsets kontorafdeling. Eleverne var naturligvis velkomne til at kontakte lærerne, men dette skete oftest via e-mail og konferencer. Skolerne udviklede sig efterhånden fra læresteder til væresteder, dvs. til rene varmestuer med ubegrænset internetadgang, hvor elever kunne dække deres sociale behov ved samvær i kantinen og på nettet.”

Endelig forudsiger besvarelsen, hvordan de fleste elever består kompetence-skolen.

”I ekko-skolen kunne man bestå med udenadslære og afskrift. I kompetence-skolen gjorde internettet det lettere, idet projektrapporter kunne sammenstykkedes direkte af tilfældigt downloadede internetsider, eller ligefrem downloades direkte. Der gik sport i at downloade eksisterende besvarelser og derefter redigere dem, så de fik udseende af at være eget produkt.”

Det er netop en sådan holdopdelt skole, der anbefales i rapporten ’Læringsmål 2030’ skrevet af Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling, OECD. Som siger, at skolen skal anerkende den lærendes individualitet og tilbyde individuelle læringsmiljøer, der understøtter og motiverer den enkelte lærende. Altså en holdopdelt grøn skole med individuel vækst i stedet for en sort skole, hvor identitetsarbejdet visner på grund af stavnsbånd til alderstrinnet.

Så ministeren bør give eksperterne et års orlov og nedsætte en OECD-ledet skolekommission til at globalisere den danske skole fra førskole til forskerskole. Det var netop OECD, der hjalp med rapporten ”Improving Schools in Sweden”, da det svenske skolesystem brød sammen for fem år siden.

Før Europa dør af en overdosis af institutioner

Kronikforslag JP den 9.3.2020 og Berlingske den 13.3.2020

Europas socialliberale demokratier er ved at uddø. Der fødes 1½ barn per par, der så afleverer 1 barn i næste generation, altså en halvering på 2 generationer. Så om 100 år er Europas befolkning halveret to gange fra ca. 800 mio. til 200 mio., et svind på 6 mio. om året, tæt på hvad der forsvandt under sidste verdenskrig. Modsat hos de europæere, der flyttede til Nordamerika. Her er holdes befolkningstallet stabilt med et fødselstal på 2,1 barn per par.

Forskellen? Nordamerika hylder princippet 'Freedom under God' og undlader derfor at oprette overflødige institutioner til at løse problemer i fællesskab og uden konkurrence. Europa er derimod ved at segne under en overdosis af institutioner, som det er nærmest umuligt at nedlægge, da de netop sikrer deres overlevelse og vækst ved, at det oprindelige mål ikke nås. Og som nu er i gang med effektivt at udrydde befolkningen.

Skal Europa bevares, skal demokratiet afskaffe de fleste af sine institutioner. Ellers bliver det selv afskaffet og erstattet af et 'epistokrati', som forudsagt i David Runcimans bog 'Sådan ender demokratiet'. Altså et vidensstyre, der overlader magten til epistokraterne, de bedrevidende, eksperterne.

Og så har socialisterne nået deres mål, proletariats diktatur, med en genneminstitutionaliseret stat, der styres af en embedsklasse uddannet på Napoleonstidens embedsrettede dannelsesskoler. Og med en folkeskole, som med stavnsbånd til årgangen skaber tvangsklasser, der proletariserer drengene og halvdelen af pigerne med sine ti veldokumenterede plager: Støj og mobning fordi de samme unge tvinges til at være sammen time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned i årevis. Konsekvensen er øget fravær, som igen medfører snyd og bundkarakterer til prøver, så afgangseksamen i matematik kan bestås ved blot at regne hvert sjette stykke korrekt, samt druk og narko for at dulme den manglende identitetsudvikling af det personlige talent. Hertil kommer udbredt drenge-mistrivsel, da de er to år bagud i modenhed. Resultat er så vikarer og privatskoler, da mange unge og lærere og ledere flygter fra tvangsklasserne. Samt den omtalte halveringstid på 50 år for Europas befolkning.

Dannelsesskolen blev skabt i Preussen for at kvæle det franske demokrati. Først havde man forsøgt med militær magt, men den unge republik forsvarede sig med en stærk centraladministration og eliteskoler. Samt en hær af frivillige der vidste, at et nederlag ville betyde farvel til frihed, lighed og broderskab. Med det resultat, at Napoleon nu stod i Berlin.

Den preussiske konge indkaldte derfor Humboldt til et møde: Frankrig har succes med at mobilisere sin befolkning, så det må vi også gøre. Du skal derfor skabe en dannelsesskole, der bygger på Hegels antioplysning. Skolen skal opfylde tre formål. Den skal ikke oplyse, for så ønsker befolkningen demokrati som i Frankrig. Den skal i stedet indpode nationalisme, så befolkningen ser sig som et folk, der får identitet ved at bekæmpe andre folk, især det franske. Endelig skal skolen udsortere folkets elite til en ny stærk centraladministration. Og eliten skal dannes, så den kan færdes ved hoffet.

Efter Napoleons nederlag spredte den preussiske antioplysende embedsrettede dannelsesskole sig til resten af Europa, hvor den stadig findes, også efter overgangen fra landbrug til industri. Her opstod en talrig arbejderklasse, som skabte socialistiske partier, der så folkeskolen som et perfekt middel til deres endemål, proletariats diktatur.

Så efter at have kuppet ungdomsoprøret i 1968 sørgede socialisterne for, at vi i 1975 fik en tiårig enhedsskole efter sovjetisk model, så individet stadig kunne tjene staten ved at uddanne sig til et af dets embeder i den offentlige eller private sektor. Hvor vi ellers havde chancen for at vælge en skoleform, hvor staten i stedet støtter individets identitetsarbejde med selvvalgte halvårshold ligesom i Nordamerika, hvor det liberale demokrati har ført valgfrihed helt ind i skolen.

Den fireårige highskole antager således, at der bor et talent i hver enkelt person. Den unge hilses derfor velkommen med respekt: "Alle har et talent. Sammen skal vi nu afdække og udvikle dit personlige talent gemmen selvvalgte boglige eller praktiske daglige halvårshold med en lærer, som kun underviser i ét fag, hjertefaget. Som vil forsøge at smitte dig med sin faglige begejstring. Og som roser dig for at have talent, eller for at have mod til at prøve noget ukendt, fx håndværk eller fremmedsprog. Du sikres et højt fagligt udbytte ved at skulle opnå mindst 70% af de tildelte point for fremmøde, aflevering, delprøver, mm. Ellers må du afprøve et andet halvårshold."

Europas fremtid afgøres derfor af valg af skoleform.

Den socialistiske skole vil proletarisere befolkningen med årgangs- og klassetvang, så den får behov for hyppig behandling på statens utallige institutioner forvaltet af en socialistisk elite, som kommer fra privatskoler, og som på et tidspunkt vil indføre fødepligt for alle kvinder: to børn som 18årig i det første ægteskab, og to børn som 36årig i det andet ægteskab med nye gener.

Den liberale skole vil oplyse barnet om sin omverden, og den unge om sig selv og sit talent ved at bruge selvvalgte halvårshold på highskolen, på de toårige diplom- og de fireårige bachelor-colleges. Dreng elsker at regne, og med selvvalgte halvårshold vil hver anden dreng være ingeniør som 22årig. Og som 25årig have et job, en partner og de tre børn, der sikrer et stabilt befolkningstal: én til mor, én til far og én til staten.

Europa og demokratiet er således begge truet af overdreven socialisme. Der er derfor brug for et stærkt antisocialistisk liberalt parti, som også er epistokratisk ved kun at opstille kandidater, der har gennemgået partiets fire grundkurser: i liberalisme, i økonomi, i energi, og i videnskapital.

Kurset i liberalisme bygger på objektivisme som formuleret af Ayn Rand, der som 20årig flyttede fra det socialistiske Sovjet til det liberale USA i 1925. Objektivisme anviser, hvordan jeg kan skabe en tilværelse baseret på fornuft, formål og selvrealisering. Verden er objektiv og kan erfares ved hjælp af fornuften, som også bruges til at realisere mit individuelle talent, dog uden at udnytte andre til egne formål. Fælles mål nås gennem fri konkurrence og mindst mulig brug af offentlige institutioner.

Kurset i økonomi omfatter mikro- og makro-økonomi samt forskellen på socialistisk planøkonomi og liberal markedsøkonomi, med hovedvægt på statens rolle i det økonomiske kredsløb. Kurset i energi omfatter fordele og ulemper ved de forskellige energiformer med særlig vægt på kernekraft som grøn energikilde. Kurset i videnskapital omfatter forskellen på antioplysende linjeopdelte dannelsesskoler og holdopdelte oplysningsskoler med særlig vægt på OECD's learning framework 2030, som netop anbefaler individuelle læringsforløb.

Netop som epistokrater kan et antisocialistisk liberalt parti oplyse vælgerne om perspektivet ved at stemme socialistisk: Europas selvudryddelse eller tvungen fødepligt for kvinder. Alt sammen på grund af overdreven institutionalisering. Og på grund af en skoleform, der bruger tvangsklasser til at kvæle den unges identitetsarbejde i stedet for at støtte det med selvvalgte halvårshold.

Fremtiden tilhører epistokratiske partier, som tænker på andet end at holde de andre fra magten, og som bruger viden til at få socialisterne stemt ud af folkettinget. Ellers må demokratiet begrænses ved helt at forbyde socialistiske partier for at forhindre Europa i at uddø.

Regnemodeller, fakta eller fiktion

Kronikforslag JP den 14.4.2020 og Berlingske den 16.4.2020 og Information den 20.4.2020

Krige er for vigtige til at overlade til generaler, sagde den franske premierminister Clemenceau. Tilsvarende kan man sige, at regnemodeller er for vigtige til at overlade til matematikere.

Regnemodeller bruges mange steder, fx ved epidemier. Som kvantitative fortællinger er regnemodeller i familie med kvalitative fortællinger. De første giver os et tal-sprog til at itale-sætte verden, de sidste giver os et tale-sprog til at itale-sætte den. Og begge sprog har et sprog om sproget, en grammatik. Tale-sproget læres før sin grammatik, tal-sproget efter sin grammatik med fatale følger i form af mangelfuld læring og anvendelse.

Kvalitative fortællinger findes i to former, fakta og fiktion, rapporter og noveller. Tilsvarende med kvantitative regnemodeller. To eksempler vil vise forskellen.

Når jeg opsparer 2kr dagligt i 30 dage, siger regne-modellen $y = k \cdot x$, at $y = 2 \cdot 30 = 60$, altså at jeg har opsparet 60 kr. Her er regne-modellen en fakta-model, da begge tal er faktiske. En fakta-model kan også kaldes en 'når-så-model'. Fakta-modeller bruges til at forudsige, hvad der sker fremover.

Hvis jeg opsparer 2kr på regnvejrsdage i 30 dage, vil regne-modellen give forskellige resultater alt efter, hvor mange regnvejrsdage jeg antager, der vil blive. Her er regnemodellen en fiktions-model, da der indgår et fiktivt tal, der bygger på en antagelse. En fiktions-model kan også kaldes en 'hvis-så -model'. En fiktions-model kan altså ikke forudsige, men kan opstille forskellige scenarier.

Fakta-modeller anvendes inden for naturvidenskab til at forudsige fx fuldmåne; samt inden for økonomi til at forudsige købsudgifter, gældsposter ved konstante renter mm.

Fiktions-modeller anvendes, når der optræder valg eller tilfældigheder. Hverken befolkningstal eller aktiekurser kan således forudsiges.

Smitte mellem mennesker kan beskrives med både fakta- og fiktions-modeller.

Hvis 1 smittet smitter 2 personer første uge, der hver smitter 2 personer næste uge, vil der den tredje uge smittes $2 \cdot 2 \cdot 2 = 8$ personer. Denne vækstform kaldes en eksponentiel doblingsvækst med en doblingstal eller smittetryk R på 2, hvilket svarer til en vækstprocent på 100%. Et typisk smittetryk for Ebola og Sars er hhv. 2 og 4. Men afhænger ellers af, hvor mange der er samlet og hvor længe, så en halvering af gruppestørrelse og samværstid vil begge halvere smittetrykket.

Et smittetryk på 1 betyder samme antal ny-smittede hver uge; og et smittetryk på $\frac{1}{2}$ betyder en halvering af antallet af ny-smittede. Og et smittetryk på nul betyder, at smitten er forsvundet.

Smittetrykket vil falde, men hvordan og afhængigt af hvad? Her bliver fakta-modellen til en fiktions-model.

Standardmodellen antager, at doublingstallet falder jævnt med voksende smitteflok. Modellen skal derfor bruge tal for flokkens startværdi og maksimale størrelse, samt for smittetrykkets startværdi. Disse tre tal kan findes, når man har tre målinger. Men desværre indgår der et ukendt mørketal i smittemålinger, hvilket gør standardmodellen upålidelig. Og desuden er det antallet af senge, man ønsker beregnet.

Man kunne derfor benytte en alternativ model, som i stedet antager, at doublingstallet falder jævnt med tiden. En sådan model kan på et regneark opstilles på knap fem og højst ti minutter.

I modellen indgår to politisk valgte tal, et starttal for doublingstallet, samt et sluttidspunkt, hvor doublingstallet er faldet til nul, så epidemien er ovre. Man kan fx vælge at starte med doublingstallet 4 og med en epidemilængde på 10 dobbelt-uger, under antagelse af at et typisk sengeophold varer to uger.

Denne tids-baserede epidemi-model viser, at antal senge vokser fra 1 til sit maksimum 1189 efter 8 perioder, samt at der i hele epidemiperioden har været brug for 4635 senge. Om dette er nok til at sikre flokimmunitet, må en anden model afgøre.

Modellen viser også stor følsomhed over for ændringer i de politisk valgte tal. Hvis doublingstallet ændres med 1%, vil de to sengetal ændres med ca. 8%. Man skal derfor undgå alt for store ændringer i de to faktorer, der bestemmer doublingstallet, gruppestørrelse og samværstid.

Man kunne fx begynde med en halvering af begge i stedet for helt at nulstille dem. Man kunne således begynde med at holde lukket hver anden eller tredje dag, og i skolerne kunne klasserne mødes skiftevis. De målte sengetal ville så vise, om der er behov for yderligere ændringer af en eller begge faktorer. Eller hvor lang tid, epidemien vil vare med det valgte doublingstal.

På denne baggrund kan det undre, at staten har valgt nulstilling i stedet for en procentvis reduktion. Samt at staten bruger eksperternes standardmodel og undlader selv at bruge den alternative model.

Begge modeller er jo fiktions-modeller, der bygger på antagelser. Man bør så vælge den enkleste ifølge det videnskabelige princip, der kaldes Occams razor. Og uden troværdige smittetal er den smitteflok-baserede standardmodel mangelfuld. Og ufleksibel, da man ikke kan ændre på, hvordan doublingstallet falder. Modsat bygger den tids-baserede model på troværdige senge-tal, og her kan formlen for doublingstallets fald hurtigt ændres.

Så hvorfor stole blindt på en upålidelig model?

Fordi krigen mod virusset er overladt til generalerne. Eller mere præcist, fordi matematikken har monopol på regnekunsten.

Og matematikken styres benhårdt af universiteternes 'mængde-matik', der forlanger, at begreber forklares som eksempler på det abstrakte mængde-begreb, og ikke ved de konkrete eksempler, hvorfra de oprindeligt blev abstraheret.

Tal-sprogets kerne-begreb er regnestykket. Der findes to slags regnestykker, fakta-stykker og fiktions-stykker. Et fakta-stykke som ' $2+3 = ?$ ' kan udregnes straks. Et fiktions-stykke som ' $2+x = ?$ ' kan først udregnes, når det ukendte tal kendes. Fiktions-stykker udtrykkes derfor ved scenarier med tabeller, der evt. kan tegnes som kurver. Fiktions-stykker kaldes også funktioner.

Man kunne så forvente, at skolen forklarer funktionsbegrebet med eksempler: En funktion er for eksempel regnestykket $2+x$, men ikke $2+3$. Men mængde-matikken vil det anderledes.

Den bruger kun top-down definitioner: En funktion er et eksempel på en delmængde i et mængdeprodukt, hvor første-komponent identitet medfører anden-komponent identitet. Hvilket blot er en latinisering af den banalitet, at én måling naturligvis kun kan give ét måleresultat.

Samtidig afviser den betegnelsen regne-model. Der må alene tales om matematik-modeller, der alle er af samme type, hvorfor det anses for meningsløst at skelne mellem fakta- og fiktions-modeller.

Endelig forlanger den, at regnestykkers følsomhedstal omtales som funktioners differentialkvotient.

Men, det moderne samfund bygger på naturvidenskab, der ingen bygger på formler og fakta-modeller. Der var derfor et ydre pres på gymnasireformen i 2005. Nu skulle modeller ind i matematikundervisningen, både til dagligt og til den mundtlige eksamen, der skulle omlægges fra at bevise formler til i stedet at bruge formler til at opbygge modeller, der så skulle forklares og forsvares over for en direktør og en bestyrelsesformand i form af lærer og censor.

Men igen greb mængde-matikken ind. Til den mundtlige eksamen skulle der være valgfrihed, så lærerne kunne fortsætte med at afholde bevis-eksaminer. Og ordet model blev erstattet af ordet projekt, for så kunne man bare lave bevis-projekter inden for matematikken selv.

Så landet forblev uoplyst om forskellen på fakta- og fiktions-modeller. Og staten fik kun forelagt standardmodellen, da der skulle regnes på konsekvenser af indgreb mod epidemien.

Så til trods for at den tids-baserede fiktions-model advarer mod for kraftige ændringer, blev procentvis nedlukning erstattet af fuld nedlukning på mange områder. De økonomiske konsekvenser heraf har landet måske råd til én gang, men næppe flere gange.

Så mon ikke tiden er kommet til at ophæve mængde-matikkens monopol på regnekunsten? For eksempel ved at bruge Learning Framework 2030, hvori OECD anbefaler individuelle læringsforløb.

Derfor bør alle ungdomsuddannelser samles i én fireårig highskole med selvvalgte boglige og praktiske halvårshold fra 8. klasse, så de unge frit kan vælge mellem teori-baseret mængde-matik og virkeligheds-baseret regnemodellering.

Naturligvis skal et sprog læres før sin grammatik. Det gælder begge sprog. Og alle har ret til både et talesprog og et tal-sprog. Og til at kende forskel på fakta og fiktion.

Normal afstand og hygiejne, og lidt kortere tid

Kronikforslag JP den 1.5.2020

Landet gæstes af en virus. Som dog forsvinder igen, hvis vi følger tre enkle råd: Normal hygiejne og afstand, men i lidt kortere tidsrum, så vi undgår trængsel gennem længere tid.

Vi skal altså udvise normalitet, hvis vi ønsker at opbygge en flokimmunitet, så gæsten forsvinder og ikke forbliver i landet i årevis.

Det fremgår i hvert fald af de to regneformler, der beregner smittetrykket, altså hvor mange personer, en smittet kan smitte. Er det under 1, vil smitten efterhånden forsvinde.

Den første smitteformel er en trefaktorformel, som let kan findes på Google. Formlen finder smittetrykket ved at sammengange tre faktorer: urenhed, samværsantal og samværstid. Og afspejler dermed faren ved at møde det urene i rum og i tid.

Trefaktorformlen er en doblingsformel, der beregner den dobling, smittetrykket vil få ved at doble en eller flere af de tre faktorer.

Smittetrykket vil således stige fra sit startniveau på 2,5 til 20, hvis alle tre fordobles. Og falde til 0,3 ved en halvering af alle tre faktorer.

Doblingsformler kendes fra køreprøven, hvor en fordobling af farten vil firedoble bremselængden, som modsat nedsættes til en fjerdedel ved halv hastighed. Rådet er derfor, at man skal afpasse hastigheden efter forholdene, uden naturligvis at holde helt stille.

Ved smitte er rådet det samme, afpas de tre faktorer efter hinanden. Fordobles én faktor, skal en anden halveres for at holde smittetrykket uændret. Fordobles deltagerantallet, skal mødetiden halveres, og modsat. Så udvis normalitet, og afkort evt. samværstiden en smule.

At holde sig hjemme svarer til at holde stille i sin bil, så kommer man jo ingen vegne. Når man så forlader hjemmet, er smitten der stadig. Og den forsvinder først, når befolkningen har opnået en flokimmunitet med cirka 60% smittede.

I trefaktorformlen handler den første faktor om hygiejne, der kan holdes i ro med håndvask og afspritning.

De to andre faktorer vedrører vores indbyrdes samvær i rum og tid og kan derfor holdes i ro med begrænset gruppestørrelse i begrænset tid. Altså ved at undgå at mange mennesker er tæt på hinanden gennem lang tid.

Afterskiing er et effektivt drivhus til opdyrkning af virus, for her sker en kraftig opdobling af alle tre faktorer. Hvis nogle deltagere drager videre til et stævne med mangedobling af både samværsantal og samværstid, så må man gå ud fra, at også her vil næsten alle deltagere blive smittet.

Det skete således i Herning, hvor der først i marts afholdtes et stort hestestævne over fem dage med cirka 50.000 deltagere, hvoraf flere havde været til afterskiing i alperne.

I begyndelsen af april var der derfor ekstra pres på sygehusene i Vestjylland, og dermed ekstra behov for respiratorer, hvis antal helst skal holdes under 1.000 ifølge myndighederne.

Om dette lykkes afhænger af, hvor hurtigt smittetrykket aftager, når befolkningens immunitet vokser.

Den anden smitteformel beregner, hvordan smittetrykket falder med tiden. Formlen findes i to versioner, den ene bruger periodevækst og et regneark, den anden bruger øjebliksvækst og en formelsamling. De er begge fiktive formler, der bygger på antagelser, og i følge Ockhams rasekniv skal man så vælge den enkleste.

Regnearksmodellen kan opstilles af alle på knap fem og højst ti minutter. For at bruge kendte tal kan man regne på antal senge, hvor data kan hentes fra Sundhedsstyrelsen.

I modellen antages, at smittetrykket falder jævnt fra sin startværdi på 2,5 til nul efter et vist antal perioder. Sættes periodelængden til 5 dage, er der fin overensstemmelse med Sundhedsstyrelsens tal i perioden fra den 16.3. til den 25.3., hvor nedlukningen den 9.3. begynder at gøre sig gældende.

Modellen viser, at flokimmunitet nås efter 20 perioder, altså efter 3½ måned. Efter 12 perioder er sengetallet vokset fra 1 til sit maksimum 878, hvoraf cirka hver femte har brug for en respirator, altså 176, dvs. langt under grænsen på 1000. I hele epidemiperioden vil der være 6290 indlæggelser.

Modellen viser endvidere, at epidemien begyndte midt i februar. Var den opdaget på dette tidspunkt ved at teste personer, der vendte hjem fra virus-drivhusene i alperne, ville den være afsluttet 3½ måned senere, altså i slutningen af maj. Sidst i april ville der være 576 indlæggelser og brug for 115 respiratorer. Til sammenligning var de nuværende faktiske tal 255 og 50.

Modellen antager, at der er behov for 1 seng per 550 smittede. Tallene fra Herning tyder på, at der snarere er tale om 1 seng per 1650 smittede, hvilket da vil føre til fuld immunitet.

Men modellen viser også, at der er en stor følsomhed over for ændringer. Ændres smittetrykket med 1% vil det maksimale antal respiratorer ændres med 14%.

Man skal derfor være meget forsigtig med at foretage alt for store ændringer i normaltilstanden, men blot påse, at antal indlæggelser svarer nogenlunde til, hvad modellen forudsiger. Hvis man ændrer en af de tre faktorer, skal man balancere med modændringer i de to andre, så den samlede ændring er nul.

Myndighederne bruger formelsamlingsmodellen, hvor smittetrykket aftager med voksende immunitet. I denne model er følsomheden det halve, hvilket dog stadig anbefaler afbalancerede indgreb.

En tredje smitteformel handler om procenter: Af de smittede bliver kun en procentdel syge, hvoraf kun en procentdel bliver indlagt, hvoraf kun en procentdel kommer på intensiv afdeling, hvoraf kun en procentdel vil kræve respirator. Hestestævnet i Herning giver en enestående mulighed for at bestemme disse procenttal, og dermed for at kunne regne tilbage til antal smittede ud fra antal indlagte. Vi må derfor håbe, at myndighederne sørger for at fremskaffe alle relevante tal fra dette hestestævne.

At banke smittetrykket ned vil ikke bringe flokimmunitet. Vi er derfor nødt til nu at begynde helt forfra og fremover lade os vejlede af de tre faktorer: Normal afstand og normal hygiejne eventuelt afbalanceret med kortere tidsrum.

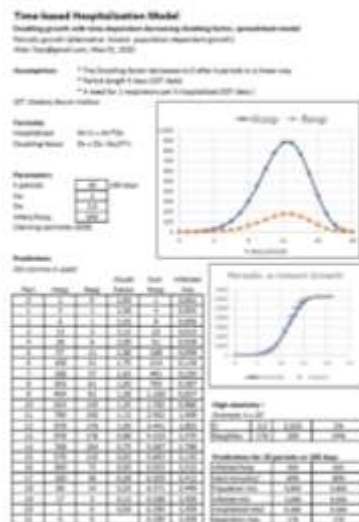
Så udsæt store og langvarige sammenkomster og lad hvert andet sæde stå tomt i sale og under transport. Smittetallet vil så stige tilbage til sit udgangspunkt. Så skal vi blot vente 3½ måned på, at flokimmuniteten indfinder sig. Og når gæsten ikke mere føler sig velkommen, vil den forlade landet.

Begge regneformler fraråder altså indgreb, der forstyrrer balancen mellem de tre faktorer. Vi skal ikke overdrive renheden, vi skal ikke overdrive den indbyrdes afstand, og vi skal ikke afkorte samværstiden drastisk. Udvis normalitet. Tænk på de tre faktorer, og glem myndighedernes fem råd. Råd 1 og 3 handler om indbyrdes afstand, og resten handler om hygiejnen. Den vigtigste faktor, der er lettest selv at ændre, omtales slet ikke. Når regnefagligheden så tydeligt anbefaler balance, hvorfor har politikerne så valgt nedlukning med henvisning til sundhedsfagligheden?

Viden om sundhed skal naturligvis findes på universitetet, ikke to forskellige steder, der mener noget forskelligt. Derfor bør Statens Serum Institut lægges ind under universitetet, så man fremover benytter de rigtige regnemodeller, og ikke nogle, der rammer helt ved siden af.

Samtidig bør de politiske partier nedsætte egne videnscentre. Næste gang vi får besøg af en virus, vil viden om de to smitteformler straks advare mod ubalancerede indgreb, så den ubudne gæst kan forlade os igen efter 3½ måned. Og så vi kan undgå igen at spilde 3½ måned, før vi kommer i gang.

Næste gang kan vi så undgå de enorme udgifter, der er ved at lukke ned, når der kun er behov for at begrænse aktiviteter med en voldsom opdobling af de tre faktorer, urenhed og trængsel og varighed.

Giv dog de unge lov til at dumpe

Kronikforslag Weekendavisen den 9.11.2020

Jens er en af de forbløffende mange drenge, der ikke bruger deres studentereksamen til noget. Det var heller ikke lige den, Jens gik efter. Men studenterhuen, der giver status med dens mange hak for antal sixpacks nedsvælget under festerne. Et tal, man kommer langt med under sommerens festivaler, og senere på nattens diskoteker, mens man om dagen arbejder som vikar på en folkeskole.

Og Jens lærer hurtigt at drikke på sine to 3årige ungdomsuddannelser, først på folkeskolen, så på gymnasiet. For det er ikke sjovt at være dreng i en stamklasse, der stavnsbinder den unge til sin årgang, hvor drenge konstant er to år bagud i udvikling.

Stavnsbåndet blev ellers ophævet, da jord var den vigtigste kapitalform, med stor produktionsvækst til følge. I dag er viden så den vigtigste kapitalform. Alligevel opretholder skolen stavnsbånd til tvangsklassen. Som man i årevis tvinges tilbage til, time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned. Med så lav produktivitet til følge, at de unge kan bestå eksamen i folkeskolen og i gymnasiet ved blot at regne hver sjette og femte opgave korrekt.

I stamklassen er der så meget uro, at mange sidder med høreværn. Pigerne sidder foran. Jens sidder bagved blandt de få drenge, som ikke har valgt privatskole eller efterskole. Eller valgt fravær, der tolereres, for så længe de bare følger årgangen, kan skolen stadig hæve taxametertilskuddet. Og derfor kan man ikke dumpe, uanset hvor meget eller lidt man lærer.

De fleste fag er snakkefag, hvor pigerne dominerer. Selv regnefaget matematik er blevet et snakkefag. Så drengene sidder nu bagved og larmer. Vikarerne når sjældent om til dem, for de skal først hjælpe dem, der har været fraværende.

Og vikarer er der mange af, for lærerne magter ikke altid at undervise i fag, de ikke er uddannet i. En af vikarerne er en nyuddannet student, der praler med, at han aldrig lavede lektier i gymnasiet, men bare drak sig til en studentereksamen.

Jens forsøgte at følge med i begyndelsen, med holdt op, da han blev mobbet som "flider". I øvrigt kan han nemt klare prøverne, han finder bare svarene på nettet.

Det er ellers dejligt at sidde og kigge længselsfuldt efter pigerne. Men forgæves, for de har allerede kærester i niende klasse, og pigerne i femte klasse er endnu ikke klar til kæresteri.

Året efter går pigernes kærester så på gymnasiet, og snakker nu henrykt om deres fede fester, hvor man får et hak i sin cap, hver gang man drikker en sixpack. Så Jens lærer hurtigt, at det giver identitet at kunne drikke, så det kan ses på kasketten. Derfor går drengene i skarp træning, så de er klar næste år, hvor det er deres tur til at få sig en kæreste blandt pigerne i den nye syvendeklasse. Og pigerne deltager gerne i drukkulturen, der er så omfattende, at danske unge har europarekord i druk.

Kulturen fortsætter så på gymnasierne, hvor fester bruges i den indbyrdes konkurrence om kunderne.

Men igen må Jens konstatere, at klassens piger kun er interesseret i de store drenge, som de gerne opvarter på de mange putte-fester.

På gymnasiet finder Jens hurtigt ud af, at heller ikke her kan man dumpe. Man kan roligt praktisere en 4dags skoleuge fra mandag middag til torsdag middag. Bare man fuldtids møder op i ugen før terminskaraktren, hvor en hånd i vejret vil fordoble bundkaraktren 2 til 4.

Heller ikke eksamen behøver man at frygte. De skriftlige er stort set afskaffet. Store opgaver kan købes på nettet. Og til de mange mundtlige eksaminer bliver man druknet i så mange ledende spørgsmål, at det er umuligt at dumpe. Selv en stol kan bestå, bare den holder sin mund, som lærerne tit joker med.

Drukkulturen kan dog ændres meget enkelt. Borgmestrene kan bede deres skoler følge skolelovens § 25a om holddelt undervisning. Eller folketinget kan genindføre kønsopdelte dumpeskoler med skriftlige prøver. Her vil drengene så opleve, at et pigehjerte også kan vindes med færdigheder i dans og poesi.

Det vil give stabile parforhold, så landet kan bevare sit befolkningstal. For drukbaserede parforhold er så ustabile, at vi er i gang med at udrydde os selv med en halveringstid på mellem 50 og 100 år, eftersom det europæiske fødselstal på 1½ barn per par betyder ½ pige per mormor.

Jens glædede sig ellers til at få hjælp til sit identitetsarbejde: Hvem er jeg, og hvad kan jeg? Som de nordamerikanske republikker støtter med et skoleskift til en high school, hvor lærerne er specielt uddannet til unge, og hvor den unge bydes velkommen med agtelse:

»Alle har et talent. Sammen skal vi nu afdække og udvikle dit personlige talent gennem selvvalgte boglige eller praktiske daglige halvårshold med lærere, som kun underviser i ét fag, hjertefaget. Som vil forsøge at smitte dig med deres faglige begejstring. Og som roser dig for at have talent eller for at have mod til at prøve noget ukendt. Du sikres et højt fagligt udbytte ved at indsamle mindst 70 pct. af de tildelte point for fremmøde, aflevering, delprøver, m.m.«

Ved skolereformen i 1975 kunne også vi have valgt denne skoleform. I stedet valgte vi en 10-årig enhedsskole efter sovjetisk model. Og fastholdt dermed Napoleonstidens embedsrettede dannelsesskole, indført i Preussen for i hast at skabe en videns-adel til erstatning for den blod-adel, der ikke kunne forhindre Napoleon i at besætte Berlin.

Men datidens landbrugssamfund blev først til et industrisamfund og nu til et informationssamfund, hvor drenge ikke mere skal være karle eller arbejdsmænd, men faglærte og ingeniører. Hvilket dog besværliggøres af verdens dyreste skolesystem.

Kvalitetsuddannelse er det fjerde af FN's 17 verdensmål. Midlet burde være en OECD-ledet skolekommission, der kan globalisere vidensformidlingen fra førskole til forskerskole.

Og som givet vil foreslå et 4årigt bogligt og praktisk realgymnasium fra 8. klasse i overensstemmelse med OECD's Learning Framework 2030, der netop lægger vægt på individuelle læringsforløb a la den nordamerikanske oplysningsskoles selvvalgte halvårshold.

Og som naturligvis vil genindføre skriftlige prøver og dumpning.

Den individrettede talentudviklende 2030-skole

Sendt til Politiken, men afvist.

Per stortrives i skolen. Han afsluttede primærskolen for børn for halvandet år siden. Han går nu på sekundærskolen for unge. Og har netop for tredje gang valgt sine 5-6 daglige boglige og praktiske halvårshold med lærere, der kun underviser i deres hovedfag og i eget lokale.

Det første halvår var fælles for alle. Her fik de unge repeteret to store fagområder, samfund og tale-sprog samt natur og tal-sprog. Samtidig fik de at vide, at alle har et talent, som de nu skal afdække og udvikle gennem selvvalgte halvårshold. Som de består, hvis de får mindst 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering og test. Og de kan fortsætte på en tertiærskole, når de har bestået et vist antal hold, hvor nogle er obligatoriske.

Per elsker natur og tal-sprog. Og var derfor glad for at kunne vælge model-matematik i stedet for bevis-matematik. Han husker stadig sin første time. Læreren bad dem skive totalen 456 helt ud, som man siger den. Og at skrive 'bundt' i stedet for 'ti', altså $T = 4 \cdot \text{bundt} \cdot \text{bundt} + 5 \cdot \text{bundt} + 6 \cdot \text{en}$. "Her ser vi en talsprogs-sætning med et grundled og et udsagnsled og et prædikat, ligesom sætninger i tale-sproget. Det kalder vi en formel eller en funktion. Vi ser også de fire regnearter, der forener tal: plus, gange, gentaget gange, der kaldes potens, og blok-plusning, der kaldes integralregning. Hver regneart har en modsat regneart, der opdeler tal. I kender allerede minus og division, og skal nu lære de sidste tre: faktortæller og faktor- og pertals-finder. Så kan vi nemlig bruge formler til modellere med ved forene og opdele alle de tal, vi møder i naturen og i samfundet. Og vi vil især modellere det, der kaldes STEM. Det står for natur, teknik, konstruktion, økonomi og matematik."

Så Per vælger nu sit tredje hold i modelmatematik. Samtidig vælger han igen hold i engelsk og i skrivning og litteratur, så han kan aflægge sin afgangsprøve efter 8. klasse. Herefter vil han vælge den nye tekniske HF-skole, så han to år senere kan gå direkte ind på en ingeniørskole. Han har overvejet det etårige adgangskursus til gymnasiet, men så ville han være 20 år, før han kunne komme videre. Og han havde hørt, at gymnasietiden mest gik med at feste og træne mundtlige eksaminer, hvor alle alligevel består, selvom de ikke har afleveret opgaver.

Per fik rigtig meget ud af sine tre år i miniskolen, hvor de havde en hønemor til at lære dem om begge store fagområder. Hun fortalte dem, at der findes to livsformer her på jorden, grønne planter og grå dyr, der begge består af celler, som man kan se i et mikroskop.

Både planter og dyr skal have føde og energi for at leve. Solens stråleenergi pumper vand ud af bladene, så der samtidig suges vand med næringsstoffer op fra jorden. Vandet stiger til vejrs som damp og falder ned igen som regn, der atter fordamper i et åbent kredsløb drevet af solen.

Bladene er planternes lunger, der indånder den kul-ilt, som dyrenes lunger udånder; og udånder den ilt, som dyrenes lunger indånder. Og energien oplagres, når bladene udskifter ilt med vand til kul-vand, sukker, som dyr så kan spise og frigøre energien ved at indånde ilt til at erstatte vandet, så de kan udånde den kul-ilt, som planterne indånder. Planter behøver ikke at flytte sig, og har derfor hverken muskler eller nerver eller hjerne.

Dyr får altså energi ved at spise planter eller andre dyr. Dyr har derfor huller i hovedet, så maven kan få sukker, så lungerne kan få ilt, og så hjernen kan få information til med nerver at styre musklerne hen til, hvor føden og energien er. Hjertet pumper energi og føde rundt til kroppens celler via rødt vand, blod, i et lukket kredsløb.

Hønemoren fortalte også, at vi mennesker udviklede en ekstra hjerne for at holde balancen på to ben. Det var smart, for så kunne vi forvandle forbenene til arme, der kan løfte, og hænder, som kan gribe og dele ikke kun føden, men også information, da vi udviklede et sprog ved at udstøde lyde for det, vi greb. Mennesker skal derfor kun have tre børn i deres levetid, hvor pattedyr og krybdyr skal have mange børn årligt.

De sidste tre år i primærskolen havde Per en hanefar og en hønemor med hver deres hovedområde.

I tal-sproget så de, at når vi optæller 8 brikker i bundter af 2ere så bruges division til at skubbe bundterne væk så de med gange kan stables i en blok, som minus så kan trække væk, så de ikke-bundtede kan anbringes ovenpå som brøker. Herved fremkommer den vigtige omtællings-formel $8 = (8/2) \cdot 2$, eller $T = (T/B) \cdot B$ med ukendte tal. De så også, at to blokke kan plusses oven på hinanden eller ved siden af hinanden.

I tale-sproget så de at mange engelske ord stammer fra dansk. Eleven fra elleve, der betyder en levnet, twelve fra tolv, der betyder to levnet, twenty fra tvende ti. Og de så, hvordan engelsk lyder som vestjysk: "Have a seat, have a drink, before you board a ship, thank you" minder meget om "Hav a sæj, hav a drik, før du borer a skiw, tak do".

I naturfaget var det spændende at bruge diagonalen til at opdele firkanter i to trekanter, hvor man så kunne omtælle siderne i hinanden og få en tangens-formel, der kan regne alt ud i halve firkanter i skolegården. Og

at se hvordan en firkant kan klemmes til et kvadrat med kvadratroden som sidelængde. Og at se hvordan en andengrads ligning kan løses med et vandret og lodret spillekort lagt oven på hinanden.

De eksperimenterede med vindkraft og vandkraft. Og med dampkraft, hvor opvarmning får grydelåget til at hoppe af, og afkøling får det til at sidde fast. Og det var spændende at tegne og regne på spring fra en gynge.

I samfundsfaget hørte de om handelens historie. Østen ville kun have sølv i bytte for peber og silke. Så rigdommen opstod ved Europas sølvminer, først i Grækenland, så i Romerriget, så i Tyskland, hvorfra det blev transporteret til Norditalien, hvor det skabte Renæssancen og banker. Der gik fallit, da Portugal undgik arabiske mellemhandlere ved at benytte søvejen til Indien rundt om Afrika. Spanien forsøgte at finde deres egen søvej til Indien ved at sejle mod vest, hvor de opdagede Vestindien og Amerika. Her var hverken peber eller silke, men til gengæld sølv i sølvlandet Argentina. Vikingerne kunne sejle, så deres efterkommere i England plyndrede spanske sølvskibe og sejlede på åbent hav til Indien, hvor de købte bomuld til deres nye kolonier i Nordamerika. Bomulden blev sejlet til England til en voksende industri, som også lavede våben, der i Afrika byttedes med slaver, der i Nordamerika byttedes med bomuld, så der nu skabtes en trekantshandel uden behov for sølv. Nu skulle man bare importere råvarer, som maskinerne så kunne lave til færdigvarer til eksport til et verdensmarked, som man så måtte udkæmpe to verdenskrige om.

Per nægter simpelthen at tro det, faren fortæller om sin skoletid. Dengang hed skolen en folkeskole, hvor lærerne skulle undervise både børn og unge. Og også i fag, de ikke selv havde lært. Derfor var der hele tiden lærermangel, og de havde i stedet vikarer. Der tit var studenter, som pralede med, hvordan de havde drukket sig gennem både folkeskolen og gymnasiet. Så i alle skoleårene havde de 3-4 forskellige lærere eller vikarer, der også underviste mange andre klasser.

Efter puberteten skulle de unge blive på barneskolen og tvinges til at følge årgangen i stamklasser, der var dumpefri, så skolen kunne få sit taksameter-tilskud. Og som derfor led under ti velkendte plager. Fravær var udbredt, det havde jo ingen konsekvens, og tit kedede man sig, fordi man ikke var motiveret. Eller fordi læreren ikke havde lært faget og derfor fulgte lærebogen slavisk, og bare gentog den ordret, når man spurgte om noget. I timen skulle læreren derfor først hjælpe dem, der havde været fraværende. Imens sad resten og larmede så meget, at man tit måtte bruge høreværn. Mobning var også udbredt, for folkeskolens tvangsklasser tvang de unge til at være sammen med de samme, time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned i årevis.

De unge lærte derfor ikke ret meget, så det var almindeligt at snyde til prøver. Og til sluteksamen var det næsten umuligt at dumpe. Her bestod man bare ved at regne hvert sjette stykke rigtigt. Få gad at lave lektier, så der var god tid til at hænge ud og konkurrere på druk og prøve nye stoffer. Mange unge og lærere og ledere skiftede derfor til privatskoler.

Så rigtig mange mistrivedes, især drengene, der var to år bagud i udvikling. Og som derfor fik markant mindre i karakterer end pigerne, der ringeagtede dem. Og når de to køn fik et skævt forhold til hinanden allerede i skolen, gik det ud over familiedannelsen i hele Europa, hvor hvert par i gennemsnit kun afleverede 1½ barn, der så afleverede 1 barn i næste generation. Hvilket ville have halveret befolkningen på 50 år. Modsat Nordamerika, der holdt sit befolkningstal konstant med 2,1 barn per familie.

Så den dumpefri enhedsskole kunne således hverken bidrage til et rimeligt fagligt niveau, til de unges identitetsarbejde eller til at opretholde befolkningstallet.

Man indførte derfor den internationale skolenorm med en primærskole for børn, en sekundærskole for unge og en tertiærskole for jobsøgende, hvor de to sidste var opdelt i selvvalgte halvårshold. Det skete på anbefaling fra en skolingskommission ledet af OECD, den internationale organisation for økonomisk samarbejde og udvikling. Der i sin anbefaling 'Learning Framework 2030' skrev, at fremtidens skole skal "forpligte sig til at hjælpe den unge med at udvikle sig til en hel person, der kan udnytte sit potentiale og bidrage til at forme en fælles fremtid, der bygger på individers, samfunds og planetens velfærd. Fremtidsberedte unge er aktører i deres egen uddannelse og gennem hele livet. For at gøre den unge til aktør skal skolen anerkende den unges individualitet."

Anne er en af Pers lærere. I miniskolen slugte hun sin hønemors mange fortællinger om natur og samfund og talesprog og talsprog. Og det var også spændende at få detaljerne med de tre sidste år i primærskolen. Og hun nød hun selv at kunne vælge halvårshold på den nye sekundærskole, som netop var blevet skabt ved at sammenlægge alle ungdomsuddannelser fra syvende klasse. Anne fandt hurtigt frem til, at hendes talent lå

inden for modelmatematik og fortællinger. Så hvad skulle hun vælge på det tertiære niveau, det tekniske eller det pædagogiske grundår? Hun så derfor bort fra det sundhedsfaglige og det merkantile grundår.

Karakterer var ikke mere et problem, for efter fransk model fik alle med afsluttet sekundærskole adgang til de forskellige grundår på de mange regionale colleges. En stopprøve efter første år ville så afgøre, om man kunne fortsætte eller prøve et andet grundår.

Det pædagogiske grundår var det mest populære, for det gav et solidt fagligt grundlag i de tre pædagogiske grunddiscipliner, filosofi og psykologi og sociologi, alle med en praktisk vinkling mod pædagogikken. Samtidig skulle man vælge to praktikforløb inden for de fem arbejdsområder: førskole, primærskole for børn, sekundærskole for unge, tertiærskole for jobsøgende, og ældreområdet. Særligt spændende var det at høre om kontroverserne inden for de tre discipliner: mellem essens- og eksistens-baseret filosofi, mellem institutionaliserede og individuelle begreber i psykologien, og mellem struktur- og agent-baseret sociologi.

Som de fleste valgte også Anne at fortsætte inden for det pædagogiske område, men hvilken linje skulle hun vælge de sidste tre år frem til sin bachelorgrad? Heldigvis betød valget ikke så meget, for også de danske tertiærskoler var nu opdelt i halvårshold efter international standard. Det var derfor let i sin fritid eller i ferier at tage ekstra hold her i landet eller i udlandet, så man kunne skifte fra et alderstrin til et andet. Eller skifte over og blive fx ingeniør, ligesom mange ingeniører og teknikere med årene valgt at skifte over og blive lærer.

Pers far er lykkelig over, at sekundærskolen nu støtter Per i sit identitetsarbejde, i stedet for at udsætte ham for tvangsklassens ti plager.

Støj og fravær er nu fraværende, da man bliver i klassen for at færdiggøre de daglige lektier eventuelt med hjælp. Druk er begrænset til fredagscafeen, for weekenden bruges til at forberede sig til mandagens tests. Der sikrer, at man får repeteret sin viden, så man ikke behøver at snyde. En test kan tages om, og den dårligste tæller ikke med i slutkarakteren, som giver forrang, næste gang der skal vælges hold. Mobning er ukendt, for man skifter jo klasse 5-6 gange dagligt, hvorfor man heller ikke skal skifte skole for at komme væk fra klassen. Drengene trives ved at være sammen med piger med samme interesse og uden nødvendigvis at være jævnaldrende. Også læreren trives i sit eget lokale med sit eget fag. Det nye pædagogiske grundår har gjort lærerjobbet så attraktivt, at lærermangel er ukendt. Og på grundåret finder man sig hurtigt en blivende kæreste, så mange par allerede som 25årige har fået job og tre børn, en til mor, en til far og en til staten. Faren for at enhedsskolen skulle føre til udryddelse af befolkningens er derfor forsvundet.

Fordele og ulemper ved udelte og opdelte skoler

Sendt til JyllandsPosten, men afvist.

Coronatiden betyder hjemmeundervisning, indtil skolen atter kan åbnes. For igen at lukke ned under næste bølge, efterhånden som bølge efter bølge ruller ind over landet forårsaget af stadig nye mutationer.

Når den sidste bølge engang har lagt sig, må vi spørge: Skal vi vende tilbage til det gamle, eller skal vi modernisere et skolesystem, der stammer tilbage fra Napoleonstidens landbrugssamfund. Som siden er blevet først industrialiseret siden automatiseret, så vi nu befinder os i et globaliseret videnssamfund.

Så hvorfor ikke allerede nu nedsætte en skolingskommission til at globalisere det danske skolesystem hele vejen fra førskole til forskerskole, og ledet af OECD, den internationale organisation for økonomisk samarbejde og udvikling. Som med rapporten 'Improving Schools in Sweden', i 2015 hjalp Sverige med deres nødlidende skolesystem. Og som i sin rapport 'Learning Framework 2030' skriver på side 3 og 4, at fremtidens skole skal "forpligte sig til at hjælpe den unge med at udvikle sig til en hel person, der kan udnytte sit potentiale og bidrage til at forme en fælles fremtid, der bygger på individers, samfunds og planetens velfærd. Fremtidsberedte unge er aktører i deres egen uddannelse og gennem hele livet. For at gøre den unge til aktør skal skolen anerkende den unges individualitet og lægge særlig vægt på de to faktorer, der hjælper den unge med at blive aktør. Det første er et personligt læringsmiljø, der støtter og motiverer den enkelte unge til at nære sine interesser. Det andet er stærke kompetencer i at læse, skrive og regne."

Det internationale skolesystem er tredelt, en primærskole for børn, en sekundærskole for unge og en tertiær skole for jobsøgende voksne.

Kun Danmark holder fast ved en enhedsskole til 10. klasse indført ved reformen i 1975 efter sovjetisk model. Som er dumpefri, så skolerne kan få udbetalt et gennemførelstilskud. Så også her er produktiviteten faldet så drastisk, at man nu kan bestå afgangsprøven i matematik i folkeskolen og i gymnasiet ved at regne hvert sjette og femte stykke rigtigt.

Og som man derfor nu omsider bør omstille til international standard, hvor Finland og Ontario er blandt de førende inden for læreruddannelse og skole.

Ontarios Nordamerikanske highskole model tager udgangspunkt i den unges behov for oplysning om sig selv, og har som formål at støtte den unges identitetsarbejde "Hvem er jeg, hvad kan jeg?" Den møder derfor den unge med agtelse: "Velkommen. Du skal vide, at alle har et talent. Og at det er vores fælles opgave at afdække og udvikle dit personlige talent gennem selvvalgte daglige boglige eller praktiske halvårshold sammen med lærere, der er specielt uddannet til unge, og som kun har ét fag. Holdet godkendes, hvis du opnår mindst 70% af de points, du får for fremmøde, aflevering og delprøver. Går det godt, siger vi 'Godt job, du har talent, du skal da have mere'. Hvis ikke, siger vi 'Godt forsøg, du har mod til at prøve kræfter med noget ukendt, så prøv nu et nyt halvårshold.' Og det sidste år på highskolen kan du læse førsteårs hold fra college. Og når du har fundet dit talent, kan du tilmelde dig en talentgruppe, der mødes dagligt efter skoletid, og tager på camps i ferierne."

Denne holdopdelte sekundærskole har både ulemper og fordele.

For den unge er det en ulempe,

- at der skal vælges 5-6 nye hold hvert halve eller hele år
- at skolens frivillige eftermiddagshold er forbeholdt unge med talent
- at der skal skifter lokale efter hver time
- at man ikke har andre faste grupper end eftermiddagens talenthold

For den unge er det en fordel,

- at kunne følge sin nysgerrighed
- at kunne gradvist afdække og udvikle sit personlige talent
- at kunne fravælge at fortsætte på hold, som tapper den unges energi
- at kunne styrke sit talent på de frivillige eftermiddagshold
- at kunne tage collegefag allerede på highskolen.
- at have daglig kontakt med 5-6 forskellige hold med samme nysgerrighed
- at undgå skoleskift, da man dagligt skifter hold 5-6 gange
- at møde lærere, der har valgt faget som sit hovedfag

For lærerne opvejes mulige ulemper langt af de mange fordele:

- at undervise alene i sit hovedfag
- at have sit eget lokale
- at mødes dagligt med de samme 5-6 hold af nysgerrige unge
- at de unge skal underskrive en hold-kontrakt med krav til fremmøde, aflevering og test
- at unge kan bortvise, hvis kontakten brydes
- at kunne tage sommer- eller aftenkurser, der muliggør jobskifte

I enhedsskolen har stavnsbånd til årgangsbestemte stamklasser fra syvende klasse skabt 'tvangsklasser' med ti veldokumenterede plager:

- fravær på grund af kedsomhed, støj og mobning, og fordi skolen er dumpefri
- støj, så mange må bruge høreværn, da læreren ofte kun når at hjælpe de, der har været fraværende
- mobning, fordi de unge i årevis er tvunget til at være sammen, time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned, halvår efter halvår

- druk og stoffer som compensation for manglende identitetsudvikling.
- snyd og bundkarakterer, så bestå-grænserne hele tiden må sænkes
- mundtlige prøver, hvor piger har fordel af større modenhed
- risiko for vikarer og lærere, der ikke er uddannet i faget
- privatskoler, da mange unge og lærere og ledere flygter fra tvangsklasserne
- mistriksel, da drenge er to år bagud i modenhed, og derfor får markant mindre karakterer og uddannelse end pigerne, som ringeagter dem
- en halveringstid på 50 år for Europas befolkning, hvor et par kun afleverer 1½barn, der så afleverer 1 barn i næste generation. Modsat Nordamerika, der holder sit befolkningstal konstant med 2,1 barn per par

Internationalt har primærskolen for børn hønemor-lærere, som underviser i begge hovedområder samfund og talesprog samt natur og tal-sprog de først tre år, og som med indgående kendskab til de enkelte børn hurtigt finder ud af at hjælpe alle på deres niveau. Med en ekstra varm forælder får barnet en tryk læringsramme, der kan tilfredsstille barnets nysgerrighed efter viden om dets omverden. Ulempen er, hvis barnet ikke kan lide sin lærer.

Den danske primærskole er del af den tiårige enhedsskole, hvor lærerne skal kunne undervise på alle alderstrin, også i fag, de ikke er uddannet i. Og de fordeles efter regnearks-princippet, der sikrer, at lærerne opfylder deres arbejdsnorm. I de små kasser er der således typisk 3 lærere, som ofte følger klassen de kommende år, måske helt til 9 klasse. For børnene er det en ulempe, at disse 'regnearks-lærere' ikke nødvendigvis er uddannet i faget eller har lyst til at undervise børn. Børn med indlæringsvanskeligheder får typisk tildelt en pædagog eller overføres til specialundervisning.

Også for ledere er der forskel på de to skoleformer.

På en enhedsskole skal man bestride to jobs, at være leder for både en primærskole og en sekundærskole. Og må derfor bruge regneark til at fordele lærerne uden at kunne tage ret mange personlige og pædagogiske hensyn.

Modsat på en todelt skole, hvor skemaerne begge steder ligger nogenlunde fast, hvorfor lederen kan fokusere på udvikling af skolens pædagogik og medarbejdere.

Skolelovens § 25a muliggør en omstilling af den danske enhedsskole til en holdopdelt skole. Så interesserede unge kan aflægge afgangsprøverne i dansk, matematik og engelsk efter 8. klasse, og herefter tage gymnasiale C-niveau fag i 9. klasse for at kunne tage flere valghold på en holdopdelt integreret gymnasie-campus. Eller fortsætte fra 8. klasse via en ny 2årig teknisk HF direkte til ingeniør-skolerne.

Tilsvarende kan læreruddannelsen opdeles i to efter finsk model med muligheden for et skift gennem sommerkurser.

En 2030-skole med trykke nysgerrige børn og talentudviklende oplyste unge

Juni 2021,

Anne stortrives i skolen. Hun går nu i 4. klasse i primærskolen, og har lige afsluttet miniskolens tre år. Og dermed sagt farvel til sin hønemor, som har stillet børnenes nysgerrighed efter viden om deres omverden ved at undervise dem i begge hovedområder, samfund og tale-sprog, samt natur og tal-sprog. De næste tre år skal hun så have en hanefar til det ene hovedområde og en ny hønemor til det andet.

Storesøster Birthe går nu på i 8. klasse, andet år i den fireårige 'hejskole', hvor de unge får stillet deres nysgerrighed efter viden om sig selv: "Hvem er jeg, og hvad kan jeg?". Og som støttes i deres identitets-arbejde gennem selvvalgte boglige og praktiske halvårshold. Sammen med lærere, som kun underviser i deres hjertefag, så deres faglige begejstring måske kan smitte af. Og som sikrer, at de unge består halvårsholdet med mindst 70% af de point der gives for fremmøde, aflevering og prøver. Og som roser den unge for at have talent eller for at have mod til at afprøve noget ukendt. Det første halvår gik Birthe i en stamklasse for at repetere det grundlæggende i de to hovedområder. Og for at blive introduceret til de kommende selvvalgte halvårshold.

Storebror Carl havde svært ved at vælge efter 9 klasse. Skulle han fortsætte med tiende klasse og her vælge hold, som gav direkte adgang til toårige diplom- og fireårige bacheloruddannelser? Eller skulle han forsøge

at bestå den etårige adgangsprøve til det toårige gymnasiums mange linjer, som skulle give en grundigere forberedelse, men som ofte gik med druk og fester i stedet.

Carl bestod adgangsprøven, især fordi skriftlige prøver havde erstattet de mundtlige prøver, der jo var dybt uretfærdige for de sidste, der skulle op. Men han var blevet så glad for projektmatematik, at han vendte tilbage til tiende klassen for at tage de hold, der gav ham adgang til ingeniørstudiet, så han kunne blive ingeniør som 22-årig og møde andre målrettede unge af begge køn på det lokale college.

Fætrene Dan og Erik havde gjort det samme. Dan havde lige afsluttet sundhedslinjens fællesår, og fortsatte nu med at læse til sygeplejer. Og efter det pædagogiske fællesår valgte Erik at læse til lærer i sekundærskolen for de unge, da hans karakterer ikke rakte til at blive lærer i primærskolen for børn. Begge havde valgt et af de nye regionale integrerede colleges, hvor der var mulighed for at få mange nye venner af begge køn.

Alle er således glade for det nye tredelte skolesystem med primær-, sekundær- og tertiærskole efter international model, der var blevet indført ved skolereformen i 2025 til afløsning af den tidligere reform fra 1975, hvor den opdelte lektieskole blev erstattet af en tiårig enhedsskole efter sovjetisk model, som hurtigt blev lektiefri, da ingen måtte dumpe, for skolerne skulle jo have deres gennemførelsestilskud. Så det faglige niveau faldt gradvist, indtil man i 2020 kunne bestå afgangsprøven i matematik i folkeskolen og i gymnasiet ved at regne hvert sjette og femte stykke rigtigt.

De årgangsbestemte stamklasser fra syvende klasser betød stavnsbånd til tvangsklasser med ti veldokumenterede plager: Mobning, fordi de unge var tvunget til at være sammen, time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned i årevis. Støj, så mange måtte bruge høreværn. Fravær på grund af mobning og støj, som igen medførte snyd og bundkarakterer. Druk og stoffer som kompensation for manglende identitetsudvikling. Vikarer og privatskoler, da mange unge og lærere og ledere flygtede fra tvangsklasserne. Mistrivsel, da drenge var to år bagud i modenhed og derfor fik markant mindre uddannelse end pigerne, som ringeagtede dem. Samt en halveringstid på 50 år for Europas befolkning, hvor et par kun afleverede 1½ barn, der så afleverede 1 barn i næste generation. Modsat Nordamerika, der holdt sit befolkningstal konstant med 2,1 barn per familie.

Så den lektiefri enhedsskole kunne således ikke bidrage til et rimeligt fagligt niveau, til de unges identitetsarbejde eller til at opretholde befolkningstallet.

Man nedsatte derfor en skolingskommission til at globalisere det danske skolesystem hele vejen fra førskole til forskerskole, og ledet af OECD, den internationale organisation for økonomisk samarbejde og udvikling. Som i sin anbefaling 'Learning Framework 2030' skriver på side 3 og 4, at fremtidens skole skal "forpligte sig til at hjælpe den unge med at udvikle sig til en hel person, der kan udnytte sit potentiale og bidrage til at forme en fælles fremtid, der bygger på individers, samfunds og planetens velfærd. Fremtidsberedte unge er aktører i deres egen uddannelse og gennem hele livet. For at gøre den unge til aktør skal skolen anerkende den unges individualitet og lægge særlig vægt på de to faktorer, der hjælper den unge med at blive aktør. Det første er et personligt læringsmiljø, der støtter og motiverer den enkelte unge til at nære sine interesser, til at skabe sammenhænge mellem forskellige læringsoplevelser og muligheder og til at designe egne læringsprojekter og processer i samarbejde med andre. Det andet er at opbygge et solidt fundament hvilende på stærke kompetencer i at læse, skrive og regne."

Den nedsatte kommission anførte i sin slutrapport, at skolen sociologiske set er en institution, der behandler mennesker. Det centrale spørgsmål er derfor, så om skolen skal ses ud fra institutionen eller ud fra mennesket: "Individet for eller før institutionen?"

Tidligere, i en statisk national industri-økonomi kunne det være en fordel at tilpasse individet til de statiske institutioner. Men i en fleksibel global videns-økonomi er det vigtigt at gøre det modsatte, at tilpasse institutionen til individet, og dermed tænke skolen ud fra mennesket i stedet for ud fra institutionen. Og derfor tage udgangspunkt i mennesket som pattedyr, der ændrer natur ved kønsmodningen.

Den danske skole bør derfor følge den internationale norm og være tredelt, en primærskole der støtter barnets interesse for sin omverden, en sekundærskole der støtter den unges søgen efter eget talent og identitet. Samt en tertiær skole med erhvervsrettet viden til den jobsøgende.

Skolen skal derfor sigte på oplysning i stedet for dannelse, som kan bruges på to forskellige måder. Ud fra individet kan man sige, at barnet danner en omverdenopfattelse, og at den unge danner en selvopfattelse. Ud

fra institutionen kan man modsat sige, at denne skal danne mennesker, hvor faget didaktik så skal diskutere dannelsens indhold.

Desværre forties begrebets historiske baggrund ofte. Dannelse kommer fra det tyske 'Bildung', som blev skabt for at befri Berlin for Napoleons besættelse. Helt uventet havde de fransk bondhære besejret de tyske professionelle adelsledede lejehære. Men den preussiske konge indså hurtigt grunden til Napoleons succes: Frankrig havde mobiliseret sin befolkning og skabt en stærk centraladministration med tilhørende skolesystem. Kongen bad derfor Humboldt skabe en embedsrettet og linjeopdelt dannelsesskole, som stadig bruges i det meste af Vesteuropa, og som skulle mobilisere den tyske befolkning på tre måder: Befolkningen må ikke oplyses, da den så vil forlange demokrati som i Frankrig. I stedet skal den indpodes nationalisme, så den ser sig som et folk, som får identitet ved at følge Hegels Verdensånd og bekæmpe andre folk, især det franske. Endelig skal dens elite udsorteres til en ny videns-adel til embeder i en ny stærk centraladministration ligesom den i Frankrig.

Om baggrunden for begrebet dannelse oplyser Salomons Konversationsleksikon, at det bygger på Herders folke-begreb og tysk nationalromantik, hvor Herder erklærer 'Krig imod Oplysningstidsalderens Falanks'. Samt at Herders 'kultursyn havde elementer, som blev udviklet positivt og negativt i den tyske og danske nationalromantik ligesom både marxister og senere nationalsocialister ønskede at tage hans begreb om folket til indtægt.' Endelig oplyses, at Herder øvede indflydelse på Hegel, der hævder eksistensen af en religiøs Verdensånd, som udtrykker sig gennem den skønne kunst og gennem folkenes historie, og som dermed er i modsætning til kristendommen. Så inviteres dannelsen indenfor, følger der nogle uhyggelige tankesystemer med, herunder anti-oplysning.

Som internationale rollemodeller kan anvendes Ontarios tredelte skolesystem og Finland, hvor læreruddannelsen er forskellig for børn og for unge.

Den lille skolereform i 2014 var ellers inspireret af Ontario, men det eneste man bragte med hjem var to ekstra skoletimer dagligt. Desværre undlod man at bruge den etnografiske metode, at sidde i samme klasselokale to dage i træk. Første chok kommer ved valg af skole: Enhedsskolen findes ikke, i stedet er der primærskoler for børn og sekundærskoler for unge. På sekundærskolen kommer andet chok allerede i første frikvarter. Læreren bliver siddende, og klassen forlader lokalet. Hvor skal de hen? Til vidt forskellige selvvalgte halvårshold. Så stamklasser finde ikke. Og tredje chok: læreren stortrives i eget lokale, og underviser kun i sit hovedfag! Fjerde chok kommer næste dag, der er en nøjagtig gentagelse af foregående dag. Femte chok kommer så ved et besøg på en primærskole: Børnene har en hønemor, der underviser i begge faglige hovedområder. Og sjette chok: lærerne er naturligvis uddannet på universitetet. Og kan med ekstra sommerkurser blive gymnasielærere.

En 2030-skole skal besvare en række spørgsmål.

Det overordnede spørgsmål er: Individ og institution, hvad er mål og hvad er middel? Skal individet indrettes efter institutionens politisk bestemte mål? Eller skal institutionen indrettes efter individets identitetsarbejde?

De detaljerede spørgsmål er:

- Hvordan kan skolen støtte barnets nysgerrighed efter sin omverden?
- Hvordan kan skolen støtte den unges nysgerrighed efter sit eget talent og identitet?
- Hvordan kan gymnasiet erstatte utroværdige standpunkts-karakterer med troværdige præstations-karakterer, og erstatte utroværdige mundtlige eksaminer hvor alle kan eksamineres til at bestå med troværdige skriftlige eksamener som er den internationale standard?
- Hvordan kan der indføres fællesår for beslægtede videregående uddannelser, bl.a. inden for det pædagogiske og det sundhedsfaglige og det tekniske område på lokale 4års colleges med direkte adgang fra en holdopdelt hejskole?
- Hvordan kan man tale om skoling og oplysning uden at bruge ordet 'dannelse'?

DEBATFORSLAG

Hvornår fjernes Berlinmuren mellem matematik og fysik

Debatforslag JP 8.8.2009

Hvordan øges interessen for og tilgangen til naturvidenskab blandt landets unge? Årets Sorøtmøde stillede spørgsmålet uden at finde det forløsende svar. Hvilket er naturligt, når kun nationens egne eksperter spørges. Først når vi ydmygt arrangerer besøg og genbesøg med den ydre verden, kan vi se, at verden er ganske anderledes uden for den nationale dannelsesmur.

Blot en dag på et svensk gymnasium med efterfølgende genbesøg vil give indsigt i et naboland, der ikke har nær de samme problemer. Og som måbende spørger, hvorfor i alverden vi har gjort naturvidenskabens grundfag, fysik, til et snakkefag, når faget så selvklart er et regnefag? Og hvorfor vi som det eneste land i verden afholder mundtlig eksamen i fag som fysik og matematik? Og hvorfor hovedparten af en matematiktime går med at lytte til lærerens gennemgang af beviser, når tiden ellers kunne bruges til regnetræning? Og hvorfor vi opdeler de unge i en drengeskole HTX og en pigeskole STX?

Herefter videre til England, hvor fysik er delvis integreret i matematik, da dennes læreplan indeholder anvendt matematik i form af den klassiske bevægelseslære, som udgør de historiske rødder for matematikken og samtidig udgør en naturlig motivering for denne. Og som sikrer, at den indlært som det, den i virkeligheden er, naturvidenskabens talsprog, uden hvilket denne bliver ren latin.

Så videre til Nordamerika, hvor der igen lyder højlydt undren. Dels over forekomsten af mundtlige karakterer givet af samme person, som giver undervisningen, uden at det udløser massive sagsanlæg for inhabilitet. Dels over at vi stadig holder fast i et linjeopdelt skolesystem, hvor eleverne påtvinges samme klasse i flere år, medens den internationale standard er et blokopdelt skolesystem, der sikrer, at eleven møder faget dagligt i et halvt år. Dels at der går op til tre år før eleven få lov til at gå til eksamen, en eksamen som oven i købet ikke kan tages om. Dels over, at Danmark har accepteret at sænke den internationale bestågrænse i matematik fra 65% korrekt besvarelse til 40 % ved studentereksamen og til 20% ved folkeskolens afgangsprøver.

Ulysten til naturvidenskab forsvinder først, når mundtlige prøver og karakterer fjernes. Når fagene læses i halvårsblokke med mulighed for omprøve, hvis resultatet er under 65%. Når grundlaget som i England er en science-blok, der integrerer alle fire naturfag. Og når fysikkens kernestof integreres i matematik på alle niveauer.

Ulysten til naturvidenskab består, indtil vi fjerner dannelsesprojektets Berlinmur og overgiver os til international administration.

Bevar efterlønnen siger Arbejdsmarkedskommissionen

Debatforslag JP 24.8.2009

Bevar efterlønnen og nedsæt pensionsalderen til 60 år. Sådan siger Arbejdsmarkedskommissionens rapport. Forudsat dog, at man nærlæser dens tredje punkt 'Tidligere færdig med uddannelse'.

Heri står på side 15: "Den dag, universitetsstuderende får deres kandidatbevis, er de i gennemsnit 28,5 år". På side 16 skrives videre: "Hvis de unge i gennemsnit bliver færdige et halvt år før, vil det varigt styrke de offentlige finanser med omkring to mia. kr. årligt".

Samlet skulle kommissionen findes frem til en varig årlig øgning på 14 mia. kr. Denne øgning vil fremkomme, hvis de unge bliver færdige som 25årige. Og ca. den dobbelte øgning vil fremkomme, hvis Danmark globaliserer sit tyskinspirerede dannelsessystem til den internationale norm sat af det nordamerikanske oplysningssystem, hvor de unge får deres universitetseksamen som 22årige.

Kommissionen er opmærksom på dette, og anbefaler da også på side 16 "at der – fx med en uddannelseskommission – sættes gang i en grundig undersøgelse af uddannelsesinstitutionernes

indretning, optagesystemet, muligheden for meritoverførsel samt uddannelsernes

indhold, tilrettelæggelse og normerede varighed."

Synd, at kommissionen ikke beskriver de perspektiver, der vil være i at globalisere vort linjeopdelte dannelsessystem til den internationale norm, et blokopdelt oplysningssystem.

Det linjeopdelte Humboldtske dannelsessystem blev skabt i Preussen for 200 år siden som et skolesystem, der kan udskille folkets elite til centraladministrationens embeder. Danmark holder stadig fast i dette system. Det er således kun den bedste halvdel, som får adgang til vore linjeopdelte Humboldt-gymnasier, hvoraf kun den bedste halvdel kommer på det linjeopdelte Humboldt-universitet, hvoraf kun den bedste halvdel består, hvoraf kun den bedste halvdel får embede, hvorimod resten må tilbringe livet som underbetalt timelærer eller ufaglært sælger. Det er således kun ca. 13% af en årgang, som får en universitetsseksamen ifølge OECD's universitetsundersøgelse fra 2004, som findes på Forskningsministeriets hjemmeside.

I modsætning hertil sørger den blokopdelte oplysningsskole for, at så mange som muligt oplyses så meget som muligt med det resultat, at over 50% har en universitetsgrad som 22årig.

I det linjeopdelte dannelsessystem tvinges de unge til at vælge mellem fastlagte linjer og følge disse til enden eller starte forfra på en anden linje. I det blokopdelte oplysningssystem, kan de unge selv sammensætte deres personlige skema, der gentages dagligt i et halvt år, hvor der så skiftes til et nyt skema. Der er skriftlige prøver undervejs afsluttende med en større halvårlig prøve. Hvis prøvekarakteren ikke er blandt de tre højeste, kan prøven tages om. Modsat her, hvor man ofte må vente tre år før man kan gå til eksamen, og hvor eksamen kan ikke tages om.

Øges andelen af universitetsuddannede fra 13% til den internationale norm på 50%, betyder det fire gange så mange unge med universitetsgrad. Nogle af disse får allerede en såkaldt mellemlang videregående uddannelse, men disse foregår uden for universitetet til trods for, at OECD anbefaler, at al tertiær uddannelse samles på universitetet.

Følges denne OECD-anbefaling, vil det resultere i en øget årlig indkomst på omkring 50 mia. kr. Dette vil frede efterlønnen for al fremtid. Så det er en virkelig lønsom ide at nedsætte en OECD-ledet skolingskommission snarest.

Dannelse udrydder EU's befolkning

Debatforslag JP 26.8.2009

EU's befolkning halveres på 60 år, hvis der ikke fødes flere børn. I DR1 udsendelsen 'Viden Om' (25.8.) kunne norske forskere fortælle, at en kvinde skal føde 2,1 barn i gennemsnit, for at befolkningen holdes stabil, og i EU er fødselstallet langt under.

Desværre, eller rettere sagt naturligvis, undlod både forskere og udsendelsen at oplyse om den virkelige grund til, at EU i modsætning til Nordamerika er ved at udrydde sig selv: Nordamerika benytter oplysningsskoling, medens EU holder fast i den dannelsesskoling, som blev skabt i Preussen for 200 år siden for at formidle antioplysning og nationalisme, så folket kunne mobiliseres til modstandskamp mod det franske demokrati.

Dannelsens antioplysningsprojekt er lykkedes så godt, at ikke kun befolkningen, men også forskere og journalister i dag er uoplyste i en grad, der er slående, når man sammenligner med de oplyste lande uden for EU. F.eks. må den danske centraladministration sænke den internationale bestågrænse i skriftlig matematik fra 60% korrekt besvarelse til 40% i gymnasiet og til 20% i folkeskolen. Og en skoling, der tillader unge at bestå, blot de kan regne én opgave af fem, er tydeligvis et system, som producerer antioplysning.

Blot to dage på en oplysningsskole viser den fundamentale forskel fra EU's dannelsesskoler.

Dannelsesskoling er linjeopdelt, så alle påtvinges en bestemt klasse samt en bestemt fagrække.

Linjeopdelingen findes overalt, både i folkeskolen, i ungdomsskolerne og på den videregående skoling.

Oplysningsskoling er derimod blokopdelt, så den unge selv sammensætter sit skema, der så gentages dagligt et halvt år med jævnlige prøver undervejs. Består prøverne ikke, kan de naturligvis tages om. Modsat dannelsesskolingen, hvor de unge typisk skal vente tre år, før de kan gå til en eksamen, som ikke kan tages om.

Det passer nemlig fint til dannelsesskolingens andet formål. For at kunne forvare sig mod sine naboer, havde EU's lande brug for stærke centraladministrationer, der havde brug for landets elite til sine embeder. Og dannelse betyder stadig eliteudskillelse: I Danmark kan kun den bedste halvdel komme på gymnasiet, hvoraf kun den bedste halvdel kan gå videre til universitetet, hvor kun den bedste halvdel gennemfører, hvoraf kun den bedste halvdel får embeder, medens resten må overleve som timelærer eller med ufaglært arbejde.

Dannelsesskoling er skabt til eliten. Presses alle igennem, ændres den til en veritabel udryddelsesmaskine. Derfor er der behov for en OECD-ledet skolingskommission til at vise, hvordan linjeopdelt dannelse hurtigst muligt kan erstattes af blokopdelt oplysning på alle skolingsniveauer.

Hvad fejrer Humboldt-universitetet i Århus

Debatforslag JP 15.9.2009

Uden for EU er alle tertiære uddannelser samlet på blokopdelte oplysningsuniversiteter, som tilbyder toårige diplomuddannelser og fireårige bacheloruddannelser. Dette medfører dels rigelig tilgang af højtuddannet arbejdskraft, som desuden er fleksibel, da man hurtigt kan skifte job ved at supplere sin grad med nye halvårsblokke. Dels at samfundet årligt tilføres 28 mia. kr. ekstra ved at nedsætte den tertiære afslutningsalder fra 29 år til 22 år ifølge arbejdsmarkedskommissionens nye rapport.

Desværre er situationen modsat inden for EU, som stadig fastholder sit Humboldtske linjeopdelte dannelsessystem skabt i Preussen for 200 år siden for at udskille eliten til centraladministrationen.

Humboldt-universitetets elendighed kan bl.a. ses i seneste udgave af Magisterbladet. Her angives, at produktionen af de tertiære kerneuddannelser, dvs. lærere, pædagoger, sygeplejersker og socialrådgivere, er så lav, at der vil mangle 20.000 personer om 5 år, altså 2.000 pr. kommune.

Endvidere berettes, at af undervisningen på danske Humboldt-universiteter ofte varetages af timelærere, dvs. personale uden forskeruddannelse, som tilbydes de jammerlige arbejdsvilkår, der følger af daglejerstatus. Desværre forties, hvor stor en del af de fastansatte, der også mangler en forskeruddannelse, samt hvor mange professorer, der ikke har skrevet disputats.

Ej heller nævnes, at grunden til den lave produktion af kerneuddannelser er, at de danske Humboldt-universiteter nægter at lade sig globalisere ved at fastholde treårige bacheloruddannelser, ved at påtvinge de studerende en masteruddannelse, som oven i købet er universitetsrettet i stedet for erhvervsrettet, og ved at nægte adgang til de professionsrettede tertiære uddannelser. Samt ved at fastholde en ufleksibel linjeopdeling i stedet for den internationale norm, blokopdeling.

OECD dumpede de danske Humboldt-universiteter i sin undersøgelse fra 2004. Tiden har siden vist, at disse ikke selv formår at hæve sig over bestågrænsen. Derfor er tiden kommet til at samle alle tertiære uddannelser på universiteterne. Og til at give alle undervisere en aktionsforskeruddannelse, så de kan udvikle deres professioner på videnskabeligt grundlag. Samt til at nedsætte så en OECD-ledet skolingskommission, der kan globalisere vort Humboldtske skolingssystem fra top til bund ved at erstatte et preussisk linjeopdelt dannelsessystem med et internationalt blokopdelt oplysningssystem.

Kære rektor, hvad er det egentlig I fejrer hvert år i september på Humboldt-universitetet i Århus?

Blokopdelt tertiær uddannelse nu

Debatforslag JP 15.9.2009

Tertiære uddannelser foregår naturligvis på blokopdelte universiteter, som tilbyder toårige diplomuddannelser og fireårige bacheloruddannelser. Og undervisningen varetages naturligvis af forskeruddannet personale. Dette medfører rigelig tilgang af højtuddannet arbejdskraft, som desuden er fleksibel, da man hurtigt kan skifte job ved at supplere sin grad med nye halvårsblokke. Og dette medfører endvidere, at de tertiære uddannelser er så rigeligt finansieret med deres del af de 28 mia. kr. som samfundet sparer ved at nedsætte den tertiære afslutningsalder fra 29 år til 22 år ifølge arbejdsmarkedskommissionens nye rapport.

Sådan er situationen på de blokopdelte oplysningsuniversiteter uden for EU. Men desværre modsat inden for EU, som stadig holder fast i sit Humboldtske linjeopdelte dannelsessystem skabt i Preussen for 200 år siden for at udskille eliten til centraladministrationen og bekæmpe demokratiets udbredelse fra Frankrig.

Humboldt-universitetets elendighed beskrives f.eks. tydeligt i Magisterbladet 4/09. På side 5 angives, at produktionen af de tertiære kerneuddannelser, dvs. lærere, pædagoger, sygeplejersker og socialrådgivere, er så lav, at der vil mangle 20.000 personer om 5 år, hvilket svarer til 2.000 ubesatte stillinger pr. kommune. Et grotesk tal.

På side 4 berettes, at af undervisningen på danske Humboldt-universiteter ofte varetages af timelærere, dvs. personale uden forskeruddannelse, som tilbydes de jammerlige arbejdsvilkår, der følger af daglejerstatus.

Desværre forties, hvor stor en del af de fastansatte, der også mangler en forskeruddannelse, samt hvor mange professorer, der ikke har skrevet disputats.

Ej heller nævnes, at grunden til den lave produktion af kerneuddannelser er, at de danske Humboldt-universiteter nægter at lade sig globalisere ved at fastholde treårige bacheloruddannelser, ved at påtvinge de studerende en masteruddannelse, som oven i købet er universitetsrettet i stedet for erhvervsrettet, og ved at nægte adgang til de professionsrettede tertiære uddannelser. Samt ved at fastholde en ufleksibel linjeolding i stedet for den internationale norm, blokopdeling.

OECD dumpede de danske Humboldt-universiteter i sin undersøgelse fra 2004. Tiden har siden vist, at disse ikke selv formår at hæve sig over bestågrænsen. Derfor er tiden kommet til at samle alle tertiære uddannelser på universiteterne. Og til at give alle undervisere en aktionsforskeruddannelse, så de kan udvikle deres professioner på videnskabeligt grundlag. Samt til at nedsætte så en OECD-ledet skolingskommission, der kan globalisere vort Humboldtske skolingssystem fra top til bund ved at erstatte et preussisk linjeopdelt dannelsessystem med et internationalt blokopdelt oplysningssystem.

Skolefallit eller forbundsstat

Debatforslag JP 29.9.2009

Danske politikere har en drøm: Inden 2015 skal 95% af en årgang skal have en ungdomsuddannelse. Men efterhånden erkender alle, at drømmen er urealistisk. Og dog er løsningen såre enkel: Erstat EU's linjeopdelte dannelsesskoler med den internationale standard sat af Nordamerikas blokopdelte oplysningsskoler.

En uge på en Nordamerikansk skole vil hurtigt vise de mange fundamentale fejl ved det danske skolingssystem. Vi tvinger de unge til at blive i deres barneskole efter 6. klasse; de tilbyder automatisk skoleskift. Vi bruger mundtlige karakterer baseret på et subjektivt lærerskøn, og som derfor skjuler elevernes uoplysthed; de bruger skriftlige karakterer baseret på præstationer, og som derfor giver en objektiv beskrivelse af elevernes oplysthed. Vi tvinger elever til at forblive i samme klasse i årevis på en linjeopdelt skole; de tilbyder den enkelte elev selv at sammensætte sit skema, som så gentages dagligt i et halvt år på en blokopdelt skole. Vi tvinger de unge til at vente mange år, før de kan gå til eksamen; de tilbyder de unge jævnlige prøver undervejs i de forskellige halvårsforløb. Vi nægter at lade elever tage en eksamen om; de tillader, at alle prøver kan tages om. Vi nægter at lade de unge komme ind på universitetet, med mindre deres karakterer er tilpas høje; de tillader alle at tage universitetsblokke det sidste år på deres ungdomsskole. Vi uddanner vores lærer uden for universitetet; de uddanner deres indenfor. Vi bruger dannelse til at udskille eliten og holde folket uoplyst; de bruger oplysning til at oplyse så mange som muligt så meget som muligt.

EU holder stadig fast i sine dannelsesskoler skabt af enevælden i Preussen for 200 år siden for at vække nationalfølelsen i folket, så det kunne bekæmpe det franske demokrati. Dannelsesskolens opgave var et udskille eliten til en stærk centraladministration, som kunne organisere forsvaret mod naboerne.

Siden er EU's lande blevet demokratiske og har dannet union. Men desværre fastholdes de stærke centraladministrationer, der til gengæld fastholder dannelsesskolerne, som forsyner dem med folkets elite. Med det resultat, at der er voksende mangel på uddannet arbejdskraft inden for næsten alle andre områder: ingeniører, lærere, læger, sygeplejere, osv.

At kun eliten får en reel ungdomsuddannelse sikres ved brug af mundtlige karakterer, som forvandler skolen til en snakkeskole, hvor bestågrænsen i skriftlig matematik må sænkes fra det internationale niveau på 65% korrekt besvarelse til 40% i gymnasiet og til 20% i folkeskolen

Kun ét EU-land har svækket sin centraladministration, den tyske forbundsrepublik. Netop fordi en forbundsstat er en effektiv måde at svække en forvokset centraladministration. Danmark har tidligere været en forbundsstat, indtil kongen ved et statskup i 1660 indførte enevælden med tilhørende centraladministration efter holstensk mønster. Denne holstenske centraladministration har stadig magten i Danmark. Centraladministrationens magt kan imidlertid svækkes ved igen at opdele landet i det, det var før statskuppet, en forbundsstat mellem Vest-Danmark og Øst-Danmark

Herefter vil Vest-Danmark kunne anmode OECD om at udarbejde en plan for, hvordan forbundsstaten Danmark kan globalisere sit skolesystem ved at erstatte sit linjeopdelte tyske dannelsessystem for eliten med et internationalt blokopdelt oplysningssystem for alle.

Blokopdelte elever snyder ikke

Debatforslag JP 11.11.2009

Hver anden gymnasieelev snyder (JP 2/11). Det er konsekvensen af et linjeopdelt skolesystem. Og ved at bruge mundtlige karakterer byggende på lærerens skøn, hvor resten af verden baserer karakterer på skriftlige præstationer.

Linjeopdelte ungdomsuddannelser tvinger eleverne til at forblive sammen i seks halvår, uanset om de kan følge med eller ikke. Dette medfører så stort et frafald, at skolen ikke kan leve op til den internationale standard, hvor 95% af en årgang gennemfører 12 års skolegang. Og mundtlige karakterer medfører massivt snyd; i form af afskrift, og ved at narre lærerne lige før karaktergivning.

Den internationale skolestandard er blokopdelte skoler. Her sammensætter eleven selv halvårlige fagblokke til et skema. Dette gentages dagligt med jævnlige prøver undervejs, som tages om, indtil man kan besvare mindst 70% korrekt. Her forlader elever ikke skolen, men blokken.

I linjeopdelte skoler må eleven vente seks halvår på en eksamen, som ikke kan tages om. Og hvor læringen er så lav, at bestågrænsen er sænket til 33% i skriftlig matematik.

Snyd forebygges ikke ved mere kontrol, men ved at globalisere gymnasiet.

Specialundervisning forsvinder med blokopdeling

Debatforslag JP 7.1.2010

Antallet af elever, som fjernes fra klasser til specialundervisning, stiger og stiger, hvilket betyder øgede omkostninger og skolelukninger. Og dog er løsningen så simpel: Uden klasser, kan man ikke tage elever ud!

Og netop sådan er skolen i resten af verden, på nær EU. For resten af verden har blokopdelte skoler, hvor EU stadig holder fast i preussisk linjeopdeling.

På den blokopdelte skole består skemaet af fagblokke sammensat af eleven efter eget valg. Skemaet gentages dagligt i et halvt år, hvorefter et nyt skema vælges. Undervejs er prøver, som tages om, indtil præstation er over 70%. Fagblokke tilbydes med både teoretisk og praktisk udgangspunkt, der begge fører til samme slutmål. Sidste år kan læses blokke fra det næste skoleniveau.

Den linjeopdelte skole bygger på formynderi. Skolen ved bedst, hvad eleverne har godt af. De opdeles derfor i klasser, som tvinges til at være sammen i ti år. Dette udvikler et voldsomt gruppepres, hvor alle afvigere moppes, både de hurtige og de langsomme, som derfor må fjernes fra klassen og tilbydes kostbar specialundervisning. Endvidere tvinges eleverne til at vente mange år på eksamen, hvor de kun får én chance, og karakteren hænger på dem resten af livet, hvilket fører til udbredt eksamensangst.

Den blokopdelte skole bygger på oplysning, hvor så mange som muligt skal oplyses så meget som muligt. Den linjeopdelte skole bygger på dannelse, hvor kun de bedste går videre til gymnasiet, hvor igen kun de bedste går videre til det linjeopdelte universitet.

Den blokopdelte skole stammer fra Oplysningstiden, som indså, at oplyste mennesker kan erstatte formynderi med demokrati, der blev indført i USA og Frankrig. Det brød den preussiske enevælde sig ikke om og opfandt som modtræk dannelse for at sikre, at folket holdes uoplyst, og at eliten udskilles til embeder i centraladministrationen.

Dannelsesskolens anti-oplysning er lykkedes så godt, at Danmark har måttet sænke bestågrænsen til 33% i gymnasiet og til 17% i folkeskolen i skriftlig matematik

Også myndighederne er uoplyste, hvis de tror, at specialundervisning er et naturfænomen, som ikke kan være anderledes. De burde oplyse sig på Mellemkolen.dk, som angiver, hvordan linjeopdeling kan erstattes af blokopdeling.

Skolen svigter ikke kun tosprogede

Debatforslag JP 11.1.2010

Folkeskolen svigter tosprogede elever (JP 9.1.). Faktisk svigter folkeskolen stort set alle elever, som ikke kommer fra et akademisk hjem. Det er dokumenteret gang på gang. Og det fremstår klarest ved

bestågrænsen i skriftlig matematik, der er sænket fra den internationale norm på 70% korrekt besvarelse til 20% i den danske folkeskole.

Den manglende læring skjules imidlertid af mundtlige karakterer, som Danmark som eneste land i verden stadig bruger. Udlandet spørger altid: en lærer, der giver både undervisningen og karakteren for denne, må da være inhabil? Spørger gymnasieelever om, hvordan mundtlige karakterer gives, er svaret klart: Man behøver ikke at læse lektier, man skal bare snakke med om det generelle, så får man middelmådig karakter. Og høje karakterer gives ikke, selv om man kan sine lektier.

Så både folkeskolen og gymnasiet er snakkeskoler, hvilket naturligvis går ud over både skriftlige færdigheder og tosprogede.

Den lave læring skyldes, at den danske skole bygger på linjeopdelt dannelse efter preussisk forbillede. Uden for EU bygger skolen i stedet på blokopdelt oplysning efter nordamerikansk forbillede.

På den linjeopdelte skole tvinges elever til at følge samme klasse i ti år, hvilket skaber udbredt gruppepres, mobning og frafald til specialundervisning. Samtidig skal eleverne vente mange år på en eksamen, hvor de kun har en chance, og hvis karakterer hænger på dem resten af livet.

På den blokopdelte skole vælger eleven selv sine fagblokke, der gentages dagligt i et halvt år. Undervejs er skriftlige prøver, som alle kan tages om, indtil præstationen har nået 70%.

Skal alle have en chance i folkeskolen, skal denne følge international norm: Den skal bygge på blokopdelt oplysning, erstatte mundtlige karakterer med skriftlige, samt slutte ved 7. klasse og efterfølges af en fireårig mellemskole for alle, ligeledes blokopdelt med skriftlige prøver og karakterer.

Det nytter næppe at overlade et 360 graders eftersyn af folkeskolen til danske skoleeksperter. I stedet burde nedsættes en OECD-ledet skolingskommission, som hurtigt vil kunne stille diagnosen for det syge danske dannelsessystem: Linjeopdelt dannelse bør erstattes med blokopdelt oplysning, ikke kun i folkeskolen, men hele vejen op, dvs. også på gymnasier og universiteter bør tysk linjeopdeling erstattes af international blokopdeling.

Styrk efterløn, dagpenge og offentlige udgifter

Debatforslag JP 10.3.2010

Formændene for regeringens tre kommissioner 'den nødvendige plan' for at redde dansk økonomi: Stram op på efterløn, dagpenge og offentlige udgifter, ellers forsvinder velfærden.

Desværre glemte man at invitere formanden for den fjerde kommission, som politikerne endnu ikke har nedsat, en OECD-skolingskommission med det formål at globalisere den danske skoling, så vi kan komme op i førerfeltet i den nye vidensøkonomi.

OECD's svar vil være præcis modsat: Styrk efterlønnen, dagpenge og offentlige udgifter ved at erstatte jeres tyske linjeopdelte dannelsessystem med den internationale norm, det nordamerikanske blokopdelte oplysningssystem. Linjeopdelte dannelse medfører, at kun 13% af en årgang får en universitetseksamen, og som 29-årig. Blokopdelt oplysning sikrer, at 50% får en sådan som 22-årig. I får 4 gange så mange universitetsuddannede, som alle vil arbejde 7 år mere. Merindkomsten herfra vil mere end rigeligt sikre både velfærd og skattenedsættelser.

Denne alternative velfærdsplan bakkes op af Arbejdsmarkedskommission, som på side 16 skriver: "Hvis de unge i gennemsnit bliver færdige et halvt år før, vil det varigt styrke de offentlige finanser med omkring to mia. kr. årligt". Her er tale om 14 halvår, dvs. om en årlig merindtægt til staten på 28 mia. kr. Altså langt mere end sølle 24 mia. Som skal skaffes over tre år for at leve op til EU's krav om nedsat statsunderskud.

Linjeopdelt dannelse tvinger de unge til at vælge mellem fastlagte linjer og følge disse til enden eller starte forfra på en anden linje. Ved blokopdelt oplysning kan de unge selv sammensætte deres personlige skema, der gentages dagligt i et halvt år, hvor der så skiftes til et nyt skema. Der er ingen eksamen, men skriftlige prøver undervejs, som tages om, indtil man svarer 70% korrekt. Modsat her, hvor man ofte må vente tre år, før man kan gå til en eksamen, som ikke kan tages om.

Oplysningstiden i 1700-tallet førte til to demokratier, et i USA og et i Frankrig. USA har stadig sin første republik med en tilhørende oplysningsskole, som sikrer, at så mange som muligt oplyses så meget som muligt. Med det resultat, at 95% af en årgang har universitetsadgang som 18-årig, og 50% en universitetsgrad som 22-årig.

Frankrig har nu sin femte republik, gentagne gange væltet af tyskerne. For at hindre oplysning og demokrati i at sprede sig fra Frankrig skabte Preussen for 200 år siden den linjeopdelte dannelsesskole, som skal vække nationalismen i folket, så det kan bekæmpe den franske republik. Samtidig skal folket holdes uoplyst, så det ikke selv kræver demokrati, og så dets elite kan udskilles til centraladministrationens embeder.

Navnet alene viser, at den danske centraladministration stadig fastholder det elitære preussiske dannelsessystem. Og stadig får kun den bedste halvdel adgang til vore linjeopdelte dannelsesgymsier, hvoraf kun den bedste halvdel kommer på det linjeopdelte dannelsesuniversitet, hvoraf kun den bedste halvdel består, hvoraf kun den bedste halvdel får embede, hvorimod resten må tilbringe livet som underbetalt timelærer eller ufaglært sælger.

Så dansk økonomi reddes nemt ved at bede en OECD-ledet skolingskommission anviser en globaliseringsplan, som kan erstatte linjeopdelt dannelse med blokopdelt oplysning.

Vidensfallit eller forbundsstat

Debatforslag JP 21.3.2010

Danmarks vidensnedtur er slut; vi kan ikke komme længere ned: For andet år i træk ligger vi på en sidsteplads i EU. Og dog er opskriften på en vidensoptur såre enkel: Erstat linjeopdelt dannelse med blokopdelt oplysning.

En uge på en Nordamerikansk skole vil hurtigt vise de mange fundamentale fejl ved det danske skolesystem. Vi har linjeopdelte skoler; de har blokopdelte. Vi tvinger elever til at forblive i samme klasse i årevis og afvente en sluteksamen, som ikke kan tages om; de tillader den enkelte at sammensætte sit eget halvårsskema, som gentages dagligt med hyppige test undervejs, der alle kan tages om, indtil man svarer 70% korrekt. Vi giver kun de høje karakterer adgang til vores linjeopdelte universitet; de kan tage universitetsblokke det sidste år på ungdomsskolen.

De bruger som resten af verden kun skriftlige karakterer. Vi bruger stadig mundtlige, hvilket forvandler de danske skoler til en snakkeskoler, hvor man får middelkarakterer uden at læse lektier, bare man kan sige sin mening. Med det resultat, at bestågrænsen i skriftlig matematik må halveres fra det internationale niveau på 70% korrekt besvarelse til 35% i gymnasiet og til 18% i folkeskolen

Vi holder nemlig stadig fast i den tyske dannelse skabt af enevælden i Preussen for 200 år siden for at stoppe udbredelsen af oplysning og demokrati fra Frankrig. I stedet skulle folkets nationalfølelse vækkes, og dets elite udskilles til en stærk centraladministration.

Den danske centraladministrations beskyttelse af dannelsesskolen giver mangel på arbejdskraft inden for næsten alle andre områder: ingeniører, lærere, læger, sygeplejere, osv.

Kun ét EU-land har fundet en effektiv metode til at svække en forvokset centraladministration, den tyske forbundsstat. Danmark har tidligere været en forbundsstat, indtil kongen ved et statskup i 1660 indførte enevælden med tilhørende centraladministration efter holstensk mønster. Denne holstenske centraladministration har stadig magten i Danmark. Centraladministrationens magt kan imidlertid svækkes ved igen at opdele landet i det, det var før statskuppet, en forbundsstat mellem Vest-Danmark og Øst-Danmark

Herefter kan Vest-Danmark anmode OECD om at udarbejde en plan for, hvordan skolesystemet globaliseres ved at erstatte et linjeopdelt tysk dannelsessystem for eliten med et internationalt blokopdelt oplysningssystem for alle.

Privatskoler forsvinder med blokopdelte skoler

Debatforslag JP 11.4.2010

Folkeskolen er under afvikling i København, hvor hver tredje elev foretrækker en privatskole. Helt naturligt, da læringsudbyttet i folkeskolen er i bunde. Skriftlig matematik har f.eks. måttet sænke den internationale bestågrænse på 70% korrekt besvarelse til 20% for at undgå et fagligt blodbad.

Løsningen ligger dog snublende nær. Skoleforvaltningen skal blot erstatte tysk linjeopdelt dannelse med den internationale norm, nordamerikansk blokopdelt oplysning.

På en blokopdelt skole er fagene opdelt i halvårsblokke. Hver elev sammensætter sit eget skema, som så gentages dagligt i et halvt år. Dette sikrer en effektiv indlæring, som forstærkes af, at der undervejs er prøver, som altid kan tages om, indtil eleven opnår mindst 70% korrekt besvarelse.

På en linjeopdelt skole forbliver eleverne i samme klasse i ni år, og får kun én afsluttende eksamen, som ikke kan tages om. I en sådan gruppe opstår et gruppepres, der viser sig som mobning af de, der afviger fra normen. Mobningen går især ud over fliderne og sinkerne, dvs. de som gerne vil læse lektier, og de som ikke kan følge med. Og som derfor fjernes fra klassen og overføres til støttegivende specialundervisning.

Resultatet er en massiv flugt fra klassen. Da den linjeopdelte folkeskole kun tilbyder én klasse, betyder flugt fra klassen samtidig en flugt fra folkeskolen over i private skoler.

På en blokopdelt skole findes ingen klasser at flygte fra. Og med halvårlige faghold kan elever ikke nå at opbygge en stærk modvilje, især da de allerede næste time befinder sig på et andet hold. Og efter det halve år kommer de automatisk over på et andet halvårshold. På samme skole, vel og mærke. På blokopdelte skoler er der derfor ingen efterspørgsel efter private skoler. Blokopdelte skoler er tilmed langt billigere i drift. Og vigtigst af alt, læringsudbyttet stiger fra 20% til 70%.

Dannelsesskolen blev skabt i Preussen for 200 år siden for at hindre oplysning og demokrati i at sprede sig fra Frankrig. Dannelsen skulle udskille folkets elite til centraladministrationen, og holde resten af folket uoplyst.

Dannelsens antioplysningsprojekt er lykkedes så godt, at danske skoleforvaltninger stadig er totalt uoplyst om, at der findes et alternativ til EU's eliteproducerende dannelsesskoler, nemlig globaliserede oplysningsskoler. Som nemt kan indfri de internationale mål, at 95% af en årgang skal have universitetsadgang som 18årig, og at 50% som 22årig skal have eksamen fra et blokopdelt oplysningsuniversitet. En eksamen, som hurtigt kan suppleres med nye blokke i tilfælde af arbejdsløshed eller mangel på arbejdskraft.

Kort sagt, erstattes linjeopdelt dannelse med blokopdelt oplysning vil folkets vidensniveau hæves og arbejdslivet forlænges. Og dermed vil alle bekymringer om fortsat velfærd pist forsvinde.

Det er enkelt at lade sig oplyse om det oplyste alternativ til den tyske dannelse, man skal blot tilbringe en uge på en nordamerikansk skole. Udover uoplysning medfører dannelse desværre også en ulyst til at lade sig oplyse. Hvis denne modstand mod oplysning griber en skoleforvaltning, ja så er det indlysende klart, at den danske statsskole snart må lukke og overlade oplysningsarbejdet til privatskoler.

Folkeskolens fem fatale fejl

Debatforslag JP 9.12.2010

En kort rejse til Nordamerika afslører hurtigt fem fatale fejl ved den danske folkeskole.

Første fatale fejl er manglende skoleskift efter sjette klasse. Her er det ikke mere børn, der går i skolen, men unge, som lider under hele tiden at måtte høre udsagn af typen ”børnene i folkeskolen gør dit eller dat”. Resten af verden lader da også unge skifte til en anden skole specielt for dem.

Anden fatale fejl er brug af mundtlige karakterer. Som eneste land i verden bruger Danmark stadig mundtlige karakterer. Resten af verden anvender stort set kun skriftlige karakterer, og hævder hårdnakket, at personer da er inhabile, hvis de både giver undervisningen og karakteren for denne. Med det resultat naturligvis at danske elever dumper i stort tal til skriftlige prøver. De fleste har vi derfor afskaffet, og i matematik har centraladministrationen måttet halvere den internationale bestågrænse på 70% korrekt besvarelse til 33% i gymnasiet, og 20% i folkeskolen. Dvs. mundtlige karakterer skjuler, at man kan bestå skolen uden at læse lektier.

Tredje fatale fejl er læreruddannelsen. Danske lærere modtager ikke en uddannelse, der lever op til internationalt niveau ved at foregå på et universitet og ved at være rettet mod enten børn eller unge, aldrig begge.

Fjerde fatale fejl er, at skolen er linjeopdelt i stedet for at være blokopdelt. Linjeopdeling tvinger elever til at blive i samme gruppe i ti år og følge samme standardskema. I sådanne grupper udvikles et voldsomt gruppepres, der fører til mobning af flidere og tabere, dvs. af de som gerne vil læse lektier, og af de der ikke kan følge med. De sidstnævnte fjernes så fra klassen og overføres til støttegivende specialundervisning, hvilket er så kostbart, at flere skoler trues af lukning. Den internationale standard er blokopdelte skoler.

Fagene er opdelt i halvårsblokke, hvor eleven selv sammensætter sit halvårsskema, der gentages hver dag, så alle fag læres lige grundigt.

Femte fatale fejl er, at skolen bygger på dannelse i stedet for oplysning. Den internationale skolestandard er sat af de nordamerikanske oplysningsskoler, som oplyser eleverne om deres omverden ved at opdele denne i halvårsblokke med jævnlige prøver undervejs. Alle prøver kan tages om, så eleverne kan nå op på en af de tre højeste karakterer. Det danske skolingssystem bygger derimod på dannelse, og brug af dette tyske begreb betyder to ting. For det første er der behov for en stæk centraladministration til at fastlægge dannelsen indhold. For det andet kan dannelsesgraden først fastlægges efter et længere skoleforløb ved en eksamen, som ikke kan tages om.

Folkeskolens fem fatale fejl fjernes ved at nedsætte en OECD-ledet skolingskommission til at nytænke det danske skolingssystem 360 grader, så det bliver internationalt kompatibelt Dvs. en primærskole for børn fra alder 5 til 13, efterfulgt af en 4årigt realgymnasium for alle, blokopdelt og med skriftlige prøver hvert halve år. Al tertiær skoling, herunder læreruddannelser, samles på universiteter, der tilbyder 2årige diplomgrader og 4årige bachelorgrader opbygget af koordinerede blokke, så man kan udbygge sin grad med nye blokke i tilfælde af arbejdsløshed, jobskifte eller arbejdskraftmangel.

Globaliser skolen og fred efterlønnen

Debatforslag JP 18.1.2010

Årligt mangler der 50 mia. kroner statskassen. Efterlønnen skal derfor afskaffes, så folk får flere år på arbejdsmarkedet. Det påstår både regeringen og diverse eksperter.

Som har ret i, at flere år giver mere til statskassen. Men som glemmer, at flere år også fås ved at nedsætte de universitetsuddannedes debutalder fra det de nuværende 29 år til det internationale niveau, 22 år.

Arbejdsmarkedskommissionen har påvist, at staten sparer 4 mia. per nedsat studieår. Syv studieår mindsker således underskuddet med 28 mia. kr. Faktisk med fire gange så meget, for kun 13% af en dansk årgang får en universitetsuddannelse, hvilket er en fjerdedel af international norm ifølge OECD' universitetsundersøgelse fra 2004.

En globalisering af det danske skolesystem vil derfor vende et årligt underskud til et årligt overskud af samme størrelse. Så glem alt om at afskaffe efterlønnen, det er peanuts i forhold til de mange mia., som fremkommer ved omstille det danske skolesystem til den internationale standard, hvor stort set alle får en toårig diplomgrad og hver anden en fireårig bachelorgrad.

Men hvordan omstilles den danske skole? Enkelt, ved at erstatte tysk linjeopdeling med nordamerikansk blokopdeling. Og ved at erstatte den tysk opdeling i folkeskole og gymnasium med efterfølgende universitet og diverse læreanstalter med den internationale norm, en primærskole for børn, en sekundærskole for unge og en tertiærskole for voksne.

Men denne omstilling kræver hjælp udefra. Hver gang vi selv forsøger, lapper vi bare videre på enevældens dannelsesskole, skabt i Preussen for 200 år siden med tre formål: Folket skal holdes uoplyst, ellers vil det forlange demokrati som i Frankrig. Folket skal vækkes med nationalfølelse, så det kan bekæmpe andre folk, især franskmænd og deres demokrati. Folkets elite skal udskilles og dannes, så den kan udgøre en ny vidensadel til erstatning for den gamle, som ikke kunne hindre demokratiet i at sprede sig fra Frankrig.

Den antioplysende dannelsesskole er så effektiv, at hverken politikere eller diverse professorer åbenbart ved, at uden for EU er republikkens blokopdelte oplysende skolesystem blevet international norm. Dette anser individet som et frit menneske med egne talenter, som skolen så skal afdække og udvikle ved at lade den enkelte sammensætte sit eget daglige halvårsskema af fagblokke, hvoraf de golde kan fravælges og de frugtbare forfølges. Og hvor ekstra blokke giver de nye kompetencer, som muliggør jobskifte ved arbejdsløshed.

Så fred efterlønnen og nedsæt en OECD-ledet skolingskommission til at nytænke det danske skolingssystem, så det bliver internationalt kompatibelt.

Sæt fem folkeskoler fri

Debatforslag Politiken 25.11.2011

'Har folkeskolen en fremtid?' spurgte dagbladet Politiken på et velbesøgt gå-hjem møde den 22.11. På første række sad svaret. Her var fire pladser reserveret til eleverne, som alle var piger. Og som dermed indirekte modsagde panelets enslydende ja med et rungende nej.

For selvfølgelig er der ingen fremtid for en skole, som praktiserer en kønsdiskrimination, der balancerer på grænsen af både nationale love og internationale konventioner. Som frasortere drenge så voldsomt, at der er dobbelt så mange piger som drenge i det almene gymnasium. Som gør drenge til ufaglærte eller faglærte udkantsdanskere, medens pigerne sendes ind til landets metropoler for at blive akademikere. Og som fratager de tosprogede drenge enhver chance, da halvdelen af disse hverken kan læse eller regne efter folkeskolen afslutning.

Ordstyreren stillede panelet fem spørgsmål, bl.a. "Sæt skolerne fri?" Ministeren mente, at dette var op til kommunerne, hvortil kommunernes repræsentant kunne svare, at intet område er så lovbelagt som netop folkeskolen. Men netop frisatte skoler er svaret på, hvordan folkeskolen ændres fra en pigeskole til en skole for begge køn.

Sæt blot fem folkeskoler fri. De vil straks globalisere folkeskolen ved at erstatte enevældens udelte folkeskole med den internationale standard, den todelte folkeskole, en for børn og en for unge, som den er udviklet i Nordamerikas 60 republikker, 50 i USA og 10 i Canada.

Enevældens folkeskole blev skabt i Preussen for 200 år siden for at hindre oplysning og demokrati i at sprede sig fra Frankrig. Befolkningen skulle holdes uoplyst, ellers vil den forlange demokrati. I stedet skal dens nationalfølelse vækkes, så den ser sig som et folk, som kan bekæmpe andre folk. Og dens elite skal udsorteres til embeder i centraladministrationen, og dannes, så den kan udgøre en ny videns-adel til erstatning af den gamle blod-adel, som ikke magtede at stoppe demokratiets udbredelse.

Den linjeopdelte dannelsesskole findes stadig overalt i EU. Den bygger på klassetvang, hvor drenge påtvinges fællesskab med piger, som mentalt er to år ældre, til stor skade for begge.

Republikkens blokopdelte skole hilser den unge velkommen med respekt: 'Du har et talent, som det er skolens opgave at afdække og udvikle med daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke. Er du god, får du flere blokke. Ellers får du tak, fordi du gav faget en chance.'

Så ja, sæt skolerne fri, så de kan erstatte klassen med klasser, hvor fællesskabet bygger på faglig interesse, og ikke på en biologisk alder.

Republikkens skoleform giver problemløs inklusion

Debatforslag JP 16.1.2012

Halvdelen af kommunens skatteindtægt går til skoleområdet. Som alligevel ikke kan overholde sine budgetter. For flere og flere elever kan ikke følge med, og må derfor fjernes fra klassen og overføres til kostbar specialundervisning. For at spare erstatter mange kommuner specialundervisning med inklusion, hvor problemelever skal beholdes i klassen.

Det er også en god ide, hvis kommunen samtidig indfører en todelt folkeskole, én for børn og én for unge. Denne skoleform findes i de nordamerikanske republikker, og en dansk version findes på Mellemaskolen.net.

Børneskolen har guidet omverdensoplysning som motto. I klasse 0-3 møder barnet omverdenen via guider, lærere, som har alle fag. Der skiftes guide hvert år. I klasse 4 opdeles omverdenen i to områder: sprog&samfund og matematik&natur. I klasse 5-6 findes to matematikspor, normal A og dybde B; samt en kvartalsopdeling, så der kan skiftes fra dybde til normal 3 gange årligt. De månedlige skriftlige prøver kan alle tages om.

Skolen for unge har talentafrøvning og -udvikling som motto. Skolen møder alle unge med anerkendelse: 'Du har et talent, som det er skolens opgave sammen med sig at afdække og udvikle gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke. Hvis du har succes, belønnes du med et 'flot arbejde' samt flere blokke inden for samme fag. Hvis ikke, belønnes du med 'flot forsøg' samt tilbud om at prøve kræfter med andre praktiske eller teoretiske halvårsblokke. De unge stortrives, da daglige lektier giver god læring. Og uden faste klasser, ingen specialundervisning, hvor man fjernes fra klassen. Ligeledes forsvinder mobning, da der ikke er tid til at opbygge et gruppepres i halvårslige blokke.

I de første klasser har læreren alle fire omverdens-fag, som senere dækkes af først to og siden fire lærere. I skolen for unge underviser lærerne kun i de to fag, der indgik som hovedfag i deres bachelorgrad.

I begge skoleformer har lærerne egne lokaler, hvor de underviser samme årgang i barneskolen og samme fagblokke i skolen for unge. Så også lærerne stortrives på republikkens skoleformer, som uden specialundervisning koster en brøkdel af en linjeopdelt skole.

Så hvorfor sige nej tak til daglige lektier, og til dobbelt læring til halv pris?

Modoplysning på Aarhus Universitet

Debatforslag JP 28.2.2012

Ros til Aarhus Universitet for at afholde en festival for det 17. århundredes Oplysningstid, som gav os både industri og demokrati. Og som dermed er grundlaget for nutidens velfærdssamfund.

Festivalen omfatter også modoplysningen med hovedvægt på den engelske filosof Burke. Men desværre uden at nævne den tyske modoplysning, som stadig holder Europa fanget i enevældens dannelsessystem, som nu truer Europa med finansiell nedsmeltning.

Oplysningstiden viste, at erstattes tro med viden, kan formynderi erstattes med demokrati. To blev grundlagt, et i Nordamerika, som stadig har deres første republik, og et i Frankrig, som nu har deres femte, gentagne gange søgt væltet af de tyske naboer.

Første forsøg mislykkedes, og for at få Napoleon ud af Berlin måtte den tyske enevælde bruge Hegels modoplysning som grundlag for Humboldts dannelsesskole, som havde tre formål: Befolkningen skal holdes uoplyst, så den ikke forlanger demokrati. I stedet skal romantik indpode nationalfølelse, så befolkningen ser sig som et folk, der kan bekæmpe andre folk. Endelig skal eliten frasorteres og dannes til en ny vidensadel til embeder i statens institutioner og centraladministration.

Modoplysningens embedsuddannelsessystem bredte sig til resten af Europa: Syv års almen skolepligt med læsning, skrivning, regning, religion og historie. Og videregående uddannelse til embede i det private eller offentlige. Og naturligvis linjeopdelt, så man hurtigst muligt kan søge embedet.

I skærende kontrast til de nordamerikanske republikker, hvis blokopdelte skolesystem afdækker og udvikler de unges individuelle talenter med daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke, først i high school og senere på college, som fører til toårige praktiske diplomater og fireårige teoretiske bachelorgrader, og som hurtigt kan udbygges med yderligere blokke i tilfælde af jobskifte.

Forskel på blokopdelte og linjeopdelte skoler er den enkeltes talent. I de første udvikler talentet sig gennem klasse- og skemafrihed, i den anden visner talentet gennem klasse- og skematvang.

Så Europas redning er at omstille enevældens linjeopdelte modoplysning til republikkens blokopdelte oplysning, også på universitetsniveau. Et faktum, Aarhus Universitet naturligvis ønsker at holde befolkningen uoplyst om. Medmindre dannelsen er så effektiv, at selv Aarhus Universitet er uoplyst om den linjeopdelte dannelses modoplysende formål?

Uddannelse og forskning er problemet, ikke løsningen

Debatforslag Politiken 28.2.2012

Uddannelse og forskning skal redde Europa, hævder politikere over alt i Europa. Det paradoksale er blot, at det netop er uddannelse og forskning, som forhindrer udvikling af et Europa, som krampagtigt fastholder et embedsuddannelsessystem skabt af den preussiske enevælde for at hindre demokrati i at sprede sig fra Frankrig.

Oplysningstiden viste, at erstattes tro med viden, kan formynderi erstattes med demokrati. To blev grundlagt, et i Nordamerika, som stadig har deres første republik, og et i Frankrig, som nu har deres femte, gentagne gange søgt væltet af de tyske naboer.

Første forsøg mislykkedes, og for at få Napoleon ud af Berlin måtte den tyske enevælde efterligne den franske succes med at mobilisere befolkningen. Derfor skabtes den Humboldtske dannelsesskole med tre formål: Befolkningen holdes uoplyst, så den ikke forlanger demokrati. I stedet skal romantik indpode nationalfølelse, så befolkningen ser sig som et folk, der kan bekæmpe andre folk. Endelig skal eliten frasorteres og dannes til en ny vidensadel til embeder i den institutionstunge stats centraladministration.

Humboldts embedsuddannelsessystem bredte sig til resten af Europa: Syv års almen skolepligt med læsning, skrivning, regning, religion og historie. Og videregående uddannelse til embede i det private eller offentlige. Og naturligvis linjeopdelt, så man hurtigst muligt kan søge embedet.

I skærende kontrast til de institutionslette nordamerikanske republikker, hvis blokopdelte skolesystem afdækker og udvikler de unges individuelle talenter med daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke, først i high school og senere på college, som fører til toårige praktiske diplomer og fireårige teoretiske bachelorgrader, og som hurtigt kan udbygges med yderligere blokke i tilfælde af jobskifte.

Forskel på blokopdelte og linjeopdelte skoler er den enkeltes talent, i de første udvikler talentet sig gennem klasse- og skemafrihed, i den anden visner talentet gennem klasse- og skematvang

Og det er netop udvikling af den enkeltes talent, som skal redde Europa. Derfor er løsningen ikke flere kvindelige jurister, men flere drenge som 22årige ingeniører. Drenge elsker at regne og at pille ting fra hinanden for at skabe en smartere version. Men drenge vantrives ved påtvunget samvær med piger, som mentalt er to år ældre.

Derfor bør de to ungdomsuddannelser fra klasse 7-10 og 1-3 g samles til én fireårig blokopdelt talentudviklingsskole, som fører direkte videre til to- og fireårige blokopdelte colleges.

Republikkens skolemodel forhindrer skolelukning

Debatforslag JP 12.6.2012

En daglig ekstra-mor for børn, samt daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke for unge. Så enkel er opskriften på en fremtidssikret folkeskole, som er opdelt i to, en lokal lilleskole for børn og en central storskole for unge. Skabt i verdens ældste republik, den Nordamerikanske. Og anbefalet som forbillede, fordi mange lærer meget, i modsætning til EU's linjeopdelte skoler, hvor mange lærer for lidt. Derfor bør danske kommuner sende en gruppe til Ontario for at studere den moderne skole. Samt interessere sig for det forslag til en dansk folkeskole efter Canadisk model, som allerede findes på Mellemskolen.net.

Børneskolens motto er guidet omverdensoplysning. I klasse 0-3 via guider, lærere, som har alle fag. Der skiftes guide hvert år. Dvs. hvert år får børnene en ny ekstra- mor (eller far), som fokuserer fuldt og helt på sin årlige børneflokk. I klasse 4 opdeles omverdenen i to områder: sprog&samfund og matematik&natur. I klasse 5-6 findes to matematikspor, normal A og dybde B; samt en kvartalsopdeling, så der kan skiftes fra dybde til normal 3 gange årligt.

Skolen for unge har talentafprøvning og talentudvikling som motto. Skolen møder den unge med anerkendelse: ”Du har et talent, som det er skolens opgave sammen med dig at afdække og udvikle. Der sker gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke. Hvis du har succes, belønnes du med et ’flot arbejde’ samt flere blokke inden for samme fag. Hvis ikke, belønnes du med ’flot forsøg’ samt tilbud om at prøve kræfter med andre praktiske eller teoretiske halvårsblokke.”

Børnene nyder de trygge rammer, som ekstra-morens udelte opmærksomhed giver. De unge mærker deres talent vokse, da daglige lektier giver god læring. Og uden faste klasser, ingen special-undervisning, hvor man fjernes fra klassen. Ligeledes forsvinder mobning, da der ikke er tid til at opbygge et gruppepres i halvårslige blokke.

I de første klasser har læreren alle fire omverdens-fag, som senere dækkes af først to og siden fire lærere. I skolen for unge underviser lærerne kun i sit hovedfag. I begge skoleformer har lærerne egne lokaler, hvor de underviser samme årgang i barneskolen, og samme fagblokke i skolen for unge. Så også lærerne stortrives på den blokopdelte skole, som uden specialundervisning kun koster en brøkdel af den linjeopdelte skole.

Og fremtidens vidensøkonomi skal bygges på den enkeltes talent. Derfor er løsningen ikke flere kvindelige jurister, men flere drenge som 22årige ingeniører. Drenge elsker at regne og at pille ting fra hinanden for at skabe en smartere version. Men drenge vantrives ved påtvunget samvær med piger, som mentalt er to år ældre.

Et skolebesøg i Canada vil skabe en mønsterkommune for hele EU ved allerede nu at kunne fremvise fremtidens trygge og talentafdækkende todelte folkeskole. Ambitionen bør være, at hver anden dreng bliver ingeniør, som med smart genopfindelse kan skabe nye lokale arbejdspladser.

Der er øjeblikkelig belønning til kommuner, som indfører en todelte folkeskole med ekstra-mor samt talentudvikling i daglige, selvvalgte halvårsblokke: Store økonomiske besparelser, samt en massiv tilflytning til af familier, som ønsker at give deres drenge en ærlig chance i skolen.

Ingen adgangskrav til blokopdelte ungdomsuddannelser

Debatforslag Politiken 29.10.2013

Skævvridningen af ungdomsuddannelserne er ekstrem: over 70% vil i gymnasiet, og kun 20% vil have en erhvervsuddannelse, hvor halvdelen i øvrigt falder fra. Sat på spidsen: 7 ud af 10 vil have et embede, og kun 1 vil have et erhverv. Embedsydelser kan ikke eksporteres, så skævvridningen er for voldsom for et land, der vil være en konkurrencestat for at bevare velfærden. Derfor forlanger politikerne nu karakterkrav i dansk og matematik for at komme på gymnasiet og erhvervsuddannelserne. Men skal kravet være 02 eller 7, det er man uenige om.

Undskyld, se venligst på omsætningstabellen for matematik efter niende klasse. Karakteren 02 opnås hvis man har regnet 16% af opgaverne rigtigt, og 7 hvis man har regnet 48% rigtigt. Den internationale bestågrænse er på 70%, hvilket i Danmark giver karakteren 10. Så man kommer ikke langt i hverken den ene eller anden ungdomsuddannelse, hvis man knapt kan regne hver anden opgave rigtigt. Så kære politikere: Enten må I forlange karakteren 7 for at blive lukket ud af folkeskolen. Eller også må I tage en tur til mirakelskolen i den Nordamerikanske republik Ontario.

Det har vi da været, siger I. Nej, ikke før I har siddet i samme klasse to dage i træk. Allerede i første frikvarter kommer chokket, klassen findes ikke, for alle forlader rummet og går forskellige steder hen. Kun læreren bliver siddende og modtager nye halvårshold resten af dagen. Og næste dag kommer de samme klasser igen.

Så glem alt om adgangskrav. Stop det forcerede erhvervsvalg efter 8. klasse og afskaf tvangsklasser og tvangsskemaer, hvor alle unge skal lære det samme på samme tid, og hvor drenge tvinges til at gå sammen med piger, som mentalt er to år ældre til stor skade for begge. Giv os i stedet republikkens skoleform, som bruger skolen til at afdække og udvikle den unges personlige talent. I stedet for et karakterkrav bydes den unge velkommen til highskolen med en anerkendelse: 'Du har et talent, og det er skolens opgave at afdække og udvikle dit personlige talent gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af teoretisk eller praktisk art. Har du succes siger vi 'flot job' og finder mere af det samme til dig. Hvis ikke siger vi 'flot forsøg' og hjælper dig med at finde noget andet at prøve kræfter med. Og du bestemmer selv, hvornår du tager de få obligatoriske fagblokke.'

Individuel talentpleje bringer automatisk karakteren i top.

Ro i tvangsklassen

Debatforslag Politiken 7.4.2014

'Ro i tvangsklassen' skrev Politiken i lederen den 3. april, og opfordrede forældrene til at tage sig sammen: Hvis jeres børn ikke accepterer at være en del af fællesskabet, bliver der aldrig ro i tvangsklassen.

Avisen undlod dog ordet 'tvang', for så er det lettere at give forældrene hovedansvar for, at 'antallet af stressede lærere stiger med foruroligende hast. Det samme gør sygefraværet'. Samt for 'det høje støjniveau, som elever og lærere atter nævner i forbindelse med den seneste Pisa-undersøgelse'.

Måske er avisen uvidende om, at tvangsklasser for unge mennesker er ukendte uden for det kontinentale Europa? Selv Kina er ved at opgive de tvangsklasser, hvis skematvang er gift for udvikling af den unges individuelle talent.

Og er det da underligt, at teenagere reagerer på at blive opdelt efter biologisk alder, og påtvunget et flerårigt samvær baseret på alder i stedet for på interesse eller nysgerrighed?

Naturligvis udviser teenagere modstand mod tvangsarbejde i statens tvangsklasser. Det kan forældrene ikke ændre, men avisen kan. For det er avisens pligt til at oplyse om alternativer, både lokalt og globalt. Så måske kunne en journalist invitere en politiker med på et todages ophold i et klasseværelse i mirakelskolen i Ontario i Canada?

Intet nyt i første time: en lærer underviser en klasse. Men i frikvarteret kommer chokket: Læreren bliver siddende, og klassen spredes for alle vinde til vidt forskellige lokaler! Gisp, en skole uden tvangsklasse til de unge? Og med en lærer, som hverken er stresset eller sygemeldt, men tværtimod glad for sit eget klasseværelse og for at undervise i sit hovedfag fra universitetet. Og som nægter at tro på, at unge hos os påtvinges tvangsklasser med lærere, som ikke nødvendigvis er uddannet i sit fag; og at vi som det eneste land i verden forbyder lærere adgang til universiteterne.

På andendagen kommer næste chok: Samme skema hver dag! Naturligvis, siger læreren: Når børn bliver unge, skal de have en ny skole, der siger: Velkommen, du har et talent, som det er skolens opgave at udvikle gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke. Går det godt, siger vi 'good job' og giver dig mere af det

samme. Hvis ikke, siger vi 'good try', det var modigt at prøve noget, du åbenbart ikke magter, så nu må du vælge noget andet at prøve kræfter med.

Således oplyst kan man håbe, at avisen skriver en ny leder med titlen 'Afskaf tvangsklasser' med tilhørende undskyldning til forældrene.

Stopprøver i stedet for adgangskrav til gymnasiet

Debatforslag Politiken 5.3.2015

Der diskuteres, om gymnasiet skal have en adgangskaraktér på 2, 4 eller 7.

På ministeriets hjemmeside viser omsætningstabellerne, at karakteren 2, 4 og 7 gives for at regne hhv. 17%, 31% og 50% til prøven i matematik efter 9. klasse.

Så stop debatten om adgangskaraktér. Man får intet udbytte af gymnasiet, hvis man kun kan regne hver 6., hver 3. eller hver 2. stykke rigtigt. Gør som i Frankrig, hvor alle, der vil, får adgang til f.eks. lægestudiets første år, hvorefter en stopprøve afgør hvem der går videre.

Lad det første halvår på gymnasiet være en prøvetid med hovedvægt på dansk, matematik og fysik. Og med afsluttende stopprøver i matematik C og fysik C, som kan afgøre, om man kan fortsætte eller skal bruge det næste halvår på at forberede sig på en stopprøve ved en anden ungdomsuddannelse.

Slagtebænk calculus

Debatforslag Politiken 8.3.2016

Sig nærmer tiden for den årlige rituelle nedslagning af matematik B elever. Og matematiklærerstanden fryder sig over dens effektivitet: Hvert år sænkes præstationsgrænsen, så dog nogle få kan bestå.

Vi var i samme situation før 05-reformen. Matematik C skulle fjernes som obligatorisk fag grundet massiv dumpning. Mit forskningsarbejde (se MATHeCADEMY.net) reddede dog faget: jeg påviste, at man ikke underviste i matematik, men i meta-matik, hvor begreber fremstilles som eksempler på abstraktioner, i stedet for som abstraktioner fra eksempler, som de opstod historisk.

Kernestoffet, vækst med konstant tal og procent, blev således fremstillet som eksempler på lineære og eksponentielle funktioner, som igen var eksempler på funktioner, som igen var eksempler på mange-én mængderelationer, noget som eleverne hørte som 'bublibub er eksempel på bablibab'. Ministeriet godtog analysen og fjernede funktionerne i stedet for faget.

Nu er den så gal på B-niveauet. Indfør adgangsprøve, kræver en meta-matik professor i november 2015, kernestoffet differential- og integralregning, calculus, er for svært for almindelige elever.

Helt enig, hvis man underviser i den rækkefølge. Men med modsat rækkefølge vil alle bestå matematik B.

Algebra betyder genforening på arabisk. I skolen kommer forening altid før opdeling: Plus og gange og potens kommer før minus og division og rod/logaritme. Hvorfor så modsat på matematik B? Udskrives $3 \cdot 10^2 + 4 \cdot 10 + 5 \cdot 1$, kan alle se de fire foreningsmåder: plus, gange, potens og addition af areal-blokke, også kaldet integralregning.

I årevis har jeg anbefalet at begynde med addition af arealblokke: Med 2kg á 3kr/kg plus 4 kg á 5 k/kg kan styk-tallene 2 og 4 adderes direkte til 6, hvorimod per-tallene 3 og 5 først skal opganges til arealblokkene $2 \cdot 3$ og $4 \cdot 5$, før de kan adderes. Så integralregning handler blot om at addere per-tal ved at finde arealet under per-tals kurven. Og differentialregning er en snedig måde at gøre dette på.

Men standen nægter at lytte, og vil nu ikke mere trykke mine indlæg: Elever ved ikke, hvad per-tal er; og per-tal findes ikke i lærebogen, ergo kan vi ikke undervise i det.

Sluder og vrøvl. Per-tal som kroner per kg og meter per sekund findes overalt. Og Google anviser straks materiale om per-tal, og artikler som 'med PerTal består alle matematik B'.

Det er op til rektorerne at stoppe det årlige calculus-blodbad. De skal fortælle matematiklærerne, at alle kender per-tal, men ikke hvordan de adderes. Det er det, de betales for at formidle.

Slagtebænk stamklasse

Debatforslag Politiken 29.4.2016

Gymnasiet skal reformeres. Med oplysningstidens ideal om frihed, lighed og broderskab kan vi hente ideer fra dens to republikker, den nordamerikanske og den franske.

Således inspireret kunne vi give alle adgang til en etårig gymnasial basisuddannelse med de tre hovedområder nat, hum og sam. En stopprøve afgør så, om den unge kan fortsætte på et linjeopdelt gymnasium inden for et af de tre hovedområder, eller på et blokopdelt HF indrettet som den nordamerikanske highskole med daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke med henblik på at afdække og udvikle det individuelle talent.

I dag har vi stamklasser, hvor de unge skal følge deres årgang og påtvinges samme skema. Det gælder begge ungdomsuddannelser, først 3-4 år i folkeskolens udskoling så 2-3 år på det gymnasiale niveau. Og det uanset at drenge i puberteten er to år efter pigerne i udvikling.

Samtidig fastholder vi som (stort set) det eneste land i verden den mundtlige eksamens generalprøve på en embedsansættelsessamtale. Mundtligheden er godt for piger, men øger blot drengenes mindreværdsfølelse yderligere. Med det resultat, at dagens gymnasium har to piger for hver dreng.

Så første gymnasieår burde være et paradys for drengene, men er det modsatte, for pigerne har kun øjne for de flotte fyre i 3 g. Drengene kompenserer med druk og altanspring, hvad det da også er rig mulighed for på gymnasiets utallige fester, på ekskursioner, og på sommerens festivaler.

Og er man først inde, sørger skolens fastholdelsespolitik for, at man ikke kommer ud igen. Samtidig skjules manglende viden med standpunktskarakterer, der alene må baseres på elevens faglige adfærd i ugen op til karakteren, og som ikke må afspejle manglende fysisk eller skriftligt fravær før denne periode. Samt med mundtlige eksamener, hvor lærerens mange ledende spørgsmål og en velvillig censor resultater i en bestået, men ubrugelig eksamen. Så efter gymnasiet fester drengens videre, medens pigerne uddanner sig og efterhånden er i overtal i alle embeder i den private og offentlige sektor. Med det resultat, at Europas 1.5 barn per familie vil halvere befolkningen to gange på 100 år.

Så stop dog stamklassens institutionaliserede massakre på drengenes selvværd. Gør som den første republik: Med en fireårig blokopdelt highskole fra 8. klasse vil hver anden dreng være ingeniør som 22årig, og som 25årig have både et vellønnet job og en familie med de tre børn, som sikrer reproduktionen: en til mor, en til far og en til staten.

Degnens vise II (Sådan er'ed jo)

Debatforslag Politiken 5.5.2016

Komponist: Arvid Müller. Ny tekst: Allan Tarp, juni 2014

Jeg blev så gymnasiedegn, tag I det som givet,
jeg har både hørt og set, meget her i livet.
Dannelse især, den kender jeg, hør her:
I starten af august da er det slut med fre' og ro.
'Leverne de strømme til, og sidde to og to.
"Sluk nu for mobilen, og slå så op i jeres bo'!"
Sådan er'ed jo, ja, det er'ed jo!
"Stykkerne skal regnes, de ska' printes ud med blæk!
Formlerne skal ordnes, så de står der pænt på ræk!
Teksten den skal læses, ellers ka' du kun si' kvæk!"
Sådan er'ed jo, ja, det er'ed jo!
Det ved I – og det ved jeg, men vi ved det godt nok, hver for sig!
Knu' ska' møde tidligt, men han vender sig blot om.
Lær'en spørger vredt, om han vil dumpe eller kom.
Men Knu' han ved jo godt, at læ'rens trussel den er tom,
sådan er'ed jo, ja, det er'ed jo!

"Hvis du ikke laver no't, bliver det vær' og værre,
stilene sig hober op, og du vil intet lære!
Lektier er et must. Ellers er du lost! "
Knud han smiler saligt, han er ferm på en PC.
Lister, de kan hackes, og stile loades ne'.

Man retter lidt i teksten, så hva' der svært ved det?
 Sådan er'ed jo, ja, det er'ed jo!
 Karakteren nærmer sig, sku' gerne være i top.
 Så Knu' han møder tidligt frem, og uden kaffekop.
 Hånden er i vejret, så hans to'er doubles op.
 Sådan er'ed jo, ja, det er'ed jo!
 Det ved I – og det ved jeg, men vi veddet godt nok, hver for sig!
 Men til sluteksamen, blir han svimmel og så bleg.
 ”Må jeg trække om?” be'r Knu', dog censor svarer nej!
 Men gir ham nådigt nul-to, så Knu' han dumper ej.
 Sådan er'ed jo, ja, det er'ed jo!

Femti år er svundet hen, så nu her til sommer
 vidt fra både nær og fjern, jubilarer kommer.
 Men hvor er mon Knud? Han meldte ej afbud!
 Pludsl' ned fra himlen, der daler der en mand.
 Lige ovn på flittig-Hans, der lyk's det ham at land'.
 Knu' han siger ”Hej”, men Hans sir bare ”av for fan!”
 Sådan er'ed jo, ja, det er'ed jo!
 Erik prøved uni først, men endte som kommis.
 Ole fester stadig løs, for sprut det ka' han li.
 Lise ville ej ha børn, nu har hun fået ti.
 Sådan er'ed jo, ja, det er'ed jo!
 Det ved I – og det ved jeg, men vi veddet godt nok, hver for sig!
 Knu' ku ikke komme ind, så han blev billard-haj.
 Gevinsten sat i aktier først, og siden i Shanghai.
 Gates ham ringed' op en dag: Vi mangler en som dig!
 Sådan er'ed jo, ja, det er'ed jo!

Nytænk begyndermatematikken

Debatforslag JP 17.5.2016

'Kop-tælling og om-tælling' kan være et af næste års Rethink-svar: ”Sådan nytænker Aarhus begyndermatematikken.”

Med kop-tælling kan 7 pinde optælles med både overlæs og underlæs: Som '1 3er og 4' med 1 pind inden for bundt-koppen og med et overlæs på 4 pinde udenfor; som '2 3erer og 1', eller som '3 3ere på nær 2' med 3 pinde indenfor og et underlæs på 2 lånte pinde udenfor.

Med kop-tælling oplever børn at optælle en total ved at bundte; og at om-tælle ved at flytte bundter ud eller ind.

Børn ser nu en total på 26 som 2 pinde indenfor og 6 uden for bundt-koppen; eller som 1 indenfor og 16 udenfor, eller som 3 indenfor og en gæld på 4 røde pinde udenfor.

Nu vil 23 plus 48 give 6 indenfor og 11 udenfor, som ved om-tælling giver 7 indenfor og 1 udenfor, altså 71. Og 43 minus 17 giver 3 indenfor på nær 4 udenfor, som ved om-tælling giver 2 indenfor og 6 udenfor, altså 26.

Nu vil 3 gange 27 give 6 indenfor og 21 udenfor, som ved om-tælling giver 8 indenfor og 1 udenfor, altså 81. Tilsvarende kan vi om-tælle 92 til 8 indenfor og 12 udenfor, som ved division med 4 giver 2 indenfor og 3 udenfor, altså 23.

Tabeller lettes ved på nær-regning: Da 4 er 5 på nær 1, vil 3 gange 4 give 15 på nær 3, altså 12. Og da 7 er 10 på nær 3, vil 6 gange 7 give 60 på nær 18, altså 42.

Vi om-tæller fra kroner til euro, eller fra kg til kr: Med 7 kr per 5 kg findes prisen for 30 kg ved at om-tælle 30 til 5ere, for så mange gange har vi 7 kr. Om-tælling kaldes også proportionalitet, et af matematikkens hovedområder. Børn kan derfor ikke komme i gang tidligt nok med at om-tælle.

Om-tælling kan gøres med pinde, og en lommeregner kan forudsige resultatet. Vi bundter ved at fjerne på to forskellige måder. Regnestykket '7-3 = 4' forudsiger, at hvis vi fra 7 fjerner 3, er der 4 tilbage. Og '7/3 =

2.noget' forudsiger, at fra 7 kan 3 fjernes 2 gange. Endelig forudsiger regnestykkerne $7-1*3 = 4$ og $7-2*3 = 1$ og $7-3*3 = -2$ resultatet af at optælle 7 i hhv. 1, 2 eller 3 3-bundter.

Kop-tælling og om-tælling er selvforklarende, men man kan også hente inspiration i folderen 'KopTælling og OmTælling' på MATHeCADEMY.net.

Slagtebænk dannelse

Debatforslag Politiken 25.6.2016

Formynderi? spurgte antikkens Grækenland. De vidende, sofisterne, sagde: Nej, for oplyst kan vi afsløre skjult formynderi, når vedtægt præsenteres som natur.

De bedrevidende filo-sofister sagde: Ja, for alt fysisk er eksempler på metafysiske former, som kun vi fra Akademiet kan se. Senere gav kirken samme svar, blot med kloster og paver i stedet for akademi og filosoffer.

Metafysikken fik dog et knæk med Newtons fysik: Nej, månen bevæger sig ikke mellem stjernerne, den falder mod jorden som æblet. Nej, de adlyder ikke en uberegnelig metafysisk vilje, men deres egen beregnelige fysiske vilje. Nej, fysisk vilje, kraft, opretholder ikke, men ændrer tilstande.

Når æbler og måner adlyder egen vilje og ikke en formynder, kan vi mennesker gøre det samme: Oplyste kan vi debattere og stemme. Og oplysningstiden skabte to republikker, en amerikansk og en fransk. Men også tysk antioplysning, hvor Hegel opfandt en metafysisk Ånd, der udtrykker sig i folkenes historie, skøn kunst og Bildung, dannelse.

Det kunne Preussen så bruge, da Napoleon besatte Berlin efter endnu et mislykket tysk forsøg på at kvæle den franske republik. Humboldt skabte en dannelsesskole med tre mål: Befolkningen må ikke oplyses, så forlanger den demokrati som i Frankrig. Den skal i stedet indpodes en nationalfølelse, så den ser sig som et folk, der følger Åndens vilje ved at bekæmpe andre folk, især det franske. Og endelig skal blod-adelen erstattes af en videns-adel, som udsorteres blandt folkets talenter og dannes, så den kan færdes ved hoffet.

Den antioplysende dannelse slugtes råt af dansk romantik. På universitetet skulle didaktikken fastlægge dannelsens indhold, så skolen kunne opbygges som et (ud)dannelsessystem, gennemsyret af Humboldts dannelse. Tale- og talsproget indeholder republikkens fem vigtigste aktiviteter: at læse, at skrive, at tale, samt at måle jord og at genforene tal, geometri og algebra. Disse blev samlet i to aktiviteter, at 'danske' og at 'matematikke'.

Den manglende oplysning kunne så skjules ved at afskaffe eller sænke bestågrænsen ved skriftlig eksamen. Og ved at fastholde en mundtlig eksamen, hvor byger af ledende spørgsmål sikrer, at de unge består ved bare at møde op.

Undskyld, Napoleon forlod Berlin for 200 år siden. Så pensioner nu dannelsen, og indfør i stedet republikkens highskole fra 8. klasse med individuel talentudvikling gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af praktisk eller teoretisk art; og sammen med lærere, der kun underviser i deres hovedfag.

Naturen drukner i meta-matisme

Debatforslag Politiken 2.9.2016

En hoppende bold viser naturens tre bestanddele: stof, hvori der bor kræfter, der pumper bevægelse ind eller ud af bolden, når bevægelsen og kraften har samme eller modsat retning. Til sidst ligger bolden stille, for undervejs overfører sammenstød bevægelse til små bolde: molekyler i jorden og i luften. Bevægelse forsvinder ikke, den overføres, men øger sin uorden: Energien bevares, entropien øges. Liv på jorden skyldes energigennemstrømning med lav entropi fra solen og høj entropi til rummet; med mindre skydannelser omdanner spildenergien til global opvarmning.

Naturen styres af formler, hvor formellæren betegnes matematik, pythagoræernes fællesbetegnelse for deres fire vidensområder. Med musik og stjerner som selvstændige områder burde matematik i dag blot være en etikette for geometri og algebra, der begge er naturvidenskaber: geometri er et græsk ord for jordmåling, og algebra er et arabisk ord for genforening af tal. Hvad matematik da også er i de Nordamerikanske republikkers blokopdelte talentudviklende oplysningsskoler, men ikke i Europas linjeopdelte embedsrettede dannelsesskoler.

Her førte opfindelsen af begrebet mængde til skabelsen af et selvstændigt fag, mængde-matematik, som dog burde hedde 'meta-matisme', en blanding af 'meta-matik' og 'mate-matisme'.

Meta-matik definerer begreber, ikke som abstraktioner fra eksempler, som de historisk opstod, men som eksempler på abstraktionen mængde, dvs. ved meningsløs selvreference: Med udgangspunkt i antikkens løgnerparadoks 'denne sætning er usand' påviste Russell, at netop hvis den ikke tilhører, vil en mængde tilhøre mængden af mængder, der ikke tilhører sig selv.

Mate-matisme er udsagn, som er sande i klassen, men sjældent udenfor, som fx addition af tal uden enheder. I klassen er $1/2 + 2/3 = 7/6$, men udenfor er det $3/5$, da 1 æble blandt 2 frugter + 2 blandt 3 giver 3 blandt 5, og umuligt kan give 7 blandt 6.

Det er meta-matisme, som får lærere og professorer til at påstå, at alle umuligt kan lære matematik B, fordi calculus er for svær, til trods for at man blot skal ombytte differential- og integralregning.

Vore to sprog, talesproget og talsproget, indgår i et sproghus med tre etager. Nederst virkeligheden, så sproget, så meta-sproget, grammatikken. Men hvor talesproget underviser i sprog før metasprog, gør talsproget det modsatte.

Hold op med det; gør som republikkerne, opdel matematik i algebra og geometri, og undervis i formellære i stedet for i den meta-matisme, som kvæler både regnetalent og naturen.

Slagtebænk standpunktskarakter

Debatforslag Politiken 30.9.2016

I realskolen fik vi faglige gennemsnitskarakterer baseret på periodens præstationer og afleveringer. Et fint middel til en effektiv indlæring og disciplin omkring fremmøde og tidsfrister.

Som desværre er forbudt i dagens gymnasium. Påtalen falder straks, hvis man forsøger, med henvisning til ministeriets hjemmeside: 'Standpunktskarakterer udtrykker efter reglerne i uddannelsesbekendtgørelserne for de treårige gymnasiale uddannelser graden af den enkelte elevs opfyldelse af målene for faglig viden, indsigt og metode i den pågældende læreplan og i forhold til det tidspunkt, hvor karakteren gives. Det vil sige, at standpunktskarakteren skal udtrykke underviserens faglige skøn i forhold til den enkelte elevs opfyldelse af disse kriterier.'

Læringseffekten af standpunktskarakter kan passende beskrives med et kvad inspireret af 'Degnens vise':

"Hvis du ikke laver no't, bliver det vær' og værre, stilene sig hober op, og du vil intet lære! Lektier er et must. Ellers er du lost! " Knud han smiler saligt, han er ferm på en PC. Lister, de kan hackes, og stile loades ne'. Man retter lidt i teksten, så hva' der svært ved det? Sådan er'ed jo, ja, det er'ed jo! Karakteren nærmer sig, sku' gerne være i top, så Knu' han møder tidligt frem, og uden kaffekop. Hånden er i vejret, så hans to'er doubles op. Sådan er'ed jo, ja, det er'ed jo! Det ved I, og det ved jeg, men vi veddet godt nok, hver for sig! Men til sluteksamen, blir han svimmel og så bleg. "Må jeg trække om?" be'r Knu', dog censor svarer nej! Men gir ham nådigt nul-to, så Knu' han dumper ej. Sådan er'ed jo, ja, det er'ed jo!"

Hvor ville jeg gerne kunne genbruge kontrakten fra min klasse på Tacoma Community College: Hver aflevering tæller 3 point på baggrund af overskuelighed, fuldstændighed og korrekthed. For sen aflevering tæller 0 points. Den endelige karakter baseres på afleveringer, tests og slutprøve. De fem tests tæller hver 100 points, den laveste negligeres. Afleveringerne opskales til 100 points. Slutprøven tæller 200 points. De 700 points svarer til 100%. Karakteren er 12 indtil 90%, så 10 indtil 80%, så 7 indtil 70%, så 4 indtil 60%. Ellers 02 eller mindre. En test kan ikke tages om, men kan tages senere i tilfælde af dokumenteret sygdom.

Hvad med en mellemvej? Erstat standpunkt med gennemsnit baseret på observerede præstationer, og ikke på et personligt skøn, som alt for ofte sættes under pres af smarte hurtigtalere. For det er vel læring, det handler om i den Humboldtske dannelse-skole, eller er det?

Svar fra Undervisningsministeriet

13.10.2016, Reference: 015.013.981

Kære Allan Tarp

Tak for dit Debatforslag om standpunktskarakterer i de gymnasiale uddannelser, som du har sendt til minister for børn, undervisning og ligestilling Ellen Trane Nørby den 30. september 2016. Ministeren har bedt Kontor for Gymnasiale uddannelser om at svare.

I dit indlæg kritiserer du, at tildeling af standpunktskarakter bygger på lærerens personlige skøn. Du foreslår i stedet, at eleverne vurderes på baggrund af et gennemsnit af en række observerede præstationer.

Der intet i vejen for, at den enkelte lærer anvender tests eller andre typer af objektive, observerede præstationer som led i den vurdering af elevens aktuelle faglige niveau, som danner grundlag for tildeling af standpunktskarakteren. Læreren skøn er ikke personligt, men fagligt. Derfor skal det altid tage udgangspunkt i en vurdering af elevens aktuelle faglige niveau målt i forhold til de konkrete faglige mål, som er opstillet i læreplanen i det enkelte fag. De faglige mål udgør objektive rammer for vurdering af elevernes målopfyldelse i det enkelte fag, og derfor kan en elev ikke tildeles en høj standpunktskarakter, alene fordi vedkommende taler meget i undervisningen.

Hvis elever eller lærere oplever problemer med tildeling af standpunktskarakterer i hverdagen, kan de vende sagen med skolens leder, som kan rådgive om de rammer for tildeling af standpunktskarakterer, som er fastlagt i uddannelsen. Derudover kan jeg nævne, at der er politisk enighed om, at den løbende evaluering af eleven skal styrkes. Derfor indgår det også i aftalen om styrkede gymnasiale uddannelser fra 3. juni 2016, at læreren skal arbejde mere systematisk med at synliggøre elevens fremskridt.

Studentermødshjælper Michaela Hjorth Bønnelykke
Ministeriet for Børn, Undervisning og Ligestilling
Departementet
Kontor for Gymnasiale Uddannelser
Frederiksholms Kanal 25
1220 København K

Udkantens problemer skyldes tvangsklasser

Debatforslag JP den 18.4.2017

Udkantens problemer står i kø: landsbyforfald, skolelukning, bundkarakterer, mm. Samt de to store 'dampuniversiteter' i Aarhus og København, som suger pigerne til sig, ligesom dampmaskinerne sugede befolkningen til sig i begyndelsen af industrialderen, så der opstod centrale megabyer som København, Köln, Birmingham, Chicago osv. For dampen kunne levere den energi, maskinerne skulle bruge til at skabe arbejdspladser.

Heldigvis opfandt man så elektromaskiner. Nu kunne energien transporteres overalt, så vi kunne få et decentralt industrisamfund. Der nu er erstattet af et videnssamfund, hvor historien åbenbart skal gentages. Vidensformidlingen monopoliseres af to centrale dampuniversiteter. Til trods for, at elektroner også kan transportere viden overalt til decentrale IT-system, skabt i de Nordamerikanske republikker, hvor udkantsproblemer er ukendte.

Ikke kun udkanten, men hele Europa er ved at uddø. For med et fødselstal på 1.5 barn per familie vil befolkningen halveres på 50 år, dvs. en årlig nedgang på 1.4% svarende til 7 millioner mennesker. I modsætning hertil kan Nordamerika reproducere sig med et fødselstal på 2.1 barn per familie.

Så udkantens byråd og borgmestre har nu en enestående mulighed for at gå i spidsen for at genoprette ligevægten, ikke kun i egen kommune, men i hele Europa. Det åbner den nye folkeskolelov nemlig mulighed for. Inspireret af Ontario i Canada indeholder den to vigtige reformer: en længere skoledag, som mange beklager sig over, samt muligheden for at oprette en §25a highskole efter Nordamerikansk model, som ingen endnu har benyttet, men som vil løse alle udkantens problemer.

Vores folkeskole blev skabt i Preussen for at få Napoleon ud af Berlin. Det har han så været i over 200 år, men vores linjeopdelte dannelsesskole inddeler stadig de unge efter biologisk alder og bruger tvangsklasser med tvangsskemaer til at dræbe de unges individuelle praktiske eller teoretiske talent, hvilket især går ud over drengene, hvoraf halvdelen ellers kunne være ingeniør som 22årig.

Men med §25a kan der nu indføres en fuld Ontario-model:

Folkeskolen opdeles i en primærskole for børn og en sekundærskole for unge. Den første med en hønemor-model de første tre år, hvor læreren kun har én klasse at arbejde med. En varm hønemor får hurtigt blik for, hvordan det enkelte barn kan støttes og stimuleres på sit eget niveau. Dette vil holde liv i landsbyskolerne.

Herefter en highskole fra 7. til 10. klasse med daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af teoretisk eller praktisk art, så den unge gradvist kan afdække og udvikle sit personlige talent. Hvor læreren kun underviser i

sit hovedfag, og hvor blokken afsluttes med ros til alle, enten for at have talent eller for at have mod til at afprøve noget ukendt. Detaljerede forslag kan ses på Mellemskolen.net.

Til det kommende kommunalvalg og regionsvalg bør man derfor stemme på partier, der vil oprette §25a highskoler, så kommunerne kan leve op til demokratiets målsætning: Frihed til at afprøve og udvikle sit personlige talent, lighed mellem piger og drenge, og solidaritet med hjem med lav videnskapital.

Og til det kommende folketingsvalg bør man stemme på partier, som vil indføre Ontario-modellen helt igennem. Så de unge efter endt highskole kan gå direkte videre til et af regionens centrale 4årige university-colleges, som også blokopdeles. Eller ind på købstadens toårige blokopdelte lokalcollege fremkommet ved at fusionere ungdomsuddannelserne efter svensk model. Og hvor man med en diplomgrad kan få et arbejde eller læse videre på et regionscollege. Samt vil skrue ned for dampen på de utidssvarende dampuniversiteter, så de kun skal varetage master- og forskeruddannelse.

Så kære borgmestre, hvorfor ikke bringe udkanten i centrum ved at afskaffe tvangsklasserne?

Tvangsklassen gør karakterer til en joke

Debatforslag JP den 16.5.2017

Tusind tak til Bastian Kjerulf Mikkelsen for at afsløre gymnasiets karakterer som en joke (JPA 15.5). Som tidligere gymnasielærer kan jeg kun give ham ret. Karakterer er som sovjetisk planøkonomi, hvor elendighed beskrives som rosenrød succes. Bestå-karakteren 02 gives i folkeskolen for at regne hver sjette opgave rigtig til eksamen, og i gymnasiet for blot at møde op.

Når folk spørger, hvordan det var at være gymnasielærer, svarer jeg med en omskrivning af Arvid

Müllers 'Degnes vise'. Jeg håber, de kommende studenter vil synge den på skolen og ved festerne. Alle tre vers findes på Mellemskolen.net.

"Hvis du ikke laver no't, bliver det vær' og værre,
stilene sig hober op, og du vil intet lære!
Lektier er et must. Ellers er du lost!
Knud han smiler saligt, han er ferm på en PC.
Lister, de kan hackes, og stile loades ne'.
Man retter lidt i teksten, så hva' der svært ved det?
Sådan er'ed jo, ja, det er'ed jo!
Karakteren nærmer sig, sku' gerne være i top.
Så Knu' han møder tidligt frem, og uden kaffekop.
Hånden er i vejret, så hans toer doubles op. Sådan er'ed jo, ja, det er'ed jo!
Det ved I - det ved jeg,
men vi veddet godt nok, hver for sig!
Men til sluteksamen, blir han svimmel og så bleg.
"Må jeg trække om?" spør Knu', dog censor siger nej!
Men gir ham nådigt nul-to, så Knu' han dumper ej.
Sådan er'ed jo, ja, det er'ed jo!"

Problemet er tvangsklasser, hvor skolen ikke kan bortvise passive elever uden også at miste deres taksameter-tilskud. Løsningen er enkel. Kommunerne skal blot bruge §25a i folkeskoleloven til at oprette 4årige blokopdelte highskoler fra 7. klasse til at udvikle den enkeltes talent gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke i praktiske eller boglige fag sammen med lærere, som kun underviser i ét fag, hjertefaget. Og hvor man i afleveringer og prøver skal præstere mindst 70% for at blokken godkendes.

Efter 4 år kan man så springe druk-gymnasiet over og gå direkte videre til fremtidens STEM-fag: Science, technology, engineering & mathematics.

Besparelser gennem øget forebyggelse

Debatforslag JP 20.5.2017

'Send flere penge' siger socialdemokratiet indirekte ved at kræve stop for 2% årlig effektivisering af hospitalerne (JPA 18.5). Et traditionelt budskab, som næppe skaffer ekstra stemmer til årets regionsrådsvalg.

Regionerne trues af nedlæggelse, så hvorfor ikke bevise sin nytte som koordinator og inspirator for det forebyggende arbejde i kommunerne, den hurtigste vej til en effektivisering.

En forebyggelse, der skal begynde i pubertetens omfattende identitetsarbejde. Her bør skolen understøtte de unges individuelle valg i stedet for at tvinge dem til følge årgangen, til stor skade for drengene, da pigerne er to år foran udviklingsmæssigt. Og tvangsklassen fører hurtigt til, at identitetsarbejdet stivner og talentet visner. Hvilket de unge reagerer imod med fravær, manglende afleveringer og bundkarakterer. Samt mobning og druk og rygning, der hurtigt bliver en belastning for hospitalerne.

Ekstra stemmer kommer af et arbejdsprogram med effektivisering af forebyggelsen som det centrale punkt. Især fordi den nye folkeskolelov fra 2014 giver kommunerne lov til at erstatte sine tvangsklasser med en 4årig §25a highskole fra syvende klasse, hvor den unge kan udvikle sin identitet og sit talent gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke i boglige eller praktiske fag sammen med en lærer, som kun underviser i ét fag, hjertefaget. Og hvor man gennem daglig aktiviteter, afleveringer og prøver skal opnå mindst 70% for at få halvårsblokken godkendes.

Med seks forskellige faglige fællesskaber dagligt og med daglige faglige pligter forvinder lysten til at drukne fortvivlelsen over sin visnede identitet og talent i mobning og røg og druk og fravær.

Den store vinder ved efterårets regionsrådsvalg bliver det parti, der 'rethinker' ved at sige 'afskaf tvangsklasser'. For netop dette vil gøre forebyggelsen så effektiv, at der kan nemt kan spares 3% på hospitalerne uden at 'løbe stærkere'.

Med præstationskarakterer kan både mobil og PC beholdes

Debatforslag JP 28.9.2017

Læreren underviser i brøkers addition, men ingen hører efter, for alle er i cyberspace, enten på mobilen eller på PCen. Og det går jo ikke, så først må mobilen afleveres, dernæst PCen, da det ikke nytter.

Spørges de unge, hvorfor de ikke hører efter, er svaret: "Hvorfor skal vi lære noget, en maskine kan regne ud? Og i øvrigt er der tre uger til næste karaktergivning".

Og alle ved, at lærere bliver fyret, hvis de giver præstations-karakterer byggende på elevernes præstationer i perioden. Lærerne må kun give standpunkts-karakterer byggende på et skøn over elevens faglige standpunkt i ugen op til karakteren, hvor alle møder op og afleverer alt og sidder med hånden oppe konstant.

Naturligvis er der også mundtlig eksamen. Men med en mild censor kan enhver lærer eksaminere selv en stol til en besåkarakter, forudsat at stolen holder mund.

Så de unge kan roligt beholde både mobil og PC, hvis skolen erstatter standpunkt med præstation, og mundtlig eksamen med skriftlig, som i resten af verden.

Katolsk matematik, og protestantisk

Debatforslag JP 29.09.2017

Matematikkens dag fejrer fagets katolske, latiniserede version. Her kaldes et regnestykke en 'funktion', der på læreruddannelsen defineres som en delmængde af et mængdeprodukt, hvor første-komponent identitet medfører anden-komponent identitet.

I stedet bør vi fejre tallets dag, for tal indeholder hele matematikken i sig. 345 er nemlig en kort skrivemåde for et regnestykke med ubundtede 5 gange, plus bundter 4 gange, plus budt-bundter 3 gange.

Så først optælles fem 1ere til 1 5er; en ikon, der netop indeholder fem streger. Herefter optælles bundter og bundt-bundter, også kaldet 10ere og 100ere.

Tegnes tallet, ses tre blokke, som indeholder fagets fire regnearter: lodret plus, gange, gentaget gange (kaldet potens) og vandret plus (kaldet integration).

Med sådanne tal forsvinder al faglig ulyst. Men fagets skriftkloge gør alt for at skjule fagets enkelthed, da timeløn og beskæftigelse bygger på at gøre det enkle kompliceret.

Giv os nu en protestantisk matematik uden latiniserede banaliteter.

Fortsat fortætning af Aarhus, eller nye STEM-akademier?

Debatforslag JP 18.10.2017

'Stop fortætningen af Aarhus'. Denne kommentar lød gang på gang i løbet af de tre timer, hvor 89 personer skrev under på følgende krav til Aarhus Kommune: 'Ved nybygning i eksisterende karreer skal byggehøjden afpasses efter naboer og genboer.'

Blot to minutter mellem udskrifterne viser, at der er udbredt modstand mod at lade Aarhus vokse inden for ringgaderne. Så tiden er kommet til, at partierne markerer, om de er for eller imod fortsat fortætning.

På regionsplan arbejder liste Q på at forebygge den voldsomme tilflytning til Aarhus. Regionen bør nedsætte en tværkommunal tænketank til at afskaffe tvangsklasser. Årgangstvang medfører nemlig mistrivsel for drengene, som er to år efter pigerne i personlig udvikling. Så især piger fortsætter i gymnasiet og siden til Aarhus, medens mange drenge lades tilbage som ufaglærte.

Folkeskolelovens §25a giver mulighed for at erstatte tvangsklasser med en fireårig 'højskole' fra 7. klasse bestående af selvvalgte halvårsblokke af praktisk eller boglig art, hvor læreren kun underviser i ét fag for at støtte de unges identitetsarbejde med høj faglighed.

Efter at have afdækket og udviklet det personlige talent, vil drengene kunne få en 2 eller 4årig teknologi- eller ingeniør-eksamen på et af de nye decentrale STEM-akademier, som regionen forhåbentlig også vil oprette. I udlandet anses STEM-fagene, Science og Technology og Engineering og Mathematics, for at være selve grundlaget for national vækst.

Også piger vil føle sig tiltrukket af de nye akademier, og af den nye drengetype. Så mange vil fortætte uddannelsen lokalt i stedet for at flytte til Aarhus.

Så afskaf nu de tvangsklasser. Stem på liste Q til regionsvalget.

Regionen bør forebygge mere

Debatforslag JP 3.11.2017

Man undres, når man læser socialdemokratiets valgmanual til regionsvalget: Jamen, dette kan alle da skrive under på. Så hvad skal vi med et politisk regionsråd?

Men én ting mangler, det forbyggende arbejde. Og som bekendt er forebyggelse og helbredelse lige vigtige. Forebyggelse vil desuden øge effektiviteten ved at begrænse behovet for regionens tre mangelopgaver: mangel på sundhed og vækst og udvikling.

Forebyggelse er kommunernes område, hævdes der så.

Helt uenig. Det er en fælles opgave med behov for en tværkommunal regional tænketank, der kan inspirere og koordinere kommunernes forbyggende arbejde. Som begynder der, hvor vi formes, i folkeskolen med dens store antal timer gennem mange år.

Så hvordan kan folkeskolens forebyggende arbejde styrkes?

Svaret er enkelt: Giv drengene en chance! Afskaf tvangsklasser fra 7. klasse, hvor årgangstvangen går ud over drengene, som er to år efter i modenhed. Da Sønderjylland var preussisk, blev drenge da også konfirmeret to år efter pigerne.

Tvangsklasser betyder, at der i gymnasiet går dobbelt så mange piger som drenge, der kæmper for bare at bestå. Så det er primært piger, der flytter ind til universitetsbyerne og besætter landets embeder, medens mange drenge lades tilbage som ufaglærte i Udkantsdanmark. Vi mangler derfor teknisk arbejdskraft på alle niveauer, fra faglærte til ingeniører.

Tvangsklasser fører derfor til så et lavt fødselstal, at halveringstiden er 50 år for Europas befolkning, hvor hvert par afleverer 1½ barn, der så senere afleverer 1 barn.

Tvangsklasser har derudover ni veldokumenterede problemer: klassestøj, så mange må bruge høreværn; mobning, fordi de unge tvinges til at være sammen hele dagen flere år i træk; fravær, på grund af støj og mobning; snyd og bundkarakterer, på grund af fravær; druk, på grund af manglende identitets-udvikling; samt vikarer og privatskoler, da mange unge og lærere og ledere flygter fra tvangsklassernes problemer.

Tvangsklasser kan dog afskaffes med §25a i den nye folkeskolelov, der siger 'Undervisningen kan organiseres i hold inden for den enkelte klasse og på tværs af klasser og klassetrin.'

Tvangsklassens problemer forsvinder derfor med 4årige højskoler fra 7. klasse, der byder den unge velkommen med agtelse: 'Alle har et talent, og vi skal nu i fællesskab finde og udvikle dit personlige talent

gennem daglige lektier i selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold. Sammen med lærere, der kun underviser i ét fag, så dit identitetsarbejde støttes af høj faglighed. Og som giver dig ros, for at have talent, eller for at have mod til at prøve kræfter med noget nyt og ukendt, som fx håndværk eller tysk, et vigtigt eksportsprog.'

Den unge oplever så en skoledag med 6 forskellige valghold, valgt efter interesse eller nysgerrighed. Og som erstattes af nye hold hvert halve år. Og med et løfte om godkendelse, hvis man opnår mindst 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering, delprøver mm.

Med kravet om 70% succes er der ikke tid til støj i timen, som typisk bruges til at lave lektier til næste dag. Mobning forsvinder med seks forskellige hold dagligt og med nye hold hvert halve år. Fravær og bundkarakterer og snyd forsvinder, for med en lav succes-procent bliver halvårsblokken ikke godkendt. Druk begrænses for at kunne møde udhvilet mandag morgen. Vikarer forsvinder, da lærere stortrives ved kun at undervise i hjertefaget. Når både unge og lærere trives, er det en fornøjelse at være leder. Også skift til privatskoler ophører; man skifter jo hold dagligt og hvert halve år.

Drengene trives, da de kan vælge mellem praktiske og boglige hold, samt være sammen med piger fra andre aldersgrupper, men med samme interesser. Og med halvårshold kan matematik også tilbydes på gymnasialt niveau, så drengene kan gå direkte videre og slutte som 22årige ingeniører. Og dermed levere den finansiering, der kan bevare velfærden og samtidigt sænke skatteprocenten.

Psykiatrien har også brug for forebyggelse

Debatforslag JP 6.11.2017

Lægemangel inden for psykiatrien mindskes ved at styrke det forebyggende arbejde, der dog er totalt fraværende i socialdemokratiets valgmanual. Det er kommunernes område, hævdes det.

Helt uenig. Det er en fælles opgave. Med behov for en tværkommunal regional tænketank, der kan inspirere og koordinere kommunernes forbyggende arbejde. Som begynder der, hvor vi formes, i folkeskolen med dens store antal timer gennem mange år.

Vejledt af regionen kan kommunerne bruge folkeskolelovens §25a til afskaffe tvangsklasser fra 7. klasse, hvor årgangstvungen går ud over drengene, som er to år efter i modenhed. Og i stedet oprette 4årige highskoler fra 7. klasse, der siger: 'Alle har et talent, og vi skal nu udvikle dit talent gennem daglige lektier i selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold. Og du får ros for at have talent, eller for at have mod til at prøve kræfter med noget nyt, som fx håndværk eller tysk.

At bruge skolen til at styrke den unges identitetsarbejde er effektiv forebyggelse.

Hvem vil bruge §25a til at afskaffe tvangsklasser fra 7. klasse

Debatforslag JP 6.11.2017

Vi kan nu afskaffe tvangsklasser fra 7. klasse, hvor årgangstvungen går ud over drengene, som er to år bagud i modenhed. §25a i folkeskoleloven fra 2014 muliggør det.

Vi kan nu oprette 4årige highskoler fra 7. klasse, der siger: 'Alle har et talent, og vi skal nu udvikle dit talent gennem daglige lektier i selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold. Sammen med lærere, der kun underviser i ét fag, så dit identitetsarbejde støttes af høj faglighed. Og som giver dig ros for at have talent, eller for at have mod til at prøve kræfter med noget nyt, som fx håndværk eller tysk, et vigtigt eksportsprog.'

Den unge trives i en skoledag med 6 forskellige valghold, som erstattes af nye hold hvert halve år. Og med et løfte om godkendelse, hvis man opnår mindst 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering, delprøver mm.

Drengene trives med praktiske og boglige hold. Og med samarbejde med piger fra andre aldersgrupper.

Hvem vil være med? Socialdemokratiet vil ikke, men hvad med resten?

Talentbevarelse, en borgerlig kerneopgave

Debatforslag JP 29.11.2017

Vi lever i en flydende modernitet, siger den kendte sociolog Bauman. Hvor det faste langsomt bliver flydende. Men er der da intet, vi skal holde fast på?

Naturen, naturligvis. Som vi lever af - og som har udstyret os alle med et talent, der dukker frem, når den unge påbegynder sit identitetsarbejde fra 7. klasse: Hvem er jeg, og hvad kan jeg?

Netop derfor byder Nordamerika den unge velkommen til en helt ny skoleform, highskolen: 'Du har et talent, som vi nu i fællesskab skal afdække og udvikle. Det sker med daglige lektier i selvvalgte praktiske eller boglige halvårshold med en étfagslærer, der kan støtte din identitetssøgen med høj faglighed. Og som giver dig ros for at have talent, eller for at have mod til at prøve noget nyt og ukendt, som fx håndværk eller tysk, vort vigtigste eksportsprog.'

Den unge oplever så en skoledag med seks forskellige valghold, valgt efter interesse eller nysgerrighed. Og som erstattes af nye hold hvert halve år. Og med et løfte om godkendelse, hvis man opnår mindst 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering, delprøver mm.

Og med daglige selvvalgte halvårshold undgår den nordamerikanske skole den europæiske årgangstvang med dens ti veldokumenterede plager: klassestøj så man skal bruge høreværn, mobning fordi man er sammen hele dagen flere år i træk, fravær på grund af støj og mobning, bundkarakterer så man består afgangsprøven ved blot at regne hvert sjette stykke korrekt, snyd for at få højere karakterer, elev- og lærer- og lederflugt til privatskoler, drenge-druk og pige-angst for at kompensere for at tvangsklasser spolerer identitetsarbejdet, drenge-mistrivsel da drenge er to år bagud i modenhed, samt et fødselstal så lavt, at vi er ved at uddø.

Vi skal derfor afskaffe årgangstvang fra 7. klasse, hvis vi vil bevare og udvikle den enkeltes talent, hvis vi vil bevare bosættelse og beskæftigelse i landets yderområder, og hvis vi vil bevare Europas befolkning.

Undskyld, er bevarelse ikke en borgerlig kerneopgave?

Fravær skyldes en latterlig karaktergivning

Debatforslag JP 13.02.2018

Det høje gymnasiefravær skyldes en karaktergivning, som mødes med latter i udlandet, der bruger præstationskarakterer. Vi alene fastholder Napoleonstidens standpunktskarakterer. Hvor fravær ikke medtælles i karakteren, som alene skal være et skøn over det faglige niveau ugen forinden. Hvor alle naturligvis afleverer alt og møder op med fingeren i vejret. Hvilket gør det let at give karakter. Alle får en middelkarakter, og de der klager sig, kan så få en af de to topkarakterer. Universiteterne må herefter selv slås med de store huller i den basale viden.

Norske middelstudenter morer sig mest. På danske universiteter placeres de foran, da karakterskalaen i Norge kun har enkelttrin. Vi har 2 trin først og herefter 3, 3, 2, 2 og 3 trin.

En karakter skal naturligvis afspejle periodens præstationer. Og med en stopprøve efter første år kan den forbedres i anden omgang.

Eller endnu bedre: Nedsæt dog en OECD-ledet skolekommission til at globalisere vort skolesystem fra børnehaven til forskerskole.

Lærernes historiske chance

Debatforslag JP 13.02.2018

Lærerne kæmper for et skift fra helårsnorm til kvartalsnorm. Bliver resultatet en halvårsnorm, kan skolereformen komme helt i mål.

En længere skoledag er gennemført. Der mangler blot selvvalgte daglige boglige eller praktiske halvårshold fra 7. klasse for at støtte de unges identitetsarbejde: Hvem er jeg, og hvad kan jeg? Og for at slippe for pligtklassens problemer: Støj, mobning, fravær, bundkarakterer, mistrivsel og flugt til privatskoler, alt på grund af et strandet identitetsarbejde.

Det er guld for de unge med en god lærer, der har en rolig arbejdsdag med sit hovedfag i eget lokale og med 6 forskellige halvårshold, som de unge har valgt af interesse eller nysgerrighed.

Grib chancen nu.

Karakterer er en god ting

Debatforslag JP 22.06.2018

Karakterer er en god ting for den unges identitetsarbejde. Alle har et talent, som kan afdækkes og udvikles på selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold. Karakterer viser så, om jeg har fundet mit talent. Eller skal lede efter det på mine næste halvårshold, som paragraf 25 a giver mulighed for.

Men skolen viderefører bare Napoleonstidens tvangsklasser, der tvinger de unge til at følge årgangen, til trods for at drengene er to bagud i modenhed. Og på trods for dens ti plager: støj, mobning, fravær, bundkarakterer, snyd, druk, flugt til privatskoler af både unge og lærere og ledere, pige-angst, drenge-mistrivsel og befolkningsnedgang.

Hvornår vækker borgmestrene deres skoleledere?

Hvem ler højest af gymnasiets latterlige karaktergivning

Debatforslag JP 6.08.2018

Gymnasiets karaktergivning mødes med latter i udlandet. Her bruges præstationskarakterer. Vi alene fastholder Napoleonstidens standpunktskarakterer. Hvor fravær ikke medtælles i karakteren, som alene skal være et skøn over det faglige niveau ugen forinden. Hvor alle naturligvis afleverer alt og møder op med fingeren i vejret. Hvilket gør det let at give karakter. Alle får en middelkarakter, og de der klager sig, kan så få en af de to topkarakterer. Universiteterne må herefter slås med de store huller i den basale viden.

Norske middelstudenter morer sig mest. På danske universiteter placeres de foran, da karakterskalaen i Norge kun har enkelttrin. Vi har 2 trin først og herefter 3, 3, 2, 2 og 3 trin.

Karakterer bør selvfølgelig afspejle periodens præstationer. Og med en stopprøve efter første gymnasieår kan karakteren forbedres i anden omgang eller på en erhvervsskole.

Endnu bedre: Nedsæt dog en OECD-ledet skolekommission til at globalisere vort skolesystem fra børnehaven til forskerskole.

Ingen ingeniørmangel med fireårige STEM-klasser

Debatforslag JP 12.6.2019

At landet mangler ingeniører i hobetal er dokumenteret til hudløshed. Og løsningen er såre enkel. Opret fireårige kønsopdelte STEM-klasser fra 7. klasse, to år på folkeskolen og to år på HF.

Hvadfor noget? Hvad er en STEM-klasse? Og hvorfor kønsopdelt?

Uden for Europa tales der konstant om at øge STEM-undervisningen. Her kunne man under valgkampen gå fra det ene politiske parti til den næste, uden at de vidste det. Og selv på universiteternes naturvidenskabelige afdelinger skal man være heldig, hvis man kan få et svar. Og folkeskolerne og gymnasierne kører bare videre i deres rutiner.

STEM står for Science, Technology, Engineering og Mathematics, altså de fire fag, som er aldeles centrale for at kunne konkurrere globalt.

Og vigtigst af disse er matematikken, som sover tornerosesøvn i den danske skoleverden. For 50 år siden blev regnefaget afskaffet af den overabstrakte nye matematik, som stadig lever i bedste velgående på landets lærerskoler. Med det resultat, at de internationale landvindinger inden for regnefaget er totalt ukendte i Danmark, så Danmark ligger langt nede i internationale undersøgelser. Klart, når man lader de unge bestå folkeskolens afgangsprøve ved blot at kunne regne hvert sjette stykke. Med det resultat, at først gymnasierne og siden universiteterne må sænke det faglige niveau for ikke at dumpe alle.

I STEM-klasser vokser matematikken frem af sine rødder i den omgivende verden; og anvendes til noget praktisk. Og STEM-klasser gør det muligt at nedprioritere nytteløse humanistiske dannelsesfag. Og med STEM-klasser kan hver anden dreng og hver tredje pige være ingeniør som 22-årig, hvilket vil øge nationalindkomsten betydeligt.

Og kønsopdelt naturligvis. For både drenge og piger får et helt skævt indtryk af hinanden, da folkeskolens praktiserer alders-stavnsbånd med tvangsklasser, hvor både drenge og piger mistrives, da drengene er to år bagud udviklingsmæssigt.

Kort sagt, blot en lille smule sociologisk fantasi vil få ingeniørmanglen til at forsvinde.

Flere smarte hænder med fireårige kønsopdelte STEM-klasser

Debatforslag JP 12.6.2019

Et ambitiøst klimamål kan finansieres ved at flytte drenge fra kontanthjælp til ingeniørløn. Hvordan? Så enkelt: Opret fireårige kønsopdelte STEM-klasser fra 7. klasse, to år på folkeskolen og to år på HF.

Hvadfor noget? Hvad er en STEM-klasse? Og hvorfor kønsopdelt?

Uden for Europa tales der konstant om at øge STEM-undervisningen. Her kunne man under valgkampen gå fra det ene politiske parti til den næste, uden at de vidste det. Og selv på universiteternes naturvidenskabelige afdelinger skal man være heldig, hvis man kan få et svar. Og folkeskolerne og gymnasierne kører bare videre i deres rutiner.

STEM står for Science, Technology, Engineering og Mathematics, altså de fire fag, som er aldeles centrale for at kunne konkurrere globalt.

Og vigtigst af disse er matematikken, som sover tornerosesøvn i den danske skoleverden. For 50 år siden blev regnefaget afskaffet af den overabstrakte nye matematik, som stadig lever i bedste velgående på landets lærerskoler. Med det resultat, at de internationale landvindinger inden for regnefaget er totalt ukendte i Danmark, så Danmark ligger langt nede i internationale undersøgelser. Klart, når man lader de unge bestå folkeskolens afgangsprøve ved blot at kunne regne hvert sjette stykke. Med det resultat, at først gymnasierne og siden universiteterne må sænke det faglige niveau for ikke at dumpe alle.

I STEM-klasser vokser matematikken frem af sine rødder i den omgivende verden; og anvendes til noget praktisk, fx CO₂-fri kernekraft. Samtidig kan nytteløse humanistiske dannelsesfag nedprioriteres. Og med STEM-klasser kan hver anden dreng og hver tredje pige være ingeniør som 22årig, hvilket vil øge nationalindkomsten betydeligt.

Og kønsopdelt naturligvis. For både drenge og piger får et helt skævt indtryk af hinanden, da folkeskolens praktiserer alders-stavnsbånd med tvangsklasser, hvor både drenge og piger mistrives, da drengene er to år bagud udviklingsmæssigt.

Kort sagt, klimamålet kan nås ved at give drengene en chance.

Flere skattekroner med mindre skatteprocent, og uden socialisme

Debatforslag JP 6.08.2019

”Flere skattekroner med mindre skatteprocent, og uden socialisme”. Denne strategi kan genrejse den liberale alliance. Som kuldsejlede, da den ikke kunne skelne mellem skatte-kroner og skatte-procent, hvad ellers er en let sag i niende klasse.

”Skatten skal ned!”, råbte man igen og igen. Og gik så i regering, da det ikke kunne lade sig gøre. I stedet skulle man have råbt: ”Op med skatte-kronerne, og ned med skatte-procenten”. Og så gå i regering for at vise, hvor let det kan gøres.

Man skal blot kræve mere frihed i skolen. Fra syvende klasse, hvor de unge begynder deres identitetsarbejde: ”Hvem er jeg, hvad kan jeg?” Som skolen naturligvis skal støtte med selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold, hvor alle får ros for at have talent - eller for at have mod til at prøve noget ukendt.

Så får drengene endelig en chance, og vil kvittere med at blive ingeniør som 22årig. Så skatte-procenten kan sænkes uden at sænke skatte-kronerne.

Og stop med at stemme på socialister. De vil proletarisere befolkningen, så den kræver endnu mere behandlingssamfund. Det er lykkedes med drengene, og der er fremgang med pigerne, hvor hver anden nu søger psykolog på grund af forlist identitetssøgen.

Derfor fastholder socialister skolens alders-stavnsbånd, hvor de unge skal følge årgangen i tvangsklasser, som de tvinges til at vende tilbage til, time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned i årevis.

Hvilket har ført til ti plager: klassestøj og mobning og fravær, bundkarakterer og snyd og druk, privatskoler og vikarer og drengeproletarisering, da de er to år bagud i modenhed. Samt til en europæisk befolkningshalvering på 50 år, da hvert par kun afleverer 1½barn, der så afleverer 1 barn i næste generation.

Modsat holder Nordamerika sin befolkning konstant med 2,1 barn per par, fordi skolerne her bruger halvårshold til at afdække og udvikle den unges individuelle talent, i stedet for at drukne det i årgangstvang. Så op med kronerne og ned med procenten, og med socialisterne.

Dovne borgmestre mishandler de læreruddannede

Debatforslag JP 12.08.2019

Som nyuddannet lærer nyder man godt af den lærermangel, der skyldes, at studiet står langt nede på de unges ønskeseddel. I modsætning til Finland, hvor kun de allerbedste får adgang.

Med speciale i unge og naturvidenskab er man særlig efterspurgt. Desværre forlanger skolerne, at man også underviser børn og andre fag, fx sprog. Til sidst må man så sige ja til et job med klasser af børn og af unge og med forskellige fag.

Straks kommer praksischocket. Skolen påtvinger de unge et årgangs-stavnsbånd fra 7. klasse, på trods af at drenge er to år bagud i modenhed. Forbud mod holdvalg skaber tvangsklasser med ti plager: støj og mobning og fravær, druk og snyd og bundkarakterer, vikarer og flugt til privatskoler samt pigeangst og drengemistrivsel.

Så der går ikke mange halvår, før vor unge lærer søger over i en privatskole eller ud til et andet job, så skolen er nødt til at ansætte endnu flere ikke uddannede vikarer, der blot forstærker tvangsklassens plager.

Hvis de ellers gad, kunne landets borgmestrene tvinge skolerne til at bruge §25a i skoleloven til at afskaffe tvangsklasser som i Nordamerika.

Her vælger lærerne, om de vil undervise børn eller unge. Vælger de highskolen, møder de unge, der er budt velkommen med agtelse: "Alle har et talent, så sammen skal vi nu afdække og udvikle dit personlige talent i selvvalgte boglige eller praktiske daglige halvårshold. Og sammen med en lærer, der har sit eget lokale, og som kun underviser i ét fag. Og som derfor kan støtte dit identitetsarbejde med høj faglighed."

Bruges §25a, vil læreren i sit eget lokale dagligt møde fem forskellige halvårshold, der har valgt holdet af interesse eller nysgerrighed. Og læreren vil så kunne rose alle, når holdet ophører efter et halvt år, enten for at have talent eller for at have mod til at afprøve noget ukendt.

Og tvangsklassens ti plager forsvinder med et krav om mindst 70% præstation for godkendelse af halvårsholdet. De unge vil nu i stedet bruge timerne på at få hjælp til morgendagens lektier.

Skolens tvangsklasser halverer befolkningen

Debatforslag JP 12.08.2019.

I sin kronik (JP 10.8.) omtaler Ole Sohn, at 2,1 barn per par kan holde befolkningstallet stabilt, men ikke det danske fødselstal på 1,73.

Med en lommeregner kan dette tal omregnes til en halveringstid på 4,8 generationer, altså 120 år, hvis en generation sættes til 25 år. Tilsvarende kan Europas fødselstal på ca. 1,5 omregnes til en halveringstid på 2,4 generationer. Så om 120 år er 3 ud af 4 europæere væk, og hver anden dansker.

USA kan derimod levere et fødselstal på 2,1 barn per par. Hvorfor? Fordi skolen der støtter de unges identitetsarbejde med selvvalgte halvårshold, så man 3 år efter sin bachelorgrad som 25årig har et job og en familie med tre børn.

Hvor vi påtvinger vores unge årgangs-stavnsbånd på trods af, at drengene er to år bagud i udvikling. Hvilket fører til tvangsklasser med ti daglige plager: støj og mobning og fravær, bundkarakterer og snyd og druk, vikarer og flugt til privatskoler, samt drengeproletarisering og befolkningsnedgang.

I stedet for et forbud mod tvangsklasser anbefaler Sohn fertilitetsklinikker. Intet kunne være mere uheldigt. Disse bør lukkes øjeblikkeligt for at hindre indavl. For uden krav til, hvor mange børn en donor kan få, risikerer man i fremtiden at forelske sig i sin halvsøster.

Perspektiverne er uhyggelige, hvis Europa ikke i tide tager ved lære af USA og erstatter napoleonstidens tvangsklasser med republikkens selvvalgte halvårshold. Befolkningstallet kan så kun fastholdes ved tre voldsomme indgreb. Ved at forbyde partier, der vil bevare den sovjetiske enhedsskole, der blev indført ved skolereformen i 1975. Ved at indføre fødselstvang, så alle piger skal føde 3 børn, inden de bliver 25. Og ved

at indføre tvangsopløsning af ægteskaber efter 25 år, så manden kan stifte to familier, først som 20årig, så som 45årig.

Danmark bør derfor snarest nedsætte en OECD-ledet skolekommission, så hele systemet fra førskole til forskerskole kan tilpasses 'OECD Learning Framework 2030', der netop anbefaler 'personaliserede læringsmiljøer'.

Send universitetets mængde-missionærer i børnehave

Debatforslag Berlingske den 23.1.2020

Hvad er $2+3*4$? Et stort problem på universiteterne. Og i gymnasierne, hvor halvdelen siger 9, medens lærerne missionerer "Nej, 14, thi multiplikation går forud for addition!" Så heller ikke lærerne ved det. Ej heller i folkeskolen, og da slet ikke på lærerskolerne. Man skal helt ned i børnehaveklassen for at få det rette svar: "Det er da 3 4ere og så 2."

For børn tæller med enheder, der dog straks forbydes, når de kommer i skole og får at vide, at matematikkens styrke netop er, at den er helt ren, og uden benævnelser og enheder.

Derfor går det også rygende galt senere, når læreren under brøkgregningen spørger "Hvad er $\frac{1}{2}$ plus $\frac{2}{3}$?" hvortil klassen svarer "Ja, 1 plus 2 er 3, og 2 plus 3 er 5, så svaret er vel $\frac{3}{5}$?" Hvilket læreren triumferende afviser med "Nej, svaret er $\frac{7}{6}$. Thi man skal først skaffe fælles nævner, hvilket jeg nu vil undervise jer i!"

Pludselig bliver benævnelser altså genindført, hvilket dog ikke overbeviser klassen, der svarer "Jamen, 1 rødt af 2 æbler plus 2 røde af 3 æbler giver da 3 røde af 5 æbler, og kan da umuligt give 7 røde af 6 æbler?" Hvortil læreren svarer "Vil I bestå eksamen, så lær venligst at svaret er $\frac{7}{6}$!" Hvorefter de fleste vender ryggen til den meningsløse brøkgregning.

Hvilket de roligt kan gøre, uden at det går ud over karakteren. Udlandet nægter at tro, at vi har mundtlig eksamen, hvor regne-matematik erstattes af bevis-matematik. Og hvor byger af ledende spørgsmål sørger for, at ingen dumper. Og til terminskaracteren må læreren kun bedømme det faglige niveau i ugen forinden, hvor alle naturligvis møder op, afleverer alt og har hånden konstant i vejret. Resultat: eksamen består ved at regne hver 6. eller hvert 4. stykke efter 9. klasse og 2.g.

Sagen er, at universiteternes mængde-missionærer indoktrinerer lærerne, at brøker er tal. Og at et regnestykke er et eksempel på en delmængde af et mængde-produkt, hvor førstekomponent-identitet medfører andenkomponent-identitet.

Uden for universiteterne er brøker operatorer, der skal ganges med et tal for at blive til et tal. Og da gangning skaber arealer, findes brøkers sum som arealet under brøk-kurven, eller mere præcist, under per-tals kurven.

Men forbuddet mod enheder medfører også et forbud mod per-tal. Så man underviser nu ikke mere i blandingsregning, altså at $2\text{kg} + 3\text{kr/kg} + 4\text{kg} + 5\text{kr/kg}$ ikke giver $6\text{kg} + 8\text{kr/kg}$, netop fordi per-tal sammenlægges som arealer.

Per-tal vil nemlig gøre matematikken alt for let. Så da man i 2017 påtvang alle gymnasimatematik på B-niveau, vendte man det hele på hovedet, og underviser først i begrebet grænseværdi. Et begreb, der er så abstrakt, at selv lærerne er nødt til at lære det udenad og ikke kan gennemskue, at det blot er et fremmedord for konstanthed.

Min råd til ministeren: Læs min kronik "Drop matematik og genindfør regning", trykt i Berlingske i den 29. december 2004. Send munke-matematikere i børnehave, så de kan lære at regne. Og nedsæt en OECD-ledet skolekommission, så vi kan få indført troværdige karakterer med evidens bag.

I matematik er brug bedre end beviser

Debatforslag JP 5.2.2020

Piet Hein skrev: "Vil du med rette have ry som lærd, så søg det lette og gør det svært." Og netop sådan er det med gymnasiets matematik, der spreder angst og rædsel og ulyst blandt utallige unge. For hvor er den dog let, og hvor gøres den dog svær. Den har tre trin, hvor trin A er valgfrit.

Trin C regner på konstante per-tal. Et køb på 200 kr suppleres 8 varer á 5kr per styk. Totalen kan da beregnes som $T = 200 + 5*8$, eller $T = b + a*x$, som en formel med uspecificerede tal. Altså plus-vækst som alle forstår, lige indtil skolen siger "Næ næ, indkøb er et eksempel på anvendelse af matematik. Og som

navnet siger, skal matematikken først læres, før den kan anvendes. Her anvendes begrebet 'lineær funktion'. Derfor skal I først lære, at en funktion er et eksempel på en relation mellem to mængde, der til hvert element i den ene mængde knytter ét og kun ét element i den anden mængde."

Hvad de unge hører som "bublibub er et eksempel på bablibab", en meningsløs selvreference som skal læres udenad, og som de fleste vender ryggen til.

Regning kan føre til tilbageregning: "Jeg plussede 5 med noget og fik 8, kan jeg regne tilbage til det ukendte tal x , når altså $5+x=8$?" Ja, det er naturligvis $x=8-5$. Hvilket viser, at en ligning løses ved at flytte tal til modsat side med modsat regnetegn. Og det gælder i øvrigt for alle tilbageregninger eller ligninger.

Enkelt og letforståeligt. Indtil skolen siger "Næ næ, denne ligning er et eksempel på et åbent udsagn i en kommutativ gruppe med kompositionsforskriften addition, der har 0 som neutralt element og -5 som det inverse element til 5. Et sådant udsagn bevarer sin sandhedsværdi med identiske operationer på begge sider af lighedstegnet. Men husk dobbelpilene mellem udsagnene."

Trin B regner så på variable per-tal: "Hvad fås ved at blande 2kg á 3kr/kg med 4kg á 5kr/kg." Alle unge ved, at styk-tallene 2 og 4 kan plusses direkte, medens per-tallene 3 og 5 først skal opganges til krone-tal, før de kan plusses. Og da gangning skaber arealer, plusses per-tal altså som areal under per-tals kurven, der straks findes på en lommeregner. En regneart, som kaldes integralregning.

Og som alle kan forstå, lige indtil skolen siger "Næ næ, dette er et eksempel på en anvendelse af infinitesimalregning. Og her er integralregning en anvendelse af differentialregning, der derfor først skal læres. Men som er så svær, at vi bestemt ikke kan anbefale, at trin B bliver et obligatorisk fag."

Herved forties, at differentialregning blev skabt til at omskrive arealstrimler til differenser, så plusning får alle mellemlid til at forsvinde, på nær de to yderste.

Desværre underviser gymnasiet ikke i matematik, men 'matematisme', der er sandt i klasseværelset, men sjældent udenfor. Og som de unge møder allerede første time, hvor lærerne repeterer brøkgregning og beviser, at 1 over 2 plus 3 over 4 giver 5 over 4. Hvortil de unge protesterer: "Det giver da 4 over 6, for 1 rødt af 2 æbler plus 3 røde af 4 æbler giver da 4 røde af 6 æbler, og kan da umuligt give 5 røde af 4 æbler?"

Men læreren insisterer og forsætter med at bevise at $3+4*5$ er 23 og ikke 35, som mange ellers tror. "Matematik fastsætter selv sine regler. Vi har vedtaget, at gange kommer før plus, men vi kunne godt have vedtaget det modsatte." For matematisme plusser uden hensyn til enheder. Og kan derfor ikke se, at det naturligvis kun kan give 23, når man plusser 3 1ere med 4 5ere, som det fremgår ved at se på sine hænder og fødder.

Løsningen på gymnasimatematikens krise er enkel. Forbyd beviser til den mundtlige eksamen. Lad i stedet de unge bruge Mathematics til at løse STEM-opgaver inden for Science, Technology og Engineering. Udlandet har gjort det længe. Dansk matematisme er i stedet sunket så dybt, at man nu kan blive student ved blot at regne hvert fjerde stykke rigtigt.

Yderlige råd findes i min JP-kronik 'Bevisgale matematiklærere på afveje' den 2.3.2015.

Fireårige realgymnasier inden 2030

Debatforslag JP 6.2.2020

Krisen i ungdomsuddannelserne kan løses med inspiration fra lande uden problemer med etnisk forskellighed og fravalg af erhvervslinjer.

Besøges samme klasseværelse i Nordamerika i to dage, kommer første chok i frikvarteret. Læreren bliver siddende, og klassen forlader lokalet til forskellige hold. Næste chok kommer næste dag: samme skema hver dag.

Stamklasser med stavnsbånd til årgangen findes altså ikke. Og lærerne storrives i egne lokaler, hvor de dagligt formidler deres hovedfag til 5-6 halvårshold, valgt efter talent eller nysgerrighed.

Den fireårige highskole antager, at der bor et talent i hver enkelt person. Det er derfor skolens opgave at støtte den unges identitetsarbejde med daglige lektier i selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold, som kan afdække og udvikle de individuelle talenter.

I første time underskriver den unge en kontrakt. Overtrædelse medfører bortvisning fra holdet, og dermed en forlængelse af skoletiden. Fremmøde og aflevering skal ske til tiden, og månedskaraktererne skal være blandt de tre bedste. Til gengæld holdes den faglige viden ved lige med daglige timer.

Så tiden er måske kommet til at pensionere Napoleonstidens universitets- og embedsrettede linjeopdelte gymnasier, og i stedet fokusere på videnssamfundets behov for fleksibilitet.

En OECD-ledet skolekommission vil kunne globalisere den danske skole fra førskole til forskerskole, så den kan leve op til OECD's 'Learning Framework 2030' krav om personaliserede læringsmiljøer.

Kommissionen vil sikkert anbefale at operette et fireårigt real-gymnasium fra ottende klasse. Og dermed stoppe den nuværende dobbeltuddannelse af de unge: Først et treårigt fællesforløb i folkeskolen med lærere, som sjældent er faguddannet og ofte er vikarer. Så et valg mellem et utal af treårige linjer på skoler, der har økonomisk gevinst ved at fastholde de unge, uanset hvordan de passer deres læringsarbejde.

Sociologisk fantasi vil fjerne mistrivsel i folkeskolen

Debatforslag JP 14.2.2020

Folkeskolelovens paragraf 25a opfordrer til at anvende sociologisk fantasi til at udgå skolens nuværende ti plager. Som er en direkte konsekvens af at påtvinge de unge aldersstavnsbånd fra syvende klasse, hvor de eller skulle påbegynde det identitetsarbejde, der kan besvare deres to centrale spørgsmål: Hvem er jeg, hvad kan jeg?

Og som folkeskolen med paragraf 25a kunne støtte ved som den nordamerikanske highskole at hilse den unge velkommen med respekt: "Alle har et talent. Sammen skal vi nu afdække og udvikle dit personlige talent gemmen selvvalgte boglige eller praktiske daglige halvårshold med en lærer, der kun underviser i ét fag, hjertefaget, som vil forsøge at smitte dig med sin faglige begejstring. Og som roser dig for at have talent, eller for at have mod til at prøve noget ukendt, fx håndværk eller tysk, vores vigtigste eksportsprog. Du sikres et højt fagligt udbytte ved at opnå mindst 70% af de tildelte point for fremmøde, aflevering, delprøver, mm. Ellers må du afprøve et andet hold."

I Danmark fører alders-stavnsbåndets tvangsklasser hurtigt til ti veldokumenterede plager: Støj, så mange bruger høreværn under arbejdet. Mobning, fordi de unge i årevis tvinges til at være sammen med de samme, time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned i årevis. Fravær på grund af støj og mobning, og som igen medfører snyd og bundkarakterer, så afgangseksamen i matematik kan bestås ved blot at regne hvert sjette stykke korrekt. Druk, på grund af manglende identitetsudvikling. Vikarer og privatskoler, da mange unge og lærere og ledere flygter fra tvangsklasserne. Drengemistrivsel, da drenge er to år bagud i modenhed. Samt en halveringstid på 50 år for Europas befolkning, hvor et par kun afleverer 1½barn, der så afleverer 1 barn i næste generation.

Som landets andenstørste by bør netop Aarhus gå i spidsen og bruge sociologisk fantasi til at sikre, at de unge får den bedste start på deres vigtige identitetsarbejde.

CEVEA: Nytænkning eller propaganda

Debatforslag JP 12.3.2020.

I følge Google skal en tænketank 'bringe nye ideer på banen'. I stedet cementerer centrum-venstre tænketanken CEVEA gamle ideer ved at anbefale bevarelse af linjetvang på Napoleonstidens embedsrettede gymnasier (10.3); til trods for, at OECD peger på individuelle læringsforløb i sit Learning Framework 2030. Og dermed anbefaler linjetvang erstattet med selvvalgte boglige og praktiske halvårshold i 4årige real-gymnasier fra 8 klasse, altså en fusion med folkeskolen. Men i stedet skal gymnasier påtvinges hele landet ved at forbyde indbyrdes konkurrence. Så man må spørge: Er CEVEA virkelig en tænketank eller et forklædt DDR propagandakontor?

Myndigheder snakker og snakker

Debatforslag JP den 17.3.2020, og til Berlingske den 28.3.2020.

Myndigheder lytter man da ikke til. Der er jo ingen konsekvens har vi lært i skolen. Ingen bliver bortvist. Tværtimod. Alle bliver fastholdt og automatisk oprykket i næste klasse, ellers mister skolen jo sit taksametertilskud. Så derfor gør vi det, vi har lyst til: støjer, mobber, dropper lektier, holder friuger, skriver af, snyder til eksamen, drikker gemmen fra torsdag til søndag, sviner med affald, går på facebook. Alt det skolen siger, vi ikke må. Skolesystemet er stort set uændret siden Napoleonstiden. Hvad med at nedsætte en

kommission, der kan gøre hele skolesystemet tidssvarende. Og ledet af OECD, for vi magter det åbenbart ikke selv.

Ny skolereform nu

Debatforslag JP den 7.4.2020.

At stoppe skolegangen 3 måneder før tid er problemløst på holdopdelte skoler, for her er 15 af 16 slutkarakterer allerede på plads. Modsat på vores linjeopdelte skoler med stamklasse-stavnsbånd, hvor de først afgøres til sidst. OECD's Learning Framework 2030 anbefaler da også individuelle læringsforløb. Derfor: Ny skolereform nu, så Napoleonstidens klassetvang erstattes af Nordamerikas highskoler, der støtter de unges identitetsarbejde med selvvalgte praktiske og boglige halvårshold fra 8. klasse. Som vi burde have valgt ved den store skolereform i 1975 i stedet for en tiårig sovjetisk enhedsskole. Og igen i 2005, i stedet for lappeløsninger.

Hvilket parti vil forhindre at Danmark uddør

Debatforslag JP den 16.4.2020.

Ikke corona, men fødselstallet formindsker Europas befolkning med ca. 6 mio personer årligt. For 1,5 barn per mor betyder 1 per bedstemor, altså to halveringer på 100 år fra 800 mio til 200 mio. Modsat har USA fødselstallet 2,1 som sikrer en stabil befolkning.

Hvorfor? Fordi USA bruger skolen til at støtte teenagerens identitetsarbejde med selvvalgte boglige og praktiske halvårshold fra 8. klasse i stedet for at kvæle det med stavnsbånd til stamklassen.

Skal skolesystemets klasse- og linjetvang have lov til at udrydde Danmarks befolkning? Socialisterne siger ja, hvem siger nej? Skal der virkelig et nyt parti til for at hindre, at Danmark uddør?

Fra demokrati tilbage til Moseloven II

Debatforslag JP den 19.4.2020.

I skolen lærte vi, hvordan vores samfund har udviklet sig gennem tiden. Moseloven fortalte os, hvad vi skulle og ikke skulle. Indtil Skaberen steg ned for at korrigere os. Vi er skabt i Hans billede, og skal derfor selv være skabere og træffe valg mellem godt og ondt. Vi må ikke blot følge forskrifter, men træde i karakter gennem personlige valg. Og vi skal ikke frygte fejlvalg, for disse kan tilgives med brød og vin. Vi fik herved tre gaver: frihed, lighed og broderskab. Vi er fri for at være tynget af vores fejlvalg, vi er alle lige uanset køn og stand, og vi skal hjælpe vore medmennesker.

Disse tre gaver førte senere til Oplysningstiden, først med oplyst enevælde, siden med demokrati, hvor vi frit kan mødes og informere os, debattere og træffe valg i fællesskab. Og efter den kolde krigs ophør i 1990 troede vi, at nu havde historien nået sit endepunkt, det frie og lige fællesskab var nu omsider etableret og ville forblive sådan i al evighed.

Men så kom marts 2020, hvor historien pludselig blev spolet baglæns, og med ekstra hastighed endda. Årsagen var en smitsom virus.

Nu var det ikke første gang, vi mødte smitte, så der fandtes allerede en formel for det såkaldte smittetryk, altså for hvor mange personer der smittes af en allerede smittet. Formlen findes på Google. Den er et simpelt gangestykke, der viser, at smittetrykket fordobles med en fordobling af hver af de tre faktorer: urenhed, trængsel og tidsrum. Altså en almindelig forholdstals-formel: dobbelt indkøb betyder dobbelt udgift. Her er der blot tre faktorer, så fordobles alle tre, vil smittetrykket blive otte gange så stort. Og halveres alle tre, vil smittetrykket blive otte gange så lille.

Og hvis man benytter after-skiing til at genopføre Sodoma og Gomorra med ekstreme værdier for urenhed, trængsel og tidsrum, så vil en ti-dobling af hver faktor medføre en tusind-dobling af smittetrykket. Og dermed en meget hurtig smittespredning i de samfund, der ukritisk lader festdeltagerne komme hjem for at feste videre lokalt. Hvor man dengang åbenbart vendte ryggen til smitekilden og brændte den af.

Forskellige vira har forskellige smittetryk. Ebola har 4, SARS har 2, og den aktuelle corona-virus har $2\frac{1}{2}$ ifølge SSI, Statens Seruminstitut. Så sænkes hver faktor med blot 27%, vil smittetrykket falde til under 1, hvor smitten vil aftage og forsvinde. Og tre halveringer vil nedsætte smittetrykket til 31%. Mere skal der ikke til: en mindre nedsættelse af den personlige urenhed, af gruppestørrelsen og af samværstiden. Altså netop hvad Sverige har valgt.

Men i Danmark har SSI omdøbt det enkle gangestykke til en kompliceret matematisk model, som kun instituttets ekspertgruppe kan forstå. Og ifølge SSI anbefaler modellen en total nulstilling af alle tre faktorer: bliv hjemme og fjern al personlig urenhed. Luk samfundet ned.

Så uden belæg i det enkle regnestykke rulles historien i ekspresfart 3000 år tilbage til en ny Moselov, denne gang et gangestykke, der skjules bag ved to kurver, en rød og en grøn, der stammer et helt andet sted fra. Fra en standardmodel, der antager, at smittetrykket falder jævnt med smittede indtil flokimmunitet er opnået, hvad det naturligvis ikke vil gøre ved indgreb. Og som kun er relevant, hvis man ønsker at opnå flokimmunitet som i Sverige. Og i øvrigt kan man kun tælle antal sengepladser, ikke antal smittede, da der her optræder et ukendt mørketal. Modellen har da også vist sig at ramme helt ved siden af.

Alligevel er det SSI, der skal kontaktes hver gang, samfundet overvejer en delvis genoplukning. SSI vil derefter bede gangestykket om et svar, der så accepteres kritikløst. Ikke kun af en socialistisk regering, der bestemt ikke er uinteressert i et samfund styret af centrale forskrifter, men også af en samlet opposition. Over nat var demokratiet pist væk. Nu hersker gangestykket, med SSI som pave og SST, Sundhedsstyrelsen, som ypperstepræst.

Synd og ekstremt dyrt, at Oplysningstiden ikke omfattede almindelig oplysning om gangestykker. Bedre held næste gang.

Myndighed eller formynderi

Debatforslag JP den 22.4.2020.

Medierne bringer tit indslaget 'Myndighedernes retningslinjer for at minimere smittespredning af coronavirus COVID-19.'

Fik man ikke fat på alle fem punkter, kan man vel Google sig frem til 'myndighederne.dk'. Næ, det findes ikke. Ej heller findes 'sundhedsmyndighederne.dk'.

I stedet ser man på et af de foreslåede link, at der er uenighed mellem universitetet og Statens seruminstitut. Nu kommer viden jo fra universiteterne, og ikke fra et institut, men hvilket universitet, for der er jo flere. Og så er der også noget, der hedder Sundhedsstyrelsen. Altså tre kokke i alt.

Nå, så må man vel selv finde ud af, hvad der gælder om smitte. Google viser straks en simpel formel for et såkaldt smittetryk R , der beregnes ved at sammengange tre faktorer: et tal for urenhed, et tal for samværsantal og et tal for samværstid.

Smittetrykket halveres altså med hver af de tre faktorer. Så skal det sænkes fra 2,5 til under 1, hvor smitten aftager, er det mere end nok at halvere alle tre faktorer, da det vil bringe smittetrykket helt ned til en ottendedel af 2,5 altså til ca. 0,3.

Herligt, tre faktorer er da nemt at forklare en befolkning. Men hvorfor så medtage fem retningslinjer?

Og hvorfor handler nummer 2, 4 og 5 om den første faktor, medens nummer 3 handler om den anden faktor? Og nummer 1 sammenblander faktor to og tre: Bliv hjemme og begræns socialt samvær.

Hvilket da er en modstrid: Hvis man bliver hjemme, så har man jo ikke socialt samvær? Og er det antal personer eller antal timer, der menes, for det er jo to forskellige faktorer?

Befolkningen har faktisk lært at gange, og kunne sikkert hurtigt komme med forslag til en 3dages uge, så vi undgik en halvering af de tre faktorer, endsige helt at nulstille dem.

Så hvorfor skjule denne enkle gangeformel? Er det virkelig myndigheders opgave at udøve formynderi?

Oppositionspartierne protesterer ikke. Er det fordi de mangler egne videnscentre?

Da de tre faktorer skabte hotspot Herning

Debatforslag JP den 26.4.2020.

Smittetrykket fortæller, hvor mange personer, hver smittet kan smitte. Er det under 1, vil smitten efterhånden forsvinde. Et hurtigt Google opslag viser, at smittetrykket fås ved at sammengange tre faktorer: urenhed, samværs-antal og samværs-tid. Regnestykket er altså en dobblingsformel, der udregner, ikke et tal, men hvilken dobbling smittetrykket vil få ved en dobbling af en eller flere af de indgående faktorer.

Smittetrykket vil således falde fra sit startniveau på ca. 2,4 til 0,3 ved en halvering af hver af de tre faktorer. Omvendt vil en 32dobling af blot to af faktorerne give en 1000-dobling af smittetrykket, som for eksempel ved after-skiing eller ved guldbryllupper.

Så ved det efterfølgende hestestævne først i marts var der allerede adskillige smittede i Herning. Og med ca. 50.000 deltagere over 5 dage blev smittetrykket dobbelt så langt op i det røde felt, at alle må formodes at være smittet.

Men hvorfor så det lave antal indlæggelser? Måske bliver kun en brøkdel af de smittede syge, hvoraf igen kun en brøkdel bliver indlagt. Detaljerede tal fra Herning vil kunne vise det.

Med kendskab til de tre faktorer samt til doblingsformler kan vi så næste gang undgå den voldsomme økonomiske konsekvens af en nedlukning. Eksempelvis vil en tredagesuge sammen med en lidt større indbyrdes afstand kunne reducere smittetrykket til 0,9.

Mystiske tal og formler bag nedlukningen

Debatforslag JP den 18.5.2020.

Som lærer vil man gerne kunne vise, at matematik kan løse vigtige samfundsproblemer, som fx smittespredning. Og heldigvis har Sundhedsstyrelsen udgivet både tabeller og kurver over antal indlagte med coronavirus.

Kurven viser tal fra den første marts. Tabellen viste tal fra den sekstende marts, men nu desværre kun for den seneste uge.

Nå pyt, tabellen kan vel genskabes fra kurven? Næ, for kurvetallene er mellem to og tre gange større.

Tilsvarende mystik med formlerne.

Smitte styres af to enkle formler. En tre-faktor-formel der siger, at smittetrykket ottedobles ved en fordobling af urenhed, samværs-størrelse og samværs-tid. Samt en S-formel der siger, at smitten ophører, når flokimmuniteten er nået, hvor 60% er smittet.

Smittetrykket kan derfor holdes i ro med en normal hygiejne og en balancering af samværet i størrelse og tid: dobbelt størrelse i halv tid, og modsat.

Men hvorfor fortier myndighederne den tredje og vigtigste smittefaktor, samværs-tiden, som er den letteste at styre selv? Med kravet om afstand nulstilles begge samværsfaktorer, så hverken balance eller flokimmunitet kan opnås.

Og hvorfor er myndighederne bange for, at vi får italienske tilstande? De skyldes jo afterskiing, hvor en femdobling af alle tre smittefaktorer giver mere end en hundrededobling af smittetrykket. Noget vi først opnår under sommerens festivaler.

Hvis man regner på antal indlæggelser, viser S-formlen, at smitten forsvinder efter to måneder uden at overbelaste sygehusene, så hvorfor lukke ned? Og hvorfor fremlægger pressemødet den 11. marts kun smittetal, som jo er utroværdige, da de indeholder ukendte mørketal?

Hvorfor siger statsministeren, at smittetallene er mere end tidoblet på tre dage, når de troværdige indlæggelsestal kun er blevet 2,3 gange større?

Mystikken bevirker desværre, at vi nu mister muligheden for at vise eleverne en vigtig matematisk anvendelse.

Stavnsbånd til stamklassen kvæler drengenes talent

Debatforslag JP den 3.8.2020

Tak til professor Christensen for at påpege den himmelråbende ulighed i det danske skolesystem (4.8). Hvordan kan vi betale de to enorme corona-regninger, hvis vi fortsat lader drengene mistrives på en skole med stavnsbånd til årgangen, hvor pigerne er to år foran i udvikling?

Og drengene må ikke gå klassen om, for så mister skolen sit taksameter-tilskud.

Gør dog som Nordamerika. Hvorfor kvæle den unges identitetsarbejde med tvangsklasser, når det i stedet kan støttes med daglige selvvalgte boglige og praktiske halvårshold fra 7. klasse?

Når hver anden dreng er ingeniør som 22årig, bliver der både råd til mere velfærd og mindre skatteprocent.

USA overlever Europa

Debatforslag JP den 5.8.2020

I en ellers velskrevet kronik hævder professor Bent Jensen, at grundet en lang række lighedspunkter vil USA snart gå til grunde ligesom Sovjetunionen. Intet kunne være mere tvivlsomt.

Forskellen mellem de to statsformer fremgår af to tal 40% og 100%. De angiver stemmeprocenten ved politiske valg. Eller mere præcist, ved valg af institutions-forvaltere.

For netop graden af institutionalisering adskiller den socialistiske og den liberale samfundsform.

Når mennesker lever sammen er kernespørgsmålet: skal vi løse vores opgaver individuelt - eller i fællesskab ved at oprette institutioner. Der så kræver en embedsstand skabt af et line opdelt embedsrettet skolesystem, hvor de bedste får et embede, medens resten må begynde forfra på en ny linje, eller finde et job andetsteds, fx som sælger.

En institution er altså skabt som et middel til et fælles mål. Men ofte sker der det, sociologer kalder en mål-middel ombytning: Institutionen ser hurtigt sig selv som det egentlige mål, og det oprindelige mål som et middel, der, så længe det ikke nås, vil begrunde institutionens fortsatte beståen og vækst.

Institutionerne for sundhed og viden burde gøre befolkningen sundere og mere vidende, og vil derfor vokse i styrke og størrelse i takt med, at de formår at gøre befolkningen mere usund og uvidende. Skolen har fx formået at sænke bestå-grænsen i matematik i folkeskolen og gymnasiet til 16% og 20% korrekt besvarelse.

Oplysningstidens ideal blev formuleret af antikkens græske sofister: oplyst om forskellen på natur og vedtægt kan en befolkning undgå skjult formynderi i form af vedtægt maskeret som natur. Den tyske filosof Kant formulerede det siden som 'sapere aude', vov at vide.

Ideen var, at frie og lige og solidariske mennesker kunne leve sammen uden formynderi, og derfor ikke behøve andre institutioner end for oplysning og sikkerhed.

Oplysningstiden skabte to republikker, i USA og i Frankrig. USA har stadig sin første republik. Frankrig har nu sin femte, og som forsvar mod sine tysktalende naboer måtte den unge republik hurtigt indføre en stærk centraladministration med tilhørende eliteskoler. Et system, der siden blev kopieret af det øvrige Europa, der stadig i dag er præget af en høj institutionsgrad med et tilhørende line opdelt embedsrettet skolesystem.

Modsat bruger de nordamerikanske republikker skolesystemet til at oplyse børn om deres omverden og unge om sig selv, så de kan støttes i deres identitetsarbejde med daglige selvvalgte boglige og praktiske halvårshold. Et system som fortsætter helt op til bachelorgraden.

Med institutionaliseret udvikling af det personlige talent kan de fleste klare sig selv uden en elites formynderi.

Og med få institutioner er der ikke behov for mange institutionsforvaltere, hvorfor 60% af befolkningen finder det irrelevant, hvilken grad af liberalisme, der forvalter.

Total institutionalisering bragte Sovjetunionen til fald. Og overdreven institutionalisering vil også bringe Europa til fald. For her har man oven i købet institutionaliseret sin egen selvudryddelse med den line opdelt embedsrettede dannelsesskole, der kvæler de unges identitetsarbejde med stavnsbånd til årgangen, og derfor er dumpefri for at sikre samme alder i sine stamklasser. I disse tvangsklasser lider alle voldsomt under dens ti plager: støj og mobning og fravær, dumpning og snyd og druk, vikarer og privatskoler, mistrivsel, især hos drenge, der er to år bagud i udvikling og derfor blev konfirmeret to år senere, da Slesvig var preussisk. Samt et fødselstal, der vil halvere Europas befolkning på 50 år, eftersom 1,5 barn per par betyder 0,75 pige per mor og 0,5 pige per bedstemor.

Så om 100 år har Europa reduceret sin befolkning til 25%, hvorimod Nordamerika holder sin stabil med et fødselstal på 2,1 barn per par. Så der er vist ingen tvivl om, hvem der stadig er her til den tid.

Kære professor, er du venlig at skrive en ny kronik, hvor du denne gang besvarer spørgsmålet: hvilken betydning har et lands institutionaliseringsgrad for dets overlevelse?

Lær matematik af dit barn

Debatforslag JP Aarhus den 10.8.2020

I skolen lærer børn matematik for at kunne mestre fænomenet Mange. Som de dog allerede mestrer på en måde, vi voksne kan lære meget af. Børn praktiserer nemlig 'bundt-tælling'.

Vis barnet en hånd med adskilte finger og spørg, ikke "Hvor mange er der her?", men "Hvad har vi her?". Bundt så to fingre og gentag spørgsmålet.

Mange børn siger så "1 2er og 3 1ere". Gentag barnets svar, men brug nu ordet 'bundt': "Ja, 1 Bundt og 3 1ere".

Bundt så to fingre mere, og mange børn vil sige "2 bundter og 1 1er". Nogle vil måske sige "3bundter på nær 1".

Gentag så med ti tændstikker og skriv resultatet ned som "Totalen er ..." forkortet til "T = ...".

Altså: $T = 5$, $T = 1B3$, $T = 2B1$, $T = 3B-1$.

Optæl så ti i 3-bundter, først fingre, så tændstikker:

1, 2, 3 eller 1B. 1B1, 1B2, 1B3 eller 2B. 2B1, 2B2, 2B3 eller 3B. 3B1. Så ti er 3 Bundt 1 3ere.

Nogle børn vil så spørge, om ikke også de 3 bundter er 1 bundt af bundter, så vi har 1BB 0B 1.

Nu er tiden så kommet til at dobbelt-tælle i ti-bundter ved at tælle både bundter og ubundtede:

0B1, 02B, ..., 0B9, 0Bti eller 1B0. 1B1, ..., 1B9, 1Bti eller 2B0.

Og så videre, indtil 9B7, 9B8, 9B9, 9B10 eller 10B0 eller 1BB 0B 0. 1BB 0B 1, ...

Nogle børn vil måske foreslå i stedet at tælle

0B1, 0B2, 0B3, 0B4, 0B5, 0B6 eller 1B-4, 0B7 eller 1B-3, 0B8 eller 1B-2, 0B9 eller 1B-1, 0Bti eller 1B eller 1B0. 1B1, ..., 1B9 eller 2B-1, 1Bti eller 2B0.

Bruges legoklodser eller centicubes bliver bundt-tal til firkants-tal, som skal omtæles til samme enhed før de kan lægges sammen enten ved siden af eller oven på hinanden. Eksempelvis er $2\text{ 3ere} + 4\text{ 5ere} = 8B2\text{ 3ere} = 5B1\text{ 5ere} = 3B2\text{ 8ere}$.

Hermed udfører barnet opgaver i fagets to hovedområder, linearitet og integralregning, som ellers først optræder ved overgangen til universitetet.

Børn får derfor en god talforståelse, hvis forældre og skolen tillader barnet at bruge Bundt-tælling som en bro mellem barets egne firkant-tal og skolens afkortede linje-tal.

Samtidig får barnet et naturligt forhold til fagets vigtigste formel, polynomiet:

$T = 567 = 5BB\ 6B\ 7 = 5*B^2 + 6*B + 7$, eller $T = 567 = 5BB\ 6B\ 7 = 5BB\ 7B\ -3 = 5*B^2 + 7*B - 3$.

Dannelsesskolen, perfekt til selvudryddelse

JP, 3.9.2020

I Europa går smukke unge kvinder med hunde, i Korea går de med barnevogne. Det gør de også om 100 år, hvor man i Europa kun vil se herreløse hunde. Hvilket Tyrkiet tålmodigt afventer, så det nye Osmannerrige denne gang ikke bliver standset ved Wien, men først ved Nordkap.

I Europas dannelsesskoler sikrer stavnsbånd til årgangen, at unge aldrig finder sammen, da drengene er to år bagud i udvikling. Og derfor lades til bage, når pigerne flokkes i universitetsbyerne.

Hvilket parti prioriterer babyer over hunde? Ingen. Derfor, lad os få en OECD-leddet skolekommission nu, så der også er europæere i Europa om 100 år. Og helst med forskellige fædre.

Paragraf 25a vil stoppe flugten fra folkeskolen

JPÅ, 7.9.20

Alle beklager den tiltagende flugt fra folkeskolen til privat- og efterskoler, men ingen gør noget ved det. Svaret findes ellers i §25a i folkeskoleloven: "Undervisningen kan organiseres i hold inden for den enkelte klasse og på tværs af klasser og klassetrin."

Oversat til dansk: Regionerne kunne motivere sine kommuner til at afskaffe sine tvangsklasser, hvor de unge tvinges til at følge årgangen, og hvor drengene lider under, at de er to år bagud i modenhed, og derfor må se

pigerne snuppe de attraktive studieplader efter gymnasiet. Hvilket får fødselstallet til at nærme sig det europæiske gennemsnit med ½ pige per mormor, altså en befolkningshalvering på 50 år.

Så der er rigtig mange stemmer i at opdatere folkeskolen, så den kan benytte §25a til at stoppe årgangstavnsbåndet. Dels for at sikre, at vi også er her om 100 år. Og dels for at kunne opfylde OECD's Learning Framework 2030, som netop lægger vægt på individuelle læringsforløb à la den nordamerikanske oplysningsskole.

Kort fortalt består denne af en hønemorskole, der skal oplyse børn om deres omverden, og en holdopdelt highskole, der skal oplyse den unge om sig selv og sit individuelle talent. Dette sker så med daglige lektier i selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold sammen med en enkeltfagslærer, der roser den unge for at have talent, eller for at have mod til at afprøve noget ukendt, fx håndværk eller tysk, vores vigtigste eksportsprog. Og hvor kravet om at opnå mindst 70% af de udelte point for fremmøde, aflevering, prøver mm sikrer et højt fagligt udbytte for alle.

Og hvor seks daglige holdskift og halvårslige skemaskift fjerner lysten til at skifte fra folkeskolen til en privatskole, hvor dette ikke er muligt.

Socialdemokraterne ønsker ikke at afskaffe tvangsklasser. Da borgmesteren var rådmand for skoleområdet, bad jeg om en halv time til at fortælle om fordelene ved at erstatte stamklasser med holdopdeling fra syvende klasse. Men han afviste med den begrundelse, at embedsværket og dets rådgivere allerede havde fundet frem til den bedste folkeskoleform.

Man kan så håbe, at de liberale partier gør det kommende kommunalvalg til et skolevalg, hvor valgfriheden bringes helt ind i den enkelte klasse til den enkelte unge. Så får drengene endelig en chance i studiekapløbet.

Socialister, brug venligst folkeskolens rette navn

JPÅ, 20.9.20

To socialister skamroses den såkaldte 'folke-skole' (JPÅ, 12.9.). Uden dog af fortælle, at deres partiforkvinder desværre har været nødt til at fravælge den til fordel for en privat skole. Og dermed også været nødt til at berøve deres børn dens fantastiske mulighed for samvær med andre befolkningsgrupper i sine tiårige årgangsklasser, der med klassetvang tvinger de unge til at vende tilbage time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned i årevis. Hvilket medfører plager som støj, mobning, fravær, druk, bundkarakterer, vikarskift mm. Samt en drenge-mistrivsel, der har sænket Europas fødselstal til 0,5 pige per mormor, så befolkningen nu halveres to gange på 100 år.

Alligevel vil socialisterne for alt i verden bevare napoleonstidens dannelsesskole, for dannelse og marxisme har fælles rod i den tyske antioplysnings-filosof Hegel. Socialisternes helt åbenlyse mål er proletarietets diktatur, og her passer dannelse perfekt til en folkelig proletariseringsskole. Hvor anti-oplysningen nu er så fremskreden, at bestå-grænsen i matematik er sænket til 15% og 20% rigtige i folkeskolen og i gymnasiet.

Dannelsen opstod i Berlin som værn mod den oplysning, der skabte den franske republik. Som Frankrig til gengæld gør alt for at forsvare ved omhyggeligt at påpege skjulte trusler mod demokratiet.

I sin bog 'Overvågning og straf' kalder sociologen Foucault således dannelsesskolen et 'fængsital', der blander de to sociale disciplineringsteknikker, fængslet og hospitalet.

Fængslet, hvor man sagt skal vende tilbage til samme tvangsklasse igen og igen. Og hospitalet, fordi man her også bliver diagnosticeret; med pligt til at lade sig behandle for at undgå social eksklusion.

"Du kan ikke matematikke, altså skal du have daglige doser af matematik. Du kan ikke danske, altså skal du have daglige doser af dansk. Du skal naturligvis behandles professionelt, så derfor får du fra første klasse 3-5 forskellige specialister, der naturligvis også behandler børn og unge på andre klassetrin, og som derfor ikke har tid til meget andet end at uddele den daglige dosis."

Men socialisterne forsvare begejstret dannelsen og forlanger stadig flere penge for at skabe verdens bedste folkeskole. Det behøver de nu ikke, for de har den allerede, da kun Danmark holder fast ved den sovjetiske enhedsskole, som vi indførte i 1975. Resten af verden er i mellemtiden gået over til de internationale betegnelser: en primær skole for børn, en sekundærskole for unge og en tertiær skole for erhverv.

Primærskolen tilbyder naturligvis de små klasser en varm hønemor, der kun har én klasse, og derfor hurtigt kan tage hensyn af de smås forskelligheder.

Sekundærskolen tilbyder naturligvis de unge støtte til deres identitetsarbejde 'hvem er jeg, hvad kan jeg?' Det sker med daglige lektier i selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold sammen med lærere, der kun har ét fag. Og med garanti for et fagligt udbytte ved at opnå mindst 70% af de points, der tildeles for fremmøde, aflevering og tests. Og med afsluttende ros for at have et talent eller for at have mod til at afprøve noget ukendt, fx håndværk eller tysk, vort vigtigste eksportsprog.

Man må undres over, at folket stemmer på socialistiske partier, hvis skoleform fører til dets selvudryddelse, og gør dets drenge til videns-krøblinge i et samfund, hvor videnskapital ellers er den vigtigste kapitalform.

Så måske har de ikke-socialistiske partier sovet i timen. Og bør derfor gøre det kommende valg til et skolevalg, hvor de tager demokratiets grundlag alvorligt, frihed og lighed og hjælpsomhed. De to køn skal naturligvis have lige muligheder for at erhverve videnskapital. Og på sekundærskolen skal den enkelte unge naturligvis have frihed til selv at vælge sine halvårshold, da afdækning og udvikling af det personlige talent netop er det, der finansierer hjælpsomheden.

Først da vil folkets skole leve op til OECD's Learning Framework 2030, der netop lægger vægt på individuelle læringsforløb à la den nordamerikanske oplysningsskole.

Matematisme skabte coronakrisen

JP.8.10.20

Matematisme er matematik uden enheder. Som skolen gladeligt underviser i fra første skoledag. 2 plus 3 giver 5 basta, uanset at fx 2uger plus 3dage giver 17dage. Og den fortsætter langt op i gymnasiet, hvor de unge tvinges til at bevise, at $1/2$ plus $2/3$ giver $7/6$. Det til trods for at alle kan se, at 1 rød af 2 plus 2 røde af 3 naturligvis giver 3 røde af 5, og aldrig kan give 7 røde af 6.

Blandingsregning var tidligere et værn mod matematisme. I summen 2kg á 3kr/kg plus 4kg á 5kr/kg kan styktallene 2 og 4 plusses direkte, mens per-tallene 3 og 5 skal opganges til styktak først. Hvilket i øvrigt skaber arealer, hvis sammenlægning gav en første introduktion til integralregning. Og til differentialregning ved tilbageregning.

Uden enheder forsvandt også evnen til at spørge til tallenes troværdighed. Hvilket fik regeringen til at basere nedlukningen i marts på utroværdige smittetal, som jo varierer med, hvor mange man tester.

Havde man i stedet brugt gymnasieformel 160 på de troværdige indlæggelsestal, havde man set, at disse ville toppe efter 1 måned og forsvinde efter 2 måneder uden at overbelaste sygehusene. Blot skulle man udgå langvarig trængsel i perioden, som foreskrevet af Jones' trefaktor-formel for smittetryk, som siger, at dette doubles op med både samværets varighed og størrelse, og som let findes på nettet.

To formler, som alle ville have kendt, hvis undervisning i tale-sprog og tal-sprog fulgte samme naturlige mønster, at sproget naturligvis skal læres gennem sine fortællinger om verden, før man underviser i sprogets abstrakte grammatik. Men matematismen forlanger modsat, at grammatikken læres før sproget, altså det abstrakte før det konkrete, til trods for at det abstrakte jo er abstraheret fra konkrete eksempler.

Dette har gjort matematik alt for abstrakt og uvirkeligt for de fleste, fordi de så går glip af tal-sprogets spændende fortællinger. Fx om smittespredning, der følger samme formel som spredning af vittigheder, hvor alle ved, at jo længere og jo tættere man står sammen, jo hurtigere spreder vittigheden sig. For til sidst at ebbe ud, når ca. 60% har hørt den.

Det var netop ukendskab til de to smitteformler, som forvandlede corona-situationen til en krise. Jones' formel fortæller om et enormt smitteryk på afterski-stederne skabt af daglig langvarig trængsel. Hvilket dog først medførte indlæggelser, da aktive skiløbere smittede 40000 inaktive tilskuere fra Bergamo den 19. februar ved en fodboldkamp i Milano. Kort sagt, smitten var ret ufarlig for aktive personer. Og da den samtidig ville dø ud efter 2 måneder, var det naturlige råd at pålægge inaktive at undgå langvarig trængsel i denne periode.

Men regeringen valgte i stedet nedlukning baseret på af to kurver, som Serum instituttet havde hentet direkte fra nettet under 'curve flattening' og blot erstattet det amerikanske instituts navn med sit eget. Og undlod helt at nævne varighed i sine retningslinjer. Det var alene afstand, der blev omtalt.

Ligeledes undlod regeringen at advare mod langvarighed under genoplukningen, med det resultat, at smitten hurtigt spredte sig igen. Hvorefter regeringen atter bragte de upålidelige smittetal på banen, frembragt ved en

omfattende testning. Men det er jo problemløst, at aktive mennesker er smittet. Så testningen burde forbeholdes det personale, der omgås de lidet aktive personer.

Ydermere sammenblandes styktal og per-tal. Smitteantallet vil naturligvis vokse med indsatsen, og bør derfor angives som et per-tal af antal testede. Og ikke som et indsatsafhængigt tal per 100000 personer, hvilket fremstiller tyndt befolkede områder med et så stort smitteantal, at turister skræmmes væk.

Matematikken bør foretage samme kommunikative vending, som fremmedsprog gjorde omkring 1970. Farvel til matematisme uden enheder. Og velkommen til regnematematik med enheder, hvor eleverne begejstres over de mange interessante tal-fortællinger om deres omverden.

Og så vi undgår igen unødigt at erklære krise ved det næste besøg af en relativ harmløs virus.

Gymnasieskolelærernes blad Gymnasieskolen, uddrag

Eleven: En senmoderne konstruktivist eller en postmoderne storyteller

Afvist kronikforslag august 2007

Teoretisk pædagogik indgår ikke direkte i dansk gymnasielæreruddannelse. Derfor behandles nutidens elevtyper og deres læreprocesser i et særligt kursus, som gør lærerne i stand til at begrebssætte og reflektere over egen undervisning.

Desværre præsenteres kun et begrebssæt, eleven som 'senmoderne konstruktivist'. Alternativet eleven som 'postmoderne storyteller' forties. Dette alternativ kan jeg nu oplyse om uden at være illoyal efter at have fratrådt min 3årige ansættelse på TeoPæd.

Hvordan formidles viden?

En pædagogisk teori giver et svar på spørgsmålet: Hvordan formidles viden?

Kampen om hvad viden går tilbage til striden mellem de vidende, sofisterne, og de 'bedrevidende', filosofferne, filosofierne i det antikke græske demokrati, som byggede på græsk sølv, der kunne byttes med luksusvarerne peber og silke i Indien.

Sofisterne hævdede, at for at deltage i demokrati skal folket være oplyst, især om forskellen mellem natur og vedtægt, ellers opstår skjult formynderi udøvet af personer, der fremstiller deres vedtægt som natur, der ikke kan være anderledes.

Filosofferne hævdede, at vedtægt er illusion, da alt fysik er eksempler på metafysiske former, som kun filosofierne kan se. Derfor bør folket opgive demokratiet og underkaste sig formynderi udøvet af filosoffer uddannet på Platons akademi.

Formynderilæreren blev overtaget af kirken, der ændrede akademiet til klostre, hvoraf nogle senere blev ændret til universiteter.

Det græske demokrati forsvandt med sølvet. Herefter opbyggede romerne med spansk sølv et imperium, indtil araberne erobrede de spanske sølvminer. Den følgende mørke Middelalder forsvandt med sølvfund i Harzen, beskyttet af utallige fyrstendømmer på dets vej til Venedig, hvor det finansierede den italienske renæssance, der forsvandt da Portugal fandt den billige søvej til Indien, og Spanien fandt sølv i Amerika.

Sofisternes formynderiskepsis blev genoplivet, da englænderne for at undgå Portugals forer i Afrika måtte sejle efter månen for at komme til Indien for at bytte sølv stjålet fra spanske sølvskibe. Newtons sætning lagde grunden til det moderne samfund, og burde stå over døren til alle skoler: 'Månen bevæger sig ikke mellem stjernerne, den falder mod jorden ligesom æblet.' Men hvorfor falder æblet mod jorden? Kirkens svar var klart: På grund af en vilje, som bor i det metafysiske, som er uberegnelig, og som kun kan kontaktes gennem tro, bøn og kirkegang. Nej, sagde Newton, på grund af en vilje, som bor i det fysiske, i tingen selv, som er beregnelig, og som kan studeres gennem oplysning, beregning og skolegang. England fravalgte silken og sejlede i stedet bomuldsplanten til Amerika, hvorved verdensøkonomien fra at være sølvbaseret blev industrivarebaseret.

Newton's opdagelse af tyngdekraften førte til oplysningstiden: Når æblet kun adlyder egen vilje og ikke de to formynderes, fyrstens og Vorherres, hvorfor skulle mennesker så ikke gøre det samme og erstatte tro med oplysning, kirkegang med skolegang, og bøn med demokratisk afstemning?

Oplysningstiden skabte to demokratier, i USA og i Frankrig. USA har stadig sin første republik, hvor pragmatikken udtrykker den amerikanske formynderiskepsis. Frankrig har derimod sin femte republik, for i Frankrigs nabolande frygtede de tyske enevældige fyrster, at demokratiet skulle sprede sig. De sendte derfor en hær af lejetropper ind for at besætte Frankrig. Med det resultat, at Frankrig udråbte republikken og udskrev en værnepligtig hær, der var så effektiv, at Frankrig i stedet besatte de tyske fyrstendømmer.

Napoleon blev chokeret over at se det kaos af forskellige måleenheder, der fandtes i de utallige små fyrstendømmer, som Tyskland og Italien var opdelt i for at beskytte sølvet. Så Napoleon tvangsmoderniserede Tyskland, indførte metersystemet og ophævede Det tysk-romerske Tusindårsrige i 1806.

Men de tyske fyrster gav ikke op. Når hæren ikke kunne bruges, kunne skolen. Så de bad nyhumanismens fader, Humboldt, om at skabe et universitet i Berlin, som kunne stoppe den demokratiske

oplysningstænkning. Som grundlag for sin skoletænkning skabte Humboldt begrebet dannelse, baseret på Hegels og romantikkens ide om, at verden er styret af en Ånd, der gennemsyrrer naturen og kommer til udtryk gennem kunsten. For at se Åndens værk i kunsten må man lade sig danne. Det kan dog kun 'de udvalgte få, som vor gave forstå, som ej jordlænker binde, osv.'

Så svarende til antikkens to vidensopfattelser findes der også i dag to forskellige skolesystemer, den angloamerikanske oplysningsskole og Humboldts antioplysende dannelsesskole.

Dannelsesskole og oplysningsskole

Oplysningsskolen består af fire dele: En primærskole for børn, en sekundærskole for unge, en tertiærskole for profession, og en ekspertskole for ekspertise og forskning. I det oplysende skolesystem har 95% af en årgang universitetsadgang som 18årig, og fire år efter har 50% en modulopbygget bachelorgrad.

I Humboldts dannelsessystem nægter Humboldt-universitetet at modtage de unge direkte fra sekundærskolen, men forlanger at de først består en adgangseksamen fra et Humboldt-gymnasium, hvortil kun den bedste halvdel har adgang, og hvorfra kun den bedste halvdel går videre til Humboldt-universitetet, hvor halvdelen dumpes bort, så kun 13% kommer igennem som 28årige.

Oplysningsskolens begreber er oplysende ved at være abstraktioner fra kendte eksempler. Oplysningens indhold er de omverdensting, man ikke er oplyst om, hvilket gør det enkelt at opsætte en læreplan og afholde skriftlige prøver undervejs.

Dannelsesskolens begreber er formynderiske og pastorale ved at være eksempler på abstraktioner. Eksempelvis er matematik pastoral og selvrefererende, når den præsenterer en funktion som et eksempel på en mængderelation, hvilket eleverne hører som 'bublibub er et eksempel på bablibab'. Og matematik er oplysende når den som i oplysningstiden præsenterer en funktion som et navn for et regnestykke med et variabelt tal.

Dannelsens indhold er svær af fastlægge, hvilket fører til oprettelse af et særligt fag, didaktik, hvis seneste bud på dannelsens indhold er kompetenceudvikling. Men nissen flytter med, for hvad er kompetencer, og hvordan testes om disse er udviklet?

Konstruktivisme og storytelling

Noget er sket med tiden, for modsat tidligere nægter nutidens elev at lære dannelsesskolens ukendt-ukendt sætninger udenad. I stedet konstruerer de selv en mening med det meningsløse. I Danmark er den tyske sociolog Luhmann den førende teoretiske pædagog med både en teori for læring og for tiden. Luhmann ser viden formidlet som informationsstrømme i to selvrefererende systemer, der derfor er lukkede i forhold til hinanden: et socialt system der kommunikerer, og et psykisk system der reflekterer. Lærerens undervisning foregår i et socialt system, elevens læring i et psykisk system. Undervisning ses som en forstyrrelse af det psykiske system på linje med andre forstyrrelser som projektarbejde, kantinesnak, fester mm. Det psykiske system konstruerer selv sin viden på baggrund af disse forstyrrelser. Eleven har ansvar for egen læring.

Med oplysningsskolens ukendt-kendt sætninger behøver eleven hverken at lære udenad eller selv konstruere en mening med det meningsløse. For disse sætninger har samme form som sladder, storytelling, som mennesker er biologisk programmeret til at huske.

Det senmoderne og det postmoderne

Også tidens ændring opfattes forskelligt af de to skoleformer.

Dannelsesskolen ser nutiden som senmoderne forstået som eksempel på begrebet hyper-kompleksitet. Denne har tvunget de psykiske systemer til at udføre 2.ordens iagttagelser, herunder reflektere over egen læring, såkaldt metakognition.

Oplysningsskolen ser nutiden som postmoderne skabt af det faktum, at elektroner nu også bruges til at frembære information, hvor de tidligere kun frembar energi. Den nye informationsteknologi er da det tredje store teknologispring, der har fuldendt skabelsen af det kunstige menneske, som kan overtage rutinearbejdet.

Som andre dyr har også mennesket et fundamentalt behov for stof, energi og information.

Først førte stofteknologien til konstruktion af kunstige hænder, redskaber, hvorved jæger-samler kultur blev til agerbrugskultur. Så førte energiteknologien til konstruktion af kunstige muskler, motorer, samt til integration af den kunstige hånd og muskel til en kunstig arm, maskinen, hvorved agerbrugskultur blev til

industrikultur. Endelig har informationsteknologien ført til konstruktion af en kunstig hjerne, computeren, samt til integration af den kunstige hånd og muskel og hjerne til et kunstigt menneske, robotten, hvorved industrikultur blev til en informationskultur, som reelt er en jæger/samler kultur II, hvor man er friset fra produktion og bruger tiden til at samle ind i supermarkeder og gå på jagt efter underholdning på multikanal TV og Internet.

Postmodernisme er et navn for den nye tankemåde opstået med informationsteknologiens oplysning om bl.a. skjulte alternativer, skjult kontingens. Tre franske modtænkere, Derrida, Lyotard og Foucault, har under betegnelsen post-strukturalisme genoplivet de græske sofisternes formynderi-skepsis, og afsløret hvordan det moderne samfund udøver skjult formynderi gennem pastoral magt: begrebstvang gennem pastorale talemåder, meningstvang gennem pastorale trossætninger, og frelsertvang gennem pastorale frelserinstitutioner.

Derrida skelner mellem naturlige talemåder som sol, måne, stjerner; og pastorale talemåder som frelse, dannelse, kompetence. Naturlige talemåder afspejler tings sande natur. Pastorale talemåder påtvinger ting en kunstig natur. Pastorale talemåder bør derfor destrueres og rekonstrueres, dvs. 'dekonstrueres', så de oplyser det beskrevne i stedet for at fordreje det.

Lyotard bruger betegnelsen 'postmoderne parallel-viden' til at afsløre de formynderiske pastorale trossætninger, der strømmer ud af Humboldt-universitetet med påstand om at være forskning, hvor de i virkeligheden blot er fortolkninger. Her bør sofisternes skelnen mellem natur og vedtægt så bruges til postmoderne modforskning, der oplyser om de skjulte alternativer, som formynderiet fortier.

Foucault viser hvordan introduktion af pastorale talemåder og trossætninger yngler på Humboldt-universitetet og bliver til stadigt voksende teoribygninger, såkaldte diskurser. Diskurser forsøger at udkonkurrere andre diskurser, for derefter at kunne præsentere sig som værende ikke kun en alternativ fortolkning, men selve sandheden. Herefter kan diskursen installere et sandheds-regime af pastorale frelserinstitutioner, kaldet diskursens pastorale magt.

Kirken var først til at indse nytten af at introducere pastorale talemåder, trossætninger, diskurser og frelserinstitutioner. Således vil talemåden 'frelst' straks omskabe almindelige mennesker til 'u-frelste' med et deraf følgende behov for frelse, et behov som den pastorale frelserinstitution naturligvis gerne indfrier med sit frelser-tilbud: 'Du er ufrelst, men frygt ikke, thi vi de frelste skal nok frelse dig. Du skal blot gøre tre ting: Du skal angre din ufrelsthed, du skal komme til vor frelserinstitution og gøre præcist, hvad vi siger til dig. Ellers er du selv skyld i din fortabelse.'

Tilsvarende vil den pastorale talemåde 'dannet' straks omskabe mennesket til 'u-dannet': 'Du er udannet, men frygt ikke, thi vi de dannede skal nok frelse dig. Du skal blot gøre tre ting: Du skal angre din udannethed, du skal komme til vor uddannelsesinstitution og gøre præcist, hvad vi siger til dig. Ellers er du selv skyld i din fortabelse.'

Og den nypastorale talemåde 'kompetence' vil straks omskabe mennesket til 'inkompetent': 'Du er inkompetent, men frygt ikke, thi vi de kompetente skal nok frelse dig. Osv'.

Den postmoderne storyteller

Ved at skjule kontingensen præsenterede det moderne samfund mange valg som natur uden alternativer. I valget mellem få veldefinerede identiteter lod eleven sig gerne vejlede af skolens formynderi.

Med informationsteknologien synliggøres kontingensens skjulte alternativer, hvorved der pludselig er et utal af identiteter at vælge imellem. Samtidig medfører postmodernismen skepsis over for traditionel rådgivning. Dette kaos af identiteter tvinger individet til at opbygge sin egen selvidentitet som en biografisk selvfortælling, der hele tiden udvides med nye fortællinger om kendte ting. Derfor fravælges pastorale ukendt-ukendt sætninger, medens oplysende sladder bydes velkommen af den postmoderne storyteller.

Så læreren må vælge: Skal man følge fagets dannelsesbog som en fagbibel, eller springe ud som storyteller? Før valget bør alternativet afprøves: Stop med at fremstille verden som eksempler på dine fagbegreber, fortæl i stedet om hvordan disse vokser op som navne på omverdens-eksempler. Sladr dit fag, og bliv chokeret over effekten.

Dannelse eller oplysning

Afvist kronikforslag december 2008

Gymnasiets fremtid bestemmes af dialogen mellem dannelse og curriculum. Denne pointe fremførtes på en gymnasiekonference i Skive i oktober af professor, dr.phil. Harry Haue, der samtidig undrede sig over, at dannelse optager curriculumelementer i sig, medens curriculum ikke vil optage dannelseselementer (http://hval.dk/web/bruger/sb/cfumv/unge_og_voksne/konferencer/).

En dialog mellem dannelse og curriculum ville være spændende. Den ville genoplive dialogen mellem demokrati og formynderi, som fandt sted i Antikkens Grækenland og i Oplysningstiden. Men flere faktorer besværliggør en dialog mellem disse to tænkemåder, eller diskurser, som de benævnes af den franske filosof Foucault. Der netop påviser, at moderne universiteter umuliggør sådanne dialoger gennem 'diskurspleje' ved f.eks. kun at acceptere forskerstuderende, der er villige til at skrive inden for den herskende diskurs, typisk med tyske rødder.

På skoleniveauet pålægges curriculumdiskursen ytringsbegrænsning i Gymnasieskolens debatspalter, hvorfor her forsøges en anden genre, kronikken. Måske fordi en dialog hurtigt afslører, at dannelse er en uskøn blanding af antioplysning, nationalisme og eliteudvælgelse til centraladministrationen, skabt i Preussen for 200 år side for at hindre oplysning og demokrati i at sprede sig fra Frankrig. Og holdt i live af en dansk centraladministration, skabt af svenskernes stormløb på København i 1660, og af embedsmænd fra statens mest velstående og uddannede område, Holsten.

Hvor dannelse har rødder i tysk romantik, har curriculum rødder i Oplysningstiden og amerikansk pragmatisme. Samt i fransk poststrukturalisme, der viderefører de græske sofisters skepticisme over for formynderi: demokrati kræver, at folket oplyses om forskellen på natur og vedtægt for at undgå formynderi af vedtægt præsenteret som natur. Et synspunkt, der blev imødegået af filosoferne: vedtægt er illusion, thi alt fysisk er eksempler på metafysiske strukturer, der kun er synlige for filosoffer uddannet på Platons akademi; derfor skal folket ikke oplyses, men i stedet acceptere filosofernes formynderi.

Modsat har poststrukturalismen påvist, at de såkaldte humanvidenskaber ikke beskriver natur, men vedtægter skabt ved overgangen fra Oplysningstiden til den moderne tid, hvor mennesket pludselig selv blev gjort til genstand for 'videnskabelige' diskurser. I modsætning til Oplysningstiden, der blot ønskede at ordne omverdenen i kategorier. Igen i modsætning til Renæssancen, som søgte at læse de tegn, den metafysiske Herre havde efterladt i sit skaberværk, den fysiske natur.

Og påvist, hvordan humanvidenskaberne indfanger samfundet i diskurser og institutioner, som disciplinerer både tanker og krop gennem pastoral magt: Først producerer de kategorier for normalitet, der så skaber unormalitet, der så skaber diskurser, der så skaber normaliserings-institutioner. F.eks. vil kategorierne 'dannet' og 'oplyst' først skabe unormaliteten 'udannet' og 'uoplyst', dernæst dannelses- og oplysningsdiskurser samt dannelses- og oplysningsinstitutioner.

Kategorien 'uoplyst' peger på elevens omverden, og testes ved at inddrage denne, evt. flere gange indtil den er oplyst for eleven. Kategorien 'udannet' peger derimod på eleven selv med en diagnose og tilhørende frelsetilbud: 'Du er udannet, men frygt ikke, thi vi de dannede skal nok frelse dig. Du skal blot gøre tre ting: Du skal angre din udannelse, du skal komme til vor dannelsesinstitution, hvor du skal tjene vores dannelsesdiskurs. Ellers er du selv skyld i din fortabelse. Og husk, du får kun én chance til eksamen.'

Hvor kategorien 'uoplyst' afspejler det naturlige forhold, at mennesket fødes uden sprog, bygger kategorien 'udannet' på en vedtægt. Man kan nemlig ikke lige sige, hvad dannelse er. Det kan alene den diskurs, der fastlægger dannelsens indhold, didaktikken. Hvis seneste vedtægt er kategorien 'kompetence', hvilket straks skabte en kompetencediskurs, der førte til reformer af dannelsesinstitutionerne, der nu skal 'kompetencere' eleverne, så de kan eksamineres af de kompetence-kompetente.

Den egentlige forskel mellem dannelse og oplysning fremkommer ved at bruge Foucaults egen arbejdsmetode, at underkaste kategorierne 'begrebsarkæologi' for at finde deres historiske rødder.

Disse går tilbage til den omtalte dialog mellem sofisternes skepticisme og Platons formynderi. Den kristne kirke videreførte Platons formynderi ved at erstattede de metafysiske strukturer med en metafysisk Herres vilje. Akademierne omdannedes til klostre, hvoraf nogle senere omdannedes til universiteter.

Skepticismen kommer tilbage omkring år 1600 hos trekløveret Brahe, Kepler og Newton. Brahe er skeptisk over for den herskende planetdiskurs, der siger, at disse bevæger sig i cirkelbaner med jorden i centrum. På baggrund af observationstabeller over deres bevægelse opstiller han en alternativ diskurs, der dog beholder jorden i centrum. Men ud fra samme tabeller opstiller Kepler en tredje diskurs, hvor solen er i centrum.

Uenigheden kan ikke afgøres, da man ikke kan opsende nye planeter til at afprøve de to diskursers forudsigelser.

Svaret kommer først, da Newton fremsiger en sætning, der som grundlag for vort moderne samfund burde stå over alle skoler: 'Månen bevæger sig ikke mellem stjernerne, den falder mod jorden ligesom æblet'. Men hvorfor rammer den så ikke jorden? Fordi den falder skævt i en evig bane, hvis krumning svarer til jordens. Men æbler og måner følger vel blot Herrens uberegnelige vilje, der sker i himlen og på jorden? Nej, de følger deres egen vilje, der er beregnelig, og som kan sættes på en formel, hvis forudsigelser kan efterprøves.

Oplysningstiden drog konsekvensen af Newtons opdagelse: Når faldende ting følger deres egen vilje og ikke formynderens, bør mennesker gøre det samme og erstatte Herrens og Fyrstens dobbelt-formynderi med demokrati. To demokratier blev installeret, et i USA og et i Frankrig. USA har stadig sin første republik, Frankrig sin femte, da Preussen flere gange forsøgte at vælte den.

Først fik Frankrig overtaget ved at mobilisere folket med oplysning og demokrati. Så mobiliserede Preussen sit folk med nationalisme og dannelse: For at konkurrere med et oplyst demokrati, der havde afskaffet adelens privilegier, måtte enevælden skabe en stærk centraladministration, samt en skole, der kunne udskille eliten til centraladministrationen. Til dette job valgtes Stein, der for at opvække nationalismen ansatte nyhumanismens fader, Humboldt, til at skabe et effektivt skolesystem.

Humboldt baserede skolen på dannelse, et begreb fra romantikken, der gjorde oprør mod Oplysningstiden ved at geninstallere en metafysisk formynder, Hegels Verdensånd, der udtrykker sig gennem folkets historie og gennem kunst, hvorfor skolen bør fokusere på folkets fortid, samt på de folk, hvor kunsten spillede en stor rolle, antikkens grækere og romere.

Den Humboldtske dannelse har altså rødder i nationalisme, klassisk æstetik og eliteudvælgelse, samt i ønsket om at holde folket uoplyst, da oplysning kan føre til demokrati. Disse elementer findes stadig i EU's gymnasieskoler, også den danske. Faget, der burde hedde 'kvalitativ kommunikation', kaldes i stedet 'dansk', og påtager sig rollen som dannelsens vogter ved at sætte den nationale 'skønne' litteratur i fokus. Også den klassiske æstetik har stadig sit eget fag.

Og folket holdes stadig uoplyst gennem eliteudvælgelse: I modsætning til den internationale standard, hvor alle har universitetsadgang efter ungdomsskolen, kræver Humboldt-universitetet adgangseksamen fra et Humboldt-gymnasium, hvortil kun den bedste halvdel af hver årgang får adgang, og hvorfra kun den bedste halvdel får lov til at gå videre til Humboldt-universitetets embedsuddannelser, der med påtvungne masteruddannelser bliver så svære, at kun den bedste halvdel består. Det er altså kun 13% af en årgang, der får en universitetsseksamen ifølge OECD's universitetsundersøgelse fra 2004, der er tilgængelig på forskningsministeriets hjemmeside, hvor den præsenteres som udenlandsk ros til den danske universitetsreform, til trods for at den er det diametralt modsatte, en pinlig bortdumpning af de danske Humboldt-universiteter, hvilket dog ikke synes at røre disse. Af de 13% får kun de bedste embeder, medens resten bliver arbejdsløse eller må påtage sig ufaglært arbejde typisk i servicesektoren.

På Humboldt-gymnasiet holdes eleverne uoplyste ved en udstrakt brug af græske og latinske fremmedord. Regning omdøbes f.eks. til matematik, hvis centralbegreb hævdes at være 'funktion', der defineres som et eksempel på en relation mellem to mængder, hvilket eleverne hører som 'bublibub er et eksempel på bablibab'.

Elevernes uoplysthed skjules dog ved brug af mundtlige årskarakterer givet af samme person som giver undervisningen, og som derfor i udlandet afvises som værende inhabile. Samt ved at give eleverne middelkarakterer for blot at møde op og deltage i den generelle snak uden at have læst lektier.

Når snak fører til middelkarakterer, går det naturligvis helt galt til de skriftlige eksamener. Mange er blevet afskaffet, og i matematik har centraladministrationen måttet sænke den internationale bestågrænse fra 60% korrekt besvarelse til 40% i Humboldt-gymnasiet og 20% i folkeskolen.

Hvor Humboldts dannelsesdiskurs har magten i Humboldt-gymnasiet, har andre Hegel-baserede diskurser magten på Humboldt-universitetet, især marxismen og Frankfurterskolen. Samt Luhmanns systemteori, der oven i købet naturligvis gør den selvreference, som Humboldt-universitetet har valgt som sit kendetegn, og som kommer til udtryk i, at det kun tillader adgang til de tre klassiske professioner: præsten, lægen og advokaten. De resterende professioner som lærer, sygeplejer, ingeniør mm. må uddannes på skoler uden for Humboldt-universitetet, til trods for at den internationale standard samler alle tertiære grader på universiteter.

Oplysningsdiskursen slog rødder i Oplysningstidens to demokratier, Frankrig og USA. I Frankrig udviklede den sig som nævnt til poststrukturalismes advarsel mod skjult formynderi i form af normaliseringsdiskurser og -institutioner. I USA fik den derimod lov til at udfolde sig frit. På universitetsniveau har den givet anledning til en filosofi-skeptisk pragmatisme, som har udviklet en amerikansk sociologi, der afviser andre sociale strukturer end de, der opstår gennem menneskers interaktion. Samt afviser andre teorier end de, der opstår gennem observation af de beskrevne forhold. Og som med sin teoriskepticisme følger princippet for naturlig læring gennem tilpasning til omgivelserne. En forskningsmetode, der selvsagt bandlyses af Humboldt-universiteternes diskurspleje.

Den amerikanske oplysningsskole er firedelt: en primærskole for børn, en mellemskole for puberteten, en highskole for unge, og et oplysningsuniversitet, der omfatter alle tertiære grader.

I primærskolen skifter børnene lærer hvert år, hvilket sikrer at undervingen er sammenhængende, og at lærerne er uddannet til det niveau, de underviser på. Modsat i den danske folkeskole, hvor mange lærere tvinges til at undervise i fag eller på årgange, de ikke er uddannet til.

I highskolen bliver fagene adskilt og opdelt i koordinerede halvårsmoduler med afsluttende skriftlig prøve efter hvert modul. Eleven sammensætter selv sit skema, der gentages dagligt i et halvt år, hvilket sikrer en dyb indlæring i alle fag. Modsat tvinger det danske Humboldt-gymnasium, eleverne til at tage bestemte fagkombinationer, hvor nogle fag har få og andre mange timer, og som først efter 2-3 år må afsluttes med en mundtlig eksamen, hvor lærere på naboskoler er censorer hos hinanden. Hvilket sikrer, at de kan snakke uoplyste elever igennem til en middelkarakter. Skriftlige eksamensopgaver udarbejdes af centraladministrationen. Og eleverne får kun lov til at gå til prøve én gang. Modsat oplysningsskolen, hvor de skriftlige prøver hentes fra den omverdensdel, modulet har oplyst, og hvor eleverne naturligvis gerne må tage prøver om for at blive mere oplyste.

Som highskolen tilbyder også oplysningsuniversitetet koordinerede halvårsmoduler, hvoraf de første kan tages allerede i highskolen. Efter fire år har de unge en fleksibel bachelorgrad, der altid kan suppleres med nye moduler i tilfælde af arbejdsløshed eller mangel på arbejdskraft. Med bachelorgrader er der dog ingen nævneværdig mangel på uddannet arbejdskraft. Hvis en mastergrad bliver aktuel, tages den ofte i fritiden, og den er altid erhvervsrettet.

Modsat Humboldt-universiteterne, der ligesom Humboldt-gymnasiet samler sine ukoordinerede moduler i utallige linjer, hvis moduler ikke kan genbruges ved skift af studium eller universitet, eller hvis man ønsker at udbygge en toårig diplomuddannelse eller en fireårig bacheloruddannelse. Og som påtvinger de unge en mastergrad under studiet, og gør denne universitetsrettet, så man kan udskille eliten til forskeruddannelse. Og hvor der altid er mangel på uddannet arbejdskraft, så man må importere læger og sygeplejersker fra udviklingslande, og oprette korte genvejsuddannelser på lærerområdet.

I oplysningslande har 95% af en årgang universitetsadgang som 17årig og 50% en bachelorgrad som 22årig. Og som 25årig har de unge både job, familie og de tre børn, der sikrer landets reproduktion: en til mor, en til far og en til landet.

Modsat dannelseslandene, der praktiserer gentagen halvering af talentmassen, og som fastholder de unge så længe, at de er tæt på 30 inden de forlader den Humboldtske dannelseslabyrint. Og da er det så sent at stifte familie, at der i EU kun fødes 1,5 barn pr. familie i gennemsnit, hvilket vil reducere EU's befolkning med 90% til 10% på 200 år. EU's Humboldtske dannelsesskoler blev nemlig kun skabt til eliten, men forvandles i disse år til veritable udryddelsesmaskiner, fordi EU forsøger at presse hele befolkningen gennem de Humboldtske dannelsesskoler.

Samtidig er EU og Danmark er ved at udvikle sig fra nationalstater til multietniske stater med en voksende tosproget befolkningsdel, der selvsagt ikke har skyggen af en chance for at blive oplyst i Humboldtske dannelsesskoler, hvor middelkarakterer forudsætter, at man kan snakke, især om 'folkets' fortid og 'skønne' litteratur.

Dannelsesskolens uhyggelige magtgreb viser sig især ved, at den ikke for længst er blevet erstattet af den internationale norm uden for EU, nordamerikanske oplysningsskoler. Da dialogen hverken kan foregå på skole- eller universitetsniveau, må den foregå i en OECD-ledet skolingskommission, der kan nytænke det danske skolingssystem fra top til bund, så det bliver kompatibelt med den internationale standard.

Hovedstyrelsesvalg 2011, listeudtalelse liste 4

Fjern det æresbelastende: Gør karaktererne troværdige, og giv drengene en ærlig chance

Karakterer: Fra standpunkt til gennemsnit

Eksamen: Fra mundtlig til skriftlig som på IB

Ligestilling: Ens chancer til alle uanset køn og etnisk baggrund

Globalisering: 4årig blokopdelt 'highskole' for alle fra 8. klasse

Globaliseringslisten

GL skal sikre gymnasielærernes velfærd og ære. Dvs. fastholde og forbedre løn og arbejdsforhold, skabe respekt omkring faglig ekspertise, og fjerne det æresbelastende fra lærerjobbet.

Liste 4 er en globaliseringsliste, der ligestiller ære med velfærd, og som vil arbejde for en gradvis omstilling af de to nuværende ungdomsuddannelser, den fra 7. til 10. klasse og den fra 1. til 3.g, til den internationale norm uden for EU, dvs. til én samlet 4årig blokopdelt highskole for alle fra 8. klasse, inspireret af de Nordamerikanske republikker. Dette kan ske ved tre ekstra overenskomstkrav:

OK13: Erstat de æresbelastende standpunktskarakterer med objektive gennemsnitskarakterer

OK15: Erstat de æresbelastende mundtlige eksaminer med objektive skriftlige prøver, inspireret af IB

OK17: Erstat de to linjeopdelte ungdomsuddannelser med én samlet blokopdelt, for alle og fra 8. klasse

Faglig ekspertise skal bruges til troværdige termins- og eksamenskarakterer

Det er ærefuldt at måtte bedømme unges faglige niveau med termins- og eksamenskarakterer. Men det er æresbelastende og uholdbart, hvis karakterernes troværdighed kan betvivles

- fordi lærerne er pålagt forbud mod gennemsnitskarakter til fordel for standpunktskarakter, som kun må afspejle det faglige niveau i ugen op til karaktergivning, hvor alle pludselig er meget aktive og afleverer alt

- fordi karaktererne hovedsageligt er mundtlige og bygger på subjektive lærerskøn, hvor udlandet benytter objektive vurderinger af skriftlige præstationer

- fordi Peter Hertz's bog 'Spillet om karaktererne' giver teknikker til at formå lærerne til at øge karakteren et trin eller to

- fordi Politiken i maj undrede sig over, at det er muligt at drikke sig gennem gymnasiet uden at læse lektier

Ligeledes kan mundtlige eksamenskarakterers troværdighed betvivles

- fordi de unge ikke ligestilles med samme faglige udfordringer

- fordi mundtlig eksamen varierer fra skole til skole og fra person til person

- fordi den mundtlige eksamen er så fyldt med ledende spørgsmål, at unge med stort fravær og ringe aktivitet hjælpes igennem til en lille bestårkarakter, som ikke kan bruges til noget

- fordi mundtlig eksamen stort set kun bruges i Danmark. Resten af verden bruger skriftlig eksamen, som ligestiller de unge, som bedømmes objektivt af faglig ekspertise, og som evt. kan tages om.

Derfor det ekstra krav til OK13: Erstat standpunkt med gennemsnit, hvor karakteren medtæller alle periodens præstationer, også ikke afleverede opgaver. Og til OK15: Mundtlig eksamen omstilles til skriftlig eksamen inspireret af de internationale IB skoler, som findes over alt i landet.

Faglig ekspertise skal give drengene en ærlig chance

Skal 95% af en årgang have en ungdomsuddannelse, skal drengene med. Og den danske gymnasieskole har det, der skal til: universitetsuddannede lærere, som underviser i deres hovedfag. Desværre er der dobbelt så mange piger som drenge i almengymnasiet, og pigerne får højere karakterer. Resultatet kan ses på universiteterne, hvor pigerne er i overtal næsten overalt. Drenge uddannes i dag til ufaglærte eller faglærte udkantsdanskere, medens pigerne sendes ind til landets universitetsbyer. Desuden har halvdelen af de tosprogede drenge alvorlige læse- og regneproblemer efter folkeskolen.

Faglig ekspertise skal afdække og udvikle talentmassen

Opskriften på 95%-målet findes i republikkens skoleform: Daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke – hos lærere, som kun underviser i deres hovedfag i eget lokale. Kort sagt, en fireårig highskole fra 8. klasse, hvor den unge bydes velkommen med en anerkendelse: 'Du har et talent, som det er skolens opgave at hjælpe dig til at afdække og udvikle med de teoretiske og praktiske fagblokke, som du ønsker at prøve kræfter med. Det, du er god til, får du mere af. Det andet lader vi ligge et år eller to, evt. permanent. Og sidste skoleår kan du prøve kræfter med fagblokke fra de videregående uddannelser. Du bestemmer selv, hvornår du tager de få obligatoriske fagblokke.'

Faglig ekspertise skal tilbydes de unge til rette tid

Har man prøvet at undervise 8. klasse, forbavsens man over de unges nysgerrighed og lærevillighed - som dog forsvinder, fordi mødet med ægte faglig ekspertise udskydes 2-3 år. Andre lande tilbyder de unge skoleskift til sekundærskolen efter 7. klasse. Derfor bør også danske unge tilbydes udfordringer fra universitetsuddannet faglig ekspertise fra 8. klasse.

Faglig ekspertise kan forebygge stress ved forventningsstyring

Manglende forventningsindfrielse giver stress, som kan mindskes gennem forventningsstyring. Mange lærebøger negligerer læreplanernes fokus på fagets kerneområder. Derfor bør vejledninger opfattes som femårsplaner, der (måske) kan opfyldes efter flere års rutineopbygning i kernefaglighed. GL bør derfor opfordre de faglige foreninger til at afholde kurser i begrebet kernefaglighed.

Stress forsvinder på den globaliserede 4årige highskole fra 8. klasse. Her har læreren sit egentlige klasseværelse til formidling af sit hovedfag i daglige lektioner til halvårshold, som har valgt at prøve kræfter med faget.

Frafald forsvinder på blokopdelte skoler

Frafald koster lærerstillinger. Den linjeopdelte skole har svært ved at håndtere frafald, da den kun kan tilbyde alternative flerårige linjer. Så farvel til klassen er også farvel til skolen. En blokopdelte skole kan tilbyde alternative fagblokke efter et halvt år. Så her betyder et blokskifte, at den unge forbliver på samme skole.

Globaliseringslistens fremtid: Frihed, lighed og solidaritet i ungdomsuddannelsen

Der er håbet, at globaliseringslisten kan tiltrække unge lærere, der kan se perspektivet i at formidle faglig ekspertise inden for rammerne af den globale standard for ungdomsuddannelse: republikkens 4årige blokopdelte highskole fra 8. klasse med frihed til selv at sammensætte sit daglige halvårsskema, med lighed mellem kønnene og med solidaritet med tosprogede drenge.

Hovedstyrelsesvalg 2011, personudtalelse liste 4

Gymnasireformen er uholdbar

Overvægt af piger forhindrer ligestilling inden for akademiske uddannelser. Utroværdige karakterer skjuler mangelfuld læring, hvilket giver frafald på de videregående uddannelser. Lærerne bør derfor snarligt komme med et bud på en langtidsholdbar reform.

Gør karaktererne troværdige

Skal 50% af en årgang fortsætte, skal de gymnasiale karakterer være troværdige. Troværdighed mangler, når karakterer skal beskrive et standpunkt i stedet for et gennemsnit af periodens præstationer. Og når mundtlig eksamen er så fuld af ledende spørgsmål, at næsten alle består, også de med stort fravær.

Troværdige karakterer skal medtælle alle faglige præstationer, også ikke afleverede opgaver. Og afsluttende prøver skal være skriftlige, så de følger den internationale standard, hvor mundtlig eksamen stort set er fraværende. Inspiration kan hentes fra landets mange IB-skoler.

Giv drengene en ærlig chance

Skal 95% af en årgang igennem, skal drengene med. Det kommer de ikke med en todelt ungdomsuddannelse, én i folkeskolen og én i gymnasiet, som begge tvinger drenge til at gå i klasse med piger, der mentalt er to år ældre. Resultat: Drenge uddannes til ufaglærte eller faglærte udkantsdanskere, medens pigerne sendes ind til landets metropoler. Og halvdelen af de tosprogede drenge har svært ved at læse og regne efter folkeskolen.

Globaliser de to ungdomsuddannelser

Den næste gymnasiereform bør bygge på globalisering: De to adskilte ungdomsuddannelser bør samles til én 4årig 'highskole' fra 8. klasse, hvor den unge afdækker og udvikler sit talent gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke; hvor læreren underviser i sit hovedfag i eget lokale; og hvor frafald forsvinder med muligheden for tilvalg af alternative fagblokke af teoretisk eller praktisk art.

Personlig baggrund

I 1968 gjorde vi oprør mod skjult formynderi. Vi valgte den lange march gennem institutionerne. Jeg tog eksamen i matematik og fysik, og søgte undervisningserfaring på forskellige niveauer her i landet og i udlandet, bl.a. i Nordamerika. Siden tog jeg linjefag i dansk og samfundsfag samt en forskeruddannelse på RUC og DPU. Mit arbejde var med til at fjerne skjult formynderi fra matematik C, så det kunne bevares som obligatorisk fag. Med fokus på skjult formynderi i sekundærskolen søger jeg nu mandat til at arbejde for overenskomstkrauet: 'Erstat de æresbelastende standpunktskarakterer med objektive gennemsnitskarakterer.'

'Gå-hjem møder' afholdes i København og Århus (se Mellemskolen.net).

Hovedstyrelsesvalg 2013, listeudtalelse liste 4

Vil du bevare jobbet?

NEJ tak til et 8årigt tysk gymnasium for eliten efter 4. klasse! JA tak til en 4årig teoretisk og praktisk highskole for alle fra 8. klasse!

Skævvridningen skal stoppes.

Skævvridningen af ungdomsuddannelserne er voldsom: 70% vil i gymnasiet, og kun 20% vil have en erhvervsuddannelse, hvor halvdelen i øvrigt falder fra. Sat på spidsen: 7 ud af 10 vil have et embede, og kun 1 vil have et erhverv. Embedsydelser kan ikke eksporteres, så skævvridningen er for ekstrem for et land, der vil være en konkurrencestat for at bevare velfærden. To løsninger er under opsejling, der begge vil betyde færre GL-job. GL bør derfor fremsætte en tredje løsning, som stopper skævvridningen og giver flere job.

Politikerne: adgangsbegrænsning.

Politikerne burde nedsætte en kommission til at globalisere ungdomsuddannelserne. I stedet kræver de adgangsbegrænsning til dem alle for at mindske frafaldet, og for at tvinge flere unge til at vælge erhvervsuddannelser, som samtidig skal gøres mere attraktive gennem en reform. Men adgangsbegrænsning er en lappeløsning, som skaber et nyt problem: Hvad med de 15%, som ikke kan opfylde adgangskravet på mindst 02 i dansk og matematik? Med adgangskrav kan politikerne ikke opfylde deres drøm om at nå den internationale standard, hvor 95% af en årgang får en ungdomsuddannelse.

Erhvervslivet: ungdomsuddannelseskommissionen UUK.

Den private erhvervslivstænk tank DEA har derfor nedsat sin egen kommission, UUK, med professor Egelund i spidsen for en række fremtrædende personer. På hjemmesiden skrives: 'Flere unge skal have en uddannelse, som både matcher egne evner og motivation såvel som arbejdsmarkedets behov'. Og andetsteds: 'Vi skal have en kommission, som kan se på tværs af de enkelte interessenters syn. Hidtil er ungdomsuddannelserne blevet struktureret og justeret primært af interessenterne omkring den enkelte uddannelse. Politikerne har derfor ved hver revision af love og regler ikke haft lejlighed til at tage stilling til systemet som helhed. I dag er det helt åbenlyst, at der er sket en skævvridning af søgningen til uddannelserne. Søgemønstret passer ikke længere til samfundets behov i de kommende år. Derfor skal der foretages en gennemgribende analyse af, hvori problemerne består, og der skal ses på, hvorfor nogle lande i langt højere grad har haft succes med at udvikle deres ungdomsuddannelser. Det gælder blandt andet Tyskland, Holland, Østrig og Schweiz.' Så UUK vil foreslå et tysk skolesystem i Danmark, dvs. en tredeling af skolen efter 4. klasse med et gymnasium for eliten, en realafdeling for mellemklassen og en fællesskole for resten.

Problemet: forceret erhvervsvalg og tvangsklasser.

Problemet er, at de unge tvinges til at træffe et erhvervsvalg allerede som 16årig i den danske skole og som 11årig i den tyske skole. Og det i en skoleform, hvis linjeopdeling medfører tvangsklasser og tvangsskemaer, hvor jævnaldrende tvinges til at gå i samme klasse og lære samme teoretiske fag. Først ved myndighedsalderen 18 år er de unge i stand til at træffe et modent fremtidsvalg, forudsat de forinden har

afprøvet egne evner og talenter på fagblokke af både teoretisk og praktisk art, som det sker i de nordamerikanske skoler, med særlig succes i skolemiraklet i Ontario.

Er skolen for staten eller for individet.

Skal skolen være linjeopdelt og forberede til statens embeder? Det mener Europa som med sin enevældige fortid har fastholdt en stor offentlig sektor, med tilhørende embedsuddannelsessystem og adgangskrav til linjer uden indbyrdes transfermulighed.

De nordamerikanske republikker bruger i stedet skolen til at afdække og udvikle den unges personlige talent. På den 4årig highskole fra 8. klasse bydes den unge velkommen med en anerkendelse: 'Du har et talent, og det er skolens opgave at afdække og udvikle dit personlige talent gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af teoretisk eller praktisk art. Har du succes siger vi 'flot job' og finder mere af det samme til dig. Hvis ikke siger vi 'flot forsøg' og hjælper dig med at finde noget andet at prøve kræfter med. Og du bestemmer selv, hvornår du tager de få obligatoriske fagblokke.'

GL bør foreslå en 4årig highskole for alle fra 8.klasse.

Gymnasiets popularitet vokser, og dermed antal job. Som dog forsvinder igen, hvis GL ikke fremsætter et konkret modtræk til UUK. I dag mener GL at skævvridningen forsvinder med en bedre vejledning i folkeskolen. Men GL skal være helt anderledes ambitiøs. GL tilbyder lærerkraft med solid faglig baggrund - det bedste selskab for unge i den alder, hvor de er allermost nysgerrige, fra 8. klasse. Derfor skal GL pege på skolemiraklet i Ontario og foreslå en lignende 4årig highskole for alle fra 8. klasse med både teoretiske og praktiske fagblokke (Mellemskolen.net). Det øger beskæftigelsen og fjerner skævvridningen. Og giver medvind til fremtidens konkurrencestat ved at gøre hver anden dreng til ingeniør som 22årig.

BEVAR JOBBET, FJERN SKÆVVRIDNINGEN, STEM PÅ LISTE 4

Kilder: DEA.nu, <http://ungdomsuddannelseskommissionen.org/> Gymnasieskolen #8, 2013, 24-27
<http://gymnasieskolen.dk/debat> <http://pub.uvm.dk/2001/fremmedtale/5.htm> www.Mellemskolen.net

Held og lykke til den nye hovedbestyrelse

Debatindlæg 09.12.2013

Til lykke med valget, og tak til de, der stemte på liste fire. Den næste toårsperiode bliver en af de vigtigste i GL's historie.

For at kunne gennemføre en ungdomsuddannelse må man kunne regne mindst halvdelen af opgaverne rigtigt ved folkeskolens afgangsprøve, hvilket svarer til adgangskaraktoren 7, hvilket igen betyder, at 40 % ikke får adgang. Hvilket igen viser, at folkeskolen ikke magter sin opgave som ungdomsuddannelse, som afsløret af et TV2 indslag samme aften, PISA-rapporten blev offentliggjort.

I en niende klasse spørger læreren: 'Hvilken af tvlens formler beskriver proportionalitet?' Læreren bekræfter svaret 'a gange x plus b', hvilket nok er den værste fejl, en matematiklærer kan begå, for svaret er 'a gange x'. Hermed er igen påvist, at manglende matematiklæring skyldes manglende matematikkundskaber hos lærere, der som de eneste i verden forhenes adgang til universitetet. Samt at den eneste realistiske løsning er, at globalisere de danske ungdomsuddannelser og indføre en 4årig highskole fra ottende klasse med praktiske og teoretiske fagblokke, hvor selvvalgte halvårshold undervises dagligt af en faguddannet lærer i dennes eget lokale.

Eneste alternativ kommer fra Egelund-kommissionen, som er nedsat af den private tænketank DEA, og som til maj sandsynligvis vil foreslå en tysk skolemodel, dvs. en tredelt skole efter 4. klasse med et otteårigt gymnasium for eliten, en femårig realskole for mellemgruppen, og en femårig fælleskole for resten.

Forhåbentlig har den nye hovedbestyrelse et modspil klar til maj, for politikerne magter åbenbart kun at foreslå meningsløse adgangskarakterer.

Sådan består alle matematik B

Debatindlæg Dato 09.10.2015

Dumpeprocenten er høj på matematik B. Alarmerende høj, fordi niveauet omfatter de to regnearter, som er grundlag for naturvidenskab og teknik: integral- og differentialregning, internationalt kaldet calculus. Den internationale beståkarakter er 7 svarende til 70 procent korrekt besvarelse. Her i landet er den sænket til 02

for at få flere igennem, og karakteren 7 gives allerede ved 56 procent korrekt besvarelse. Både ministerium og Matematiklærerforeningen burde derfor efterlyse ideer til at sænke dumpeprocenten.

Internationalt er der udbredt interesse for mine forskningsartikler om calculus, hvori jeg viser, hvordan fagområdet bliver forenklet, ved at vende tilbage til dets oprindelige opgave: at forene og opdele stykkevis og lokalt konstante per-tal. Regnestykket 2 kg a 3 kr./kg plus 4 kg a 5 kr./kg giver (2+4) kg, men ikke a (3+5) kr./kg, for per-tal forenes med calculus.

Desværre afviste både ministerium og forening min fremsendte artikel Med per-tal består alle matematik B, som i stedet blev publiceret på MATHeCADEMY.net. Ligeledes var der larmende tavshed, efter at jeg i kronikken Bevisgale matematiklærere på afveje i Jyllands-Posten den 2.3.2015 påviste, hvordan bevisgalskab kvæler elevernes regnetalent, og hvordan stort set alle matematiklærere nægter at omstille deres bevismatematik til den projektmatematik, som loven har krævet siden 2005.

Det er uhyre enkelt at få alle igennem matematik B. Men det synes, som om både ministeriet og den faglige forening har skjulte grunde til at opretholde en høj dumpeprocent, siden begge afviser en åben dialog om, hvordan den kan sænkes. Den franske sociolog Pierre Bourdieu kalder en sådan undervisning symbolsk vold med henblik på at bevare vidensadelens privilegier.

Magisterbladet, uddrag

Den næste gymnasiereform kan komme fra Canada

Magisterbladet nr. 19/2008

Tak til Burkhard Sievers for at opfordre til debat om gymnasieskolens rødder med henvisning til en debat i Magisterbladet. Her fremfører Anton Englert positive sider ved vort Humboldtske skolesystem. Desværre forveksler Englert de to Humboldtbrødre, skolemanden Wilhelm, og naturvidenskabsmanden Alexander, som jeg påpeger i den følgende debatsektion (<http://www.dm.dk/~media/Magisterbladet/Mag2009/Mag0309.ashx>, nr. 3, 13.2.2009, s. 31). Ligeledes skelner Englert ikke mellem oplysning og antioplysning i form af romantikken, som netop udgør grundlaget for to forskellige skoleformer, den blokopdelte talentudviklingsskole og den linieopdelte dannelsesskole.

En nærmere uddybning af de to skolesystemer kræver en kronik, og jeg vil derfor opfordre Burkhard Sievers til, at vi sammen skriver en sådan, efter at vi har besøgt en Nordamerikansk highskole, hvor lærerne i egne lokaler formidler deres hovedfag i daglige halvårsblokke, og hvor halvåret afsluttes med et 'good job' til de, der ønsker mere, og 'good try' til de, der har erkendt, at deres talent ligger på et andet område.

Politikerne har som mål, at 95% af en årgang gennemfører en ungdomsuddannelse. Dette mål kan ikke nås med et linieopdelt skolesystem, der ved at påtvinge drenge klassefællesskab med piger, som mentalt er to år ældre, bliver så kønsdiskriminerende, at kun 75% af drengene gennemfører mod 90% af pigerne (Gymnasieskolen, 16/2010, side 7). Derfor er det vigtigt, at GL udarbejder forslag til den næste gymnasiereform. Sikke en debat vi kunne få, hvis hver liste havde deres eget forslag. Det ville mobilisere mange unge lærere til GL-arbejde.

Liste 4 har to konkrete bud på, hvordan den danske gymnasieskole kan overleve en globalisering: Troværdige karakterer og flere drenge i gymnasiet. Forslaget er formuleret som en tretrinsrakette, hvor første trin er OK-kravet 'Erstat de æresbelastende standpunktskarakterer med objektive gennemsnitskarakterer'. Dette krav må gerne suppleres med et ekstra krav om, at lærerne har ret til at færdig-rette skriftlige opgaver dagen efter afleveringsfristen, så ikke-afleverede opgaver medtælles i terminens gennemsnit med en bundkarakter.

Politik har tre faser: information, debat og beslutning. Politikere tager beslutningerne, men disse hviler på en debat, der igen hviler på et informationsgrundlag. Og en af GL's hovedopgaver er at informere om de alternativer, der findes, når politikerne må lave en ny langtidsholdbar gymnasiereform, som kan opfylde det internationale 95% mål.

Humboldts eliteskoling og demokratiet

Anton Englert, arkæolog, ph.d. Magisterbladet nr. 1/2009

Jeg er en smule bekymret over det ensidige historiesyn, gymnasielektor Allan Tarp lufter i Magisterbladet nr. 19/2008. Der er sikkert gode grunde til at diskutere fordele og ulemper ved beslægtede uddannelsesstraditioner, såsom den "nordamerikanske" og den tradition, der er opkaldt efter en af de sidste universalforskere, Alexander von Humboldt. Når de to traditioner overhovedet nævnes og sammenlignes, så må det være begrundet i, at de hver for sig og tilsammen har ført til en uholdbar forøgelse af teoretisk og anvendt viden inden for de sidste 150 år. Der er afgjort brug for reformer og en vis grad af standardisering af uddannelsesgrader og -forløb i en globaliseret verden, der ikke længere ejes af især engelsktalende vesterlændinge.

Når det er sagt, så er der dog ikke brug for ahistoriske sammenligninger. Hvordan kan man betragte Humboldts dannelsesideal som de tyske fyrsters våben mod det demokratiske Frankrig og som et elitært uddannelsessystem, der skulle "holde den jævne befolkning uoplyst"? Allan Tarps fremstilling af Europas situation under og efter den franske revolution ligner en karikatur tegnet af en, der har opnået sin historiske viden udelukkende fra Hollywood-spillefilm, citat: "... i spidsen for modstandskampen mod Humboldtuniversitetets besættelse af Europa". I baggrunden ser vi Private Ryan vade i land under granaternes glidende bånd.

De, der har nydt godt af en skolegang efter Humboldts idealer, kan se situationen mere nuanceret. De ved, at Frankrig var en centraliseret stormagt, der dengang i over hundrede år havde prøvet at underlægge sig Europa, imens England flittigt grundlagde kolonier i resten af verden. De ved, at der ikke fandtes et forenet Tyskland dengang, men et hav af konkurrerende småstater med et netop derfor blomstrende kulturliv, som

den dag i dag efterlader sine spor i verdens kulturarv. De ved, at mange frie ånder i Europa og især i de tysktalende lande så med store forventninger på revolutionen i Frankrig, og at de blev umådeligt skuffede af den terror og det blodbad, der fulgte med i dens kølvand. Tænk bare på dedikationen på Beethovens 3. symfoni Eroica.

I Beethovens fødselsår 1770 var Danmark for øvrigt godt på vej til at være verdens mest oplyste land, hjulpet af en idealistisk tysk indvandrer med navn Struensee. Projektet blev dog ikke til noget, han fik ikke engang lov til at leve til den dag, da den amerikanske revolution tog fart. Den sidste begivenhed hører til filmkulturens kanon, mens Struensees enerådige reformforsøg aldrig kan blive en Hollywood-succes – historien er ellers saftig og blodig nok, men desværre uden happy end.

Oplysningen var og er den europæiske kulturs fælleseje og -projekt. En af de mange positive følger af oplysningen blev den almindelige skolepligt, der eksempelvis i Preussen indførtes i 1717, efterfulgt et efter et af de øvrige tysktalende lande, indtil ordningen i 1814 krydsede Elben og holdt indtog i den danske helstat. Enevældens fyrster har bestemt ikke indført skolepligten for at holde deres befolkninger uoplyste, de var interesserede i at derne lagde grobunden til den mest succesrige socialdemokratiske agitation i Europa, før de russiske kommunister tog over med deres version af verdensrevolutionen.

For at komme den socialdemokratiske bevægelse i forkøb indførte en elitær, adelig og ærkekonservativ Humboldt-absolvent ved navn Bismarck en banebrydende socialforsikring, der den dag i dag ikke har set dagens lys i det store amerikanske demokrati, hvor man stadig holder af tvivlsomme idealer som dødsstraf og borgerens ret til at bruge våben mod sine medborgere. At Humboldts universiteter svigtede på linje med resten af samfundet i 1930'ernes Tyskland, må blankt indrømmes og kan ikke undskyldes. Men at en visionær humanist som Humboldt bevidst skulle have arbejdet for at holde den jævne befolkning uoplyst, er langt ude. Var det ikke ham, der krævede et oplyst samfund med frihed til at stræbe efter sandhed?

Se dig omkring i verden. Livet er værd at leve i de lande, der har taget Humboldts dannelsesideal til sig. De plejer at have fungerende grundlove og oplyste regeringer, der tænker sig grundigt om, før de går med til tortur og angrebskrig. Hører Danmark stadig med til dem? Så i stedet for at kaste mudder over en dannelse og uddannelse, der har præget dit lands moderne identitet, var det måske på tide at udvikle fremtidens skoling mere kreativt og med omhu. Husk at lære flere fremmedsprog ud over nordamerikansk. Så kan du se verden i flere facetter. Husk også, at demokrati ikke er udtænkt som en frelsebringende universalreligion, men som en civiliseret måde at leve. <http://www.dm.dk/~media/Magisterbladet/Mag2009/Mag0109.ashx>,

Vil Humboldts dannelse overleve en OECD-ledet skolingskommission?

Magisterbladet nr. 3/2009

Tak til Anton Englert for kommentar i Magisterbladet nr. 1/2009 til min kritik af vort Humboldtske dannelsessystem, hvor seminarier må lukke, og hvor VIP-personale må overføres til Humboldt-universitetets forskole Humboldt-gymnasiet.

Englert anfører Alexander von Humboldt som grundlægger, men et hurtigt opslag viser, at det var Vilhelm von Humboldt, der grundlagde den preussiske dannelse byggende på Hegel-baseret romantik, hvor en "verdensånd" leder historiens gang og udtrykker sig gennem den skønne litteratur, hvorfor dannelse bør fokusere på det nationale folks historie samt antikken, hvor kunsten var særlig værdsat. At åndens tale kun forstås af "de udvalgte få, som vore gave forstå osv." passede fint med Preussens ønske om at vække folket, ikke med oplysning som i den franske republik, men med nationalisme, og samtidig udvælge dets elite til centraladministrationen.

Englert hævder, at livet i Humboldtske dannelseslande har en særlig kvalitet. Medgivet at den danske grundskole fungerer rimeligt til trods for lærernes manglende universitetsbaggrund, for som andre pattedyreunger lærer også menneskeunger primært ved at røre omverdenen. Men efter puberteten går det helt galt i Danmark, som modsat resten af verden tvinger de unge til at forblive i barneskolen i endnu tre år, hvor de påtvinges inhabile mundtlige karakterer givet af samme person, som giver undervisningen. Spørges elever, hvordan læreren giver mundtlige karakterer, er svaret: Man behøver ikke læse lektier, man skal bare møde op og snakke med om generelle ting, så får man en mundtlig middelkarakter. Så den danske dannelsesskole kan siddes af, først folkeskolen, så gymnasiet og siden lærerskolen, hvor man selv certificeres til at uddele mundtlige middelkarakterer, der skjuler, at læringsudbyttet er yderst ringe, især i skriftlige fag, hvor centraladministrationen har afskaffet skriftlig tysk og i skriftlig matematik sænket bestågrænsen fra det internationale niveau på 60 % korrekt besvarelse til 40 % i gymnasiet og 20 % i folkeskolen.

“Tag ud i verden” lyder Englerts råd. Til Canada, måske, for at besvare pinlige spørgsmål: Hvorfor begrænser I adgangen til universitetet ved at indskyde et gymnasium, hvor kun de bedste kommer ind, og hvorfra kun de bedste går videre, når den internationale standard er universitetsadgang til alle efter afsluttet sekundærskole? Hvorfor tillader I ikke universitetsmoduler i slutningen af sekundærskolen? Hvorfor er jeres tertiære skole opdelt i et utal af parallelle ukoordinerede korte, mellemlange og lange videregående uddannelser, når den internationale standard er at samle den tertiære skoling på universiteter opbygget af koordinerede moduler? Hvorfor føder I kun 1,5 barn pr. familie i EU-området, hvilket vil nedsætte jeres befolkningstal med 10 % på 200 år?

Humboldts dannelsesskole blev skabt til eliten. Forsøges alle presset igennem, forvandles den til en veritabel uoplysnings- og udryddelsesmaskine, der kun kan stoppes af en OECD-ledet skolingskommission.

<http://www.dm.dk/~media/Magisterbladet/Mag2009/Mag0309.ashx>,

Medlemsblad for gymnasiets matematiklærere, LMFK-bladet, uddrag

Matematikmodel, forenkling eller forudsigelse

Februar 2011

Kontingens dekonstruerer ortodoksi, dvs. afdækker skjulte forskelle, som gør en forskel.

Traditionen påstår, at matematikmodeller anvender matematik til forenklet virkelighedsbeskrivelse.

Historien og dagligdagen siger noget andet: Virkeligheden skaber matematik som en model, der beskriver og forudsiger tals og formers adfærd.

Såfremt de ikke skrives sjusket, er tallene ikoner af forskellige grader af mange: Der er fire streger i ikonen 4, fem i ikonen 5 osv..

Tallet $T = 32 = 3.2$ tiere forudsiger, at totalen T med ti-bundtning giver 3 bundter og 2 ubundtede.

Regningsarter er også ikoner: $6-3$ viser, hvordan 3 trækkes væk fra 6. $6/3$ viser, hvordan 6 optælles i 3ere ved at bortfejle 3ere. 3×5 viser at 3 5ere kan løftes op til en rektangulær stak med højden 3 og bredden 5. $3+5$ viser de to måder at plusse på, 'ovenpå' som 8 1ere, eller 'ved siden af' som 4 2ere.

Regnestykket $3+5 = 8$ forudsiger, at videretælling fra 3 5 gange giver 8.

Regnestykket $3*5 = 15$ forudsiger, at 3 5ere kan omtælles til 1 tier og 5 1ere.

Regnestykket $3^5 = 243$ forudsiger, at 5 3-doblinger giver en 243-dobling.

Regnestykket $\int x^2 dx = x^3/3$ forudsiger, at opsummering af arealstrimlerne $x^2 \cdot dx$ giver arealformlen $x^3/3$.

Regnestykket $8-5 = 3$ forudsiger, at tilbagetælling fra 8 5 gange giver 3.

Regnestykket $15/3 = 5$ forudsiger, at 15 optalt i 3ere giver 5 3bundter.

Regnestykket $3\sqrt{125} = 5$ forudsiger, at en 125-dobling kan opdeles i 3 5-doblinger.

Regnestykket $\log_5(125) = 3$ forudsiger, at en 125-dobling kan opnås ved at 5-doble 3 gange.

Regnestykket $dy/dx = 2x$, hvor $y = x^2$, forudsiger, at tilvækstforholdet mellem y og x giver formelen x^2 for tilpas små tilvækster.

Formlen $T = (T/b)^b$ bruges ved enhedsskift (proportionalitet). Den forudsiger, at T 1ere kan omtælles som T/b b 'ere.

Formlen $T = a^b$ forudsiger, at T 1ere kan omtælles som a b 'ere, hvor tallet a kaldes per-tallet. Med $a = 3\text{kr}/5\text{kg}$ optælles krone-tal i 3ere og kilo-tal i 5ere: 12 kr kan omtælles som $12\text{kr} = (12/3)*3\text{kr} = (12/3)*5\text{kg} = 20\text{ kg}$, og modsat kan 30kg omtælles som $30\text{kg} = (30/5)*5\text{kg} = (30/5)*3\text{kr} = 18\text{kr}$.

Plusvækst-formlen $T = b+a*x$ forudsiger slut-tallet T , hvis start-tallet b plusses med a x gange.

Gangevækst-formlen $T = b*a^x$ forudsiger slut-tallet T , hvis start-tallet b ganges med a x gange.

Som ved ord-beskrivelse har også tal-beskrivelse genrene fakta, fiktion og fidus.

Fakta er 'DaSå' beregninger, som kvantificerer det kvantificerbare og beregner det beregnelige:

'DA prisen er 4 kr/kg, SÅ koster 6 kg $6*4 = 24$ kr'.

DaSå beregninger kan også kaldes FritFalds-beregninger: 'DA accelerationen er 9.8 m/s^2 , SÅ vil hastighedstilvæksten på 5 sekunder være $5*9.8 = 49\text{ m/s}$ '. Eller Rum-beregninger: 'DA rummet har dimensionerne $3 \times 4 \times 5$, SÅ er rumfanget $V = 3*4*5 = 60$ '.

Fakta-beregninger kontrolberegnes: $T = 3\text{ kg} \text{ á } 4\text{ kr/kg} = 3*4\text{ kr} = 12\text{ kr}$. Hov regnefejl, $T = 12\text{ kr}$. Et eksempel på en regnefejl er den, som fik marssonden Mars Climate Orbiter til at falde ned, og dermed kostede milliarder af dollars: $2\text{ cm} + 3\text{ tommer} = 5\text{ cm}$

Fiktion er 'HvisSå' beregninger, som kvantificerer det kvantificerbare og beregner det uberegnelige:

'HVIS indkomsten er 4 mio\$/år, SÅ vil 6 års indkomst være $6*4 = 24\text{ mio\$}$ '.

HvisSå beregninger kan også kaldes Affalds-beregninger: 'HVIS affaldsmængden er 9.8 kg/dag, SÅ vil arbejdsugens affald være $5 \cdot 9.8 = 49$ kg'. Eller Rate-beregninger: 'HVIS vækstraten er 3% pr. år, SÅ vil den samlede vækstrate efter 5 år være 15.9%, da $103\%^5 = 115.9\%$ '.

Fiktions-beregninger scenarieberegnes: Indkomsten skønnes at ville ligge mellem 4kr/dag og 5kr/dag, så 3 dages indkomst vil ligge mellem $3 \cdot 4 = 12$ kr og $3 \cdot 5 = 15$ kr.

Fidus er 'HvadSå' beregninger, som kvantificerer ikke-kvantificerbare kvaliteter:

'HVIS konsekvensen $K =$ 'brækket ben' sættes til 2 mio.\$, og HVIS sandsynligheden S sættes til 30%, SÅ vil risikoen være $R = K \cdot S = 2 \cdot 0.3 = 0.6$ mio.\$. Og HVADSÅ? Hvem siger, at et brækket ben koster 2 mio. kr.? Og hvem siger, at sandsynligheden for at brække et ben overhovedet kan måles?'

HvadSå beregninger kan også kaldes Dødsfalds-beregninger: 'HVIS omkostningen ved en gravplads er 10 kr/dag, og omkostningen ved en hospitalsplads er 10.000 kr/dag, SÅ er det billigere at have folk liggende på kirkegården end på hospitalet. Og HVADSÅ? Betyder det, at hastighedsgrænsen så skal sættes op til 200 km/time for at spare penge?' Eller Risiko-beregninger: 'HVIS vi kan øge sandsynligheden for dødsfald og mindske sandsynligheden for kvæstelse, SÅ vil risikoen ved skolevejen kunne nedsættes. Og HVADSÅ? Betyder det at vi skal nedlægge fodgængerfeltet?' Fidus-beregninger afvises og henvises fra kvantitativ italsættelse i tal-sproget til kvalitativ italesættelse i tale-sproget.

Fysik-modeller er fakta-modeller, som forudsiger enkeltfænomener, f.eks. en projektilbane. Økonomi-modeller kan være både fiktions- og fup-modeller, som påstår, de kan forudsige enkeltfænomener med statistikkens gennemsnit uden at medtage spredningen. En tidsserie som '-1,+1,-1,+1' osv. vil føre til en økonomisk model, der forudsiger næste hændelse som 0 uden at tage hensyn til, at den faktisk vil være -1 eller +1.

Forskellen på ital- og italesættelse kan illustreres af 'blyants-paradokset': Anbragt mellem en lineal og en ordbog kan en blyant ved at udpege to tal på linealen falsificere falsk ital-sættelse (som 'den er 20 km lang'), men den kan ikke falsificere falsk italesættelse (som 'dette er en neglerenser') ved oplag i ordbogen. Dvs. ital-sættelse kan bruges til at producere naturlig korrekthed (forskning), medens italesættelse kun kan producere politisk korrekthed, dvs. fortolkning, der præsenteret som forskning bliver forførelse.

Opbygget som modeller med rødder i og med evne til at forudsige fænomenet mange, kan alle lære matematik. Hvilket er uheldigt, hvis faget skal forbeholdes mandarinbørnene for at sikre, at skolen alene reproducerer videns-adelen (Bourdieu).

Kontingensforskning i matematikundervisning

Oktober 2011

Kontingensforskning opdager forskelle, som afslører skjult formynderi, der fremstiler vedtægt som natur. Metoden består af skepsis over for herskende talemåder, diskurser: Er diskursens korrekthed baseret på natur eller på vedtægt - og da, hvis vedtægt? Og af 'grounded' dekonstruktion: Hvordan konstrueres et alternativ, rodfæstet i natur i stedet for i vedtægt? Den teoretiske baggrund hentes i republikkens modtænkning til enevældens formynderi, dels fra amerikansk Grounded Theory, dels fra fransk poststrukturalisme. Den opdagede forskel gør ofte en forskel for læringen. Derfor er kontingensforskning ikke velset i skoleformer, som foretrækker dannelse af eliten frem for oplysning af alle. Inden for matematikundervisning har kontingensforskning afdækket skjult formynderi både inden for matematik og inden for undervisning. Eksempler findes på MATHeCADEMY.net og på Mellemskolen.net.

Kontingensforskning i matematik

Inden for matematik har kontingensforskning afdækket forskellen på mate-matik, mate-matisme, som indeholder tvivlsomme udsagn og meta-matik, som indeholder tvivlsomme definitioner.

Matematisme er en betegnelse for matematik, som er sandt i biblioteket, men ikke i laboratoriet, som f.eks. ' $2+3 = 5$ ', hvortil der findes utallige modeksempler i laboratoriet: 2uger + 3dage = 17 dage, 2m+3cm = 203cm osv. Derimod er ' $2 \cdot 3 = 6$ ' matematik, da 2 3ere også kan optælles som 6 1ere.

Meta-matik er en betegnelse matematik, som er vendt på hovedet ved at definere begreber 'oppefra' som eksempler på abstraktioner, hvor matematik historisk er opstået 'nedefra' med begreber abstraheret fra eksempler. Eksempelvis defineres en funktion oppefra som et eksempel på en mængderelation, og nedefra som regnestykker, der indeholder faste og variable tal.

Matematikens to hovedområder, geometri og algebra, har rødder i praksis. Geometri betyder jordmåling på græsk, og algebra betyder genforening på arabisk, hvor arabertallene viser tre af de fire foreningsteknikker, plus, gange og potens: $234 = 2 \cdot 10^2 + 3 \cdot 10 + 4$. Dvs. geometri og algebra vokser ud af overlevelsesspørgsmålet 'Hvordan deler vi jorden og det, den producerer?' Kort sagt: matematik er en naturvidenskab, der udforsker det naturlige faktum Mange og dets forekomst i rum og i tid.

Men også geometri og algebra indeholder fællestræk, hvis navngivning tilføjer faget nye lag af abstraktioner. Omkring år 1800 opstod abstraktionen 'mængde', som har den egenskab, at alle matematikkens begreber kan defineres som eksempler på mængder. Dette skabte meta-matikken i form af en mængde-matematik, der ikke induceres nedefra, men deduceres oppefra. Og som derved bliver selv-refererende, så faget ikke mere behøver omverdensreference.

Troede man da, indtil Russell påviste, at selvreference strander på det klassiske løgner-paradoks 'denne sætning er usand', som er sand, hvis den er usand, og modsat. Som selvreference valgte Russell mængden af mængder, der ikke er element i sig selv. Og som netop har den genskab, at den er element i sig selv hvis og kun hvis, den ikke er: Hvis $M = \{A \mid A \notin A\}$, så er $M \in M \Leftrightarrow M \notin M$.

Russell løste paradokset med en typeteori, som skelner mellem abstraktioner og eksempler. Men som medførte, at brøker ikke kan betragtes som tal. Dette kunne meta-matikken ikke acceptere, og indførte i stedet en ny mængdelære, der ophæver forskellen mellem abstraktioner og eksempler. Herved bevares muligheden for selvreference, men samtidig ændres mate-matik til 'meta-matisme', som er en betegnelse for en sammenblanding af meta-matik og mate-matisme.

Opdagelsen af forskellen på matematik og matematisme rejser spørgsmålet: Er 'matematikundervisning' undervisning i matematik eller i metamatisme?

Metamatik-undervisning forekom tidligere på matematik C på HF, hvor begreberne lineær og eksponentiel funktion blev defineret som eksempler på begrebet funktion, der blev defineret som et eksempel på en mængderelation. Dette førte til så lave karakterer ved skriftlig og mundtlig eksamen, at der var planer om at afskaffe faget som obligatorisk fællesfag ved reformen i 2005. Kontingensforskning viste imidlertid, at læringsproblemerne forsvandt ved at erstatte metamatik med matematik: Formlerne $y = b + a \cdot x$ og $y = b \cdot a^x$ kan også fremstilles som abstraktioner nedefra fra vækst med konstant tilvækst eller med konstant vækstprocent, hvilket også kan kaldes PLUS-vækst og GANGE-vækst. Ligeledes påvistes, at begreber, der defineres oppefra som eksempler på abstraktioner, har meningsformen 'Bublibub er et eksempel på Bablibab'. En sådan kan læres udenad, men afvises af unge, som efterspørger mening og autenticitet i konstruktion af deres selvidentitet i et postmoderne informationssamfund.

Som metode brugte kontingensforskningen begrebsarkæologi, der søger begrebs historiske rødder. Denne viste, at hvor mængdebegrebet stammer fra ca. 1870, stammer funktionsbegrebet fra omkring 1750, hvorfor både differential- og integralregning blev udviklet uden noget funktionsbegreb, men i stedet skabte dette, da disse regningsarter netop regner, ikke på tal, men på regnestykker bestående af både faste og variable tal, som da senere kaldes for funktioner. Undersøgelsens konklusion var altså, at funktionsbegrebet bør fjernes fra både C og B-niveauet. Ved reformen i 2005 blev det dog kun fjernet fra C-niveauet, som til gengæld forblev et obligatorisk fag på HF. Desværre er det bibeholdt på B-niveauet med det resultat, at hver tredje dreng dumper til eksamen.

Matematisme-undervisning findes ved plusning af brøker, hvor faget påstår, at ' $1/2 + 2/3 = 7/6$ ' er en universel sandhed, til trods for at $1/2$ af 2 flasker + $2/3$ af 3 flasker er $3/5$ af 5 flasker, og naturligvis aldrig kan give 7 flasker ud af 6. Matematisme undgås ved at medtage enheder ved plusning. F.eks. mistede USA to Mars-sonder, inden man opdagede, at nogle underleverandører angav tal i cm og andre i tommer.

Brøker har rod i 'per-tal': $3 \text{ kr}/5 \text{ kg} = 3/5 \text{ kr/kg}$. Og brøkgregning har rod i opsummering af per-tal som f.eks. i blandingsregning: ' $4 \text{ kg} \text{ á } 5 \text{ kr/kg} + 6 \text{ kg} \text{ á } 7 \text{ kr/kg}$ er totalt $10 \text{ kg} \text{ á } ? \text{ kr/kg}$ ', et svar som findes som arealet under per-tals kurven, dvs. ved integration. Indført som plusning af per-tal bliver både brøkgregning og integralregning tilgængelig for alle, og bliver oven i købet muligt på C-niveauet med en billig grafregner.

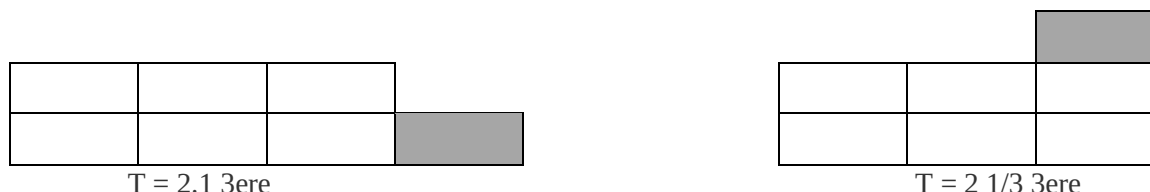
Plusning af per-tal fuldender algebraens grundprojekt, opsamling af enkelttal til totaler og opdeling af totaler i enkelttal: Konstante og variable styktal opsummeres med plus og gange, og variable og konstante per-tal opsummeres med integration og potens.

Matematik som naturvidenskaben om Mange

De forskellige grader af Mange 'ital-sættes' ved tælling, eller ved regning, som er hurtigere. 1.ordens tælling indtil ti omdanner pinde til ikoner, hvor der er fem pinde i fem-ikonet 5 osv. 2.ordens tælling, ikon-tælling, optæller totalen T i ikon-bundter, f.eks. $T = 3$ 5ere. 3.ordens tælling, ti-tælling, optæller totalen i ti-bundter.

Traditionel undervisning omfatter kun 3.ordens ti-tælling, hvilket skjuler de to andre optællingsformer, talsymboler som ikoner og ikon-tælling, som derved bliver eksempler på kontingens og skjult formynderi.

Lad os gå på opdagelse med ikon-tælling. Optælling af 7 1ere i 3ere sker ved at bundte og stakke i 3ere, hvilket resulterer i 2 3-bundter og 1 ubundet. Dette kan skrives som $T = 2$ 3ere + 1, eller som $T = 2.1$ 3ere eller $2 \frac{1}{3}$ 3ere, afhængigt af, om den ubundtede anbringes ved siden af stakken med 3-bundter som en stak af 1-bundter, eller optælles som $\frac{1}{3}$ 3er og anbringes oven på stakken af 3-bundter.

Naturlige tal er således decimaltal forsynet med enheder, altså 3.2 tiere i stedet for blot 32. Decimaltal kommer altså før brøktal, som blot er en anden skrivemåde for et decimaltal: $\frac{2}{7} = 0.2$ 7ere. Denne definition løser Russells paradoks ved at gøre brøker til tal uden at indføre en mængdelære, som ikke skelner mellem begreber og abstraktioner.

Efter optælling følger sammentælling, plusning. Et ti-bundt kan kun plusses oven-på, hvorimod et ikon-bundt kan plusses både oven-på og ved-siden, dvs. både lodret og vandret.

Ved vandret plusning vil 2 3ere og 2 4ere give 2 7ere. Og 3 2ere og 1 4er vil give 1.4 6ere. Ved lodret plusning skal enhederne være ens. Dvs. 3 2erne skal omtælles til 1.2 4ere; eller 1 4er skal omtælles til 2 2ere. Så summen bliver 2.2 4ere eller 5 2ere.

Med ikon-bundter bliver vandret plusning rødder for integration, og lodret plusning rødder for proportionalitet, som også kan kaldes enhedsskift.

Regningsarterne forudsiger optælling: Plus forudsiger opsamling af uens enkelttal:

2 kr og 3 kr og 4 kr giver totalt T kr. Forudsigelse: $T = 2+3+4$.

Gange forudsiger opsamling af ens enkelttal:

$2kr + 2kr + 2kr + 2kr + 2kr = 5$ gange 2kr = T. Forudsigelse: $T = 5*2$.

Potens forudsiger opsamling af ens per-tal: 5 gange 2% er totalt T%. Forudsigelse: $1+T = 102\%^5$.

Integration forudsiger opsamling af forskellige per-tal:

$2kg \text{ á } 7kr/kg + 3kg \text{ á } 8kr/kg$ er totalt T kr. Forudsigelse: $T = 7*2 + 8*3 = \sum kr/kg * kg = \int p*dx$.

Alle regningsarter har omvendte regningsarter, som forudsiger opdeling af en total i enkelttal, dvs. forudsiger løsningen ved tilbageregning (ligningsløsning):

$8 = 2+x$, $8 = 2*x$, $8 = 2^x$, $8 = x^2$ og $x^2 = \int p*dx$.

Optælling af totalen $T = 6$ 2ere i 3ere sker ved at borttage 3ere og kan forudsiges af formelen $T = (T/3)*3$, eller med uspecificerede tal: $T = (T/b)*b$. Denne enhedsskift-formel findes overalt i faget, f.eks. ved proportionalitet, ved trigonometri $a = (a/c)*c = \sin A*c$, og ved differentialregning: $dy = (dy/dx)*dx = y'*dx$.

Kontingensforskning i undervisning

Inden for undervisning har kontingensforskning afdækket forskellen mellem linje- og blokopdeling.

Blokopdelt undervisning anser unge for myndige og udstyret med talenter, som skolen skal afdække og udvikle gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsskemaer med fagblokke, som man ønsker at prøve kræfter med; og med hyppige skriftlige prøver undervejs, som alle kan tages om. Hvert halvår kan flere gode fagblokke tilvælges og gode fagblokke fravælges. Blokopdelte skoler for unge stammer fra den Nordamerikanske republikker, og er efterhånden blevet international standard uden for Europa.

Europa fastholder enevældens skoleform med linjeopdelt undervisning, hvor unge anses for umyndige med behov for formynderi via en påtvunget flerårig fagkombination med kun én eksamen, som ikke kan tages om. Den linjeopdelte skoleform blev skabt af den preussiske enevælde omkring 1800 med tre formål: befolkningen skal holdes uoplyst, så den ikke forlanger demokrati som i Frankrig; nationalfølelsen skal vækkes, så det tyske 'folk' kan bekæmpe det franske 'folk' og dets demokrati; og folkets elite skal udsorteres og dannes til en ny 'videns-adel', som kan erstatte den gamle jord-adel, der ikke formåede at stoppe demokratiet i at brede sig fra Frankrig.

Kontingensforskningens teoretiske baggrund

Kontingensforskningens rod er republikkens skepsis over for formynderi, der præsenterer vedtægter som natur. Antikkens Grækenland havde en formynderi-debat mellem de vidende, sofisterne, og de bedre-vidende, filo-sofisterne eller filosofferne. Sofisterne hævdede, at for at praktisere demokrati, må folket være oplyst om forskellen mellem natur og vedtægt for at undgå at formynderi af vedtægter præsenteret som natur. Filosofferne påstod, at vedtægt ikke fandtes, da alt fysisk er eksempler på metafysiske former, som kun kan ses af filosoffer uddannet på Platons akademi, og som derfor bør være folkets formyndere.

Det græske demokrati var finansieret af sølvminer, og forsvandt med sølvet. Platons akademier overlevede, indtil den kristen kirke omdannede dem til klostre, som senere igen blev omdannet til akademier efter reformationen.

Den næste skepsis mod formynderi kom fra Brahe, Kepler og Newton. Brahe bragte autoriteten tilbage til laboratoriet ved at udarbejde tabeller for planeternes bevægelse mellem stjernerne. Brahes tabeller dannede grundlag for Keplers hypoteser, som dog kun kunne validere ved opsendelse af nye planeter. Gennembruddet kom med Newton, som i stedet brugte faldende æbler til at validere sin naturvidenskab: Månen bevæger sig ikke mellem stjernerne, den falder mod jorden ligesom æblet; styret, ikke af en uberegnelig metafysisk vilje, som kirken hævdede, men af sin egen vilje, tyngdekraften, som er beregnelig via en formel.

Newtons opdagelse skabte Oplysningstiden: Når faldene æbler adlyder egen vilje og ikke en formynders, så kan mennesker også følge egen vilje og erstatte kirkens og kongen dobbeltformynderi med demokrati. To demokratier blev installeret, et i USA, som stadig har sin første republik; og et i Frankrig, som nu har sin femte republik, gang på gang væltet af de tyske naboer.

I den amerikanske republik er forskning baseret på pragmatisme, som er skeptisk over for filosofi; og som har overført den naturvidenskabelige metode til sociologi som Grounded Theory, hvor kategorier rodfæstes i observationer, og kategoriudsagn valideres gennem deducerede forudsigelser.

Modsat den amerikanske ser den franske republik sig truet af ydre og af indre kræfter. Dette har ført til post-strukturalisme, en fransk udgave af sofisternes advarsel mod formynderi gennem vedtægter præsenteret som natur. Derrida advarer således mod skjult formynderi i vores mest fundamentale institution, ordet. Ord, som ikke etiketterer, men installerer det benævnte, bør dekonstrueres. Lyotard bruger betegnelsen postmoderne til at advare mod sætninger, der påstår at bygge deres korrekthed på natur i stedet for vedtægt.

Foucault bruger betegnelsen pastoral magt til at advare mod discipliner, dvs. talemåder, diskurser, om mennesket, som hævder at udtrykke naturlig korrekthed. I stedet virker discipliner disciplinerende, dels på sig selv, så man kun kan forske på disciplinen i stedet for på omverdenen; dels på sit grundled, mennesket, som disciplinerne indespærre i et identitetsfængsel, hvoraf det kun kan undslippe gennem diskursens frelser-institution: kirken, skolen, sygehuset, fængslet, barakken mm.

Endelig påviser Bourdieu hvordan overgangen fra industrisamfund til informationssamfund skaber en ny kapitalform, videnskapital, hvorom der kæmpes lige så indædt som om den økonomiske kapital. Igen er der udbyttere og udbyttede. Men denne gang er udbytterne en ny videns-adel, en mandarin-klasse, som besætter stillingerne i statens centraladministration, og som infiltrerer de politiske partier for at beskytte enevældens linjeopdelte skoler, som sikrer, at kun mandarinbørn klarer sig godt i skolen og dermed får de gode offentlige embeder. Og som især beskytter matematikfaget, da dette er mest effektivt til at udsortere mandarinbørn.

Hvordan arbejder en kontingensforsker?

EU's linjeopdelte universitet har bevaret klostrets arkitektur og arbejdsmåde. Forskerne sidder i celler på lange gange og arbejder som kommentatorer, der kommenterer kommentarer til gangens diskurs.

Republikkens blokopdelte universitet forsker i omverdenen, ofte gennem aktionsforskning, som støtter lokale forandringsagenter med at indføre ændringer.

I EU findes kontingensforskning som etnografisk provokationsforskning, der provokerer 'demokratiske' systemer ved at påvise skjult formynderi gennem vedtægter præsenterer som natur. Dels på makroplan, som f.eks. blokopdelte skoler som alternativ til linjeopdelte. Dels på mikroplan med alternative begreber, metoder, viden som alternativ til den herskende diskurs.

Personligt er min disputats 'Matematik som naturvidenskaben om Mange' publiceret på MATHeCADEMY.net. Den blev afvist på danske universiteter, hvor personer ikke behøver at have udarbejdet hverken en phd-afhandling eller en disputats for at blive professorer, der så kan udføre diskurspleje og afvise disputatser uden for den herskende diskurs.

Jeg fortsætter derfor mit arbejde som etnograf i feltet med at afdække kontingens, som afsløre skjult formynderi gennem vedtægter præsenter som natur.

Aktuelt har jeg tre anbefalinger til matematikundervisningen i den danske sekundære skole:

- 1) Kontingensforskning reddede C-niveauet ved at anbefale funktionsbegrebets fjernelse, red B-niveauet på samme måde.
- 2) Gør matematik til et skriftligt fag som i resten af verden. Mundtlig matematik er mandarinfremmede og kønsdiskriminerende.
- 3) Blokopdel matematikken i kvartalsblokke med månedlige skriftlige prøver; og med blokke som er kompatibel med den internationale standard, så unge kan få godskrevet deres blokke ved ophold i udlandet.

Generelt understreger kontingensforskning sofisternes pointe: Demokrati forudsætter, at folket oplyses om forskellen mellem natur og vedtægt, så det kan undgå enevælde i form af skjult formynderi, hvor vedtægter præsenteres som natur. Derfor bør enevældens linjeopdelte skolesystem omstilles til republikkens blokopdelte skoleform fra bund til top efter anbefalinger fra en OECD-ledet vidensformidlingskommission.

Skærmdump

http://www.lmfk.dk/index.phtml?sek_id=55

	2005	2	met	Svend Jeppesen Jan Becher Sørensen Allan Tarp	Modelmatematik og engelske kompendier
	2005	6	met	Allan Tarp	Tre matematik-drøbere
	2011	1	met	Allan Tarp	Algebraens rødder/Mønstersøgning eller genforening
	2011	1	met	Allan Tarp	Geometriens rødder: Akkorder eller jordmåling
	2011	2	met	Allan Tarp	Brøker, rationale tal eller peritæl
	2011	2	met	Allan Tarp	Integralet, grænseværdi for summer eller opsummering af per-
	2011	6	met	Allan Tarp	Herons formel, trekantens cirkler og Pythagoras på faktorfor
	2012	2	met	Allan Tarp	Pythagoras som kvadratoodeler
	2013	2	met	Allan Tarp	Med CAS kan alle bestå matematik C
	2013	6	met	Allan Tarp	En dialog mellem moderne og postmoderne matematik
	2014	2	met	Allan Tarp	Opsøringsformlen med ni spillekort
	2014	2	met	Allan Tarp	Fire Bevis-matematik til definitions-matematik
	2014	4	met	Allan Tarp	Sinus og cosinus differentieret med tre spillekort
	2014	4	met	Allan Tarp	Andengradsningen løst med tre spillekort
	2014	6	met	Allan Tarp	Pi med tre spillekort
	2014	6	met	Allan Tarp	Produktregler med to-fire spillekort
	2015	1	met	Allan Tarp	Integral- og differentialregning med 2 spillekort
	2015	1	met	Allan Tarp	Proportionalitet med 2 spillekort
	2015	1	fyk	Allan Tarp	Newtons fem love vist med et skibop
	2015	2	met	Allan Tarp	Lille, mellem og store Pythagoras med 3, 4 og 5 spillekort

NATURFAG 2020

MATEMATIK 2020

ØKONOMIFAG 2020

**En postmoderne fortælling om skjult anderledeshed
i den moderne naturvidenskabs- og matematikundervisning**

**Redigeret besvarelse af prisopgaven
“Naturvidenskab, dannelse og kompetence”
udskrevet af Dansk Center for Naturvidenskabsdidaktik**

Allan Tarp

Indhold

1. Forord.....	1
2. Skolen 2020, en læseplansarkitektkonkurrence.....	2
3. Omdannelse, skolefag og læring i det postmoderne	4
4. Matematik Fællesfag.....	13
5. Matematik Tilvalgsfag.....	15
6. Naturfag	17
7. Økonomifag	19
8. Naturfag: Fortællingen om Naturvidenskaben - eller fortællinger om naturen?	21
9. Kvantitativ kompetence i gymnasiet, et debatindlæg	25
10. Interview med en læseplansarkitekt.....	27

Forord

Som titlen antyder er denne besvarelse en fiktion - udarbejdet år 2020 som svar på en tænkt læseplansarkitektkonkurrence for fagene naturfag, matematik og økonomifag til den nye ungdomsskole fra år 2020. Besvarelsen indeholder følgende dele:

Skolen 2020. En indbydelse til en læseplansarkitektkonkurrence, hvori der kort redegøres for en kommende uddannelsesstruktur 2020 med tilhørende læreruddannelse. Endvidere beskrives betingelserne for at deltage i konkurrencen.

Omdannelse, skolefag og læring i det postmoderne. En analyse af dannelsesbegrebets udvikling fra det feudale over det postfeudale, højmoderne og senmoderne til det postmoderne. Analysen er udgivet som arbejdspapir nr. 32 under Danmarks pædagogiske Universitets program "Skolefag, læring og dannelse i det 21. århundrede". Endelig findes det sammen med forfatterens øvrige papers på dennes webside www.dlh.dk/mat/ matematik.

Matematik Fællesfag, Matematik Tilvalgsfag, Naturfag, Økonomifag. Konkrete læseplansforslag til ungdomsskolen.

Naturfag: Fortællingen om Naturvidenskaben - eller fortællinger om naturen? Det traditionelle naturfag fortæller om naturvidenskaben. Her gives et bud på hvordan naturfag kunne se ud, hvis det i stedet fortalte om naturen.

Kvantitativ kompetence i gymnasiet. Et debatindlæg til bladet Gymnasieskolen 1, 84. årgang.

Interview med en læseplansarkitekt. Et interview med en repræsentant for den fiktive læseplansarkitektgruppe, der har udarbejdet læseplansforslagene. I interviewet redegøres der for baggrunden for læseplanerne samt for gruppens opfattelse af skolens udvikling. Den omtalte artikel af Bill Joy om ny-ludisme hedder "Derfor har fremtiden ikke brug for os" og blev bragt i dagbladet Information den 24.6.00.

Forfatterens baggrund er dels en flerårig lærergerning i gymnasiet og HF, dels et igangværende ph.d. studium "Hvorfor fravælger postmoderne unge moderne matematik; matematik som en menneskeret" på Danmarks pædagogiske Universitet under forskningsprogrammet "skolefag, læring og dannelse i det 21. århundrede"

De tre læseplansforslag i matematik og naturfag er udarbejdet så de umiddelbart kan afprøves som forsøgsundervisning i det nuværende gymnasium og HF. Det er således planen at perioden fra sommeren 2000 til sommeren 2002 skal bruges til dels at finde en skole, der er villig til at afprøve de tre læseplaner som forsøgsundervisning, dels at søge tilladelse i ministeriet, dels at søge post-doc midler til forfatteren, så denne kan følge forsøget som konsulent og som deltagende observatør for til sidst at skrive en forskningsrapport om forsøgene, der er tænkt udført i perioden fra sommeren 2002 til sommeren 2005.

Grenaa, juli MM

Allan Tarp

Skolen 2020

Prisopgave for læseplansarkitekter udskrevet af Ungdomsdannelseskantoret

I forbindelse med den tiltagende globalisering er vort dannelsessystem nu blevet omlagt så det følger international standard. I forlængelse heraf er der behov for nye læseplaner for fremtidens ungdomsdannelse. For at få synliggjort eventuel skjult anderledeshed udskrives følgende læseplansarkitektkonkurrence blandt læseplansarkitekter.

Besvarelsen skal indeholde følgende elementer

1. En analyse af dannelsens historiske udvikling og nuværende situation
2. Læseplaner for den kommende ungdomsskole
3. Eksempler på skitser til udfyldelse af læseplanerne
4. Eksempel på en fremstilling over for offentligheden, f.eks. i form af en kronik.

Forslagsstillerne vil blive indkaldt til et interview for mundtligt at redegøre for læseplanernes baggrund og indhold.

Skolens fag

Skolens 2020 bygger på det dannelsessyn, at mennesket har et behov for og en ret til meningsfulde fortællinger om verden fortalt på dets eget sprog og med udgangspunkt i dets egen begrebsverden. Skolen er derfor et fortællehus, der gennem fortællinger om mennesket mellem natur og kultur danner mennesket til at være naturforvalter, kulturdeltager og medfortæller.

Naturfagene fortæller om det økologiske kredsløb med stof- og bevægelsesstrømme holdt i gang af naturens kræfter: De tre kræfter, de tre brag, de tre masseformationer, de tre kredsløb, de tre celletyper og de tre dyreformer.

Kulturfagene fortæller om det økonomiske kredsløb med stof- og pengestrømme holdt i gang af teknologi i forskellige kulturer: Jæger/samler-, agerbrugs-, industri- og informationskultur.

Menneskefagene fortæller om mennesket som samfund af celler og som celle i samfund: Stof-, energi- og informationsskifte, de tre hjerner, talesprog og talsprog, riter og myter, eventyr, sange, danse, fortællinger, kunst, samtaleetik m.m.

Skolen organiseres i fireårsmoduler inspireret af det amerikanske dannelsessystem. Systemet tilpasses dog danske forhold med stamklasser mm.

Skolens moduler

Modul 1 kaldes børnehaven og omfatter aldersgruppen 2-6 år, og minder meget om den nuværende børnehave. Børnehaven støtter børnenes individuelle og kollektive udtryksformer i form af sange, lege, danse, spil, håndværk, digtning og andre former for kollektiv selvvirksomhed.

Modul 2 kaldes børneskolen og omfatter aldersgruppen 6-10 år og klassetrinnene 1-4. Børneskolen har som hovedtema fantasiens verden med eventyr, fabler mm. Dette modul svarer nogenlunde til den nuværende børnehaveklasse og folkeskoles begyndertrin.

Modul 3 kaldes mellemskolen og omfatter aldersgruppen 10-14 år og klassetrinnene 5-8. Mellemskolen har som hovedtema menneskets historie. Dette modul svarer nogenlunde til den nuværende folkeskoles mellemtrin.

Modul 4 kaldes ungdomsskolen og omfatter aldersgruppen 14-18 år og klassetrinnene 9-12. Ungdomsskolen har som hovedtema menneskets samtid og fremtid. Dette modul er en sammensmeltning af den nuværende folkeskoles to sidste og gymnasiums to første klasser.

Modul 5 kaldes college og omfatter aldersgruppen 18-22 år og 2x2 klassetrin. College fører frem til en bachelorgrad. Der er to typer college. Erhvervsrettede toårs college svarer til de nuværende erhvervsskoler og fører frem til et praktisk erhverv inden for handel, kontor, håndværk, omsorg mm. Studierettede fireårs

colleger svarer til de nuværende centre for kortere eller længerevarende videregående uddannelser samt de nuværende universiteters bachelor-del.

Modul 6 kaldes universitet og omfatter aldersgruppen 22-26 år og fører frem til en kandidat eller phd. grad.

I forhold til den tidligere skole er der tale om en række ændringer. Børnehaven opfattes også som skole da læring også foregår i disse år. Den egentlige skolepligt udvides fra 9 til 12 år, så alle gennemgår en tolvårig almen uddannelse med praktiske og teoretiske elementer inden valg af professionsretning. Skolestarten fremrykkes et år for at følge international standard. Ungdomsskolens integration af folkeskole og gymnasium forebygger overgangsvanskeligheder mellem folkeskole og gymnasium. Ungdomsskolen skal ikke mere være studieforberedende, men studieorienterende, idet det egentlige studieforberedende år flyttes fra gymnasieniveau til de studierettede colleges første år. Her gives der gennem tre basisuddannelser dels en introduktion til naturvidenskabelige, humanistiske og samfundsvidenskabelige erhvervs- og studieområder, dels en grundlæggende studieforberedelse inden for disse områder.

Modul	Aldersklasser	Klassetrin	Betegnelse	Tema
1	2-6	B	Børnehave	Samværsformer
2	6-10	1-4	Børneskole	Natur og fantasi
3	10-14	5-8	Mellemskole	Historien
4	14-18	9-12	Ungdomsskole	Nutid & Fremtid
5	20-24	1-4	College	Profession
6	24-28	5-8	Universitet	Forskning

skolestruktur 2020 i oversigt

Læreruddannelsen 2020

Læreruddannelsen er en integration af de nuværende pædagog-, folkeskolelærer- og gymnasielæreruddannelser. Læreruddannelsen er en 4 til 5-årig collegeuddannelse. Efter basisåret gennemgår alle lærere et fælles grundpædagogisk år. Herefter vælges hvilket modul man vil undervise på. Til modul 1 kræves en bred pædagogisk og tværfaglig orientering. Til modul 2 kræves desuden et fagligt årsmodul. Til modul 3 kræves to forskellige faglige årsmoduler. Til modul 4 vælges tre forskellige faglige årsmoduler. Eventuelt vælges kun to fag, hvoraf det ene så omfatter to årsmoduler. Lærere på modul 5 uddannes på masterniveau. Lærere på modul 6 uddannes på phd. niveau.

De faglige moduler leveres af de respektive universitetsfag.

Den skitserede læreruddannelse gør lærerjobbet så smidigt, at lærere vil kunne skifte til naboniveauet efter 1-2 års efteruddannelse, der eventuelt kan tages som fjernundervisning.

Tidsfrist

Besvarelser, mærket "prisopgave" skal være Ungdomsdannelseskontoret i hænde senest 1.8.2020.

Omdannelse, skolefag og læring i det postmoderne

Er det mødet med det konkrete eller med det abstrakte, der danner?

Om dannelsens grundlag

Uddannelseskrisen kalder på dannelsesdiskussion: Hvad er formålet med uddannelse? Hvordan dannes mennesket? Med et ønske om at ikke overbevise, men inspirere til at se anderledes, diskuteres dette postmoderne indlæg senfeudal, postfeudal, senmoderne og postmoderne dannelse. Hvad har ændret sig, og hvad har ikke? Og hvad er i det hele taget dannelsens grundlag?

Naturen gennemstrømmes af stof, energi og information. Gennem sine huller i hovedet kan mennesket indstyre sin portion heraf. Mennesket dannes af føde til kroppen, rutiner til krybdyrshjernen og fortællinger til menneskehjernen. Men er det mødet med det konkrete eller med det abstrakte, der danner? Skal dannelsesfortællingen foregå på modersmålet eller på et fremmedmål, og skal den have konkret eller abstrakt grundled?

Hvor det feudale fortællehus, kirken, fortalte om det abstrakte på fremmedmål, fortalte det postfeudale fortællehus, skolen, om det konkrete på fremmedmål. Moderniteten indfører modersmålet, men falder tilbage til abstrakte grundled. Det postmoderne fortællehus, det globale TV, afslører kontingens, anderledes, i lokale traditioner, hvilket medfører fremkomsten af den individualiserede selvdamper, der efterspørger modersmålsfortællinger med konkrete grundled. Hvor moderniteten frisatte fortællingen fra fremmedsproget er det den postmoderne udfordring at frisætte fortællingen fra fremmedordet. En inspirationskilde kunne være oplysningstidens konkrete dannelsesideal, denne gang fortalt på modersmålet. Kort sagt, globaliseringen har medført et behov for en ny postmoderne oplysningstid.

Om kirkens dannelse

Den feudale samfundsorden var en dobbelt-feudalisering: Mennesket tjente to Herrer, den konkrete og den abstrakte, den fysiske og den metafysiske, Kongen og Skaberen. Det feudale fortællehus, kirken, italesætter verdens herkomst abstrakt som et eksempel på Skaberens værk: Skaberen har dannet mennesket i sit billede og kan hjælpe det til gendannelse efter syndefaldets omdannelse. I den katolske kirke er mødet et tredobbelt møde - dels et abstrakt møde med et ukendt sprog, latin, dels et møde med en fortælling med abstrakt grundled, Skaberen, dels et konkret møde med statuer og billeder. Luthers reformation fjerner det konkrete, men indfører til gengæld modersmål i stedet for fremmedmål. Men dannelsesfortællingen har stadig abstrakt, metafysisk grundled. Og det metafysiske nås kun gennem prædiken og bøn.

Om det klassiske gymnasiums dannelse

Newtons "reformation" giver dannelsesfortællingen et konkret, fysisk grundled. Det er ikke det metafysiske, men det fysiske vilje, der sker: Æblet falder, ikke fordi Skaberen vil det, men fordi jorden trækker i det. Det er fysiske kræfter, der skaber bevægelse og bevægelsesændring. Og de kan forstås gennem fornuften, de kan måles, beregnes og forudsiges. Naturens italesættelse ændrer herre/tjener forholdet, så mennesket nu kan blive herre over naturen, hvis det lytter til den moderne dannelsesfortælling fortalt af den moderne dannelsesinstitution, skolen (der oprindeligt betyder pausestedet). Og dannelsesfortællingen kan nås gennem undervisning og læring.

Newtons fortælling fjerner den metafysiske del af dobbeltfeudaliseringen og baner vejen for oplysningstid, modernitet, industrialisering og demokrati. Med hensyn til den fysiske del, kongen, giver Kant og Humboldt et bud på en nyhumanistisk demokratisk dannelse. Kant spørger "Hvad er oplysning?" og svarer selv :

Oplysning er menneskets udgang af dets selvforskyldte umyndighed. Umyndighed er mangelen på evne til at betjene sig af sin forstand uden en andens ledelse. Selvforskyldt er denne umyndighed, når årsagen til den ikke ligger i forstandens mangler, men i manglende beslutsomhed og mod til at betjene sig af den uden en andens ledelse. Sapere aude! Hav mod til at betjene dig af din egen forstand! er altså oplysningens valgsprog. ... Til denne oplysning kræves der imidlertid intet andet end frihed; og nærmere bestemt den uskadeligste blandt alt det, der kaldes frihed, nemlig denne: I enhver henseende at gøre offentlig brug af sin fornuft. (Kant, 1993, p. 71, 73)

Kant erstatter således det feudale Herre/tjener forhold med en politisk offentlighed bestående af frie, lige og myndige mennesker - mennesket er sin egen herre. Humboldt, skaberen af det moderne universitet og den

moderne gymnasieskole, er enig i dette og ser dannelse ske gennem mødet med antikkens frie politiske mennesker, de gamle grækere og romere.

Menneskets sande mål ... er den højeste og mest harmoniske udvikling af dets evner til et komplet og konsistent hele. Frihed er den første og uomgængelige betingelse, som muligheden for en sådan udvikling forudsætter, men der er desuden en anden vigtig forudsætning - nært forbundet med frihed ganske vidst - en diversitet af situationer. ...Det højeste ideal for menneskelig sameksistens synes for mig at bestå af et fællesskab, hvor den enkelte stræber efter at udvikle sig selv ud fra sin egen natur og for sin egen skyld. ... Og er det ikke netop dette der så uforklarligt betager os når vi betragter de gamle grækere og romere... (Humboldt, 1969, p. 16, 19)

Hermed er visionerne for den postfeudale gymnasiale dannelsesfortælling skabt. Dannelse sker gennem fortællinger med konkret grundled, fortællinger om det eksemplariske: Natur i bevægelse og antikkens frie mennesker i tale, tænkning og handling. En smuk drøm, der dog arver to ting fra den katolske kirke. Dens praksis med at samle mennesker i rader og rækker med næsen den samme vej, rettet mod fortælleren og fortællingen. Og dens forestilling om, at fortællingen skal ske på et fremmedsprog: talsproget regning for naturens vedkommende, og græsk og latin for antikkens vedkommende. Tre sprog, der også har abstrakte dannere, nemlig metasprogene matematik og grammatik. Før mødet med det konkrete skal eleverne altså møde det abstrakte, fremmedsprogenes grammatikker, et møde kun få magter. Drømmen om den lyse skole bliver til den sorte skoles mareridt. Den klassiske gymnasieskole fostrer da også snart to udbryderretninger, en nysproglig og en naturvidenskabelig.

Om nysproglig dannelse

Det nysproglige dannelsesideal er de moderne sprog og deres litteratur, dvs. ikke fortællinger om eksemplariske mennesker, men eksemplariske fortællinger om mennesker, hvor noget abstrakt, fortællingens form, og ikke dens konkrete genstand bliver det centrale. Det moderne sprog fremstilles ligeledes som dannet af en abstrakt grammatik, og god litteratur fremstilles som dannet gennem anvendelse af principper for god sproganvendelse. Det nysproglige dannelsesideal forbliver således abstrakt og afspalter i midten af det 20. århundrede et demokratisk dannelsesideal.

Om demokratisk dannelse

Den førfeudale dobbeltfeudalisering kan ophæves på to måder, gennem flugt eller gennem oprør. Med "Freedom under God" princippet ophæver USA dobbeltfeudaliseringen med et pennestrøg. På denne baggrund kan amerikaneren John Dewey allerede i begyndelsen af det 20. århundrede formulere en pragmatisme, der binder demokrati og dannelse sammen (Dewey 1916). Tyskland må igennem revolution og krig. Demokratiet efter første verdenskrig saboteres af Versaillesfredens dræning af den tyske økonomi (Keynes 1920). Først efter anden verdenskrig synes den fysiske halvdel af dobbeltfeudaliseringen endegyldigt fjernet, så efter en periode med genopbygning kan oplysningstidens myndighedsdrøm nu endelig realiseres fuldt ud. Modernitet er blevet højmodernitet. Det demokratiske dannelsesideal formuleres bl.a. af Frankfurterskolen, hvor Adorno stiller som første krav til moderne dannelse at den forhindrer et nyt Auschwitz (Adorno, 1988). Habermas anviser som vejen til demokrati den herredømmefri dialog, hvor det bedste argument overbeviser (Habermas 1996). I den danske dannelsesdebat inspirerer Frankfurterskolen til begrebet kritisk dannelse:

I en dannelse ligger der, udover indsigt i et vidensområde også, at man har etableret et kriterium for anvendelse af denne viden, at man har accepteret et ansvar for hvordan, hvornår og til hvad man vil anvende denne viden. (Bent Nielsen, 1973, p. 40-41)

Det kritiske dannelsesideal er ikke et alternativ til, men en udbygning af det traditionelle, hvorved det kommer til at overtage dettes abstrakte dannelsesideal. Senere problematiseres det kritiske dannelsesideal af modernitetens overgang til postmodernitet. Habermas' herredømmefri dialog er i virkeligheden en kamp mellem italesættelser og et forsøg på at feudaliser og klientgøre andre af egen italesættelse (Foucault 1972). Og Bauman påviser hvorledes tre centrale aspekter ved moderniteten: autorisering, rutinisering og dehumanisering, kan skjule umoralitet i et væv af moralitetsoverførsel, teknisk rationalitet og slørende italesættelser. Auschwitz er ikke en anormalitet, men en normalitet ved moderniteten (Bauman 1989).

Om naturvidenskabelig dannelse

Den postfeudale naturvidenskab forsøgte at praktisere et konkret dannelsesideal: Naturvidenskab skabes gennem mødet i laboratoriet med konkrete eksempler på natur i bevægelse og gennem efterfølgende

italsættelse. I højmoderniteten er Newtons opdagelse stadig en konkret bevægelses-fortælling: Kræfter ændrer bevægelse og bevægelsesændringen kan italsættes og beregnes: per sekund tilfører kraften en vis bevægelsesmængde, og per meter en vis bevægelsesenergi.

I senmoderniteten, kaldet risikosamfundet af Ulrik Beck, kan naturvidenskaben ikke længere legitimere sig ved at henvise til sine succeser, idet den nu også producerer problemer og risiko: Atombomber, forurening m.m. Som reaktion ændrer naturvidenskaben karakter fra at være tabu-bryder til at være tabu-skaber (Beck, 1992). Naturvidenskaben underkaster sig en frivillig selv-feudalisering og begynder at italesætte sig, ikke som dannet af og opsteget fra social praksis, men som dannet af og nedsteget fra universelle principper og begreber. Ordet "bevægelse" forsvinder fra fysikken til fordel for abstrakte begreber som bevarelsesprincip, energi og impuls. Tilsvarende forsvinder ordet "regning" fra regnefaget, der italesættes som anvendt matematik, hvor ordet regnestykke erstattes af det abstrakte funktionsbegreb. Med fokusskift fra det konkrete til det abstrakte, fra bevægelse og regning til energi, impuls og funktion, skiftes social konstruktivisme (Järvinen et al. 1998) ud med ny-Platonisme. Med naturvidenskabens selvfeudalisering kommer det senmoderne til at minde om det senfeudale med abstrakt dannelsesideal og med fortællinger i fremmed mål om abstrakte grundled. Denne selvfeudalisering fastfryses af den ændrede italesættelse. Hvor italesættelsen "matematik er regnesprogets grammatik" medførte en "bottom-up" praksis "selvfølgelig skal sproget læres før dets grammatik", medfører den senmoderne italesættelse "regning er anvendt matematik" en modsat "top-down" praksis "selvfølgelig skal matematikken læres før den kan anvendes".

Om senmodernitetens genfeudalisering

Den senmoderne dannelsesinstitution viser således mange tegn på en genfeudalisering (Habermas 1975). Senmoderniteten har delvis afskaffet fremmedmålet, men genindført det abstrakte grundled i dannelsesfortællingerne. Og det abstrakte optræder nu i en mere abstrakt form: Hvor den senfeudale fortæller, præsten, havde pligt til at genfortælle biblens ord i konkret dagligsprog, vil den senmoderne fortæller, læreren, ofte blot ekkoe lærebogens ord, når eleverne beder om at få den abstrakte fortælling forklaret og konkretiseret (Tarp 1998 b).

Om det postmoderne

Det postmoderne kan være mange forskellige ting (Bertens 1995). Groft kan man sige at postmodernitet vedrører det sociale, og postmodernisme vedrører individet. Hvor moderniteten brugte elektroner til at transportere energi, bruger postmoderniteten også elektroner til at transportere information, gennem computere, Internet og satellit-TV. Postmoderniteten får således et nyt fortællehus, det globale multikanal TV, der fortæller om skjult kontingens, anderledeshed, i lokale traditioner. Postmodernisme betyder kontingensaccept i modsætning til modernisme, der søger at tilsløre kontingens:

Modernitet, eller desperat søgning efter struktur. Den samfundsorden, der retrospektivt blev kaldt moderne opstod ud fra opdagelsen af at menneskelig orden var sårbar, kontingent og uden pålidelig grund. Denne opdagelse var chokerende. Svaret på chokket var en drøm om og en anstrengelse for at gøre orden solid, obligatorisk og pålidelig. Dette svar problematiserede kontingens som en fjende og orden som en pligt. ... Moderniteten var en lang march mod fængsel. Den kom der aldrig, men ikke fordi den ikke prøvede (Bauman 1992).

Ved hjælp af traditioner lykkedes det moderniteten at indkapsle og institutionalisere det kontingente til den politiske top af det sociale isbjerg, hvoraf resten, institutioner og kulturer, de sociale systemer og strukturer, blev indlejret og fastfrosset i individet som tavs rutineret praktisk bevidsthed (Giddens 1984). Det globale TV's kontingensafsløring i både institutioner og kultur medfører dels en globalisering, dvs. en lokal aftraditionalisering (Giddens i Beck et al. 1994), dels en individualisering: efter aftraditionaliseringen kan individet ikke længere opbygge identitet ved blot at ekkoe traditionen, men må opbygge sin selvidentitet og biografiske selvfortælling ved at efterspørge autenticitet og mening (Giddens 1991). Det posttraditionelle postmoderne individ er blevet selvdannende.

Om postmoderne selvdannelse

Den postmoderne selvdanner efterspørger fortællinger, som kan knyttes til den eksisterende selvfortælling, dvs. sætninger med kendt konkret grundled: "Fortæl mig noget jeg ikke ved om noget jeg ved". Det konkrete er det man deler "tilvær" med (Dasien, Heidegger 1926), og hvis navne udgør grundstammen i den eksisterende læringsfortælling. Postmoderne læring minder om Ausubel's "meningsfuld verbal læring", men

taler om den eksisterende fortælling, hvor Ausubel taler om den eksisterende kognitive struktur (Ausubel 1968).

Det postfeudale så en tiltagende afvandring af selv-frelser fra det feudale fortællehus, kirken, der ellers gerne ville frelse dem. Tilsvarende er bl.a. den faldende interesse for naturvidenskab (Jensen et al. 1998) et tegn på, at det postmoderne vil se en tiltagende afvandring af selv-dannere fra det moderne fortællehus, skolen, der ellers gerne ville uddanne dem. Selvdannere har nemlig problemer med den moderne skoles opadrefererende sætninger med ukendt, abstrakt grundled, der fremstiller noget abstrakt som eksempel på noget endnu mere abstrakt: "Bablibab er et eksempel på bublibub" eller "en funktion er et eksempel på en relation mellem to mængder, der til ethvert element i en mængde knytter ét og kun ét element i den anden mængde". Som opadrefererende kan sådanne sætninger ikke omformuleres (jeg har kun en moder) og fører derfor til "ekko-undervisning", "ekko-læring" og "ekko-vægning" (Tarp 1998 b). I stedet efterspørges nedadrefererende sætninger: "Bablibab er et navn for tekande" eller "en funktion er et navn for et regnestykke, der indeholder variable tal" (Euler 1748). Kort sagt sætninger med kendt konkret grundled, der fremstiller noget abstrakt som et navn for noget mindre abstrakt, og som derfor på et eller andet niveau kan knyttes direkte til den lærendes eksisterende læringsfortælling.

"Omdannelse" i det postmoderne

Moderniteten institutionaliserer kontingenstilsløring, midlet mod kaos, i form af uddannelse på skoler og forskning på universiteter. Det moderne samfunds volds- og videns-monopol smelter sammen i den moderne skole, hvor viden reproduceres som symbolsk vold:

Al pædagogisk handlen er, objektivt, symbolsk vold for så vidt det er påføring af arbitrær kultur af en arbitrær magt (Bordieu 1977).

Kontingenstilsløring er for det postmoderne et middel til klientgørelse og feudalisering. Nietzsche er blandt de første til at hævde, at der findes mange perspektiver på verden (Robinson 1999). Foucault viderefører Nietzsches synspunkt i sin påvisning af at det moderne, frisatte menneske i virkeligheden er behersket og umyndiggjort af modernitetens herre: Den herskende italesættelse og diskurs (Foucault 1972). Phrasing is freezing - rephrasing is defreezing. For det postmoderne går vejen til afklientificering, affeudalisering og selvdannelse gennem kontingensafsløring: Kun ved hele tiden at efterspørge alternativ italesættelse og nybeskrivelse (Rorty 1989) kan mennesket undgå den herskende italesættelses blindhed og få fuldt udbytte af sit tilvær.

Det postmoderne ser dannelsesinstitutionen som en institution for "omdannelse". "Education" bliver i det postmoderne til "reducation", hvor institutionen må vælge mellem at tilbyde mennesket "reduction" til klient eller mulighed for stadig "re-education". Den moderne institution omdanner mennesket til klient og forbruger af institutionens italesættelser. Idealet er bonden, der bor og forsvare sin sandhedskilde mod alverdens skepsis. Den postmoderne institution tilbyder i stedet muligheden for afklientificering og affeudalisering gennem stadig omdannelse. Idealet er nomaden der ved at kunne vandre mellem "neostammer" (Bauman 1992) kan forny sig gennem nye perspektiver og italesættelser og derved undgå bondens stavnsbinding. For at reproducere sig må mennesket forbruge, men man behøver ikke lades sig reducere til passiv forbruger af varer og italesættelser. Forbrug kan også bruges til aktiv reproduktion af modkultur ved at bruge fantasien til at se anderledeshed (Rorty 1989).

Om postmoderne automatisk læring

Mennesket dannes af føde til kroppen, rutiner til krybdyrhjernen og fortællinger til menneskehjernen. Allerede modernitetens konstruktivister påpegede at begreber ikke kan påfyldes, elever konstruerer deres egne begrebsversioner. Læring er en kaotisk proces, der dog kan guides af attraktorer (Doll 1993). Men hvor det moderne med sin brug af bio-magt (Foucault 1976) til kontrol af alle niveauer af menneskelig viden lader attraktorerne være metafysiske begreber som funktion og impuls, kan det postmoderne lade attraktorerne være de autentiske sociale praksiser, skolens fag er opstået fra og fortæller om (se nedenfor). Autenticitet er netop hvad den postmoderne selvdanner efterspørger. Autentisk praksis kan dels befordre tavs rutinelæring, dels give skolens fortællinger konkrete grundled. Kan skolen yderligere give sine fortællinger eventyrets form vil den kunne tilbyde både fortællinger, der ikke ses på det globale TV, og genopdage automatisk læring - en glemt læringsform, som eksistensen og overlevelsen af selvreproducerende eventyr i en ikke skriftlig førfeudal kultur ellers er et stærkt vidnesbyrd om.

Om moderne hel- og halvforskning og postmoderne modforskning

Moderne forskning og postmoderne modforskning mødes på grænsen mellem natur og kultur, mellem det givne og det, der kunne være anderledes, mellem det nødvendige og det kontingente. Striden omfatter spørgsmål som: Er det kontingente skjult nødvendighed eller er det nødvendige skjult kontingens? Opdages eller opfindes sandhed? Beskriver eller konstruerer beskrivelsen det beskrevne? Griber vi eller gribes vi af det (be)grebne? Moderne forskning er på jagt efter skjult nødvendighed med spørgsmålet "hvad er dettes natur?", og ønsker at producere overbevisende udsagn af formen "A er B". Postmoderne modforskning er modsat på jagt efter skjult kontingens med spørgsmålet "hvad kunne dette også være?", og ønsker at producere inspirerende udsagn af formen "A kunne også være B".

Det postmoderne er skeptisk over for det modernes forestilling om et endeligt vokabularium, der kan afspejle og repræsentere verden på overbevisende måde (Rorty 1989). Det postmoderne kan måske godtage at naturen kan tale i tal gennem tal-målere, men benægter at kulturen kan tale i ord, da der ikke findes ord-målere. Medens en italesættelse af naturen kan være sand af nødvendig, vil en italesættelse af kulturen altid kunne være anderledes. Al italesættelse er kontingent på nær denne meta-italesættelse. Så moderne forskning forefindes som hel-forskning, der italesætter naturen, og halv-forskning, der italesætter kulturen. Postmoderne modforskning er også halv-forskning, men fortæller om møntens andre sider. Italesættelse kan bruges både til klientificering, men også som mod-italesættelse til afklientificering.

M.h.t. feltbeskrivelse, etnografi, vil både den førmoderne etnograf, missionæren, og den moderne hjælpe feltet til hhv. frelse og forskningsbaseret innovation gennem hhv. prædiken og belæring. Den postmoderne etnograf (Denzin 1997) kunne derimod ønske at hjælpe sig selv til afklientificering ved at lære af feltets anderledeshed. Specielt kan den postmoderne jæger/samler kultur II lære meget af de førfeudale ditto.

Om den postmoderne jæger/samler kultur II

Med sin modsatte opfattelse af kontingens vil modernisme prøve at dæmonisere postmodernisme for at holde mennesket fanget i en modernitets-italesættelse. Postmodernisme kan bruges til at undslippe, men som meta-italesættelse kan den ikke anviser en alternativ italesættelse. En sådan kunne være "jæger/samler kultur II". I jæger/samler kultur I er naturen producent og mennesket forbruger. I landbrugs- og industri kulturen overtager mennesket arbejdet. I postmoderniteten udfører de kunstige mennesker, robotterne, 80% af arbejdet og reducerer herved de fleste mennesker til samlere af føde i supermarkedet og jægere af fortællinger på det globale TV.

Den store forskel på den første og den anden jæger/samler kultur er at ingen ejede og kontrollerede naturen, hvorimod robotterne kontrolleres af dem, der kan deres sprog, matematik, og ejes af aktionærer, der bruger matematik som stokastiske differentialligninger til at optimere deres profit på aktiemarkedet. Den postmoderne 20%-job virkelighed kan udvikle sig to veje: Arbejde til 20% af befolkningen – eller arbejde til 20% af tiden, alt afhængig af hvem der bliver vinder af de to følgende matematikdiskurser. "Ingen matematik – ingen job" diskursen (Tarp 2000a) kunne udvikle sig som et USA-lignende scenarium: Reelle og højtlønnede job til de få, lavtlønnede og overflødige job til de fleste, der kan bebrejde sig selv for ikke at have lært nok matematik, og som accepterer at de der kan forudsige aktiemarkedets udvikling ved at kende stokastiske differentialligninger naturligvis også fortjener en højere indkomst. "Matematik – en menneskeret" diskursen (Tarp 2000a,b) kunne udvikle sig som et solidaritets scenarium, hvor mennesker deler arbejdstid og indkomst og bruger fritiden til at være aktive og kreative reproducenter af kultur inspireret af mennesker fra jæger/samler I kulturer. I denne diskurs kan italesættelsen "stokastiske differentialligninger" genialesættes: Stokastisk betyder uforudsigelig, og differentialligninger betyder ændringsberegninger eller ændringsforudsigelser. Så "stokastiske differentialligninger" er det samme som "forudsigelser af det uforudsigelige", hvilket er logisk umuligt med mindre man foregiver at være en gud. Tilsvarende scenarier er beskrevet af f.eks. Bauman (1998) og Rorty (1989).

Postmoderne skolefag – forberedelse til jæger/samler kultur II

Med robotter til at skaffe føden til kroppen kan mennesket koncentrere sig om at skaffe rutiner til krybdyrhjernen og fortællinger til menneskehjernen. Den institutionaliserede skole kan hjælpe med adgangen til de forskellige rutiner, ritualer og fortællinger fra egen og fra andre kulturer: Myter, fabler, eventyr, sange, danse, lege, spil, musikinstrumenter, tegneteknikker osv. Og skolen kan se en udfordring i at fortælle modernitetens skolefag som postmoderne "trylle.tale" eventyr for at opnå solidarisk automatisk læring.

Ud fra af en postmoderne moder ”trylle.tale” vokser de postmoderne skolefag som en række specialiserede fortællinger. Naturfortællinger om naturens strømme af stof, bevægelse og information styret af kræfter og celler. Kulturfortællinger om menneskets bestræbelser på at styre disse strømme gennem teknologi, og om hvordan den gradvise konstruktion af det kunstige menneske, robotten, har ændret kulturen. Sprogfortællinger om hvordan mennesket opfinder ord og tal til at sætte verden i tale og i tal, og hvordan italesættelse og italsættelse sættes i tale af metasprogene grammatik og matematik. Samt etikfortællinger om hvordan naturen kan tale i tal, men ikke i ord, hvorfor al italesættelse kunne være anderledes, hvilket stiller etiske krav til udveksling af fortællinger i samtalerummet og i offentligheden.

En postmoderne moder ”trylle.tale” fortælling om natur, kultur og menneske

”Der var engang tre kræfter, der til stadighed pumpede stof og bevægelse gennem universet, den stærke, den middelstærke og den svage. Først knuste den stærke kraft universet i et stort brag, der frigjorde det lette stof og den middelstærke kraft. Så samlede den stærke kraft stoffet i stjerner, som den middelstærke kraft forsøgte at knuse i små brag. Herved frigjordes lyset, der pumpede bevægelse fra stjernen ud i rummet. Til sidst knuste den store kraft stjernen i et middelstort brag og frigjorde herved de tunge stoffer og den svage kraft. Samt et sort hul hvor den stærke kraft var så stærk, at den til sidst opslugte al stof og andre sorte huller, hvorved universet endnu engang knustes i et stort brag”.

Den stærke kraft samler det tunge stof til planeter, hvor den svage kraft binder stofferne sammen til molekyler med stor afstand mellem atomerne, hvorved den stærke kraft neutraliseres. Så længe universet udvider sig er stjernernes lys svagt, men når universet igen trækkes sammen af de sorte huller vil lyset blæse planeterne fra hinanden.

På planeten jorden spalter det stærke lys, lynet, luftens stærke kvælstof-kvælstof forbindelser og tilføjer herved styrke til de forgrenede kul-kvælstof molekyler, som livets celler opbygges af. Det svage lys fra solen pumper ordnet bevægelse til jorden, medens det tomme rum suger uordnet bevægelse væk. Den resulterende bevægelsesgennemstrømning sætter naturens stof i en række kredsløb. Et luftkredsløb, der skaber vinde. Et vandkredsløb, der skaber regn og floder. Og et organisk/uorganisk stofkredsløb, der pumper bevægelse rundt til livets celler.

De tre livsformer er sorte, grønne og grå celler. De sorte celler kan kun tåle ilt i små mængder og overlever på iltfrie områder på bunden af søer og i maver ved at fjerne ilt fra organisk stof, der derved omdannes til kul-brint molekyler, gas. De grønne celler bruger lyset til at fjerne ilt fra det uorganiske kul-ilt molekyle og producerer herved dels organisk stof til oplagring af bevægelse, dels den ilt, som de grå celler skal bruge til at frigøre bevægelsen igen. Grønne celler danner samfund, planter, der ikke kan bevæge sig efter føden og lyset. Grå celler danner dyr, der kan bevæge sig efter føden. For at kunne træffe valg om bl.a. bevægelsesretning har dyr brug for sanser og hjerner til at indsamle og bearbejde information. Der er tre typer dyr. Krybdyr har en krybdyrhjerne til rutiner. Pattedyr, der føder levende børn med behov for omsorg, har udviklet en ekstra pattedyrhjerne til følelser. Mennesket har udviklet to slags gribere, dels er forbenenes tæer udviklet til fingre, der kan gribe føden, dels er der udviklet en ekstra menneskehjerne, der kan (be)gribe verden i ord og sætninger. Mennesket kan altså dele og lagre ikke kun føde, men også fortællinger, f.eks. fortællinger om hvordan produktiviteten kan øges ved at ændre natur til kultur.

Med agerbrugskulturens opfindelse af den kunstige hånd, redskabet, kan skov ændres til mark. Med industrikulturens opfindelse af den kunstige muskel, motoren, der forsynes med bevægelse af først damp og senere elektroner, og med kombinationen af redskab og motor til maskine kan naturens råvarer forarbejdes til færdigvarer. Med informationskulturens opfindelse af den kunstige krybdyrhjerne, computeren, der forsynes med information af elektroner, og med kombinationen af maskine og computer til robot, fritages mennesket for rutinearbejdet.

Menneskets produktion og udveksling af varer har ved siden af talesproget udviklet et talsprog til at italsætte, kvantificere verden og udregne totaler. I landbruget udregnes den totale høst og dyrebestand ved sammenlægning. Købmanden udregner totale varelagre, omkostninger og fortjenester ved at gange. Rige købmænd, som kan låne penge ud som banker, beregner den totale rente ved potensopløftning. Og industrien udregner den totale effekt af en kraftpåvirkning ved at integrere: kraften ændrer meter/sekund-tallet, der igen ændrer meter-tallet.

Postmoderne fysik - fortællinger om bevægelsesstyring

Moderne fysik forklarer en hoppende bold som et eksempel på et abstrakt universalbegreb, energibevarelse: Energien veksler mellem potentiel og kinetisk energi for at ende som indre energi. Postmoderne fysik kunne forklare en hoppende bold med metaforen ”kræfter pumper bevægelse”: Tyngdekraften pumper bevægelse ind og ud af bolden afhængig af om denne bevæger sig med eller mod kraftens retning, og stadige sammenstød pumper bevægelse fra bolden over i molekyler, hvorfra den pumpes videre til andre molekyler gennem nye sammenstød. Bevægelsen overføres og udbredes til flere partikler: Energien er bevaret, men entropien er vokset.

Særlig interesse har en fortælling om, hvordan mennesket pumper bevægelse fra naturen til sine maskiner ved hjælp af kunstige vindmøller: To vandkamre, et varmt og et koldt, danner et vand-kredsløb forbundet af to rør. Ved afbrænding af kul opstår hurtige kuldioxid molekyler, der ved sammenstød pumper bevægelse over i vandmolekylerne i varmekammeret, hvorved disse omdannes til hurtige dampmolekyler, der suges over i koldkammeret, hvor sammenstød med kølevand pumper bevægelsen over i kølevandet. Herved omdannes dampen tilbage til vand, der pumpes tilbage til varmekammeret af en eldrevet pumpe. Fra kølevandet pumpes bevægelsen gennem molekylsammenstød ud i havet eller ud i kolde rum (fjernvarme), hvorefter kølevandet igen pumpes retur til koldkammeret af en eldrevet pumpe. På sin vej fra varmekammeret til koldkammeret støder dampen ind i en rotor og pumper derved bevægelse over i denne. Fra denne rotor pumper den svage elektromagnetisk kraft bevægelsen over i elektroner, hvorfra den igen via elektromagnetisk kraft pumpes over i maskiner. Kun ca. 1/3 af bevægelsen ender som elektronbevægelse, resten ender som uordnet molekylbevægelse.

Postmoderne matematik - fortællinger om italsættelse og regning

Det moderne matematikfag fremstiller sine to hovedområder, algebra og geometri, som eksempler på de universelle begreber mængde, relation og funktion. Postmoderne matematik lader algebraen og geometrien vokse op af de sociale praksiser, de benævner. Geometri betyder jordmåling på græsk. Det er således mødet med jorddeling og jordmåling samt spørgsmål som ”Hvordan skal vi dele dette stykke jord?” og ”Hvor meget får vi hver?” der får geometrien til at vokse frem.

Det er derfor mødet med forskellige bundtnings-praksiser, der får tallene til at vokse frem og som afslører disses kulturelle afhængighed: $74 = \text{syv bundter á ti styk per bundt plus fire enkeltstyk (UK standard)} = \text{halvfjerde bundt á tyve styk per bundt plus fire enkeltstyk (DK standard)}$. Algebra betyder genforening på arabisk.

Det er mødet med styk-tal og per-tal og spørgsmålet ”Hvor mange totalt?”, der får algebraens fire opsamlingsteknikker til at vokse frem: Plus og gange opsamler variable og konstante styk-tal, integral og potens opsamler variable og konstante per-tal.

Modsat opdeler de omvendte regningsarter totalen på forskellig vis: Minus og division opdeler totalen i variable og konstante styk-tal, differentialregning og rod/logaritme opdeler totalen i variable og konstante per-tal (Tarp 1998 a).

		Spørgsmål	fører til	Ligninger
	styk-tal	Totalen af 3 kr. og 5 kr. er ? kr.		$T = 3 + 5 = ?$ $T = 3 + x = 21$ $x = 21 - 3$
	styk-tal	Totalen af 3 kr. 5 gange er ? kr.		$T = 3 \cdot 5 = ?$ $T = 3 \cdot x = 21$ $x = 21/3$
	per-tal	Totalen af 3 % 5 gange er ? %		$T = 103\% \wedge 5 = ? \%$ $T = 103\% \wedge x = 121\%$ $x = \log 1.21 / \log 1.03$ $T = x \wedge 5 = 121\%$ $x = \sqrt[5]{1.21}$
	per-tal	Totalen af 3 m/s voksende til 4 m/s over 5 sek. er ? m		$T = \int_0^5 (3 + \frac{4-3}{5}x) dx = ?$

Postmoderne dansk - fortællinger om italesættelse

I det moderne danskfag er det mødet med den gode italesættelse der danner. I det postmoderne danskfag er det mødet med den anderledes italesættelse, der danner. Da al italesættelse er kontingent er det vigtige at diskutere, ikke hvad der gør en given italesættelse god, men hvordan italesættelsen kunne være anderledes, f.eks. gennem dekonstruktion (Derrida 1991). Det er den moderne klientgørelse af herskende italesættelser og diskurser, der retfærdiggør et italesættelsesfag, som kan hjælpe individet til afklientificering gennem lytning til anderledes italesættelse. Det er mødet med og respekten for den anden italesættelse i teksten og den andens italesættelse i samtalerummet, der er grundlaget for det demokratiske møde i det offentlige rum. Transaktionsanalysens italesættelse af barn/voksen/forældre talepositioner kan være med til at skærpe opmærksomheden over for magtforholdene i samtalerummet (Berne 1964). Demokrati grundlægges i studier af og øvelser i samtaleetik, hvor man ikke kæmper om pladsen som fortæller i samtalerummet, men inviterer den anden ind og praktiserer aktiv lytning.

Konklusion

Den moderne dannelsesdiskussion er fastfrosset i en frihedsdiskurs: Er mennesket frit? Kan mennesket frit forvalte sin frihed? Det senfeudale og senmoderne svar er nej: Mennesket skal belæres om de metafysiske love, det betjener. Luthers feudale reformation befriede fortællingen for fremmedsproget, men ikke for det abstrakte grundled. Moderniteten forsøger at realisere mulighederne i menneskets frihed, men falder i senmoderniteten tilbage til feudale fortælleformer med abstrakte grundled. Det postmoderne anerkender klientificering og kontingens som livsvilkår: For at reproducere sig vil mennesket altid være forbruger af føde, rutiner og fortællinger. Men mennesket vil kunne frisætte sig fra at blive reduceret til passiv forbruger og vælge at blive aktiv reproducent af sociale rutiner og fortællinger. Ved at ikke tilsløre, men afsløre kontingens og anderledeshed kan den postmoderne dannelsesinstitution bidrage til, at det postmoderne menneske omdannes fra umyndiggjort klient til myndiggjort selvdammer.

Referencer

- Adorno, T. W. (1988) *Oppdragelse etter Auschwitz*, Agora nr. 2/88
- Ausubel, D. P. (1968). *Educational Psychology*, London: Holt, Rinehart and Wilson
- Bauman, Z. (1989) *Modernity and the Holocaust*, Oxford: Polity Press
- Bauman, Z. (1992) *Intimations of Postmodernity*, London: Routledge
- Bauman, Z. (1998) *Globalisation*, Oxford: Polity Press

- Beck, U., (1986, 1992) *Risk Society*, London: Sage
- Beck, U., Giddens, A. & Lash S. (1994) *Reflexive Modernization*, Cambridge: Cambridge University Press
- Berne, E. (1964) *Games People Play*, New York: Ballantine Book
- Bertens, H. (1995) *The idea of the postmodern, a history*, London: Routledge
- Bourdieu, P. (1970, 1977) *Reproduction in Education, Society and Culture*, London: Sage
- Denzin, N. K. (1997) *Interpretive Ethnography*, London: Sage
- Derrida, J. (1991) *A Derrida Reader: Between the Blinds*, ed. P. Kamuf, New York: Columbia U.P.
- Dewey, J. (1916) *Democracy and Education*, New York: Macmillan
- Doll, W (1993) *A Post-Modern Perspective on Curriculum*, New York: Teachers College Press
- Euler, L. (1748, 1988): *Introduction to Analysis of the Infinite*, New York: Springer Verlag
- Foucault, M. (1972) *Power/Knowledge*, New York: Pantheon Books
- Foucault, M. (1976, 1990) *The History of Sexuality vol. 1*, London: Penguin Books
- Giddens, A. (1984) *The Constitution of Society*, Oxford: Polity Press
- Giddens, A. (1991) *Modernity and Self-identity*, Oxford: Polity Press
- Habermas, J. (1962, 1975) *Borgerlig Offentlighed*, København: Fremad
- Habermas, J. (1981, 1996) *Teorien om den kommunikative handling*, Aalborg: Universitetsforlaget
- Heidegger, M. (1926, 62) *Being and time*, Oxford: Blackwell
- Humboldt, W. (1969) *The Limits of State Action and Self-identity*, Cambridge: University Press
- Järvinen, M. & Bertilsson, M. Red. (1998) *Socialkonstruktivisme*, København: Hans Reitzel
- Jensen J. H., Niss M. & Wedege T. (1998) *Justification and Enrolment Problems in Education Involving Mathematics or Physics*, Roskilde: Roskilde University Press
- Kant, I. (1783, 1993) *Hvad er oplysning?* Aarhus: Slagmarks skyttegravsserie
- Keynes, J. M. (1920) *The Economic Consequences of the Peace*, New York: Hartcourt
- Nielsen B. (1973) *Praksis og kritik*, København: Chr. Ejlers' forlag
- Robinson, D. (1999) *Nietzsche and Postmodernism*, Cambridge: Icon Books
- Rorty, R. (1989) *Contingency, Irony and Solidarity*, Oxford: Polity Press
- Tarp, A. (1998) *Postmodern Mathematics: Contextual Totalling Narratives*, Proceedings of the Norma 98 Conference, Agder College, Kistiansand, Norway
- Tarp, A. (1998) *What if Mathematics is a Social Construction*, in Gates, Peter (ed.) Proceedings of the First Mathematics Education and Society Conference, Nottingham, UK
- Tarp, A. (2000) *Killer-Equations, Job Threats and Syntax Errors, A Postmodern Search for Hidden Contingency in Mathematics*, Proceedings of the MADIF 2 Conference, Gothenburg, Sweden
- Tarp, A. (2000) *Why do Postmodern Students reject Modern Mathematics, Can a Postmodernisation Make Mathematics a Human Right*, Valero, P. & Zevenbergen, R.: The Social Dimensions of Mathematics Education. Under udgivelse.

Matematik Fællesfag

Formålet

1. Undervisningen har som formål, at de studerende udvikler deres talsprog, så de kan deltage i social praksis, hvori indgår kvantitativ beskrivelse af ændring og form.

Undervisningen

2.1 Undervisningen tager sit udgangspunkt i social praksis af såvel historisk som aktuel art, hvori indgår kvantitativ beskrivelse af ændring og form. Herved opbygges en forståelse for hvordan faget er opstået og har udviklet sig ud fra historiske og kulturelle problemstillinger. Ved at blive inddraget som deltager i denne sociale praksis vil kursisterne kunne videreudvikle deres talsprog gennem kendskab til nye typer beregninger med såvel tal som bogstaver.

2.2 Både mundtligt og skriftligt arbejde indgår naturligt i læreprocessen. Den mundtlige dimension kan omfatte præsentation, rollespil m.m. Den skriftlige dimension kan omfatte træningsopgaver til rutineopbygning, problemopgaver og projekter. Der udarbejdes tre projekter, et inden for rentesregning, et inden for geometri og et inden for statistik. Edb inddrages på naturlig måde.

Undervisningens indhold

3.1 Undervisningen omfatter følgende områder

- 1) Tal og beregning. Kvantiteter og kvaliteter. Talsprog, talesprog og metasprog. Styktal og pertal. Ligninger som beregningsfortællinger. Fremadregning og tilbageregning. Totalberegning af styktal og pertal.
- 2) Ændringsregning. De forskellige ændringsmål: tilvækst, vækstprocent og indekstal. Regler for ændringsberegning: Ændring af sum, produkt og forhold.
- 3) Konstant ændring. Vækst med konstant tilvækst. Vækst med konstant vækstprocent. Vækst med konstant tilvækst og vækstprocent.
- 4) Uforudsigelig ændring. Fraktiler, middelværdi og spredning, 95%-konfidensinterval. Binomialfordeling som normalfordelingsapproximation.
- 5) Trigonometri. Jorddeling og jordmåling. Beregning af sider og vinkler i en trekant.

3.2 Uddybende indholdsangivelse til punkterne i 3.1:

For at give faget en kulturskabt profil omtales fagets opståen og udvikling inden for forskellige kulturformer. Jæger/samler kulturer skelner ikke mellem grader af mange, og antalsbetegnelse er farvet af type. Agerbrugskultur og handelskultur har behov for at skelne mellem grader af mange, og udvikler hertil forskellige bundtnings- og benævnelsespraksiser. Som eksempler omtales engelske, danske og franske talord samt romertal og arabertal. Agerbrugskultur udvikler regningsarterne plus og minus. Handelskultur udvikler regningsarterne gange og division. Spørgsmål om jorddeling fører til fremkomst af den retvinklede trekant, der behandles forskelligt af grækerne og araberne. Under renæssancen tjener italienske købmænd store summer på den genoptagne handel med østen, hvilket fører til fremkomst af banker, hvor potensregning udvikles for at kunne beregne den totale rente. I forbindelse med Englands inddragelse i verdenshandlen opstår spørgsmålet om risiko-deling gennem forsikring.

ad 1) Tal og beregning.

Der arbejdes overalt med benævnte decimaltal. Styktal er tal med usammensat benævnelse som f.eks. kroner, meter og sekund. Pertal har sammensat benævnelse som f.eks. kroner/dag, meter/sekund og procent. Medens totalberegning af styktal kan gøres rutinemæssigt, kræves der omtanke ved totalberegning af pertal som f.eks. samlet kr/kg tal eller samlet procentandel. Integralregning omtales kort som videregående totalberegning i forbindelse med variable pertal som f.eks. hastigheden af en faldende bold. Algebra opfattes i overensstemmelse med sin arabiske betydning: genforening. Plus og gange opsamler totalen af hhv. variable og konstante styktal. Potens opsamler totalen af konstante pertal. Rod og logaritme opdeler en total i konstante pertal. En sammensat beregning med flere regningsarter kan reduceres til en enkel beregning ved hjælp af skjulte parenteser, der opdeler beregningen i en række beregningstrin. En sammensat beregning kan vendes om ved at vende de enkelte beregningstrin. Dette svarer til ligningsløsning ved "flyt over & skift regnetegn" metoden. Funktion omtales som et navn for et regnestykke med et variabelt tal. En funktion kan

resultere i forskellige tal alt efter hvilket tal, der regnes på. Denne variation kan illustreres ved tabeller og ved kurver. I stedet for betegnelsen funktionsværdi anvendes betegnelser som krone-tal, temperatur-tal osv.

ad 2) Ændringsregning.

Tilvækst er svar på spørgsmålet: Hvor mange styk har tallet ændret sig? Vækstfaktor er svar på spørgsmålet: Hvor mange gange har tallet ændret sig? Ved rente eller vækstprocent behandles sammenhængen mellem enkeltrente og samlet rente. Vækstprocent for produkt og forhold er hhv. sum og differens af vækstprocenterne ved små ændringer. Ved gennemsnitlig ændring forstås den konstante ændring, der ville medføre den faktiske samlede ændring.

ad 3) Konstant ændring.

Ændring med konstant tilvækst, også kaldet lineær vækst, "plus-vækst" eller "+5kr, +5kr, +5kr vækst", opstår fra spørgsmål som: "Totalen af 100 kr + n gange á 5 kr/gang er ? kr". Ændring med konstant vækstprocent, også kaldet eksponentiel vækst, "gange-vækst" eller "+5%, +5%, +5% vækst", opstår fra spørgsmål som: "Totalen af 100 kr + n gange á 5 %/gang er ? kr". Ændring med både konstant tilvækst og vækstprocent, også kaldet opsparing, "plus&gange-vækst" eller "+5%+5kr, +5%+5kr, +5%+5kr vækst", opstår fra spørgsmål som: "Totalen af 8 gange á 5% og 5 kr pr. gang er ? kr". De forskellige vækstformer kan illustreres ved tabeller og kurver på millimeterpapir og enkeltlogaritmisk papir samt på regneark. Sluttelig omtales kort, hvordan spørgsmål som "Totalen af 8 sekunder á 5 m/sek voksende til 7m/s er ? m" fører til den sidste totalberegningsart, integralregning, der behandles på tilvalg.

ad 4) Statistik og sandsynlighedsregning.

Hvor ændringsregning behandler forudsigelige tal, behandler statistisk og sandsynlighedsregning uforudsigelige tal. Tal, der ikke kan forudsiges, kan ofte "bagudsiges" ved at opstille en statistik over deres hidtidige adfærd. Ud fra sådanne observationssæt kan bestemmes fraktiler, middelværdi og spredning, hvorefter kommende tal kan forudsiges at falde inden for et 95%-konfidensinterval med 95% sikkerhed. Afvigelser uden for konfidensintervallet kaldes signifikante. Eksperimenter med mange udfald kan reduceres til eksperimenter med to udfald: gunstig og ikke-gunstig. Binomialfordelingen beskriver gentagelse af et eksperiment med to udfald. Ved edb-simulation indses, at middelværdi og spredning kan beregnes direkte ved hjælp af formlerne $m=n \cdot p$ og $s=\sqrt{n \cdot p \cdot (1-p)}$. Binomialfordelingen kan med god tilnærmelse beskrives som en normalfordelingsapproximation og illustreres på normalfordelingspapir.

ad 5) Trigonometri.

Jorddeling kan foregå ved midtnormaler. De fremkomne stykker kan opdeles i trekanter, der igen kan opdeles i retvinklede trekanter. Sinus, cosinus og tangens opstår som procentsvar til spørgsmålet: "Hvordan beregnes sider og vinkler i en retvinklet trekant?". Sinus- og cosinusrelationerne er alternativer til opdeling i retvinklede trekanter.

3.3 Der stilles intet krav om antal læste sider. Læreren rapporterer undervisningen i form af en kortfattet dagbog.

Eksamen

4.1 Der afholdes en mundtlig prøve med en forberedelsestid på ca. 30 minutter (inkl. instruktion og materialeudlevering). Der eksamineres (inkl. censur) 2 eksaminander i timen.

4.2 Eksamenspensum for alle typer kursister er kursistens tre rapporter, der danner baggrund for en samtale mellem den studerende, eksaminator og censor. Eksaminator har læst rapporterne og kan stille detaljerede spørgsmål. Censor har læst et kort referat af rapporterne (ca. 1 side) og vil kunne stille almene spørgsmål.

4.3 Der gives hver eksaminand ét spørgsmål bestående af én af de tre rapporter. Eksaminanden forventes at kunne redegøre for alle dele af rapporten herunder den benyttede teori, også hvis rapporten er udarbejdet af en gruppe.

4.4 Bedømmelsen af eksaminandens præstation foretages som en helhedsvurdering, og der gives én karakter.

5.1 Der afholdes en skriftlig prøve, hvortil der gives 4 timer. Der forelægges et opgavesæt med opgaver fra fagets centrale dele. Opgavesættet består af to lige store dele. Den første del indeholder opgaver af rutinepræget karakter. Den andel del indeholder opgaver af ikke rutinepræget karakter. Nogle af opgaverne er valgfrie. Undervisningsministeriet udsender vejledende eksamensopgaver.

5.2 Alle hjælpemidler er tilladte.

5.3 Ved bedømmelsen af en eksaminands besvarelse af den enkelte opgave lægges der vægt på, at eksaminandens tankegang klart fremgår af besvarelsen, samt på de anvendte metoders og beregningers korrekthed. Ved fastsættelse af karakteren for en eksaminands opgavebesvarelse indgår såvel bedømmelsen af de enkelte opgaver som en helhedsvurdering.

5.4 Der gives én karakter.

6. Der gives én karakter på grundlag af delkarakteren for den mundtlige prøve og delkarakteren for den skriftlige prøve.

Matematik Tilvalgsfag

Formålet

1. Formålet er, at de studerende videreudvikler deres talsprog, så de kan deltage i social praksis, hvori indgår kvantitativ beskrivelse af variabel forudsigelig ændring.

Undervisningen

2.1 Undervisningen tager sit udgangspunkt i social praksis af såvel historisk som aktuel art, hvori indgår kvantitativ beskrivelse af variabel forudsigelig ændring. Herved opbygges en forståelse for hvordan faget er opstået og har udviklet sig ud fra historiske og kulturelle problemstillinger. Ved at blive inddraget som deltager i denne sociale praksis vil kursisterne kunne videreudvikle deres talsprog gennem kendskab til nye typer beregninger med såvel tal som bogstaver. Undervisningen er en naturlig fortsættelse af undervisningen på matematik fællesfag.

2.2 Både mundtligt og skriftligt arbejde indgår naturligt i læreprocessen. Den mundtlige dimension kan omfatte præsentation, rollespil m.m. Den skriftlige dimension kan omfatte træningsopgaver til rutineopbygning, problemopgaver og projekter. Der udarbejdes tre projekter, et inden for økonomi, et inden for teknik og et indenfor fysik. Edb inddrages på naturlig måde.

Undervisningens indhold

3.1 Undervisningen omfatter følgende områder

- 1) Videregående ændringsregning. Vækst med konstant procentforhold. Vækst med øjeblikkelig rentetilskrivning.
- 2) Kurvetilpasning med polynomiske og trigonometriske udtryk.
- 3) Variabel forudsigelig ændring. Øjeblikkelig væksthastighed som differentialkvotient og tangent til kurve. Regneregler for differentiation. Bestemmelse af vækstforhold og ekstrema. Eksempler på kurvetegning og asymptoter. Regneudtryk med to variable. Partielt afledet. Fladetegning. Niveaulinjer.
- 4) Ændringsligninger. Konstant vækst som eksempel på ændringsligninger. Forudsætninger for løsning af en ændringsligning. Almen og numerisk løsning. Eksempler på løsning af enkle og komplicerede ændringsligninger.
- 5) Ændring med variabelt pertal. Integration som løsning til ændringsligninger. Grafisk illustration ved venstresummer.

3.2 Uddybende indholdsangivelse til punkterne i 3.1:

For at give faget en kulturskabt profil omtales fagets opståen og udvikling inden for forskellige kulturformer. På dette niveau fokuseres især på industrikulturen. Denne opstår med Newtons brud med antikken og kirken: Fald skyldes en fysisk krafts forudsigelige vilje, og ikke en metafysisk Herrens uforudsigelige vilje; en kraft bevirker en ændring, ikke en opretholdelse, af bevægelse; Newton opfinder en ny ændringsregning for at kunne beregne den totale ændring af variable pertal. Med Newton sættes naturens kræfter på ligninger, hvorved disse kræfter kan udnyttes til at skabe tekniske fremskridt og øge produktiviteten i en ny kultur, industrikulturen.

ad 1) Videregående ændringsregning.

Ændringsregning fra fællesfag repeteres med ny navngivning. Lineær vækst kaldes nu lineær funktion og “++vækst” (+1 dag, +5 kr) eller “konstant styk/styk-vækst”. Eksponentiel vækst kaldes nu “+·vækst” (+1 dag, +5%) eller “konstant procent/styk-vækst”. Potensvækst, også kaldet “··vækst” (+1%, +5%) eller “konstant procent/procent-vækst”, opstår fra spørgsmål som: “Totalen af 100 kr + 5 gange á n %/gang er ? kr”. Potensvækst kan bl.a. illustreres på dobbeltlogaritmisk papir. Vækst med øjeblikkelig rentetilskrivning opstår fra spørgsmål som: “Totalen af 100 kr + n gange á 5/n % per gang er ? kr”. Heraf fremstår Euler-tallet e med egenskaben $e^t \sim 1+t$ lokalt, dvs. for t meget lille. Grænseværdibegrebet fremstår gennem fastlæggelse af tallet e .

ad 2) Kurvetilpasning med polynomiske og trigonometriske udtryk.

Hvor fællesfag beskæftiger sig med retlinede kurver, vil tilvalgsfag beskæftige sig med krumme kurver. Eksemplarisk i denne forbindelse er trediegradspolynomiet, hvor x^0 angiver niveau, x^1 angiver retning væk fra niveauet, x^2 krumning væk fra retningen og x^3 modkrumning væk fra krumningen. Ud fra tabeller med hhv. 2, 3 og 4 talpar opstilles polynomier af hhv. 1., 2. og 3. grad. Polynomier kan multipliceres og divideres. De trigonometriske udtryk sinus og cosinus defineres for både vinkler og radianer. Tangens omtales kort. Svingende ændring kan beskrives ved et sinus- eller cosinus-udtryk, f.eks. opstillet på baggrund af en tabel.

ad 3) Variabel forudsigelig ændring.

En funktion $f(x)$ er en betegnelse for et regnestykke med x som variabelt tal, f.eks. $f(x): 3+x$. En ligning vil da have formen $y = \langle f(x) \rangle$, hvor $\langle f(x) \rangle$ angiver det regnestykke, der betegnes med $f(x)$, f.eks. $y = 3+x$. En lokal ændring dx af x vil medføre en lokal ændring dy af y . Ændringsforholdet dy/dx kaldes en differentialkvotient, og angiver en kurves lokale hældning og øjeblikkelige ændringshastighed. Geometrisk er krumme kurver lokalt lineære, med mindre kurven har et springpunkt eller knæpunkt. Regnemæssigt er Euler-ligningen $e^x = 1+x$ lokalt lineær. Ved hjælp af denne ligning kan regneregler for differentiation udledes gennem bogstavregning. Alternativt kan regnereglerne udledes ud fra fællesfagets regler om procentændringer. Kort omtale af vandrette, lodrette og skrå asymptoter. Tegning af enkle polynomkurver samt beregning af ekstremaer kan foretages ved hjælp af lommeregner. Ved funktioner af to variable kan der tales om retningsbestemt lokalhældning eller retningsafledet. Polynomflader kan tegnes i et tredimensionalt koordinatsystem, med indtegnning af niveaulinjer. Inden for fysik og teknik kan usikkerhedsberegning opfattes som beregning af lokale ændringer.

ad 4) Ændringsligninger.

De traditionelle ændringsformer kan opfattes som eksempler på ændringsligninger (differentialligninger), hvor væksten er konstant eller variabel forudsigelig. Vækstligninger løses generelt ved ligningerne slutværdi = begyndelsesværdi plus tilvækst, og samlet tilvækst = summen af enkelt-tilvæksterne. I simple tilfælde kan en vækstligning løses ved at tilbageregne en differentiation. Eksempler på løsning ved hjælp af edb. Eksempler på dynamiske systemer.

ad 5) Ændring med variabelt pertal.

Et variabelt pertal er lokalt konstant (kontinuert), og kan derfor opsummeres efter omregning af pertal til styktal, hvilket kaldes integration. Opsummeringsformlen "Den samlede tilvækst kan beregnes både som summen af enkelt-tilvækster og som forskellen mellem slut- og begyndelsesværdi" er uafhængig af enkelt-tilvæksternes størrelser. Specielt gælder den også for lokale tilvækster, hvorfor mange integraler kan løses som ændringsligninger. Eksempler på anvendelser inden for fysik, teknik, statistik og økonomi.

3.3 Der stilles intet krav om antal læste sider. Læreren rapporterer undervisningen i form af en kortfattet dagbog.

Eksamen

4.1 Der afholdes en mundtlig prøve med en forberedelsestid på ca. 30 minutter (inkl. instruktion og materialeudlevering). Der eksamineres (inkl. censur) 2 eksaminander i timen.

4.2 Eksamenspensum for alle typer kursister er kursistens tre rapporter, der danner baggrund for en samtale mellem den studerende, eksaminator og censor. Eksaminator har læst rapporterne og kan stille detaljerede spørgsmål. Censor har læst et kort referat af rapporterne (ca. 1 side) og vil kunne stille almene spørgsmål.

4.3 Der gives hver eksaminand ét spørgsmål bestående af én af de tre rapporter. Eksaminanden forventes at kunne redegøre for alle dele af rapporten herunder den benyttede teori, også hvis rapporten er udarbejdet af en gruppe.

4.4 Bedømmelsen af eksaminandens præstation foretages som en helhedsvurdering, og der gives én karakter.

5.1 Der afholdes en skriftlig prøve, hvortil der gives 4 timer. Der forelægges et opgavesæt med opgaver fra fagets centrale dele. Opgavesættet består af to lige store dele. Den første del indeholder opgaver af rutinepræget karakter. Den anden del indeholder opgaver af ikke rutinepræget karakter. Nogle af opgaverne er valgfrie. Undervisningsministeriet udsender vejledende eksamensopgaver.

5.2 Alle hjælpemidler er tilladte.

5.3 Ved bedømmelsen af en eksaminands besvarelse af den enkelte opgave lægges der vægt på, at eksaminandens tankegang klart fremgår af besvarelsen, samt på de anvendte metoders og beregningers korrekthed. Ved fastsættelse af karakteren for en eksaminands opgavebesvarelse indgår såvel bedømmelsen af de enkelte opgaver som en helhedsvurdering.

5.4 Der gives én karakter.

6. Der gives én karakter på grundlag af delkarakteren for den mundtlige prøve og delkarakteren for den skriftlige prøve.

Naturfag

1. Formål

Undervisningen har som formål at delagtiggøre eleverne i kvalitative og kvantitative fortællinger om naturen, dens bestanddele stof, kræfter og bevægelse, samt disses indbyrdes sammenhæng: Hvor der er stof, er der kræfter; hvor der er kræfter, er der ændring af bevægelse.

2. Undervisningen

2.1 Undervisningen vil typisk bestå af en fortællende kvalitativ kerne med afstikkere af kvantitativ eksperimentelt art. Fortællingerne skal kunne knyttes direkte til elevernes eksisterende fortællinger og hverdagserfaring. Faglige og dagligdags betegnelser er ligeværdige. I fortællingerne bliver de store linjer bærende for eksemplariske konkrete enkeltsituationer. Naturen fremstilles som et system af stof, kræfter og bevægelse, hvor stoffet er bærer af kræfter, der pumper bevægelse gennem naturen så stoffet indgår i forskellige organiske og uorganiske kredsløbssystemer. I universet er stoffet samlet i sorte og lysende stjerner samt planeter. Visse planeter er udstyret med en atmosfære og en biosfære til at oplagre og omdanne den bevægelse, der modtages fra solen. Naturen består af en synlig del og en usynlig del. Den synlige del omfatter dels mineraler og forskellige cellesamfund, dels tyngdekraft og dels synlig bevægelse herunder strømme, vind og vejr. Den usynlige del omfatter dels elektroner, atomer, molekyler og celler, dels elektromagnetisk kraft og kernekraft og dels usynlig bevægelse som foton-, elektron- og molekylbevægelse. En af naturens cellesamfund er mennesket, der gennem videnskabelig indsigt og teknologiske opfindelser har kunnet udvikle kulturer som landbrugs-, industri- og informationskultur, og herigennem kunnet styre naturens stof- og bevægelsesstrømme til eget formål. Men menneskets stigende indgreb i naturen rejser spørgsmål om naturens bæredygtighed.

2.3 Under hele forløbet vil det rumlige og det tidslige være to centrale perspektiver der fremhæver hvordan naturens fremtrædelsesform afhænger af både tid og sted og af kulturernes historiske udviklingstrin.

2.4 Både mundtligt og skriftligt og eksperimentelt arbejde indgår naturligt i læreprocessen. Den mundtlige dimension kan omfatte præsentation, rollespil m.m. Den skriftlige dimension kan omfatte træningsopgaver til rutineopbygning, problemopgaver og projekter. Der udarbejdes fire projekter: et vedrørende stof, et vedrørende bevægelse, et vedrørende beregning og et vedrørende teknologi. Det eksperimentelle arbejde fastholdes gennem journaler og rapporter.

3. Undervisningens indhold

3.1 Naturfaget omfatter både kernestof og valgfrit stof. Kernestoffet udgøres af emnerne stof, kræfter, bevægelse, talbehandling og teknologi.

1) Stof. Synligt stof, herunder stjerner og planeter. Usynligt stof, herunder fotoner, elektroner, atomer og molekyler.

2) Kræfter. Tyngdekraft, elektromagnetisk kraft, kernekraft.

3) Bevægelse. Synlig bevægelse, herunder atmosfærens og biosfærens stofkredsløb. Usynlig bevægelse, herunder lys, varme og elektricitet. Højkvalitets- og lavkvalitetsbevægelse.

4) Tal og deres ændring. Kvantiteter og kvaliteter. Talsprog og talesprog. Styktal og pertal. Konstant ændring og uforudsigelig ændring. Trekantsregning.

5) Teknologi. Produktion og transport af stof og bevægelse.

3.2 Uddybende indholdsangivelse til punkterne i 3.1:

ad 1) Stof:

Universets stofkredsløb med de tre brag. Det store brag der skaber universet, det mellemstore brag der skaber stof til planeter, og det lille brag der skaber lys. Galakser og solsystemet. Stjerners og planeters opbygning og udvikling. Eksempler på vigtige stofkredsløb af både synlig og usynlig art i atmosfæren og biosfæren. Stofopbygning og nedbrydning gennem fotosyntese, forbrænding og gæring. Stofskifte for sorte, grønne og grå celler. Spaltning af vand til syre og base og erosionseffekten ved disses gendannelse til vand. Stofbeskyttelse. Stofreaktioner. Fældnings-, forbrændings- og syre-base reaktioner. Reaktionsskema, afstemning og mængdeberegning. Molaritet og pH. Elektroner anvendelse til transport af bevægelse og

information. Atomers opbygning og familieskab (det periodiske system). Kerneomdannelse, fission og fusion, radioaktivitet, vulkaner. Molekyler, eksempler på simple uorganiske molekyler samt på organiske molekyler fra dagligdagen med deres kul-skelet, ilt- og kvælstofkoblinger samt brintoverflade.

ad 2) Kræfter.

De tre naturkræfter: tyngdekraft, elektromagnetisk kraft og kernekraft. Newtons brud med antikken og kirken: Kraft bor i stof, kraft ændrer bevægelse, og ændring kan måles og beregnes, dvs. er forudsigelig. Kræfter som bevægelsespumper.

ad 3) Bevægelse.

Kræfter virker i både tid og rum og tilfører bevægelsens hastighed en vis bevægelsesmængde per sekund og en vis bevægelsesenergi per meter. Bevægelse gennemstrømmer naturen og sætter dens stof i kredsløb. Høj- og lavkvalitetsbevægelse, entropi. Produktion, transport og forbrug af bevægelse: Forbrænding, kraftværker og elektriske maskiner.

ad 4) Tal og deres ændring.

Italsættelse og italesættelse. Tals nødvendighed og tales eventualitet. Forskel og ligheder mellem talsprog og talesprog og deres metasprog: matematik og grammatik. Styktal og pertal. Små og store tal. Regningsarter som opsamlings- og opdelingsteknikker. Ligninger som beregningsfortællinger. Fremad- og tilbageregning. Ændringsmål. Konstant ændring: vækstregning. Vækst med konstant tilvækst, lineær vækst. Vækst med konstant vækstprocent, eksponentiel vækst. Grafisk illustration på millimeterpapir og enkeltlogaritmisk papir. Uforudsigelig ændring: statistik og sandsynlighedsregning. "Bagudsigelse" gennem observationssæt. Kvartiler, middelværdi og spredning. 95% konfidensinterval. Binomialfordeling som normalfordelingsapproksimation illustreret på normalfordelingspapir. Beregning på retvinklede trekanter ved hjælp af sinus, cosinus og tangens.

ad 5) Teknologi.

Viden om naturen anvendes til teknologiske opfindelser, øget produktivitet og kulturskift. I agerbrugskulturen opfindes kunstige hænder, redskaber. I industrikulturen opfindes kunstige muskler, motorer. I informationskulturen opfindes kunstige hjerner, computere. Agerbrugskultur forudsætter styring af stofstrømme. Industrikultur forudsætter desuden styring af bevægelsesstrømme. Informationskultur forudsætter desuden styring af informationsstrømme.

3.3 Der stilles intet krav om antal læste sider. Læreren rapporterer undervisningen i form af en kortfattet dagbog.

Eksamen

4.1 Der afholdes en mundtlig prøve med en forberedelsestid på ca. 30 minutter (inkl. instruktion og materialeudlevering). Der eksamineres (inkl. censur) 2 eksaminander i timen.

4.2 Eksamenspensum for alle typer kursister er kursistens fire rapporter, der danner baggrund for en samtale mellem den studerende, eksaminator og censor. Eksaminator har læst rapporterne og kan stille detaljerede spørgsmål. Censor har læst et kort referat af rapporterne (ca. 1 side) og vil kunne stille almene spørgsmål.

4.3 Der gives hver eksaminand ét spørgsmål bestående af en af de tre rapporter. Eksaminanden forventes at kunne redegøre for alle dele af rapporten herunder den benyttede teori, også hvis rapporten er udarbejdet af en gruppe.

4.4 Bedømmelsen af eksaminandens præstation foretages som en helhedsvurdering, og der gives én karakter.

5.1 Der afholdes en skriftlig prøve i matematik, hvortil der gives 4 timer. Der forelægges et opgavesæt med opgaver fra fagets centrale dele. Opgavesættet består af to lige store dele. Den første del indeholder opgaver af rutinepræget karakter. Den anden del indeholder opgaver af ikke rutinepræget karakter. Nogle af opgaverne er valgfrie. Undervisningsministeriet udsender vejledende eksamensopgaver.

5.2 Alle hjælpemidler er tilladte.

5.3 Ved bedømmelsen af en eksaminands besvarelse af den enkelte opgave lægges der vægt på, at eksaminandens tankegang klart fremgår af besvarelsen, samt på de anvendte metoders og beregningers

korrekthed. Ved fastsættelse af karakteren for en eksaminands opgavebesvarelse indgår såvel bedømmelsen af de enkelte opgaver som en helhedsvurdering.

5.4 Der gives én karakter.

6. Der gives én karakter på grundlag af delkarakteren for den mundtlige prøve og delkarakteren for den skriftlige prøve.

Økonomifag

1. Formål

Undervisningen har som formål at delagtiggøre eleverne i kvalitative og kvantitative fortællinger om det økonomiske kredsløb, dets bestanddele og dets pengestrømme.

2. Undervisningen

2.1 Undervisningen vil typisk bestå af en fortællende kvalitativ kerne med afstikkere af kvantitativ eller eksperimentelt art. I fortællingerne bliver det økonomiske kredsløb bærende for eksemplariske konkrete enkeltsituationer, hvori indgår centrale begreber fra national-, drifts- og privatøkonomi. Fortællingerne skal kunne knyttes direkte til elevernes eksisterende fortællinger og hverdagserfaring. Faglige og dagligdags betegnelser er ligeværdige. Den kvantitative del fører naturligt ind på at udbygge viden om tal og deres ændring.

2.2 Både mundtligt og skriftligt og eksperimentelt arbejde indgår naturligt i læreprocessen. Den mundtlige dimension kan omfatte præsentation, rollespil m.m. Den skriftlige dimension kan omfatte træningsopgaver til rutineopbygning, problemopgaver og projekter. Der udarbejdes fire projekter: et vedrørende nationaløkonomi, et vedrørende driftsøkonomi, et vedrørende privatøkonomi og et vedrørende beregning. Det eksperimentelle arbejde vil typisk omfatte simulering i regneark og fastholdes gennem journaler og rapporter.

3. Undervisningens indhold

3.1 Økonomifaget omfatter både kernestof og valgfrit stof. Kernestoffet omfatter:

- 1) Nationaløkonomi. Det økonomiske kredsløb; dets bestanddele: produktion, husholdninger, stat, banker og udlandet; samt dets pengestrømme.
- 2) Driftsøkonomi. Produktionen. Udbud og efterspørgsel. Faste og variable omkostninger.
- 3) Privatøkonomi. Indkomst, forbrug, opsparing og skat.
- 4) Tal og deres ændring. Kvantiteter og kvaliteter. Talsprog og talesprog. Styktal og pertal. Konstant ændring og uforudsigelig ændring.
- 5) Økonomihistorie og teknologi. Det økonomiske kredsløb i forskellige kulturformer.

3.2 Uddybende indholdsangivelse til punkterne i 3.1:

ad 1) Nationaløkonomi.

Det økonomiske kredsløb består af produktion byggende på deling af arbejde og bytte af produkter gennem pengebaseret handel. Det grundlæggende kredsløb består således af to sektorer: produktion og husholdninger. Dette kredsløb har som kilde og dræn hhv. investering og opsparing kanaliseret gennem pengeinstitutter. Til at sikre en balance indskydes en tredje sektor, staten, der som indtægter har skatter fra husholdningerne og som udgifter har offentligt forbrug og investering samt overførselsindkomster til husholdningerne. Endelig indgår udlandet gennem import og eksport.

ad 2) Driftsøkonomi.

Produktion kan omfatte både varer og tjenesteydelser. I omkostninger indgår både en fast og en variabel del. Prisdannelse afhænger bl.a. af udbud og efterspørgsel.

ad 3) Privatøkonomi.

Den personlige indkomst udgøres af arbejdsindkomst, kapitalindkomst og overførselsindkomst. Opsparing kan ske med henblik på afbetaling af gæld og opbygning af pensionsformue. Skat afhænger af indkomst og fradrag, og opdeles i forskellige typer. Ligeledes kan forbruget opdeles i forskellige typer.

ad 4) Tal og deres ændring.

Italsættelse og italesættelse. Tals nødvendighed og tales eventualitet. Forskel og ligheder mellem talsprog og talesprog og deres metasprog: matematik og grammatik. Styktal og pertal. Små og store tal. Regningsarter som opsamlings- og opdelingsteknikker. Ligninger som beregningsfortællinger. Fremad- og tilbageregning. Ændringsmål. Konstant ændring: vækstregning. Vækst med konstant tilvækst, lineær vækst. Vækst med

konstant vækstprocent, eksponentiel vækst. Grafisk illustration på millimeterpapir og enkeltlogaritmisk papir. Uforudsigelig ændring: statistik og sandsynlighedsregning. "Bagudsigelse" gennem observationssæt. Kvartiler, middelværdi og spredning. 95% konfidensinterval. Binomialfordeling som normalfordelingsapproksimation illustreret på normalfordelingspapir.

ad 5) Økonomihistorie og teknologi.

Viden om naturen anvendes til teknologiske opfindelser, øget produktivitet og kulturskift. I agerbrugskulturen opfindes kunstige hænder, redskaber. I industrikulturen opfindes kunstige muskler, motorer. I informationskulturen opfindes kunstige hjerner, computere. Agerbrugskultur forudsætter styring af stofstrømme. Industrikultur forudsætter desuden styring af bevægelsesstrømme. Informationskultur forudsætter desuden styring af informationsstrømme.

3.3 Der stilles intet krav om antal læste sider. Læreren rapporterer undervisningen i form af en kortfattet dagbog.

Eksamen

4.1 Der afholdes en mundtlig prøve med en forberedelsestid på ca. 30 minutter (inkl. instruktion og materialeudlevering). Der eksamineres (inkl. censur) 2 eksaminander i timen.

4.2 Eksamenspensum for alle typer kursister er kursistens fire rapporter, der danner baggrund for en samtale mellem den studerende, eksaminator og censor. Eksaminator har læst rapporterne og kan stille detaljerede spørgsmål. Censor har læst et kort referat af rapporterne (ca. 1 side) og vil kunne stille almene spørgsmål.

4.3 Der gives hver eksaminand ét spørgsmål bestående af en af de tre rapporter. Eksaminanden forventes at kunne redegøre for alle dele af rapporten herunder den benyttede teori, også hvis rapporten er udarbejdet af en gruppe.

4.4 Bedømmelsen af eksaminandens præstation foretages som en helhedsvurdering, og der gives én karakter.

5.1 Der afholdes en skriftlig prøve i matematik, hvortil der gives 4 timer. Der forelægges et opgavesæt med opgaver fra fagets centrale dele. Opgavesættet består af to lige store dele. Den første del indeholder opgaver af rutinepræget karakter. Den anden del indeholder opgaver af ikke rutinepræget karakter. Nogle af opgaverne er valgfrie. Undervisningsministeriet udsender vejledende eksamensopgaver.

5.2 Alle hjælpemidler er tilladte.

5.3 Ved bedømmelsen af en eksaminands besvarelse af den enkelte opgave lægges der vægt på, at eksaminandens tankegang klart fremgår af besvarelsen, samt på de anvendte metoders og beregningers korrekthed. Ved fastsættelse af karakteren for en eksaminands opgavebesvarelse indgår såvel bedømmelsen af de enkelte opgaver som en helhedsvurdering.

5.4 Der gives én karakter.

6. Der gives én karakter på grundlag af delkarakteren for den mundtlige prøve og delkarakteren for den skriftlige prøve.

Naturfag: Fortællingen om Naturvidenskaben

- eller fortællinger om naturen?

Naturfag kan fortælle om Naturvidenskaben, eller naturfag kan fortælle om naturen. Naturfag kan være Naturvidenskabsfag, eller naturfag kan være naturfag. Naturen kan italesætte sig selv, men ikke italesætte sig selv. Naturfortælling kan derfor indeholde skjult anderledeshed. Nedenfor følger en skitse til et naturfag, der fortæller ufortalte fortællinger om naturen.

En skabelsesfortælling. “Der var engang tre kræfter, der til stadighed pumpede stof og bevægelse gennem universet, den stærke, den middelstærke og den svage. Først knuste den stærke kraft universet i et stort brag, der frigjorde det lette stof og den middelstærke kraft. Så samlede den stærke kraft stoffet til stjerner, som den middelstærke kraft forsøgte at knuse i små brag. Herved frigjordes lyset, der pumpede bevægelse fra stjernen ud i rummet. Til sidst knuste den stærke kraft stjernen i et middelstort brag og frigjorde herved de tunge stoffer og den svage kraft samt et lille sort hul. Så samlede den stærke kraft det tunge stof til planeter, hvor livet kunne bo indtil alt blev opslugt af de sorte huller, hvor den stærke kraft var så stærk, at de til sidst opslugte hinanden, hvorved universet endnu engang knustes i et stort brag.”

En fortælling om naturens bestanddele. Naturen består af stof, kræfter og bevægelse. Stof påvirker stof med kræfter, der pumper bevægelse igennem naturen og sætter dens stof i kredsløb.

En fortælling om stof og kræfter. Naturens ting er opbygget af stof, der igen er opbygget af molekyler (eller ioner), der igen er opbygget af atomer, der igen er opbygget af elektroner og en kerne, der igen er opbygget af protoner og neutroner, der igen er opbygget af osv. Kernen holdes sammen af kernekræfter (den middelstærke kraft). Atomet, molekyler og stof holdes sammen af elektromagnetiske kræfter (den svage kraft). Universet holdes sammen af tyngdekræfter (den stærke kraft). Stof har masse og ladning. Masse tiltrækker masse gennem tyngdekraft. Ladning påvirker ladning gennem elektromagnetisk kraft.

En fortælling om stoffets kredsløb. Afstanden mellem to naboatomer i et molekyle er stor (ca. 20 km. hvis atomet havde et hoveds størrelse). Der er derfor ingen tyngdekraft mellem molekyler. Neutroner kan derimod ligge helt tæt. Hvis alt universets stof var samlet i en neutronstjerne (et sort hul) ville denne knuses under sin enorme tyngdekraft (Big Bang). Herved bliver neutronerne spaltet i protoner og elektroner, der af elektromagnetiske kræfter samles til brintatomer. Disse tyngdekræfter opbygger stjerner af højt opacellerede atomkerner, der ved sammenstød (Little Bang) kan hænge sammen og aktivere kernekræfter, som udsender overflødig stof i form af lys (fotoner, der bevæger sig med lysets hastighed). Herved opbygges tungere grundstoffer (fusion). En stjerne lever så længe der er ligevægt mellem den indadrettede tyngdekraft og det udadrettede lystryk. På et tidspunkt er stofferne blevet så tunge (jern) at der ikke længere udsendes lys. Stjernen vil da bryde sammen og eksplodere (Medium Bang). Dens ydre stof vil blive spredt i det omliggende rum og vil senere af den indbyrdes tyngdekraft samles til planeter. Eksplosionens rekyl vil presse stjernens indre stof sammen til neutroner, og dermed danne en neutronstjerne, et sort hul, hvis tyngdekraft vil begynde at suge det omliggende stof til sig i en malstrøm (galakse). Når alt stof er opsuget af sorte huller vil disse opsuge hinanden, og blive et stort sort hul, der vil bryde sammen under sin egen tyngdekraft og eksplodere i et nyt Big Bang.

En fortælling om bevægelsens lokale udbredelse. Slippes en bold, vil tyngdekraften pumpe bevægelse ind i bolden, når denne bevæger sig i kraftens retning; og ud af bolden, når denne bevæger sig modsat kraftens retning. Under sin bevægelse støder bolden sammen med luftens, gulvets og egne molekyler, og stødkræfterne pumper hver gang bevægelse til disse molekyler. Ved sammenstød med andre molekyler pumpes bevægelsen videre. Til sidst vil bolden ligge stille: Al dens bevægelse er pumpet over til molekylbevægelse, varme. Bevægelsen begynder som ordnet bevægelse af få molekyler (boldens) og ender som uordnet bevægelse af mange molekyler (luftens mm.). Bevægelsen er bevaret, men bevægelsens uorden (entropien) er vokset.

En fortælling om bevægelsens kredsløb. Solens kernekræfter pumper til stadighed ordnet bevægelse til jorden i form af lys (entropisvage fotoner). Fotonerne støder sammen med jordens molekyler i atmosfæren, i vandet og i andre ting. Disse sammenstød pumper bevægelsen videre og temperaturen stiger afhængig af stoffets art (varmefylde). På jorden er temperaturen så høj, at vand kan eksistere i alle tre tilstandsformer: Fast, flydende og luftformig. Bevægelse kan oplagres hvis den foregår modsat jordens tyngdekraft eller atomkernens elektromagnetiske kraft. Den oplagrede bevægelse kan senere frigøres igen ved bevægelse i kraftretningen. Efter at være blevet udbredt gennem molekylsammenstød vil bevægelsen til sidst forsvinde

tilbage til verdensrummet i form af uordnet bevægelse, varmestråling (entropistærke fotoner). Solen og stjernerne genordner bevægelsen ved at være bevægelsespumper, der pumper uordnet bevægelse ind fra og ordnet bevægelse ud til verdensrummet. Ved at være placeret mellem solen og verdensrummet kan planeterne til stadighed få tilført ordnet bevægelse og bortdrænet uordnet bevægelse.

En fortælling om hvordan lysets bevægelse oplagres i naturens stofkredsløb.

Luftens blæst: Ved uensartet belysning af jordoverfladen får atmosfærens molekyler uens hastigheder, temperatur. Der opstår højtryk og lavtryk, mellem hvilke molekyler sættes i bevægelse. Lys er blevet til blæst.

Havstrømme: Ved uensartet belysning får havets molekyler uens hastigheder, temperatur. Der opstår varme og kolde områder, mellem hvilke molekyler sættes i bevægelse. Lys er blevet til havstrømme.

Vandkredsløbet: Ved belysning af vand vil nogle molekyler rive sig løs (fordampe) og stige til vejrs. Ved sammenstød vil de efterhånden miste bevægelse og samles i vanddråber, skyer, der til sidst bliver pumpet tilbage til jorden af tyngdekraften, og falde direkte i havet eller på land, og derfra blive pumpet videre af tyngdekraften til havet enten ved nedsivning til grundvandet eller via floder. Lys er blevet til regn og floder.

Fotosyntesen: Ved fotoners sammenstød med kuldioxid-molekyler vil kulstof kunne pumpes mod iltatomets tiltrækningskraft og derved løsrives. Grønne celler kan pacificere iltatomet ved dels at danne et iltmolekyle af to iltatomer, dels at beskytte kulstofatomerne med vandmolekyler i et stort skrøbeligt kulhydratmolekyle, sukker. Ved at skubbe til kulhydrat- og iltmolekyler kan grå celler vende processen så kulstofatomerne pumpes tilbage til iltatomerne og derved frigør bevægelse, der kan anvendes til indre stofopbygning i og bevægelse af de grå celler. Lys er blevet til sukker.

En fortælling om vandmolekyler. Vandmolekyler kan transportere både bevægelse og stof. Vand transporterer bevægelse i havstrømme, i floder og i elvæker. Da vandmolekylet er skævt er det svagt elektrisk ladet, og kan herved binde ladede molekyler (ioner) og transportere disse til enkeltcellerne enten op igennem planter eller rundt i blodbanen. Vandmolekyler, der går i stykker, bliver til syre og base, der straks vil gendanne sig til vandmolekyler ved at tage den manglende del fra omkringliggende organiske molekylers overflade, hvorved disse nedbrydes.

En fortælling om lyn, kvælstof og liv. Et kulstofatom kan forbindes med fire naboatomer, kvælstof med tre, ilt med to og brint med et. Luftens iltmolekyler spaltes af ild og indgår derefter i nedbrydningsprocesser (forbrænding). Luftens kvælstofmolekyler spaltes af lyn og indgår derefter i opbygningsprocesser (syntese) af organiske molekyler, som livets celler består af. Organiske molekyler har et skelet af kulstof og kvælstof, et indre af bl.a. ilt samt en overflade af brint.

En fortælling om de grønne, de grå og de sorte celler. De sorte celler var jordens første livsform. De tåler kun små doser ilt, og overlever på iltfattige områder som maver, søbunde mm., hvor de tager ilt fra rådende kulhydrat, der så omdannes til kulbrinter, metan. Ved iltmangel vil også de grå celler tage ilt fra kulhydrat, der så omdannes til alkohol. Nogle celler lever alene, f.eks. bakterier og de sorte celler. Andre celler slutter sig sammen i cellesamfund. Planter er cellesamfund af grønne celler. Planter kan fra lys optage bevægelse til at eget forbrug og til oplagring i kulhydrater. Men planter kan ikke flytte sig efter lys og vand. Det kan derimod dyrene, der er cellesamfund af grå celler. Til gengæld behøver dyr luftens ilt til at frigøre kulhydraternes oplagrede bevægelse. Dyr skal endvidere kunne træffe beslutning om hvor det skal flytte sig hen. Dyr må derfor udvikle sanser, nervetråde og en hjerne til indsamling, transport og behandling af information. Krybdyr har en krybdyrshjerne til rutiner. Pattedyr, der føder levende hjælpeløse unger, er også udstyret med en pattedyrshjerne til følelser. Mennesker har frigjort fortæerne til fingre der kan gribe, gemme og dele føden. Mennesker har desuden udviklet en menneskehjerne der kan begribe, gemme og dele verdens ting og hændelser i ord og sætninger.

En fortælling om teknologiens historie. Mennesket har med tiden udviklet forskellige behovdækningsmåder (kulturer): Jæger/samler, agerbrugs-, industri- og informationskultur. I jæger/samler kulturen er det naturen, der producerer, og mennesket, der samler ind og går på jagt i naturen. I agerbrugskulturen overtager mennesket selv arbejdet ved hjælp af kunstige hænder, redskaber, der dog stadig skal bevæges af muskelkraft, vor egen eller dyrs. Med opfindelsen af den kunstige muskel, motoren, fremkommer maskinen som en kombination af redskab og motor: I denne industrikultur bruges elektroner til at bære bevægelse rundt til maskiner. Maskiner skal styres af vor hjerne, der handler på baggrund af IDB: Information, debat og beslutning. Med opfindelsen af den kunstige hjerne, EDB, kan den kunstige hånd,

muskel og hjerne forenes til et kunstigt menneske, robotten. I informationskulturen bruges elektroner til at bære information rundt til maskiner og til det globale TV. I informationskulturen bliver mennesket atter jæger/samler: Robotterne producerer, og mennesket samler føde i butikker og går på jagt efter fortællinger på det globale TV. Informationskulturens tre nye teknologier hedder robot-, gen- og nanoteknologi. Med genteknologi kan cellernes arvmasse manipuleres, hvilket muliggør genetisk design. Med nanoteknologi indføres montørmolekyler, der kan manipulere andre molekyler. Alle tre teknologier kan gøres selvreproducerende, hvorved de udgør nye livsformer. Det er da et spørgsmål om disse vil acceptere, at mennesket som overflødig livsform belaster naturen mere og mere.

En fortælling om bevægelse til maskiner. Industrikulturens maskiner skal have tilført sin bevægelse udefra. Dette kan ske enten via en roterende rem tilkoblet en lokal bevægemaskine, en dampmaskine; eller via en elektronstrøm pumpet fra en central bevægemaskine, et elværk. Et elværk er et vandkredsløb bestående af to kamre, et varmt og et koldt, forbundet af to rør. Varmekammeret er omgivet af et forbrændingskammer. Ved forbrænding splittes iltmolekylet i iltatomer, der trækker kulstof fra kul, olie eller naturgas til sig og bliver til hurtige kuldioxidmolekyler, som gennem sammenstød pumper bevægelse over til varmekammerets vandmolekyler, hvorved disse omdannes til hurtige dampmolekyler. Modsat i koldkammeret, der er omgivet af en strøm af kølevand. Her pumper sammenstød mellem damp og kølevand bevægelse fra dampen over i kølevandet, så dampen igen fortættes til vand, der så pumpes tilbage til varmekammeret. Denne opvarmning og afkøling skaber højtryk og lavtryk og dermed en blæst af dampmolekyler, der ved sammenstød sætter en vindmølle (turbine) i bevægelse, der igen sætter en dynamo i bevægelse, der igen sætter elektronerne i en elektrisk ledning i bevægelse. Totalt vil den oprindelige bevægelse blive omdannet til elektronbevægelse i ledningen og molekylbevægelse i kølevandet i forholdet 1:2. Kølevandets molekylbevægelse kan bruges til fjernvarme. Elektronbevægelse vil kunne omdannes til bevægelse af en elektromotor (maskiner), til bevægelse af fotoner (lys) eller til bevægelse af atmosfærens luftmolekyler (varme). I alle tilfælde vil bevægelsen rejse videre gennem molekylsammenstød og til sidst tilbageføres til verdensrummet i form af varmestråling.

En fortælling om høj- og lavkvalitets bevægelse og om drivhuseffekt. Højkvalitets-bevægelse er bevægelse, der kan omdannes til elektronbevægelse. Lavkvalitets-bevægelse er bevægelse, der ikke kan omdannes til elektronbevægelse. Højkvalitets-bevægelse findes i lys, blæst, vandstrømme og kulstofmolekyler (organiske stoffer). Lavkvalitets-bevægelse findes i uordnet molekylbevægelse (varme, spildenergi). Jorden tilføres hele tiden højkvalitets-bevægelse fra solen og hvis jorden ikke til stadighed blev drænet for lavkvalitets-bevægelse, ville atmosfærens temperatur stige og ødelægge alt liv (drivhuseffekt som på Venus).

En fortælling om måling af bevægelse. Bevægelse kan måles på forskellige måder: Hastighed, mængde, energi og entropi. Bevægelsens hastighed angiver antal meter pr. sekund. Bevægelsens mængde angiver hvor meget bevægelse en kraft pumper pr. sekund. Bevægelsens energi angiver hvor meget bevægelse en kraft pumper pr. meter. Bevægelsens entropi angiver bevægelsens kvalitet, hvor høj kvalitet svarer til lav entropi og omvendt.

En fortælling om tal og regningsarter. I mange jæger/samler kulturer tælles: En, to, mange. Agerbrugskulturer, der deler jorden og dens udbytte, får behov for at kunne skelne mellem grader af mange. For ikke at skulle opfinde uendelig mange ord tælles i bundter på ti, tyve eller andet. De fleste kulturer bundter i tiere (syvti), danskerne bundtede dog i tyvere (halvfjers = halv-fjerde gange tyve). Fortællinger om deling af jord og antal findes i geometri, der betyder jord-måling, og algebra, der betyder genforening: For at kunne samle forskellige antal til en samlet total, opfindes regningsarterne som (gen)foreningsteknikker. Bonden bruger plus til at opsamle forskellige antal. Købmanden bruger gange til at opsamle ens antal. Banken bruger potens for at kunne opsamle renter. Og fysikeren bruger integralregning for at kunne opsamle variable per-tal som f.eks. meter/sekund-tal (hastigheder).

En fortælling om handelens historie. I de fleste kulturer producerer den enkelte ikke sine fornødenheder selv, men må skaffe sig disse gennem bytning, handel. Problemet er da at opnå et retfærdigt bytteforhold, så man undgår at blive udbytet. Omvendt kan handlende ved at købe billigt og sælge dyrt opsamle store værdier, selv om de ikke selv har deltaget i produktionen. Handel er og var den lette vej til velstand, især hvis den kan foregå som ren byttehandel uden penge og uden mellemhandlere. Verdens historie er da også i høj grad handelens historie.

Verdenshandelen har historisk været præget af det uheldige forhold, at Europa ikke kunne producere varer, der kunne byttes med østens varer (silke og krydderier), som derfor alene kunne byttes med sølv eller guld. Handelsvejen havde mange mellemhandlere og gik via karavaner fra Østen til Middelhavet. Først til sølvminer ved Athen, hvor handelen finansierede den græske kultur. Senere til sølvminer i Spanien og guldminer i Nordafrika, hvor handelen finansierede Romerrigets ekspansion.

Da araberne afskar handelsvejene til Nordafrika og erobrede Spanien sænkede den mørke middelalder sig over Europa indtil man fandt sølv i Harzen. Italienerne genskabte handelsvejene, denne gang over havet. Ved således at undgå mellemhandlere kunne enorme rigdomme opbygges og bruges til dels at finansiere Renæssancen dels at grundlægge bankvæsenet. Andre lande søgte andre handelsveje. Portugal fandt søvejen til Indien rundt om Afrika, og Spanien opdagede Vestindien og Amerika ved at lede efter en vestlig vej til Indien. England måtte sejle til Indien på åbent hav, og fik i denne forbindelse behov for at udvikle navigationsteknikken, hvilket krævede udvikling af et moderne verdensbillede. Det var i denne sammenhæng Newton udviklede den moderne fysik og differentialregningen.

England så et større marked i maskinfremstillet bomuldstøj end i silketøj, og flyttede bomuldsproduktionen fra Indien til egne kolonier i Nordamerika. Dog måtte arbejdskraften hentes i Afrika, hvor den tilbyttedes for våben og industrivarer produceret i England. Denne trekantshandel finansierede den industrielle revolution i England. Da den amerikanske borgerkrig stoppede strømmen af bomuld, flyttede England plantagerne til Afrika, der koloniseredes. Englands overskud af industrivarer kunne nu byttes med råvarer og tvangsudskrevet plantagearbejde; en handel, der ofte ødelagde koloniens egen økonomi. Herved kunne efterspørgselen opretholdes, især efter at de øvrige lande i Europa begrænsede denne ved at opbygge egne industrier i ly af toldmure. Også disse lande havde behov for kolonier til dannelse af lukkede økonomier, hvor færdigvarer kunne byttes med råvarer og arbejdskraft. USA var stor nok til at danne lukket økonomi med sig selv. Frankrig var hurtigt ude, men Tyskland og Japan industrialiseredes så sent, at de fleste kolonier var taget, og måtte derfor igennem anden verdenskrig for at få adgang til verdensmarkedet. Fremtidens handel vil enten blive globaliseret eller foregå i en række mere eller mindre lukkede økonomier: USA, Europa-Rusland, Spanien-Portugal-Sydamerika, Japan-Kina-Sydøstasien.

En fortælling om fortællingens historie. Ved hjælp af sin hjerne kan mennesket begribe verden i ord og fortællinger, der kan gemmes og deles. I jæger/samler kulturer opstod selvreproducerende fortællinger i form af eventyr, der huskes når de engang er fortalt. I agerbrugskulturen erstattes lokale religioner af verdensreligioner, hvis fortælling fortælles i et særligt fortællehus, kirken. Fortællingen har abstrakt grundled: en metafysisk Herre, hvis uberegnelige vilje sker overalt, i himlen og på jorden. Industrikulturen indvarsles af Newton, der opdager, at det ikke er en uberegnelig metafysisk vilje, men en beregnelig fysisk vilje, en naturkraft, der får æblet (og månen) til at falde til jorden. Hermed opstår naturfortællinger, der fortælles i modernitetens fortællehuse: skoler og universiteter. I begyndelsen har naturfortællingen konkret grundled: "En kraft ændrer bevægelsen ved at tilføre en vis bevægelsesmængde pr. sekund og en vis bevægelsesenergi pr. meter". Senere forsvinder ordet "bevægelse" ud af den senmoderne naturfortælling, som i stedet italesætter naturen som et fysisk system der adlyder en metafysisk lov om bevarelse af impuls og energi. Denne senmoderne tilbagevenden til abstrakt grundled resulterer i en faldende interesse for naturvidenskab: Postmoderne elever, der siger "fortæl mig noget jeg ikke ved om noget jeg ved", efterspørger sætninger med konkret grundled, og føler sig ikke tiltrukket af en naturfortælling med abstrakt grundled. Af fortællingens historie kan læres, at fortælles en fortælling som et eventyr vil indlæringen ske automatisk. Derfor vil en postmoderne naturfortælling efterligne eventyrerne ved at have konkrete grundled - ligesom den fortælling, som slutter her.

Kvantitativ kompetence i gymnasiet

Synliggørelse af skjult anderledeshed gennem læseplansarkitektkonkurrencer

Hvis en leverandør ikke kan levere en vare, så kan man selvfølgelig godt skifte varen ude, men man kan også finde en anden leverandør, f.eks. gennem licitation. Hvis gymnasie-matematikken ikke kan levere varen, kvantitativ kompetence, kvantitativ dannelse, kan man naturligvis vælge at fjerne den kvantitative kompetence fra fællesfagslisten, og uddanne til kvantitativ inkompetence. Men man kan også vælge at sige, at dannelsens to grundpiller er evnen til at kunne beskrive verden både kvalitativt og kvantitativt, evnen til at itale-sætte og ital-sætte verden, evnen til at bruge både tale-sprog og tal-sprog.

At matematikken ikke kan levere varen, et talsprog, skyldes den simple kendsgerning, at matematik ikke er et talsprog, men en talsprogsgrammatik. Vi kan italesætte verden, men vi kan ikke "grammatikke" den. Grammatik italesætter italesættelse. Vi kan italsætte og beregne verden, men vi kan ikke "matematikke" den. Matematik italesætter italsættelse. Gram-matik og mate-matik er ikke sprog, men metasprog. Og bortset fra netop matematik ville ingen andre sprogfag drømme om at lade metasproget komme før sproget. Det ville føre til sproglig inkompetence. At matematikken alligevel underviser i sprogets grammatik før sproget, altså oppefra i stedet for nedefra, skyldes at matematikken er fange af sin egen italesættelse, diskurs, der ikke skelner mellem sprog og grammatik, men som italesætter verden som anvendt matematik. Inden for en sådan anvendelses-italesættelse må man nødvendigvis tro at "naturligvis skal matematikken da læres før den kan anvendes, ellers er der jo ikke noget at anvende". Samt praktisere en talsprogsundervisning, der dels underviser i grammatikken før sproget, og dels hævder at grammatikken beskriver verden, og ikke sproget.

En sådan matematik er fyldt med den slags syntaksfejl, der opstår når man sammenblander sprog og metasprog, altså af typen "Udsagnsordet spiser sig mæt" og "Denne sætning er falsk". I matematikken betegnes regnestykker med ordet funktion: " $f(x) = x+3$ " betyder "lad $f(x)$ betegne regnestykket $x+3$, der har x som variabelt tal". Syntaksfejlen opstår når der siges " $f(2) = 5$ ", hvilket betyder "lad $f(2)$ betegne regnestykket 5, der har 2 som variabelt tal". 5 er ikke et regnestykke, men et tal. Og 2 er ikke et variabelt, men et konstant tal.

At eleverne har svært ved at lære matematik på disse betingelser kan vel næppe undre. Man kunne så bede leverandøren fjerne syntaksfejlene og undervise i sprog før metasprog. Samt fjerne "dræber-ligningerne" fra faget ligesom folkeskolen har gjort. Dræber-ligninger er ligninger, der aldrig forekommer uden for klasseværelset, og som kun kan anvendes til en ting: at dræbe elevernes interesse for faget.

Men ved at foreslå matematik fjernet som fællesfag støtter man i stedet "matematik ER svært" myten, som understøtter den "no math - no job" myte, der legitimerer udelukkelse fra fremtidens egentlige arbejdsmarked, hvor "matematikbaserede" robot-, gen- og nanoteknologier kun giver plads til et fåtal - der jo så passende kunne være de matematikstærke. De udelukkede kan jo kun bebrejde sig selv for ikke at have arbejdet ihærdigt nok med den "svære" matematik.

Matematik ER ikke svært af nødvendighed, matematik er italesat svært - en italesættelse, der kunne være anderledes. Og skjult anderledeshed er netop hvad en læseplansarkitektkonkurrence kunne synliggøre. Det er kedeligt når fysiske bygninger blot ekkoer hinanden. Tilsvarende med mentale begrebsbygninger. Ja faktisk kunne hele gymnasiets grundproblem, at være en moderne løsning til et postmoderne problem, løses postmoderne gennem en læseplansarkitektkonkurrence ved f.eks. at sige: "Vi vil gerne indrette et gymnasium med tre fagområder, NAT, HUM og SAM. Må vi få nogle bud på læseplaner. De seks bedste forslag deltager i en konference om fremtidens gymnasium på Hawaii."

For postmodernitet er netop post-modernitet. Postmodernitet kan studeres hos Michel Foucault og Anthony Giddens. Moderniteten tror på sandhed og strukturalisme. At sige "blyanten er 24 cm lang" er at give en sand beskrivelse af tingen på bordet. Verden har struktur, der kan ekkoes sprogligt af universitets videnskab, af skolens bøger; og af industriens kerntechnologi: brug af elektroner til at frembære energi til maskiner, der producerer ekkoer af sine produkter.

Hvor moderniteten er et ekko-samfund, er postmoderniteten et dilemma-samfund. Kerntechnologien er nu brug af elektroner til at frembære information til globale TV, der producerer dilemmaer ved at synliggøre globale alternativer til lokale ekkosvar. Herved kan individet ikke mere få identitet ved at ekko, men tvinges nu til at opbygge selvidentitet gennem valg mellem meningsfulde og autentiske svar: "Fortæl mig noget jeg ikke ved - om noget jeg ved".

Den moderne matematiks ekkosvar som f.eks. "En funktion er et eksempel på en relation mellem to mængder, der til hvert element i en mængde knytter ét og kun ét element i den anden mængde" har formen "Bublibub er et eksempel på bablibab". Matematikken fortæller altså eleverne noget de ikke ved, om noget de ikke ved. Hvilket var helt i orden i det moderne, hvor eleverne bare kunne ekkoe. Men i det postmoderne skal sætningerne have kendt grundled, og faktisk blev funktionen ved sin fødsel i den postfeudale oplysningstid italesat med kendt grundled: "En funktion er et navn for et regnestykke med et variabelt tal", altså på formen "Bublibub er et navn for et regnestykke".

Ved at sige "navn for" forklares noget abstrakt ud fra noget konkret, hvilket giver det meningstomme meningsfylde og autenticitet. Ved at sige "eksempel på" forklares noget abstrakt ud fra noget endnu mere abstrakt, hvilket lader det meningstomme forblive meningstomt. Da et eksempel kun kan komme ét sted fra kan matematikkens eksempel-definitioner kun ekkoes når elever efterspørger mening. Og ekko-undervisning har samme effekt som dræber-ligninger. Ganske vidst indsukres definitionerne af motivationsgrunde i konkrete eksempler, men det ændrer ikke ved det faktum, at selve pillen er italesat oppefra som eksempel, og ikke nedefra som abstraktion.

Postmoderniteten tror på poststrukturalisme som f.eks. illustreret af "blyantens dilemma": Anbragt mellem en lineal og en ordbog kan en blyant udpege sin længde, men ikke sin betegnelse. En ting kan italsætte, men ikke italesætte sig selv. Italsættelsen er nødvendig, italesættelsen er eventuel og kunne være anderledes. Erkendes italesættelsens eventuelitet ikke, vil mennesket blive fange af ekko-italesættelser: Ekko-italesættelse er idvalesættelse, oversættelse er frisættelse, som f.eks. illustreret af "metasprogets dilemma": En fast overbevisning som "selvfølgelig kommer matematikken før sin anvendelse" kan ændres til den modsatte overbevisning "selvfølgelig kommer sproget før sin grammatik" ved blot at oversætte matematik til talsprogets grammatik.

I gymnasiet sidder mange matematik-dropud'ere. Præsenteres disse for matematik nedefra i stedet for oppefra siger idealtypen: "Jeg ved hvad et regnestykke er. Jeg vidste ikke et regnestykke kunne kaldes en funktion. Det ved jeg nu, for du har fortalt mig noget jeg ikke ved om noget jeg ved. Fortæl mig nu noget jeg ikke ved om funktioner." Idealtyper er konstruktioner, der søger at indfange typiske træk. Og faktisk bliver mange dropud'ere forvandlet til dropind'ere ved at få matematikken fortalt nedefra. Dette er dokumenteret mange gange gennem postmoderne modforskning, første gang af Allan Tarp i forskningsprojektet "Matematik som menneskeret, hvorfor fravælger postmoderne unge moderne matematik" udført under programmet "Skolefag, Læring & Dannelse i det 21. århundrede" på Danmarks Pædagogiske Universitet.

Projektet indeholdt to læseplaner i matematik fællesfag og matematik tilvalgsfag, der begge fremstiller matematikken nedefra. Læseplanerne blev indsendt til ministeriet som forsøgsansøgninger, og samtidig efterlystes i matematiklærernes blad LMFK 9, 2000, modige skoler til at afprøve læseplanerne fra 2002 til 2005. Desværre blev læseplanerne aldrig afprøvet. Der meldte sig ingen skoler, og ministeriet kunne ikke godkende læseplanerne. Derimod blev læseplanerne taget op af de senere privatskoler, og anses i dag for at være en af grundene til privatskolernes succes med matematikundervisningen.

Det bliver spændende at se, om ministeriet nu tør godkende disse læseplaner, og om der nu findes skoler, der tør afprøve dem. Det bliver spændende at se om foreninger og ministerium tør udskrive læseplansarkitektkonkurrencer. Og det bliver spændende at se om man kan tænke ungdomsuddannelse uden kvantitativ kompetence og dannelse. Eller om vi omsider kan begynde at arbejde for at kvantitativ kompetence og matematik bliver en menneskeret.

Interview med en læseplansarkitekt

“Velkommen til dette møde. Først lidt om baggrunden. Omkring 2010 begyndte krisen i ungdomsuddannelserne at bryde ud for tredje gang. Krisen omkring 1985 søgtes løst gennem øgede tilvalgsmuligheder, og krisen omkring 2000 gennem projektarbejde. Ingen af delene løste krisen, og efter krisen i 2015 erkendte ministeriet, at der måtte nytænkning til. Man var omsider parat til at erkende samfundet som postmoderne, hvorved man blev i stand til at løse postmoderne problemer postmoderne, og ikke moderne ved at nedsætte en ekspertarbejdsgruppe. Den postmoderne modforskning havde efterhånden tilvejebragt adskillige eksempler på, at mennesker i almindelighed og eksperter i særdeleshed er bundet af rutinetænkning, og ikke kan se den skjulte anderledeshed, eventualitet, kontingens i deres egen tænkemåde. Denne skjulte anderledeshed kan imidlertid synliggøres gennem arkitektkonkurrencer, hvilket i øvrigt medførte gennembrud for de nyuddannede læseplansarkitekter fra Danmarks pædagogiske Universitet. Der blev skabt et nyt erhverv, læseplansarkitekt, og disse nedsatte sig i læseplanstegnester. Den første læseplansarkitektkonkurrence angik en ny samlet skolestruktur fra barn til ung. Denne konkurrence resulterede i den nye struktur skolen 2020, som er forudsætning for de forslag, vi nu gør til genstand for en høring. Vi har i dag indbudt en repræsentant for læseplansarkitektgruppen 3R for at høre nærmere om baggrunden for gruppens læseplansforslag i matematik, naturfag og økonomifag. Velkommen.”

“Tak for indbydelsen. Før jeg omtaler de konkrete læseplansforslag har jeg tænkt mig at redegøre for den italesættelse og refleksion, der ligger bag vore forslag. Dels ved at omtale tre skoletyper: ekkoskolen, kompetenceskolen og fortælleskolen, dels ved at omtale vores forsknings- og udviklingsmetode.”

Ekkoskolen

“Skal vi begynde med ekkoskolen?”

“Ja. Skolen er en institution, og en del af vor kultur. Kultur kan i følge filosofen Vilhelm Sørensen forstås som behovdækningsmåder. Menneskets behov kan beskrives på forskellige måder. Maslow opstiller en behovsliste, der omfatter føde, klæder, bolig, sikkerhed, samvær, identitet og selvrealisering. Hullet i menneskets hoved er synlige udtryk for to grundlæggende menneskelige behov: føde til kroppen og fortællinger til hjernen. I denne sammenhæng kan skolen ses som samfundets fortællehus. Den moderne skole opstår ved overgangen fra det feudale samfund til det postfeudale, nærmere betegnet oplysningstiden omkring år 1700. I det feudale samfund lever mennesket i en agerbrugskultur og tjener to herrer. Herremanden gav mennesket jorden at dyrke, og Herren gav mennesket opbyggelige fortællinger i kirkens fortællehus. I det feudale viljesamfund var mennesket underkastet viljen fra to herrer, en fysisk og en metafysisk.

Det feudale får et grundskud med Newtons opdagelse af, at det ikke er en metafysisk uberegnelig vilje, men en fysisk beregnelig vilje, der styrer naturen, samt at denne vilje til bevægelse, denne kraft på grund af sin forudsigelighed kan tages i menneskets tjeneste. Mennesket kan altså ændre status fra at være tjener til at være herre. Hermed er grunden lagt til den moderne industrikultur. Opildnet af sin succes med at påvise, at naturen har struktur, som kan ekkoes af sand italesættelse af naturvidenskaben, mente moderniteten at også kulturen har struktur, som kan ekkoes af sand italesættelse af kulturvidenskaben. Det modernes ekko-projekt handlede derfor om at ekko verden i universitetets forskning, i skolernes undervisning og i industriens teknologi. Det førmoderne vilje-samfund blev således til et moderne ekko-samfund. Men dette krævede en ny type fortællinger, og en ny type fortællehus, skolen, ekko-skolen. Ekkoskolen er et barn af oplysningstiden, og bærer i sig drømmen om, at mennesket kan og bør være sin egen herre. Kant formulerer det så smukt: Sapere aude, vis mod til at bruge din egen forstand. Kant argumenterer for en overgang fra autoritet til demokrati, både mht. kirken og samfundet.

Men det sociale virker som Giddens har påpeget primært gennem rutiner og ritualer og har derfor en stor indbygget inerti. Skolen overtager da også mange af kirkens autoritære traditioner: Mennesker samles stadig i rader og rækker med næsen op imod fortælleren og fortællingen, og fortællingen er stadig fyldt med fremmedsprog, fremmedord og fremmedbegreber.

Og med hensyn til det politiske demokrati skal der faktisk gå små 300 år, før man i Kants fødeland endelig kan begynde at leve den demokratiske drøm fuldt ud. Omkring 1950 er demokratiet etableret overalt i den vestlige verden sammen med den fri adgang til verdensmarkedet, der kan forhindre nye verdenskrige. Og allerede årtiet efter kommer så en række studenteroprør mod den autoritære skole, meget inspireret af tanker

fra Kants fødeland: fra Frankfurterskolen, fra Adornos formulering af demokratisk kritisk dannelse og fra Habermas' opfordring til demokratisk herredømmefri samtale."

"Men så burde der vel også være mulighed for en demokratisk skole?"

"Netop. I den danske skole slår denne antiautoritære demokratitænkning især igennem i folkeskolen og på de nye universitetscentre. De gamle universiteter afskaffer professorvældet og indfører en demokratisk styrelseslov. Gymnasiet fortsætter derimod ret upåvirket. Og bortset fra projektarbejdet på universitetscentrene, fortsætter traditionen med orienteringspædagogik, hvor et fags stofområde rutinemæssigt bliver gennemgået i ordets bogstavelige forstand: efter eventuelle spørgsmål til gammel lektie, går læreren videre med den nye. Tilgangen til gymnasiet blev dog demokratiseret: Hvor gymnasiet tidligere havde været en skole for et fåtal, bliver tilgangen øget efter 1970, idet også elever fra ikke-akademiske miljøer vælger at gå i gymnasiet. Gymnasiet opleves som umotiverende og uengagerende af denne nye elevtype. Den heraf følgende krise forsøges løst gennem en gradvis demokratisering af gymnasiet gennem først øgede tilvalgsmuligheder, siden projektarbejde.

Det er naturligvis glædeligt, at skolen efter små 300 år endelig kan påbegynde en demokratisering, men det er ret paradoksalt, at samtidig med at Habermas i Tyskland drømmer om demokratiets endelige realisering, taler Foucault i Frankrig om italesættelsens eventualitet og om hvordan det frie menneske i virkeligheden er fanget og klientgjort af herskende rituelle italesættelser, hvorved Foucault antyder at Habermas' herredømmefri samtale, hvor det bedste argument overbeviser, snarere er en magtkamp mellem konkurrerende italesættelser, eller mellem forskellige viljer til viden for at bruge Foucaults Nietzsche-inspirerede formulering.

Det var endvidere uheldigt at skolen ikke ville tage sig af den grundlæggende demokratiske teknik, samtaleetikken, der opøves gennem aktiv lytning: I stedet for at tilkæmpe sig pladsen som fortæller og overbeviser i samtalerummet, bør man invitere den anden ind som fortæller, for selv at blive inspireret af mødet med anderledesheden - en gestus, der automatisk vil blive gengældt, så man i fællesskab bruger samtalerummet til at berige og ikke bekriige hinanden. Denne samtaleetik kunne indøves i skolen i danskfaget, men det har danskfaget aldrig villet påtage sig. Resultatet var da også, at demokratiet i mange tilfælde udviklede sig til feudalisme, hvor enkeltpersoner eller grupper blev toneangivere og dagsordensættere.

"Men noget demokrati kommer der da ind på skolen?"

"Ja, skolens vilje-del bliver demokratiseret, men ikke dens fortællings-del. Det var som om man i den lange kamp for affeudalisering havde glemt den metafysiske del af feudaliseringen. Det er paradoksalt at der samtidig med en begyndende demokratisering af fagenes organisering sker en feudalisering af deres indhold, det Beck kalder naturvidenskabens overgang fra at være tabubryder til at være tabuskaber. Foranlediget af risikosamfundet, hvor naturvidenskaben opdager at den ikke kun producerer løsninger til verdens problemer, men også nye problemer. Dette får naturvidenskaben til at vende sig væk fra verden. Og i stedet for at fremstille sig som opstået nedefra fra social praksis og omverdensproblemer, fremstiller den sig som nedsteget oppefra fra evige universalbegreber, der eksemplificeres og anvendes i virkelighedens mangfoldige verden på både positiv og negativ måde. Anvendelserne kan så overlades til andre fagområder, som den rene naturvidenskab intet ansvar har for. På denne måde vendte man tilbage til kirkens tradition med at fortælle om det evige og metafysiske, blot havde man med Spinozas ord erstattet Gud med naturen."

"Kan du give eksempler?"

"Inden for matematik er funktionsbegrebet vigtigt. Det italesættes på følgende måde: En funktion er et eksempel på en relation mellem to mængder, der opfylder visse egenskaber. Det man faktisk siger er "bublibub er et eksempel på bablibab". For det første er dette genbrug af kirkens italesættelse "alt er eksempler på Herrens skaberværk", altså en platonisk forestilling om universelle begreber, som eksemplificeres i vor hverdag. Ved at bruge betegnelsen "eksempel på" forbindes noget abstrakt med noget endnu mere abstrakt, hvorved begreber skabes og forklares oppefra. Alternativet er at skabe og forklare begreber nedefra, som Euler f.eks. gjorde da han omkring 1750 sagde, at en funktion er et navn for et regnestykke med et variabelt tal, altså "bublibub er et navn for et regnestykke".

Dernæst gør oppefra-sætninger fagene selvrefererende og meningstomme. Så længe skolen er autoritær kan denne meningsløshed skjules i udenadslære, ekko-læring. Men da skolen bliver demokratisk nægter et stigende antal elever at lære udenad og efterspørger i stedet begrundelse og relevans. Når læreren så blot er i

stand til at gentage svaret, vælger mange at afskrive faget. De unge har faktisk taget ansvar for egen læring alvorligt. Det ulykkelige er, at læreren i en platonisk tradition kun kan give ét svar, svarende til at man kun kan give ét svar på spørgsmålet: "Hvem er din moder?". Så på trods af samfundets demokratisering forblev skolen stort set en ekkoskole."

"Nu er matematik jo kendt for at være et svært fag. Hvad med fysik, der jo angår verden og ikke abstrakte ting?"

"At matematik af natur er svært er en myte. Matematik kan gøres svært, netop ved at italesætte sig oppefra. Matematik er jo opstået nedefra, som abstraktioner, og kan derfor også fortælles nedefra, hvorved det bliver relevant og let. Fysik får samme problem når det i stedet for at fortælle sig nedefra fortæller sig oppefra ved at italesætte verden som eksempler på fysiske systemer og dernæst forklare disses adfærd som eksempler på bevarelse af begreberne impuls og energi. I stedet for som Newton at fortælle om sammenhængen mellem de synlige fænomener stof, kraft og bevægelse."

Kompetenceskolen

"Men i 2002 sker der en større ændring med gymnasiet?"

"Ja det gør der. Da 80'ernes gymnasiereform ikke løser relevansproblemet gennemføres det næste demokratiseringsskridt i 2002, hvor eleverne gennem projektarbejde får hvad der blev kaldt "ansvar for egen læring". Denne skoleform kan derfor betegnes som projekt- og kompetenceskolen."

"Hvorfor kompetence?"

"Når eleverne skal have medindflydelse på emnevalg og arbejdsangang, kan man ikke længere opretholde forestillingen om en fast liste af kvalifikationer. Det er her kompetencebegrebet dukker op. Med elevernes ansvar for egen læring og med elevernes og lærernes flytning fra klasseværelse til PC-skærm havde skolen faktisk opgivet sit ærinde. Men ved at blive stedet hvor eleverne udvikler en række kompetencer kunne skolen retfærdiggøre sin fortsatte eksistens og bevare et skær af rationalitet. De forskellige fag begynder derfor at beskrive sig i kompetencetermer. Foucault ville sige, at hvor diagnosen udannet viste sig umulig at kurere, opfinder institutionen straks en ny diagnose, inkompetence, som kan legitimere dens fortsatte eksistens og kur."

"Men det er da nytænkning, at fagene bliver bedt om at beskrive sig i kompetencetermer?"

"Ja og nej. Det heldige er at det gav fagene en chance for at diskutere kernefaglighed og skjult medlæring. Matematik fik således chancen for at diskutere om man nu også leverede varen: kvantitativ kompetence, italsættelseskompetence, et talsprog. Samt om man kunne gøre matematik til en menneskeret. Men i stedet opretholdes matematikkens selvreference. Mogens Niss taler således om kompetencer af første og af anden orden, og i samtlige italesættelser indgår matematikken selv: Udøve matematisk tankegang, ræsonnere matematisk osv. Så det uheldige er, at fagets begrebsliste flytter fra at være en åben dagsorden til at være en skjult dagsorden, på samme måde som ved konstruktivismen, hvor eleverne selv skal konstruere begreberne på fagets skjulte begrebsliste. Et andet paradoks var i øvrigt, at samtidig med at gymnasiet kritiserede folkeskolen for at indføre konstruktivisme i matematik, indførte gymnasiet selv konstruktivisme under betegnelsen kompetence. Kort sagt: Kompetencebegrebet gav matematikken en chance for at ændre sin hidtidige mål/middel forveksling, altså en chance til at tænke sig som middel til et eksternt mål, men matematikken fastholdt sig selv som mål."

"Men selve kompetencebegrebet viste sig vel nyttigt?"

"Nej, det viste sig snart, at det kompetencebegreb, som man havde håbet ville frelse skolen som institution, ikke kunne bære. Man havde brugt meget tid på at nybeskrive fagene ud fra kompetencebegrebet, men man var kommet til at sammenblande kvalifikation og kompetence, det italesatte og det tavse, ved bl.a. at sige at kompetencebegrebet bygger på indsigt. Man indså efterhånden, at sociologer som Giddens og Bourdieu havde ret i at hævde, at medens kvalifikationer kan formidles diskursivt af f.eks. skoler, bliver kompetencer formidlet tavst gennem deltagelse i social praksis. Skolen og læreren kan kvalificere eleverne så de får kvalifikationer, der kan beskrives og evalueres ved eksamen. Skolen og læreren kan ikke "kompetencere" eleverne så de får kompetencer. Kompetencer er den tavse medindlæring, der finder sted under kvalificeringen. Kompetence er tavs viden, der opbygges gennem socialisering, og kan kun evalueres i den sociale praksis, hvori den er udviklet. Kompetencer kan ikke italesættes og derfor ikke evalueres ved en eksamen. Kompetencer kan kun inddrages i skolen ved at skolen inddrager de sociale praksiser, der skaber

kompetencerne. Altså ved at skolen omdannes til et sted for mesterlære hvor læringen sker ved gradvist at blive inddraget i en autentisk social praksis. Denne situerede læring er bl.a. beskrevet af Jean Lave. Den forholder sig i øvrigt kritisk til det transfer-begreb, som ellers var så centralt for kompetenceskolen.”

“Men eleverne syntes godt om kompetenceskolen.”

“Ja, kompetenceskolen var et dejligt sted at være. Globaliseringens krav om at 95% skulle gennemføre en ungdomsuddannelse sammenholdt med finansiering gennem elevtilskud bevirkede, at skolerne ikke bortviste passive elever. Med projektarbejdet trak lærerne sig tilbage fra klasseværelset til lærerværelsets kontorafdeling. Eleverne var naturligvis velkommen til at kontakte lærerne, men dette skete oftest via e-mail og konferencer. Skolerne udviklede sig efterhånden fra læresteder til væresteder, dvs. til rene varmestuer med ubegrænset internetadgang, hvor elever kunne dække deres sociale behov ved samvær i kantinen og ved chat på nettet.”

“Men de fleste elever gennemførte da kompetenceskolen alligevel.”

“Ja, for også kompetenceskolen havde sine overlevelsesteknikker. I ekkoskolen kunne man overleve gennem udenadslære og afskrift. I kompetence- og projektskolen gjorde internettet overlevelsen lettere, idet projektrapporter kunne sammenstykkedes direkte af tilfældigt downloadede internetsider, eller ligefrem downloades direkte. Der gik sport i at downloade eksisterende besvarelser og derefter redigere dem så de fik udseende af at være eget produkt.”

Krisen i 2015

“Alligevel bryder krisen ud for alvor i 2015?”

“Ja. Krisen viste sig på flere forskellige områder: internettelefoner, lærermangel, gøgeungeeffekt, kønsopdeling, private skoler, mm.

Man havde længe forbudt brug af mobiltelefoner i undervisningen, men med fremkomsten af internettelefoner kunne dette forbud ikke længere opretholdes. Men herved blev skolens ændring til varmestue efterhånden så tydelig, at man blev nødt til at forholde sig til det.

Lærermanglen viste sig først inden for de usynlige fag, dvs. de fag eleverne ikke kunne se i deres dagligdag: naturvidenskab, matematik, tysk, fransk, spansk mm.. Men også generelt var der blandt de unge ringe lyst til at blive gymnasielærere. Gymnasiet var kommet ind i en uheldig selvforstærkende spiral. Eleverne oplevede ekkoskolen som kedelig og meningsløs, hvilket gjorde lærergerningen mindre attraktiv. Og kompetenceskolen oplevede de som et værested på linje med børnehaven, og så var det lettere at blive børnehavelærer end gymnasielærer. Ført troede regeringen, at udsigten til arbejdsløshed og ændringen fra orienteringspædagogik til projektpædagogik kunne lokke de unge, men det var ikke tilfældet. Eleverne og de dygtige studerende gik efter håndværk, handel, finans og liberale erhverv, altså de synlige job i bybilledet, som desuden gav en meget højere løn end lærerjobbet. Så forsøgte man at efteruddanne folkeskolelærere til at blive gymnasielærere, men det viste sig snart at der var for stor forskel på fagopfattelsen i folkeskolen og i gymnasiet. Mange lærere nægtede simpelthen at acceptere den metafysiske faget-for-sin-egen-skyld fagopfattelse, der var fremherskende i gymnasieskolen. En god overtidsbetaling havde klaret gymnasielærermanglen omkring 1970, men da var lærerne unge. Nu var der tale om ældre lærere, der ikke ønskede at påtage sig overarbejde i større stil. Endelig havde mange lærere taget en tidlig pension, da de ikke kunne affinde sig med kompetenceskolens nye arbejdsgang, der erstattede det fysiske samvær i klasseværelset med et virtuelt samvær i et cyberspace, hvor de var ved at drukne i ulæste og ubesvarede e-mails fra elever og fra konferencer.

Gøgeungeeffekten var en følge af de nye GNR-teknologier, dvs. gen-, nano- og robotteknologi, der i praksis betød et fald i antal praktikpladser. Allerede år 2000, hvor man på grund af små ungdomsårgange havde forventet, at mange praktikpladser ville stå ubesatte, var det modsatte tilfældet. For at få en praktikplads inden for handel, kontor eller håndværk krævedes i princippet kun 10-11 års skolegang, men undersøgelser viste, at hovedparten af praktikanterne havde 14-15 års skolegang, idet arbejdsmarkedet foretrak ansøgere med en studentereksamen. De erhvervsfaglige grunduddannelser, der var tænkt som parallelle spor til de gymnasiale ungdomsuddannelser, blev i stedet til serielle spor, der forlængede uddannelsestiden. Regeringen havde ganske vidst forestillet sig, at man med en målbevidst karriereplanlægning i folkeskolen kunne undgå dobbeltuddannelse i ungdomsuddannelserne, men folkeskolens elever og deres forældre fandt det ikke relevant at diskutere bindende karrierevalg på et så tidligt tidspunkt. Endelig var ungdomsuddannelserne som tidligere nævnt blevet meget populære varmestuer, hvor man kunne forlænge opholdstid og udskyde

valgtidspunkt ved at afprøve flere ungdomsuddannelser. Også globaliseringen spillede ind: Hvor man i andre lande som regel fik en bachelorgrad som 22-årig, var man i Danmark knap nok begyndt på et studium eller en erhvervsuddannelse. Alt i alt var det danske uddannelsessystem efterhånden præget af et uacceptabelt resursepild.

Endvidere var ungdomsuddannelserne begyndt at blive kønsopdelte, hvilket var utilsigtet og uønsket. Pigerne gik på gymnasiet og HF, medens drengene gik på teknisk skole. Kun handelsskolen kunne udvise en rimelig blanding. Man havde tidligere haft en kønsopdeling mellem piger og drenge på den sproglige og den matematiske linje, men da var de trods alt i samme bygning.

Den store stigning i private skoler skyldtes at skolens fag ikke kunne give eleverne de meningsfulde fortællinger, de efterspurgte. Den postmoderne modforskning viste, dels at fagene også kunne undervises nedefra og derved blive relevante for eleverne, dels at dette medførte usædvanligt gode læringsresultater. Den offentlige skole afviste disse resultater ved at hævde at fagene blev populariseret til ukendelighed ved at blive undervist nedefra. Privatskolerne tog derimod resultaterne til efterretning, og fik efterhånden en så stor søgning, at det måtte gøre indtryk på den traditionelle skole. Dels på grund af de økonomiske omkostninger ved faldende elevtilgang, og dels på grund af det faldende antal arbejdspladser. “

“Arbejdspladser?”

“Ja. På arbejdsmarkedet bevirkede GNR-teknologierne en faldende efterspørgsel efter almindelig arbejdskraft, men en stigende efterspørgsel efter folk, der kunne vedligeholde og udvikle NGR-teknologierne. Disse blev italesat som baseret på matematikanvendelse, hvilket gav anledning til at der opstod en “no math - no job” myte. Den traditionelle skole søgte at retfærdiggøre sin undervisning i matematik oppefra ved at henvise til at “matematik ER svært”. Privatskolerne afslørede dette som en myte ved at undervise i matematik nedefra, hvorved matematik blev let og tilgængelig for alle. Dvs. matematik udviklede sig efterhånden til at være et fag for eliten på den offentlige skole og et fag for alle på privatskolerne, hvilket var med til at øge tilstrømningen til de private skoler.

Der var således udsigt til, at modernitetens lighedsbestrebelse ville drukne i et postmoderne elitesamfund, hvor eliten blev uddannet på privatskoler, medens massen blev pacificeret på de offentlige skolars væresteder, hvor man jo kun kunne takke sig selv for ikke at have arbejdet hårdt nok med den “svære” matematik, og derfor var blevet udelukket fra de attraktive job. Denne udvikling mod elitedannelse kan dog modvirkes ved at gøre matematik til en menneskeret. Vi har derfor i vore forslag koncentreret os om matematikfaget, dels i sin rene form, dels integreret i naturfag og i økonomifag.”

“Så havde privatskoler vel også bedre råd til at udstyre både skolen og eleverne med passende IT-redskaber?”

“Ja, i begyndelsen troede man, at en massiv indsats inden for informationsteknologi ville løse skolens krise. Men det viste sig tværtimod at elever og lærer blev mere forvirrede og stressede ved at skulle forholde sig både til et fysisk og et virtuelt samvær. Så der opstod snart skoler der fik stor succes ved at vælge at blive IT-fri skoler.”

Baggrunden for krisen i 2015

“Men bag det hele ligger vel en ændring af samfundet?”

“Ja, nu kunne samfundets postmodernitet ikke længere skjules. Det blev efterhånden klart, at kompetenceskolen var en moderne løsning til et postmoderne problem, der i stedet burde løses postmoderne, dvs. ved at synliggøre den skjulte anderledeshed gennem læseplansarkitektkonkurrencer.

Det var længe lykkedes at skjule samfundets postmodernitet ved at italesætte samfundet som senmoderne, og ved at dæmonisere det postmoderne. Postmodernisme blev afvist som ren værditom nihilisme, hvor alt var ligegyldigt. Herved forveksles man dog ligegyldighed med lige gyldighed. Og der er jo stor forskel på at sige f.eks. at alle religioner er ligegyldige og at alle religioner er lige gyldige. Ved denne dæmonisering bliver man let blind over for den skjulte anderledeshed, som netop er hvad det postmoderne gør sig følsom overfor. Et andet argument mod det postmoderne var en gentagelse af det gamle Russell ”Denne sætning er falsk” paradoks: Postmodernismen benægter sig selv, thi hvis al italesættelse er kontingent er postmodernismen det jo også! Eller som kritik af Loytards påstand om metafortællingernes ugyldighed: hvis alle metafortællinger er ugyldige er din metafortælling det jo også. Det man glemmer er imidlertid at Russell faktisk løste dette paradoks gennem sin typeteori: Selvbeskrivelse fører til nonsens, et niveau kan kun beskrives fra et

metaniveau. Men et udsagn om udsagn er jo et metaudsagn, så et udsagn om udsagns kontingens er et metaudsagn og dermed ikke omfattet udsagnenes kontingens. Eller i Lyotards version: en fortælling om metafortællinger er en meta-metafortælling, og dermed ikke omfattet af metafortællingernes ugyldighed. Eller i Foucaults version: Al italesættelse er kontingent på nær denne meta-italesættelse.”

“Det lyder meget filosofisk”

“Ja, det er fordi det postmoderne har to sider, postmodernisme og postmodernitet. Postmodernisme vedrører den måde, vi opfatter verden på, og postmodernitet vedrører den teknologiske udvikling, i dette tilfælde GNR-teknologierne informationsteknologi og nanoteknologi. Også moderniteten muliggjordes af en teknologisk udvikling, nemlig evnen til at bruge elektroner til at frembære energi til maskiner, der så kunne ekkoe sine produkter i stort antal til lav pris. Industrialisering hvilede på masseproduktion og dermed ensartethed, tradition og rutine. Derfor havde den moderne skole ingen problemer med fagenes meningsløshed og metafysiske natur, man kunne jo bare følge traditionen og lære udenad og ekkoe. Den moderne ekkoskole var dybt meningsfuld for den moderne identitetssøgende elev, der sagde: “Giv mig en tradition, jeg kan ekkoe”.

Postmoderniteten opstår med informationsteknologien, hvor man begynder at bruge elektroner til også at frembære information til maskiner, og til globale TV, hvilket medfører automatisering, globalisering og individualisering. Automatisering ved at store dele af det traditionelle rutinearbejde kan overtages af informationsteknologi, computere, robotter etc. Globalisering og individualisering sker med fremkomsten af globalt TV i lokale kulturer. Det globale TV synliggør den skjulte anderledeshed ved at give globale modsvar til de lokale traditionelle svar. Med mange svar er det ikke længere muligt at opbygge identitet ved blot at ekkoe svaret. Med postmoderniteten ændres ekkosamfundet til et dilemmasamfund, hvor individet som Giddens siger det er nødt til at opbygge en selvidentitet gennem biografiske selvfortællinger, der bygger på mening og autenticitet. Dannelse bliver til selvdannelse, hvorfor skolen tilbud om metafysisk standarddannelse ikke har interesse for postmoderne selvdannere, der siger: “Fortæl mig noget jeg ikke ved, om noget jeg ved.”

Nanoteknologi og de nye luditter

Nanoteknologien er det næste skridt efter informationsteknologien. Bortset fra luditterne eller maskinstormerne i begyndelsen af industrialiseringen havde moderniteten været præget af fremskridtstro og teknologioptimisme. Den postmoderne skepsis i slutningen af 1900-tallet smittede ikke af på teknologioptimismen i første omgang. Men samtidig med at man i år 2000 fejrede den endelige kortlægning af menneskets genmasse som en sejr for videnskaben og som begyndelsen på en ny lykketilstand, brød den postmoderne skepsis igennem også inden for teknologiholdning: Er vor hjælper i virkeligheden en trojansk hest? Omtrent samme dag som den amerikanske præsident Clinton på en pressekonference for hele verden offentliggjorde afslutningen af gen-kortlægningen, offentliggjorde Sun computers grundlægger og direktør Bill Joy artiklen “Derfor har fremtiden ikke brug for os”. Han omtalte her de tre centrale GNR-teknologier i 2000-tallet, og opridsede en dystopi, hvor økonomisk besparelse vil overlade arbejdet til kunstige makro- og mikroarbejdere: robotter og montørmolekyler. Samt hvor en stor del af vore dages reparations- og forebyggelsesarbejde forsvinder som følge af genteknologi. Og hvor teknologien efterhånden bliver så kompleks, at den kun kan overses af intelligente robotter, der ikke skal have meget intelligens for at regne ud, at den livsform, der truer livet på jorden mest hverken er virus eller bakterier, men homo sapiens, der derfor bør kategoriseres som et skadedyr og behandles derefter. F.eks. gennem en gen-bestemt udtyndingsstrategi styret enten af robotter selv eller af en fåtallig elite, der på grund af deres matematik-succes har fået overdraget jobbet med at styre robotterne. Det synes paradoksalt, at man ofrer formuer på at spore nye livsformer ude i universet, samtidig med at man intetanende selv skaber dem her på jorden ved at gøre NGR-teknologien selvproducerende”.

“Jamen er Bill Joy ikke bare en ny ludit ?”

“Jo det kan man naturligvis sige, men det Nedd Ludd frygtede for 200 år siden var at mennesker blev fattige. Og det Bill Joy frygter er at mennesker bliver udryddet, hvilket er noget andet. Sammenholdt med Foucaults pointe om mennesket som diskursfange åbner Bill Joy op for en moddiskurs. Menneskelig handling forudsætter italesættelse, en kur forudsætter en diagnose. Til gengæld skjuler en diagnose alternative diagnoser og dermed også alternative handlemuligheder. Bill Joy foreslår en moddiagnose, der bevirker at man kan handle anderledes, bl.a. inden for uddannelsessystemet, hvor teknologioptimisme modsvares af skolens ukritiske vidensfascination, der opfatter viden som et absolut gode, som skal læres før man kan

deltage i en demokratisk debat om dens anvendelse. Og hvor dette giver anledning til ekko-undervisning, klonundervisning, kopi-undervisning eller hvad man nu vil kalde det, når skolen fremstiller sin viden oppefra som nødvendige løsninger til kontingente problemer, og ikke nedefra som kontingente løsninger til nødvendige problemer.”

Blyantens dilemma og postmoderne modforskning

“Men skolens viden stammer jo fra videnskab, og må derfor være sand?”

“Det postmoderne stiller netop spørgsmål ved sandhedsbegrebet. Det moderne havde stor succes med at påvise, at naturen har struktur, der kan repræsenteres i sand italesættelse. Inspireret heraf hævdede den moderne strukturalisme, at også kulturen har struktur, der kan repræsenteres i sand italesættelse. Modsat mener den postmoderne poststrukturalisme, at verden ikke har struktur, og at italesættelse derfor ikke repræsenterer, men konstruerer det italesatte. Denne postmoderne tænkning er inspireret af Nietzsche, Foucault, Derrida og andre. Og af historien om “blyantens dilemma”.”

“Blyantens dilemma?”

“Ja, blyantens dilemma: Anbring det vi kalder en blyant mellem en meterstok og en ordbog. Tingen kan da selv udpege sin længde, men ikke sin betegnelse. Ting kan altså sætte sig selv i tal, men ting kan ikke sætte sig selv i tale. Italsættelse følger derfor af nødvendighed, medens italesættelse følger af et valg, hvorved al italesættelse bliver eventuel, kontingent, og kunne være anderledes. Er vi uopmærksomme på denne italesættelsens eventualitet, bliver vi fanger og klienter af ekko-italesættelser.”

“Lige et øjeblik. Ingen vil vel benægte at dette er en kaffekop?”

“Sikkert ikke, for hvis man benægtede det ville man blive betragtet som unormal og blive udelukket fra det gode selskab. Men folk fra andre kulturer eller fra andre tider ville muligvis italesætte tingen anderledes. Pointen er, at tingen ikke kan italesætte sig selv på samme måde som den kan italsætte sig selv f.eks. på en vægt. Ord som “kaffekop” er ikke en egenskab ved tingen, men snarere en social inklusions- og eksklusionsteknik.”

“Jamen både tal og ord er da skabt af mennesker!”

“Ja, mennesket er naturligvis nødt til selv at skabe sin grænseflade til sin omverden. Men når denne grænseflade først er skabt i form af ord og tal, dukker blyantens dilemma op igen. Naturens struktur består af fem nødvendigheder: masse, ladning, udstrækning i rum og tid samt mangfoldighed. Denne struktur reflekteres af tal, men ikke af ord. Blyantens dilemma siger, at der findes en grænse mellem italsættelse og italesættelse, mellem nødvendighed og eventualitet, kontingens. Dvs. en grænse hvor et er-udsagn går fra at være sandt til at være muligt.

“Men anser Foucault ikke italsættelse for at være eventuel?”

“Ja, både Foucaults og Nietzsches skepsis over for begrebet sandhed omfatter også italsættelse. Firkantet kan man sige, at hverken modernitet eller postmodernitet anerkender grænsen mellem nødvendighed og eventualitet. Det moderne mener at alt er nødvendighed, og at tilsyneladende eventualitet i virkeligheden er skjult nødvendighed, der kan opdages gennem forskning. Omvendt mener ekstrem postmodernisme, at alt er eventualitet, og at tilsyneladende nødvendighed i virkeligheden er skjult eventualitet. Blyantens dilemma åbner op for en moderat postmodernisme, der giver begge parter delvist ret, og som ser det som sin opgave at vogte grænsen mellem nødvendighed og eventualitet ved at respektere naturens italsættelse, hvis sandhed kan afgøres ved at spørge det italsatte selv ved hjælp af måleapparater, og ved at påvise skjult eventualitet i kulturens italesættelse.”

“Men hvis al italesættelse kan være anderledes, har begrebet forskning så mening mere?”

“Ja og nej. Italsættelse af naturen har mening, men en italesat sandhed vil kun være en “halv” sandhed, hvorfor den tilsvarende forskningsform kunne betegnes halvforskning i modsætning til naturvidenskabens helforskning. Og netop for at afsløre “den anden halvdel”, altså den skjulte anderledeshed og eventualitet i moderne halvforskning er det der er behov for den postmoderne modforskning.”

“Men den moderne kvantitative forskning er jo også italsættelse, og dermed også OK?”

“Nej. Italsættelse af naturen sker på baggrund af naturens fem nødvendige strukturer. Italsættelse af kulturen sker på baggrund af en forudgående italesættelse som f.eks. unormale elever. Da denne italesættelse er eventuel, vil den tilhørende italsættelse også være det.”

“Hvordan arbejder postmoderne modforskning?”

“Postmoderne modforskning producerer modbeviser til påstået nødvendighed ved at påvise ekko-italesættelse og skjult anderledeshed. Italesættelse indgår sammen med installering i et RRR-kredsløb, hvor RRR står for hhv. Ritual, Refleksion og Rutine. Dyr er bundet af ritualer. Mennesker kan gennem italesættelse løfte ritualer op fra praksisplanet til refleksionsplanet, hvor vi kan tale, tænke, diskutere, danne mening, træffe beslutning og vende tilbage til praksisplanet og installere handling, institutioner og rutiner. Men hvis rutine bliver ritual, så er den gal. Og så må vi begynde forfra med en ny italesættelse. Kort kan man altså sige: Italesættelse kan både frisætte os fra ritualer, og fange os ved selv at blive et ritual - en ekko-italesættelse. Italesættelse er frisættelse, ekko-italesættelse er idvalesættelse, oversættelse er frisættelse. Phrasing is freeing, echo-phrasing is freezing, re-phrasing is re-freeing. Det er her, den moderne italesættelses-forskning får problemer, da dens opgave netop er at producere sande italesættelser, der da automatisk vil blive ekko-italesættelser. Målet for postmoderne modforskning er modsat at frisætte mennesket fra idvalesættelse, klientgørelse og fangenskab i ekko-italesættelser.”

“Jamen hvis modforskning selv er italesættelse, vil den jo også kun være halvforskning?”

“Nej, for postmoderne modforskning skal kun producere modbeviser, dvs. eksistens-beviser og ikke almen-beviser, som den moderne forskning skal. Og et eksistensbevis er indirekte en italsættelse, idet som bl.a. Frege siger, bekræftelse af eksistens er det samme som benægtelse af nul-forekomst. At påstå nødvendighed svarer til at påstå nul-forekomst: Anderledeshed eksisterer ikke. Påstået nul-forekomst, dvs. påstået “nul-kontingent” nødvendighed, er derfor modbevist gennem påvisning af eksistensen af blot ét eksempel på skjult anderledeshed.

Så modforskning omfatter først italsættelse, så italesættelse. Først må den institutionaliserede eller herskende italesættelse undersøges for ekko-italesættelser og udelukkede ord, altså ord der ikke varieres eller er fraværende. Når først disse nul-forekomster er identificeret, vil en oversættelse af ekko-ord kunne synliggøre den skjulte anderledeshed, og dermed danne basis for en mod-italesættelse, der måske får os til at se verden anderledes og ændre vore rutiner og institutioner. Men en sådan oversættelse skal kun tjene til at påvise eksistensen af skjult anderledeshed, og vil derfor per definition altid kunne være anderledes. Eksemplets medfødte eventualitet sikrer automatisk den postmoderne modforskning mod sit eget krav om at respektere italesættelsens eventualitet. Og eksemplet tjener to formål, at overbevise og at inspirere: det tjener til at overbevise om eksistensen af skjult anderledeshed, og til at inspirere til at søge efter andre eksempler. På denne måde forener den postmoderne modforskning to centrale værdier: den moderne forsknings overbevisningskraft og det postmoderne fortællings inspirationskraft. ”

“Så al moderne kvalitativ forskning må forkastes?”

“Ja og nej. Teoribaseret kvalitativ forskning vil altid indeholde skjult anderledeshed, dels af poststrukturelle grunde, dels fordi spørgeskemaer og interviewlister minder om forhørsmetoder, hvor informanterne kun kan svare på det de bliver spurgt om. Derimod vil empiribaseret “grounded” forskning være glimrende hvis den nøjes med at frembringe nye ord, og ikke ny teori. Nye ord kan jo netop inspirere til nye oversættelser af ekko-ord. Det er kun ved sætninger, der gør krav på at være fakta, at man må spørge om der ikke snarere er tale om utilsigtet fiktion.”

”Hvis modforskning kun skal producere modbeviser, er det så ikke en destruktiv forskningsform?”

”Ja, det kunne det jo lyde som, men man skal huske at et modbevis også er et eksistensbevis, altså en påvisning eller konstruktion af et modeksekempel. I øvrigt bliver det destruktive konstruktivt, hvis det bruges til at destruere noget destruktivt, f.eks. en påstand om, at matematik ER svært, og derfor må forbeholdes en fåtallig højtmotiveret elite.”

“Men er postmoderne modforskning relevant i forhold til undervisning?”

“Absolut. I følge moderne tænkning er institutioner oprettet for at afhjælpe kollektive behov. I følge Foucault er institutioner en følge af oplysningstidens skuffelse over at naturens normalitet ikke blev modsvaret af menneskelig normalitet. Et misforhold der dog kan afhjælpes ved at oprette institutioner til at kurere den diagnosticerede og italesatte unormalitet. Og institutionen leverer selv beviset for diagnosens korrekthed

med et cirkelbevis : unormale er de, der ikke kan kureres af institutionens kur mod unormalitet. Institutionen skole er opstået ud fra diagnosen "udannet". Skolen kurerer så udannelse med uddannelse, der desværre ikke lykkes i alle tilfælde, hvorfor mange mennesker i dag er udannede. Et problem, uddannelsessystemet gerne løser, hvis det får tilført flere midler. Inspireret af Foucault siger postmoderne modforskning, at det er kuren og ikke klienten, der er syg: Kurer kuren, ikke klienten."

"Kunne jeg få nogle konkrete eksempler på postmoderne modforskning?"

"Gerne. Skole, dannelse, undervisning og matematik er alle eksempler på ekko-ord, der aldrig eller sjældent bliver oversat. Matematik kunne f.eks. oversættes til talsprogets grammatik, og undervisning kunne oversættes til kur. Sådanne oversættelser vil dels synliggøre det problematiske i at behandle sprogløse elever med en grammatik-kur, dels angive et alternativ, hvor sproget udvikles før sin grammatik. Tilsvarende kunne dannelse oversættes til fortællinger, og skolen til fortællehus. En sådan oversættelse vil dels synliggøre det problematiske i at give elever vitaminløs føde ved fortælle verden oppefra, altså fortælle eleverne noget de ikke ved om noget de ikke ved. Dels angive et vitaminrigt alternativ, der fortæller verden nedefra, så eleverne får noget nyt at vide om det de allerede ved, og så eleverne tilbydes et alternativ til den vitaminfattige fastfood de får fra det konkurrerende fortællehus, det globale TV. Og som søger at fortælle verden i eventyr, så læringen bliver automatisk. Det er ud fra disse principper vi har opbygget vore læseplansforslag."

Fortælleskolen

"Ja, lad os høre mere om jeres læseplansforslag"

"Udgangspunktet for læseplansforslagene er naturligvis den nye skoles dannelsessyn, dvs. at mennesket har et behov for og en ret til meningsfulde fortællinger om verden fortalt på dets eget sprog og med udgangspunkt i dets egen begrebsverden, og at skolen er et fortællehus, der med fortællinger om mennesket mellem natur og kultur gør eleverne til medfortællere.

Mange af ideerne kommer fra Danmarks pædagogisk Universitet, hvor der er udviklet en ny klassenær forskningstradition baseret på postmoderne modforskning. Denne tradition uddanner praksisforskere, ikke blandt unge uerfarne kandidater, men blandt erfarne lærere med 10 års undervisningspraksis. Altså personer, som har oplevet vanetænkningens bundethed på egen krop. Og som har haft adgang til feltets tavse viden, og på denne baggrund kan give idéer til hvor den skjulte anderledeshed kan findes og alternativer opstilles. Gennem denne modforskning blev der opstillet en række konkrete modforslag til, hvordan fagene kan opbygges nedefra, så de blev fortællinger med mening, der kan hjælpe de unge i deres selvdannelsesprojekt. Modforslag, der blev evalueret gennem afprøvning i klasserummet, og som viste sig overraskende succesfulde.

Problemet med matematik og naturvidenskab viste sig at være netop grænsen mellem nødvendighed og eventualitet. Italsættelse af naturen følger af nødvendighed, hvilket havde forført fagene til at tro, at også italsættelsens italesættelse følger af nødvendighed. En anvendelse af Foucaults arkæologi viste hurtigt, at italsættelsens italesættelse havde ændret sig i tidens løb. Udover at afdække italesættelsens eventualitet gav arkæologien også forslag til mod-italiesættelser, idet både Eulers og Newtons italesættelser foregik nedefra, i modsætning til den herskende italesættelse, der forgik oppefra. Kort sagt: Italsættelsens italesættelse idvalesætter.

Italesættelsen oppefra skyldes at skolen var fanget i en anvendelses-diskurs, den opfattede fagene som nødvendige på grund af deres anvendelse i det moderne samfund. Med sin sædvanlige elegance havde Mogens Niss formuleret et "relevans-paradoks": Det er et paradoks, at matematikken samtidigt kan være objektivt relevant og subjektivt irrelevant. Dette paradoks viser faren ved at italesætte forholdet mellem fag og virkelighed som et anvendelses-anliggende. Italesættelsen "anvendelse af matematik" lægger op til at tro at matematik rører ved verden. Gjorde den det, var logikken klar, men matematikken kan også italesættes anderledes, nemlig som et metasprog, der ikke rører ved verden, med ved et kvantitativt talsprog, der rører ved verden. Matematik og grammatik anvendes ikke til at beskrive verden, men til at beskrive sprog, der beskriver verden. Vi kan tælle og benævne verdens fænomener; men vi kan hverken "matematikke" eller "grammatikke" dem. Derfor er "no math - no job" myten lige så uheldig som en "no grammar - no job" myte ville være. Mogens Niss' paradoks er som så mange andre af ren sproglig art og forsvinder med ændret italesættelse. Det er talsproget selv, altså kvantificering og beregning, der er objektivt relevant, og ikke dets italesættelse gennem et metasprog som matematik. Og det er ikke kvantificering og beregning, der er

subjektivt irrelevant, men alene talsprogets meningsstomme italesættelse oppefra, som snarere burde kaldes "metamatik" end matematik.

Anvendelses-diskursen viste at man havde valgt anvendelses-siden i metasprogets dilemma: Er metasprog beskrivelse af sprog, eller er sprog anvendelse af metasprog. Inden for disse to italesættelser kan samme spørgsmål formuleres på to forskellige måder: Skal matematik læres før sin anvendelse, altså oppefra top-down? Skal sprog læres før sin grammatik, altså nedefra bottom-up? Problemet er at man nødvendigvis må svare ja til begge spørgsmål, hvorved man svarer ja til to modstridende spørgsmål og installerer to modstridende praksiser. Talesproget installeres nedefra, hvilket gør talesprog til en menneskeret. Og talsproget installeres oppefra med udbredt talsprogs-analfabetisme til følge.

Med hensyn til naturfag havde Svein Sjøberg kort før år 2000 skrevet en kritisk fagdidaktisk bog om naturfag som almindelse. Sjøberg redegør på glimrende vis for de forskellige opfattelser af naturvidenskab på denne tid. Det der fra et postmoderne modforskningssynspunkt er så interessant, er at italesættelsen er så tydelig: uden italesættelse ingen mod-italesættelse. Samtidig med at man får et meget klart billede af tidens tænkning, kan man få en idé om, hvor den skjulte kontingens gemmer sig. At Sjøberg tager afstand fra postmodernisme er naturligt på et tidspunkt, hvor det postmoderne knapt nok har nuanceret sin egen kontingens i form af forskellige grader af radikalitet. Man kan faktisk mene, at den konstruktivisme, der på den tid vandt indpas i både matematik og naturvidenskab, er i familie med moderat postmodernisme, idet begge er udtryk for konstruktion af mening ved mødet med det meningsløse.

Endvidere ser man både i Sjøbergs bog og alle andre steder, hvor man formulerer sig om naturvidenskab, f.eks. i datidens faglige bekendtgørelser, at naturvidenskaben skal opbygges eksperimentelt, og at den eksperimentelle metode er faget kerne. Denne blinde tiltro til eksperimentet har to ulemper. Dels oplever eleverne ofte eksperimenter som ritualer, der gennemføres ved at følge vejledningen som en kagebogsopskrift. Dels bliver hovedpersonen i eventyret om modernitetens gennembrud Galilei og renæssancens Italien, i stedet for Newton og det protestantiske England. Begge kæmper mod den katolske kirke, og netop deres forskellige succes kunne tages som tegn på, at der er mere bid i Newtons italesættelse af naturen end i Galileis meninger. Men i en fortælleskole er der plads til begge fortællinger, samt til den fascinerede fortælling om handlens historie, der ligger bag både Italiens renæssance og Englands industrialisme.

For i fremtidens fortælleskole er det netop menneskets behov for meningsfulde fortællinger, der skal dækkes. I matematikkens og naturfagets vedkommende altså fortællinger om, hvordan talsproget og naturfortællingerne opstår ud fra social praksis og menneskelige behov. Matematik nedefra bliver et ganske andet matematikfag end matematik oppefra. Men denne anderledes handle måde bliver kun mulig ved at skifte italesættelse, og kalde matematik for talsprogets grammatik. Herved kan man tillade matematik at vokse frem som en tavs kompetence ved brug af talsproget, på samme måde som grammatik opstår som en tavs kompetence ved brug af talesproget.

Tilsvarende bliver naturfag fortællinger naturens synlige bestanddele: stof, kræfter og bevægelse i stedet for fortællinger om usynlige metafysiske begreber som impuls og energi. Udfordringen består i med Mogens Niss' sprogbrug at gøre det objektivt relevante subjektivt relevant.

"Jamen er det da ikke det der har været forsøgt de seneste 50 år, og som ikke har forhindret afvandringen fra naturvidenskab?"

"Nej, for ordet relevant skal tages i dets bogstavelige betydning: at vedrøre, at røre ved. Det subjektivt relevante er det, der rører ved noget, der allerede findes i elevens eksisterende læringsfortælling. Fortællingerne skal bestå af sætninger, der har kendte grundled, og ikke ukendte metafysiske grundled. Og det objektivt relevante er det der hører til på nødvendighedssiden af grænsen mellem nødvendighed og kontingens, som f.eks. naturens virkemåde, menneskets behov for føde og fortællinger, og menneskets øvrige behov som f.eks. beskrevet af Maslow. Eller som har en lav grad af kontingens for at bruge et parallelbegreb til fysikkens entropibegreb. Kulturen forstået som behovdækningsmåder, er kontingent, men da man ikke kan ændre sin egen kultur vil denne være lavkontingent. Institutioner er derimod højkontingente, da de kan ændres politisk og er en del af demokratiets virkefelt. Så institutioner og italesættelser hører ikke med til det, der er objektivt relevant. De er eventuelle og kan og bør ændres hvis de ikke kan kurere den diagnosticerede unormalitet, de er skabt til at kurere. Ikke sådan at forstå, at fortællinger om det eventuelle og italesættelse ovenfra skal forbydes, de skal blot fremstilles som det, de er, en

eventualitet, og ikke en nødvendighed. De er stadig relevante, men kun som parallelfortællinger og ikke som store fortællinger i Lyotards forstand.”

Kommentar til debatindlæg

“Har du kommentarer til jeres debatindlæg?”

“Debatindlægget stammer fra den ophedede diskussion i kølvandet på krisen i 2015. Kredse inden for den offentlige skole ønskede at dæmme op for privatskolernes succes, og samtidig fastholde deres egen “matematik ovenfra” tradition og deres “matematik ER svært” myte. Dette kunne gøres ved at fjerne matematik som fællesfag i den offentlige skole og gøre det til et elitefag. I kronikken argumenterer vi for at gå den modsatte vej, og i stedet gøre matematik til en menneskeret. Endvidere bakker vi op bag det postmoderne synspunkt, at læseplansopgaver bør løses gennem læseplansarkitektkonkurrencer for at synliggøre den skjulte anderledeshed. Debatindlægget blev offentliggjort i bladet Gymnasieskolen, 84. Årgang nr. 1”

“En sidste kommentar?”

“Hvis vore læseplaner bliver valgt ser vi gerne at de bliver realiseret som eventuelle, og ikke som nødvendige.”